

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๐

พระราชสุทธินายก

(จรัญ จิตฺตมฺโห)

สตติกกา

“ — ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อน เป็นบุพนิมิตฉันใด ความมี ‘กัลยาณมิตร’ ก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของอริยมรรคมีองค์ ๘ แต่ภิกษุ นั้นนั้น

ภิกษุผู้มี ‘กัลยาณมิตร’ พึงหวังสิ่งนี้ได้ คือ จักเจริญจักทำให้มาก ซึ่งอริยมรรคมีองค์

- อาศัยเรตถาคตผู้เป็น ‘กัลยาณมิตร’ เหล่าสัตว์ผู้มีชาติเป็นธรรมดา ย่อมพ้นจาก ชาติ — จาก ชรา — จาก มรณะ — จาก โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส และ อุปายาส”

พระพุทธพจน์ที่อัญเชิญมานี้ สรรเสริญ “กัลยาณมิตร” ว่าเป็นบุคคลสำคัญที่สุด สำหรับทุกชีวิตที่ปรารถนาความสุขความพ้นทุกข์อันถาวร

พระบรมศาสดาทรงประกาศว่า พระองค์เป็นกัลยาณมิตรของเวไนยสัตว์ พร้อมทั้งจะทำงานรื้อสัตว์-ชนสัตว์ให้พ้นจากควาททุกข์โดยสิ้นเชิง

“กัลยาณมิตร” นั้นมีความหมายกว้างไปถึงพุทธสาวกผู้มอบกายถวายชีวิตเข้าทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ ตามอุดมการณ์ของพระศาสดาด้วย

ขอเชิญชวนชื่นชมกันงานกัลยาณมิตรของพระบรมครูอันน่าประทับใจได้แล้ว

พระมหากษัตริย์ หลังจากได้บรรลุอรหัตต์แล้ว ใครจะโปรดอุปถัมภ์-น้อมชาย จึงไปนำมาบวชอยู่ด้วย แล้วก็ให้ท่องจำคาถา ๔ บรรทัด น้อมชายท่องอยู่ ๔ เดือน ก็จำไม่ได้

พระพี่ชายเห็นว่า น้อมชายด้อยสติปัญญาไม่มีหวังได้บรรลุมรรคผลแน่ จึงสั่งให้ไปศึกษาหาเพศเสีย

รุ่งขึ้นเช้าตรู่ พระอุปถัมภ์ก็ย่างออกจากกุฏิ ทั้งเสียใจ ทั้งอาลัยรักเพศพรหมจรรย์ แต่จะต้องไปลาสิกกับพระเถระรูปอื่น

พระพุทธองค์ทรงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยพระญาณพิเศษ จึงเสด็จมารอดักพระอุปถัมภ์ที่มุมหนึ่งของวิหารทรงปลอมโยนให้เบาใจแล้วเอาพระหัตถ์อันวิจิตรลูบศรีษะ นำไปที่พระคันธกุฎี ทรงนิรมิตผ้าขาวผืนหนึ่งให้พระอุปถัมภ์นั่งลูบไล้ไปมาและให้บริกรรมว่า “ระโซ ระฉังฯฯ” (ผ้าเช็ดธุลี) เพียง ๒

ชั่วโงงเธอก็ได้บรรลอรหันธ์ เพราะพิจารณาเห็นว่าผ้าขาวบริสุทธิ์ กลายเป็นสีดำ เพราะมือชักปรกของ
เรานี่เอง เกิดอนิจจังสัญญา สามารถประหารกิเลสได้เด็ดขาด

ทั้งนี้ เพราะพระองค์มีญาณวิเศษ ทรงตรวจดูบารมีของพระจูฬบัณฑกในอดีตชาติ ได้ทะลุปรุโปร่ง
ก่อนแล้ว จึงให้พระกรรมฐาน

ชาติหนึ่ง พระจูฬบัณฑกบวชเป็นภิกษุมีปัญญาดี แล้วไปดูถูกเหยียดหยามพระที่มีความจำไม่ดี เป็นเหตุ
ให้เธออับอายแล้วเลิกเรียน เพราะอกุศลกรรมอันนี้ พระจูฬบัณฑกมาบวชในชาตินี้ จึงเกิดความจำเสื่อม
ท่องคาถาไม่ได้

ทรงตรวจดูภายหลังไปอีกชาติหนึ่ง ก็เห็นพระจูฬบัณฑกเป็นพระมหากษัตริย์ เสด็จเสียบพระนคร
กำลังหึ่งไพล่โคลย้อยแล้วนำผ้าเช็ดหน้าสีขาวมาเช็ดหึ่ง ครั้นเห็นผ้าขาวกลายเป็นสีดำ ก็เกิดอสุกสัญญา
ร่างกายนี้สกปรก ไม่สวยงามหนอ

พระศาสดาทรงเป็นกัลยาณมิตรที่ยอดเยี่ยมอย่างนี้ เพราะทรงใช้ปาฏิหาริย์ มาคลุกเคล้ากับการแสดง
ธรรมและการปฏิบัติกรรมฐานได้เหมาะสม ป็นเหตุให้ผู้รับการศึกษาได้ดื่มธรรมวิเศษ ฟันทุกข้ออย่าง
มหัศจรรย์

ในบรรดาพระสาวกซึ่งเป็นกำลังของพระศาสดา ซึ่งมีจำนวนมากมานั้น หลวงพ่อจรัญ-พระราช
สุทธิญาณมงคล ได้เป็นกัลยาณมิตร ที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่รูปหนึ่ง หลังจากประสบอุบัติเหตุ
รถยนต์ถึงคอหัก เมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๐๔ แล้วหลวงพ่อดำปณิธานว่า จะใช้ชีวิตส่วนที่เหลือให้กับการ
สร้างคนให้กับงานกัลยาณมิตร ตามรอยพระบรมครู

หลวงพ่อกำหนดหน้าที่กัลยาณมิตรต่อพระสงฆ์ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ประชาชนทุกชาติชนั นวรรณะ
ทั้งในวัดและนอกวัด ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ปีละมากกว่า ๒ หมื่นคน

เกียรติคุณในความเป็นกัลยาณมิตรของหลวงพ่อกำลังประทับใจสาธุศิษย์ผู้มาพึ่งร่มเงา ก็คือ
มาหาเมตตา ยิ้มแย้ม น่ารัก น่าเคารพ นายก้อย นานูชา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงพ่อนำปาฏิหาริย์ดีใจ
ทวยใจ หุทิพย์ ตาทิพย์ มาผสมกับธรรมโอสธ หยิบยื่นให้คนไข้ทางใจ ได้คลายทุกข์สร้างโศก มีชีวิตใหม่
เปี่ยมด้วยบุญกุศลเหลือที่จะคณานับ

ขอยกตัวอย่างคนไข้ในประเทศฝรั่งเศสมายืนยันไว้ในที่นี้

น.ส.นิตจิตรา คุณความดี ชาวเวียงจันทน์ ประเทศลาว ได้อพยพไปอยู่ประเทศฝรั่งเศส ป่วยเจ็บที่
หัวใจทรามมาก

คืนหนึ่ง เธอฝันว่า มีคนพาไปให้พระสงฆ์ไทยผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่านช่วยรักษาอาการป่วยไข้ และสอน
กรรมฐานให้เดินจงกรม นั่งสมาธิด้วย พร้อมทั้งเขียนคำสอนเป็นตัวหนังสือไทยไว้ที่บ้านด้วย

วันหนึ่งความฝันก็เป็นความจริง ญาติได้พาหนูนิตจิตราเข้าไปกราบขอพรจากหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งเดิน
ทางผ่านมาประเทศฝรั่งเศส จะไปยังประเทศอังกฤษ

นับแต่นั้นมา นิตจิตราก็ทำกรรมฐาน หลีกเลี่ยงโรคภัยไข้เจ็บ คุณตายแล้วเกิดใหม่

เรื่องนี้ หลวงพ่ออธิบายว่า การที่หลวงพ่อดีเมตตาไปแล้ว นิตจิตราอยู่ถึงฝรั่งเศสสามารถรับรู้ได้ก็
เนื่องมาจากเคยเป็นญาติกันมาในอดีต สายสัมพันธ์อันนี้ก็สามารทำให้สัมพันธ์กันได้

นี่คือความมหัศจรรย์แห่งจิต ซึ่งใช้ประกอบการสอนกรรมฐานของหลวงพ่อ เป็นการเจริญรอยตาม
พระบรมศาสดาอย่างใกล้ชิด ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง

ในโอกาสอันเป็นมงคลวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ได้เวียนมาบรรจบ
ครบรอบอีกวาระหนึ่งคณะศิษย์ขออน้อมถวายหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐
เล่ม ต่างบุพผามาลาเครื่องสักการะแด่ พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

รัตนศุดยานุภาเวน รัตนศุดยเดชสา

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระศรีรัตนตรัย ซึ่งเป็นอดิศักดิ์ขุญเขต และด้วยเดชแห่งกัลยาณมิตรธรรม ที่
หลวงพ่อได้บำเพ็ญมากว้างใหญ่ไพศาล ขอได้โปรดอภิบาลท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ติดเสถียรเกษมสำราญ
มีชนมายู่อื่นนาน ประทานแสงธรรม-แสงทอง แก่มวลศิษย์ตลอดกาล

ด้วยมุทิตาจิตอันเปี่ยมล้นและคารวะธรรมอันสูงยิ่ง

คณะบรรณกร และศิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อ

สารบัญ

สตูดิโอ

ภาคประวัติ

- ถวายพระพร
- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว *พระราชสุทธินิยมมงคล*
- เมื่ออาตมาอยู่เรียนวิชากับหลวงพ่อเดิม *พระราชสุทธินิยมมงคล*
- หลวงพ่อเล่าเรื่องสมเด็จพระย่า *พระนรินทร์ สุภากาโร*
- ถนนสายใหม่ *พระนรินทร์ สุภากาโร*

ภาคกฎแห่งกรรม

- อานิสงส์ของการสวดมนต์ *วิชาญ ฤทธิรงค์*
 - หลวงพ่อผู้ให้ชีวิตใหม่แก่ลูก *สมพร เมล่งกู๋*
 - ข้าพเจ้าได้อะไรบ้าง
- จากการปฏิบัติกรรมฐาน *น.อ.(พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร*
- เพื่อนันท์รพบผลกรรมที่ตามทัน *น.อ.(พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร*
 - หลวงพ่อจรัญในสำนักของข้าพเจ้า *น.อ.(พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร*
 - รอดตาย *พรทิพย์ ชูศักดิ์*
 - ผู้ใหญ่ที่คือ *ปราณี จันทรัตน์*
 - อนุสรณ์แต่ คุณลุงวัง น้ำดอกไม้ *จันทิมา ทองสัมฤทธิ์*
 - คนเก่าเล่าให้ฟัง *พลตรีวสันต์ พานิช*
 - เมื่อว่าวขาดลอยลมในยามวิกฤต
 - กาฝากกุมารทรمانแม่
 - กรรมที่ทำไว้ *คุณพ่อเท ไชยเวช*
 - พุทธคุณกับการปฏิบัติธรรม

ช่วยค้าขายได้	ขจร ยศชนะ
• ได้อะไรจากวัดอัมพวัน	เสียงसान ต้นสา
• ของดีที่วันอัมพวัน	พลตรี ดร.วิสารชนะรัตน์
• ความทรงจำที่ดี	พลตรี ดร.วิสารชนะรัตน์

ภาคธรรมปฏิบัติ

• เก็บอารมณ์	พระราชสุทธินิยมมงคล
• หลักกรรมกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิต	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ธรรมะวันพระ	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ชั้นธัม	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ปิดทองหลังพระ	พระราชสุทธินิยมมงคล
• กระแสไฟฟ้าแห่งจิต	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ชัมโมวาทวันสงกานต์	พระราชสุทธินิยมมงคล
• สนิมในใจ	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ปัญญาในตัว	พระราชสุทธินิยมมงคล
• เรียนรู้วิทยาศาสตร์ทางจิต	
ต้องรู้จักฝืนใจ	พระราชสุทธินิยมมงคล
• ปกิณกธรรม	พระราชสุทธินิยมมงคล
• หลวงพ่อจรัญ พระผู้ยิ่งใหญ่ด้วยเมตตาธรรม	

ภาคพิเศษ ศูนย์ปฏิบัติธรรม “สวนเวฬุวัน”

• ลูกได้บวชใน	
โครงการสามเณรใจเพชร ๒	สายยุทธ รัตน์วิสุทธิพันธ์
• ชวนให้คิด...ชีวิตจะมีค่า	ปรีดา ทุมเที่ยง
• อ้อย	เพ็ญศรี ศรีจินดา
• ได้พบแนวทางชีวิตใหม่	อานนท์ โคตรทุม

ภาคผลงาน

- โครงการบรรพชาสามเณร ถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเทพฯ
ชัชวาล นัยเรืองรุ่ง
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง โครงการอุปสมบทหมู่เฉลิมพระเกียรติ
อภิสิทธิ์ มฤคพิทักษ์
- โครงการอุปสมบทหมู่ และปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศล
แด่สมเด็จพระย่า ของตำรวจตระเวนชายแดน
พ.ต.อ.สุทนต์ วันเพ็ญ
- หลวงพ่อสร้างโรงเรียน
สำเริง ทองลา
- บุคลากรฝ่ายวิปัสสนาธุระ
- รางวัลคุณแล้ภษาสิ่งแวดล้อมในวัดคีเค่น
พระนรินทร์ สุภากาโร
- หลวงพ่อไถ้ชีวิทโค เฉลิมพระเกียรติ
พระนรินทร์ สุภากาโร
- โครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต
คณะข้าราชการตำรวจป่าไม้
พ.ต.ต.สิทธิพล กรุฑสิงห์
- ถวายความรู้และประสบการณ์แด่คณะพระมหาเถระ ประเทศกัมพูชา
พระราชสุทธิญาณมงคล

ภาคประวัติ

ถวายพระพร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช

โดย พระราชสุทธินาถมณฑล

และคณะสงฆ์วัดอัมพวัน

๑. พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมอันสูงสุดแล้วยังพระสงฆ์หมู่ใหญ่ให้ตรัสรู้ตาม คือ พระรัตนตรัยดังนี้
๒. ด้วยอนุภาพแห่งพระรัตนตรัยนั้น ด้วยเดชแห่งบุญที่ได้ทำแล้ว ขอสมเด็จพระมหาบพิตรสมภารเจ้าพระภูมิพลมหาราช ผู้ทรงยังไทยรัฐให้เจริญ
๓. ผู้ทรงเลื่อมใสแล้ว ทรงอุปถัมภ์พระศาสนาของพระพุทธเจ้าผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ทรงจัดอารักขา โดยธรรมในพระศาสนา และในพระสมณะทั้งหลาย
๔. ทรงกระทำความเกื้อกูลเป็นอย่างดี แก่ประชาชนทั้งปวงที่ วรรณะสี่มาอาณาเขต ทรงมีพระมหากรุณา เป็นนิตย์ ทรงเป็นที่ประมุขแห่งสามัคคีเอกภาพอย่างสูงสุด
๕. ขอพระปรมินทรมหาราชริราชเจ้า พร้อมทั้งพระเทวีและพระราชโอรสธิดา จงทรงมีพระชนมายุ ยืนยาว เสด็จดำรงอยู่ในราชมบัติตลอดกาลนาน
๖. ขอให้ทรงชนะในฐานะทั้งปวง ขอให้ทรงปราศจากอนิภูชะ (สิ่งที่ไม่น่าปรารถนา) พรั่งพร้อม ด้วยอิฏฐะสมบัติ (สิ่งที่น่าปรารถนา) ขอให้ทรงได้อารักขา ที่เทพเจ้าจัดดีแล้วทรงบรรลุลความ สวัสดิ์ในกาลทุกเมื่อ
๗. ขอให้ประเทศชาติไทยที่สมเด็จพระมหาบพิตรสมภารเจ้าทรงเป็นองค์พระประมุขแห่งประชานิกร จงเจริญ ขอพระพุทธศาสนาสืบต่อที่พระองค์ ผู้ทรงปกครองแผ่นดินทรงยกย่องอุปถัมภ์ จงรุ่งเรือง
๘. ขอให้พระราชวงศ์ ที่พระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่แห่งนครนทรงเป็นหัวหน้า จงดำรงอยู่ตลอดกาลนาน ขอให้รัฐบาลที่พระองค์ผู้ทรงพระบรมเดชานุภาพทรงแต่งตั้ง จงบริหารราชการโดยชอบ
๙. ขอให้ประชาชนชาวไทยทั้งปวง ที่พระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่แห่งนครน ทรงเป็นพระนาถะ จงมีความสุข ขอความสุขจงเกิดมีในโลกทั้งสิ้น ด้วยเดชแห่งพระรัตนตรัยเทอญ

พระราชสุทธินาถมณฑล

ถวายพระพร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระราชสุทธินิยมมงคล

เนื่องในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติ ๕๐ ปี วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ได้จัดให้มีกาฐณิฐพระพุทธรมณต์ บทพระธรรมจักรกัปปวัตนฐตร ในวันที่ ๕ ของทุกเดือนเริ่มตั้งแต่

วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ วันเริ่มต้นการจัฒพิธิเป็นต้นไป

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘

วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

และเริ่มรวบรวมบัจจยตั้งแต่เดือนเมษายน รวมบัจจยถวายเป็ทุนมุลนิธิชัฒพัฒนา

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘

รวมบัจจยได้ ๒๕๒,๒๑๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นสองร้อยสิบบาท)

วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

รวมบัจจยได้ ๕๓,๔๐๐ บาท (ห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยบาท)

วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๘

รวมบัจจยได้ ๑๐๕,๑๒๐ บาท (หนึ่งแสนห้าพันหนึ่งร้อยยี่สิบบาท)

วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

รวมบัจจยได้ ๑๒๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนสองหมื่นบาท)

วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

รวมบัจจยได้ ๑๓๓,๒๑๑ บาท (หนึ่งแสนเจ็ดหมื่นสามพันสองร้อยยี่สิบเอ็ดบาท)

วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๘

รวมปัจจัยได้ ๑๕๘,๕๐๐ บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นแปดพันห้าร้อยบาท)

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๘

รวมปัจจัยได้ ๑๑๖,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นหกพันบาท)

วันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๘

รวมปัจจัยได้ ๑๒๔,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนสองหมื่นสี่พันบาท)

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

รวมปัจจัยได้ ๒๐๖,๐๐๐ บาท (สองแสนหกพันบาท)

วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๙

รวมปัจจัยได้ ๑๔๒,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนสี่หมื่นสองพันบาท)

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙

รวมปัจจัยได้ดังนี้

๑. คุณสุรณี สนิทวงศ์ (โรจนวงศ์)	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๒. กรมทรัพย์ากรรณีย์	๑๕,๘๐๐ บาท
๓. คุณศิชาติ ศิลปวิไลเลิศ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๔. คุณะวัตอัมพวัน	๑๔,๒๕๐ บาท
๕. กองทะเบียนประวัติ อาชญากรตำรวจ สภอ.นนทบุรี	๔๑,๘๓๐ บาท
๖. คณะพุฒยเพชรบูรณ์	๑๐,๖๘๕ บาท
รวมทั้งหมด	๓๕๕,๐๐๐ บาท

(สามแสนห้าหมื่นห้าพันบาท)

วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๙

รวมปัจจัยได้ ๒๖๐,๐๐๐ บาท (สองแสนหกหมื่นบาท)

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

รวมปัจจัยได้ ๔๐๔,๕๒๐ บาท (สี่แสนสี่พันห้าร้อยยี่สิบบาท)

รายการพิเศษ ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท)

หม่อมอรพิน ดิศกุล ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสามแสนบาท)

วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

รวมปัจจัยได้ ๓๕๖,๕๖๐ บาท (สามแสนเก้าหมื่นหกพันเก้าร้อยหกสิบบาท)

วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕

รวมปัจจัยได้ดังนี้

กรมปลัดสัตว์ ๑๐๑,๑๓๕ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งพันหนึ่งร้อยสามสิบบาท)

คณะวัดอัมพวัน ๔๘,๔๕๐ บาท (สี่หมื่นแปดพันสี่ร้อยห้าสิบบาท)

พระราชสุทธินิยามมงคลเพิ่มเติมอีก ๔๗,๐๐๐ บาท (สี่หมื่นเจ็ดพันบาท)

ถวายภัตตาหารเพลพระภิกษุสามเณร ถวายผ้าไตรจีวรพระสงฆ์ ๗๐ รูป และเลี้ยงอาหารผู้ต้องขัง
เรือนจำจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน ๘๐๐ คน

รวมเงินทั้งหมดที่ได้เจริญพระพุทธมนต์บทพระธรรมจักรกับปวัตนสูตรถวายเป็นพระราชกุศล
ตลอดมา รวมเป็นเงินสมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทั้งสิ้น ๖,๐๒๒,๗๕๕
บาท (หกล้านสองหมื่นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบบาท)

รายการทำบุญพิเศษ ถวายเป็นพระราชกุศล

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

ซื้อโคพันธุ์ดีเข้าธนาคารโค ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในมหามงคลปีกาญจนาภิเษก ทรง
ครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี

ซื้อโคได้ทั้งหมด ๒๐๐ ตัว เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท) รวบรวมเงินสมทบเข้า
ธนาคารโคอีก ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาท) อธิปไตยกรรมปศุสัตว์เป็นผู้แทนรับมอบ ณ บริเวณสนาม
โรงเรียนวัดอัมพวัน

ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสามเณร ๑๐๐ รูป

ถวายजूบังจายแด่พระภิกษุสามเณร ๕,๐๐๐ บาท

ถวายพระ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลอีก ๑๐,๐๐๐ บาท

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ทำบุญถวายเป็นพระราชกุศล แด่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี หลังเสด็จสวรรคตได้ ๗
วัน พร้อมทั้งถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสามเณร และเลี้ยงอาหารผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดสิงห์บุรี

วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

ทำบุญถวายเป็นพระราชกุศล ๕๐ วัน แด่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ถวายภัตตาหาร
พระภิกษุสามเณรและผู้ปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งเลี้ยงอาหารผู้ต้องขังเรือนจำกลางจังหวัดสิงห์บุรี

วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ทำบุญถวายเป็นพระราชกุศล ๑๐๐ วัน แด่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ถวายภัตตาหาร
พระภิกษุสามเณร และผู้ปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งเลี้ยงอาหารผู้ต้องขังเรือนจำกลางจังหวัดสิงห์บุรี

อาตมาภาพ พระราชสุทธินามมงคล พร้อมทั้งพระภิกษุสามเณร ผู้ปฏิบัติธรรม คณะศิษยานุศิษย์
วัดอัมพวัน ได้เจริญพระพุทธมนต์ถวายพระพร เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในวโรกาสแห่งปีกาญจนา

ภิเษก ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯเสด็จครองราชย์ครบ ๕๐ ปี พร้อมทั้งเจริญสมภิภาวนา ถวายพระพรชัยมงคล ในเวลาตอนเย็นช่วงเวลาทำวัตรเย็นทุกวัน

เมื่ออาตมาอยู่เรียนวิชากับหลวงพ่อดีม

พระราชสุทธิญาณมงคล

เมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๔๕๑ หลังจากเสร็จสิ้นการรับกฐินแล้ว อาตมามีความตั้งใจ มุ่งมั่นที่จะลาสิกขากลับไปใช้ชีวิตเป็นเพศฆราวาส ตั้งใจที่จะเป็นลาพระอุปัชฌาย์ขีให้ท่านสึกให้ แต่เมื่อถึงเวลาเช้าจริง ๆ แล้ว อาตมาก็เข้าไปกราบหลวงพ่อดีม ไปถึงก็บอกความประสงค์กับท่านตรงๆเลยว่า "หลวงพ่อดีม กระผมมาขอสึก ขาดจากสภาพการเป็นพระภิกษุ" แต่ในวันนั้นพ่อดีมท่านมีกิจนิมนต์ต้องรีบไปฉันเพลท่านจึงถามอาตมาว่า "สึกแน่หรือพระเจริญ ไม่เปลี่ยนใจอยู่ต่อนะ" อาตมาก็เรียนท่านว่าต้องการสึกแน่นอน

จากนั้นอาตมาก็กราบลาท่านมาที่กุฏิ เมื่อเข้าไปข้างในกุฏิ อาตมาก็เกิดวงแหงหาวนอนขึ้นมาเฉยๆ มันคล้ายๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่น ลึมๆหลงๆไปหมด นอนอยู่ตรงนั้นเอง พลันหูก็ได้ยินเสียงประหลาดว่าเหมือนมาพูดที่ริมหูว่า "สึกไปหาอะไรกันเล่า นโมยังไม่ได้เลย นะโมได้แล้วสึกก็ไม่น่าเสียดาย" อาตมาก็นึกค้านขึ้นมาในใจว่า "นะโมสวดได้จนคล่องตั้งแต่ยังเป็นเด็กอยู่แล้ว สวดตั้งแต่อยู่โรงเรียนแล้ว" ก็คิดไปอย่างนี้ แต่ก็ยังตอบไม่ถูกว่านะโมคืออะไรอาตมาก็จิตใจพะว้าพะวัง เกิดใจคอไม่ค่อยดีแล้ว เสียงประหลาดนี้เป็นเสียงอะไรกัน เจ้าของเสียงคือใครอยู่ที่ไหน (ในภายหลังหลวงพ่อดีมบอกกับศิษยานุศิษย์ของท่านว่า มาทราบทีหลังว่าเสียงนั้น คือเสียงของหลวงพ่อดีม พระอาจารย์ในป่าผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้กับท่านในเวลาต่อมา)

สัปดาห์เสียงประหลาดนั้นก็ดังขึ้นมาอีกว่า "นี่ คุณสึกก็ไม่ใช่ไร ง่ายนิดเดียวไม่ยากอะไรนักหนา แต่ขอถามว่าพุทธุคุณได้หรือยัง ธรรมคุณได้หรือยัง สังฆคุณได้หรือยัง" ในตอนนั้นอาตมาจำได้ว่า นึกโมโหในใจว่า เอ๊ะ! เสียงบ้าๆบอๆนี้อยู่ที่ไหน พุทธุคุณเราก็อ่านได้หมดแล้ว อิติปิโสเราก็อ่านได้หมดแล้ว แต่ก็อาจจะไม่คล่องใจก็เป็นได้ แต่เมื่อเสียงประหลาดนี้ดังเตือนมา ทำให้อาตมานึกถึงคำโบราณที่ว่า ถ้าจิตใจไม่นิ่งแล้ว ก็อย่าสึก ถ้าสึกออกไปแล้วจะเป็นคนสุข ๆ คิบๆ เอาดีไม่ได้แล้วจะเป็นคนบ้าบอขมแตกไป อาตมาจึงขอเลื่อนการสึกออกไป

จากนั้นอาตมาตั้งใจจะท่องเที่ยวป่าไปเรื่อย ๆ สักพักก่อนแล้วค่อยกลับมาลี้ภัยหลัง เมื่อเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้วอาตมาก็เดินทางมาลพบุรี ซึ่งตัวรถไฟจะไปพิษณุโลก มุ่งหวังไว้อย่างนั้น แต่พอรถไฟแล่นมาถึงบ้านหมี่ก็เกิดเครื่องเสียบกะทันหันจอดซ่อมอยู่นานก็ไม่เสร็จ อาตมาก็ได้ยินคนในตู้ที่นั่งเขาคุยกันว่า “แห่ม! รถไฟมาเสียบ เสียเวลาจังเลย จะไปนมัสการหลวงพ่อดีมสักหน่อยไม่น่ามีอุปสรรคเลย” เมื่ออาตมาได้ยินคำว่าหลวงพ่อดีม ก็เกิดความสนใจขึ้นมาทันทีเคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน จึงถามเขาไปว่า “หลวงพ่อดีมท่านอยู่ที่ไหนหรือโยม” เขาก็ตอบมาว่า “หลวงพ่อดีมท่านอยู่วัดหนองโพ ต้องลงรถที่สถานีหนองโพ แล้วเดินเท้าไปที่วัด ถ้าท่านต้องการไปนมัสการก็ลงรถที่นั่นพร้อมกับพวกเราก็ได้” อาตมาก็ตอบตกลง เหมือนกับปาฏิหาริย์ พออาตมาจับปากโยม รถไฟก็คิดเครื่องเปิดหวูดออกเดินทางต่อไปได้

ใจจริงแล้วที่อาตมาตั้งใจไปหาหลวงพ่อดีมนั้น เพราะตั้งใจจะไปให้ท่านลี้ภัย และก็จะขอฝากให้ผู้อื่นรักชังกับหนึ่งนิตย์ไม่ผิด

ตลอดเวลาที่เดินทางมา อาตมาก็คิดแต่เรื่องลี้ภัย จนกระทั่งมาถึงประจวบวัดหนองโพ ญาติโยมก็นิมนต์ให้เดินไปข้างหน้า ให้ไปนมัสการหลวงพ่อดีมก่อน

เมื่ออาตมาไปถึงกุฏิของท่าน ภาพที่ได้เห็นคือ หลวงพ่อดีมซึ่งท่านอายุมากแล้ว ท่านนั่งตัวตรง เป็นสง่า รูปร่างของท่านดูสูงใหญ่แบบคนโบราณ ผิวขาวมีรัศมีส่องไส ผิวหนังที่ย้วยลงไปทั้งตัว นัยน์ตาของท่านดูเปล่งแวววาวแจ่มใสไม่เหมือนตาคนแก่ที่ทั่วไป คู่มือพลังมีอำนาจ มีความดีใจดู เมื่อมองประสานกันแล้ว ทำให้รู้สึกขำเกรงเป็นที่สุด แล้วที่ข้างฝามีกระบี่กระบอง ซึ่งท่านใช้หัดเด็กวัด ในภายหลังก็ได้บอกกับอาตมาว่า สมัยกรุงศรีอยุธยาคนจะไปเป็นทหารต้องเข้าวัดวัดเป็นมหาวิทยาลัยก่อน เรียนเพลงกระบี่กระบอง เรียนอักษรศาสตร์ เรียนภาษาขอม เรียนภาษาบาลี เสร็จแล้วก็ลี้ภัยจากศึกษาไป ก็ไปสมัครเป็นทหาร เก่งเพลงกระบี่ เก่งเพลงพระบอง ถึงจะเป็นทหาร แต่เป็นทหารจะต้องไปสอบลองหน้าพระที่นั่งก่อน ลองเพลงกระบี่กระบองให้ดู ไม่งั้นไม่รับเป็นทหาร เดียวนี้ไล่เลย ไล่เป็นทหารหมด จับใบคำใบแดงไปตามเรื่อง มันคนละยุคคนละสมัย

อาตมาก็ลงกราบเบื้องหน้าท่านด้วยความเลื่อมใสหรือหลวงพ่อดีมแห่งวัดหนองโพที่ผู้คนนับถือชราภาพปานนี้แล้วยังแสดงความเข้มแข็งและพลังอำนาจในตัว เป็นเพราะอะไรกันหนอ หรือเป็นเพราะท่านมีศีลและภาวนาตลอดจนท่านมีบารมีอันสูงคอบเป็นตะตะชะชะอยู่ ในตอนที่อาตมาได้พบกับท่านนั้น หลวงพ่อดีมท่านไปไหนมาไหน ไม่นัดแล้ว ต้องเอาเกวียนเล็กๆมาให้ท่านนั่ง แล้วก็ลากไปตามทาง ท่านชรา

ภาพจริง ๆ แต่ไม่ยอมหยุดकिनมินต์และการรับแขก ศิษย์ก็ไม่กล้าขัดใจท่าน เพราะท่านสั่งไว้ว่า ท่านจะส่งเคราะห์ญาติโยมจนวาระสุดท้ายของท่านของชีวิตท่าน

คำพูดประโยคแรกที่ท่านถามอาตมาด้วยนี้ นเสียงอันแจ่มใสกังวานของท่านว่า “คุณมาจากอารามไหนกัน” อาตมาก็ตอบท่านพร้อมทั้งแจ้งความจำนงที่คิดจะมาขอให้ท่านสึกให้ท่านก็ตอบอาตมาว่า ขอให้อาตมาอยู่ที่วัดกับท่านไปก่อนส่วนเรื่องการสึกนั้นค่อยคุยกันภายหลัง

อาตมาเมื่อได้อยู่กับท่านก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับท่านได้ไปนวดฟันให้หลวงพ่อดีมหลายเมื่อในตอนกลางคืน พอรุ่งเช้า อาตมาก็ได้พบเรื่องประหลาดของหลวงพ่อดีม คือหลวงพ่อกำลังจะฉันข้าวต้มในตอนเช้า ท่านฉันอาหารแข็งไม่ได้แล้วในตอนนั้น พอฉันเสร็จเขาก็พุงท่านมานั่งเข้าที่พอสายๆหน่อยผู้คนที่ทยอยกันมาจากทุกสารทิศ มานมัสการท่าน ท่านก็จะเป่าหัวให้อย่างแรงทุกคน เป่าจนน่ากลัวจะเป็นลมเพราะลมแรง แต่หลวงพ่อก็ออย่างนั้นแหละ “เพียง ดี เพียง ดี”

บางคนก็ไปเช่าแหวนลงถมบ้าง มีดหมอบ้าง เหรียญบ้าง รูปหล่อบ้าง แล้วแต่ละต้องการ เมื่อมาถึงหลวงพ่อก็ตเป่ากำกับให้เขา เขาก็เอากลับไปบ้านกัน บางคนก็เอานางกวักงาช้างไปค้าขายกันวันไปหมด แต่ผู้คนที่มาไม่ได้ขาดสายวันทั้งวันเห็นแต่มีคนมาหาหลวงพ่อดีม ศิษย์ของท่านก็ได้แต่มองตาละห้อยเพราะห่วงในสังขารชั้นรชของท่าน

พอตกกลางคืน อาตมาก็อดใจไม่ได้ พอนวดให้ท่านก็ถามท่านตรงๆเลยว่า “หลวงพ่อดีม อ้ายเพียงดี เพียงดีของหลวงพ่อนะมันดีจริงหรือครับ” ท่านก็ตอบอาตมาว่า “คืออย่างไรฉันบอกเธอเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ต้องอยู่กับฉันต่อไปจึงจะรู้ดี”

พออาตมาพูดถึงเรื่องการสึก หลวงพ่อดีมมักจะกระแอมคังๆคล้ายจะพูด อาตมาก็เลยไม่ได้สึกต้องอยู่ต่อไป อาตมาสังเกตเห็นด้านนอกของกุฏิหลวงพ่อดีม จะมีปีพาทย์ มีดาบ มีกระบี่กระบองสำหรับต่อสู้และรำ อาตมาเป็นคนไม่ชอบเก็บความสงสัย ก็เลยถามท่านตรงๆ ในคืนต่อมาว่า “ดาบเอ๋ย กระบี่เอ๋ย หลวงพ่อดีมไว้ทำไมกัน หลวงพ่อดีมใช้ของพวกนี้ได้หรือหลวงพ่อดีม หลวงพ่อดีมท่านหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “เข้าใจ เข้าใจ เธอเป็นผู้เยาว์บวชแค่พรรษาเดียวก็เร่งร้อนจะสึก ฉันจะเล่าอะไรให้ฟังฟังแล้วก็คิดตามไปนะ”

“วัดในสมัยโบราณครั้งกระโน้น เป็นแหล่งรวมสรรพวิชา เรียกกันว่า สำนักศึกษาโมกข์เขี้ยวจะบอกให้ บางแห่งก็เรียกคักศิลา คังนั้นผู้ที่เข้ามาในวัดนั้น จึงไม่ได้มาทำบุญอย่างเดียว แต่เข้ามาศึกษาหาความรู้กับพระในวัดด้วย”

อาตมาก็ถามท่านต่อไปว่า “แล้วบวชพรรษาเดียว กับหลายพรรษามันแตกต่างกันอย่างไร” หลวงพ่อเดิมท่านก็หัวเราะ แล้วอธิบายว่า

“บวชสามพรรษานะ เขาว่าได้ปริญญาตรี เจ็ดพรรษาปริญญาโท สิบพรรษาปริญญาเอก บวชพรรษาเดียวสองพรรษายังเป็นทิดไม่ได้ รู้ไหมล่ะ ทิด มาจากคำว่าบัณฑิต

แล้วท่านก็ชี้ไปที่ชุดสำหรับแต่งบวชนาคของวัดหนองโพเห็นเป็นเสื้อครุยแบบปริญญา แล้วก็มงกุฎแบบตะลอมพอกพร้อมอยู่สำหรับให้พ่อนาคใส่ดูสวยงาม แล้วท่านก็อธิบายต่อว่า “คนเราเป็นฆราวาสเป็นหนุ่มมันสนุก ๆ ดิบๆ แล้วมาบวชเป็นพ่อนาคก็ต้องเป็นเทวดา คือสวมชุดตะลอมพอกอย่างนั้นเรียกว่าเป็นเทวดา ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาแล้ว เพราะจะเป็นสงฆ์เป็นบัณฑิต พอเข้าไปอยู่หน้าอุปัชฌาย์ก็เป็นพรหมแล้ว ทีนี้พอบวชเสร็จแล้วสึก บางคนแทนที่จะเป็นบัณฑิตหรือเป็นทิดก็กลับกลายเป็นเดรัจฉานไปเสียทันตาเห็น”

อาตมาก็ถามท่านว่า “เป็นเดรัจฉานได้อย่างไรครับ”

ท่านตอบว่า “เป็นซีทำไมจะไม่เป็น ก็พอสักตอนเช้าก็กินเหล้าเมาเย็นหย่าเป่อย่างนี้ เรียกว่าบวชไม่ได้ประโยชน์ซ้ำ แล้วกลายเป็นเดรัจฉานไป”

นี่คือแนวความคิดของหลวงพ่อเดิม ท่านเกลียดคนกินเหล้า เกลียดพวกบวชแล้วสึกออกไปเป็นคนชั่ว เป็นจีเหล่าคนที่รักหลวงพ่อก็จะไม่กินเหล้ากินยาให้หลวงพ่อบอกท่านไม่สบายใจ

และอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านได้เล่าให้อาตมาฟังว่า “เธอฟังไว้ นะสมเด็จพระบรมศาสดาของเราเมื่อท่านเป็นเจ้าของสิทธัตถะแห่งกรุงกบิลพัสดุ์นั้น ทรงเล่าเรียนเขี้ยวชาญในวิชาการทุกด้าน ไตรเวทก็ทรงเขี้ยวชาญ การใช้ศรัทธาไปจนถึงตำราพิชัยสงครามต่างๆ เรียนการปกครองคนหมู่มา แต่แล้วก็ทรงได้พระสติว่าวิชาหนึ่งที่ไม่ได้เรียนก็คือ วิชาการพ้นจากกองทุกข์การเวียนว่ายตายเกิด จึงทรงออกแสวงหาความหลุดพ้นเป็นพระบรมศาสดาในที่สุด”

อาดมาฟังแล้วก็เกิดสติขึ้นมาว่า หลวงพ่อเดิมองค์นี้ท่านมิได้เก่งแต่เพียงวิชาอาคมเพียงดี เพียงดีแต่อย่างเดียวแต่ท่านยังมีธรรมะที่ลึกซึ้งและกินใจสำหรับสั่งสอนผู้คนแม่เฒ่าของอาดมาเองก็ต้องการจะสืบทอดยังไม่อาจสืบทอดได้เหมือนที่ต้องการ

หลวงพ่อก็เล่าเรื่องในสมัยโบราณต่อไปอีกว่า “วัดในสมัยกรุงศรีอยุธยา นั้นสอนอะไรบ้างเล่า ก็สอนวิชาราชบุรุษกฎหมายนิติศาสตร์ต่างๆ เศรษฐศาสตร์ ศิลปหัตถกรรม วิชาเวชศาสตร์ วิชาดนตรีดุริยางค์ เป่าต่างๆ พระสมัยนั้นสอนได้ทั้งนั้น ทั้งยังมีตำราพิชัยสงคราม ฤกษ์ยามต่างๆ วิชาราชบุรุษนั้นก็มีวิชา รัฐศาสตร์ การปกครองตนเองและผู้อื่น เข้าวัดต้องปกครองตัวได้ ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ มีระเบียบวินัย สามารถเอาไปใช้ในชีวิตราวาสาได้”

ส่วนในเรื่องกระบี่กระบองของท่านนั้น ท่านได้เล่าว่า “กระบี่กระบองคือหัวใจของการรบ และการต่อสู้เพื่อปกป้องแผ่นดินไทย เป็นลูกผู้ชายต้องเป็นทหาร วัดหนองโพมีดีทางกระบี่กระบอง ส่วนวัดอื่นๆ ในสมัยนั้นก็เก่งไปแต่ละด้าน อักษรกระบี่ การสร้างเครื่องรางของขลังนี้ ดนตรีบ้าง ก็แล้วแต่ใครอยากเรียนอะไรก็ไปเรียนกัน ดังนั้นวัดจึงเป็นตักศิลาโดยแท้ สมัยก่อนโรงเรียนแบบปัจจุบันไม่มี พ่อแม่ก็ปล่อยคอกว่าวัดไหนเก่งทางไหนก็พาลูกไปเรียน เรียนจบแล้วถ้ายังไม่พอก็ไปเรียนต่อที่วัดอื่น นี่แหละวัดในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นสำนักเรียนด้วยเหตุนี้”

สมภารองค์แรกของวัดหนองโพนั้น ท่านเป็นขุนศึกคู่พระทัยคนหนึ่งในจำนวนห้าคนของพระยาตาก ซึ่งท่านเดินทางจากเมืองตากเข้าสู่กรุงศรีอยุธยา พร้อมกับพระยาตากเพื่อเข้ามารับตำแหน่งเจ้าพระยาวชิรปราการ ไปครองเมืองกำแพงเพชร แต่เมื่อพม่าเข้าล้อมกรุงศรีอยุธยาไว้ทุกด้านพระยาตากท่านก็ต้องร่วมต่อสู้กับพม่าเข้าศึกต่อไป

ในภายหลังเมื่อมีชัยชนะ พระยาตากได้รับการสถาปนาเป็นพระบาทสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีมีพระราชทานอาจารย์องค์แรกของวัดหนองโพ ท่านก็ถวายบังคมลาออกจากรับราชการ เพราะเห็นว่าเข้าข้าศึกมานานแล้ว ฆ่าคนมาก็มากแล้ว จะขอบวชในพระบวรพุทธศาสนาต่อไป พระยาตากท่านก็อนุญาต ท่านจึงเดินทางมานครสวรรค์แล้วอุปสมบทเป็นพระภิกษุ และได้มาฟื้นฟูวัดหนองโพ วัดหนองโพจึงมีการสอนวิชากระบี่กระบอง และวิชาดาบ ในการเรียนวิชานั้นก็ไม่ใช่เรียนกันแบบธรรมดาๆ คนที่จะเข้ามาเป็นนักเรียนชั้นแนวหน้าชั้นขุนศึกนั้นต้องศึกษาอักษร ภาษาต่างๆ ไปจนถึงตำราพิชัยสงคราม และต้องบวชเรียนวิปัสสนากรรมฐานเพื่อฝึกรากฐานของจิตใจเสียก่อน แล้วจึงเรียนเพลงอาวุธกัน

อาตมายังได้เห็นเขาโกนจุกกันข้างวัดหนองโพ หลวงพ่อเดิมท่านเห็นอาตมาเป็นพระบวชใหม่ก็ถามว่า “สวดได้ไหมล่ะจะได้ไปสวดมนต์ด้วยกัน” อาตมาก็ตอบว่าได้ขอรับกระผมสวดได้ ท่านก็ให้ไปด้วย พอพระสวดเสร็จ เขาก็ให้ปี่พาทย์วงของวัด บรรเลงเพลงแบบการต่อสู้อันแล้วก็มีเด็กวัดหนองโพแต่งตัวทะมัดทะแมงมารำกระบี่กระบองตีกันอย่างล่องแคล่วว่องไว คำบูชาครูก็ครวระหคบาท ใส่พานพร้อมดอกไม้ธูปเทียน เงินค่ายกครูนั้นหลวงพ่อเดิมท่านก็แบ่งให้เด็ก ๆ ตามแต่ฐานะ สำหรับเอาไว้เรียนหนังสือกันต่อไป

ติก ที่วัดหนองโพก็มีการสอน อาตมากล้าพูดได้ว่าวัดหนองโพมีติก หลวงพ่อเดิมท่านเอามัดให้ มีอาชีพกันก็เมื่อมีวงปี่พาทย์มันก็ต้องมีติก ครูที่โรงเรียนก็จัดเด็กที่ยากจนมาหัดเล่นติกเลี้ยงตั้งไปตามอัธยาศัย และไม่ว่าติกนะ เพลงน้อย เพลงเกี่ยวข้าว หลวงพ่อเดิมท่านก็สอนให้เป็นจนหมด เพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมเอาไว้ให้ไม่สูญหายหลวงพ่อบอกท่านเป็นนักอนุรักษ์ของโบราณ โดยสายเลือดทีเดียว

ที่นี้เมื่ออาตมาอยู่วัดหนองโพนานวันเข้า เรื่องจะสึกก็ยังคงคิดอยู่ พอเห็นว่าสมควรแก่เวลาเลยคลานเข้าไปหาหลวงพ่อดีแล้วก็กราบเรียนท่านเพื่อจะขอลาสึกอีกครั้ง ท่านก็จ้องมองดูอาตมาแล้วพูดขึ้นว่า “หยุดไว้ก่อนคุณ อย่างเพิ่งมาสึกตอนนี้ มันยังไม่ถึงเวลา”

เมื่อได้ยินดังนี้ อาตมาก็ไม่กล้าพูดเรื่องสึกต่อไป แต่ก็คิดว่าไหนๆก็จะสึกแล้ว ควรอยู่เรียน และขอถามหานิยมสิ่ฟุ้งก่อนดีกว่า จะได้จับผู้หญิงได้ง่ายๆ มีเมียสวยๆ อาตมาจึงกราบเรียนท่านว่าอยากได้ภรรยาเหมือนอย่างเด็ดขาดสักบท ที่สืปากด้วยสิ่ฟุ้งแล้วผู้หญิงเดินตามต้อยๆ

หลวงพ่อดีท่านก็หัวเราะ และสั่งให้อาตมาไปหากระชายดินสอดามาให้ท่าน แล้วท่านก็จดคาถาให้เป็นคาถาสารพัดนึกจดกันไม่หวัดไม่ไหว จดเสร็จท่านก็บอกให้เอาไปท่องท่านให้คาถามากมาย จนอาตมาไม่ต้องไปขอคาถาท่านเพิ่มอีก ก็มีวแต่ท่องคาถาจนลืมเรื่องสึกไปเลย นี่เป็นกุศโลบายของหลวงพ่อดีท่าน ท่านดัดหลังแก้ลอาตมาเอาเสียจนเชื่อไปเลยทีเดียว

ที่นี้เมื่อท่องหนักเข้า อาตมาก็เกิดความสงสัยว่าคาถานี้ใช้อย่างไร จนกระทั่งวันหนึ่งเห็นหลวงพ่อดีท่านกำลังเป่าหุ้ยหุ้ยว่า “เพ็ยดี เพ็ยดี” ไม่เห็นท่านท่องคาถาสักบทอาตมาก็คิดว่า เอาละเป็นไงเป็นกัน ให้เราท่องคาถาเสียชี่ยาวแต่พอถึงคราวท่านเองกลับไม่ท่อง ใช้ปากเป่าเพ็ยๆ เท่านั้นเอง ชี่ยต้องถามท่านว่า “หลวงพ่อดีให้คาถากระผมไปท่องมากมาย ผมก็ท่องกะว่าจะดีให้ได้ แต่พอเห็นหลวงพ่อดีเป่า เพ็ยดี เพ็ยดี ให้กับคนอื่น ไม่เห็นหลวงพ่อดีท่องคาถาอะไรเลยแต่จับหัวแล้วก็เป่าเพ็ยดี ชี่ยดี อย่างนี้ผมไม่ท่องเสียเวลาเปล่าหรือครับ”

หลวงพ่อดิมท่านก็มีเมตตา สั่งสอนให้อาตมาหุดาสว่างกันตอนนั้นเองท่านบอกว่า “ภาณนะไม่
ขลังหรือ เขาเอาไว้ท่อง เอาไว้เป็นองค์ภาวนาเพื่อให้จิตเป็นหนึ่งเดียว จิตเป็นสมาธิต่างหาก เหมือนจะ
เดินข้ามแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวเปรียบเหมือนกำลังจิตที่ไม่เป็นระเบียบ ไม่เป็นอำนาจอันมหาศาลต้องอาศัย
ภาวนาภาณ เพื่อให้จิตเป็นหนึ่งใสภาณนั้นแหละเป็นองค์ภาวนาต่างสะพานข้ามฟากไป แต่พอจิตข้ามฟาก
ไปถึงจุดมุ่งหมายปลายทาง คือ เป็นหนึ่งเดียว เป็นพลังอันมหาศาลแล้ว ก็เรือสะพานคือภาณที่ภาวนาทิ้ง
ไปได้เลย จิตที่เป็นหนึ่งเป็นพลังมหาศาลแล้วเขาเรียกว่าจิตตานุภาพ ฉะนั้นไม่ต้องท่องภาณแต่ใช้สัญจิต
ให้เป็นหนึ่ง แล้วเป่าลมปราณอธิษฐานให้เขาสมหวังว่า เพียงดีๆ เข้าใจหรือยังละ ไปท่องต่อไป ท่องให้
จิตมันข้ามฟากให้ได้”

จากนั้นท่านอธิบายต่อว่า “ตอนแรกก็ระดับจิตขั้นประถมก่อน แล้วภาวนาขึ้นถึงมัธยม แล้วก็
เจริญให้เป็นเอกัคคตารมณ์เป็นกชเจริญภาวนา เจริญจิตให้เป็นเอกัคคตาคือเมื่อจิตบริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสทั้ง
หยาบและละเอียดแล้ว จะต้องการอะไรก็ได้ทุกประการ คิดเงินได้เงิน คิดทองได้ทองแต่หลวงพ่อก็ดแต่
เมตตาให้เขา ขอให้เขาพ้นเคราะห์ ขอให้เขารวย ขอให้เขาดี ขอให้เขามีปัญญา แล้วก็เป่าเขาไป ฉะนั้นคุณ
จงท่องต่อไปเถอะ ทำจิตให้เป็นเอกัคคตาให้ได้แล้วก็จะรู้เองว่า เพียงดีของหลวงพ่อบนอย่างไร

อาตมานวดหลวงพ่อกันตลอดเวลาหกเดือนที่อยู่กับท่าน มันก็น่าแปลกที่ไม่มีพระสักองค์ที่มา
นวดท่าน มาขอของดีจากท่าน เหมือนใกล้เกลือกินต่างกันหมด ฐิ้อาตมาจึงว่า แม้อาตมาอยู่กับหลวง
พ่อบานาน แต่อาตมาได้ของดีจากท่านมามากพอสมควร คิดถึงเดี๋ยวนี้แล้วก็น่าเสียดายที่เราหนอเราทำไม
ไม่รู้จักหลวงพ่อก่อนหน้านี้นานๆ เสียดายเหลือเกิน

ยิ่งคุยกับท่านยิ่งสนุกเรื่องลึกลับเสียสนิท หลวงพ่อบอกท่านก็ดูเหมือนจะรู้ว่าอาตมาซึ่งเปรียบเสมือน
ม้าที่พยศกำลังค่อยๆ เชื่องลงแล้ว ในวันหนึ่งหลวงพ่อดิมท่านก็เป็นฝ่ายพูดให้อาตมาได้สำนึกขึ้นว่า “นี่คุณ
มาอยู่กับฉันมานานแล้ว เรียนกรรมฐานใหม่ละจะสอนให้ อย่าไปลึกลับเลย คุณนะอยู่ในผ้าเหลืองแล้วจะ
เจริญก้าวหน้ากว่าเป็นฆราวาส”

แต่อาตมานั้นเป็นผู้เกลียดพระมาเป็นทุนเดิม ก็เลยบอกกับหลวงพ่อบอกว่า “ยังไงเสียดายก็ต้องลึกลับ
เพราะผมไม่เคยชอบครองเพศสมณะเลยจริงๆ ผมไม่ค่อยจะอยากอยู่เป็นพระ ผมจะต้องลึกลับ”

หลวงพ่อบอกท่านก็กล่าวเป็นสภายิตสอนใจ ที่อาตมาจำได้ทุกวันนี้ว่า “ยิ่งเกลียดก็ยิ่งเข้าใกล้ ยิ่งรักก็ยิ่ง
ห่างไกล จำไว้ให้ดีนะคุณ ยิ่งเกลียดเขารายิ่งต้องแผ่เมตตาให้ แล้วความเกลียดมันจะหายไป ความรักมัน
จะเกิดขึ้นตรงนี้”

กล่าวจบแล้วหลวงพ่อดิมท่านก็เอามือชี้ไปที่หัวใจแล้วก็มองดูหน้าอาตมา อาตมานั่งนิ่งรู้สึกซาบซึ้งในคำของหลวงพ่อดิมเป็นอย่างยิ่งและก็มาเปรียบเทียบดูว่า อาตมาแต่ก่อนเกลียดจริงเชียวพวกผู้หญิงนะ ไม่อยากให้เข้าวัด แต่เอาชีเดี๋ยวนี้คนที่มาช่วยทำงานทำการทำครัว ช่วยดูแลญาติโยมส่วนมากเป็นผู้หญิงมา ถึงว่าเกลียดอย่างไรน่ะ ยิ่งใกล้อย่างนั้น

อาตมาขอเล่าเรื่องแปลกๆ ให้ฟังเรื่องหนึ่ง คนที่มาหาหลวงพ่อดิมไม่ได้มารับแหวน รับมิด รับเหรียญ รับรูปหล่ออย่างเดียว แต่มาขอรอยเท้าหลวงพ่อดิม อาตมานี้แหละเป็นคนเอาครามมาทาเท้าหลวงพ่อดิมแล้วเอาหมอนรอง เอาผ้าขาวปูแล้วหลวงพ่อดิมก็เหยียบรอยเท้าลงไป แล้วก็เป่าเพียงดีเอาให้คนที่ต้องการเอาไป คุณเอาซิคความดีของหลวงพ่อดิมนะ แม้แต่รอยเท้าเขาก็เอาไปบูชากัน นี่แหละอำนาจแห่งทาน ศีล และภวนาของท่าน อาตมายังจำภาพเก่าๆ ได้ดีไม่มีวันลืมเพราะท่านก็เลยไม่สึกออกไปมีลูกมีเมีย ท่านช่างรู้เขไปจนถึงใจอาตมาลึกมากที่สุด

เรื่องรอยเท้านี้ท่านได้อธิบายให้อาตมาฟังว่า “รอยเท้าของฉันเหยียบไว้เป็นที่ระลึกว่า ฉันคือหลวงพ่อดิมที่อยู่ในหลวงท่านพระราชทานสมณศักดิ์ให้เป็นพระครูนิวาสนธรรมวิธาน หมายถึงว่าเป็นที่ตั้งแห่งความดี ฉันไม่เบียดเบียน ฉันสร้างบุญกุศลในถิ่นกันดาร ฉันทำดีเพื่อให้พระศาสนารุ่งเรืองเมื่อได้รอยเท้าของฉันไปแล้ว ก็จงระลึกว่า หลวงพ่อดิมท่านทำดี เราควรทำความดีเจริญรอยตามรอยเท้าของท่านไป เป็นคนดี คิดดี ทำดี อยู่แต่ในศีลธรรมอันดีงาม นั่นแหละรอยเท้าของฉันจึงจะล้าง ไม่ใช่เอาไปโปกหัวแล้วโยนออกแต่ไม่เคยมีใครถามฉันสักราย เห็นแต่เอารอยเท้าไปติดตัวแล้วหายเงียบไป

เมื่ออาตมาได้ฟังคำของท่านแล้ว ในตอนนั้นอาตมาซึ่งในคำพูดของท่านมาก ตั้งแต่บวชมาจนคิดจะสึก ก็เพิ่งพบหลวงพ่อดิมนี้แหละ ที่ท่านมีปรัชญาอันซาบซึ้งใจของอาตมาอาตมากล้าพูดได้เลยว่า หกเดือนที่อยู่วัดหนองโพ ทำให้อาตมากลายเป็นพระเต็มตัว ความคิดที่จะสึกหมดไปเพราะเห็นแล้วว่า พระที่ดีอย่างหลวงพ่อดิมยังมี พระที่ไม่ดีที่เราเคยเห็นนั้น เทียบกับท่านไม่ได้ เหมือนเพชรกับแก้ว ที่ไม่อาจมิตึงคู่กันได้เลย

หลวงพ่อดิมได้ให้แง่คิดเพิ่มเติมต่อไปว่า “คุณฟังฉันให้ดีนะคะ คนที่มาวัดนั้น ร้อยละแปดสิบเป็นพวกคนโง่ จ้องจะมาเอาแต่ของขลัง เพราะเขายังห่างธรรมะ ร้อยละยี่สิบเข้ามาหาธรรมะ มาสนทนาธรรมกับฉัน มีเพียงไม่กี่คนที่ถามฉันเหมือนที่คุณถามฉัน เมื่อมีคนถามฉันก็จะบอกเขาว่า เอารอยเท้าฉันไปนะ ฉันเป็นอุปัชฌาย์ของเธอ ฉันเป็นพระที่เขอนับถือ ฉันไม่เก่งอะไรหรอก แต่ฉันสร้างบุญ เธอจงเอารอยเท้าฉันไปบูชาให้ติดตา แล้วทำความดีตามรอยเท้าของฉันแล้วเธอจะประสบแต่ความสุขความเจริญ

มีหลายรายเอารอยเท้าฉันไปแล้ว เอาไปประกอบกรรมชั่ว ไปปล้นเขาไปจีบเขา ไปลักขโมยขโมยเขา ต้องถูกยิงตามคาที่ ดายโหง ถึงมีรอยเท้าฉันอยู่กับตัวก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะเขาไม่เดินตามรอยเท้าฉันไป ในทางที่ดี แต่กลับแหกคอกไปในทางชั่วแล้วจะมาหวังพึ่งอะไรได้เล่า

นี่คือปรัชญาชีวิตในรอยเท้าของหลวงปู่เดิม ที่ท่านฝากเอาไว้กับบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายให้ได้ คิดกันต่อมา

อยู่กับหลวงปู่เดิมเป็นเดือนๆ เข้าก็เลยขอลาท่านกลับวัดพรหมบุรี และได้มีโอกาสกลับไปวัดหนองโพอีกในเวลาต่อมา คราวนี้ตั้งใจจะไปลาท่านขอสึกแน่ๆ เมื่อเจอหน้าท่านคราวนี้ ท่านจ้องมองอาตมาอยู่นานเหมือนจะค้นลึกเข้าไปถึงข้างในแห่งจิตใจ ครูใหญ่ท่านก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหมือนโล่งใจ พร้อมกับกล่าวกับอาตมาว่า

“อย่าไปไหนไกลฉันเลย ฉันจะบอกเธอเป็นคนแรกว่าไม่เกินสามเดือน ฉันจะมรณภาพจากเธอไปแล้ว จงอย่าห่วงฉัน ช่วงนี้แหละสำคัญที่สุดเธอจำไว้”

เมื่อได้ยินท่านว่าดังนี้ อาตมาก็ใจหายวาบเพราะเห็นว่าหลวงปู่ชราภาพมากและท่านก็ไม่หลงไม่ลืม ดังนั้นการปลงอายุสังขารของท่านจึงเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นที่น่าอนอนว่าท่านกำลังจะละจากโลกนี้ไปแล้ว หรือ

ช่วงนั้นเอง เจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อกันวัดเขาแก้ว และเจ้าคณะอำเภอท่าตะโก มหาหลวงปู่ที่วัดบ่อยมาก อาตมาจำได้ว่าท่านผลัดเปลี่ยนกันมานมัสการหลวงปู่เดิม แต่ท่านก็ไม่เคยปรึกษาเรื่องปลงอายุกับพระเหล่านั้น บอกกับอาตมาองค์เดียว นี่ท่านเมตตาอาตมาเป็นพิเศษทีเดียว

อาตมาก็รีบเร้าเรื่องคำถามหาเมตตาจากหลวงปู่ ท่านก็สอนเป็นปรัชญาเรื่อยไป อาตมาก็อยากจะสึก แต่ก็ไม่กล้าจะรีบเร้าท่านมาก ท่านคอยห้ามเอาไว้ในที ส่วนใหญ่จะว่าไม่ได้ฤกษ์สึก ในที่สุดอาตมาก็รู้گزใจเองท่านอ่อนใจให้คำถามบทหนึ่ง ซึ่งเป็นคาถาที่ศิษย์หลวงปู่เดิมใช้กันทุกคน คาถามีดังนี้

นะ เมตตา

โม กรุณา

พุท ปราณี

ธา ยินดี

ยะ เอ็นดู
มะ คือตัวกู
อะ คือคนทั้งหลาย
อุ เมตตาแก่ภรรยา
นะ โม พุทธายะ

เมื่อได้คานานี้มา อาตมาแสนดีใจว่าได้คานาเมตตาตามหานิยม เอามาท่องจนขึ้นใจ เอาละวาระวานี้ได้ การละ สึกเมื่อใดจะได้เอาไปใช้ให้สมกับที่รอ แต่จนแล้วจนรอดหลวงพ่อดีมก็ไม่สึกให้เสียที ก็คอยว่า เมื่อใดหลวงพ่อดีมจะเมตตาสึกให้ ก็ไม่มีวีแววสักที

อาตมาท่องจนขึ้นใจ แต่ก็ไม่ได้รู้ว่าคานานี้แท้ที่จริงอยู่ในพระกรรมฐานนั่นเอง เพราะพระกรรมฐานสอนให้แผ่เมตตา ต้องมีเมตตาต้องมีปราณีกัน ต้องเห็นคนอื่นเหมือนกับเราจึงจะมีเมตตา ถ้าไม่เมตตาปราริแล้ว ท่องคาถาไปก็เปล่าๆทั้งเพ พอมานั่งกรรมฐานจริงจัง ภายหลังที่หลวงพ่อดีมมรณภาพไปแล้ว จึงกระจ่างมองเห็นภาพท่านสอนคานาเมตตาให้ทุกอิริยาบถ

อาตมาก็คิดที่จะสึกเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งตัดสินใจเด็ดขาดวันนี้ต้องสึกให้ได้ คิดไปว่าพอกราบลาหลวงพ่อดีมแล้วก็จะเดินไปหาทายกไปบอกให้ทายกทราบว่าจะสึก แล้วก็เอาเงินสองบาทไปจ้างเขารีดเสื้อผ้าให้หน่อย

ตอนนั้นอาตมาจำได้ว่ามีกางเกงอย่างดี เสื้ออย่างคินาพิกาฮีห่อไวเลอร์หนึ่งเรือน ไม่เดินเสียด้วย คงโก๊พิลิกและอายตอนที่เห็นฆราวาสก่อนบวชนี้เพื่อขวยขมิ้น ในตอนนั้นเตรียมรีดเสื้อผ้าไว้แล้ว ก็พอคำจึงไปถวายนวดเพื่อจำได้บอกหลวงพ่อดีมว่าผมจะสึกฟุ้งนี้ละขอรับ แต่ยังไม่ทันจะบอกหลวงพ่อดีมก็บอกกับอาตมาถึงสิ่งที่หลวงพ่อดีมท่านไม่เคยได้บอกใคร ทำเอาอาตมานั่งอึ้งเป็นครุใหญ่ท่านพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“นี่แน่ะเธอ ฉันจะบอกอะไรให้แน่ะ ฉันไม่เคยบอกใครเลยฉันบอกคุณคนเดียวรู้แล้วนี่งั้วอย่างแพรงพรายเขาจะเสียขวัญกัน อีก ๑๕ วันฉันจะมรณภาพแล้ว ขอให้เธอจำคำฉันไว้ให้ดี”

จากนั้นท่านกล่าวต่อไปว่า “ฉันต้องขอขอวิชากรอย่างหนึ่งให้เธอไว้เป็นคนแรกและคนสุดท้าย ฉันเห็นเธอนั้นเหมาะที่สุดแล้ว”

อาดมาไต้ยีนก็คิใจ เพราะคิคว่าเป็นคาถาเรียกพระเข้าตัวแน่ แต่ก็ผิดคาด หลวงพ่อเดิมท่านกล่าวว่ วิชาที่หลวงพ่จะมอบให้เธอคือวิชาขศาสตร์ การต่อซ้างป่า การกำราบซังตคน้ มั่น การดูแลซ้าง วิชาขศาสตร์ต้องคนมีวาสนาบารมีพอจึงจะเรียนได้ ฉันเห็นว่าเธอนี้แหละจะรับไว้ได้ฉันจึงมอบให้ฉันเรียนมาจากปู่ ย่าตาทวดฉัน เมื่อสมัยปู่ ย่าตระกูลของฉันต่อซ้างป่าถวยในหลวงกรุงศรีอยุธยา ปู่ ทวดฉันเคยเล่าให้ฟังว่าเคยต่อซ้างเผือกได้ ๒ เชือก ที่กำแพงเพชรแล้วนำไปถวยองค์พระราชกรุงศรีอยุธยา เป็นซ้างคู่เมือง”

อาดมาเมื่อไต้ยีนดั่งนั้นก็เลยตอบท่านไปตรงๆ “ไม่เอาละครับหลวงพ่อ ผมไม่เคยอยากได้เลยครับ ผมอยากได้คาถาเมตตามหานิยมให้ผู้หญิงรัก หรือคาถาเรียกพระเข้าตัวก็ได้ครับ” ท่านนี้เองท่านลุกขึ้นจากท่านอน มาเป็นท่านั่งตัวตรง พร้อมทั้งยกมือของท่านชี้หน้าอาดมา และกล่าวด้วยเสียงอันมีอำนาจสะท้านเข้าไปถึงหัวอกว่า

“นี่แน่ะเธอ ฉันจะบอกให้ เธอยังเป็นเด็กเป็นผู้อ่อนอาวุโส ผู้ใหญ่เขาให้อะไรก็รับไว้ซิ ไปปฏิบัติ ทำไมกัน อย่างหีจของหงไม่เข้าเรื่อง”

อาดมาก็ว่า “ต่อไปทำไม่ครับซ้างป่ามันอยู่ในป่าก็เรื่องของมัน มันตคน้ มั่นก็ไมเกี่ยวกับผมนี้ครับ แล้วเดี๋ยวนี้ บ้านเมืองเจริญมากแล้วไม่ต้องใช้ซ้างป่ากันแล้วละครับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อเดิมท่านจึงใช้คำคมมาพูดกับอาดมา ซึ่งทำให้อาดมาถึงกันนิ่งอึ้ง เพราะท่านมาไม้สูงจริงๆ ท่านถามว่า “มีเสื่อตัวเดียวกับมีเสื่อสิบตัว อย่างไรหนคิคว่ากันละลองบอกมาซิ”

“สิบตัวคิคว่าครับหลวงพ่อ”

“กั้นนั้นนะซิ ยังไม่ได้ใส่ก็รีดเก็บแขวนไว้ เวลาจะใช้ก็หยิบมาสวมง่าย ไม่ต้องไปตีให้เปลืองเวลา พ่อแม่ปู่ ย่าตาทวดให้ก็เก็บไว้ มันเป็นประโยชน์ในเวลาซ้างหน้า”

อาดมาก็นึกไม่อยากจะไต้ไม่อยากจะเรียน อยากจะสิกทำเดี๋ยว ก็เลยบอกท่านไปตรงๆ ว่า “ผมไม่เรียนครับ ผมจะสิกอยู่วันพ่ຸงนี้แล้ว จะเรียนไปทำไมกัน ผมจะขอลาสิกครับหลวงพ่อ”

ตอนนั้นหลวงพ่อเดิมท่านถอนหายใจใหญ่แล้วกล่าวกับอาดมาว่า

“เธอฟังหลวงพ่อกับให้ดิฉัน หลวงพ่อจะว่าให้ฟัง ผู้ใหญ่นะเขาเห็นการณ์ไกลกว่าเด็กมาก ไม่ใช่เขาพูดอะไรส่งเดชก็หาไม่ที่หลวงพ่อมอบวิชาศาสตรให้ฉัน ก็เพื่อตอบแทนที่เธอมาช่วยปฏิบัติฉันเป็นเวลานาน ฉันไม่เคยให้ใครเลย ต้องการให้เธอสืบวิชาไว้ไม่ให้ตายตามหลวงพ่อไป เข้าใจหรือยังละ”

เมื่อฟังท่านพูดอย่างนี้ อาตมาก็ได้แต่นิ่ง ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการยอมรับหลวงพ่อดี จากนั้นท่านก็ไล่ให้ไปจำวัดเพื่อจะเริ่มสอนในวันพรุ่งนี้ต่อไป

เคยมีพระไปเจอช้างที่เขาใหญ่ แล้วก็ไปคุ้มมันใกล้ ๆ ถือว่าเคยเป็นพระธุดงค์มาไม่เคยกลัวช้าง แต่ที่ไปไหนได้มันตกน้ำมันอยู่โทมรมเลย มันเลยเหยียบเสียตายไป ก็เพราะไม่รู้ว่าช้างตกน้ำมันเป็นอย่างไร ซึ่งสัญชาตญาณอย่างไร ช้างมีหูทิพย์ตัวไหน จึงต้องเอาชีวิตไปให้ช้างเหยียบแล้วแทงด้วยงานมรณภาพ

การฝึกสอน เริ่มต้นด้วยการนั่งสมาธิตามที่ท่านสอนโดยที่ท่านควบคุมเอง และยังสามารถสอนกลิ่นให้อีกด้วย หลวงพ่อท่านสอนกลิ่นอย่างละเอียด ทีละขั้นตอนแล้วให้ทดลองทำอาตมาก็ทำตาม ได้ความรู้ทางด้านการเพ่งกลิ่นอย่างเต็มที่พอได้ความรู้อย่างดีแล้ว หลวงพ่อดีท่านก็ว่า

“เห็นไหมถ้าเธอไม่เรียนวิชาศาสตรแล้ว เธอก็จะไม่ได้กลิ่นจากหลวงพ่อ และไม่ได้อะไรเลยมามือเปล่าก็กลับไปมือเปล่า อย่างเป็นคนหยิ่งยะโสแมลงปองเลย ผู้ใหญ่เขารู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขาไม่พูดเรื่อยเปื่อยหรอก”

อาตมาซาบซึ่งใจเหลือเกิน ตั้งแต่นั้นมาพระเถระผู้ใหญ่ให้อะไรสอนอะไรก็เอาไว้หมด ไม่เคยรังเกียจหรือถือดีว่าเคยได้ยินได้ฟังหรือเคยทำมาแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ยอมรับไว้หมด ทำให้กลายเป็นคนอ่อนโยนว่านอนสอนง่ายเป็นคนมีความนุ่มนวล และเข้าถึงกับคนได้ดีจนทุกวันนี้ อาตมาก็ยังระลึกพระคุณหลวงพ่อดีไม่หาย เพราะหากไม่ได้ท่าน อาตมาก็คงจะสึกไปเป็นฆราวาส ไม่ได้นุ่งผ้าเหลืองมานั่งสอนธรรมะให้ญาติโยมหรอก อันว่าของที่เขาให้มานะถ้าไม่ได้ใช้เอง เห็นคนไหนสมควรก็ให้ไปใช้ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนเลย มีของไว้มากๆ ก็เอาไว้แจกเป็นทานจริงไหมละ

การเรียนกลิ่นนั้นเรียกหลายอย่างกลิ่น ดิน น้ำ ลม ไฟ กลิ่นในวิชากลิ่น หลวงพ่อสอนให้หมดไม่ปิดบังทำให้อาตมาเรียนเพลินไม่รู้ว่าเอากำลังมากจากไหน รับไว้อย่างเต็มที่ความคิดเรื่องสึกเลือนหายไป คิดแต่ว่าเรียนๆให้มากที่สุด พอได้ที่แล้ว วันหนึ่งหลวงพ่อดีท่านก็เรียกอาตมาไปเรียนวิชาศาสตรง่ายๆก่อน ท่านสอนว่า

“ช่างนั้นมิหุทิพย์ แต่ไม่ทุกตัว ต้องมีวิธิดู ให้อูที่เทวดารักษาตัวช่างอยู่ ก็ดูด้วยกลืนที่เธอใช้นไป นั้นแหละ เป็นตัวกำหนดเอ๋ย”

อาตมาจึงมารู้ต่อนี้เองว่า หลวงพ่อต้องการให้เรียนกลืนก่อน เพราะกลืนคือหลักในการทำให้จิต แข็งแกร่ง เป็นภูมิต้านทานเชื้อโรคสิ่งที่กำลังกัดกินใจอาตมาจนกร่อนไปด้วยความเร่าร้อน กลืนดัดได้ เหมือนเอาน้ำเย็นๆ สาดลงบนกองไฟ ดับร้อนรนให้หมดดับ

หลวงพ่อบอกท่านสอนต่อว่า “การที่จะทำให้ช่างละพศหายตกมันได้นั้น ไม่ยากแล้ว ให้กำหนดเห็น เทวดารักษาช่างแล้วก็แผ่เมตตาให้เทวดา เทวดารับแล้วก็จะบังคับช่างให้เชื่อแล้วไม่ตกมันต่อไป พระที่ท่านมีกลืนท่านจึงแผ่เมตตาให้เทวดาไม่ใช่แผ่ให้ช่าง แผ่ให้ช่างละก็เบนเป็นกล้วยปิ้งหมด”

จากนั้นท่านเล่าความหลังเมื่อท่านเป็นเด็กว่า ตอนนั้นหลวงพ่อดำตามโยมพ่อไปทำไร่ที่ท่าตะโก ที่นั่นมี ช้างป่ามากมันเข้ามากินของในไร่เสียหายหมด พวกชาวไร่พอเข้าขึ้นก็ดำพ่อล้อมแม่ช้างกันเป็นการใหญ่ เกียดเค้นที่ช้างมันเข้ามากินของในไร่ พอดตกก็ไปมากินเปล่งแล้ว มาช่วยรื้อกระท่อมและก็รื้อถูกด้วยว่า กระท่อมไหนดำ ว่า ก็รื้อกระท่อมนั้น เจ้าของวังหนักกันอย่างสุดชีวิต ทำไมช่างรู้ เพราะเทวดาบอกเข้ามา เล่นงานเอา พวกช่างตกมันนั้นมันดุและร้ายที่สุด จะสยบได้ต้องเพ่งเมตตากรรมฐานให้มากที่สุด จะผลอไม่ได้เลยต้องแน่วแน่วอย่างที่สุด ไม่งั้นแล้วจะต้องเอาชีวิตไปสังเวจมัน มันไม่เห็นแล้วว่าตอนนั้นเป็นใคร เพราะมันตกมัน ใจมืดบอดไปหมด เทวดาที่รักษาช่างท่านนั้นจะด้านช่างและเอาช่างนั้นไว้ได้ ถ้าเทวดาไม่เอาด้วยละก็ตาย

การเพ่งกลืนและแผ่เมตตาไปสยบช่างตกมันนั้น ต้องเพ่งให้ได้ถึง ๘๐ เปอร์เซนต์เป็นอย่างน้อย ค่ำกว่านั้นไม่ได้ ต้องรีบถอนหนี เพราะช่างเป็นสัตว์ร้ายมันเอาตายแน่จะแผ่เมตตาจะปราบช่างต้องดู กาลเทศะด้วย ไม่ใช่แผ่จะไปอันนี้ ขอบอกขอเตือนพระรูดงก์มือหัดใหม่ ว่า อย่าไปรื้ออ่านทำพลาดเข้าแล้วจะ กลายเป็นเหยื่อช่างตกมันไปง่ายๆ ความรู้ที่เคลือบข้อมันมา เวลามันตกมัน มันยังขี้เสียวยับยิบ นับประสาอะไรกับคนอื่น

เทวดารักษาช่างนั้นสำคัญที่สุด ช่างบางตัวก็มีเทวดารักษา บางตัวก็ไม่มี ต้องกำหนดจิตให้เห็นจึงจะ สามารถแผ่เมตตาให้กับเทวดารักษาช่างนั้นได้ ถ้าไม่แผ่เมตตาให้เทวดาแล้วละก็เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เมื่อได้ เข้าป่าไปผจญช่างตกมันหรือช่างป่าที่ดุร้ายหมายชีวิต ต้องเจริญกลืนให้จิตหยั่งลึกประมาณแปดสิบ เปอร์เซนต์ให้จงได้ แล้วเพ่งดูเทวดาที่รักษาช่าง เมื่อเห็นแล้วก็ให้กำหนดจิตแผ่เมตตาออกไปให้เต็มที่

เพื่อให้เทวดารักษาช้างได้รับและจัดการการบาช้าง บทที่ใช้เพื่อออกไปก็จะว่า“เมตตญจ สพฺพโลกศฺมิ
มานสมฺภาวเ อปริมาณ”

ในจังหวะเดียวกันก็แผ่กระแสแห่งเมตตธรรมออกไปให้กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต เหมือนคำ
บาลีที่แผ่ออกไปว่า เมตตญจ อปริมาณ อันหมายความว่า เมตตานั้นไร้ขอบเขตจำกัด สรรพสัตว์ตลอดจน
อินทร์พรหมยักษย์ ย่อมได้รับกระแสแห่งความเมตตานั้น โดยทั่วกัน กลิณฺคฺมเอาไว้ให้มันนั่นแหละคือการ
การบาช้าง

การกุมจิตในการแผ่เมตตานั้น หลวงพ่อเดิมท่านให้ใช้คาถากาวนาในช่วงลมหายใจว่า“เมตตาคฺคฺณํ
อรหํเมตฺตา” เจริญไว้ทุกลมหายใจอย่าให้ขาดให้ตกหล่นเพราะเป็นช่วงสำคัญมาก เมื่อเทพยดาที่รักษาช้าง
ได้รับเมตตานั้นแล้ว ก็จะบังคับช้างให้เบี่ยงเบนแล้วออกไปให้พ้นจากที่ๆประจันหน้ากันอยู่พูดง่ายๆ สัตว์
เหมือนกับนักเลงโตตั้งลูกน้องว่า คนนี้เขาเป็นคนดี ไปได้ไปทำร้ายเขา ไปตีมันเสีย อย่างนี้แหละ
เมตตาคของหลวงพ่อเดิมท่านว่าเป็นสุดยอดแห่งคุณธรรมเป็นเครื่องค้ำจุนโลก หากโลกขาดเมตตาแล้วทุกคน
ในโลกจะพินาศหมดเพราะเข่นฆ่ากันจนไม่มีใครเหลือ

อันนี้อาตมาขอแทรกไว้ตรงนี้ว่า เวลาไปมีเรื่องกับใครอย่าใช้ความโกรธ เราต้องดูว่าเข้ผู้ใหญ่คอย
คุมอยู่ มีผู้บังคับบัญชาต้องเข้าไปให้ถึงคนใหญ่ไปบอกเขา มีเรื่องกับลูกเขาเขามีพ่อแม่ก็ต้องบอกพ่อแม่
เขาให้รู้เอาไว้ จะได้ห้ามปรามไม่ให้เขามีเรื่องอีก ต้องเข้าไปถูกตามช่องจึงจะใช้ได้ ไม่บอกเทวดาที่รักษา
ช้างเขาก็วางเฉยเอ็งจะทำอะไรก็ตามใจ ไม่ถึงขั้นให้ทัณฑ์มีหวังแบนแต่อยู่ใต้อุ้งเท้าช้างแน่

นี่แหละหลวงพ่อเดิมท่านให้วิชาขสาศสตร์แก่อาตมาเพื่อสอนว่าถ้าจะปราบช้างให้เจริญกลืนแล้วจึง
จะปราบช้างได้เรียนกลืนแล้วใจก็ไม่คิดสีก เรียกว่าได้สองต่อ คือต่อแรกทำให้อาตมาเป็นพระมาได้จนทุก
วันนี้ ต่อที่สองก็คือวิชาขสาศสตร์ไม่ตามอาตมารับสืบทอดเอาไว้ได้ในที่สุด นี่แหละอาตมาจึงว่าหลวงพ่อ
เดิมท่านไม่ใช่ธรรมดา แต่ท่านเป็นอัจฉริยะจริงๆอาตมายอมรับ

อาตมาปรารถจะได้คาถาเมตตาคชนิดที่เรียกว่ากาวนาแล้วผู้หญิงจะติดเป็นตังเม หลวงพ่อก็เลี้ยงไป
เลี้ยงมาในที่สุดก็จดคาถาให้ว่า

นกะกาโรกฺกะกะสัน โธ สิมฺชเม

โมกาโรโกมะนาคะมะโน นลาถิเต

พุททกาโรก็สะไปพุทโทจะเทเวนตเต

ธากาโรศากยะมุณีโคตโม จะเทวกัณเณ

ยะกาโรศรีอริยมตตริโย ชิวหาถิต

ปัญจะพุทธานะมามิหัง

เมื่อหลวงพ่อดีมาให้มา อาตมาก็ต้องไปเรื่อยๆ และในที่สุดก็ไม่ได้ใช้ เพราะไม่ได้สึก พอมาเรียน พระกรรมฐานและสติปัญญาฐานสี่ในตอนหลังนี้ ก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่าคาถาที่หลวงพ่อกำลังให้ไม่ใช่คาถาเมตตาที่ไหนเลย แต่เป็นคำสอนของพระบรมศาสดาที่นั่น เช่น

ให้ระมัดระวัง **ศีระ** ให้รู้จักน้อมการเวผู้ที่คุณธรรมหน้าผากก็ให้ผ่าเผยด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มดวงตา ให้สำรวมระวังในการมองดู เพราะนั่นเป็นทางเกิดกิเลสต่างๆ ให้สำรวมระวังให้ฟังหูไว้หู ให้หูหนักเข้ไว้อย่าหูเบา และลิ้นนั้นให้ระวังสำรวมในรสอาหารอย่างไปติดมันเข้า เพราะมันทำให้เกิดกิเลส ดังนั้นคาถาเมตตาของหลวงพ่อดีจึงรวมเอาคำสอนของพระบรมศาสดาเรื่อง **การสำรวมระวังอินทรีย์** ที่นั่น แต่เมื่อคนเกิดไปภาวนาด้วยความมั่นใจแล้ว ก็ทำให้ขลังได้เหมือนกัน

เมื่ออาตมาเรียนจบแล้ว หลวงพ่ออาพาธหนักทรุดลงทันที เหมือนกับว่าท่านทรงสังขารอยู่เพื่อสอนวิชาขศาสตร์ให้อาตมาได้ใกล้ชิดอยู่จนกระทั่งมรณภาพ เพราะอยู่กับท่านมาตลอดหกเดือนจนคุ้นเคย ลูกหลานหลวงพ่อก็คือช่วยกันพยาบาลอย่างใกล้ชิด อาตมาก็อยู่หน้ากุฏิเพราะไม่มีที่และหลวงพ่อก็อาพาธหนัก

ปี พ.ศ.๒๕๕๔ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อดีจนวาระสุดท้ายมาถึง วันนั้นท้องฟ้าแจ่มใส เมฆไม่มี อากาศร้อนอบอ้าวมันแฉ่งจริงๆ แต่แล้วจู่ๆก็มีเมฆฝนตั้งเค้าทะมึนมาเหนือท้องฟ้าบ้านหนองโพ และฝนก็เทลงมาไม่ลืมหูลืมตา มันเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกมาก อาตมามารู้ตอนหลังนี้ว่า หลวงพ่อดีท่านปรารถนา ก่อนหน้าที่ฝนจะตกว่า น้ำในสระบ้านหนองโพมีกินกันพอหรือไม่ ลูกหลานก็บอกว่าถ้าฝนไม่ตกในสี่ห้าวันนี้ ต้องอดกันแน่ เพราะน้ำแห้งลงไปมาก

หลวงพ่อกำลังให้ลูกหลานช่วยแต่งจิ๋วระครองให้ท่านอย่างรัดกุม แล้วท่านก็หลับตา มีสองข้างพนมไว้ที่หน้าอกปากสวดพร่ำภาวนาคาถา และเจริญกุศลของท่านไปเพียงไม่นาน เมฆฝนก็ก่อตัวขึ้นจนดำมืด

ไปหมด แล้วฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก จนน้ำไหลลงจนถึงก่อนสระจึงขาดเม็ด และเมื่อฝนขาดเม็ด หลวงพ่อเดิมท่านก็ขาดใจเหมือนฝน

อาตมามารู้ว่าหลวงพ่อลิ้นเมื่อได้ยินเสียงลูกหลานหลวงพ่ที่อยู่ด้านในห้องร้องไห้และออกมาร้องบอกคนข้างนอกว่าหลวงพ่อมรณภาพแล้วให้ตีกลองและระฆังเป็นสัญญาณ อาตมารู้สึกใจหายแม้จะเป็นศิษย์เพียงหกเดือนสุดท้าย แต่อาตมาได้รับสมบัติตกทอดจากหลวงพ่อเดิมอย่างมหาศาลคืออกศิมและความ เป็นพระมาจนทุกวันนี้ ถ้าได้หลวงพ่อบานนี้อาตมาก็คงไม่ได้มาเล่าเรื่องทั้งที่ครองผ้าเหลืองอยู่หรือ

อาตมาอยู่ช่วยงานศพหลวงพ่อเดิมตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืนมีการตั้งศพหลวงพ่อเพื่อสวดพระอภิธรรม ท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธินายก (เดิมเป็นมหาห้อง) เจ้าคณะจังหวัดเป็นประธานจัดงานศพเพราะเลื่อมใสใน องค์กรหลวงพ่อเดิมอย่างยิ่ง ตอนนั้นอาตมาได้เข้าไปใกล้ชิดท่านเพราะท่านเคยมาเยี่ยมหลวงพ่อเดิมและหลวงพ่อ เดิมก็จะบอกกับท่านมหาห้องว่า พระจรรย์รูปนั้นเขาจะสึกไปเป็นฆราวาสแล้วท่านยับยั้งเอาไว้ พอว่างแขก ท่านก็เรียกอาตมาเข้าไป อาตมาก็เข้าไปกราบท่าน ท่านก็ถามว่า

“เธอใช่ไหมชื่อจรรย์ มาจากวัดพรหมบุรี”

อาตมาก็ตอบรับท่านไป และท่านก็ให้อโวกาทพร้อมทั้งเล่าให้ฟังว่า “ฉันจะบอกกับเธอตรงนี้ โดยไม่ ปิดบังว่า ฉันเป็นเจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ ฉันทันนี้แหละคือศิษย์ของหลวงพ่อเดิมองค์หนึ่งที่ได้ศิษย์มาทุกวันนี้ ก็ด้วยบารมีหลวงพ่อเดิม และเธอเป็นศิษย์ที่หลวงพ่อดีเลือกสรรแล้ว”

อาตมาได้ฟังถึง เพราะนอกจากเจ้าคณะจังหวัดจะเป็นศิษย์หลวงพ่อเดิมแล้วยังกล่าวว่า หลวงพ่อเดิม เลือกอาตมาเป็นศิษย์ที่เลือกสรรแล้ว จึงเรียนถามท่านเจ้าคณะจังหวัดไปว่า “กระผมไม่เข้าใจอรับว่าทำไม พระคุณท่านจึงว่าหลวงพ่อดีเลือกสรรกระผมแล้ว”

ท่านก็ตอบว่า “เธอฟังฉันให้ดีนะ วิชาศาสนาธรรมนี้ไม่ว่าฆราวาสหรือสงฆ์ในหรือนอกบ้านหนองโพ หลวงพ่อเดิมท่านไม่เคยถ่ายทอดให้ แต่เธอคนเดียวนี้แหละที่หลวงพ่อมอบให้ จึงนับเป็นวาสนาบารมีของ คุณ โดยแท้ มีผู้มาขอเรียนกับหลวงพ่อตรงๆ หลวงพ่อก็ได้แต่หัวเราะ อย่างเก่งก็บอกว่ารอไปก่อนนะยังไม่ ถึงเวลา จนแล้วจนรอดหลวงพ่อก็ไม่พูดถึงเป็นอันว่าไม่ได้เรียน”

อาตมาเข้าใจทันทีว่าหลวงพ่อดีเลือกสรรอาตมาเป็นพิเศษ ท่านก็ถ่ายทอดวิชาศาสนาธรรม ให้จนครบถ้วนกระบวนการ ความ เหมือนท่านจะมีญาณพิเศษหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ว่าเมื่อท่านมรณภาพ แล้ว อาตมาจะได้เข้าไปในป่าเรียนวิชากับหลวงพ่อดีองค์หนึ่ง แล้วจะต้องออกเดินธุดงค์เดี่ยว หากความ

ชำนาญ จนไปพบช่างป่าตัวเบ้อเริ่มส่งเสียงร้องแป๊ะๆ กางหูขงรีเข้ามาจะกระที่บอดมาให้เบนติดเท้า
อาดมาจึงเข้าที่ ทำกรรมฐาน และเจริญกสิณจนแน่นแล้วแผ่เมตตาให้เทวดาประจำตัวช่าง ช่างที่กำลังวิ
แปร้นเข้ามาอันเป็นหน้าหงาย แหงนสลับหูขงา สลับดวงไปมา เข้ามาทำร้ายอาดมาไม่ได้ เทวดารั้ง
เอาไว้จนอยู่ บอกว่าอย่าไปทำร้ายพระสงฆ์ ท่านไม่ใช่ผู้เบียดเบียน เจ้ามาเกิดเป็นเครื่องจันก้นว่ามีกรรม
แล้ว ถ้าไปแทงท่านตายก็เป็นกรรมหนักเข้าไปอีกไม่ต้องมีโอกาสได้เป็นคนกัน

มันเป็นเลี้ยวชีวิตแห่งความเป็นความตายทีเดียว เพราะช่างมันเล่นเข้ามาเกือบจะถึงอยู่แล้วมันจึง
เบนออก หลังจากนั้นอาดมาได้มองเห็นภาพหลวงพ่อดิมทุกอิริยาบถ นึกถึงคำที่ท่านว่าผู้ใหญ่เขาให้อะไร
อย่างหยิ่งยะโสโอหัง ให้เอาไว้ก่อนวันหน้าจะเป็นประโยชน์ อาดมายกมือขึ้นจับที่หน้าผากระลึกถึง
พระคุณหลวงพ่อดิม

ไม่แต่เท่านั้นอาดมายังได้นำวิชาศาสตร์นี้ไปใช้ประโยชน์ได้อีก ก็เรื่องแม่ชียายุ ๖๐ เคยเกิดเป็นช่าง
มาก่อนระลึกชาติได้ พอมาที่วัดอาดมาก็สอบสวนได้ความอย่างนี้

พรานทองดีมีช่างตัวเมียอยู่ตัวหนึ่ง เป็นลูกช่างเก็บจากป่ามาตั้งแต่เล็กๆ พรานเลี้ยงไว้ เจ้าช่างนี้ก็
ประหลาดชอบตามพรานทองดีไปวัด ไปฟังเทศน์ฟังธรรม ไปหมอบฟังเทศน์จนโตก็ยังทำอย่างนั้น เป็น
ประจำ พรานทองดีก็รักของแก่มาก เลี้ยงดูไม่ให้คอยาก แต่พรานทองดีแกบุญน้อยแถมตายเสีย ช่างก็
ตกเป็นของลูกหลานเห็นว่าอายุไปก็ไร้ประโยชน์ต้องหาหน้หาของให้กินก็เลยขายต่อไป

แม่ช่างนี้ หนีไพร่ร้องไห้ไม่ยอมจากบ้านพรานทองดีซึ่งเหมือนพ่อของมันไป แต่ความช่างที่ซื้อไปก็
เอาตะขอสับลากไปจนได้ เดินไปร้องไห้ไปในที่สุดไปตรอมใจ ไม่ยอมกินอาหาร พอไปถึงเมืองศรีเทพ
(เพชรบูรณ์) ก็ล้มลงขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง เพราะมันเสียใจ พอตายแล้วก็ได้กลับมาเกิดเป็นผู้หญิงอยู่ข้าง
บ้านพรานทองดีที่ภูพาน อายุได้ ๑๒ ปีก็รู้ราลาพ่อแม่ไปบวชชี แล้วระลึกชาติได้ อายุ ๖๐ มาที่วัด อาดมา
สอบสวน ก็เอาความรู้ที่หลวงพ่อดิมท่านสอน มาสอบว่าช่างตัวผู้นิสัยอย่างไร ช่างตัวเมียมีนิสัยอย่างไร
แล้ววันหนึ่งๆ ทำอะไรบ้าง

คนที่นั่งฟังอาดมาถามแม่ชีเป็นข้อๆ กังงไม่รู้ที่อาดมาเอาอะไรมาถาม จนในที่สุดอาดมาก็ยอมรับว่า
จริง เพราะถ้าคนไม่เคยเป็นช่างและไม่เคยรู้เรื่องวิชาศาสตร์ที่อาดมาได้รับการถ่ายทอดมาแล้ว จะไม่รู้
เลยว่าอะไรเป็นอะไร แต่แม่ชีตอบได้จะฉานและชาวสะอาคเป็นอันว่าระลึกชาติได้จริง นี่เห็นไหมว่าหลวง
พ่อดิมท่านเหมือนมีตาทิพย์มองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้

อาดมากขอแทรกคำกลอนไว้ตรงนี้ให้เป็นคาถาแก้จนคาถาทำให้มีกินมีใช้ คาถาว่าอย่างนี้“ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะถ้าเค็ญย่าแหยงแก่ตาย” ดังนั้นต้องเรียน ต้องรู้ ต้องทำให้เป็น อย่างคุณถูกการเรียน เขาให้เรียนอะไรก็เรียนไว้ไม่เสียหาย ช่วยตัวเองได้ในเวลาข้างหน้า

เมตตาที่หลวงพ่อดิมท่านสอนนี้ ท่านให้อาตมาไว้ผจญภัยจริงๆ เพราะแม้แต่ไปต่างแดน ก็ได้ใช้เมตตานี้เหมือนกันที่ศรีลังกา โน่นมันร้ายกาจกว่าข้าง เพราะมันเป็นคนที่มิใจอำมหิตโหดร้าย เมตตาที่หลวงพ่อดิมสอนนี้ ทำให้อาตมาสามารถกำหราบได้แม้แต่คนใจทมิฬ

อีกเรื่องหนึ่งที่อาตมาได้ศึกษาเล่าเรียนมาจากหลวงพ่อดิม เรื่องมีอยู่ว่าวันหนึ่งหลวงพ่อดิมท่านได้เอย่เล่าถึงวัดสมัยโบราณ สร้างปูโรหิตาจารย์และถ่ายทอดคำราพิชัยสงครามปูโรหิตาจารย์นั้นสมัยนี้ก็เทียบเท่ากับเสนาธิการ ในการวางแผนการรบ ถ้าเสนาธิการดี รุ้รอบพิชัยสงครามย่อมกำชัยสงครามก็คือการหยั่งรู้กำลังศัตรู และการเดินทัพของศัตรูท่านได้ตั้งปัญหาถามอาตมาว่า

“นี่เธอ ตอนกลางคืนเธอเดินอยู่ในป่าทึบ เธอรู้ไหมว่าทิศไหนเป็นทิศไหนกันแน่” และหลวงพ่อดิมท่านก็สอนอาตมาว่า “เมื่อจะหาทิศทางนั้น ถ้ามองไม่เห็นทิศให้ดูดาวเหนือ ถ้าดูเหนือไม่เป็นก็ต้องใช้อย่างอื่นแทน ถ้าเธอเดินผ่านหน้าวัดเธอจะรู้ได้ทันทีว่าทิศไหนเป็นทิศไหนถ้าไม่มีโบสถ์แล้วดูดาวไม่เป็นก็ต้องดูต้นไม้ เธอต้องรู้จักต้นไม้ว่า ต้นไม้แบบนี้ขึ้นอยู่ในทิศเหนือหรือมีกิ่งก้านเอนไปทางทิศเหนือ หัดขโมยอย่างนี้ชอบขึ้นหรือเอนไปทางทิศใต้เป็นต้น และถ้าหากไม่มีต้นไม้ ก็ให้ใช้วิชากลิ้งที่เธอเรียน ให้เธอนอนคว่ำลงไปกางแขนทั้งสองข้างออก เจริญสมาธิจนแน่นแน่ อธิษฐานจิตจะเกิดพลังความร้อนแผ่กระจายจากทรวงอกไปยังแขนข้างใดข้างหนึ่ง ข้างไหนร้อนนั้นแหละแขนชี้ไปทิศเหนือ

และหลวงพ่อดิมยังสอนวิชาเมฆฉายให้อาตมา ท่านสอนว่า

“แม่ทัพสมัยก่อนโน้น เวลาจะออกรบทัพจับศึกนอกจากจะเตรียมอาวุธไว้ป้องกันตัว และคาถาอาคมแล้ว ยังทำเมฆฉายด้วย การขกร่างของตัวเองขึ้นไปบนก้อนเมฆทำนimitจะมองเห็นเลยว่าไปคราวนี้เป็นอย่างไร ถ้าไปดีมีชัยตัวนimitจะติดต่อกันทั้งร่าง ถ้ากลางร้ายตัวนimitบนก้อนเมฆจะคอยขาดแขนขาดต่อกันไม่ติด ก็รู้ละว่าออกไปแล้วจะตาย ก็จะต้องสังเวยและฝากฝังลูกเต้าไว้กับพระเจ้าแผ่นดิน แล้วตัวเองก็ออกไปตายอย่างชายชาติทหาร นี่แหละพิชัยสงครามของเธอ”

อาดมาขอรับว่าหลวงพ่อดิมท่านเป็นผู้รอบรู้หมดทุกด้าน สมกับที่ถ่ายทอดวิชามาจากยอดขุนศึกของพระเจ้ากรุงธนบุรี อันเป็นปฐมสมภารของวัดหนองโพโดยแท้ และวิชาต่างๆเหล่านี้ตกทอดมายังหลวงพ่อดิม และถ่ายทอดมายังอาตมาให้สืบทอดเอาไว้จนทุกวันนี้

วิชาที่อาตมาได้รับการถ่ายทอดอีกอย่างหนึ่งก็คือ วิชาการกำหนดรู้สภาวะของผู้คน ยกตัวอย่างเช่น อาตมาเดินผ่านบ้านหลังหนึ่ง ต้นไม้เขียวสดช่อไม้ดอกกิ่งดงาม แต่เมื่อกำหนดจิตเข้าไปสิ่งที่กระทบคือ ความรู้สึก ชู่ ชู่ วาบ วาบ สลับกันแบบนี้ ท่านว่าไม่นานนักจะมีคนตายในบ้านนั้น คนใช้หนักก็ฉีก รอคได้

บางบ้านผ่านไปต้นไม้ก็กรอบแดงไม่น่าดูเสียเลย แต่ได้กำหนดจิตเข้าไปดู ปรากฏมีสัมผัสน้ำ ชู่ชู่ ชู่ชู่ ติดต่อกันทำว่าบ้านนั้นกำลังจะรวยและมีโชคลาภ

อีกอย่างหนึ่งก็คือเมื่อตื่นขึ้นจากที่นอนแล้ว ถ้าหมั่นสังเกตจะพบว่าถ้าจิตเป็นอย่างนี้จะได้เงิน ใช้จ่าย เป็นอย่างนี้จะเสียเงิน และจิตเป็นอย่างนี้จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป อารมณ์ที่อยู่ในจิตจะบอกเหตุร้าย อาตมาก็ เรียนเอาไว้จดเอาไว้ และวันหนึ่งก็ได้ใช้

ตอนนั้นเขานิมนต์ไปฉันที่เชียงราย อาตมาก็เดินทางจากวัดตั้งแต่ตีหนึ่ง คนจับชื่อนายวิรัช อาตมาก็ บอกกับเขาว่า “วิรัช ถ้าเกิดอารมณ์อย่างนี้เมื่อใดให้บอกฉันนะ จะได้นั่งสมาธิเข้าควบคุมไว้ ถ้าไม่บอก แล้วจะเกิดอันตราย”

พอเลยตัวเมืองเชียงรายไปได้ไม่นานนัก นายวิรัชก็บอกว่า “เกิดอารมณ์อย่างที่หลวงพ่อบอกแล้ว ครับ” เอาอย่างไรดี อาตมาก็บอกว่า “หยุดพักเสีย ถ้าเดินทางต่อไปมันเกิดอาเพศแล้วจะเป็นอันตราย”

จอดรถพักผ่อนพอได้เวลาก็ให้ออกเดินทางไปเพียงอีกสามกิโลเท่านั้น เห็นรถโดยสารประสานงาน กับรถบรรทุกซุงแหลกยับ กระเด็นออกมาตายเกลื่อนกลางเลี้ยวแดงไปหมด นี่หลวงพ่อดิมท่านพูดจริง ถ้า อาตมาไม่มีความรู้ แล่นไปก็คงโดนด้วย

อาตมานับถือหลวงพ่อดิมมาก เพราะท่านให้ชีวิตอันเป็นอมตะในสมณเพศแก่อาตมา ถ้าท่านไม่รับ เอาไว้อาตมาก็คงไม่ได้อยู่ในสภาพนี้แล้ว อาตมาสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็ต้องกราบหลวงพ่อดิมทุกคืน ระลึกถึงพระคุณท่านที่สร้างอาตมาให้เป็นพระสงฆ์ที่ดี อัฐิของท่านอาตมาก็แบ่งเอามาไหว้มากราบระลึก พระคุณท่าน ท่านเป็นพระที่ลึกซึ้งและเยียมยอจริงๆ จะหาพระอาจารย์อย่างท่านได้ยาก

เมื่ออาตมาออกจากวัดหนองโพแล้ว ก็พิจารณาตัวเองเลยว่า “ข้าแต่หลวงพ่อดิม ท่านพระครูนิวาส ธรรมขันธ์แห่งวัดหนองโพ ศิษย์ขอบวชจนตายไม่ยอมสึกหาลาเพศ เพราะหลวงพ่อดิมดวงประทีป คือ ตัวอย่างที่ทำให้รู้ว่าพระคืออะไรพระที่ดั้นนั้นควรจะทำอย่างไร”

ในวันพระราชทานเพลิงศพนั้น ผู้คนล้อมรอบเมรุที่เผาท่านเบียดเสียดเหยียดชิดกัน ตำรวจก็เข้าไปกัน
ไปยังไม่ทันดับสนิท ต่างก็พากันเฮโลเข้ามาจะเก็บอัฐิเพราะความนับถืออาตมาเป็นพระก็ได้เปรียบเพราะอยู่
ใกล้ชิด จึงคว้าเอาไว้ก่อนเอาห่อผ้าเหลืองใส่ย่ามติดมา เพราะเป็นของมีค่าที่สุดในชีวิตของอาตมาในตอน
นั้น

นี่แหละอาตมาจึงว่า “รู้ไว้ซะว่าใส่บาตแบกหาม” หลวงพ่อเดิมท่านสอนอย่างนั้น เดียวนี้อาตมาไม่ได้
ใช้แล้วคาถาอาคมเพราะต้องมาเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนกรรมฐานแล้ว ก็ต้องละทิ้งเสียทั้งหมด เพราะไม่รู้
จะใช้ไปทำไม แต่ก็ยังจำติดอยู่ในไส้ในพุง ไม่ใช่ไม่ใช่แล้วทิ้งลืมเลย คือไม่ทำอีกแล้วท่านนี้แหละที่
อาตมาได้อยู่กับหลวงพ่อดีมีอย่างนี้

หลวงพ่อกำแพงเรื่องสมเด็จพระเจ้า

พระนรินทร์ สุภาภาโร

หลังจากการเสด็จสวรรคต ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี หรือ “สมเด็จพระย่าของปวงชนนิกรชาวไทย” เมื่อวันอังคารที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เวลา ๒๑ นาฬิกา ๑๗ นาที รวมพระชนมายุได้ ๘๔ พรรษา ๘ เดือน ๑๒ วัน ในวันรุ่งขึ้นหลวงพ่อก็ได้รู้ซึ่งทันที (ซึ่งขณะนั้นเป็นช่วงที่พระภิกษุกำลังเข้าพรรษา) ว่าให้รับตั้งโต๊ะถวายเครื่องสักการะ แต่สมเด็จพระย่า ตามที่ต่างๆของวัด โดยเฉพาะภายในพระอุโบสถท่านได้สั่งโต๊ะถวายเครื่องสักการะชุดใหม่ พร้อมทั้งสั่งพระภิกษุสามเณร และอุบาสกอุบาสิกาภายในวัดว่า “เริ่มตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะขอนำพุทธศาสนิกชนทั้งฝ่ายบรรพชิต และคฤหัสถ์ของวัดอัมพวัน สวคมนต์ ปฏิบัติธรรม เพื่ออุทิศถวายเป็นพระราชกุศลให้สมเด็จพระย่า ไม่จำเป็นจริงๆแล้วเราจะไม่ขาดการลงโบสถ์เราตั้งใจนำเอาความดีถวายเป็นพระราชกุศลให้กับท่านให้จงได้”

ซึ่งความเป็นจริงแล้ว การทำวัตรสวดมนต์ และการปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลนั้น หลวงพ่อก็ได้เริ่มทำมาตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในโอกาสที่พระองค์ทรงครองราชย์ครบรอบ ๕๐ ปี และนอกจากนั้นทุกวันที่ ๘ ของทุกเดือนหลวงพ่อก็จัดทำบุญใหญ่ สวดบทพระธรรมจักรถวายเป็นพระราชกุศล

เริ่มตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อดำเนินพระภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิกา ผู้ปฏิบัติธรรมวัดอัมพวัน ทำวัตรสวดมนต์ นั่งเจริญสมาธิวิปัสสนากรรมฐาน สวดมนต์ถวายพระพรและอุทิศพระราชกุศลถวายสมเด็จพระย่าทุกวัน โดยแทบไม่มีวันไหนที่หลวงพ่อดำเนินนำบิณฑบาตเพื่ออุทิศส่วนกุศลเลย นอกเสียจากว่าวันนั้น ท่านมีภารกิจที่ต้องเดินทางไปทั่วโลกๆ กลับไม่ทันจริงๆ หรือเกิดเหตุสุดวิสัยจริงๆ เช่น

นอกจากนั้น ในวาระทำบุญครบ ๗ วัน ๕๐ วัน และ ๑๐๐ วันของสมเด็จพระย่า หลวงพ่อก็ได้นำเงินต้นพระภิกษุสงฆ์สวดสวดดับปรณห์ พร้อมทั้งเลี้ยงอาหารแก่ผู้ต้องหาในเรือนจำกลางจังหวัดสิงห์บุรีตลอดทั้งวัน พร้อมทั้งถวายปัจจัยแก่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เพื่อถวายเข้ามูลนิธิสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี อีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท

หลวงพ่อกำแพงนำธรรมและความดีของสมเด็จพระย่ามาเทศน์เป็นตัวอย่างให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่มาฟังธรรม และมักมีผู้มาสอบถามหลวงพ่อกำแพง ถึงการปฏิบัติธรรมของสมเด็จพระย่า เมื่อครั้งทรงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ กรุงเทพมหานคร โดยมีพระธรรมธีรราชมหามุนี

(โชค ญาณสิทธิ ป.ธ.๙) เป็นพระอาจารย์ผู้ถวายพระกรรมฐาน เนื่องจากหลวงปู่ได้มีโอกาสร่วมอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

เมื่อท่านพระมหาสุภาพ เขมรสี เจ้าคณะ ๕ และท่านพระมหาไสว ญาณวิโร วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ได้เข้าขอสัมภาษณ์หลวงปู่ เพื่อสอบถามหลวงปู่เกี่ยวกับเรื่องนี้ และหลวงปู่ได้เล่าถวาย ตามคำสัมภาษณ์ดังนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ พระราชสุทธานวมงคล

ผู้สัมภาษณ์ พระมหาสุภาพ เขมรสี
และพระมหาไสว ญาณวิโร

ถาม สมเด็จพระสังฆราชเจ้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดมหาธาตุเป็นเวลาเท่าไร

ตอบ พระองค์ทรงเข้าปฏิบัติและประทับอยู่เป็นเวลา ๑๕ วัน ในระหว่างการปฏิบัติ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเสด็จทรงเยี่ยมเป็น

ประจำ

ถาม ครั้งนั้น พระเดชพระคุณฯ เข้าปฏิบัติอยู่ก่อนแล้วใช่หรือไม่

ตอบ ผมไปปฏิบัติก่อนแล้ว คือ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ ก็อยู่ไปเรื่อยๆ, ๑ เดือนผมยังไม่ได้ฟังเทศน์ลำดับญาณเลย

ถาม คำว่า “หนอ” เป็นของพม่าใช่หรือไม่ คนไทยจึงไม่นิยมปฏิบัติ?

ตอบ เรื่องนี้มีคนถามมาก ท่านเจ้าคุณอุดมวิชาญาณฯ อธิบายว่า คำว่า “หนอ” ไม่ใช่ของพม่า เป็นคำของพระพุทธเจ้า ชาวมอญใช้พูด

กันเรียกว่า วต ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า อัญญา สี วต โภ โกณฑลฺโย หรือดังที่พระยาสกุลบุตรกล่าวว่าที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้ขัดข้องหนอ

“หนอ” เป็นภาษาไทย แปลมาจากบาลีว่า วต เป็นภาษาธรรม สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงถามว่า ไม่ใช่หนอได้ไหม กำหนดเพียง

พอชอุบอย่างเดียวหรือใช้พุทโธได้ใหม่ ท่านเจ้าคุณอาจารย์อธิบายว่า หนอ หรือ วด สามารถตัดกิเลสได้ เพราะเป็นการยึดเหนี่ยวใจให้

อยู่กับสติ จึงใส่หนอไว้ ถ้าไม่ใส่หนอไว้จิตมันไม่คอยอยู่มันวิ่งออกไปข้างนอกมากมาย หมายความว่าเพื่อต้องการให้จิตช้าลง ถ้าไม่มี

“หนอ” แล้วกำหนดไม่ได้ มคธที่ว่าหนอนี้ไม่ได้ความ พอทำได้แล้วราคาศิขหลายล้านจริงๆ ผมรับรองได้ “หนอ” นี้แหละเป็นการ

กระตุ้นเตือนให้จิตเข้าไปผนวกบวกับสติได้ง่าย ถ้ากำหนดแต่เพียง พอชอุบ มีแต่จะทำให้จิตใจร้อนรน “หนอ” เป็นการล้างจิตให้เยือก

เย็น โดยมีสติสัมปชัญญะเป็นการดึงจิตให้อยู่กับที่ได้

ถาม การปฏิบัติของสมเด็จพระเจ้า ได้ผลเป็นประการใด

ตอบ การเดินจงกรมนี้ กระผมได้คติมาจากหลวงพ่อบ้านป่าการเดินจงกรมโดยภาวนาว่า “พุทโธ” อย่างนี้ ท่านกล่าวว่า เอาพระพุทธรูปเจ้าไปภาวนา

ไว้ที่เท้าได้อย่างไร “พุทโธ” ต้องอยู่ที่จิต เท้าข้าง เท้าเหยียบ มีสติในการเดิน ทำไมเอาพระพุทโธเหยียบที่เท้า ตรงนี้ต้องไปช่วยกันแก้ไข

ที่นี้สมเด็จพระเจ้าทรงเล่าว่า เดินจงกรมตั้งแต่ขว้างหนอ ช้าย่างหนอ เดินได้ทุกระยะ เลื่อนระยะขึ้นเรื่อยๆ แต่ไม่ใช่เลื่อนให้วันนี้ ระยะที่ ขว้าง ย่าง หนอ ช้าย่าง หนอ พุ้งนี้ ระยะที่ ๒ ยกหนอเหยียบหนอ ไม่ใช่อย่างนั้น ต้องเพิ่มระยะให้ตามสภาวะของญาณ

เวลาส่งอารมณ์ ท่านเจ้าคุณอุคมิชชาญาณถวายพระพรว่า การกำหนดพอง ยุบ เป็นอย่างไร พระองค์ทรงเล่าว่า จิตกำหนดพองหนอมันหายไป จิตตั้งใหม่กำหนด ยุบหนอ ขณะสิ้นเสียงสติรู้เสียงมันอยู่ที่โน่น หนอนอยู่ที่นี้ เวลาเดินขว้าง อย่างหนอ ช้าย่างหนอ ดีเหลือเกิน พอเดินไปหิวโซเซพองตั้งหลักบู้บเดินได้ตรงซัดมาก พระองค์ทรงเล่าเอง ผมจดไว้และพระองค์ทรงได้สดับเทศน์ลำดับญาณด้วย ในโบสถ์วัดมหาธาตุซึ่งมีพระพิมพ์ธรรม(อัสภามหาเถระ) เป็นองค์ประธาน

ถาม พระเดชพระคุณฯ มีโอกาสได้สนทนากับสมเด็จพระเจ้าเป็นการส่วนตัวหรือไม่

ตอบ ไม่มี แต่ฟังอย่างเดียว ในการสนทนาระหว่างสมเด็จพระเจ้าคุณอาจารย์นั้น ยังมีพระครูประกาศสมาธิคุณอีกรูปหนึ่งที่เข้าฟังด้วย

ถาม มีบางท่านกล่าวว่า ญาณไม่มี แม้แต่ประโยค ๕ ก็กล่าวพระเดชพระคุณฯ มีความเห็นอย่างไร?

ตอบ คำว่า “ญาณ” ตัวนี้ แปลว่า รู้รอบ รู้ซึ่งในจิตใจเองอย่างแจ่มชัด ของจริงทุกสิ่งเป็นพระไตรลักษณ์ “ญาณ” ต้องรู้จริง รู้แจ้ง เกิดขึ้น

ตั้งอยู่ ดับไป รู้เหตุการณ์ รู้ข้างขึ้น ข้างแรม รู้เด็ก รู้ผู้ใหญ่ รู้กาลเทศะ รู้บุญรู้บาป รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่เป็น

ประโยชน์ จึงเรียกว่า “ญาณ”

ถ้านั่งแล้วไม่เกิดอะไรขึ้น ไม่ได้ผล เดี่ยวเกิดอันนี้ขึ้นได้ผลแล้ว เหมือนนมหานั่ง ไม่มีใครมาสอน ปวดก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี แปลว่าครูไม่มา นั่งสบาย หลับสบาย ชื่นใจบ้าง เย็นใจบ้าง นั้นแหละ ถ้าคุณสอนต้องเรียนเลย ปวดหนอที่ว่าญาณหอมเสื่อมันมีตำราที่ไหน หอบหนีไปเอง นั่งกำหนด พองหนอกลุ่มใจ มารมาแล้ว มารไม่มี บารมีไม่ติด มารมาแล้วต้องสู้ แต่สู้มารไม่ได้ หนีเลย

ถาม ท่านผู้หญิงศิษย์การภักดีมีความประสงค์ที่จะเขียนหนังสือเกี่ยวกับวิปัสสนากับสมเด็จพระคุณท่านได้กล่าวไปนี้?

ตอบ ผมเป็นพยานได้ พระองค์ปฏิบัติจนได้ฟังเทศน์ลำดับญาณวันสุดท้าย ท่านเจ้าคุณอาจารย์บอกว่า ขอถวายพระพร ธรรมวิเศษเกิดขึ้นแล้ว

ขอให้ธรรมวิเศษเกิดขึ้นภายใน ๕ นาที ๑๐ นาที ก่อนที่จะเป็นอย่างนี้หลังจากสอบอารมณ์ ท่านเจ้าคุณอาจารย์หันมาบอกกระผมว่า “เธอ

จำไว้ สมเด็จพระเจ้าได้เข้าถึงญาณที่๑๕ จวนจะเข้าถึงญาณที่๑๖ แล้ว” คืออย่างนี้ ถวายพระพร ขอพระองค์อย่างได้บรรทม ให้เดินจงกรม

๒ ชั่วโมง นั่ง๒ ชั่วโมง เดินระยะที่ ๑ ถึงระยะที่ ๖ อย่างละ ๓๐ นาที ขณะนั้นผมนั่งฟังอยู่ เวลาบ่าย ๓ โมง สอบอารมณ์วันต่อมา

พระองค์ทรงเล่าว่า “วันนี้จะไปไม่รู้สิ ข้างในรู้หมดเลยมีอะไรข้างในจะไหวติงอย่างไร ข้างนอกไม่รู้ไม่ได้ยิน” พระองค์ท่านทรงเดิน

จงกรมแล้ว อธิษฐานนั่งกำหนดภายใน ๓ ชั่วโมง ผมรู้ว่าไปนั่งอยู่ที่ตรงไหน พอครบ ๓ ชั่วโมง ค่อยๆออก ลืมตาแล้วก็ยังดึงมือไม่ออก

ลืมตาเฉยๆ สักพักใหญ่จึงคลายมือออกมาแล้วกราบพระอาจารย์ ๓ หน แล้วพนมมือพุดกับอาจารย์ ท่านเจ้าคุณอาจารย์บอกว่า “คนถึง

ธรรมอ่อนนุ่มไปหมดเลย เห็นไหม..”

ถนนสายใหม่

พระนรินทร์ สุภาภาโร

ในที่สุด ชาวบ้านวัดอัมพวันรวมทั้งชาวบ้านข้างเคียง รวมทั้งพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ที่เดินทางมานมัสการและปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน ซึ่งนับวันจะเพิ่มมากขึ้นทุกปี ก็ได้มีโอกาสใช้ถนนเส้นใหม่ที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสิงห์บุรีได้ดำเนินการก่อสร้างและปรับปรุงสภาพถนนเส้นนี้ จนกระทั่งสวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย อำนวยความสะดวกให้กับประชาชนที่ใช้ถนนเส้นนี้เป็นอย่างมาก

ตลอดระยะเวลาของการสร้างถนนที่ทุกคนรอคอยเส้นนี้ ทางสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท และบริษัท ที่ทำการก่อสร้างได้ให้ความเอาใจใส่ ดูแล แก้ไข จนกระทั่งเสร็จสิ้นสวยงามอย่างที่เห็นกันทุกวันนี้ แม้บางช่วงเวลาจะประสบปัญหาจากอุทกภัย น้ำท่วมครั้งใหญ่ ในปลายปี๒๕๓๘ ที่ทำให้การสร้างถนนล่าช้า และชำรุดเสียหายไปบ้าง แต่ก็ได้รับการปรับปรุงแก้ไขด้วยดีตลอดมา

การสร้างถนนเส้นนี้ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ด้วยทางสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเป็นหน่วยงานระดับจังหวัด เช่น การก่อสร้างและปรับปรุงถนนหนทาง ตลอดจนปรับปรุงแหล่งน้ำ ในการอุปโภคบริโภค รวมทั้งการเกษตร ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีได้มีหนังสือถึงประธานกรรมการสุขาภิบาลปากบาง (นายอำเภอพรหมบุรี) เพื่อขอจัดโครงการปรับปรุงยกมาตรฐานระดับชั้นทางของถนนสายจากทางแยกสายเอเชีย เข้าสู่วัดอัมพวัน หมู่ ๓.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี โดยเห็นว่า เนื่องจากเป็นถนนสายสำคัญและมีประชาชน ตลอดจนพ่อค้า ข้าราชการ นักเรียน นิสิต นักศึกษา และนักการเมืองระดับต่างๆ จากหลายจังหวัดทั้งใกล้และไกล ได้เดินทางเข้ามานมัสการพระราชสุทธินิยามมงคล และเข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมเพื่อพัฒนาจิตเป็นจำนวนมากขึ้นทุกปี

เพื่อเป็นการรองรับปริมาณรถยนต์ที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต ทางสุขาภิบาลปากบาง โดยประธานสุขาภิบาลปากบาง ได้มีหนังสือลงวันที่๑๕ ธันวาคม ๒๕๓๗ ถึงสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสิงห์บุรี แจ้งว่าไม่ขัดข้องและยินดีให้ทางสำนักงานฯ เข้ามาดำเนินการปรับปรุงเส้นทางดังกล่าวได้

ทางสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสิงห์บุรีได้ดำเนินการรวบรวมรายละเอียดข้อมูล ประกอบการเสนอโครงการก่อสร้างและปรับปรุงสภาพเส้นทางเข้าวัดอัมพวัน เสนอสู่กระทรวงมหาดไทย และได้รับอนุมัติให้ขึ้นบัญชีความต้องการทางหลวงชนบทระดับจังหวัดหมายเลข.พ.๓๐๕๐ สายหมู่บ้านวัดอัมพวัน พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ระยะทางประมาณ ๑,๓๐๐ กิโลเมตร

จากนั้นทางสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดสิงห์บุรีได้ดำเนินการสำรวจออกแบบประมาณการก่อสร้างแล้วเสร็จในวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๘ รวมระยะทางตลอดสาย ๑.๓๘๓ กิโลเมตร และส่งแบบแปลนรับรองสนับสนุนงบประมาณไปยังสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท เพื่อดำเนินการก่อสร้างในปีงบประมาณ ๒๕๓๘ เป็นกรณีพิเศษ

ในที่สุด ทางจังหวัดสิงห์บุรี ได้รับงบดำเนินการก่อสร้างในปีงบประมาณ ๒๕๓๘ และได้ทำสัญญาจ้างดำเนินการก่อสร้างเป็นเงิน ๕,๑๗๒,๐๐๐ บาท โดยกำหนดระยะเวลาของสัญญาวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๘ และดำเนินการให้แล้วเสร็จในวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘

แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวได้เกิดเหตุอุทกภัย น้ำท่วมตัดเส้นทางของการก่อสร้าง ทำให้การก่อสร้างต้องเลื่อนระยะเวลาออกไปช่วงหนึ่ง

จนในที่สุดถนนเส้นนี้ก็แล้วเสร็จ สามารถอำนวยความสะดวกต่อประชาชน ในพื้นที่ที่ใช้เส้นทางหลัก ๒ หมู่บ้าน คือ หมู่ ๔ และ หมู่ ๕ ตลอดจนหมู่บ้านใกล้เคียง และที่สำคัญคือประชาชน พ่อค้า นิสิต นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการตลอดทั้งนักการเมืองระดับต่างๆ ที่เดินทางมาวัดอัมพวัน ได้รับความสะดวกสบาย

ทางสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท ยังสร้างความเป็นระเบียบและสวยงามให้กับถนนเส้นนี้ โดยติดตั้งป้ายประชาสัมพันธ์ พร้อมทั้งปลูกต้นไม้ประดับเรียงรายทั้งสองข้างทางตั้งแต่ปากทางเข้าจนถึงวัดโคกตลอดเส้นทาง

ชาวหมู่บ้านวัดอัมพวัน และพุทธศาสนิกชนที่มีส่วนได้รับความความสะดวกสบายจากการปรับปรุงถนนเส้นใหม่นี้ ขอขอบคุณสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดสิงห์บุรี และทางสำนักงานใหญ่ รวมไปถึงกระทรวงมหาดไทย และคณะรัฐบาลที่เห็นความสำคัญของถนนเส้นนี้ โดยอนุมัติให้จัดสร้างโครงการจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อย

ภาคกฎแห่งกรรม

อานิสงส์ของการสวดมนต์

วิชาญ ฤทธิรงค์

ข้าพเจ้าได้ฟังธรรมและสนทนากับหลวงพ่ोजรัญ หรือ พระราชสุทธินญาณมงคล ระหว่างปี ๒๕๓๐-๒๕๓๕ ที่ธนาคารทหารไทย สำนักงานใหญ่เดิม ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ซึ่งข้าพเจ้าเป็นประธานชมรมพุทธศาสตร์อยู่ที่นั่นในเดือนหนึ่งๆ ชมรมจะนิมนต์พระสงฆ์สายปฏิบัติมาแสดงพระธรรมเทศนา และสอนวิธีเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ๑-๒ ครั้ง โดยใช้เวลาในช่วงหลังปฏิบัติงานตอนเย็น ประมาณ ๑๗.๐๐ น.ขึ้นไป ในบรรดาครูอาจารย์สายปฏิบัติที่มาสอน ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสในวิธีปฏิบัติของอาจารย์หลายองค์ แต่ที่เข้าใจง่ายและปฏิบัติง่ายก็ได้แก่วิธีของหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่อยกตัวอย่างประกอบง่ายๆ ทำให้เข้าใจง่ายทั้งให้ทดลองปฏิบัติกันเดี๋ยวนั้น ยิ่งทำให้การปฏิบัติถูกต้องมากขึ้น โดยเฉพาะการเจริญวิปัสสนา

สมาชิกชมรมมีทั้งพนักงานและบุคคลภายนอก ในวันที่หลวงพ่ोजรัญไปสอนจะมีผู้สนใจฟัง และปฏิบัติธรรมมากกว่าคณาจารย์องค์อื่นๆ เป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่ोजรัญจึงได้รับการนิมนต์ไปสอนบ่อยกว่าอาจารย์ท่านอื่น

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากหลวงพ่ोजรัญและนำมาปฏิบัติก็คือการสวดมนต์บทพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ หลวงพ่ोजรัญมักจะพูดเสมอว่า **การสวดมนต์ช่วยทำให้จิตใจเป็นสมาธิ** ถ้าเป็นฆราวาสก็ควรให้สวดบทพาหุง มหาภาฯ อิติปิโส จนจบ และถ้าให้เด็กต้องสวดเท่าอายุบวกหนึ่ง จิตก็จะเป็นสมาธิสามารถแผ่เมตตา หรือส่งกระแสจิตไปยังบุคคลที่เราเคารพนับถือ หรือรักใคร่อื่นคนใดสำเร็จ ข้าพเจ้าได้นำคำแนะนำของหลวงพ่ोजรัญมาฝึกปฏิบัติ แต่จะไม่นำมาใช้ทั้งหมดเพราะหลายบทเกินไป และถ้าสวดเท่าอายุด้วยแล้วคนอายุ ๕๐ ปีขึ้นไปก็คงสวดเป็นชั่วโมงเป็นภาระมากเกินไป คงไม่มีความเพียรถึงขนาดนั้น และจะทำไม่ได้โดยสม่ำเสมอด้วยจึงให้สวดเฉพาะบท “อิติปิโส” บทเดียวจำนวนคนที่เราต้องการแผ่เมตตาถึงแต่อย่างลิมตัวเองด้วย ในระยะแรกให้ทดลองแผ่เมตตาให้ผู้บังคับบัญชาทุกคนและเพื่อร่วมงานบางคน โดยเฉพาะในรายที่คิดว่าเขาอาจไม่ชอบเราก็ได้ ก็จะเน้นเป็นพิเศษ จากการทดลองปฏิบัติสัก ๒-๓ สัปดาห์ สังเกตเองว่าได้ผลน่าพอใจทีเดียว โดยดูจากการพบปะกันครั้งหลังๆ เขาเหล่านั้นจะยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายกันแบบมิตรไมตรีแบบจริงใจ (ความเป็นมิตรหรือศัตรูจะสังเกตได้จากสายตา ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่า ถ้าเรามีความปรารถนาดีต่อผู้ใด (ด้วยใจจริง) ผลที่ตอบสนองจากบุคคลนั้นจะมาในทิศทางเดียวกัน และตรงข้าม ถ้ามีความรู้สึกไม่ดีต่อบุคคลใด ผลที่เขารู้สึกต่อเราก็จะเป็นไปในทำนองเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากกฎเส

จิตที่ส่งตรงไปยังเขาเหล่านั้น สะท้อนกลับมาที่ตนเอง ถ้ายังจิตนี้ ก็มีสมาธิแกร่งกล้า ความแข็งแรงแห่ง กระแสจิตจะมากขึ้นสามารถส่งผลตรงไปยังบุคคลที่ต้องการ ได้อย่างรวดเร็ว ยิ่งบุคคลที่มีความผูกพันจะสามารถทำได้อย่างรวดเร็วและชัดเจนขึ้น ผลของการปฏิบัติทำให้ข้าพเจ้ามีเรื่องต่อไปนี้เกิดขึ้น

เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๓ บุตรสาวของข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาการบัญชี ในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เธอจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยเดียวกัน เธอมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ประสงค์จะไปศึกษาต่อในสายการเงินการธนาคาร (Finance and Banking) ยังประเทศสหรัฐอเมริกา ข้าพเจ้าก็ตอบตกลงโดยมีเงื่อนไขว่า ถ้าเธอสอบภาษาอังกฤษ TOEFL ผ่านตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยกำหนด และมหาวิทยาลัยต่างประเทศตอบรับการเข้าศึกษาต่อของเธอ ข้าพเจ้าก็พร้อมจะสนับสนุน เธอได้พยายามอยู่ประมาณ๓-๔ เดือน ความสำเร็จก็เป็นของเธอ สอบภาษาอังกฤษผ่านได้ตามเกณฑ์และมหาวิทยาลัยสัทวัน แห่งรัฐโอไฮโอ (Young Town State University, Ohio) สหรัฐอเมริกาตอบรับให้เธอเข้าศึกษาต่อได้

เธอได้ออกเดินทางไปสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๔ พร้อมกับลูกของลุงซึ่งทำงานอยู่ที่เมืองลอสแอนเจลิสเธอได้พักอยู่กับญาติที่นั่น ประมาณ๔ เดือน เพื่อเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมระหว่างรอมหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียน และต่อมาก็ได้เข้าพักในหอพักของมหาวิทยาลัย

เรื่องที่จะกล่าวถึงก็คือ เธอมีความประสงค์จะซื้อรถยนต์ไว้ใช้สัก๑ คัน เพราะมีความจำเป็นจะต้องออกไปซื้ออาหารและสิ่งของนอกเมืองในวันหยุดวันธรรมดาที่ไม่จำเป็น(หอพักอยู่ในเขตมหาวิทยาลัย และมีอาหารพร้อม) ข้าพเจ้าก็ทัดทานว่ายังไม่เห็นด้วย เนื่องจากยังไม่คุ้นเคยกับการจราจรทางขรุขระขวิด ขวา) จึงขอให้รอ หลังจากนั้นก็ขาดการติดต่อไป ประมาณเกือบ๑ เดือน (ทุก ๒ สัปดาห์ เธอจะโทรศัพท์ส่งข่าวให้ทางบ้านทราบทุกระยะ)

ประมาณวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๔ ก่อนเข้านอนข้าพเจ้าก็ได้สวดมนต์พร้อมกับเพ่งจิตไปที่ลูกสาว เพื่อให้ได้รับความคุ้มครองจากพระพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ เช่นที่เคยปฏิบัติมา ระหว่างสวดและแผ่เมตตาเกิดสะดุ้งอะไรขึ้นในใจและรู้สึกว้าวุ่นในตัวเอง แต่ก็ได้พยายามสวดกลับไปกลับมาอยู่๓-๔ จบ รู้สึกสังหรณ์ว่า เธอกำลังตกอยู่ในอันตราย ในวันต่อๆมาก็รู้สึกเช่นนั้นและไม่สบายใจเลย ยิ่งเห็นข้อขี้บางขึ้น เช่น เสื้อผ้า เครื่องเขียนของเธอ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกคิดถึงลูกเป็นอันมาก และเกิดตามสงสัยขึ้นอย่างสุดซึ้งโดยไม่ทราบสาเหตุ ยิ่งไม่มีโทรศัพท์ส่งข่าวมาหลายวัน เพราะเป็นเวลาร่วมเดือนเศษแล้วที่ไม่ได้รับข่าวคราว ข้าพเจ้ารออยู่๓ วัน ประมาณวันที่๔ สิงหาคม จึงได้ตัดสินใจโทรศัพท์สอบถามไปที่

หอพักของมหาวิทยาลัย เธอไม่อยู่ที่ห้อง แต่เจ้าหน้าที่ผู้รับสาย รับจะตามให้ ขอให้ข้าพเจ้าถือสายรอ ข้าพเจ้าก็รู้สึกดีใจว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรอย่างที่เราคิด รออยู่สักครู่หนึ่งเธอก็มารับสายเสียงใสชัดเจนเธอบอกว่าให้พ่อบอกสายก่อน อีกสัก ๑๐ นาทีจะโทรศัพท์กลับมาใหม่ ข้าพเจ้าก็รู้สึกโล่งอกเหมือนเอาความทุกข์ที่สะสมอยู่ในอกทิ้งลงทะเลไป

อีก ๑๐ นาที มีโทรศัพท์กลับมา มีเสียงของลูกสาวบอกว่า ขอให้พูดกับผู้ประสานงาน (Coordinator) เป็นผู้รู้เรื่องดีจะอธิบายให้ฟังในเรื่องที่เกิดขึ้น ผู้ประสานงานเป็นอาสาสมัครจากชมรมสตรีอาสาสมัครฝ่ายเจ้าภาพ (Host Family Coordinator) เข้ามาช่วยเหลือนักเรียนต่างชาติในกรณีมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้น โดยจะติดต่อและประสานงานกับคู่กรณีที่เกี่ยวข้องให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เธอได้อธิบายว่า ขอให้ข้าพเจ้าใจเย็นๆ อย่าดุลูกสาว เพราะขณะนี้ยังตกใจอยู่ เหตุการณ์มันเกิดขึ้นเร็วมากไม่สามารถจะควบคุมได้ แต่รอดชีวิตมาได้ก็นับว่าดีแล้ว มีบาดเจ็บแต่เพียงรอยขีดตามสายเข็มขัดนิรภัยเท่านั้น ข้าพเจ้าฟังแล้วก็ชังงๆ ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ เมื่อสนทนากันต่อไปก็ได้ทราบว่า รถยนต์ลูกสาวของข้าพเจ้ายี่ห้อยอนด้าซีวิก ได้ชนกับรถยนต์ของชาวอเมริกันตรงกลางสี่แยกแบบตัดกัน ผลของการชนทำให้รถฮอนด้าด้านหลังคนขับเกือบขาดเป็น ๒ ท่อน ส่วนฝ่ายอเมริกัน ผู้ชนไม่มีอะไรเสียหายเพราะเป็นรถใหญ่และแข็งแรง ผลของคดีฝ่ายเราคิดเพราะฝ่าไฟแดง ณ สถานที่ชนเป็นถนนสายหลังมหาวิทยาลัย ซึ่งค่อนข้างเปลี่ยว มีรถยนต์วิ่งผ่านน้อยมาก ไฟเขียว ไฟแดงเป็นชนิดแฉกก่อนข้างสูง ถ้าไม่แหงนก็คงมองไม่เห็น และลูกสาวไม่ชำนาญทางรถยนต์ ซึ่งเพิ่งซื้อในวันนั้น และรีบออกจากอู่มาเพื่อจะเข้ามหาวิทยาลัยให้ทันก่อนค่ำ พรุ่งนี้จึงจะเอาประกันและนัดไว้แล้ว ในที่สุดเหลือแค่เศษเหล็กหายไป ๑๐๐ เหรียญและต้องรับผิดชอบคู่กรณีอีก แต่เนื่องจากฝ่ายชนไม่มีอะไรเสียหาย จากการไกล่เกลี่ยของผู้ประสานงานทุกอย่างก็จบลงด้วยดี เลิกแล้วต่อกัน เหตุการณ์นี้เกินเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๔ ซึ่งตรงกับวันที่ข้าพเจ้าสวดมนต์และรู้ได้ในขณะนี้ ว่ามีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นกับลูกสาว

อานิสต์แห่งการสวดมนต์มีจริง เพราะนอกจากจะทำให้จิตใจเกิดสมาธิแล้ว ยังให้อานิสต์ในทางอื่นตามที่ได้กล่าวมาในตอนต้น ช่วยให้หยั่งรู้ในเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นจริงได้และยังใช้ในการแผ่เมตตาหรือความปรารถนาดีไปยังบุคคลบางคนหรือบางกลุ่มได้ด้วย ทำให้ได้รับความคุ้มครองหรือความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลดังกล่าวในการปฏิบัติงานเป็นอย่างดีและงานของท่านจะบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ทุกประการนอกจากนั้นท่านยังเป็นที่รักใคร่ของผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน โดยทั่วไปด้วย ปัจจุบันข้าพเจ้ายังปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อบุญเป็นประจำทุกเดือน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นก็จะเว้นบ้างใน

โอกาส พุทธศาสนิกชนใดหรือผู้สนใจจะทดลองปฏิบัติ ท่านก็จะทราบผลด้วยตัวของตนเองสมดังบทสวดตอนที่ว่า “...ปัจฉัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ” แปลว่าเป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน

อนึ่งบุตรสาวของข้าพเจ้า ตามที่กล่าวถึงได้กลับมาอยู่กรุงเทพมหานครแล้ว ภายหลังจากที่เธอจบการศึกษาปริญญาโทสายการเงินและการธนาคาร และฝึกงานอยู่ที่ธนาคารศรีนครสาขานิวยอร์กอีก ๖ เดือน และได้เดินทางกลับเมืองไทยเมื่อต้นปี ๒๕๓๗ ปัจจุบันปฏิบัติงานอยู่ฝ่ายการธนาคารตัวแทนฝ่ายต่างประเทศ (Correspondent Banking Department) ธนาคารกรุงเทพ สำนักงานใหญ่ เมื่อลูกสาวกลับมาข้าพเจ้าก็อนุญาตให้ลูกชายไปศึกษาต่อข้าง แต่คนละสาขาวิชา ลูกชายเรียนมาทางด้านสถาปัตยกรรมก็ได้ศึกษาต่อที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงซิงตัน เมืองเซนต์หลุยส์ มลรัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา

เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงบุตรก็จะใช้วิธีสวดมนต์พร้อมกับแผ่เมตตาให้เป็นครั้งคราวเช่นเดียวกับลูกสาวและก็ได้ผลดีที่เดียวเช่นครั้งหนึ่งลูกชายขับรถยนต์ตกถนนขณะขับรถฝ่าพายุหิมะรถยนต์เสียหายเล็กน้อย และคนจับพร้อมผู้โดยสารปลอดภัยทุกคน เป็นต้น ในช่วงนั้นข้าพเจ้าจะสวดมนต์แผ่เมตตาให้เขาทุกวัน เนื่องจากทราบข่าวหิมะตกหนักในสหรัฐอเมริกาและลูกชายอยู่ระหว่างปิดภาคเรียน และเดินทางไปทัศนากับเพื่อนชาวอเมริกันโดยการเช่ารถยนต์ไปนครนิวยอร์ก จากกลับประสพภาวะหิมะตก แต่ก็กลับถึงบ้านพักโดยปลอดภัย และรีบส่งข่าวให้ข้าพเจ้า และทุกคนในบ้านทราบในวันต่อมาเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในเดือนมกราคม ๒๕๓๕ ที่ผ่านมานี้เอง

เกี่ยวกับผู้เขียน

นายวิชาญ ฤทธิรงค์

วุฒิการศึกษา	ปริญญาโท พหุวิชาศาสตรมหาบัณฑิต และปริญญาตรี บัณฑิตบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
การศึกษาธรรม	นักธรรมโท จากผลการสอบธรรมสนามหลวงโดยคณะสงฆ์
หน้าที่การงาน	ปัจจุบัน กรรมการผู้อำนวยการ บริษัท นพกิจรวมทุน จำกัด รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ไทยอมฤตบรียวอร์ จำกัด

กรรมการบริหาร บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สหชนกิจไทย จำกัด(มหาชน)

อดีตรองกรรมการผู้จัดการใหญ่ ธนาคารทหารไทยจำกัด(มหาชน)

หลวงพ่อบุญใจให้ชีวิตใหม่แก่ลูก

สมพร แผลงภู*

๑๖ เมษายน ๒๕๓๘

บทนำ

ข้อความที่บันทึกต่อไปนี้เป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าที่เกิดจากการได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อบุญใจ พระราชสุทธินุญญา มงคล (เจริญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะตน ขอให้ท่านผู้มีสติปัญญาพิจารณาเอาเอง เพราะไม่มีผู้ใดสามารถบอกได้ว่าเป็นจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าผู้มีความรู้ น้อยไม่มีเจตนาอวดอุตริมนุสสรธรรม แต่มีเจตนาจะบันทึกไว้เพื่อเป็นเครื่องบูชาพระคุณของหลวงพ่อบุญใจ ที่ได้เมตตาช่วยให้ชีวิตหนึ่งได้อยู่สร้างที่ดีในโลกรมนุษย์นี้ต่อไป โดยไม่ต้องไปเกิดใหม่ให้เสียเวลา พัฒนาการอีกหลายปี ข้าพเจ้าขอน้อมกราบนมัสการบูชาพระคุณของหลวงพ่อบุญใจพร้อมเครื่องสักการะนี้ด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

ข้าพเจ้าเกิดมาในครอบครัวที่มีจิตเป็นกุศล คุณแม่เคยนั่งวิปัสสนากรรมฐานตั้งแต่วัยเยาว์ คุณพ่อมีความรู้ทางธรรมจากการได้บวชเรียนตามวิสัยของลูกผู้ชายสมัยเก่า และได้มีโอกาสฝึกวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อบุญใจ ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่ออายุครบ ๗๐ ปี ทั้งคุณพ่อและคุณแม่สวดมนต์เก่งมาก ท่านทั้งสองแผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พักอยู่กับท่าน มีโอกาสไปเยี่ยมท่านในเวลาที่ท่านว่างเท่านั้น

ข้าพเจ้ามีความเจริญรุ่งเรืองเรื่องในการศึกษา และการปฏิบัติหน้าที่ราชการ มีความพอใจและมีความสุขกับงานที่ทำ แต่ข้าพเจ้ามีคำถาม ถามตนเองอยู่ประการหนึ่งว่า

“พระนิพพานคืออะไร และจะไปพระนิพพานได้อย่างไร”

เมื่อมีโอกาสไปตามวัดต่างๆ ก็จะเข้าไปกราบนมัสการถามพระคุณเจ้าทั้งหลายด้วยความอยากรู้ ไม่ใช่อวดดีแต่ประการใด ก็ได้รับคำตอบมาตามที่ท่านทราบแต่ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็นทางอาศัยการอ่านหนังสือของหลวงพ่อบุญใจ พุทธทาสภิกขุ (สวนโมกขพลาราม) ทำให้พอมีความรู้ระดับสติปัญญาบ้าง

จนกระทั่งในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๓ อาจารย์สุวภา ทศสิน และ อาจารย์มาลา วิภูวนานนท์ ได้มาชวนข้าพเจ้าไปเรียนพระอภิธรรมมัตถสังคหะ มีทั้งหมด ๕ ปริเฉท ว่าด้วย จิต เจตสิก รูป

นิพพาน และวิปัสสนากรรมฐาน ข้าพเจ้าจึงได้ทราบความหมายของพระนิพพานและมองเป็นทางที่จะดำเนินไปสู่พระนิพพานได้ มีความซาบซึ้งในปัญญาของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ที่รู้แจ้งเห็นจริงนำ อัจฉรย์ยิ่งนัก

พบอุปัชฌาย์อาจารย์

เมื่อข้าพเจ้าได้ศึกษาพระอภิธรรมจบพอสังเขปแล้วทราบถึงวิธีที่จะดำเนินไปสู่พระนิพพาน แต่ข้าพเจ้ามีความรู้เพียงปริยัติ ด้านปฏิบัติข้าพเจ้ายังไม่เคยได้สัมผัสเลย เกิดความรู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจว่า เวลาของชีวิตที่เหลืออยู่ในโลกมนุษย์นี้จะไม่พอเพียงต่อการปฏิบัติ เพื่อบรรลุมรรคผลนิพพานจึงตัดสินใจไม่ศึกษาพระอภิธรรมที่ละเอียดลึกซึ้งต่อไปอีก ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเองก็มีความพอใจอยู่มาก และตั้งจิตอธิษฐานขอให้พบครูอาจารย์ที่สามารถสอนวิปัสสนากรรมฐานให้ข้าพเจ้าบรรลุมรรคผลนิพพานได้

พอดีกับท่านอาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว อุตถากร ได้ชวนข้าพเจ้า และเพื่อนๆ มาวัดอัมพวัน ในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๔ ข้าพเจ้ารู้สึกศรัทธาหลวงพ่อกิ่งแก้วถึงการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อันเป็นทางไปสู่มรรค ผล นิพพาน จึงขอฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อกิ่งแก้วเพื่อศึกษาวิปัสสนากรรมฐานและจะมาปฏิบัติในช่วงปิดภาคเรียน

วันที่มาวัดเพื่อปฏิบัติธรรมเป็นครั้งแรกตรงกับวันเสาร์ พฤษภาคม ๒๕๒๔ เพื่อนอาจารย์มาส่งหลายคน แต่ไม่พบหลวงพ่อกิ่งแก้ว จึงได้กลับไปก่อน หลวงพ่อกิ่งแก้วส่งคนทางวัดให้บอกข้าพเจ้าเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ท่านกลับมาแล้วจะสอนกรรมฐานให้

วันนั้นหลวงพ่อกิ่งแก้วกลับมาถึงวัดเที่ยงคืนพอดี ท่านให้ข้าพเจ้ารับศีล สมาทานพระกรรมฐานและสอนวิธีปฏิบัติด้วยองค์หลวงพ่อกิ่งแก้วเอง ทั้งเดิน ยืน นั่ง นอน และการกำหนดทางอายตนะต่างๆ ข้าพเจ้ามีความประทับใจในการสอนของท่านมาก โดยเฉพาะการสอนเดินจงกรม ท่านเดินออกหน้าและให้ข้าพเจ้ามองเห็นการเคลื่อนไหวของขา และเท้าทั้งสองข้างในขณะที่เดินจงกรม

ท่านสอนนานเป็นชั่วโมงกว่าข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามได้เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเดินจงกรม ต้องหัดยืนขาเดียวบนลำแข้งของตนเองให้ได้ ต่อจากนั้นท่านให้กลับไปปฏิบัติเองที่กุฏิกรรมฐาน วันนั้นมีข้าพเจ้ามาขอปฏิบัติธรรมเพียงคนเดียววันรุ่งขึ้นจึงมีลูกศิษย์ของหลวงพ่อกิ่งแก้ววัดพระนอนจักรสีห์ท่าอิฐ ๑๖ คน รวมเป็น ๒๒ คน พักคนละกุฏิ

ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติมากเพราะหลวงพ่อเรียกสอบอารมณ์วันเว้นวัน เกรงว่าจะไม่มีอารมณ์มาส่งท่าน บางวันไม่มีอารมณ์ส่งท่านจริงๆ นี่ก็จะถูกดูแน่ แต่ท่านมีเมตตาเล่านิทานให้ฟังท่านเล่าถึงนายรัฐมนตรีของญี่ปุ่นท่านหนึ่ง เคยเป็นปลุกหัวผักกาดขาย แต่เพราะมีสัจจะจึงทำให้ได้เป็นนายรัฐมนตรีเรียกชื่อท่านว่านายรัฐมนตรีหัวผักกาด

ข้าพเจ้าได้รับการปลุกฝังเรื่องสัจจะมาตั้งแต่ต้น จนบัดนี้ หลวงพ่อก็ยังคงสอนเรื่องสัจจะ ท่านถือว่าสัจจะเป็นเรื่องสำคัญมากในการเจริญวิปัสสนากรรมฐานให้บรรลุมรรคผล

วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปกราบสรีระของหลวงปู่ คุลย์ อดุลโสที่วัดบูรพาภิราม จังหวัดสุรินทร์ ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสมากราบท่านขณะมีชีวิตอยู่ แต่เคยอ่านหนังสือของหลวงปู่ เรื่องจิตคือ พุทธะ เมื่อทราบท่านเรียนร้อยแล้วออกมาขึ้นรถที่หน้าวัด

ข้าพเจ้านั่งหลับตาพักผ่อนอยู่บนรถ จับปล้นปรากฏเป็นรั้วหลวงปู่ คุลย์อยู่บนอากาศ ตรงหน้าของข้าพเจ้าต่อจากนั้นปรากฏร่างของหลวงปู่ แหวทอยมานั่งคู่กัน ข้าพเจ้าก็ตั้งสติกำหนด เห็นหนอๆ พระภิกษุที่ลอยมาองค์ที่ ๓ คือ หลวงพ่อจรัญ องค์ที่ ๔ คือ หลวงปู่ เทสก์ท่านนั่งเรียงกันเป็นแถวทั้ง ๔ องค์

ต่อจากนั้นเห็นตัวข้าพเจ้าอยู่ในชุดขาว เดินเข้าประคองผ้าไตรไว้แนบอก เข้าไปหาอุปัชฌาย์เพื่อขออุปสมบท ข้าพเจ้าก็ตั้งสติกำหนดเห็นหนอๆ และคู่ต่อไปว่าจะเข้าไปหาพระภิกษุรูปใด ปรากฏว่าข้าพเจ้าในชุดขาวเดินเข้าไปหาหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งนั่งอยู่องค์ที่ ๓ จากนั้นก็เห็นตัวเองห่มผ้าเหลืองเป็นพระภิกษุสงฆ์แล้วหมุนตัวให้ดู และเห็นผ้าสีขาว และผ้าสีแดงซ้อนอยู่ภายในจีวร แลบออกมาให้เห็นเล็กน้อย แล้วภาพนั้นก็หายไป

ข้าพเจ้าเข้าใจทันทีว่าหลวงปู่ คุลย์ท่านเมตตาบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า มีใครบ้างที่เป็นครูอาจารย์สมควรจะระลึกถึงข้าพเจ้าเกือบสายเกินไปในโลกมนุษย์นี้ ได้พบหลวงปู่ คุลย์เมื่อท่านละสังขารไปแล้ว ได้พบหลวงปู่ แหวทเมื่อท่านชราภาพมากแล้ว และนอนป่วยที่โรงพยาบาล โชคดีที่ทันหลวงพ่ोजรัญได้เมตตาอบรมสั่งสอน (ถ้าหลวงพ่อไม่กลับมาหลังจากคอกหัก วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ก็คงไม่ได้พบท่าน) ได้มีโอกาสทำบุญ ฟังธรรม และปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่ เทสก์บ้างเล็กน้อย แต่ข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า เราเป็นศิษย์มีครู และเมื่อทำความดีสิ่งใดจะน้อมถวายกุศลแด่ผู้มีพระคุณทั้ง ๔ ท่านนี้เสมอ

ได้รับความคุ้มครอง

ผลจากการที่ข้าพเจ้าได้รับการอบรมสั่งสอนเรื่องสัจจะอยู่เป็นประจำ ทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนจริง ทำอะไรทำจริงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานก็ปฏิบัติจริง บางครั้งทำให้สมาธิล้าหน้าสติมากเกินไปจนหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านอนกำหนด ฟองหนอ ยุบหนอ จนหลับไปนั้น มีความรู้สึกว่าตัวเองลอยสูงขึ้นข้างบน จะกลับก็กลับไม่ได้ แต่จะนอนจิตไปคูที่ไหนได้ ข้าพเจ้าไม่ยากดูแล เพราะกลัวว่าจะไม่ได้กลับ จิตนึกถึงหลวงพ่อจึงขอให้ช่วยลูกด้วย

ฉับพลันก็ปรากฏองค์หลวงพ่อกองกาสาหวัดศรัทธาคอดอย่างเรียบร้อย มาขวางหน้าข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนตกลงมาจากที่สูงจนหูอื้อทั้งสองข้าง ลอยลิ่วๆลงมากกระทบกับร่างที่นอนอยู่ มีความรู้สึกที่ท้องฟองยุบพอดี พอข้าพเจ้าจับฟองยุบได้ก็ไม่ยอมให้จิตห่างจากฟองยุบเลยกลัวจะหลุดออกไปอีก และกำหนดไปจนกระทั่งลุกขึ้นทำกิจวัตรตามปกติ

การปฏิบัติธรรม

ในการเจริญวิปัสสนากรรมฐานโดยกำหนดสติปัฏฐาน ๔ เป็นการกำหนดสติให้รู้เท่าทันอารมณ์ที่เกิดขึ้นตามอายตนะต่าง ๆ ทั้ง ๕ ฐาน คือฐานกาย ฐานเวทนา ฐานจิต และ ฐานธรรม ต้องมีความเพียร มีสติสัมปชัญญะ และมีสัจจะ จึงจะทำให้เกิดความอดทนในทุกขเวทนาต่างๆ ได้เพิ่มมากขึ้นทำให้จิตไม่ซัดส่าย ไม่เดือดร้อนกระวนกระวาย เมื่อทุกขเวทนาเกิด เป็นผลทำให้จิตมีสมาธิ เกิดปัญญา และเกิดความสงบในที่สุด

เมื่อศึกษาตามปริยัติดูเหมือนว่าการปฏิบัตินี้ง่ายเหลือเกิน แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ง่ายเลย เพราะคนเราโดยทั่วไปมีความเพียรน้อย ขาดความอดทน พ่ายแพ้ต่อมารที่มาขัดขวางบางคนก็มีกรรมมาตัดรอนทำให้การปฏิบัติเสียกลางคัน

ข้าพเจ้าเองเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับความสะดวกสบายจากการปฏิบัติธรรมมาก ต้องอาศัยอุปบายต่างๆ มากล่อมเกลาคิดใจห่อคทน นึกถึงว่าเป็นการสร้างความคิดเพื่อใช้หนี้เขา เพราะเราไม่ทราบว่าได้ทำกรรมอะไรไว้ เมื่อยังไม่ทราบต้นเหตุของความทุกข์ ก็จะแผ่เมตตาให้ทุกๆ ไป แต่ถ้าทราบสาเหตุแล้ว สามารถแผ่เงาะจงให้เจ้ากรรมนายเวรได้ทันที ทำให้กรรมนั้นสามารถอโหสิกรรมได้โดยเร็ว กรรมที่ได้รับการอโหสิแล้วจะดับสนิทไม่ไหล่ออกมารบกวนให้ทุกข์กายทุกข์ใจอีกเลย

วันที่ ๑๘-๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๖ หลวงพ่อจัดโครงการอบรมเป็นหมู่คณะเป็นครั้งแรก โดยเชิญ อาจารย์จากวิทยาลัยครู ทั่วประเทศ อนุศาสนาจารย์ทหาร ตำรวจ และบุคคลทั่วไปเข้ารับการอบรม ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมครั้งนี้ด้วยหลวงพ่อเมตตาให้การอบรมอย่างใกล้ชิด ท่านลงมาสอน ตอบข้อซักถาม และเล่าเรื่องที่น่าสนใจให้ฟังทุกวันตลอดการอบรมทั้ง๗ วัน

ข้าเจ้าปฏิบัติธรรมด้วยความลำบากมาก ฐึกแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก และร้อนระอุ ทุรนทุราย ทั้งๆที่นั่งอยู่ใต้พัดลม พอหายใจได้สักครั้งก็รู้สึกโล่ง และสัมผัสกับความเย็นจากพัดลมได้ หลวงพ่อสนใจให้สติว่า

“อาจารย์สมพร ต้องสู้นะ ต้องอดทนนะ

ขนาดข้าศึกตั้ง ๕๐ คน ยังเคยสู้ได้เลย”

ข้าพเจ้าไม่เข้าในประโยคท้ายของหลวงพ่อ แต่ก็น้อมรับคำสอนมาปฏิบัติเพื่อใช้เตือนสติ

จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้ากำหนดเวทนาอยู่นั้น ได้เห็นอีกมิติหนึ่งเป็นห้องทุ่ง มีการรบติดพันกัน แลเห็นข้าพเจ้าคนเดียว กำลังสู้รบกับข้าศึกหมู่หนึ่งประมาณ ๕๐ คน และเห็นหลวงพ่อเป็นทหารถือมีดดาบยาวรบอยู่อีกทางหนึ่ง แต่ค่อยๆรบลดรอบมาอย่างรวดเร็วจนสามารถกันข้าพเจ้าออกจากสนามรบได้

เหตุการณ์ครั้งนั้นฝังใจข้าพเจ้าให้สำนึกในพระคุณของหลวงพ่อข้ามชาติมาจนบัดนี้ และยังผนวกกับพระคุณในชาตินี้อีก ยิ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความกตัญญูต่อหลวงพ่อเป็นอย่างยิ่งหากมีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณ ข้าพเจ้าจะรีบทำทันที

ใช้กรรมชาติปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ข้าพเจ้ามีอาการปวดศีรษะตลอดเวลาปวดตามเส้นประสาททั้งหมด ทั้งบริเวณขมับ ตลอดจนถึงรากฟัน รับประทานยาแก้ปวดก็ระงับได้ชั่วคราว ทาน้ำมันหม่องทำให้เปลี่ยนอารมณ์ชั่วคราว จากปวด เป็นร้อน แล้วยกเย็น และกลับปวดเหมือนเดิมอีก ข้าพเจ้าจึงมีความคิดที่จะพึ่งตนเองโดยกลตั้งสติกำหนดรู้ทุกเวทนาไว้ ต้องอดทนอย่างที่สุดหน้าตาคร่ำเครียดเพราะขาดการพักผ่อน ผู้ที่พบเห็นได้แต่ซุบซิบกันว่า ปฏิบัติธรรมอย่างไรหน้าตาไม่ผ่องใสเลยสงสัยว่าจะปฏิบัติผิดทางเสียแล้วกรรมัง

เข้ามีควันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งเจริญกรรมฐานอยู่นั้นได้เห็นนิมิตเป็นฝูงสุนัขนับสิบตัว พอข้าพเจ้าเห็นก็จำได้ว่าเมื่อตอนเป็นเด็กข้าพเจ้าเคยใช้ไม้ตีสุนัขฝูงนี้ที่บริเวณศรีษะเนื่องจากแย่งอาหารกัน ทั้งๆที่ข้าพเจ้าได้แบ่งอาหารให้ได้กินกันครบทุกตัว ข้าพเจ้าทำกรรมไว้กับฝูงสุนัขเหล่านี้ โดยไม่ทราบเลยว่าเป็นบาปเป็นกรรม

เมื่อข้าพเจ้าทราบเหตุทำให้ข้าพเจ้าปวดศรีษะเช่นนี้แล้ว ทำให้มีกำลังใจ และมันที่จะปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่สุนัขเหล่านี้ ผลจากการกระทำดังกล่าวสุนัขฝูงนั้นได้ปรากฏให้เห็นขณะที่แผ่เมตตาทุกครั้ง แต่จำนวนของสุนัขลดลงไปเรื่อยๆ ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจ มีความเพียรในอดปฏิบัติธรรมมากขึ้น

ในที่สุดข้าพเจ้าได้แผ่เมตตาให้กับสุนัขตัวสุดท้ายที่มากับสุนัขตัวนั้นด้วย ข้าพเจ้าจึงได้กลับมาเป็นผู้ปฏิบัติธรรมที่มีหน้าตาอิมแจ่มแจ่มใสได้อีกวาระหนึ่ง

ใช้กรรมข้ามชาติ

ข้าพเจ้ามีจิตฝักใฝ่ในการปฏิบัติธรรมมาโดยตลอด แต่งานราชการไม่เคยบกพร่อง และดูเหมือนว่าจะทำงานได้มากกว่าก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรมเสียอีก เพราะทำงานด้วยความมีสติ มีจิตจดจ่ออยู่กับงาน และมีพลังที่เกิดจากการปฏิบัติ ทำให้ไม่เหน็ดเหนื่อย ทำงานได้ตลอดเวลา ข้าพเจ้ามีความสุขกับสภาพที่เป็นอยู่ทั้งทางโลกและทางธรรม แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของไม่เที่ยง ข้าพเจ้ามีความสุขอยู่ได้ไม่นานเท่าไร ก็ต้องมาเสวยวิบากจากกรรมในอดีตชาติทั้งที่ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ระลึกไม่ได้

ในปลายเดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๓๐ ข้าพเจ้าปวดที่บริเวณโคนขาต่อกับสะโพกด้านขวา ปวดมากจนเดินไม่ได้ต้องกลาน มีผู้มาเยี่ยมมากแต่ข้าพเจ้าส่งจิตออกนอกตัวไม่ได้เลยต้องตั้งสติไว้ตลอดเวลา เขาคุยกันสนุกสนานข้าพเจ้าก็ทราบแต่เราต้องสู้กับความปวด ความทรมาณของร่างกายในจิตจึงไม่ออกมารับอารมณ์ภายนอก การปวดครั้งนี้ ปวดมากกว่าครั้งที่เคยปวดศรีษะ แต่อาศัยการตั้งสติกำหนดหนดกรรมฐานจึงทำให้ไม่ขาดใจตามไปเสียก่อน

มีท่านผู้รู้บอกข้าพเจ้าป่วยมากแต่ยังไม่ถึงตายให้ตั้งจิตอธิษฐานทำบุญ๕,๐๐๐ บาท ถ้าไม่หายให้เพิ่มเป็น ๔๐,๐๐๐ บาท และให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลหลวง ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานจิตขอเงินเข้ามูลนิธิของวัดอัมพวัน จำนวน๔,๐๐๐ บาท พอจบคำอธิษฐานปรากฏว่ามีพลังสีดำลอยขึ้นมาจากบริเวณโคนขาขวาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็หายปวดทันที สักพักหนึ่งพลังสีดำนั้นก็ลอยลงมาอยู่ที่บริเวณเดิมอีก ทำให้

ข้าพเจ้าทราบว่าอาการที่ป่วยอยู่ไม่ได้เกิดจากความเสื่อมของร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว แต่มีปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย จึงมีกำลังใจปฏิบัติธรรมและแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรเป็นประจำ

ข้าพเจ้าได้เข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลภูมิพลอยู่หลายเดือน จนอาการทุเลาลงมาก จึงได้เดินทางมาวัดอัมพวัน โดยความอนุเคราะห์ของอาจารย์ดร.กิ่งแก้ว อัครถาวร เพื่อถวายปัจจัยเข้ามูลนิธิของวัดตามที่ได้อธิษฐานไว้ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑

อยู่ต่อมาอีกสัปดาห์เศษ เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ในขณะที่เดินทางจากบ้านพักซึ่งอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ทำงาน ไปดูความเรียบร้อยที่โรงเรียนสาธิตฯ ก่อน แล้วไปลงชื่อทำงานที่หลังรถจักรยานของข้าพเจ้าได้ชนกับรถมอเตอร์ไซด์ ทำให้ข้าพเจ้าตกจากรถ ก้นด้านขวากระแทกกับพื้นถนน มีความรู้สึกว่าถนนแข็งมาก ท่านอาจารย์สง่า อุปถัมภ์ เข้ามาจะอุ้มให้ข้าพเจ้าลุกขึ้น แต่ข้าพเจ้าลุกไม่ได้จึงได้นั่งอยู่เฉยๆ พอดีมีรถเก๋งแล่นมาจอดและมีคนมา อุ้มข้าพเจ้าเข้าไปนอนในรถ เพื่อนำส่งโรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา

ข้าพเจ้านอนหลับตา กำหนดกรรมฐานตลอดเวลา ไม่พูดกับใครเลย แต่ก็รับรู้ทุกอย่าง ทางห้องฉุกเฉินได้รักษาตามขั้น ตอนจนกระทั่งส่งข้าพเจ้าขึ้นห้องพักรักษาตัวต่อไป ต่อจากนั้นข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ช่วยตัวเองไม่ได้ เพราะกระดูกสันหลังยุบ ลุกนั่งไม่ได้ ต้องอยู่ในอิริยาบถนอนหงายแต่เพียงอย่างเดียว ขยับเขยื้อนอวัยวะส่วนอื่นแทบไม่ได้ เพราะจะกระเทือนถึงกระดูกสันหลังทั้งที่เป็นปกติทุกอย่าง รู้สึกสงสารตนเองเป็นที่สุด ต้องกลับกลายมาเป็นเตี้ยอีกครั้งหนึ่ง

ผศ.กรีสุตา เทียรทอง ได้ป้อนอาหารมื้อแรกให้ อาจารย์มาลา วิรุณานนท์ เป็นผู้ที่เฝ้าอย่างใกล้ชิด และติดต่อประสานงานทุกอย่างทั้งทางบ้านของข้าพเจ้าและโรงพยาบาล ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความสะดวกไปทุกด้าน

ท่านอาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว อัครถาวร ได้กรุณาขับรถมาวัดอัมพวันเพื่อจะถวายรายงานหลวงพ่อกับพระเถระที่ข้าพเจ้าได้รับ ทั้งๆที่ขณะนี้ท่านอาจารย์ได้ลาออกจากราชการไปแล้ว เมื่อมาถึงวัดอัมพวันปรากฏว่าหลวงพ่อนั่งคอยอยู่ที่พอดิ และบอกว่า

“กำลังคอยอยู่ คร.ไม่มาสักที่ วันนี้มีงาน ๓ งาน ต้องบอกงดไป เพราะทราบล่วงหน้าแล้วว่า อาจารย์สมพรจะต้องประสบเคราะห์กรรมในวันนี้ เนื่องจากกรรมตามมาทันพอดิแต่ก็ช่วยให้ไม่ต้องไปโดนรถชนข้างนอกที่มีรถพลุกพล่านและมีผู้ช่วยนำส่งโรงพยาบาลได้ทันทั้งๆที่

ในตอนเย็นวันนั้น หลวงพ่อได้ไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่โรงพยาบาลพร้อมกับ ครกิ้งแก้ว อัทธากร และแม่ชี สะอาด ทองคำเจริญ ข้าพเจ้าตื่นตื่นใจเป็นที่สุด จนสุดที่จะกลืนน้ำตาไว้ได้ หลวงพ่อบอกว่า “ซึ่งให้ทำไม เรื่องนี้”

ท่านพูดแล้วก็หยิบขวดน้ำ มั่นมนต์จากย่าม ส่งให้แม่ชีสะอาด เป็นคนทาที่กระดูกล้นหลังของข้าพเจ้า ท่านต้องบอกตำแหน่งให้ทา เพราะแม่ชีสะอาดทาไม่ถูก เนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีรอยฟกช้ำดำเขียว ไม่มีบาดแผลแต่ประการใด

ท่านให้น้ำ มั่นมนต์ขวดนั้น ไว้สำหรับทา และรับประทานวันละ ช้อนชาก่อนนอน ให้หยอดลงคอไปเลยไม่ให้กลืน ท่านเมตตาสอนวิธีรับประทานน้ำ มั่นมนต์อย่างละเอียด เพราะท่านทราบดีว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ศรัทธาเรื่องน้ำ มั่นมนต์เลย ที่ข้าพเจ้าเคยนำมาจากวัดเนื่องจากคุณแม่ของข้าพเจ้าขอร้องให้นำไปให้นั้น

ข้าพเจ้านอนเป็นเด็กอยู่ที่โรงพยาบาล ๒ สัปดาห์ ทางโรงพยาบาลให้กลับบ้านได้ เพราะไม่ต้องรักษาอะไร เพียงแต่รอให้กระดูกงอกมาต่อกันเองเท่านั้น ข้าพเจ้านึกถึงผู้ป่วยที่ต้องนอนทำเดียนานๆ ผลข้างเคียงตามมาก็คือเป็นแผล ยากแก่การรักษา และจะออกจากโรงพยาบาลต้องนอนเปล ขอรดโรงพยาบาลไปส่ง ติดต่อขอพยาบาลกุมรุด จะต้องเสียค่าใช้จ่ายอีกเท่าไรก็ยังไม่ทราบ นึกแล้วก็ลำบากใจเหลือเกิน

พอดีคุณหมอ นพ.ประสงค์ โอนพรัตน์พิบูลย์ มาเยี่ยมไข้ในตอนเช้า ได้นำเสื้อเกาะมาให้ข้าพเจ้าลองใส่ และบอกว่ามีอยู่เพียงตัวเดียว เป็นตัวเล็กไม่มีใครใส่ได้ ปรากฏว่าข้าพเจ้าใส่ได้พอดีคุณหมอให้ลูกเดินได้เลย สิ่งที่น่าประหลาดทั้งหลายหายไปหมดสิ้น

วันนั้นในตอนสายทำอาจารย์ดาวเรือง เรืองมณี ไปเยี่ยม เลยได้โอกาสรับข้าพเจ้าออกจากโรงพยาบาล ข้าพเจ้าเดินไปจึ้นรถเหมือนคนปกติ ไม่ยุ่งยากลำบากอย่างที่คิดไว้แต่ประการใด ตั้งแต่นั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้เข้าโรงพยาบาลอีกเลย

สิ่งที่เหลือเชื่อที่เกิดกับข้าพเจ้านี้ คงไม่ใช่เกิดจากเหตุบังเอิญ หรือบุญของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน แต่เป็นเพราะบุญบารมีของหลวงพ่อกี่แผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าไม่ต้องลำบากมากกว่าที่เป็นอยู่ทั้งทางร่างกายและทรัพย์สิน

เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้ว ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่ที่ค้างอยู่เสร็จทันปิดภาคเรียนพอดีทุกอย่างที่ป่วย แต่ข้าพเจ้าใส่เสื้อเกราะแล้วเหมือนคนไม่ป่วย เพียงแต่ว่าหีบของหนักไม่ได้เท่านั้น การเคลื่อนไหวทุก อิริยาบถซ้ำเหมือนเก็ทหัดเดิน ถ้าเป็นคนที่เคยเอาแต่ใจตนเองจะทนสภาพนี้ไม่ได้

แต่ข้าพเจ้ากลับมองเห็นเป็นกรรมฐานไปหมด สภาวะเหมือนกันทุกประการ ขว้างหนอ ซ้ายย่าง หนอ หีบหนอ เคี้ยวหนอ กลืนหนอ ดื่มน้ำหนอ นึกถึงคุณของการที่ได้เคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน นึก ถึงพระคุณของหลวงพ่อดีเมตตาสั่งสอนให้จิตเกาะอยู่กับพระกรรมฐาน จึงทำให้ข้าพเจ้าทนได้และ ยอมรับสภาพที่เป็นอยู่ มิฉะนั้นแล้วข้าพเจ้าต้องเป็นอัมพาตอย่างแน่นอน เพราะกระดูกสันหลังเคลื่อน เนื่องจากอิริยาบถไม่เสมอกัน

หลังจากป่วยได้ ๑ เดือน ดร.กิ่งแก้ว อรรถากร ได้พาข้าพเจ้ามีที่วัดอัมพวันเพื่อกราบนมัสการหลวง พ่อดีเมตตาที่ข้าพเจ้าด้วยสาตาที่บ่งบอกถึงความสงสารเป็นที่สุด จนทำให้ข้าพเจ้าคิดในใจว่า“ตัวเรา น่าสงสารถึงเพียงนี้เชียวหรือเราก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแค่หลังหัก แต่ไม่ปวดสักนิดเดียวมีแต่เจ็บตึ หน้อยเท่านั้น”

ท่านได้ชวนข้าพเจ้ามาพักที่วัดหลังจากปิดภาคเรียนแล้วข้าพเจ้ายังไม่รับปากท่าน เพราะตั้งใจจะไป อยู่บ้านคุณพ่อคุณแม่ก่อน มาอยู่วัดขณะที่ช่วยตัวเองไม่ได้ก็ลำบาก

ก่อนที่ท่านจะขึ้นกุฏิชั้นบน ท่านได้พูดอีกว่า ข้าพเจ้าจะต้องรับกรรมหนักอีก คลิ่งแก้วยังเมตตา เบียงเบนคำถามว่า “เป็นคนในครอบครัวของอาจารย์สมพร ไช้ไหมคะหลวงพ่อดี”

ท่านบอกว่า “ไม่ใช่คนในครอบครัว แต่เป็นตัวอาจารย์สมพรเอง” ทุกคนฟังแล้วก็สงสารข้าพเจ้าไป ตามๆกัน

ในวันนั้นระหว่างที่คอยหลวงพ่อดีลงมาโปรด ได้มีโอกาสสนทนากับผู้ใหญ่ช่วย พลอยโพธิ์ อยู่ที่ จังหวัดลพบุรี ท่านมานมัสการหลวงพ่อดี ช่วงหนึ่งของการสนทนาท่านบอกว่า

“อาจารย์โชคดีมาก ที่หลวงพ่อดีรักษาให้ ผมเคยพาลูกบ้านคนหนึ่งตกจากหลังคาลงมากระแทกพื้น กระดูกสันหลังโด้งงอ คื่นรื้องโอยๆ เพราะปวดมาก พอหามเข้ามาภายในกุฏิของหลวงพ่อดี อาการปวดหาย เป็นปลิดทิ้งไปเลยหลวงพ่อดีท่านเก่งเรื่องนี้มาก”

ข้าพเจ้าฟังแล้วจึงนำไปได้ว่าตัวเองหลังหักแต่ไม่เคยเจ็บปวดเลย เป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อกำลังช่วยข้าพเจ้าแน่ๆ ถ้าผู้ใหญ่ช่วย พลอยโพธิ์ไม่พุดแล้ว ข้าพเจ้าคงโง่คิดไปอีกนานว่าหลังหั้นมีอาการเจ็บปวดแต่ประการใด แต่หลวงพ่อกำลังพุดถึงเรื่องเหลือเชื่อเช่นนี้เลย และท่านคงจะพิจารณาแล้วว่าถ้าข้าพเจ้าต้องมาทุกข์ทรมานเพราะปวดที่กระดูกอีก คงจะทนไม่ได้ และขาดใจตายอย่างแน่นอน

กรรมซ้ำเติม

ในกลางเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ข้าพเจ้าได้มาพักที่บ้านคุณพ่อคุณแม่ ทุกคนช่วยเหลือข้าพเจ้าเป็นอย่างดี เพราะข้าพเจ้ายังช่วยตัวเองไม่ค่อยได้ จึงได้เห็นถึงความรับผิดชอบของเราสูงมาก ทำอะไรช่วยตัวเองทุกอย่าง เมื่อป่วยแล้วต้องอาศัยคนทำแทน ไม่น้อยกว่า ๕ คน นึกถึงคุณค่าของชีวิตที่มีอยู่แล้วภูมิใจมาก

มีอยู่วันหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวาย ข้างซ้ายขา ไม่มีความรู้สึกทั้งแขน จึงขอร้องให้คุณแม่ช่วยบีบแขนให้ ก็ยังไม่มีความรู้สึก คุณแม่ได้ทาน้ำมันมนต์ของหลวงพ่อกำลังให้ไว้ และนวดแขนให้ข้าพเจ้า ปรากฏว่าเลือดได้วิ่งไปเลี้ยงลำแขน และเลยไปถึงปลายนิ้ว จนรู้สึกแปลบๆ ไปทั้งมือ สักพักหนึ่งความรู้สึกที่แขนก็เป็นปกติ

อาการที่เกิดขึ้นนี้เป็นอาการของอัมพาต ถ้าแก้ไขไม่ทันข้าพเจ้าต้องเป็นอัมพาตที่แขนข้างซ้าย ขณะที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวุ่นวาย ข้าพเจ้าขาดน้ำมันมนต์ของหลวงพ่อกำลังให้เสียแล้ว นอกจากจะรับประทานทุกวัน ยังช่วยยามคับขันเป็นกรณีพิเศษอีกด้วย

ต่อจากนั้นมาข้าพเจ้าก็คอยนวดจับเส้นที่ตึง เป็นการรักษาด้วยตนเอง ไม่ต้องรบกวนคนรอบข้างมากนัก วันหนึ่งก็พบว่า บริเวณใต้แขนเอียงไปทางหน้าอกข้างซ้าย มีเนื้อผิดปกติเป็นแผ่นแข็งติดกับกระดูก และมีเป็นก้อนแข็งเคลื่อนที่ได้แต่ไม่อาการเจ็บปวดแต่ประการใด พี่สาวของข้าพเจ้าได้พาไปตรวจที่โรงพยาบาลรามาริบัติ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๓๑ เมื่อคุณหมอตระกูลแล้วก็นัดข้าพเจ้าไปผ่าตัด ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๑

นิมิตเตือนความตาย

เมื่อกลับจากโรงพยาบาลรามาริบัติแล้ว ข้าพเจ้ามีความกังวลเพิ่มมากขึ้น แต่ยังไม่อยากไปวัด ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะอยู่บ้านจนถึงสงกรานต์ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๑ จึงจะมาอยู่ที่วัด ระหว่างอยู่ที่บ้านมี

นิมิตเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้ามากมาย เป็นนิมิตเกี่ยวกับการเผชิญภัยในอีกมิติหนึ่ง จขอยกตัวอย่างบางเรื่องพอเป็นอุทาหรณ์ ดังนี้

คืนวันหนึ่งข้าพเจ้ารู้สึกไปว่า ตัวข้าพเจ้าเองนั่งประนมมืออยู่บนรถในขบวนแห่ มีผู้คนมากมายทั้งในขบวนแห่ และสองข้างทาง ข้าพเจ้าได้ยินเขาประกาศชื่อ ซึ่งไม่ใช่ชื่อข้าพเจ้าแต่คล้ายกัน มีความรู้สึกที่ว่าไม่ใช่เรา จึงกระโดดออกมาจากขบวนแห่ มีเทพธิดาคองค์หนึ่งเข้ามาบอกข้าพเจ้าว่าให้รีบหนีมีคนมาตามจับตัว พอพูดขาดคำ ข้าพเจ้ายังไม่ทันหนี ก็ถูกจับตัวเสียก่อนพร้อมกับเทพธิดาคองค์นั้น

ต่อจากนั้นข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าได้นั่งอยู่กลางเรือลำเล็กๆมีคนพายห้วยพาย เรือแล่นอยู่กลางสระบัวหลวง ซึ่งออกดอกบานสะพรั่ง ทำให้ข้าพเจ้าระลึกได้ว่า เคยบูชาพระด้วยดอกบัวและเคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จึงละวางอารมณ์จากภาพนอกมากำหนดรู้ พองหนอ ยุบหนอ ที่หน้าท้อง

กำหนดเพียงไม่กี่ครั้งปรากฏว่ามีแสงสว่างสีขาวนวลออกมาจากหน้าอกของข้าพเจ้า คนที่พายเรือทั้งสองเห็นแสงสว่างก็ตกใจ ทั้งพาย และบอกว่า ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมได้สูงกว่าพวกเขาอีก และแสงสว่างสีขาวนวลเหมือนกับของหลวงปู่ เทสก์เลยต่อจากนั้นข้าพเจ้ากลับมาที่มีความรู้สึกที่ท้องพองยุบ ที่นอนกำหนดจนหลับไป ข้าพเจ้ากลับมาสว่างได้ด้วยอำนาจบุญกุศลจากการบูชาพระ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และบุญบารมีของครูอาจารย์โดยแท้

ในตอนกลางวันวันหนึ่งขณะที่นอนพักอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เห็นซองจดหมายลอยมา เป็นลายมือของหลวงพ่อ จำหน้าซองถึงตัวของท่านเองว่า

พระครูภาวนาวิสุทธิ

วัดอัมพวัน

สิงห์บุรี

แลเห็นจดหมายเขียนด้วยหมึกสีดำ มีใจความว่า

นมัสการท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ

ได้จัดเตรียมยาไว้ให้ อาจารย์สมพร แมลงภู เรียบร้อยแล้ว นิมนต์ท่านไปรับได้

ข้าพเจ้าก็แปลกใจว่าทำไมเห็นไปอย่างนั้น ทำให้ใจไม่ค่อยอยากมัดโดยเร็ว จึงเปลี่ยนจากวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๑ มาเป็นวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๑ ซึ่งตรงกับวันพระพอดี

เมื่อข้าพเจ้ากลับจากวัดไปบ้านในปลายเดือนพฤษภาคม๒๕๓๑ คุณแม่เล่าให้ฟังว่า ในคืนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๑ คุณแม่เปิดประตูออกไปทำธุระนอกบ้าน เสร็จธุระแล้วเปิดประตูเข้าบ้าน พอจะปิดประตู ก็มีแรงดึงประตูออกไป คุณแม่ก็ดึงประตูเข้ามา แต่แรงดึงข้างนอกมากกว่าคุณคุณแม่จึงปล่อยประตู

เมื่อประตูเปิดกว้างออกไป คุณแม่เห็นมทูตเดินเข้ามาในบ้าน เข้าไปมองในมุ้งที่กางอยู่ข้างนอกห้อง และเข้าห้องต่างๆ จนถึงห้องนอนของข้าพเจ้า ออกจากห้องแล้วเดินออกไปทางด้านข้างซึ่งเปิดอยู่

ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็ยกมือขึ้นสาธุ นึกถึงพระคุณของหลวงพ่ที่แผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนใจไปวัด ก่อนวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๑ มิฉะนั้นแล้วข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสได้อยู่ในโลกมนุษย์นี้อีกต่อไป

สร้างบุญกุศลเพิ่ม

เมื่อมาอยู่วัดข้าพเจ้าได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลต่างๆที่ยังป่วยอยู่ เปลี่ยนพฤติกรรมจากนอนพัก มาเป็น นั่งเขียนหนังสือนอนฟังเทปเพื่อคัดลอกเทปมาถอดคำบรรยายนำลงหนังสือกฎแห่งกรรมปฏิบัติเล่ม ๒ ตอนหัวค่ำและกลางคืนจะปฏิบัติกรรมฐาน

หลวงพ่ได้ให้ข้าพเจ้ารับประทานน้ำมันมนต์ และฟ้าทะลายโจร เช้า ๕ เม็ด เย็น ๕ เม็ด หมุน แขนวันละ ๑๐๐ ครั้ง หลังตื่นนอนตอนเช้า ว่าข้าพเจ้าจะหมุนครบต้องใช้เวลาถึง ๒ ชั่วโมง หลวงพ่เมตตาแสดงการหมุนให้ดู โดยชูแขนทั้งสองข้างเหนือศีรษะ กำมือแล้วค่อยๆหมุนไปข้างหลังจนครบวงจร ถือว่าหมุนได้ ๑ ครั้ง ท่านบอกว่าวิธีนี้ท่านใช้มาได้ผลตอนท่านคอหัก และขาหัก ใครจะนำไปใช้ได้

กิจวัตรประจำวันของข้าพเจ้าคือ ตอนกลางวันทำงานหิ้วค้ำเดินจงกรม ชั่วโมง นั่ง๑ ชั่วโมง ตื่นนอนตี ๒ หมุนแขน ๑๐๐ ครั้งเสร็จตี ๔ เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง๑ ชั่วโมง ถึง ๖ โมงเช้า พักหลัง สักเล็กน้อยแล้วจึงออกไปรับประทานอาหารร่วมกับแม่ใหญ่ (แม่สุ่ม ทองยี่ง) และ คุณน้ำจ้ำขึ้น แสงฉาย ท่านทั้งสองดูแลข้าพเจ้าเป็นอย่างดีและเมตตาตอบคำถามของข้าพเจ้าทุกวัน เนื่องจากข้าพเจ้าได้พบสภาวะต่างๆ รวมทั้งนิมิตมากมาย ท่านทั้งสองเป็นผู้ผ่านมาก่อนจึงเข้าใจจิตใจของข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี ยิ่งกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

บันทึกหลักฐาน

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่ติด ในวันพระข้าพเจ้าจะหยุดงานทั้งหมด ให้เวลากับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว ทั้งกลางวันและกลางคืน ตามตารางการปฏิบัติธรรมของวัดร่วมกับผู้ที่มาปฏิบัติซึ่งมีมากนัก

ระหว่างที่ปฏิบัติอยู่นั้นมีความรู้สึกว่ามีผู้มาถ่ายรูปทุกอิริยาบถของข้าพเจ้า ขณะที่เดิน ยืน นั่ง เมื่อเริ่มต้นเปลี่ยนอิริยาบถก็จะถูกบันทึกภาพไว้ทุกครั้ง

เมื่อหมดเวลาปฏิบัติแล้ว ได้ถามผู้ที่อยู่บริเวณนั้นว่ามีใครมาถ่ายรูปหรือเปล่า ก็ได้รับคำตอบว่าไม่มีใครมาถ่ายเลยและคนที่ปฏิบัติอยู่ด้วยกันก็บอกว่าไม่เห็นใครมาถ่าย

ข้าพเจ้าจึงรับรู้ว่า ที่รู้สึกเหมือนมีผู้บันทึกภาพการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าไว้นี้ เป็นอีกมิติหนึ่ง บันทึกความดีของข้าพเจ้าที่ได้กระทำแล้ว และได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้อ้างอิงว่า ข้าพเจ้าสมควรได้รับการพิจารณาให้อยู่ในโลกมนุษย์ได้ต่อไปหรือไม่

หลวงพ่อรักษาโรค

หลวงพ่อนอกจากจะมีเมตตาให้รับประทานน้ำ มั่นมนต์และยาฟ้าทะลายโจรรักษาโรคแล้ว ข้าพเจ้ายังทราบด้วยตนเองอีกว่า ขณะที่ข้าพเจ้าเจริญวิปัสสนากรรมฐานในตอนกลางคืนหรือตอนเช้ามีดี ท่านจะส่งพลังจิตมารักษาโรคด้วย โดยสัมผัสพลังอันได้บริเวณดีป่วย ในขณะที่เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จิตจะไม่ฟุ้งซ่าน มีอะไรเกิดขึ้นก็กำหนด จิตเป็นกุศลตลอดเวลาการปฏิบัติจึงสามารถทราบได้

ข้าพเจ้าอยู่วัดนานถึง๗ สัปดาห์ หลวงพ่อบอกให้ถอดเสื้อเกราะออกได้ ข้าพเจ้ายังไม่กล้าถอดนึ้ก ในใจว่าอยากไปเอ็กซเรย์ดูก่อน ท่านบอกว่า กระดูกงอกออกมาติดกันแล้วไม่ต้องไปเอ็กซเรย์ที่โรงพยาบาลหรอก หลวงพ่อเอ็กซเรย์ให้แล้ว และเนื้อที่เป็นก้อนแข็งก็สลายเป็นเนื้อปกติหมดแล้ว แต่ยังมีกระดูกอักเสบอยู่บ้าง ท่านบอกว่า ฟ้าทะลายโจรนี้ดี สามารถรักษาการอักเสบในน้ำเหลืองได้ ข้าพเจ้ารับประทานน้ำม่นมนต์ของหลวงพ่อกับฟ้าทะลายโจรลงไปเรื่อยๆ ท่านจึงบอกให้หยุดรับประทานได้

ข้าพเจ้าไม่ได้ไปผ่าตัดตามที่หมอนัด พี่สาวของข้าพเจ้าจะมารับตัวไปก่อนถึงวันผ่าตัด แต่ข้าพเจ้าหาหลวงพ่อก็ไม่พบผู้ใหญ่ในวัดบอกว่าถ้าหลวงพ่อก็ไม่อนุญาตให้ข่าเพียงออกจากวัดไปนะ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจไม่ไปผ่าตัด

ต่อมาภายหลังท่านบอกข้าพเจ้าว่า ถ้าไปผ่าตัดป่านี้อีกคงเป็นซี่ง่าไปแล้ว เพราะการอักเสบที่หน้าอก เป็นอาการป่วยขั้นสุดท้ายมีโอกาสหายน้อยมาก เพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์เท่านั้น แต่ที่ข้าพเจ้ารอดมาได้เพราะม จิตเป็นกุศล

ระลึกกรรม

เมื่อพักรักษาตัวอยู่ที่วัด หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้วจะมีเวลาพักผ่อนสักกระยะหนึ่ง มีอยู่ วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับตา กำหนดพohon ยูบหนอ ไปด้วยเห็นนิมิตเป็นบริเวณท้องทุ่งมีบึงใหญ่ มีชายคนหนึ่งนั่งกางเกงขาก๊วย ใส่เสื้อม่อฮ่อม มีผ้าขาวม้าคาดอยู่บนศีรษะกำลังก้มสุมปลา

ข้าพเจ้าตั้งสติกำหนดเห็นหนอๆ ก็เห็นเขาหันหน้ามาข้างหลังมามองข้าพเจ้าพอดีด้วยแววตาที่ อาฆาต ชายผู้นี้ ถูกสับหลังด้วยขวาน และมีมือปักอยู่ที่บริเวณ โคนขา ด้านขวาต่อกับสะโพก ซึ่งเป็นบริเวณ เดียวกันกับที่ข้าพเจ้ากระดูกสันหลังยุบและปวดที่โคนขาพอดี

ข้าพเจ้ารู้แ่ใจว่า ท่านผู้นี้เองที่เป็นเจ้ากรรมนายเวร อันเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องรับทุกข์กรรมารชุนนี้ แ่กรรมที่ข้าพเจ้าได้รับยังน้อยกว่าที่เขาได้รับ จากนั้นข้าพเจ้าจะแผ่เมตตาเจาะจง ให้เขาเสมอ และขิมน หน้าเขาทุกครั้งขณะที่แผ่เมตตาให้

ตอนบ่ายข้าพเจ้าเดินไปทำธุระทางกุฏิของหลวงพ่o ท่านรับแขกอยู่ชั้นล่างพอดี เลยเข้าไปกราบท่าน ท่านมองหน้าข้าพเจ้าแล้วพูดขึ้นว่า

“อาจารย์สมพร อยากรู้ไหมว่าทำกรรมอะไรไว้ถึงได้เป็นอย่างนี้

ข้าพเจ้าตอบท่านไปว่า “ทราบแล้วเจ้าคะ” ท่านยิ้มและไม่พูดว่าอะไร

กรรมที่โอโหด

มนุษย์เราที่เกิดมานี้ เวียนว่ายตายเกิดกันมาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ ทำกรรมอะไรไว้บ้าง ที่ระลึกได้ก็ระลึก ไม่ได้ก็มี เจตนาที่ตาม ไม่เจตนาที่ตาม ต้องชดใช้กรรมทั้งนั้นรับใช้หนักเบาประการใดขึ้นอยู่กับบุญกุศลที่ ได้เจริญภาวนาไว้เป็นนิจ และอธิษฐานจิตเป็นประจำ กรรมบางอย่างอาจโอโหดกันไปเลยก็ได้

ในเดือนตุลาคม ๒๕๓๑ ข้าพเจ้ามีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจ ปฏิบัติมาก กำหนดเวลาไว้ ๗ วัน อาการปวด ทุกขเวทนาต่างๆ ตามที่เคยปวดและที่กระดูกสันหลังเบา มาก ในวันสุดท้ายของการปฏิบัติ จิตใจไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากเวทนาเลย

พอหมดเวลาปฏิบัติในตอนเย็น แม่ใหญ่ได้เรียกข้าพเจ้าไปพบแล้วบอกว่า อย่าเพิ่งกลับบ้านให้ดูลูก
อีก ๓ วัน เจ้ากรรมนายเวรชื่อนายคง ที่ข้าพเจ้าได้เคยทำกรรมกับเขาไว้ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เข้ามา
บอกว่าให้ข้าพเจ้าแผ่เมตตาให้เขาคนเดียวตลอด๓ วัน เขาจะขอโทษกรรมให้ เขาจะไปเกิดใหม่แล้ว

ข้าพเจ้ารับฟังด้วยความเคารพ ระลึกไม่ได้เลยว่าทำกรรมอะไรมานานกว่า ๖๐๐ ปี แดริบทำธุระ
ฝากฝังภารกิจที่จะต้องกระทำให้เพื่อนช่วยดำเนินการแทนจนเป็นที่เรียบร้อย ขอขอบคุณผศ.กรีสฎา เทีย
รทอง และ อ.พรทิพย์ ชูศักดิ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในครั้งนี้

ข้าพเจ้าได้อยู่ต่ออีก ๓ วัน โดยไม่มีความกังวล ห่วงใยสิ่งใดเลย ทั้งๆที่ไม่ทราบว่า ทำบาปทำกรรม
อะไรไว้กับนายคงแต่ก็ตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และอุทิศส่วนกุศลให้นายคงคนเดียว

ความมหัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ตลอดการปฏิบัติ วันหลัง เป็นการปฏิบัติธรรม
ต่อเนื่องกัน ทำให้จิตได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดี มีศรัทธาเต็มเปี่ยม มีความเพียรไม่ย่อท้อ มีสติและสมาธิ
กำกับจิตตลอดเวลา ทำให้เกิดพลังส่งผลให้ข้าพเจ้าไม่มีนิर्वณอันใด จิตตั้งอยู่ตลอด สามารถกำหนดทาง
อายตนะต่างๆ ได้ทัน

การหลับนอนไม่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า ตลอดเวลา๓ วัน ข้าพเจ้าใช้อริยาบท ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง
โดยไม่ต้องฝืนใจเลยเป็นไปเองตามธรรมชาติ

ข้าพเจ้าสังเกตว่า การเปลี่ยนอริยาบท เป็นเพียงบันไดให้จิตเกาะเท่านั้น ไม่ว่าจะทำงานสิ่งใด มีสติ
รู้เท่าทันตลอดเวลาจิตไม่ออกไปนอกตัวเลย

ข้าพเจ้าปฏิบัติรวมกลุ่มตามระเบียบของวัด ในช่วงพักข้าพเจ้าจะปฏิบัติต่อเนื่องโดยไม่หยุดพักในกฎ
กรรมฐาน เวลาทำกิจธุระส่วนตัวก็กำหนดได้ทันตลอด

จิตของข้าพเจ้ามีความผ่อนคลายมาก นึกถึงคำแปลของคำว่า “พุทธ” ที่แปลว่า “ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิก
บาน” ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับสภาวะของ “ผู้ตื่น” มาแล้ว มีความสุขจริงๆ และเข้าใจหลวงพ่อดีทันที่ว่า
ทำไมท่านถึงไม่นอน ท่านทำงานได้ตลอดเวลาเพราะจิตของท่านเข้าถึงสภาวะ “ผู้ตื่น” แล้วนั่นเอง

ในวันแรกของการอุทิศส่วนกุศลให้นายคง ข้าพเจ้าเห็นอาณาบริเวณคูคลองสมัยกรุงศรีอยุธยา มีผู้คน
มากมาย เห็นภาพตัดขวางของหลุมสี่เหลี่ยมใหญ่ แล้วมีคนถูกผลักลงหลุมลอยเคว้งคว้าง ไม่สามารถช่วย
ตนเองได้ ข้าพเจ้าเข้าใจทันที่ว่าได้ทำบาปกรรมอะไรไว้กับนายคง

ในวันที่สองข้าพเจ้าเห็นพระภิกษุ ๓ องค์ แต่ละองค์อยู่ในรูปวงกลม ลอยอยู่นือปากหลุม เรียงตามลำดับคือหลวงพ่ोजริญ พระครูภาวนานุกูล(ชูชัย อริโย ผู้ช่วยเจ้าอาวาส ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดอัมพวันสิงห์บุรี) และหลวงปู่แหวน แลเห็นคนที่ถูกสลักลงหลุม ลอยขึ้นมาจากก้นหลุมซึ่งลึกมากลอยขึ้นมาเหมือนถูกดูดขึ้น จากพื้นปากหลุม

วันสุดท้ายเป็นวันพระ ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติอุทิศส่วนกุศลให้นายคงเต็มที ขออธิษฐานจิตให้เขาไปเกิดที่ดี มีเสื้อผ้าใส่สวยๆ หรือเป็นเทวดาไปเลย ข้าพเจ้านึกถึงบุญที่เคยได้ถวายผ้าไตรกับหลวงปู่เทสก์แล้วอุทิศผลบุญให้

เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติต่อเนื่องกันมาจนถึงตี ๓ จึงตั้งใจแผ่เมตตาให้เขา พอเริ่ม สัพเพ สัตตว. ก็ปรากฏภาพเป็นอีกมิติหนึ่ง ซึ่งกว้างไกลสุดสายตา ปรากฏร่างของยมทูตหนุ่มผ้าเขียวสีแดง โปกศริยะสีแดง มีมืออีหอก มาอนุโมทนาบุญและขอลาข้าพเจ้าและทุกคนในโอกาสที่มีมือแบรับส่วนกุศลนับไม่ถ้วน ขึ้นสีทองสุดสายตา ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงข้อความในพระไตรปิฎกที่เคยอ่านว่า เทวดาแสนโกฏิจักรวาลมาฟังธรรม พระพุทธเจ้า เคยคิดว่าท่านจะมาเบียดกันอยู่ได้อย่างไร แต่บัดนี้หายสงสัยแล้ว และนายคงไปเกิดที่ดีก็ไม่ใช่สงสัย

ในโรงอุโบสถหลังจากทำวัตรเย็นเสร็จแล้วหลวงพ่ोजริญให้ญาติโยมฟัง วันนี้(๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๑) หลวงพ่ोजริญเรื่องลำดับญาณ ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วมีความซาบซึ้งมากรู้สึกว่าการกับสภาวะที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก มีความเข้าใจเป็นอย่างดี

เมื่อออกจากโรงอุโบสถแล้วข้าพเจ้าไปช่วยงานที่กุฏิของหลวงพ่ोजริญ ท่านยังเมตตาถามอีกว่า

“อาจารย์สมพร ฟังเทศน์แล้วชื่นใจไหม”

ข้าพเจ้าจึงกราบท่านด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างสูงสุด

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ในระยะหลังข้าพเจ้ามีภารกิจงานมาก อาศัยการกำหนดจิตให้สติอยู่กับงานที่ทำ และอาศัยการบูชาพระสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา และแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล เป็นประจำ พอมีโอกาสว่างจะมาปฏิบัติธรรมและช่วยเหลืองานที่วัดทันที เป็นการสร้างกุศลให้กับตนเองและเป็นการตอบแทนพระคุณของหลวงพ่ोजริญ

บางครั้งข้าพเจ้ามักเข้าข้างตนเองว่ามานยังค้างอยู่มากควรทำงานให้เสร็จก่อนแล้วค่อยไปปฏิบัติธรรมที่หลัง แต่ก็มันทำให้ข้าพเจ้าอยู่ไม่ได้ต้องกลับมาวัดปฏิบัติธรรมก่อนเสมอ

ต้นเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าป่วยมาก รู้สึกตัวว่าหมดพลังไปเลย อาศัยการกำหนดจิตทำให้หล่อเลี้ยงชีวิตอยู่ต่อมาได้ ข้าพเจ้ายังมีการกิจติดพันอยู่ ยังมาวัดไม่ได้ นึกไว้ว่างานเบาบางลงแล้วจะมาปฏิบัติธรรมที่วัด แต่ทำไม่ได้ตามที่คิด เพราะมีนิมิตเตือนให้ข้าพเจ้าเรื่องปฏิบัติธรรมทันที

ในคืนวันพระกลางเดือนมีนาคม ๒๕๓๕ ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่นั้น จิตได้สัมผัสกับอีกมิติหนึ่งมองเห็นท่อเหล็กอยู่ไกลมาก และจำพุงมาทางข้าพเจ้า มีความรู้สึกว่าจะมากขึ้นข้าพเจ้าไว้ จึงคิดว่าพักผ่อนเพียงก้าวเดียวก็จะฟื้น แต่ยังไม่ทันจะก้าวขา ท่อเหล็กก็มากขึ้นเสียก่อน ยังสัมผัสไอร้อนของท่อเหล็กได้ตรงปลายเป็นขวานอันใหญ่มาก และเห็นโดยไม่ต้องมองว่า ข้างหลังมีคนยืนกุมอยู่หนึ่งคน

ข้าพเจ้าไม่ตกใจและไม่รู้สึกกลัว แต่รับรู้ว่าเราหนีไม่ได้แล้ว จึงยกมือขึ้นประนม ยืนสวดมนต์อธิษฐาน โส ภควา...สวดได้ไม่เท่าไร ท่อเหล็กก็หดตัวกลับไป ข้าพเจ้ารู้สึกตัวตื่นขึ้นจึงนั่งเจริญกรรมฐาน แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลและตั้งใจว่าจะรีบมาปฏิบัติธรรมทันทีที่มาได้ จากนั้นก็เอนหลังพักผ่อน ก่อนที่จะตื่นขึ้นวิถีในตอนเช้า ยังมองเห็นท่อเหล็กอยู่ไกลลิบๆ กำลังหดตัวกลับไป

ข้าพเจ้าได้ปรารภเรื่องนี้กับท่าน พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ท่านบอกว่า เป็นนิมิตเตือนเร่งให้ปฏิบัติธรรมให้สูงขึ้นกว่านี้ มิฉะนั้นจะต้องได้รับโทษตามกฎหมายแห่งกรรมที่ทำไว้ ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้นี้ เพราะได้ปฏิบัติธรรม แสดงให้เห็นได้ชัดว่า “ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”

เมื่อมีโอกาสถวายรายงานหลวงปู่ ท่านรับฟังด้วยความตั้งใจ และบอกว่า “ไม่เป็นไร ยังไม่ตายหรอก”

ข้าพเจ้าก็กราบงามๆ ๓ ครั้ง ด้วยความสำนึกในพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

บทส่งท้าย

ข้าพเจ้ามีอากาศเข้าปฏิบัติธรรมตามที่ตั้งใจไว้ในปลายเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ การปฏิบัติครั้งนี้สติดีมาก จิตมีสมาธิ ปราศจากนิมิตใดๆตลอดเวลา ๗ วันที่เจริญพระกรรมฐาน ในเดือนเมษายนข้าพเจ้าได้มีโอกาสสมาบัติอีกปรากฏว่ายังรักษาจิตได้เหมือนเดิม เมื่อธรรมะผูกขึ้นมาสอนจิตจะสงบยิ่งขึ้น จิตได้เข้า

ไปพบความจริงของชีวิตแล้ว ไม่มีอะไรแน่นอนนอกจากธรรมประจำจิต ทำให้จิตรู้แจ้งเห็นจริงดังที่กล่าวแล้ว

ขอฝากท่านผู้ที่คิดจะปฏิบัติเองโดยอ่านจากหนังสือว่าของท่านสละเวลาขอรับพระกรรมฐานจากครูอาจารย์ก่อนเพื่อขอบารมีของครูอาจารย์คุ้มครอง เพราะในการปฏิบัติธรรมนั้น อาจพบอุปสรรคสิ่งกีดขวางมากมาย อาจเป็นเจ้ากรรมนายเวรมาตัดรอนการสร้างความดีของเรา ถ้าสติปัญญา และกำลังของเราไม่พอจะแก้ไขได้แล้ว จะทำให้เผลอเพ้อภัย ปฏิบัติกรรมฐานไม่ได้ ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นมากมาย อีกประการหนึ่งครูอาจารย์ท่านมีประสบการณ์สูงกว่า ย่อมมองเห็นวิธีที่จะแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปได้

และขอฝากผู้ที่เห็นแก่ได้ทั้งหลายที่ไม่ยอมปฏิบัติให้รู้แจ้งด้วยตนเอง ชอบเที่ยวถามท่านผู้รู้ว่า ตอนเองมีกรรมอะไรจะได้ใช้ให้หมดไป ขอเรียนว่าไม่เป็นผลดีต่อผู้ถามเลยมีแต่จะทำให้ตัวเองเกิดอุปาทานในสิ่งที่ไม่รู้จริงอีกด้วยและแก้กรรมไม่ได้ เพราะกรรมที่จะอโหสิกรรมนั้น ต้องรู้ดีโดยผ่านเวทนาไม่ใช่สมาธิ ต้องชดใช้กรรมกันก่อน แต่จะรับกรรมหนักหรือเบา นั้นขึ้นอยู่กับบุญกุศลของตนเองที่ได้เจริญขึ้นมากน้อยเพียงใด

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณวัดอัมพวัน อันเป็นแหล่งให้ข้าพเจ้าได้สร้างความดี บุคลากรที่อำนวยความสะดวกทุกท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงพ่อพระราชสุทธินุญจนมงคล คุณแม่สุ่ม ทองยี่ง และคุณน้ำจ๋า ชื่นแสงฉาย ที่เมตตาอบรมสั่งสอนให้ที่พักพิง สบายทุกด้าน ทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในคุณพระศรีรัตนตรัย ได้มีโอกาสฝึกสติ จนสามารถระลึกถึงกรรมทำให้มีจิตใจอ่อนโยน ยอมรับใช้กรรมโดยคุณนิภาพและอโหสิกรรมต่อกัน

และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ ทั้งที่เฝ้าถามหรือไม่ได้เฝ้าถามก็ดี โดยเฉพาะท่าน อาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว อรรถากร ที่ให้ความเมตตาพาไปพบครูอาจารย์ และให้ความอุปถัมภ์คำจูนมาโดยตลอด จนกระทั่งข้าพเจ้าพึ่งตนเองได้

หลวงพ่อก็ได้ให้ชีวิตใหม่ เป็นชีวิตที่มีกุศลธรรมประจำจิต ไม่ใจดำ อ้ามहित เข้มโหด คุร้าย ฆ่าสัตว์ตัวเป็นให้จำตาฉีกต่อไปแล้ว ชีวิตนี้มีแต่จะสร้างความดี มีความปรารถนาให้ทุกชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้เดินทางมายาวนาน ไกลแสนไกล ผ่านชีวิตมามาก มีความปรารถนาจะยุติการเดินทางเสียดี ข้าพเจ้าได้พบทางที่จะยุติแล้ว แต่ขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเองว่าจะดำเนินต่อไปได้เป็นผลสำเร็จ

หรือไม่ ผู้มีพระคุณทุกท่านเป็นเพียงผู้ชี้ทางและสนับสนุนช่วยเหลือประมาณ ๒๐% เท่านั้น อีก ๘๐%
เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องดำเนินไปด้วยตนเอง

ดังพุทธภาษิตที่ว่า

อตตาคิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนนั้นแล

ข้าพเจ้าได้อะไรบ้าง

จากการปฏิบัติกรมฐาน

(ตามแนวทางของหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน จิ่งหฺบุรี)

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร

กระผมเป็นชาวสมุทรปราการ ปัจจุบัน (ตุลาคม ๓๘) อายุ ๔๗ ปี รับราชการอยู่ที่กรมสื่อสารทหารเรือ กองบัญชาการกองทัพเรือ พระราชวังเดิม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร (ติดกับวัดอรุณราชวราราม) ตำแหน่งหน้าที่ขณะนี้คือ ผู้ช่วยเจ้ากรมสื่อสารทหารเรือ ระหว่างปี ๒๕๒๑-๒๕๒๓ กองทัพเรือกรุณาส่งไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาการจัดการระบบโทรคมนาคม (Telecommunications System Management) ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา จากนั้นในปลายปี ๒๕๒๕ หลังจากจบการศึกษาในหลักสูตรของโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือซึ่งใช้เวลาเรียน ๑ ปีเต็มแล้ว ได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือของประเทศอังกฤษอีกราว ๑ ปี หลังสุดเข้ารับการศึกษาในวิทยาลัยการทัพเรือเกือบ ๑ ปี จบหลักสูตรปลายเดือนกันยายน ๒๕๓๘ ในด้านหน้าที่ราชการนั้น ได้ผ่านงานในกองทัพเรือมากมายหลายตำแหน่งพอสมควร ทั้งหน่วยเรือ หน่วยบก หน่วยกำลังรบ หน่วยศึกษา และหน่วยสนับสนุน เช่นเป็นผู้บังคับการเรือหลวงแม่กลอง เป็นอาจารย์โรงเรียนนายเรือ และโรงเรียนเสนาธิการทหารเรือ เป็นผู้อำนวยการกองส่งกำลังบำรุง (กองเรือยุทธการ) และเป็นผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน (กรมสื่อสารทหารเรือ)

เกี่ยวกับการปฏิบัติกรมฐานนั้น กระผมเริ่มเป็นครั้งแรกที่วัดอัมพวันเมื่อวัน ๑๖ ตุลาคม ๒๕๓๗ โดยยึดแนวคำสอนของหลวงพ่ोजรัญเป็นหลักปฏิบัติอย่างเคร่งครัด จนถึงปัจจุบัน (ตุลาคม ๒๕๓๘) ได้เข้าปฏิบัติกรมฐานที่อารามแห่งนี้ รวม ๓ ครั้ง ครั้งแรก ๗ วัน เมื่อต้นเดือนตุลาคม ๒๕๓๗ ดังที่กล่าวแล้ว ครั้งที่ ๒ เพียง ๓ วัน ราวต้นพฤษภาคม ๒๕๓๘ และครั้งหลังสุด อีก ๗ วัน เมื่อต้นเดือนตุลาคม ๒๕๓๘ ตั้งใจว่า ก่อนบทธความนี้ จะผ่านสายตาท่านในวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๘) จะหาโอกาสเข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอีกสักครั้ง-สองครั้ง อย่างไรก็ตามหลังจากมอบตัวเป็นศิษย์กรมฐานของหลวงพ่ोजรัญแล้ว ก็พยายามหาโอกาสปฏิบัติที่บ้านอยู่เสมอ แม้จะทำได้ไม่มากนักแต่ก็พยายามรักษาความต่อเนื่องไว้ เท่าที่ผ่านมากได้รับความรู้และประสบการณ์แปลกใหม่เกี่ยวกับชีวิตจิตใจ ทั้งของตนเองและของผู้คนโดยทั่วไปมาพอสมควร จึงใคร่ขอนำมาถ่ายทอดต่อ ตามที่เห็นว่าเหมาะสมดังต่อไปนี้

ในการปฏิบัติสองครั้งแรก สิ่งที่ได้سبقก่อนไปทางความรู้มากกว่าความเข้าใจ ต้องต่อสู้กับเวทนามากพอสมควร กำหนดได้ไม่ดีนัก ทั้งในด้านอารมณ์พุ่งชนต่างๆ และความเมื่อยปวดมีนชาอีกหลายรูปแบบ แต่สิ่งที่มีค่าที่ได้รับคือความอดทนทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งในความเป็นทหารอาชีพของกรมเท่าที่ผ่านมาก็ได้รับการฝึกฝนอบรมด้านนี้มามากพอสมควรแล้วหลังจากเริ่มปฏิบัติกรรมฐานจึงพบว่า ความเข้มแข็งอดทนที่มีอยู่เดิมนั้นไม่มากเท่าใดเลย เพราะไม่อาจช่วยให้นั่งสมาธิได้ครบครึ่งชั่วโมง โดยไม่เปลี่ยนพนักงด้วยซ้ำไป ในระยะเริ่มต้นของการปฏิบัติ ความปวดเมื่อยทรมารระหังการปฏิบัติกรรมฐานช่างคิดแผลแตกต่างไปจากอาการที่เคยประสบจากการฝึกหรือการทำงานโดยทั่วไปอย่างมากมาย มันเป็นความรู้สึกที่คล้ายจะทนไม่ได้ ปวดลึกๆที่ก้นกบข้าง โคนขา ตามขาและที่ข้อเท้าข้างบทยะหายก็หายอย่างปลิดทิ้งโดยไม่รู้ตัว แล้วก็ย้ายไปปวดที่จุดอื่นต่อไปที เป็นเช่นนี้อยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยเฉพาะในวันแรกๆของการปฏิบัติ ดีขึ้นบ้างในวันหลังๆ เมื่อกลับมาปฏิบัติที่บ้านโอกาสเดินจงกรมมีน้อยมาก ทำได้เพียงการนั่งสมาธิหลังการสวดมนต์ในแต่ละวัน ที่บ้านข้าง ที่ทำงานบ้าง พบว่า มีสมาธิดีขึ้น สามารถนั่งสมาธิได้นานประมาณ ๑ ชั่วโมง โดยไม่ต้องต่อสู้กับเวทนาเท่าใดนัก แต่ด้านสตินั้น ยังเห็นความก้าวหน้าไม่ชัดเจน กำหนด “พองหนอ-ยุบหนอ” ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ แต่ก็ไม่เคยคิดล้มเลิกความพยายาม เชื่อว่าสักวันคงดีขึ้นพร้อมกับแอบล้าพองในใจอยู่เล็กๆซ้ำว่ปฏิบัติกรรมฐานครั้งต่อไป เราคงไม่ต้องทนทุกข์เวทนาจากอาการปวดเมื่อยเช่นที่เคยประสบมาอีกแล้ว เพราะเมื่อสามารถนั่งสมาธิได้ถึง๑ ชั่วโมง ก็น่าจะพอตัวแล้วสำหรับผู้ปฏิบัติใหม่อย่างเรา

ครั้งเมื่อวันเวลาที่ตั้งใจไว้ล่วงหน้านานนับเดือนมาถึงกระผลเข้าปฏิบัติกรรมฐาน (บวชเนกขัมมะ) ที่วัดอัมพวันอีกเป็นครั้งที่ ระหว่าง ๓๐ กันยายน ๒๕๓๘ถึง ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ รวม ๗ วัน การณ์กลับมึเป็นดังคาด ใน ๕ วันแรกต้องต่อสู้กับอารมณ์พุ่งชน และทุกข์เวทนาจากอาการเมื่อยปวดไม่น้อยกว่าการปฏิบัติในครั้งก่อนๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการแยกปฏิบัติเดี่ยว ด้วยความกรุณาของครูบาอาจารย์ที่อยากให้ลองดู เพราะเห็นว่ามี ความตั้งใจจริง โดยปฏิบัติตามกำหนดของทางวัดเช่นปกติทุกประการ เพียงแต่กระทำเพียงคนเดียวในห้องพักเป็นส่วนใหญ่ ปฏิบัติรวมกับญาติธรรมอื่นเพียงสองครั้งนั้น

การปฏิบัติในครั้งนี้ช่วยให้ระลึกถึงเวรกรรมต่างๆ ที่เคยสร้างไว้ตั้งแต่เด็กๆ ได้หลายเรื่องอันเป็นผลจากเวทนาที่ได้รับนั่นเอง บางเรื่องก็ลึมนานแล้ว เช่นการจับแมลงทับหงายท้องแล้วหมุนตัวให้มันกระพือปีก เรียกว่า “แมลงทับไถนา” เพราะมันพยายามจะบินแต่ก็บินไม่ได้ด้วยถูกจับหงายท้องอยู่มันต้องแอนตัวเต็มทีกระพือปีกอย่างแรง และไถต้นคอไปกับพื้นด้วยเชื่อว่าจะทำให้พลิกคว่ำและบินหนีความทรมานไปได้ เราลัรับรู้สึกสนุกจับเวลาแข่งกันกับเพื่อนว่า แมลงทับของใครจะไถนาได้ทนกว่ากัน ผลที่

เกิดขึ้นเพื่อเตือนให้นึกถึงเรื่องนี้ก็คือระหว่างการเดินทาง มีอาการปวดเมื่อยอย่างมากมายที่บริเวณต้นคอ และหัวไหล่ทั้งสองข้าง ในขณะที่นั่งสมาธิที่มีอาการปวดรุนแรงที่กระดูกสันหลังบริเวณใต้เขมขัดถึงก้นกบ กำหนดด้วยการภาวนา “ปวดหนอๆ” ก็รู้สึกไม่ทุเลา ต้องบิดตัวดูไปมาครั้งแล้วครั้งเล่าคล้ายกับอาการของ “แมลงทับไถนา” ทั้งที่ไม่อยากทำให้เสียสมาธิ ช่วยให้ทุเลาลงบ้าง แต่ก็ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว ไม่นานอาการเดิมาก็กลับมาอีก คิดถึงคำของหลวงพ่อกว่า “ตายเป็นตาย ยังไม่เคยมีใครตามเพราะเวทนาใน ห้องกรรมฐาน ถ้าตายจริงก็ไม่ตกนรก เพราะตายอย่างมีสติ” จึงฮึดสู้ไม่ยอมล้มตาศหรือลุกจากสมาธิก่อน กำหนด เฝ้ารอดแต่เสียงสัญญาณหมดเวลานั่งในแต่ละช่วง เพื่อเปลี่ยนเป็นเดินจงกรมหรือแผ่เมตตา สัญญาณดังกล่าวข้างเป็นราวกับเสียงสวรรค์เวลาแต่ละนาทีที่ผ่านไปสามารถสัมผัสได้อย่างละเอียดดูมันช่าง เชื่องช้าอ้อยอิ่งเสียยิ่งนัก ช่วยให้สำนึกถึงคุณค่ามาหาศาลของเวลาที่เราได้เผาผลาญไปอย่างไรประโยชน์เสียมากมาย กระผมต้องต่อสู้กับสภาพเช่นนี้เล่ามานี้ถึง ๕ วัน ที่นับว่าทรมาณทางกายมากก็คือระหว่างนั่งสมาธิ ซึ่งส่วนใหญ่ปฏิบัติครั้งละ ๑ ชั่วโมงขึ้นไป ปลอดภัยนอนอยู่ประมณครั้งชั่วโมงแรกเท่านั้น ช่วงที่เหลือก็คือ การต่อสู้กับอาการเช่นที่กล่าวข้างต้น

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ที่มีอาการปวดโคนขาทั้งสองและกระดูกสันหลังบริเวณกระเบนเหน็บ(ใต้แนวเขมขัด) เป็นอย่างมากช่วยให้นึกได้ว่าตอนเด็กๆเคยหนีแม่ไปจี๋ม้าขาวตัวหนึ่งของนี้อยู่ดูลูกตาศายยายเหลี่ยม ม้าตัวนี้รูปร่างค่อนข้างเล็ก เพราะเป็นม้ากลมมิใช่ม้าเทศ ด้วยความครึ่งกั้วครึ่งกล้า จึงต้องนั่งซ้อนหลังของม้าอีกทีหนึ่ง มันคงรู้สึกปวดเมื่อยทั้งโคนขาและกระดูกสันหลังเช่นที่กระผมกำลังเผชิญอยู่ขณะนั้น เสร็จต้องรับน้ำหนักคนสองคนรวมกันแล้ว อาจมากกว่าน้ำหนักตัวมันเองเสียอีก จึงขอโหสิกรรมต่อม้าตัวนั้นและสัญญากับตัวเองว่า จำไม่ก่อกรรมทำเข็ญเช่นนี้อีก

ต่อมาในบ่ายวันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๘ เวลาใกล้ ๑๔.๐๐ น. ได้สัมผัสกับประสบการณ์และความรู้สึกที่ยากแก่การลืมเลือนในชีวิตนี้ ขณะที่กำลังนั่งสมาธิอยู่จนครบชั่วโมงประมาณ ๑๓.๐๐ น.) ต่อสู้กับอาการปวดกระดูกสันหลังมากกว่าครั้งใด ๆ บริเวณใต้แนวเขมขัดจนถึงก้นกบ ยิ่งกำหนดก็ยิ่งปวด คำภาวนา “ปวดหนอๆ...” เหมือนกับเป็นตัวเร่งอาการปวดให้รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ พยายามใช้การนับเข้าช่วยเพื่อละความสนใจจากการปวด “ปวดหนอ ๑, ปวดหนอ ๒, ปวดหนอ ๓...” ยังไม่ทันรู้ว่าจะได้ผลหรือไม่ก็เกิดอาการใหม่เข้ามาแทรกคือ จังหวะการหายใจที่ผิดไปจากปกติ ลึกรุนแรงและถี่จนเข้ากับจังหวะภาวนา เสียงหายใจคงดังออกไปนอกห้องแรงขึ้นและถี่อย่างบังคับควบคุมไม่ได้ อาการปวดก็มีแนวโน้มว่าจะทวีขึ้นด้วย นับคำภาวนา “ปวดหนอ” ไปได้ประมาณครั้งที่ ๒๐ อาการปวดกระดูกสันหลังที่คล้ายจะทนไม่ไหวอยู่แล้วนั้น ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นพลังงานที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน แผ่ซ่าน

ขึ้นสู่เบื้องบนจนถึงเส้นผม ออกไปทางข้างจนถึงปลายนิ้วมือ รวมทั้งภายในช่องท้องและทรวงอกบางส่วน ด้วยมีอาการสั่นด้วยความถี่ที่ค่อนข้างสูงและไม่คงที่ จะว่ารู้สึกชาก็ไม่ใช่ เป็นตะคริวก็ไม่เชิงบ้างยังไม่ได้ทั้งอาการดังกล่าวและจังหวะการหายใจที่ยังลึกแรงและถี่กว่าปกติ สิ่งเดียวที่ทำได้ขณะนั้นคือ ทักกำหนด “รู้หนอๆ...” ให้มีสติจะได้ไม่ตกใจกับปรากฏการณ์ที่ไม่เคยพบจนถึงจุดหนึ่ง เมื่อนับได้ประมาณ “ปวดหนอ ๕๐” อาการปวดหายไป พร้อมกับกระแสชานของพลังงานที่บรรยายอาการได้ยากนั้น ค่อยๆสงบลง ความรู้สึกใหม่ที่เข้าแทนที่คือ ความปีติตื่นตัน ซาบซึ้งใจในพระคุณของมารดา บิดา รวมทั้งพระคุณของหลวงพ่อจรรย์ และผู้ที่อุปการคุณทั้งหลาย บอกกับตัวเองว่า พบแล้วเข้าใจแล้วในสิ่งที่หลวงพ่อบรรยาย และสิ่งที่จะต้องต่อสู้ด้วยความเหนื่อยยากยาวนาน บาปบุญคุณโทษทั้งหลาย ช่างประจักษ์แจ้งแก่ใจในขณะนั้น อย่างชัดเจน ไม่นึกโกรธเกลียดใครทั้งนั้น นึกถึงความโง่เขลาเบาปัญญาในการกระทำบางอย่างของตนในอดีตอย่างเสียใจ และไม่เข้าใจว่าทำไมไปได้อย่างไร พร้อมกับขอโทษกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย และสัญญากับตัวเองว่า ชาตินี้จะไม่สร้างบาปสร้างเวรอย่างไร้สติเช่นนี้อีก ความรู้สึกนี้ติดมากมายเหล่านี้ มันพรุ้งพรูออกมาในช่วงเวลาที่สั้นมาก น้ำตาแห่งความรู้สึกหลายอย่างดังกล่าวปนกันเรไรไหลรินออกมาอบสองแก้ม นิ่งสะอึกสะอื้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนอยู่ประมาณ ๒ นาที เสียงดังลุดออกไปถึงระเบียงหน้าต่าง ซึ่งญาติกรรมหลายคนกำลังปฏิบัติกรรมอยู่ คล้ายกับจะมีคนซุบซิบกันว่า กำลังเกิดอะไรขึ้นกับกรรม แม้จะบรรยายความรู้สึกเหล่านี้ให้ละเอียดและชัดเจนมากกว่านี้ ได้ยาก แต่บอกได้เลยว่า โดยรวมๆแล้วมันเป็นความรู้สึกที่ตึงมาก ปีติ อิ่มแอม รู้บาปบุญคุณโทษ น่าถนอมไว้นานๆ

ประมาณ ๑๔.๐๐ น. เสียงกริ่งดังขึ้นบอกว่า ถึงเวลาเปลี่ยนจากการนั่งสมาธิ เป็นการเดินจงกรมแล้ว กรรมยังนั่งต่ออีกราว ๒-๓ นาที เพื่อดื่มด่ำความรู้สึกที่ตึงเหล่านั้น พร้อมกับอธิษฐานในใจว่า ก่อนกลับจากวัดอัมพวันในวันเสาร์ที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๓๗ ขอให้ได้มีโอกาสสัมผัสกับประสบการณ์เช่นนี้อีก การปฏิบัติต่อจากนั้นเห็นได้ชัดเจนว่ามีความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นทั้งด้านสติและสมาธิ กายและใจ เบาสบายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ยืนหนอ ๕ ครั้ง ที่เคยรู้สึกว่าเป็นยาหม้อใหญ่ พยายามเท่าไรก็ไม่ค่อยได้สักที พบภายหลังว่าสัมผัสได้ชัดเจนกว่าเดิมมาก แต่จนถึงปัจจุบัน กรรมก็ยังคิดว่ายากอยู่จะรับคงต้องมานะบากบั่นกันต่อไปอีก

นับแต่การปฏิบัติในวันนั้น เวลาที่เหลืออีก ๒ วันก่อนกลับบ้านเป็นช่วงที่มีความสุขมาก เห็นอะไรเป็นเรื่องน่าชื่นชมยินดีไปเสียหมด ผู้คนก็ดูน่ารักใคร่ทุกคน ไม่นึกโกรธเกลียดหรือริษยาพยาบาทใครทั้งนั้น ปัญญาความคิดก็แจ่มใส คิดอะไรๆ ได้เป็นช่องเป็นฉาก แม้แต่การแต่งกลอนในใจเพื่อสรรเสริญ

พระคุณหลวงพ่ोजรัญที่กระผมใช้เป็นบทนำในข้อเขียนอีกเรื่องหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ กระผมคิดได้ในโอกาสเกือบทั้งหมดด้วยเวลาที่ไม่นานนักในช่วงนั้น มาแต่งเติมในภายหลังเพียงส่วนน้อยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม แรงอธิษฐานที่อยากสัมผัสความรู้สึกปีติระหว่างการปฏิบัติเช่นนี้ อีก ได้ส่งผลให้พบจริงในวันต่อมา

เวลาก่อน ๑๑.๐๐ น. เล็กน้อยของวันศุกร์ที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๘ กระผมได้มีโอกาสหลังน้ำตามแห่งความปีติตื่นตัน สำนึกบาปบุญคุณโทษต่างๆอีกครั้งหนึ่ง แต่ความรุนแรงและระยะเวลาลดลงกว่าครั้งแรก ทั้งเสียงหายใจก่อนหายใจปวดและอาการสะอึกสะอื้นที่ตามมาภายหลัง แต่ก็ยังคงพอที่จะเล็ดลอดออกไปนอกห้องพักที่กระผมใช้เป็นที่ปฏิบัติธรรมอยู่ ไม่แต่เพียงเท่านั้นในช่วงบ่าย ครูผู้ควบคุมการฝึกแจ้งให้ผู้ที่ลาสิลาในตอนเย็นวันนี้ เข้าปฏิบัติรวมกันที่ศาลาคามวาสีที่ประดิษฐานหลวงพ่เทพนิมิต) เพื่อฟังคำชี้แจงและการนัดหมายเรื่องกำหนดการลาสิลา การปฏิบัติในช่วงนี้คิดว่าทุกครั้งที่ผ่านมาทั้งการเดินทางและสนทนาธรรม และแล้วก็ยังมีโอกาสหลังน้ำตามท่ามกลางหมู่ญาติธรรมจนได้ แต่ไม่รุนแรงนัก เสียงสะอึกสะอื้นดังพอที่คนรอบข้าง ๓-๔ คนได้ยินเท่านั้น ที่นับว่าค่อนข้างแปลกก็คือ เป็นช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกันมากกับการเกิดประสบการณ์ครั้งแรก ก่อนเวลา ๑๔.๐๐ น. ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที ครอบรอบ ๒๔ ชั่วโมงพอดี

รอบค้ำหลังจากลาสิลาแล้ว ก็เริ่มปฏิบัติอีกราวเกือบสองชั่วโมง(ประมาณหุ้มครึ่งถึงสามหุ้มเศษ) อารมณ์และความรู้สึกช่วงนี้แตกต่างจากรอบวันที่ผ่านมาเกือบสิ้นเชิง รู้สึกเฉยๆ ซาๆ อย่างไรบอกไม่ถูก ความปีติอึมเอบทั้งหลายจางหายไปเกือบหมด กลับรู้สึกสงสัยว่าประสบการณ์ที่เพิ่มได้รับมาสดๆ ร้อนๆ นั้น “มันยิ่งใหญ่จริงหรือ” แล้วก็ตอบตัวเองว่า “ก็งั้นๆแหละ เราคงรู้สึกวูบวาบไปเองกระมัง” สติและสมาธิอ่อนกว่าการปฏิบัติในรอบวันที่ผ่านมาอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ไม่มีเวทนา มากจนหนัก ความฟุ้งซ่านมีบ้าง แต่ไม่มากเท่าวันแรก ๆ ของการปฏิบัติ คิณนี้นอนค่อนข้างดี ประมาณ ๕ หุ้ม เห็นจะได้หลับสนิทดีพอสมควร

เช้าวันเสาร์ที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ ตื่นขึ้นด้วยความสดชื่นและเริ่มปฏิบัติคนเดียวในห้องพักตามตารางที่กำหนด ความรู้สึกที่ดียามกลับคืนมาอีก ปฏิบัติดีและมีความสุขมากที่เดียวเกิดปีติเป็นช่วงสั้นๆอีก ๒-๓ ครั้ง แต่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ การหายใจไม่รุนแรงเช่นครั้งก่อนๆ เสียงสะอึกเกือบไม่มีข้อนำสังเกตก็คือ จุดที่ปวดจนกระทั่งกลายเป็นพลังงานแผ่ซ่านขึ้นส่วนบนของร่างกายนั้น ปลี่ยนจากบริเวณกระเบนเหน็บเป็นที่ต้นขา แต่ครั้งไม่ซ้ำจุดเดิม ช่วงเช้าปฏิบัติต่ออีกจนถึงเวลา ๑๑.๐๐ น. อิมสุขทั้งวัน มองหน้าใครเห็นเป็นกัลยาณมิตรไปหมด อาลัยอาวรณ์พอสมควรที่จะต้องจากวัดกลับไปสู่ชีวิตที่วุ่นวาย

สับสนในสังคมเมืองหลวง ช่วงบ่ายก่อนกลับ ได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อดมท่ายอีกเกือบชั่วโมงหลัง
ภัตตาหารเพล

ก่อนกลับบ้านตอนเย็นวันเดียวกัน ได้มีโอกาสพบและกราบแทบเท้าหลวงพ่อ ท่านกล่าวทักขึ้นว่า
“สำเร็จแล้ว ได้ผลแล้วนะ” ทำให้กระผมดีใจมาก ช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ได้ประสมมานั้นมิใช่
“วิปัสสนา” ท่านยังกรุณาแนะนำสั่งสอนเพิ่มเติมอีกมากที่เดียว ทั้งแนวทางที่กระผมสมควรปฏิบัติต่อไป
รวมทั้งหัวข้อธรรมะเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมที่ละเอียดลึกซึ้งกว่าที่กระผมได้เคยศึกษามาแล้ว นับเป็นการปิด
ฉากที่สมบูรณ์มากในการปฏิบัติกรรมฐานครั้งที่๓ ของกระผม ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า
ความเจริญในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติเท่าที่กระผมได้รับมาแล้วนี้ เป็นเพราะอานุภาพแห่งคุณพระศรี
รัตนตรัย และบารมีของหลวงพ่ोजรัญโดยแท้ แม้จะดูน้อยนิดเมื่อเปรียบเทียบกับส่วนที่กระผมยังเข้าไม่ถึง
แต่นับเป็นประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวของกระผมเอง และเชื่อว่า จะเป็นพื้นฐานให้กระผมมี
ความก้าวหน้าต่อไปจึงขอรักษาไว้ยิ่งชีวิต และตั้งหน้าปฏิบัติให้ได้ว่าได้เห็นสังขารต่างๆที่ละเอียดและ
ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก ตามที่กำลังและโอกาสจะอำนวยให้

เพื่อเป็นการตอบปริศนาที่กระผมใช้เป็นชื่อของบทความนี้ที่ว่า “ข้าพเจ้าได้อะไรบ้างจากการปฏิบัติ
กรรมฐานที่วัดอัมพวัน” กระผมขออนุญาตกล่าวโดยสรุปดังนี้

๑. กระผมมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับธรรมชาติของชีวิตจิตใจ ทั้งของตนเองและของผู้อื่น
๒. กระผมมีความรักใคร่สงสารและให้อภัยผู้อื่นมากกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ใดๆ ทั้งที่เดิม
กระผมก็มิได้มีจิตใจหยาบโหดหรือใจดำอำมหิตเท่าใดนัก กล่าวคือ การปฏิบัติกรรมฐานช่วยให้
จิตใจของกระผม มีความอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความเมตตาปราณีมากยิ่งขึ้นไปอีก
๓. กระผมมีความสำนึกในบาป-บุญ-คุณ-โทษมากยิ่งขึ้น เดิมทีกระผมก็มีใจเป็นคนใจบาปหยาบเข้า
อะไรนัก แต่การปฏิบัติกรรมฐานช่วยให้สำนึกที่ตึงตางต่างๆ เท่าที่มีอยู่แล้วมีความเข้มข้นและ
ละเอียดอ่อนมากขึ้น
๔. ความคิดจิตใจรวมทั้งสติปัญญาและความอดสาหะพากเพียรของกระผม มีความลึกซึ้ง มั่นคงและ
เข้มแข็งว่าแต่ก่อน กระผมทำงานต่างๆได้มากขึ้นกว่าเดิมในช่วงเวลาพอๆกัน ทั้งยังใช้เวลาอัน
น้อยลงจากคืนละ ๖-๗ ชั่วโมง เหลือประมาณ ๕ ชั่วโมง

๕. เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ กระทบมีความกระหายใคร่รู้และมีความปรารถนาที่จะเจริญรุ่งเรืองในพุทธ
ธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่งขึ้นไปอีก จึงพยายามหาโอกาสปฏิบัติธรรมอผสมำเสมอโดยเฉพาะใน
ด้านการเจริญกุศลภาวนา

นอกจากที่กล่าวข้างต้นทั้ง ๕ ประการแล้ว ยังมีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นภายในครอบครัว
และหมู่ญาติมิตรอีกมากมายหลายลักษณะ เช่น มารดาบิดามีความสุขกายสบายใจมากขึ้น บุตร
ธิดาอยู่ในโอวาทและขยันหมั่นเพียรในหน้าที่การงานและการศึกษาเล่าเรียนมากกว่าแต่ก่อน
เพื่อนบางคนที่เคยไม่ชอบกระทบ และมักพุดจาให้ร้ายป้ายสีต่างๆ นานากลับมีทิทาเป็นมิตรมาก
ขึ้น ในเรื่องหน้าที่ราชการของกระทบนั้น ก็เห็นความดีขึ้นอย่างชัดเจนเช่นกัน กระทบได้รับความ
รักใคร่เชื่อถือจากผู้ร่วมงานทุกระดับ ตั้งแต่ผู้บังคับบัญชาชั้นสูงของกองทัพจนถึงผู้ได้บังคับบัญชา
คนสุดท้ายก็ว่าได้ ผู้ใกล้ชิดจำนวนมากไม่ย่อหั้นมาสนใจทางธรรมกันมากขึ้น ช่วยให้สามารถใช้
ชีวิตร่วมกันในที่ทำงานได้อย่างปกติสุข เสมือนอยู่ท่ามกลางหมู่ญาติมิตรที่ต่างหวังดีต่อกันหรืออยู่
ในครอบครัวเดียวกัน เท่านั้นที่มากเกินพอแล้วสำหรับอานิสงส์ที่ได้รับจากการเจริญกรรมฐาน ตาม
แนวทางที่หลวงพ่ोजริฎกรุณาแนะนำพร้าสอนอย่างต่อเนื่อง

ในที่สุดนี้ กระทบใคร่ขอถือโอกาสนี้กราบแทบเท้า ขอบพระคุณในความเมตตาการุณย์ของ
หลวงพ่อ ที่ได้ช่วยให้ลูกรวมทั้งศิษย์อีกจำนวนนับหมื่นนับแสนคน ได้พบชีวิตใหม่ที่มีคุณภาพ
คุณธรรมสูงกว่าเก่า อันจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญ สำหรับรองรับความเจริญรุ่งเรืองในพุทธธรรม
สัมมาปฏิบัติยิ่งขึ้นไปอีกในอนาคต พร้อมกันนี้ ลูกใคร่ขอกราบอัญเชิญอนุภาพแห่งคุณพระศรี
รัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมทั้งขอน้อมจิตถวายกุศลผลบุญที่ลูกได้สร้างสมไว้ ตั้งแต่
อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ โปรดร่วมกันเป็นพลังเป็นเครื่องส่งเสริมกุศลบุญราศรี ดลบันดาลให้
หลวงพ่ोजริฎ (พระราชสุทธินุญามงคล) ที่พวกเราทุกคนเคารพรัก ประสพแต่ความสุขความ
เจริญด้วยจตุรพิพรชัย มีความร่วมเย็นและรุ่งเรืองในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่งขึ้นไป จนถึงชั้น
บรรลุมรรคผลนิพพานด้วยเทอญ

รักและเคารพอย่างสูงยิ่ง

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร

ผู้ช่วยเจ้ากรมสื่อสารทหารเรือ

เพื่อนักพบพบผลกรรมที่ตามทัน

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร

ผู้เขียนมีเพื่อนรักร่วมรุ่นนักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๕ อยู่คนหนึ่งเป็นทหารบก ชื่อ พิชัย คุรุทเวโช ปัจจุบันมียศเป็นพันเอกพิเศษ ดำรงตำแหน่งเสนาธิการมณฑลทหารบกที่ ๔๒ ค่ายเสนาณรงค์ (คองหงส์) จังหวัดสงขลา หลังจากสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเตรียมทหารในปีพ.ศ. ๒๕๑๑ แล้ว เราแทบไม่ได้พบกันเลย การเลี้ยงรุ่นสังสรรค์ที่เหล่าแม่จะมีการจัดกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็ไม่มีโอกาสพบปะพูดคุยกันสักทั่วถึงเท่าใดนัก จนกระทั่งเมื่อปลายปี๑๘ ที่ผ่านมานี้เองเราทั้งสองได้พบกันโดยบังเอิญที่กรมราชองครักษ์ ภายในเขตพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เนื่องจากเข้าเวรราชองครักษ์ในวันเดียวกัน และทางเจ้าหน้าที่เขาจัดให้พักในห้องเดียวกัน จึงมีเรื่องเล่าสู่กันฟังมากมาย ด้วยต่างเป็นคนใฝ่กุศล คุยกันเท่าไรก็ไม่เบื่อ ไม่มีการขัดคอกันเลย วนไปวนมาก็มาเข้าเรื่องบุญเรื่องบาป เรื่องเวรเรื่องกรรม พันเอกพิชัยเล่าเรื่องในแนวกฎแห่งกรรมที่เขาประสบด้วยตนเองที่ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะนำมาเล่าต่ออยู่สองเรื่อง โดยเจ้าตัวอินยอมให้เปิดเผยเรื่องของเขาได้ แต่ดูไม่สู้จะเต็มใจนักที่จะบอกชื่อจริง ด้วยเกรงจะถูกคนที่ไม่เข้าใจครหาว่าเขาอยากเด่นอยากดัง หลังจากซักแม่น้ำหลายสายหว่านล้อมด้วยเหตุผลต่างๆ โดยเฉพาะความประสงค์ของหลวงพ่อดีต้องการให้เรื่องในแนวกฎแห่งกรรมนี้มีหลักฐานชัดเจน เขาจึงยอมอนุญาติ พร้อมกับเรียบเรียงเรื่องราวต่างๆ ให้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียด ดังจะนำมาถ่ายทอดต่อดังนี้

เรื่องแรกเกิดในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ขณะนั้นพันเอกพิชัยฯ อายุประมาณ ๑๒ ขวบ เรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เขาเป็นเด็กที่นิสัยซุกซนตามประสาเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ วันหนึ่งเขาแอบขโมยปืนลูกกรดของน้ำเอาไปซุ่มยิงนกที่เกาะตามสายไฟฟ้า หลังจากการยิงนัดที่สามของเขาปรากฏว่ามีนกเอี้ยงตัวหนึ่งตกลงมา ได้รับบาดเจ็บที่ขาซ้าย มีรอยถลอกและเลือดไหล เขาเกิดความสงสารจึงหายาแดงมาใส่แผลที่ขานกตัวนั้นแล้วเอาผ้าพันแผลชนิดใสพันขาแล้วปล่อยนกเป็นอิสระไป พร้อมกับตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่คิดทำร้ายสัตว์ใดๆอีก

แม้จะเสียใจได้คิด ก็ไม่อาจหนีการติดตามของกฎแห่งกรรมได้ หลังจากการยิงนกจนขามันบาดเจ็บประมาณ ๑ เดือน เด็กชายพิชัยฯ (สมัยนั้น) ได้มีโอกาสชดใช้กรรมอย่างสาสมโดยในวันหนึ่งเขานั่งซ้อนหน้าจักรยานของเพื่อนพี่ชายคนหนึ่งซึ่งขี่เล่นแถวบริเวณข้างทางรถไฟใกล้สถานีสามเสน ฆกเกิดตกหลุมใหญ่จนลื้อหน้าซำรูดเสียหาย ลวดซี่ล้อเส้นหนึ่งแทงทะลุข้อเท้าของเขาบริเวณใกล้ตาตุ่ม เขารู้สึกเจ็บปวดมากเพื่อนพี่ที่ไปช่วยช่วยกันอุ้มเขากลับบ้านมาให้คุณปู่ ซึ่งเป็นแพทย์แผนโบราณทำการรักษา ใช้เวลา

ประมาณ ๑ ตัปดาห์จึงหาย ที่น่าคิดก็คือจุดที่เขาถูกขีลวดล้อจกรยานแทงทะลุนั้นเป็นบริเวณเดียวกับข้อ
เท้าคนตัวนั้นที่ถูกเขายิงด้วยปืนลูกกรดเมื่อเดือนก่อน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พันเอกพิชัยฯไม่เคยคิดสร้างบาปสร้างเวรใดๆอีกเลย ทั้งยังทำบุญตักบาตรอยู่
เป็นนิจ ปัจจุบันเขารับราชการอยู่ที่จังหวัดสงขลาคงดีแล้วตอนต้น โดยมีได้นำครอบครัวไปอยู่ด้วย
เพราะติดภาระเรื่องหน้าที่การงานของภรรยาและการศึกษาของบุตรทางกรุงเทพฯ ทุกเช้าเขาจะตื่นขึ้นหุงหา
อาหารเองเพื่อใส่บาตรเป็นประจำ เขาเป็นผู้ที่มีความขยันขันแข็งและทุ่มเทกายใจให้กับงานในหน้าที่อย่าง
หาตัวจับได้ตก มีความก้าวหน้าในชีวิตราชการมากพอสมควรข้อดีที่เห็นได้ชัดของเขาก็คือการเป็นคนมี
สุขภาพจิตดี มีอหยาศัยไม่ตรีในการสนทนาพาทีใครคุยด้วยจะรู้สึกสบายใจมาก เพราะเขาเป็นคนไม่เครียด
ไม่ชอบขัดคอใคร จึงมีแต่เรื่องสดชื่นมาเล่าสู่กันฟัง เล่ามาถึงตอนนี้ คงชวนให้ท่านผู้อ่านคิดไปว่าเรื่องบุญ
กรรมของพันเอกพิชัยฯ ลงเอยกันไปแล้วใช่ไหมครับ อันที่จริงแล้วยังมีอีกเรื่องหนึ่งน่าคิดเห็นไม่น้อย
เพราะมีความรุนแรงกว่าเรื่องแรกมาก

เหตุการณ์ครั้งหลังนี้เกิดในปลายปี๒๕๑๗ ขณะที่พันเอกพิชัยฯมียศร้อยโท รับราชการอยู่ที่จังหวัด
อุดรธานีในตำแหน่งผู้บังคับหมวด วันหนึ่งเขาได้รับคำสั่งให้นำกำลังประมาณหนึ่งกองร้อย ขึ้นไปบนภู
พานน้อย อ.นาแก จ.นครพนม เพื่อปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในพื้นที่
อิทธิพลนั้น กองร้อยของเขาต้องเดินเท้าจาก นาแก เป็นเวลาถึง ๒ วัน ระหว่างทางพบสุนัขชาวบ้านตัว
หนึ่งเดินตามกำลังทหารของเขามาด้วย ทหารทุกคนรักมัน และเลี้ยงดูกันตามอัธยาศัย มันกลายเป็นส่วน
หนึ่งของกองร้อยไปโดยปริยาย ไปไหนไปด้วยตลอดและมักจะเดินนำหน้าเสียด้วย จนเดินทางถึงที่หมาย
ซึ่งอยู่บนยอดคอยในเวลาต่อมายึดครองพื้นที่ตั้งฐานปฏิบัติการอยู่บนนั้น การส่งกำลังบำรุงจากหน่วยแม่ทำ
ได้ทางเดียวคือการหย่อนจากเฮลิคอปเตอร์ช่วงไหนอากาศปิดก็รับเสบียงทางอากาศไม่ได้ ต้องช่วยตัวเอง
กันไปตามยถากรรม

ต่อมาประมาณวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๑๘ สภาพอากาศปิดสนิท เฮลิคอปเตอร์ไม่สามารถนำเสบียง
มาส่งได้ตามกำหนด ส่วนที่มีอยู่เริ่มร่อยหรอลงจนเกือบไม่เหลือแล้วทหารต้องประทังชีวิตตนด้วยการ
นำเอาหยวกกล้วยมาทำอาหารเมื่อทนอดอยากไม่ไหวรองผู้บังคับหมวดจึงขออนุญาตนำทหารจำนวนหนึ่ง
ลงไปอิงวัวไม่มีเจ้าของที่บริเวณเชิงเขา ซึ่งใกล้กับหมู่บ้านที่สืบทราบมาแล้วว่าชาวบ้านเป็นผู้ก่อการร้าย
คอมมิวนิสต์เกือบทั้งหมด ร้อยโทพิชัยฯในฐานะผู้นำทหารประมาณร้อยคนต้องใช้เวลาคิดอย่างหนัก เขา
อยู่บนทางสองแพร่งที่เลือกเดินยาก ระหว่างความอยู่รอดของผู้ใต้บังคับบัญชา กับเรือรบบาปบุญคุณโทษ เขา

ใช้เวลาครึ่งคองอยู่นานพอสมควร เพราะเคยตั้งใจมั่นไว้แล้วว่าจะไม่สร้างบาปสร้างเวรอะไรอีก โดยเฉพาะการพรากชีวิตสัตว์ใหญ่เช่นนี้ ถ้าฟังส่วนตัวเองคงไม่ต้องคิดหนัก เขาไม่มีวันมีส่วนร่วมด้วยอย่างเด็ดขาด แต่เมื่อหวนคิดถึงความอดอยากหิวโหยของทหารทั้งกองร้อย ภัยใกล้ตัวจากฝ่ายตรงข้ามซึ่งต้องการทั้งแรงกายแรงใจที่เข้มแข็งเข้าต่อสู้ สภาพอากาศซึ่งไม่รู้วาท้องฟ้าจะเปิดให้เฮลิคอปเตอร์นำเสบียงมาส่งได้เมื่อใด เขาจึงไม่มีเวลาคิดนานนัก

หลังจากต่อสู้กับความว้าวุ่นใจอยู่พักใหญ่ เขาจึงต้องตัดสินใจอนุญาตให้รองผู้บังคับหมวดนำกำลังลงไปมาว่าวที่เชิงเขา โดยมีข้อแม้ว่าให้จัดคนยิงที่มีความแม่นยำ เพื่อจะได้ไม่ต้องยิงซ้ำหลายนัดให้ว่าวต้องเจ็บปวดทรมารเกินไป และอนุญาตให้ฆ่าได้เพียงตัวเดียว แล้วฆ่าแหละเนื้อให้เรียบริ่อย ก่อนนำขึ้นมานบนคอย รองผู้บังคับหมวดรับคำสั่ง นำกำลังหนึ่งหมู่รบรวบ นายลงไปเชิงเขา คัดเลือกสิบเอกคนหนึ่งเป็นพลแม่นปืนเตรียมทำหน้าที่เพชฌฆาต ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมาเสียงปืนก็ดังขึ้น ร้อยโทพิชัยฯ มองเห็นฝูงว่าววิ่งแตกตื่นหนีตายด้วยความรู้สึกซึมเศร้าหุดหู่ใจ ว่าวตัวหนึ่งล้มลงทราบบนหลังว่าลูกยิงที่ขาซ้ายฉีกราวสองชั่วโมงหลังจากนั้นชุดล่าว่าวทั้งหมดกลับขึ้นฐานปฏิบัติการบนคอยด้วยความปลอดภัย พร้อมกับเนื้อว่าวสดที่ฆ่าแหละเรียบริ่อย ประกอบอาหารเลี้ยงคนทั้งกองร้อยต่อไปได้อีกไม่น้อยกว่าสองวัน โชคดีที่ไม่ต้องทำบาปซ้ำ อีก เพราะวันรุ่งขึ้นท้องฟ้าเปิด เฮลิคอปเตอร์สามารถนำเสบียงมาส่งได้ตามปกติ

ต่อมาในคืนวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๑๘ ผู้ก่อการร้ายได้เข้าโจมตีกองร้อยของเขา โดยยิงปืนขึ้นมาจากฐานที่มั่นจากทางทิศตะวันตก เขาสั่งให้ยิงโต้ตอบกลับไป ประมาณ ๑๐ นาทีเสียงปืนจึงสงบลง เช้าวันรุ่งขึ้น (๑๒ มกราคม ๒๕๑๘) กำลังทหารส่วนหนึ่งของเขากลับไปเฝ้าที่บริเวณเชิงเขา เขาทราบดีว่าการที่ฝ่ายตรงข้ามยิงปืนมาจากทางทิศตะวันตกในคืนที่ผ่านมานั้น น่าจะเป็นกลลวง โดยผู้ก่อการร้ายมักจะแอบลอบวางกับระเบิดไว้ทางด้านตรงกันข้าม(ตะวันออก) ของฐานปฏิบัติการของกองร้อยเขา เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและเพื่อเป็นขวัญกำลังใจของผู้ได้บังคับบัญชา ร้อยโทพิชัยฯ จึงเป็นผู้นำกำลังประมาณ ๑๐ นาย ลงไปเฝ้าด้วยตนเอง โดยเดินนำหน้าพร้อมกับสุนัขประจำกองร้อยที่ติดสอยห้อยตามกันมาเขาแต่งกายชุดพร้อมรบมีปืนเอ็ม ๑๖ เป็นอาวุธ ขณะเดินลงเขามีอยู่สองครั้งที่เขาเสียหลัก เพราะเหยียบก้อนหินพลาดแต่ไม่ถึงกับล้ม คล้ายจะเป็นกลางบอกเหตุร้ายเหมือนกัน เขาเองรู้สึกว้าวุ่นใจไม่เป็นเช่นปกติ ทั้งที่ความเป็นทหารอาชีพของเขาได้สอนเขาตลอดมาไม่ให้ไหวหวั่นกับสถานการณ์ใดๆ โดยเฉพาะเมื่อต้องนำกำลังทหารเข้าฝ่าฟันอันตราย แต่ในครั้งนั้นเขากลับรำพึงในใจว่า “เราจะได้เดินกลับขึ้นคอยอีกหรือไม่หนอ”

เหลือระยะอีกประมาณ ๑๒๐ เมตร ก่อนถึงเชิงเขาเข้าสู่แนวเขื่อนเพื่อขนย้ายตัวนั้นนี่อะไรก็ไม่มี ทราบ ออกวิ่งนำหน้าไปยังบ่อน้ำ มันอยู่ห่างจากหน้าขบวนในราว ๑๐-๒๐ เมตร เห็นจะได้ ทันใดนั้นก็ เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นบริเวณที่สุนัขวิ่งผ่าน ฟุนฟู กระเจายไปที่ บริเวณ ร่างของมันแหลก เหลวไปในพริบตา ร้อยโทพิชัยยกปืนเอ็ม ๑๖ ขึ้นประทับบยิงไปข้างหน้าด้วยความเคยชิน ขณะเดียวกัน กับที่นายสิบและพลทหารที่เดินตามหลังคิดกับเขาก็งงเสียร้องขึ้นด้วยความตกใจตกสะเก้ระเบิด แถว ทหารหยุดเดินโดยอัตโนมัติ ทุกคนลงนั่งของๆ แต่ไม่แตกแถว ปืนทุกกระบอกถูกประทับบึ่งไปในทิศทาง ต่างๆ รอบแถวทหารที่นั่งอยู่ เขาสั่งให้นายสิบเสนารักษ์ที่อยู่ท้ายแถวขึ้นมารวมพยาบาลผู้บาดเจ็บทั้งสอง ราย พร้อมกับนึกงงใจว่าสะเก็ดระเบิดผ่านเขาซึ่งอยู่หน้าสุดไปถูกนายสิบและพลทหารที่อยู่ข้างหลังเขาได้ อย่างไรแต่ครั้งนั้นก็มองดูขาตัวเองก็พบว่า ขากางเกงด้านซ้ายแดงฉานไปด้วยเลือดตั้งแต่บริเวณโคนขาลงไป มีรูฉีกขาด ๒-๓ แห่งแต่ยังหาแผลที่ขาตัวเองไม่พบ พยายามจะฉีกรอยขาดบนขากางเกงให้กว้างขึ้นแต่ไม่ สำเร็จ เขาจึงตัดสินใจใช้ดาบปลายปืนตัดขากางเกงจนขาดและเห็นชัดเจนว่ามีแผลเป็นรูฉีก ๓ แห่งบนขา ซ้ายของตน สองแห่งแรกอยู่บริเวณต้นขาแนวเฉียงขึ้นโดยไม่ผ่านกระดูก อีกแผลหนึ่งอยู่ที่ข้อเท้าซ้ายใกล้ๆ คุ่มมีสะเก็ดระเบิดฝังอยู่ ขณะนั้นยังอยู่ในอาการชาจึงไม่รู้สึกรู้สึกลับแต่อย่างใด ร้อยโทพิชัยเรียกนาย สิบพยาบาลมาทำแผลพร้อมกับส่งวิทยุขอเฮลิคอปเตอร์มารับคนเจ็บบนยอดเขาขณะเดียวกันก็สั่งให้ทหาร ทำแคว่ห้ามผู้บาดเจ็บทั้งหมดกลับฐานที่ตั้ง

ประมาณสองชั่วโมงต่อมาเฮลิคอปเตอร์ก็เดินทางมาถึงฐานบนยอดคอกยภูพานน้อย นำคนเจ็บทั้งสาม ส่งโรงพยาบาลสนามในจังหวัดสกลนครภายในครึ่งชั่วโมง พลตรีเปรม ดิณสุตานนท์ยศขณะนั้น) ดำรง ตำแหน่งรองแม่ทัพภาคที่ ๒ ท่านได้กรุณามารับคนเจ็บด้วยตนเองถึงเฮลิคอปเตอร์ พร้อมทั้งคล้องเหรียญ พัทธกษัตริย์ให้แก่ผู้กล้าหาญทั้งสามท่านทั้งที่ยังนอนอยู่บนเปลหามคนพล ช่วยเหลือทุกคนมีขวัญและ กำลังใจดีเยี่ยม ลืมคิดเรื่องเจ็บเรื่องตายกันไปทีเดียว

ข้อที่นับว่าน่าวิเคราะห์วิจัยจากเหตุการณ์ครั้งนี้ในแง่กฎแห่งกรรม มีอยู่หลายประการที่น่าทึ่งมากก็คือ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทั้งสามคนล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าตัวเมื่อ ๕-๖ วันก่อน (๖ มกราคม ๒๕๑๘) กล่าวคือ ร้อยโทพิชัยเป็นผู้ส่งฆ่าสิบเอกคนที่อยู่ถัดจากเขาเป็นนักแม่นปืนผู้ลงมือฆ่า พลทหารคนถัดไป เป็นเพียงผู้เดียวที่รับภาระในการฆ่าเหล่าอาชญากรส่วนต่างๆของว้ามาเป็นอาหารกันตายของคนทั้งกองร้อย สำหรับลักษณะการบาดเจ็บของแต่ละคนสรุปได้ว่า ร้อยโทพิชัยโดนสะเก็ดระเบิดเป็นคนแรกที่โดนขา ซ้ายเฉียงเข้าแนวท้อง แถมยังถูกสะเก็ดระเบิดอีกขึ้นหนึ่งฝั่งบริเวณข้อเท้าใกล้คุ่ม ต้องผ่าตัดคว้านกระดูก ในภายหลังจึงนำเศษเหล็กออกได้ สะเก็ดระเบิดขึ้นแรกที่เข้าโคนขาของร้อยโทพิชัย ผ่านเลยมาที่ท้อง

สิบเอกนักแม่นปืน แล้วทะลุไปถูกศีรษะของพลทหารที่ฆ่าแหละวู้ นับได้แหละระเบิดขึ้นเดี่ยวลงโทษ
คนทั้งสามคน...เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าวันตัวนั้นเท่านั้น.. โดยร้อยโทพิชัยฯผู้ตั้งการโดนหนักกว่าคน
อื่นเพราะได้ของแถมฝังในอีกหนึ่งชิ้นที่บริเวณข้อเท้าส่วนอีกสองคนที่เหลือก็ได้รับโทษานุโทษหนักเบา
ลดหลั่นกันลงไปตามความผิด นี่แหละสมกับคำที่หลวงพ่อจรัญพร่ำบอกพวกเราอยู่เสมอว่า เนื้อเฝ้าแม่จะมี
เฝ้า แต่ไม่มีอะไรอยู่เหนือกฎแห่งกรรมไปได้ นี่ขนาดทำด้วยความจำใจเพราะจำเป็น มิได้มีเจตนาจะก่อ
กรรมทำชั่วด้วยความคึกคะนองหรือสนองกิเลสตัณหาของตนแต่ประการใด ชื่อนาคิดอีกประการหนึ่งก็คือ
การที่สุนัขตัวนั้น ออกวิ่งแข่งหน้าเข้ารับเคราะห์แทนทหาร คล้ายจะเป็นการทดแทนบุญคุณที่เลี้ยงดูกันมา
โดยเฉพาะกับร้อยโทพิชัยฯซึ่งเดินนำแถวอยู่ ถ้าหากเขาเป็นคนเหยียบกับระเบิดเองแล้ว คงจะไม่ หลี อี
วิต มาเล่า เรื่องเหล่านี้ ให้เราฟังแน่

อันที่จริงแล้วเรื่องของพันเอกพิชัย กระจุกเวโซ เพื่อนรักนักรบของกระผมผู้พบกฎแห่งกรรมตามทัน
อย่างรวดเร็วดังที่เล่ามานี้ น่าจะจบการเล่าลงได้ไว้เพียงนี้ นะครับ แต่นึกเสียดยที่ขี้เกร็ดชวนเล่าต่ออีก
เล็กน้อย ถึงกฎแห่งกรรมที่ยังไม่สิ้นของเขา อันสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์เดียวกันนั้น คือตอนที่เขาถูกห้าม
จากเฮลิคอปเตอร์เข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลสนาม ณ จังหวัดสกลนครนั้น แพทย์สนามบอกเขาด้วย
นี้ว่าเสียงผีดหวังระคนความเสียใจว่า “ยาชาหมด” ขอบไปแล้วยังไม่ได้รับเพิ่มเติม ทั้งสามคนจึงถูกเย็บแผล
สดๆกันโดยทั่วหน้า คงเหมือนกับวันตัวนั้นที่โดนฆ่าแหละสดๆนั้นแหละ เพื่อนพิชัยของกระผมบอกว่ามัน
เป็นความเจ็บปวดรวดร้าวแสนทรมานมากที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยพบพานมานอนกัดฟันปิดตัวไปมาโดยไม่
กล้าร้องเพราะกลัวเสียงพอร์ม ที่สำคัญก็คือ ๆพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ รัฐบุรุษ ซึ่งดำรงยศพลตรี
ในตำแหน่งรองแม่ทัพภาคที่ ๒ ในขณะนั้นกำลังปลอบขวัญพวกเราด้วยการลูบศีรษะคนเจ็บอยู่เกือบ
ตลอดเวลา ทั้งซาบซึ้งตรึงใจในความเมตตาปราณีของท่านทั้งไว้ศักดิ์ในฐานะผู้นำทหารกว่าร้อยนายมาให้
จำต้องกล้ากลืนเสียงครวญครางจากความเจ็บปวดรวดร้าวไว้ภายใน

วันรุ่งขึ้นร้อยโทพิชัยฯ ถูกนำส่งโรงพยาบาลทหารในจังหวัดนครราชสีมา ได้รับการผ่าตัดเอาสะเก็ด
ระเบิดที่ข้อเท้าออก ใช้เวลาพักฟื้นหลังจากนั้นอีกประมาณ๓ เดือนจึงหายเกือบปกติ โชคดีที่ไม่ถึงขั้น
พิการพิการ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาเพื่อนของกระผมเล่าว่า เขาสาปส่งการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทั้งหลายไม่ก่อ
เองหรือสั่งให้ผู้อื่นทำแทนไม่เอาด้วยทั้งนั้น มุ่งแต่ประกอบกุศลกรรม ตักบาตรทุกเช้า ทำบุญ ทำทาน
ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากอยู่เป็นนิจ ไม่ใ้ใจว่าเขาจะเป็นใครและจะได้อะไรตอบแทนหรือไม่ ทุกวันพระ
พันเอกพิชัยฯมักจะถือศีลแปดพร้อมทั้งทำวัตรเช้าเย็น และสวดมนต์มาโดยตลอด ต่อเนื่องกันมาเกือบสิบปี
แล้ว ทั้งยังตั้งปณิธานไว้ว่าจะยึดถือแนวทางปฏิบัตินี้ตลอดไป

สุดท้ายนี้ กระผมในฐานะผู้เก็บเรื่องของท่านรักมาแล้วต่อ ขอขอบพระคุณ พันเอก(พิเศษ) พิชัย คุรุท
เวช เสนาธิการมณฑลทหารบกที่ ๔๒ ค่ายเสนาณรงค์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ที่
เพื่อนกรุณาอนุญาตให้นำเรื่องราวต่างๆ โดยละเอียดมาลงพิมพ์ในหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่มที่
๑๐ นี้ ทั้งที่ไม่สู้จะเต็มใจนักในเบื้องต้นที่จะให้ระบุชื่อจริง ด้วยเกรงผู้ที่ไม่เข้าใจจะหาว่าเขายกยอก
ดั่ง แต่ด้วยเหตุผลแวดล้อมต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อกระผมอ่านนโยบายของหลวงพ่ोजรัญว่า ต้องการเน้นความ
น่าเชื่อถือของเรื่องราวต่างๆ ที่นำมาลงพิมพ์ในหนังสือชุดนี้ ทุกเรื่องควรมีหลักฐานและที่มาอย่างชัดเจน
ประกอบกับความเชื่อร่วมกันที่ว่า ผู้ที่สนใจอ่านหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติส่วนใหญ่หรือทั้งหมดก็
ว่าได้ มักเป็นผู้ที่มีจิตใจใฝ่กุศลและมองคนในแง่ดี คงไม่มีผลสะท้อนในทางลบกลับไปสู่เขาอย่างแน่นอน
กระผมเชื่อมั่นว่าด้วยอนุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยและสังศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย บารมีของหลวงพ่ोजรัญ ที่
เพื่อนผู้นี้ ของกระผมเคารพศรัทธา รวมทั้งอานิสงส์แห่งกุศลกรรมทั้งหลายที่เขาได้เพียรสร้างอย่างสม่ำเสมอ
ตลอดเวลานับสิบปีที่ผ่านมาจะร่วมกันเป็นพลบั้งจัญคลบันดาลให้ พันเอก(พิเศษ) พิชัย คุรุทเวช
ตลอดจนครอบครัวและญาติมิตร ประสบแต่ความสุขมั่นคงรุ่งเรืองในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่งขึ้นไป
และสำเร็จสมหวังในสิ่งที่ปรารถนาอันพึงมีพึงได้ทุกประการตลอดไป

หลวงพ่ोजรัญในสำนักของข้าพเจ้า

นาวาเอก (พิเศษ) ไพโรจน์ แก่นสาร*

คิดคำนวน หวนคำนึง ถึงชีวิต	กรรมลิขิต บิดผัน ให้หันเห
หนีไกลห่าง ทางहरรรษา เทียวฮาเฮ	เร่สู่แคว้น แคนธรรม(วัด) อัมพวัน
พบหลวงพ่อ ผู้เมตตา หาดใจเปรียบ	จัดระเบียบ วางระบบ ครบทุกชั้น
แบ่งเขตวัด เป็นสัดส่วน ควรแก่งาน	ดำเนินการ สร้างเสริมธรรม ใฝ่ใจคน
ปรีชิต ปฏิบัติ ปฏิเวธ	ท่านชี้เหตุแจ้งปัจจัย ให้เห็นผล
ได้มากน้อย คล้อยตามจิต จริตตน	ตั้งปลูกคน เสกให้ตื่น ขึ้นทำงาน
การใดใด ไม่ยากเท่า ชัดเกล้าจิต	กิเลสติด ผังแน่นหนา มหาศาล
หลวงพ่อชี้ วิถีทาง ห่าง่วงมาร	ใจเบิกบาน บาปบางเบา เขลาดลง
แสนซึ้งใจ ในพระคุณ เกื้อหนุนดู	หลวงพ่อปลูก ชีวิตใหม่ ให้สูงส่งมี
เสธรรม นำส่องทาง สว่างโพลง	ขอมั่นคง ในคำสอน ไม่คลอนแคลน

๑๔ ต.ค ๓๘

เราคงต่างเห็นพ้องกันว่า การได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนานั้น นับเป็นโชคอย่างมหาศาล เพราะโอกาสที่จะไม่ได้พบมีมากกว่าหลายเท่าอย่างเทียบกันไม่ได้ ยิ่งเมื่อได้พบแล้วเห็นช่องทางเข้าถึงหลักธรรมคำสอนที่ถูกต้องถ่องแท้ตามแนวที่พระพุทธองค์ได้ทรงสั่งสอนไว้ ก็ยิ่งเป็นบุญอันอเนกอนันต์มากขึ้นไปอีกเป็นร้อยเท่าพันทวี ด้วยมีคนจำนวนไม่ช้ยเลยที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแต่เข้าไม่ถึงแก่นของพุทธธรรม เพราะขาดการชี้ นำจากผู้รู้จริงบ้าง หรือลุ่มหลงเพียงเปลือกและกระพี้ของคำสอนบ้าง จึงมิได้รับผลดีจากการศึกษาและปฏิบัติธรรมเท่าที่ควร นับเป็นเรื่องที่น่าเสร้านเสียดายยิ่งนัก

ที่กล่าวมาแล้วนี้ต้องขออนุญาตออกตัวก่อนว่า มิได้มีเจตนาจะคุยโอ้อวดว่าตนเป็นผู้ที่รู้จริง เห็นแจ้ง หรือลึกซึ้งในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอะไรทำนองนั้น เพราะแท้ที่จริงแล้วก็ยังเป็นเพียงผู้เริ่มปฏิบัติธรรมคนหนึ่ง ตั้งต้นอย่างเป็นเรื่องเป็นราวเมื่อสองปีที่ผ่านมาเท่านั้นเอง ความรู้ทางปริยัตินั้นพอมืออยู่บ้างจากการอ่านและฟังที่สั่งสมมานานพอสมควร การสวดมนต์ภาวนาก็กระทำอย่างค่อนข้างสม่ำเสมอตั้งแต่เด็กๆ ฐูน้อยก็สวดน้อยเมื่อบวชเรียนแล้ว

หลังปี ๑๕ ก็สวดมากขึ้น การนั่งสมาธิหลังสวดมนต์ก็ทำบ้างไม่ทำบ้างแบบงูๆปลาๆ เพราะไม่มีครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนอย่างจริงจังมาก่อน จนกระทั่งได้มีโอกาสพบหลวงพ่ोजรรณเป็นครั้งแรกเมื่อ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ที่บ้านคุณพี่เรณู สีบุญเรือง ในซอยสุขุมวิท ได้ฟังธรรมจากท่านหลังการฉันทาอาหารเพล จึงเกิดความประทับใจ อยากพบอยากศึกษาธรรมะจากท่านเพิ่มเติม จึงตามมาที่วัดในโอกาสต่างๆมาอีกหลายครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วเกือบทุกเดือน

ผู้เขียนเองโดยพื้นฐานนิสัยทั่วไปแล้ว มีความฝักใฝ่ธรรมะอยู่เป็นนิจ มีความสุขที่ได้ฟังธรรมและเคารพกราบไหว้พระที่เชื่อว่าท่านรู้จริงในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ แต่แปลกที่เพิ่งรู้จักหลวงพ่ोजรรณเพียงชื่อเมื่อราวต้นปี๗๗ นี้เอง โดยมีนายทหารเรือรุ่นลูกศิษย์คนหนึ่งชื่อ เรือเอกชนพล พิทยภัทร ได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันแล้วมาเล่าถึงความประทับใจให้ฟัง จึงขอให้เขาช่วยซื้อหนังสือและเทปคำสอนของหลวงพ่อมามากเมื่อเขาไปที่วัดอีกกระทันหันอ่านทั้งฟังธรรมะที่หลวงพ่อสอนอยู่หลายครั้ง ความเลื่อมใสศรัทธาและอยากพบหลวงพ่อบ้างเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนโชคดีได้พบในเวลาต่อมาไม่นานนัก ที่บ้านคุณพี่เรณู สีบุญเรือง ดังที่เล่าไว้แล้วข้างต้น ซึ่งนับเป็นเรื่องน่าแปลกอีกเช่นกัน ที่ผู้เขียนเองกับคุณพี่เรณูฯ มิได้พบกันมาหลายปี ทั้งที่มีความเคารพนับถือท่านเสมือนญาติสนิท ได้มาพบกันอีกเพราะการถามถึงหลวงพ่อด้านเพื่อนสนิทคุณพี่เรณูฯ ชื่ออาจารย์สมทรง ชนะมา เจ้าของโรงเรียนทรงวิทยายุทธในซอยเบริ่ง เขตติดต่อระหว่างกรุงเทพมหานครกับจังหวัดสมุทรปราการ เพราะเห็นว่าอาจารย์สมทรงฯเป็นคนใจบุญชอบเข้าวัดฟังธรรม จึงทำให้ทราบข่าวเรื่องคุณพี่เรณูฯ นิมนต์หลวงพ่อด และพระที่วัดอัมพวันมาฉันทาอาหารเพลที่บ้านดังกล่าว

ขอประทานอภัยด้วยที่ลำดับความค่อนข้างย้อนไปย้อนมาก สรุปได้ว่า เส้นทางที่นำไปพบหลวงพ่อนั้นมีความลึกลับเกี่ยวคดพอสมควร ขออนุญาตเล่าต่อจากเหตุการณ์ที่บ้านคุณพี่เรณูฯ ว่า ธรรมดาไปถึงบ้านขณะที่หลวงพ่อกำลังฉันทา จึงมิได้เข้าไปรบกวน เมื่อท่านฉันทาอาหารเรียบร้อยแล้ว ก่อนให้พร หลวงพ่อกฤณาสอนธรรมะเกี่ยวกับความกตัญญูและพระคุณของแม่ ระหว่างที่ท่านบรรยายธรรมอยู่นั้น ท่านได้มีเมตตาหันมาทางกระผมและยิ้มอย่างใจดี๒-๓ ครั้ง ก่อนออกจากบ้านเพื่อเดินทางกลับวัด ท่านยังได้กฤณาเดินมาหากระผมซึ่งนั่งคุกเข่าประนมมือเหมือนอีกหลายคนอยู่ข้างทางที่ท่านเดินผ่าน หลวงพ่อรวยปลายนิ้วของกระผมและให้พร ทำให้กระผมรู้สึกซาบซึ้งใจมาก

จากนั้นเป็นต้นมา กระผมได้กลายเป็นแขกประจำของวัดอัมพวันจนเป็นที่คุ้นหน้าของคนที่นี่ เผลอแล้วได้พบหลวงพ่อก็เกือบทุกเดือน บางเดือน๒-๓ ครั้ง ได้กราบโกสัจฉิ์เกือบทุกครั้ง ฟังธรรมจากท่านอย่างมากมาแต่ไม่เคยอิมเทศธรรมะที่ท่านสอนแต่ละม้วย กระผมฟังแล้วฟังอีกอย่างไม่นึกเบื่อ ช่วยให้มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตจิตใจมากขึ้น และคลายความเหนื่อยหน่ายจากการอยู่บนรถวันละ ๔-๕ ชั่วโมง อีกด้วย ในด้านการปฏิบัติธรรมในแนวกรรมฐานนั้น กระผมเริ่มเป็นครั้งแรกในชีวิตที่อารามแห่งนี้เมื่อวันเสาร์ที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวันที่กระผมพาข้าราชการจากกรมสื่อสารทหารเรือและลูกศิษย์ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยสยาม รวมประมาณ ๕๐ คน ไปฟังธรรม ส่งคณะกลับตอนเย็นแล้วจึงเข้าปฏิบัติธรรมรวม๗ วัน ต่อมาราวต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๘ ได้เข้าปฏิบัติ ๓ วัน และหลังสุดเมื่อ ๓๐ กันยายน ถึง ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ ได้เข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีก๗ วันได้รับประสบการณ์และความรู้แปลกใหม่เกี่ยวกับชีวิตจิตใจของตนเองมากพอสมควร

นับตั้งแต่กระผมได้รู้จักหลวงพ่ोजรรุญและวัดอัมพวันเป็นต้นมา อธิษฐานขอกล่าวโดยรวมน่ามีความซาบซึ้งและประทับใจมากมายหลายเรื่อง ในส่วนที่เกี่ยวกับหลวงพ่อนั้นท่านมีความนำเลื่อมใสศรัทธาในวัตรปฏิบัติอันสงบเสถียรมุ่งงามตลอดเวลา ทุ่มทกกายใจให้กับงานสร้างคนอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ทำงานหนักอย่างต่อเนื่องจนคิดที่หาผู้เสมอเหมือนได้ยาก โดยเฉพาะในช่วงเข้าพรรษา ท่านไม่เคยขาดการลงโบสถ์ทำวัตรเช้าเย็นแม้แต่ครั้งเดียว สอนธรรมะแก่พระบวชใหม่และผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้าลาสิกข์ก่อนกลับบ้านอยู่เสมอๆ ทุกวันทั้ง ของแต่ละเดือนเมื่อเข้าปีที่ ๕๐ ของการครองราชย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ท่านนำพระทั้งวัดเจริญพุทธมนต์บทพระธรรมจักกัปปวัตตนสูตร และนำผู้ปฏิบัติธรรมเจริญกุศลภาวนานั่งสมาธิถวายเป็นพระราชกุศล ทุกวันพระหลวงพ่อกจะให้กรรมฐานแก่ผู้ปฏิบัติใหม่ รวมทั้งสอนธรรมะแก่ญาติโยมทั่วไปมิได้ขาด นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว ยังมีบรรยายธรรมในลักษณะวาระจรอีกมากมาย ทั้งที่มาฟังกันเป็นหมู่คณะที่วัดและนิมนต์ท่านไปบรรยายที่อื่น การต้อนรับญาติโยมประจำวัน ท่านก็ปฏิบัติอยู่เป็นนิจเช่นกัน บางวันหลายรอบ อยู่กันจนดึกดื่นค่อนคืนก็เคยมี งานอ่านเขียนท่านก็มีมาก ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรีของท่าน อีกเรื่องที่น่าเหนื่อยไม่แพ้กันก็คือการตอบจดหมายลูกศิษย์ที่เขียนมาถามปัญหาธรรม และการบันทึกเรื่องราวต่างๆ ไว้เป็นหลักฐาน เตรียมลงพิมพ์ในหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติบ้าง เก็บไว้เป็นข้อมูลในการติดตามเหตุการณ์ที่จะเกิดจริงบ้าง ส่วนที่ใช้เวลาไม่น้อยเหมือนกันก็คือ การให้

คำแนะนำปรึกษาทางโทรศัพท์ ซึ่งบางครั้งโทรมาจากต่างประเทศตอนตีสองตีสาม การแผ่เมตตา เพื่อช่วยเหลือผู้คนที่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทราบว่าคุณปฏิบัติอยู่เป็นประจำ เห็นแล้วใช้ไหมครับว่า ท่านเหนื่อยหนักแค่ไหน ดั้ชวัน ๖๘ พรรษาต้องทำงานหนักต่อเนื่องอย่างนี้ ถ้าจิตมิได้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดียิ่งแล้วใครหรือจะทนได้ ในด้านสังขารร่างกายนั้นเป็นธรรมดาเมื่อท่านเหนื่อยมาก พักผ่อนและฉันทานอาหารน้อย ก็มีอาการอาพาธอยู่เรื่อยๆ แต่ท่านก็ไม่เคยคิดท้อถอย เดินหน้าสู้ต่อไปจนผู้ใกล้ชิดคิดเป็นห่วง พยายามทักท้วงสักเท่าใดก็เปลี่ยนความตั้งใจท่านได้ยาก

ใครได้สัมผัสสหลวงพ่อย่างใกล้ชิดหรือได้ฟังธรรมะจากท่านมากพอสมควรแล้ว จะเห็นคล้ายตามกันว่าท่านเป็นผู้ที่รู้อัจฉริยะอย่างลึกซึ้งในพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความแตกฉานในรายละเอียด ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ความทรงจำท่านดีเยี่ยม ทั้งยังมีความสามารถสูงมากในการถ่ายทอดให้สอดคล้องกับพื้นฐานความคิดจิตใจของผู้ฟังแต่ละกลุ่มอีกด้วย มีอารมณ์ขันและยกตัวอย่างจริงแทรกเป็นช่วงๆ ชนิดที่คนมีอาชีพครูสมควรเรียนรู้ศิลปะการสอนของท่าน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนของตนทีเดียว หลวงพ่อเล่าว่า ปกติแล้วท่านมักไม่เตรียมหัวข้อการบรรยายธรรมก่อนเห็นหน้าผู้ฟัง เพื่อรอดูว่าคนส่วนใหญ่ที่มารอฟังธรรมแต่ละครั้งนั้นสมควรรู้เรื่องอะไร ท่านจึงเน้นการสอนเรื่องนั้นๆ ที่นับว่าน่าแปลกใจมากที่สุดคือ ทุกครั้งที่ฟังธรรมจากท่านแล้ว หลายคนจะปรารถนาว่า เหมือนท่านจะจงใจสอนเขาโดยตรง เพราะเนื้อหาและตัวอย่างต่างๆ ที่ท่านยกประกอบการบรรยายธรรมนั้น เป็นเรื่องที่เขายากหรือเป็นปัญหาที่เขา กำลังเผชิญอยู่และตั้งใจจะขอคำชี้แนะจากท่านเลยไม่ต้องรบกวนถามท่านอีกเพราะท่านตอบหมดแล้ว ผู้เขียนเองเชื่ออย่างมั่นใจว่า ท่านรู้วาระจิตของพวกเรา ด้วยเคยประสบกับตัวเองหลายครั้ง เช่น เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ได้พาญาติโยมไปถวายสังฆทานและขอฟังธรรมจากท่าน ก่อนถึงเวลาได้นัดหมายกับคุณยุทธานฯ ลูกศิษย์ที่คอยดูแลเรื่องพิธีกรรมต่างๆ ขอให้เขาช่วยกล่าวนำถวายสังฆทานให้ด้วย เช่นที่เขาปฏิบัติอยู่แล้ว โดยมีได้เล่าให้เขาฟังว่าผู้เขียนเองก็กล่าวนำได้ ครั้นเมื่อถึงเวลา คุณยุทธานฯ ตั้งท่าจะทำหน้าที่ แต่หลวงพ่อกลับบอกให้เขาส่งไมโครโฟนให้ผู้เขียนพวกเราส่วนใหญ่รวมทั้งคุณยุทธานฯ ของด้วยพากันงงและเอาใจช่วย เพราะไม่แน่ใจว่า กระทบจะกล่าวนำถวายสังฆทานได้หรือไม่ ท่านกล่าวซ้ำ อีกว่า “ส่งไมค์ให้หัวหน้าคณะเขาไป” จึงได้มีโอกาสแย่งงานคุณยุทธานฯ ทำโดยมิได้ตั้งใจมาก่อน ทุกคนพากันโล่งใจเมื่อพิธีการผ่านพ้นไป หลวงพ่อกฎมากล่าวชมเชยว่า “กล่าวนำได้ดีมาก” นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งในจำนวนหลายเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบด้วยตนเอง เกี่ยวกับการหยั่งรู้วาระจิตผู้อื่นของท่าน

อีกเรื่องหนึ่งที่กระผมประทับใจในตัวหลวงพ่อก็คือ ความเป็นนักบริหารของท่าน ท่านมีความสามารถสูงมากอย่างน่าศึกษาและจดจำไว้เป็นแบบอย่าง ทั้งในด้านการวางแผนล่วงหน้า และการกำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ท่านเป็นผู้ที่มีความละเอียดรอบคอบ รักความเป็นระเบียบแบบแผน เกลียการผัดวันประกันพรุ่งตั้งใจแล้วต้องลงมือทำทันที งานต่างๆ ของท่านจึงไม่ค้างค้ำลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อยเสมอ แต่ท่านต้องเหนื่อยหนักอย่าง ต่อเนื่องชนิดไม่มีวันพัก นอกจากอาหารหนักจริงๆ และหมอบห้าม สิ่งที่เป็นหลักฐานยืนยันถึงความสามารถในการบริหารงานของท่านก็คือ ความเป็นไปในวัดอัมพวันเนื้อที่กว่า๓๐ ไร่อันร่มรื่น ถูกจัดเป็นสัดส่วนที่ลงตัว โรงครัว ที่รับประทานอาหาร ที่พัก ที่ปฏิบัติธรรม เขตสงฆ์ เขตฆราวาส แยกกันอย่างชัดเจน วันหนึ่งๆมีผู้คนมาที่วัดอัมพวันนับร้อยนับพัน บางวันหลายพันคน ส่วนที่อยู่ปฏิบัติธรรมก็ไม่น้อย มีทั้งที่มักันเป็นหมู่คณะชุกตะหลายร้อยคน อยู่ปฏิบัติตามช่วงเวลา ที่กำหนด และส่วนที่ต่างคนต่างมาจำนวนคน และช่วงเวลาปฏิบัติไม่แน่นอน ทุกคนจะพบว่าเมื่ออย่างเข้าเขตวัดแล้วท่านหมดกังวลได้เลย ในเรื่องอาหารการกิน ที่พักอาศัย สถานที่และข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติธรรม ท่านไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียวก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในวัดอัมพวันได้นับเดือนนับปี(ถ้าอยู่เพื่อสร้างคุณธรรมความดี) ถ้าอยากกลับบ้านแล้วขาดปัจจัยหลวงพ่อบอกว่ายื่นคือออกค่ารถให้ หรือจัดรถไปส่งให้ถึงบ้านในแง่ของการเป็นนักบริหารแล้ว ท่านยังมีเรื่องที่เราศึกษาและยึดเป็นแบบอย่างอีกมากมาย จุดเด่นประการหนึ่งซึ่งท่านมีเหนือผู้คนโดยทั่วไปก็คือ การหยั่งรู้เหตุการณ์ในอนาคตเรื่องนี้คงทำตามท่านได้ยาก ต้องพึงวาสนาบรรพริบเต็มรวมทั้งความอดสาหะพาเกเพียรในการพัฒนาจิตเป็นอย่างมากตัวอย่างยืนยันในความคาดการณ์ได้ ไกลและถูกต้องแม่นยำของท่านก็คือ การเสริมคันดินรอบวัด แลชะดวงระบบสูบน้ำ เพื่อป้องกันน้ำท่วม ช่วยให้วัดอัมพวันผ่านพ้นวิกฤติการณ์จากอุทกภัยครั้งร้ายแรงได้ทั้งเมื่อปี และ ๘๘

กระผมมีความประทับใจ ดีใจและภูมิใจมากที่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजริญและวัดอัมพวัน จึงใคร่ขอถือ โอกาสนี้ กราบขอบพระคุณหลวงพ่ และอีกหลายท่านในวัดอัมพวันสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่กระผมได้รับจากท่าน และจากดินแดนอันเปี่ยมด้วยพุทธธรรมแห่งนี้ พร้อมกับขอน้อมจิตอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมทั้งขอกราบถวายกุศลผลบุญที่กระผมได้สร้างสมไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ขอได้โปรดร่วมกันเป็นพลวปัจจัย เป็นเครื่องเสริมส่งบุญราศรี คลบันดาลให้ หลวงพ่ोजริญ (พระราชสุทธินาถมมงคล) ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพรักของสาธุศิษย์ทุกคน จงประสบแต่ความสุขความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์ ทั้งร่างกาย

และจิตใจ มีความรุ่งเรืองในพุทธธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่งขึ้นไป และขอให้อยู่เป็นที่พึงพอใจของผู้
ที่ต้องการแสงธรรมนำทางชีวิต รวมทั้งการเสกคนให้เป็นงานตามที่ท่านตั้งปณิธานไว้ต่อไป トラบ
นานเท่านั้นด้วยเทอญ

รอดตาย

พรทิพย์ ชูศักดิ์

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันครั้งแรกกลางเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ อาจารย์สมบูรณ์ และอาจารย์บังอร ธรรมศิลป์ ขอให้ช่วยพานักศึกษาจำนวน ๘ คนไปปฏิบัติธรรมร่วมกับนักศึกษาศาสนาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ข้าพเจ้าประทับใจในความเมตตาของหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล เริ่มตั้งแต่ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่าต้องสวมชุดสีขาว และไม่ได้เตรียมมา แต่ในครั้งนั้นหลวงพ่อดำเนินมาให้สวมชุดสีขาว โดยบอกว่าความบริสุทธิ์อยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่เสื้อผ้าภายนอก ข้าพเจ้าจึงได้อยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดด้วยความสบายใจ หลวงพ่อดำเนินให้กรรมฐานสอนเดินจงกรม นั่งสมาธิ และอุบายสู่ม ท่องยิ่ง กับ คุณป้ายุพิน บำเรอจิต ได้ควบคุมดูแลระหว่างการศึกษาปฏิบัติ หลวงพ่อดำเนินให้ประสบการณ์ต่างๆ แก่พวกเรา เช่น สอนเรื่องความกตัญญูต่อบิดามารดา การครองตน ครองครอบครัว การทำงาน การศึกษา กฎแห่งกรรม ฯลฯ โดยท่านอธิบายอย่างมีเหตุผลพร้อมทั้งยกตัวอย่างจากประสบการณ์จริงของท่านมาประกอบ ทำให้พวกเราซาบซึ้งและมีศรัทธาน้อมรับคำสอนนั้น มากปฏิบัติช่วยให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตอย่างมาก นอกจากนี้ท่านได้กล่าวบางอย่างแก่ข้าพเจ้า ก่อนที่จะเดินทางกลับ ซึ่งสิ่งนั้นเป็นความจริงในเวลา ๖ ปีต่อมา

หลังจากไปวัดครั้งนั้นแล้ว หลวงพ่อดำเนินนิมนต์ให้มาบรรยายธรรม เวลาที่มีการอบรมพัฒนาจิตที่สถาบันราชภัฏนครสวรรค์ทางสถาบันได้จัดอบรมพัฒนาจิตสำหรับอาจารย์ นักศึกษา และบุคลากรภายนอกเป็นประจำทุกปีโดยมี คุณแม่ ดร.ลิริ กรินชัย เป็นวิทยากร หลวงพ่อดำเนินบรรยายธรรมแนะนำเพิ่มเติมแต่ผู้เข้ารับการอบรม ผู้ฟังชอบมากไม่ค่อยยอมให้หยุด จนบางครั้งหลวงพ่อดำเนินบรรยายถึง ๔ ชั่วโมง

ในเดือนมีนาคม ๒๕๒๘ ข้าพเจ้าได้เข้ารับการอบรมพัฒนาจิตที่สถาบันฯ หลวงพ่อดำเนินบรรยายธรรม ตอนหนึ่งท่านได้กล่าวว่า ผู้ปฏิบัติธรรมสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ท่านได้พูดมาแล้วหลายครั้ง พอท่านกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ทดลองกำหนดจิตตามวันตายของตัวเองในสมาธิ และได้นิมิตว่า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ส่วนปี พ.ศ. นั้นไม่แน่ ข้าพเจ้าทราบแล้วก็ไม่สนใจอะไร เพราะในใจหนึ่งคิดว่า อาจเป็นการนึกเอาเองก็ได้

ต่อมาข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องการทำงาน นอกจากงานสอนแล้วข้าพเจ้ายังรับผิดชอบงานธุรการ ซึ่งเป็นงานบริการ สมัยนั้นเจ้าหน้าที่ที่ช่วยเหลือมีน้อย และมีอยู่ก็หุ้ดบ่อย ผู้มารับบริการบางคนเมื่อไม่ตั้งใจก็แสดงอารมณ์ใส่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าเครียดมาก จนอยู่ทุกข์อย่างถอนตัวไม่ขึ้นแม้วันหนึ่งข้าพเจ้า

และครอบครัวไปทำบุญที่วัดอัมพวัน ตอนเดินทางกลับสามีของข้าพเจ้าบอกว่า“เธอรู้”ไหม หลวงพ่อท่านพูดว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด ตั้งหลายครั้ง” ข้าพเจ้าก็ยังงังไม่เข้าใจความหมายนั้น เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าไปทำงานและถูกต่อว่าอีก ข้าพเจ้าเครียดหนักขึ้น ใจคอไม่ดี ไม่สบาย จึงเดินกำหนดไปห้องพยาบาล

พอจะล้มตัวนอนรู้สึกเหมือนจิตจะดับวูบหลุดลอยออกจากร่างไป ข้าพเจ้ารีบอธิษฐานขอให้หลวงพ่อกุศลคุณแม่ ดร.สิริ ช่วย ท่านใดนั้นจิตที่จะหลุดลอยไปจากร่างก็เหมือนถูกดึงกลับมา รู้สึกดีขึ้น และได้เอาชนะอย่างรุนแรง หลังจากเอาชนะแล้วสบายขึ้น ก็พิจารณาว่า ความตายเป็นอย่างนี้เอง เวลาคนเราตายนี้ไปตัวคนเดียวจริงๆ ไม่มีใครไปกับเรา แม้สมบัติสักชนิดหนึ่งก็ไม่สามารถเอาไปด้วยได้ กลับมาบ้านแล้วข้าพเจ้าพยายามทำสมาธิต่อไป

รุ่งขึ้นตอนเช้าข้าพเจ้าเตรียมของใส่บาตรหน้าบ้าน แต่ไม่มีพระมา ข้าพเจ้าจึงไปเปิดปฏิทินดูก็รู้ว่าวันนี้เป็นวันพระ แต่วันวานที่ข้าพเจ้าป่วยไปนั้น คือ วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจมากและสำนึกได้ว่า ถ้าหลวงพ่อกุศลคุณแม่สิริไม่ช่วยไว้ ข้าพเจ้าคงตายด้วยโรคลมปัจจุบันไปแล้ว

ครั้งรอดตายในครั้งนั้นแล้ว จิตของข้าพเจ้าตกมากสะดุ้งกลัวต่อความตาย ยิ่งเวลาได้ข่าวคนที่รู้จักตาย ข้าพเจ้าจะกลัวมาก ต้องรับตั้งสติกำหนดรู้อิริยาบถต่างๆเพื่อให้ความกลัวนั้นบรรเทาออกไป นอกจี้กันข้าพเจ้ายังมีความคิดน้อยเนื้อต่ำใจสารพัด ทำความดีไม่มีใครเห็น ทำงานหนักก็ไม่ได้รับความดีความชอบและบางครั้งยังถูกเยาะเย้ยถากถางอีก ต่อมาความทุกข์ทั้งหลายที่เกาะกินใจของข้าพเจ้าได้ส่งผลสู่ร่างกายทำให้หน้าตาหมองคล้ำ น้ำหนักลด มีอาการคล้ายจะเป็นลมบ่อยๆเหงื่อออกมากมือและเท้า ข้าพเจ้าได้ไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล พบว่ามีความผิดปกติจากเลือดไปเลี้ยงหัวใจไม่สะดวก ข้าพเจ้าเสียใจมาก ไม่อยากตาย เพราะลูกสาวคนเล็กเพิ่งมีอายุได้เพียง ๕ เดือน และคิดหวังคุณพ่อกุศลคุณแม่มากกลัวว่าท่านจะทำใจไม่ได้ เพราะท่านมีลูกเพียง ๒ คนและท่านรักข้าพเจ้ามาก ระยะนั้นแม้จะมีทุกข์มากเพียงใดก็ตามข้าพเจ้าไม่ทิ้งการปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าไปทำงานตามปกติ เวลามีอาการไม่สบายก็กำหนดอิริยาบถต่างๆ กำหนดรู้ การรับรู้ทางทวารต่างๆ (ภายหลังหลวงพ่อกุศลคุณแม่ได้แนะนำว่า ควรกำหนดรู้ที่ลิ้นปีโดยใช้คำบริกรรมว่า “รู้หนอ” และหายใจยาวๆ) ช่วยให้ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมกับคุณแม่ ดร.สิริ ที่เชียงใหม่ เป็นเวลา ๑๘ วัน มีนิมิตให้ทราบว่าความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นนี้ เป็นผลกรรมจากการฆ่าปูทะเล

เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ ๑๕-๑๖ ปี ได้อาศัยอยู่กับญาติ ฆัหน้าที่ฆ่าปูทะเลเพื่อประกอบอาหารบ่อ โดยนำไม้แหลมปักบนอกปู และใช้มีดบังตอทุบลบนไม้ นั้น ข้าพเจ้าทำด้วยความพอใจ เพราะชอบ

รับประทานบุศย์คอบหอมด้วย กลับจากเชียงใหม่แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปเข้ารับการตรวจคลื่นหัวใจอีกครั้งปรากฏว่าปกติ ซึ่งแพทย์ที่ตรวจรู้สึกแปลกใจ และท่านบอกว่าหายแล้ว ไม่ต้องรับประทานยาอีก

หยุดรับประทานยาแล้ว ข้าพเจ้ายังมีอาการไม่สบายแบบเก่าอีกในบางครั้ง ซึ่งคุณแม่ ฉวีริ บอกว่าโรคหายแล้ว แต่โรคใจยังไม่หาย ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า ถ้าไปตรวจอีกครั้งหมอบอกว่าหาย ข้าพเจ้าก็จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ๑ เดือน คราวนี้ข้าพเจ้าไปหาแพทย์ที่เป็นอาจารย์สอนแพทย์ที่กรุงเทพฯ ท่านตรวจและบอกว่าหายแล้ว ข้าพเจ้าจึงปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันในเดือนเมษายน ๒๕๓๐ ในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจจากหลวงพ่อย่างมาก หลวงพ่อบอกว่าไม่กลัวตาย ถ้าตายจะเผ้าให้การปฏิบัติธรรมต้องมีสัจจะและขันติ ถ้าตั้งใจว่าจะเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ก็ต้องทำตามนั้น ไม่เลิกก่อนเวลาที่กำหนด เวลาปวดก็กำหนดรู้ให้ถึงที่สุด อย่าเลิก ข้าพเจ้าพยายามทำตามคำสอนของท่าน แม้จะปวดจนแทบจะขาดใจก็ไม่ยอมเลิกก่อนเวลาความปวดนี้แปลก เวลาใกล้จะครบเวลาที่กำหนดไว้มักจะหายปวด ซึ่งหลวงพ่อบอกท่านเคยพูดเป็นปริศนาว่า “เวลาใดจะลาโรงจับตัวโกงได้ทุกที” “ใครเกลียดตัวโกง คนนั้นก็หลงลิเก”

การที่กำหนดสู้กับเวทนาคือความปวดได้ ทำให้มีนิมิต ให้ทราบว่าเป็นความทุกข์ที่ข้าพเจ้าได้รับอยู่นี้ เป็นผลจากการกระทำกรรมในอดีตชาติ คือข้าพเจ้าได้ออกรบในสมรภูมิม่าพันผู้คนเป็นจำนวนมากมาย มีมือทั้งสองกำดาบ ดาบอาบไปด้วยเลือด ข้าพเจ้าเสียใจมากที่ได้กระทำกรรมดังกล่าว เลิกคิดอาฆาตแค้นบุคคลต่างๆ ที่ทำไม่ดีต่อข้าพเจ้า เพราะที่ผ่านมานั้น ข้าพเจ้าไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าที่ตนเองทุกข์ยากลำบากขนาดนี้เนื่องจากได้ทำเหตุไว้แต่อดีต ใครก็ตามที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่พอใจ เป็นทุกข์ ขี้嫉จะโกรธ พยายาม และสาปแช่งเขาตลอดเวลา ทำให้ข้าพเจ้าจมอยู่กับความแค้นเคือง ซึ่งส่งผลให้ร้ายกาย ประสบโรคภัยจนแทบเอาชีวิตไม่รอด เมื่อเข้าใจสาเหตุที่แท้จริงจึงเลิกคิดอาฆาตพยาบาทบุคคลอื่น จิตใจของข้าพเจ้าสบายขึ้น โรคของในก็บรรเทาเบาบางลงไป

นอกจากนิมิตกฏแห่งกรรมจากการออกรบแล้ว ยังมีนิมิตกฏแห่งกรรมอื่นๆอีก เช่นนิมิตเกี่ยวกับการจับรถจักรยานยนต์ชนหน้าตายเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว และข้าพเจ้าล้มไปแล้ว วันหนึ่งขณะนั่งสมาธิปวดมากจนกระดูกแทบจะแทงออกมานอกเนื้อพอกำหนดไปสักพักก็เห็นภาพเหตุการณ์ตอนจับรถจักรยานยนต์ชนหน้าซึ่งมันไม่ตายทันที แต่มันร้องดังมากด้วยความเจ็บปวด และเดินลงไปตายในบ้านของคนที่อยู่ใกล้ถนน นิมิตครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อในเรื่องกฏแห่งกรรมมากขึ้น กรรมบางอย่างแม้จะทำโดยมิได้ตั้งใจแต่ผลทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนย่อมมีผลสะท้อนกลับมายังผู้ทำ

อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าไม่มีนิมิต เห็นท่านยมบาล ในระหว่างนั่งสมาธิด้วย บางครั้งท่านปรากฏในภาพที่น่ากลัวเหมือนที่เราเห็นในภาพยนตร์ คือ นุ่งผ้าสีแดง สวมสังวาลย์ไม่สวมเสื้อ และมีเขาอยู่บนศีรษะ แต่บางทีก็ปรากฏในภาพมนุษย์ผู้ชายที่หน้าตาอ่อนโยน ผิวพรรณละเอียดงดงาม ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าการแห่งกรรมนั้นมีจริง ท่านยมบาลเป็นผู้จัดการใ้ทำให้ความชั่วได้รับการลงโทษอย่างสาสมกับความผิดที่ได้ทำไว้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงพ่อก่เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลวงพ่อท่านเล่าว่าพระที่วัดคุณเฒ่า จ.สมุทรสงคราม ได้มีนิมิตเห็นท่านท้าวมหาเวสสุวรรณ ซึ่งเป็นยักษ์ ถือกระบองคอยเก็บคนตายมาปรากฏในรูปของเทพที่งดงามมาก ท่านได้สร้างรูปของเทพองค์ หลวงพ่อท่านให้ไปดูรูปใหญ่ที่ประดิษฐานในกุฏิสมเด็จพระสังฆราชที่วัดอัมพวันด้วย เป็นเทพที่งดงามมาก มือหนึ่งถือแว่นไว้ส่องดูมนุษย์ ข้าพเจ้าเห็นรูปของท่านแล้วเกิดปีติจนกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ เพราะเป็นการยืนยันว่า บุญบารมีจริง ไม่ต้องเสียใจและน้อยใจ ถ้าทำความดีแล้วไม่มีใครเห็นเพราะอย่างน้อยท่านก็เห็น แม้บางคนทำความชั่ว แต่ก็ยังได้รับความสุขสบายพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ส่วนบางคนทำดีแต่ได้รับความทุกข์ยากลำบากก็ตาม ข้าพเจ้าไม่สงสัยอีกแล้ว เพราะกรรมมิได้มีเพียงชาตินี้ แต่มีมาแล้ว และจะมีต่อไปอีกคราบที่เรายังมีกิเลส ต้องเวียนว่ายตายเกิด จะได้รับสุขหรือทุกข์ตามผลแห่งกรรมที่ทำไว้

เมื่อประมาณเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้พานักศึกษาจำนวน๑๕ คน ไปอบรมพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่วัดอัมพวัน ในโครงการของชมรมพุทธศาสน์ มหาวิทยาลัยพุทธชินราช ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาจากสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดนครสวรรค์ นักศึกษาที่ไปแล้วคิดใจมากกลับมาเล่าให้เพื่อนๆและรุ่นน้องฟัง ปีต่อมาจึงมีผู้สมัครไปถึง๓๐ คนและเพิ่มต่อมาอีกปี ๑๐๐-๑๒๐ คนในปีต่อมา ซึ่งในปีหลังๆนี้แต่ละสถาบันฯได้จัดพานักศึกษาไปเอง เนื่องจากมีนักศึกษาจำนวนมากและช่วงเวลาที่จะไปได้มักไม่ค่อยตรงกัน

นักศึกษาที่ไปอบรมพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมที่วัดอัมพวันนั้น ได้รับผลดีมาก หลายคนเกิดความสำนึกในเรื่องบุญและบาป กลับมาแล้วเลิกดื่มเหล้า เลิกฆ่าสัตว์ เลิกพูดปด มีความกตัญญูต่อบิดามารดาและผู้มีพระคุณ ผลการเรียนดีขึ้นใจเย็นลง ทำอะไรรอบคอบมากกว่าเดิม ทั้งนี้ทราบผลจากการสัมภาษณ์ดูจากบันทึกผลการฝึกอบรมที่นักศึกษาส่งมา งานวิจัยที่นักศึกษากลุ่มหนึ่งทำไว้ และการสังเกตพฤติกรรม

หลวงพ่อก็เป็นผู้ทำคุณประโยชน์อย่างสูงต่อชาติไทย เพราะท่านได้สร้างสรรค้อบรมเยาวชนไทยให้มีความประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเขาเรียนรู้แต่วิชาการอย่างเดียวแต่ไม่พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมตามไปด้วยก็ยากที่จะเป็นพลเมืองดีของประเทศไทย

ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่านี้ เพื่อที่จะบอกท่านทั้งหลายว่ากฎแห่งกรรมนั้น มีจริง ทำดีย่อมได้รับ
ผลดี ทำชั่วย่อมได้รับผลชั่ว แน่นอนตายตัว ไม่ช้าก็เร็ว สุดแต่เหตุปัจจัยที่ทำไว้ ไม่ว่าจะไร้อะไรจตุรทิศ
ตาม ล้วนเป็นผลมาจากการกระทำของเราเอง คนอื่นเป็นเพียงเหตุประกอบเท่านั้น อย่าไปลงโทษ ถือโทษ
พยายามเขาเลย เพราะจะเป็นการสร้างกรรมชั่วเพิ่มพูนขึ้นไปอีก

ผู้ใหญ่...ก็คือ

ปราวณี จันทร์รัตน์

เมื่อปี ๒๕๓๕ ดิฉันมีโอกาสได้อ่านหนังสือธรรมะของพระเจ้าคุณ พระราชสุทธิญาณมงคล (ตั้งแต่ยังเป็นพระภิกษุวิสุทฐิคุฏฐ หรือหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโฆ แห่งวัดอัมพวัน ธรรมบุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งบรรดาคณาจารย์ทั้งใกล้ไกลนิยมเรียกนามเดิมของท่าน

ดิฉันอ่านหนังสือ “กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” ของหลวงพ่อ รู้สึกประทับใจตั้งแต่อ่านครั้งแรก เพราะหลวงพ่อมิ่ววิธีสอนและเขียนได้อย่างดีเลิศ ดิฉันพยายามหยิบยืมเพื่อน ๆ มาอ่าน เล่มหนึ่งๆจะอ่านหลายครั้งจนคิดอ่านแล้วอ่านอีกก็ยังไม่ประทับใจที่ผลกฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติ ได้เข้าใจวิธีปฏิบัติและดำเนินชีวิตตามวิถีทางของชาวพุทธดียิ่งขึ้น เนื่องจากดิฉันบังเกิดความศรัทธาในการปฏิบัติตามแนวการสอนของหลวงพ่อกิจได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า สักวันหนึ่งจะชวนสามีและลูกๆ ไปนมัสการหลวงพ่อให้ถึงวัดอัมพวันให้จงได้และตั้งใจไว้ว่าจะขอเข้าศึกษาธรรมฐานที่วัดนี้ด้วย

ปี ๒๕๓๖ เพื่อนอาจารย์ท่านหนึ่งนำหนังสือสวดมนต์เล่มน้อยมาฝาก มีบทสวด พาหุง มหาภาฯ ที่ต้องการด้วยดิฉันปลื้มใจมาก นำหนังสือเล่มนั้นมาไว้ห้วนนอน และสวดก่อนนอนบ่อยๆ ตามแต่โอกาส มีความรู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้สวด

ปี ๒๕๓๗ เริ่มเกลี้ยกล่อมให้ลูกชายบวช เขาบอกว่ายังไม่พร้อมบ้าง ตรงกับสอบบ้าง แต่รับปากว่าปีหน้าจะบวช

ปี ๒๕๓๘ ปีนี้ครบครวของดิฉันทำบุญบ่อยมากเพราะเคยมีครูอาจารย์ทักทายไว้ว่าอายุย่าง ๕๗ ปีชะตาไม่สู้จะดี จะเจ็บไข้ได้ป่วย เสียเงินเสียทอง ก็เชื่อเพราะเรื่องที่ดูมาครั้งก่อนก็ตรงและถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ นอกจากจะทำบุญตามปกติแล้ว มีที่จำได้แม่นยาคือ

- ไปใช้ชีวิต โศกกระปือ จากโรงฆ่าสัตว์ อยุธยา ร่วมกับครอบครัวเพื่อนร่วมงาน จำนวน ๕ ตัว แต่ทุกตัวมีท้องหมดคงจะรวมเป็น ๑๐ ตัวทั้งลูกในท้อง
- ไปทอดผ้าป่าสร้างฉัตรพระประธานให้วัดที่บ้านเกิดในจังหวัดสงขลา
- บวชลูกชายที่วัดอัมพวัน(๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๘)
- ทำบุญถวายอาหารเพลพระที่วัดอัมพวัน และถวายสังฆทานในคราวเดียวกัน ฯลฯ

การทำบุญทุกครั้งได้อุทิศแผ่ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณต่อชาติบ้านเมือง วิญญาณไม่มีญาติ ฯลฯ ได้ทำแล้วรู้สึกสบายใจ โดยเฉพาะที่วัดอัมพวันได้อุทิศแผ่ส่วนกุศลให้เทวดา ทำแล้วรู้สึกปีติยิ่งนัก ถึงอย่างไรก็ตาม “สัตว์โลกย่อมตกไปตามกรรม” เหมือนคำเทศนาของหลวงพ่อก็จะหนักหรือเบาของท่านผู้อ่านโปรดพิจารณาจากเรื่องที่จะอ่านต่อไปนี้ คิฉันขอตั้งชื่อที่ “ผู้ใหญ่...ก็คือ”

เรื่องนี้ผู้เขียน เขียนจากความทรงจำเมื่อ ๒๔-๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ เมื่ออ่านแล้วท่านจะเชื่อหรือไม่ก็สุดแท้แต่ใจของท่าน แต่ผู้เขียนขอความกรุณา อย่าไปทดลองหรือปฏิบัติเช่นผู้เขียนเลยเพราะบางท่านอาจไม่มีโชคหรือโอกาสมาเขียนหรือเล่าให้ผู้อื่นฟังก็เป็นได้

คิฉันเริ่มป่วยเป็นไข้หวัดตั้งแต่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๘ มีอาการไอมาก หมอที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งจ่ายยาให้มารับประทาน แต่ออาการยังทรงๆ ทรมๆ อยู่ อาการไ้ค่อยๆทุเลา แต่ออาการไอไม่หาย โดยเฉพาะกลางคือไอ และปวดปัสสาวะบ่อย วันที่ ๒๑ มิถุนายน เปลี่ยนไปหาหมอในโรงพยาบาลอีกแห่ง คิดว่าเปลี่ยนหมดแล้วอาการจะดีขึ้น กลับเป็นมากกว่าเดิม คือมีอาการหืดหอบเพิ่มในเวลากลางคืนอีก ถึงจะป่วยอย่างไรก็ยังคงไปสอนตามปกติ (เพราะมีความเห็นใจเพื่อนร่วมงานที่ต้องสอนแทนอาจารย์ลาคลอด ลาป่วยอยู่ในโรงพยาบาลอยู่ถึง ๒ ท่าน และไม่สัมมนาอีก ๒ ท่านรวมเป็น ๔ ท่านอยู่แล้ว คิดว่าเราไม่ควรเพิ่มภาระอีก) ในเวลาจะไปทำงาน รับประทานยาระงับอาการไอและยาละลายเสมหะ คิฉันปฏิบัติตามคำสั่งของหมอ กลางวันอาการต่างๆจึงไม่ค่อยมากนัก แต่พอตกกลางคืน ยาเท่าที่เอาไว้ไม่อยู่พอจะหลับก็ต้องไอและหืดหอบไม่ได้หลับนอน แม้จะพลิกและง่วงมากหลับไปสักชั่วโมงก็มีอันต้องตื่นเป็นอยู่อย่างนี้ ๔ วัน ๔ คืน ในเวลากลางคืนแม้จะสวดมนต์แล้วก็ยังไม่หลับ ในคอของคิฉันระคายเคืองเหมือนมีกรวดทรายอยู่เต็มคอรู้สึกทรมานมาก พยายามคิดว่าเราเคยทรมานสัตว์ หรือทำบาปหนักอะไรไว้ก็คิดไม่ออก ถ้าเคยทำก็คงเป็นสมัยเป็นเด็กเล็กๆ เพราะชนเหมือนเด็กผู้ชาย

ป่วยอย่างเข้าวันที่ ๕ คือวันที่ ๒๔ มิถุนายน รู้สึกตัวว่าวันนี้มีนงมาก เนื่องจากนอนไม่หลับมาถึง ๔ คืนแล้วหลังเลิกงานลุกชกไปรับกลับบ้าน รีบเช็ดแล้วเข้านอนเลย เพราะง่วงมากด้วยฤทธิ์ยาด้วย หลับไปประมาณ ๒ ชั่วโมง ลูกสาวมาเรียกให้ไปรับประทานอาหารเช้า เพราะเกือบ ๒ ทุ่มแล้ว คืนนั้นมีอาการไออย่างหนักอีก ไอเป็นระยะๆ ไม่ได้หลับอีกพลิกมาก

รุ่งเช้าลูกสาวลูกชายคอยดูแลเรื่องอาหารและเช็ดตัวให้ วันนี้คิฉันทรนทรายฟุ้งซ่าน ประกอบกับไอมาก และมีปัสสาวะไหลทุกครั้งไอ ตกกลางคืนรู้สึกว่าเป็นคอตระลอกลมเหมือนมีของเหนียวๆ หนืดๆ

คิดอยู่ จึงทำให้มีอาการหอบหืด นอนตัวตรงไม่ได้ต้องนั่งพิงหัวเตียง ลูกชายเข้ามาดูจึงขอให้เขาเสี
เข้าสมาธิตามแบบที่เขาเรียนมาเมื่อบวชอยู่ที่วัดอัมพวัน แต่ได้รับการปฏิเสธ โดยเขาอธิบายว่า“อันตราย
มากนะแม่ ลูกยังไม่เก่ง ถ้าไม่มีพระหรือผู้รู้วิธีอยู่ด้วยเดี๋ยวจะเคล็ดไปกูไม่กลับ” แรกๆดิฉันก็เชื่อฟังเขา แต่
ไอและหอบมากขึ้น ลองอ้อนวอนลูกอีกสองครั้ง และบอกเขาว่า “ให้แม่นอนหลับก็พอนะลูก” ลูก
ชายคงสงสารจึงยอมสอนให้ แต่ไม่ได้นั่งสมาธิ เป็นการนอนสมาธิ เพราะดิฉันเพลียมากแล้ว ก่อนทำ
สมาธิดิฉันสวดมนต์และปฏิบัติเช่นที่เคยสวดในวันอื่นๆ และไม่ลืมที่จะอธิษฐานให้หลวงพ่อกุ้มครองและ
รักษาให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วย แล้วปฏิบัติตามที่ลูกชายสอน จนรู้สึกเริ่มจะเข้าสู่วัฏก์ เมื่อเขาเห็นดิฉัน
สงบลงก็เริ่มถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันตอบไม่ค่อยตรงคำถาม เพราะอยากให้ลูกอยู่ใกล้ๆ และรู้สึกว่า
แม่เมตตาให้จึงตั้งใจทำสมาธิจิตต่ออีกนานนับชั่วโมง รู้สึกเหมือนมีเมตตาเบาๆที่กระหม่อม ดิฉันเข้าใจว่า
หลวงพ่อส่งกระแสจิตมาช่วยคุ้มครองรักษาให้ ต่อมาอีกสัก ๑๐ นาที ดิฉันไอบากจนแตกตื่นกันทั้งบ้าน
ลูกสาว หลานสาว หลานชายมาดูอาการดิฉันไอบเพราะระคายคอกจนมีสิ่งหนึ่ๆ เหนียวๆ หลุดออกมาจาก
ลำคอผสมกับน้ำลายเกือบครึ่งกระโถน ทุกระทั่งมีเลือดสดๆออกมาด้วย ทั้งลูกชายและหลานชายซึ่งเคยรู้
วิธีปฏิบัติกรรมฐานมาแล้วทั้งสองคน ถามดิฉันว่า“ที่บ้วนออกมาเนี่ยคืออะไรครับ” ดิฉันตอบว่า“ถามทำ
ไม่น้ำลายก็สีขาวนะซี” ทั้งสองคนมองดูตากันด้วยสีหน้าผิปกติ เพราะคิดว่าผู้ไม่หวังดีคงมาแฝงในตัว
ของดิฉันเข้าให้แล้ว ลูกชายจตุรบุเทียมนบอกกล่าวและทดสอบดิฉัน ผลัดกันหมุนเวียนเดินเข้าเดินออก
ห้องนอนของดิฉันอยู่ตลอดเวลาจนเกือบ ๒ นาฬิกาขึ้นวันใหม่ สามีกลับจากธุระที่ต่างจังหวัดไม่ทันทราบ
ว่าเกิดอะไรขึ้นกับดิฉัน เขาล้มตัวลงนอนก็หลับไปด้วยความง่วงและอ่อนเพลีย

คืนนั้นลูกสาวลูกชายหลานชายนอนเฝ้าหน้าเตียงนอนนั่นเอง จนเวลา๔.๓๐ นาฬิกาของวันที่ ๒๕
มิถุนายน ๒๕๓๘ ดิฉันยังไม่หลับจึงลุกขึ้นนั่งบอกให้ลูกๆและหลานชายเตรียมตัวไปหาหลวงพ่อวัดอัมพ
วันกัน (เพราะดิฉันรู้ตัวเองว่าแม้จะพยายามสวดพระพุทธานุให้เลหาย ๑ จบ เพื่อให้เข้าสู่ภาวะปกติ แต่
ไม่อาจหลุดจากอาการเข้าสมาธิได้ พอสวดจนจะครบก็จะมึะไรมาสะคุดอยู่ตลอดเวลา) ให้ปลุกคุณพ่อ
ด้วย สามีกของดิฉันงัวเงียลุกขึ้นเห็นลูกๆ หลานๆ มานั่งล้อมอยู่จึงพูดประชดเอาว่า“เฮ้อ มานั่งเฝ้าผู้วิเศษกัน
หรือไง” ลูกชาย-หลานชายขยิบตาแล้วบอกว่า “แม่จะไปวัดอัมพวันให้หลวงพ่อรักษาให้ หากหมอมา
โรงพยาบาลแล้วยังไม่หายคืนนี้เป็นมาก แม่กำลังเพลีย สามีกได้สติจึงปลอบว่า “ไปปานนี้ไม่ได้หรอกยัง
คิดอยู่ไปถึงเช้า หลวงพ่อยังไม่ลงมารับแขกรอนานก็จะเหนื่อย หากเป็นมากพระสงฆ์อื่นๆจะตกใจเป็นบาป
อีก” ดิฉันเงยบ่นงสงบจนถึงเวลา ๕ นาฬิกา ตัดสินใจเข้าห้องน้ำเช็ดตัว แต่งตัวนานเป็นชั่วโมง เสื้อผ้าตัว
ไหนๆก็ไม่ชอบรื้อจนกระจายกระจาย ทั้งลูกทั้งพ่อผลัดกันเฝ้าดิฉันแล้วผลัดกันอาบน้้ำแต่งตัว ดิฉันแต่งตัว

เสร็จเดินลงชั้นล่างอย่างกระฉับกระเฉงเหมือนไม่ได้ป่วยไข้อะไร ขอน้ำหลานสาวมาดื่มเขาเอาน้ำเชื่อมมาทดสอบ (ตามคำสั่งลูกชาย) ดิฉันเอามาดื่มๆแล้วคืนไปเขาบอกว่า “น้ำเชื่อม” ดิฉันบอกว่า “รู้แล้ว คิดว่าฉันบ่ரிใจ จะให้ดื่มน้ำเชื่อม” เขาหน้าเสียวรีบเอาน้ำสุกมาให้ ดิฉันรีบๆรับประทานอาหารเข้านิดหน่อยแล้วเร่งลูกชายลูกสาว ตัวเองขึ้นไปนั่งในรถ เพราะไม่อยากให้ใครมาพบก่อนจะไปวัด ทั้งพ่อทั้งลูกกริบร้อนมากขึ้นรถเพราะกลัวดิฉันจะขับรถหนีไปวัดเอง ออกจากบ้านเกือบ๗ นาฬิกาแล้ว

ขณะนั่งรถออกจากบ้านไปได้สัก ๕๐๐ เมตร ดิฉันนั่งสวดมนต์พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และดิฉันพยายามสวดพระพุทธคุณจะให้ครบ ๕๘ จบ หูเริ่มยิบเสียว คนพูด พระสวดสลับกันอยู่ตลอดเวลา และความถี่ในการซ้อนกันจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนไม่เป็นอันได้สวดมนต์เลย สักพักใหญ่ก็ล้มต่าขึ้น เห็นว่ารถคันใหญ่ชนรถคันเล็ก เห็นศพคนเคลื่อนแล้วเห็นรถคันหนึ่งวิ่งมาจะชนรถที่ลูกชายขับอยู่ จึงคิดว่าตัวเราจะถึงฆาตเสียแล้วกระมัง ไม่สมควรจะให้ลูกๆและสามีมาตายด้วย จึงเปิดลิ้นคปรตุรถและจะกระโดดออกนอกรถ เพื่อให้ทุกคนปลอดภัย แต่โชคที่ลูกสาวคว้าข้อมือไว้ทัน ทั้งลูกทั้งพ่อช่วยกันพูดห้ามว่า “ทำอย่างนี้ไม่ได้ ลูกชายกำลังขับรถ เดี่ยวจะต้องตายกันทั้งหมดนะดิฉันก็สงบลงและสวดมนต์ต่ออีก ปรากฏเป็นตัวแมลงมาไต่ตอมตามตัว เข้าไปในเสื้อกางเกงที่นุ่ง ที่ตรงเท้ามีงูมาเลื้อยเกล้าแข้งเกล้าขา ใจก็คิดว่าคราวนี้ไม่ต้องมาหลอกดวงอีก ไม่ใช่ของจริงนะ กำลังคิดว่าเราจะทำอย่างไรดีกระโดดอีกดีไหม พลันสายตามก็มองไปเห็นวัวควายฝูงหนึ่งเข้า ตัวหนึ่งมองตาละห้อยเหมือนวันที่มีนมอมงเราเพื่อขอให้ช่วยชีวิต ก็ได้สติว่าแม่แต่วัวควายยังรักชีวิต เราจำทำอย่างนั้นไม่ได้ เมื่อหลับตึลคราวนี้มาในรูปใหม่ เหมือนนั่งรถไฟเหาะตีลังกา คราวนี้หูอื้อหมด ทนไม่ไหว ลืมต่าขึ้น มองป้ายบอกชื่อสถานที่ข้างทางว่าจวนจะถึงว่าเลยไปแล้ว(ความจริงตาคงเห็นไปเอง) นั่งลิ้มตามสวดมนต์อีกครู่ใหญ่เห็นป้ายบอกอีก ๕๐๐ เมตรจะถึงวัดอัมพวัน คราวนี้ไม่แน่ใจเพราะถูกหลอกมาเรื่อย ลูกชายเลี้ยวซ้ายเข้าตัวถามว่า “จะไปไหนนี่” ลูกชายบอก “ไปวัดอัมพวันหาหลวงพ่อโง่ละแม่” คิดในใจว่าคราวนี้คงไม่ถูกหลอกอีกนะ รถจอดหน้าวัดเวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกาเศษ ดิฉันไม่ฟังเสียงใครเดินอย่างรวดเร็วตรงไปกุฏิหลวงพ่อ มีคนเขาเห็นจำได้ว่าดิฉันมาวัดหลายครั้งแล้ว บอกว่า “หลวงพ่อบุณบนหอนั้น มีญาติโยมมาถวายสังฆทาน” ดิฉันเดินตรงรี่ไปตามคำบอก ลูกชายลูกสาวและสามีตามไปติดๆ

โดยไม่มีใครคาดคิด (แม้แต่ตัวเองก็ไม่คิดว่าจะทำอย่างนั้น) ดิฉันเดินขึ้นบนหอนั้น เห็นหลวงพ่อนั่งเป็นประธานสงฆ์ ท่ามกลางญาติโยมมาทำบุญจำนวนมาก ดิฉันเดินตัวตรงแข็งทื่อเข้าไปหาหลวงพ่อ ลูกชายรีบเข้าไปกราบหลวงพ่อก่อนดิฉันและอธิบายกับหลวงพ่อกว่า “คุณแม่ไม่สบายมากนอนไม่หลับมาหลายคืน เครียดมาก ปรบเร้าให้กระผมพามาหาหลวงพ่อกับผม” ลูกชายพูดไม่ทันเสร็จ ดิฉันเข้าไปกราบหลวง

พ่อ ปากก็พูดว่า “ลูกมาให้หลวงพ่อด่า ลูกคือ...คือ” พุคซ่าซาอกอยู่ หลวงพ่อเมตตาเป่ากระหม่อมให้ครั้งหนึ่ง มีความรู้สึกในขณะนั้นว่าเย็นสบาย อาการต่างๆดีขึ้น แต่ดิฉันคงคือและพูดประโยคเดิม “ลูกมาให้หลวงพ่อด่า ลูกคือ...คือ...” เห็นหลวงพ่อยิ้มกว้างขวาง (ลูกชายเล่าให้ฟังในตอนหลังว่า เขามอยู่วัดอัมพวัน ๔๒ วัน เคยเห็นหลวงพ่อยิ้มอย่างนี้ ๒ ครั้งเท่านั้น คือตอนพระและสามเณรมาฝึกกรรมฐาน หลวงพ่อบานเทศน์ให้ฟังเรื่องข่า และเห็นครั้งนี้เป็นครั้งที่ เพราะปกติหลวงพ่จะเคร่งขรึม และขามยิ้มก็ขม น้อยๆ เนื่องจากมีภารกิจมากมายที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์) และหลวงพ่อก็ตูว่า “เอ้าจะให้ด่าก็ด่า” แล้วก็เป่ากระหม่อมให้อีกที ครั้งนี้ดิฉันเห็นว่าลมที่เป่ามาคล้ายหมอกสีขาว มากกระทบศีรษะของดิฉัน รู้สึกเย็นไปทั่วร่างกายดูเหมือนจะหายป่วยทันที ดิฉันรีบกราบเรียนหลวงพ่ต่อไปว่า “หลวงพ่เจ้าคะนักเรียนที่โรงเรียนคือและเกอร์หลายคน หลวงพ่จะกรุณาไปเทศน์โปรดสักครั้ง ได้ไหมเจ้าคะ ลูกกลุ่มใจมาก...” ดิฉันยังพูดไม่ทันจบ หลวงพ่ก็พูดขึ้นก่อนว่า “จำไว้นะปีหน้าหลวงพ่จะไปโรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม บอกครูนักเรียนด้วยว่าหลวงพ่จะไป” ท่านพุดย์อีก ดิฉันเรียนท่านอีกว่า “ลูกจะขอเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ และเรื่องอื่นๆ ของหลวงพ่เผยแพร่ให้คนเขารู้จักหลวงพ่ให้ทั่วโลกเลย ท่านมองดา ดิฉันแล้วพักหน้า ดิฉันเปลอหลุดปากออกไปว่า “เอ๊ะ ทำไมง่ายจัง” (ดิฉันหมายถึงทำไมหลวงพ่ทราบทั้งๆที่ดิฉันพูดไม่จบ แต่ลืมนิดไปว่าดิฉันเขียนใส่กระดาษแข็งใส่กระเป่าถือ และบางเรื่องก็คิดไว้ในใจเท่านั้น และคิดได้ภายหลังว่าหลวงพ่มี “เห็นหนอ” ท่านทราบตั้งแต่ดิฉันตั้งใจมาวัดและเดินแข็งที่เข้าไปแล้วนั่นเอง

หลวงพ่สั่งลูกชายว่า “รีบพาแม่ไปหาหมอที่โรงพยาบาลโดยด่วนนะ เดียวนี้ หลวงพ่ไม่มีเวลามาก พ่จะรักษาผู้ป่วยแล้ว และก่อนกลับไปให้ไปรับประทานอาหารที่ทางวัดจัดไว้ให้เสียก่อน หลวงพ่ท่านล่งรู้ว่าทุกคนแทบจะไม่มีอะไรตถึงห้องเลขเข้านั้น จึงเมตตาและห่วงใยทุกคน

ดิฉันกับครอบครัวไปรับประทานอาหารตามที่หลวงพ่สั่ง ดิฉันทางได้ไม่มากก็รู้สึกคือๆ คิมนี้ เสร็จคนอื่นๆยังคงรับประทานอาหารไม่เสร็จ ดิฉันรีบลุกขึ้นเดินขึ้นหอนัน นั่งลงตรงหน้าชานใกล้บันไดทางจะขึ้นลง หอนัน สายตาเหลือบไปเห็นหนังสือสวดมนต์เล่มน้อย ของใครก็ไม่ทราบ หยิบมาเปิดอ่านสวดบท “พาหุง มหาภาฯ” พอติหูได้ยินเสียงดนตรีบรรเลงไพเราะมาก คิดว่าไม่เคยได้ยินเสียงแบบนี้มาก่อนในชีวิตได้ยินเสียงเหมือนระฆังวงเดือนเล็กๆดังกรูกริ่ง คิดในใจว่าเทพเทวดาที่สถิตอยู่ที่วัดอัมพวันคงบรรเลงตั้งอัน (เพราะเมื่อคราวมาถวายภัตตาหารเพลและถวายสังฆทาน เมื่อกลางเดือนมิถุนายน นอกจากดิฉันจะอุทิศส่วนการกุศลตามปกติที่เคยปฏิบัติ ดิฉันได้อุทิศส่วนกุศลถวายเทพยดาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลายและวิญญาณที่อยู่ในวัดนี้ด้วย ท่านเมตตาเห็นว่าเจ็บป่วยจึงมาให้พรดิฉันเป็นแน่ ดิฉันฟังดนตรีอันแสนเสนาะสลบกับ

เสียงพระสวดธรรมจักรๆ จนเพลินไป พยายามจะสวดพระพุทธรูปให้เท่าอายุบวกหนึ่งให้ได้ แต่ไม่สำเร็จ เพราะจะมีสิ่งรบกวนอยู่ตลอดเวลา ลงจากหอฉันตรงไปกุฏิหลวงพ่อก่อน พอเข้าไปในกุฏิได้ยินเสียงผู้หญิง๒ คนคุยกัน หันไปมองหน้าตาก็ไม่เหมือนคนธรรมดา เขาบ๊วยไปมาที่ดิฉันแล้วพูดว่า “ผู้หญิงคนนี้ยังมีบุญนะ ที่มาวัดอัมพวันได้วันนี้ คงหายป่วยเร็วๆ นี้” และผู้หญิงอีกคนพูดว่า “ใช่ ไม่งั้นคงจะป่วยนานหน่อย คงลำบากกันแน่เลย” ดิฉันได้ยินอย่างนั้น ที่แรกตั้งใจจะมาราบพระรูปสมเด็จพระปิยะฯ แล้วจะกลับ คงจะต้องรอให้หลวงพ่อกลับจากหอฉันก่อนดีกว่า สามีกับลูกๆ ขึ้นนอนให้กลับก็ไม่ยอมกลับทำเดียว พระผู้ไกล่ชืดหลวงพ่อกับ ๒ รูป ซึ่งคอยดูแลภายในกุฏิหลวงพ่อกับหนึ่งเอาน้ำมนต์หลวงพ่อกับมาให้ ชวด อีกรูปหนึ่งมาเตือนสติว่า “โยมทำใจดีๆ นะ ให้รีบไปรักษาตัวจะได้หายเร็วๆ นะ โยมนะ” ลูกชายก็ปลอบว่า “กลับไปรักษาที่กรุงเทพฯ ตามที่หลวงพ่อกับสั่ง แม้อย่าคือกับหลวงพ่อนะ หลวงพ่อกับสั่งลูกให้พามาไปหาหมอเดี๋ยวนี้เลยนะแม่นะ” ทั้งพ่อทั้งลูกอ่อนนอนกันหลายยกจะไม่ยอมกลับทำเดียว ส่วนลูกสาวใจไม่เอาแต่ร้องไห้ จนสุดท้ายร้องกันไปขึ้นรถจนได้ ทุกคนค่อยโล่งใจไปเพราะหนึ่ง

ขึ้นรถแล้วดิฉันหันไปไหว้พระพุทธรูปหน้ากุฏิของหลวงพ่อกับและอธิษฐานขอให้พระคุ้มครองและขอ บารมีหลวงพ่อกับให้ได้แม่เมตตาให้ดิฉันและครอบครัวกลับถึงกรุงเทพฯ โดยปลอดภัยและแล้วสมดังคำอธิษฐานทันที เพราะพอรถเคลื่อนออกจากวัดดิฉันรู้สึกเย็นสบาย ตรงศีรษะมีลมเย็นเป่าอยู่ตลอดเวลา ขณะที่เคลิ้มกำลังจะหลับจะมีเสียงปลุก(ซึ่งคนอื่นๆ ภายในรถไม่ได้ยิน เมื่อสอบถามภายหลัง) ดังกุกๆ

รถจากวัดอัมพวันเข้ากรุงเทพฯ โชคดีขากลับรถไม่ติดและดิฉันไม่ละพยายามที่จะสวดบทพระพุทธรูปให้ครบตามตั้งใจ เพราะคิดว่าตัวเองยังไม่ถอนจากสมาธิตั้งแต่คืนวันที่ ๒๔ มิถุนายน จนขณะนั้นเวลาเลย ๑๔ นาฬิกาของวันที่ ๒๕ มิถุนายน แม้จะพยายามก็เที่ยวดิฉันก็ทำไม่สำเร็จจนกระทั่งลูกชายขับรถเข้าฝั่งธนฯ นั่งมองๆ ข้างทาง ถามลูกชายว่า “จะพามาไปโรงพยาบาลไหน” พ่อตอบแทนว่า “ไปโรงพยาบาลธนบุรีไงแม่” ดิฉันก็เสียบจนรถจอดสนิทที่หน้าห้องฉุกเฉิน สามีกับลูกสาวขนานบข้างพาดิฉันไปห้องตรวจ

ที่โรงพยาบาลธนบุรีมีเหตุการณ์ประหลาดอีก เพราะขณะที่นั่งรอพบหมอ ดิฉันมองพยาบาล และผู้คนที่ขี้วักไขว่บางคน ไม่ใช่คนธรรมดา เหมือนเทพ เหมือนเทพธิดา ดูโทรทัศน์ภาพที่เกิดในจอเป็นเรื่องราวสมัยก่อน ฟังแล้วจับความไม่ค่อยได้ จนกระทั่งพยาบาลมาเรียกให้เข้าไปพบหมอก็อีกนั่นแหละเพราะไม่ใช่หมอทั่วไป ดิฉันเห็นเป็นเทพ จนกระทั่งหมอสั่งให้เป็นคนไข้ใน สามีและลูกๆ เลือกลงให้อยู่ที่ต.ร. โดย

ให้เหตุผลว่าเมื่อป่วยก็ควรรักษาตัวในที่ที่น่ายุ่และสบายที่สุดจะได้หายเร็วๆ คงจะถูกของเขา และตอนนั้น
เมื่อขึ้นนอนบนเตียงคนไข้แล้ว ดิฉันไม่รู้อะไรแล้ว เพราะกำลังจะไปห้องแคมนห้ศรร์ยี้ดั่งนี้คะ

ดิฉันรู้สึกว่าขณะนั้นกำลังต่อสู้กับความตาย เพราะรู้สึกว่าจิตมันวูบลงๆ ดิ่งลงไปเรื่อยๆ รวดเร็วขึ้นจน
หายใจไม่ออก ได้ยินเสียงร่งเท้าจำนวนยี่สิบสามสิบคู่ดั่งกุกๆ กักๆ จนสับสนไปหมด เสียงถึ้ขึ้นๆ และ
ซ้อ่นๆกัน เสียงบุรุษพยาบาลเงินเตียงดั่งกีกก้อง เสียงหมอ พยาบาล ผู้ช่วยหมอ พยาบาล ผู้ช่วยหมอกำลั
ช่วยชีวิตของดิฉัน ตะโกนสั่งงานยกตัวดิฉันขึ้นเตียง และเหมือนสลบไปจึยบไปสักครู่ ได้ยินเสียงหมอ
เข้ามาดูน้ำแกลือ มาจับชีพจน พยาบาลบอกว่าหมดหวัง กำลังจะสิ้นแล้ว ได้ยินเสียงลูกสาวร้องให้ สลุด
ชายกับพ่อเขาก็สะอื้น อยากจะบอกว่ายังไม่เป็นอะไร ก็ไม่อาจเปล่งเสียงได้ และแล้วเหมือนวิญญานหลุด
ออกไปจากร่าง ล่องลอยไปไกล ระหว่างทางเห็นภาพต่างๆผ่านไปรวดเร็วมากเหมือนฉายภาพยนตร์อย่าง
เร็วๆดิฉันพบหลายคนทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก เห็นแม่บุญธรรม(ท่านเสียชีวิตเมื่อปีกลาย) ได้ยินเสียงตะโกนว่า
หายเร็วๆนะลูก ดิฉันไม่ทันรับคำก็ผ่านไป เห็นครูบาอาจารย์ และท่านอื่นให้พรและขอใจที่ทำบุญไปให้
ทุกภาพเร็วมากแทบจะดูไม่ทัน (แต่น่าแปลกที่ไม่เห็นที่ไม่ดีเลย ดิฉันเข้าใจว่าหลวงพ่อกงไม่ต้องการให้เห็น
มากกว่า เกรงว่าจะทำให้จิตใจเศร้าหมอง เพราะกำลังป่วยอยู่ และแล้วตัวดิฉันก็กลับมาที่โรงพยาบาล
ธนบุรีอีกครั้ง คราวนี้มีกรจัดงานศพ มีเสียงพระสวดอิธิธรรม มีการเลี้ยงพระ เลี้ยงคนที่มาในงาน เห็นลูก
สาวคนโตกลับมากำลัร้องให้สะอึกสะอื้น จะบอกว่าแม่ยังไม่ตายก็พูดไม่ได้

จนถึงวาระที่จะเผาศพ เขจับตัวดิฉันใส่ในเตาเผา ยังไม่ยอมถูกเผาเพราะยังไม่ตาย ก็รวบรวมกำลัง
ทั้งหมดจับประตูเตาเผาไว้แน่น และวิวยวเล็กน้อย (ตอนหลังสามิเล่าให้ฟังว่าไปจับมือพยาบาลไว้แน่น
ตอนเขาจะพิมพ์นี้ว่าแม่มีมือเพื่อรับรองกรรักษาใน โรงพยาบาล) และค่อยๆรู้สึกตัวขึ้นเล็กน้อย มองไป
ทางขวามือเห็นเทพธิดาพยาบาลกำลังนั่งเฝ้าและแผ่เมตตาให้อยู่ มองไปที่ด้านหัวเตียงเห็นสามิดูด้วยความ
ห่วงใย มองปลายเตียงเห็นลูกสาวลูกชายและหลานชายดูแลการอยู่ ขณะนั้นจะเป็นเวลาทำไรก็เหลือจะ
เดา ลูกชายมาจับตัวถามว่า“แม่หิวไหม กินข้าวหน่อยนะเดี๋ยวเขาจะมากับตำรับ” จึงรู้ว่าเย็นมากแล้ว ลูก
สาวป้อนข้าวให้เล็วๆไปหน่อยหนึ่ง กลืนไม่ลงเพราะเจ็บคอมมาก ดูตัวเองแล้วเห็นสายระโยระยงเต็มไป
หมด ก็คิดว่าเรายังไม่ตาย ยังไม่ถูกเผาหลานชายก็ตะขี้้นคะขอให้ดืมโนนดืมนี้บ้างในตอนกลางคืนค่อยมีเส
ขึ้น ดิฉันหลับตาต่อแต่ก็ไม่หลับ หัวหมุนไปหมดแต่อย่างไรก็ตามตลอดเวลาที่รู้สึกตัว พบว่าลมเย็นที่เป
อยู่ที่ศีรษะ คงมีอยู่ตลอดเวลา ดิฉันทราบว่าหลวงพ่อแผ่เมตตาการรักษาคุ้มครองดิฉันตลอดระยะเวลาที่ไป
โรงพยาบาลและตลอดเวลาที่อยู่โรงพยาบาล แม้ท่านจะไม่รับรักษาที่วัดก็ตาม

และคืนวันที่ ๒๕ มิถุนายน เวลาประมาณเลขเที่ยงคืนไปไม่กี่นาที ขณะที่ทุกคนเห็นเหนื่อยและ
อาจผลอกลับไป เป็นโอกาสให้ดิฉันสวดมนต์จบและสวดพระพุทธรูปได้ครบ ๕๘ จบ ดิฉันก็รู้สึกตัวทันที
ที่ว่าตัวเองหลุดพ้น และถอนจากสมาธิได้จริงๆ ก็รู้สึกดีและสามารถพูดได้อย่างปกติ ไม่ทำอะไรต่อต้าน
หรือคิดต่อต้านคำพูดของใครอีก ถามว่าหิวก็จะบอกตรงตามความเป็นจริง เมื่อลูกชายตื่นขึ้นมาจับตัวดู
ถามว่า “เป็นอย่างไรบ้าง” ก็บอกว่า “ดีแล้ว รู้สึกตัวแล้ว” คูสีหน้าลูกเห็นเขาโล่งใจ ดิฉันเองหลับสนิทจน
รุ่งเช้า

รักษาตัวอยู่ครั้งนี้เป็นเวลา ๗ วัน ดิฉันต้องกราบขอพระคุณพระเดชพระคุณพระราชสุทธินิญาณ
มงคล ที่ได้กรุณาแผ่เมตตาส่งบารมีมาคุ้มครองให้ฉันมีชีวิตอยู่อย่างปกติ หากไม่ได้บารมีหลวงพ่อก็แล้วดิฉัน
อาจกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบไปเสียแล้ว และไม่มีโอกาสมาเขียนเรื่องให้ท่านผู้อ่านได้อ่านเรื่อง
ประหลาดนี้

ปราณี จันทรัตน์

๖๖/๔๑ ถนนพระปิ่นเกล้า นครชัยศรี

แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๓๐

โทร.๘๘๔๐๑๐๕,๘๘๔๐๑๐๖

อนุสรณ์แด่ คุณลุงวัง น้ำดอกไม้

จันทิมา ทองสัมฤทธิ์

ข้าพเจ้า นางจันทิมา ทองสัมฤทธิ์ ศึกษาจบวิชาพยาบาลชั้นสูงจากต่างประเทศ โดยได้ทุนจากประเทศนั้น ช่วยเขาวัววัยขบถวัยรุนใช้ชีวิตในต่างประเทศหลายปี ครั้นกลับมาเมืองไทยอายุ ๒๔ อย่าง ๒๕ คิดตามประสาวัยเพื่อฝันว่าตัวเรานั้นหน้าตาดี ความรู้มี ตำแหน่งงานก็น่าสนใจ ใช้ชีวิตแบบตามใจตัวเอง คิด ๕ ข้อ มีเรียนมาตอนเด็กๆ ก็ท่องได้แต่มิได้ปฏิบัติ ส่งภาพวาดในหัวข้อ "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" ชนะเลิศ ๒ ปี ชื่อนทางด้านความคิด ข้อความเหล่านั้นก็เหมือนอยู่ในภาพเลย

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ล่วงเข้าวัยกลางคน มีความทุกข์ใจหนักหนา ปัญหาแก้ไม่ตก คิดเองว่าต้องลองถือศีล ๕ สัก ๒ อาทิตย์ดู คงจะทุเลาลงบ้าง ถือศีล ๘ มาที ๑๐ กว่าวันแล้ว ความทุกข์ก็ไม่หายหน้าตาก็หม่นหมอง จึงไปหาเพื่อนที่วัดมหาธาตุ ทำพระจันทร์ วันนั้นเป็นวันพระระหว่างนั้นมีสุภาพบุรุษผู้ใจดีมากกับพระ ๑ องค์ นิมนต์พระมาฉันน้ำปานะ ข้าพเจ้ารีบเข้าไปบอกว่าขอประเคนนะคะขอถวายน้ำปานะนี้" สุภาพบุรุษใจดีผู้นั้น ตอนหลังทราบที่ท่านชื่อ พันเอกแสง สมบุญ ท่านหยิบหนังสือให้ข้าพเจ้าเล่มหนึ่ง เป็นหนังสือสวดมนต์ของท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี พันเอกแสง สมบุญ (อนุศาสนาจารย์) ถามชื่อข้าพเจ้าและบอกว่า "วันนี้เป็นวันพระนะ ได้ถวายน้ำพระอานี้ ผมให้หนังสือสวดมนต์เล่มหนึ่งไว้เวลาว่างมีทุกข์ ถ้าสวดเป็นประจำได้ก็ยิ่งดี"

แหม! หนังสือพระอีกแล้ว ข้าพเจ้ารับมาอย่างเสียไม่ได้ ฉับพลันนั้นข้าพเจ้าก็หันไปถามพันเอกแสง และพระคุณเจ้าองค์นั้นว่า "สวดมนต์แล้วแก้ความทุกข์ได้จริงๆหรือ" พระคุณเจ้าองค์นั้นพร้อมกับพันเอกแสง สมบุญ ตอบพร้อมๆกันว่า "แก้ความทุกข์ได้ สวดบทนี้สิ" ข้าพเจ้าจึงพลิกหนังสือเล่มนั้นดูอีกอย่างละเอียด บังเอิญว่าหนังสือเล่มนั้น มีตัวอย่างคนมีความทุกข์อย่างเดียวกับข้าพเจ้า เขาผู้นั้นได้สวดบทพุทธคุณ พาหุง มหาภาฯ ทำอายุบวคหนึ่ง เช่นอายุ ๔๒ ปี ให้สวด ๔๑ จบ ปัญหาของเขาผู้นั้นก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

อนิจจา หลวงพ่อวัดอัมพวันต้องช่วยเราได้แน่นอนแต่พระคุณเจ้าเป็นใครกันเล่า เราไม่เคยรู้จัก อยู่ไกลถึงสิงห์บุรี ข้าพเจ้ารีบค้นหาเบอร์โทรศัพท์ สืบทราบแล้วท่านยังมีชีวิตอยู่ คิดว่าท่านเป็นพระหมอดูแน่ๆ เลยจะไปดูหมอกกับท่าน แต่ข้าพเจ้าหมอนเบอร์โทรศัพท์วัดอัมพวันผิด ไปติดบ้านชาวบ้านในละแวกนั้น ชาวบ้านเจ้าของโทรศัพท์นั้นได้บอกว่าหลวงพ่อบ้านไม่ใช่หมอดู เป็นวัดปฏิบัติ จึงไปเพื่อจะพบเราก็มียเงินถวาย รีบไปหาหลวงพ่อดีกว่า ไปถึง ๒-๓ ครั้งก็ไม่ได้พบง่าย ๆ แต่ว่าได้ทานข้าวจากวัดของท่าน

ฟรีอีก โอ้โฮ! ท่านไม่เอาสตางค์ อร่อยเสียด้วย ครั้นเข้าห้องน้ำ ห้องน้ำก็มากมายขัดล้างสะอาดรู้สึก
แปลกใจ เตรมที่หน้ากุฏิหลวงพ่อก็เห็นหนังสือกุญแจกรรม ซ้อมาอ่าน ยามมีทุกข์ก็นอนอ่านหนังสือ
เหล่านี้ มีความรู้สึกที่ สวดมนต์แล้วต้องปฏิบัติอีก มีความสงสัยว่าทำไมถึงต้องปฏิบัติธรรม และหนังสือก็
สนุกมาก สนุกกว่านวนิยายไหนๆเสียอีก เพราะเป็นนวนิยายชีวิตจริงทั้งสิ้น กลับมาวัดอัมพวัน จังหวัด
สิงห์บุรีอีก ก็ยังไม่ได้พบหลวงพ่อก็มีคนแนะนำให้ไปหาคุณแม่ใหญ่ ไปเล่าความทุกข์ให้ท่านฟัง คุณแม่
ใหญ่ท่านพูดคำเดียวว่า ข้าพเจ้าต้องมาปฏิบัติธรรม นี่ใจในใจว่ามากี่มา เดินตามผู้ใหญ่หมาไม่กัดแล้วเรขา
ทำได้หรือเปล่าหนอ

ระหว่างปฏิบัติธรรมต้องใช้ความอดทนสูง มากครั้งแรกก็ทำผิดๆ ถูกๆ ผิดเสียเป็นส่วนใหญ่ มา
ปฏิบัติธรรมก็แค่ ๓ วัน รู้สึกเราหลุดมาอยู่อีกโลกหนึ่ง มันเงียบสงบ ข้อสำคัญมีความสุขสบายใจมาก ทุกคน
ที่วัดอัมพวันให้ความเมตตาต่อข้าพเจ้ามาก มีคนเข้าใจเห็นอกเห็นใจ ระหว่างนี้ได้รู้จักและรับความเมตตา
จาก คุณลุงวัง น้ำดอกไม้ ท่านมาช่วยหลวงพ่อบูชาข้าวเลี้ยงแขกเหนือ หลังจากที่ข้าพเจ้าลาสิกขาแล้วคุณ
ลุงวัง จะมีน้ำใจซื้อของให้ข้าพเจ้ากลับกรุงเทพฯด้วยและเรียกข้าพเจ้าว่า“ลูกสาว” ทุกคนในวัดคอยให้
กำลังใจข้าพเจ้าเป็นอย่างดี และเรียกข้าพเจ้าว่า“ลูกสาว” วัง ช่วงนี้ข้าพเจ้ากลับบ้านก็สวดมนต์บทของ
หลวงพ่อกับปฏิบัติธรรม หลวงพ่อบอกว่าวันธรรมดาต้องถือศีล ๕ วันพระต้องถือศีล ๘ ทุกๆอย่างเรา
ต้องช่วยตัวเอง ทำให้ข้าพเจ้ามีความมุมานะพยายามทำเช่นนี้ทุกวันมิได้เว้น หลวงพ่อบอกว่าต้องทุก
วัน นอกจากนั้นยังได้คำสอนจากท่านมาหลายอย่าง เช่นเวลาจะให้ของใครต้องให้ของดีๆ อย่าใช้ความ
รุนแรงกับลูก อย่างร้องไห้ให้ลูกเห็นเดี๋ยวลูกหมดกำลังใจตั้งหน้าตั้งตาเลี้ยงลูกให้ดีแล้วลูกเราจะดีเส, วัน
เกิดเราต้องเลี้ยงแม่ให้อิ่ม และอีกหลายๆอย่าง พ่อแม่ของเรายังไม่เคยสอนละเอียดแบบนี้เลย แต่หลวงพ่
ท่านสอนละเอียดมาก ข้าพเจ้าเอาสมุดไปจดระหว่างท่านเทศน์ แล้วกลับมาอ่าน ลึกซึ้งที่สุดที่จะเปรียบได้

ข้าพเจ้านั่งนับวันนับคืน จากเดือนเกือบปีแล้วที่สวดมนต์ และปฏิบัติธรรม ความทุกข์ก็ออกจาก
ข้าพเจ้าไปที่และน้อย จนปัจจุบันข้าพเจ้าก็สบายใจขึ้นมาก ปัญหาต่างๆก็ค่อยๆแก้ไขได้ อยากจะบอกคุณ
ลุงวัง น้ำดอกไม้ ว่า“หนูสบายใจขึ้นแล้วค่ะ” ท่านก็มาจากไปอย่างไม่มีวันกลับ เหลือคุณงามความดีไว้คู่
กับวัดอัมพวัน ถ้าคุณลุงวังรู้ว่าในงานฌาปนกิจคุณลุงวัง ถึงแม้หลวงพ่ของท่านจะอาพาธก็อดสวดทำบุญออก
เครื่องขยายเสียว่าคุณลุงวังเป็นคนอารมณ์ดี มีเมตตาถึงตัวจะไปแต่ความดีเหลือไว้ “คุณลุงคะ หนูทราบ
แล้วค่ะว่าที่หลวงพ่ให้สวดมนต์และปฏิบัติธรรมนั้น ทำให้หนูสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆได้ด้วยปัญญา
ทำให้เกิดประโยชน์ดังนี้

๑. ลูกที่เคยไม่ยอมเรียนก็กลับมาเรียน (วิชาชีพ) อีกเพียงปีเดียวก็ใกล้จะจบ และเลิกคบกับเพื่อนที่ไม่ดี
๒. แม่สามีที่เคยมาว่าให้ซ้ำ ำใจ ก็ให้ความเมตตาเรามากขึ้น
๓. สามีเกิดความไม่สบายใจในบ้าน ไปกินเหล้า ดินนักร้อง หมอนวด มีหนี้สิน บัดนี้ สามีก็ตั้งหน้าทำมาหากินแล้ว มีความรับผิดชอบต่อครอบครัวมากขึ้น
๔. ตอนนี้หนูมีกิจการเล็กๆ ส่วนตัว ที่ทำมาหากินตามความรู้ที่เรียนมาด้วยความถูกต้องแล้ว
ค่ะ

ทั้งหมดนี้ นอกจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อพระราชสุทธินุญจนมงคล และคุณแม่ใหญ่แล้ว ขอกราบเท้า
ขอบพระคุณทุกๆคนในวัดอัมพวัน ตลอดจนพันเอกแสง สมบุญ พระคุณเจ้าที่มากับพันเอกแสง
สมบุญ ในวันนั้นด้วย และคุณงามความดีนี้ ขอน้อมเพื่อเป็นอนุสรณ์คุณลุงวัง น้ำดอกไม้ ผู้มี
พระคุณต่อข้าพเจ้าผู้ที่ได้รับสมญานามว่า “ลูกสาวบุญ” วัง

คนเก่าเล่าให้ฟัง

เมื่อว่าวขาดลอยลมในยามวิกาล

พลตรีวิวัฒน์ พานิช

ภายหลังจากทำบุญครบ ๖ รอบของภรรยา เมื่อ ๑๕ มี.ค. ๓๘ ณ วัดอนงคารามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า ควรจะได้ทำบุญครบ ๖ รอบบ้าง โดยจะทำพิธีที่วัดอัมพวันซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ เคยได้ร่วมสร้างกุศลกับพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล มานานกว่า ๓๐ ปี เมื่อได้ปรึกษา ลูกและภรรยาแล้วก็มีความเห็นชอบสนับสนุนดังนั้นข้าพเจ้าและครอบครัวออกเดินทางไปวัดอัมพวันเมื่อ ๒๕ มี.ค. ๓๘ ได้กราบเรียนท่านเจ้าคุณและแจ้งวัตถุประสงค์แล้วพระคุณเจ้าได้กำหนดทำพิธีวันที่ ๓๐ มี.ค. ๓๘ โดยร่วมกับนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่(ลูกศิษย์ของท่าน) เมื่อเสร็จธุระกิจจึงกราบลาท่านเดินทางกลับ กรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ

ข้าพเจ้าคิดเตรียมการเรื่องวัตถุประสงค์จ่ายไทยทาน ควรจะมีสิ่งใด หาซื้อที่ไหน ขณะนั้นร่างกายปกติดีทุกอย่าง ท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีเค้าเมฆฝนหรือเหตุการณ์ใดๆ จะเป็นอุปสรรคมาขวางกั้นในการจัดงานครั้งนี้แล้วเหตุการณ์ก็อุบัติขึ้นไม่ทันรู้ตัวนั่นคือ ในคืนวันที่ ๒๘ มี.ค. ๓๘ เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ เกิดอาการแน่นเหนื่อยหอบหายใจดังครอกๆ ข้าพเจ้าได้หยิบยาอมใต้ลิ้น(ISORDIL) ใต้โคนลิ้น จำนวน ๓ ครั้งๆ ละเม็ด แต่อาการหาได้ทุเลาลงไม่ ภรรยาบอกให้รีบไปโรงพยาบาลรามา ข้าพเจ้าก็ตกลงทันที มีลูกสาวเป็นคนขับรถ ข้าพเจ้านั่งข้างหน้ามี นส.ดวงศรีฯ(เด็กที่บ้าน) ประคองตัวอยู่ด้านหลัง และภรรยากระโดดจากบ้านฝั่งธนฯไปโรงพยาบาลรามาประมาณ ๒๐ กม. อาการปวด เหนื่อยหอบได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ ข้าพเจ้าได้ตั้งสติกำหนดปวดหนอนๆเพ่งไปที่หัวใจตลอดเวลา รถแล่นมาติดไฟแดงทางแยกทุกแห่ง เลยเพิ่มอารมณ์เครียดทำให้ปวดหนักขึ้นนึกถึงเทพยาดาฟ้าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และคุณครูบาอาจารย์ มาช่วยให้ลูกหายปวดโรคด้วยเถิด ความนึกคิดมั่นว่าวันจับต้นชนปลายไม่ถูก เพราะเกิดเวทนามรุนแรงเหลือเกิน กำหนดไม่ได้ผลได้แต่ร้องโอยๆ ปวดเหลือเกิน คิดว่าเมื่อไรจะถึงโรงพยาบาลเสียที ลูกขับรถก็ใจไม่ดีได้แต่ปลอบใจให้พ่อทนเอาหน่อย ประเดี๋ยวก็ถึงแล้ว เมื่อรถแล่นข้ามทางรถไฟ(ข้างกระทรวงการต่างประเทศ) มือซ้ายของข้าพเจ้าร่วงตกจากราวที่เกาะคอพับลง แล้วความมืดเข้ามาแทนที่เป็นเจ้าชายนิทรา โดยไม่รู้ตัว (ไม่รับรู้จากทวารทั้ง ๖ โดยสิ้นเชิง) และข้าพเจ้าได้มารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่เข็นรถนอนเข้าลิฟท์ ล้อรถเข็นได้สะดุดกับขอบประตูลิฟท์ ทำให้เกิดการสะดุ้งกระพริบตา คุณหมอคัทราพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (ญาติ) ได้กำกับดูแลมาตั้งแต่ต้นเฝ้าดูอาการข้าพเจ้าเห็นว่าคนไข้คงจะรู้ตัวจึงเรียกชื่อ

เบาๆ ข้าพเจ้าก็ลืมตารับรู้ แล้วคุณหมอได้บอกว่ามีญาติหลายคนมาเยี่ยมทำให้สบาย ขณะนี้จะพาขึ้นไปห้อง CCU ชั้น ๕ อย่าได้กังวล ข้าพเจ้าก็หลับตานึกขอบคุณทุกๆท่านที่ได้ช่วยเหลือในยามคับขันเช่นนี้ และใจนึกขอให้ลิฟท์ขึ้นสู่ชั้น ๕ เร็วๆ เพียงชั่ววู้อใจเจ้าหน้าที่ก็เห็นเตียงเข้าสู่ตึก CCU ห้องที่ ๔ ชั้น ๕ ได้พบคุณหมอสันต์ หัตถิรัตน์ และคุณหม้ออีกหลายคน ตลอดจนเจ้าหน้าที่พยาบาลได้ยื่นรอเตรียมปฏิบัติงานตามแผนไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อเปลี่ยนถ่ายเตียงเรียบร้อย ข้าพเจ้าถูกฉีดยาชาอาการระลึมระลือ ได้ยินเสียงคุณหมอสันต์สั่งการต่อสายหลายเส้นสับสนซุลมุนอยู่ในลำคอ จมูก แขน ที่ปีศาจวะๆ ต่างทำงานแข่งกับเวลา ทุกอย่างเรียบร้อยก่อนเวลา ๒๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสถามปัญหา ได้แต่ฟังคุณหม้อพูดอย่างเดียวเพราะพูดไม่ได้ ไม่มีเสียงออกจากลำคอเลย จึงเกิดอารมณ์เกรียดบังเล็กน้อยเพราะไม่รู้สาเหตุได้แต่ใช้ภาษาใบ้แทนโดยพยักหน้า สายหน้าเท่านั้น เข้ารุ่งขึ้นจึงทำมือส่งสัญญาณขอคืนสอกระดายไว้ประจำเตียงจะได้เขียนถามและตอบให้เข้าใจกัน จึงได้รู้ว่าต่อท่อออกซิเจนทับหลอดเสียงเข้าสู่ปอดถ้าอาการดีจะถอดออกใน ๒-๓ วัน ขณะนี้คงพูดไว้ก่อน ข้าพเจ้ามีความอี๊ดอี๊ดต้องนอนถ่ายปีศาจวะอยู่บนเตียงการดูดเสมหะออกจากลำคอทุกวันเจ็บมากแทบจะอาเจียนระบมเจ็บคอทุกครั้ง เมื่อได้เอาท่อสายออกซิเจนออกจากคอแล้ว เหลือไว้บางสายที่จำเป็นทำให้อารมณ์ดีขึ้นมาก พูดได้ในระยะแรกเสียงแผ่วเบาและดีขึ้นตามลำดับ เข้าวันหนึ่งได้มีโอกาสถามคุณหม้อธีระฯ เร็วๆ ใจดังครอกๆ เกิดจากอะไร? คุณหม้อได้บอกว่าเกิดจากกล้ามเนื้อหัวใจด้านล่างซ้ายไม่ทำงานดูดออกซิเจนเลือดแดงจากปอดไปสู่หัวใจ จึงเกิดน้ำท่วมปอด เจ้าหน้าที่ต้องใช้เครื่องดูดเสมหะออกจากลำคอ ทำให้เกิดอาการเจ็บปวดทุกครั้งเป็นเรื่องธรรมดา วันที่ ๓ เม.ย. ๓๘ คุณหม้อสันต์ฯ และคุณหม้อธีระฯ ได้ตรวจอาการเห็นว่าทุกอย่างเข้าขั้นปกติ จึงอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลวันที่ ๔ เม.ย. ๓๘ แล้ว คุณหม้อสันต์ฯ ได้ทำการตรวจโรคติดตามผลประจำ ๒ สัปดาห์ ประจำเดือน ประจำ ๒ เดือนตามลำดับ ผลปรากฏว่าเป็นที่น่าพอใจ แต่ให้พยายามลดน้ำหนักตัวลงอีกหน่อยจะดีกว่านี้

การเจ็บป่วยครั้งนี้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ญาติบางคนสงสัยเมื่อคืนวันที่ ๒๘ มี.ค. ๓๘ นอนสลบไปสลหัวใจหยุดเต้น ต้องผายปอดอยู่นานพอสมควร เจ้าหน้าที่เซ็นรลขึ้นลิฟท์ลืมตาได้อาการดีวันดีคืนน่าแปลกใจจริงๆ ข้าพเจ้ารู้ได้เฉพาะตัว บอกไปใครจะเชื่อ ถ้าจะพูดรวมๆ ก็สรุปได้ว่ายังไม่ถึงเวลากรรมงกุศลเก่ายังหนุนอยู่ สู้ต่อไปในการปฏิบัติกรรมให้มากยิ่งขึ้น

ได้มีผู้เห็นเหตุการณ์และบอกเล่าประกอบเรื่องเป็นข้อมูลน่าเชื่อถือได้ดังนี้

๑. การเจ็บป่วยหนักแทบเอาชีวิตไม่รอด

* ลูกสาว (ขับรถ) บอกว่าคุณพ่อมีอาการหนักมากร้องครวญครางตลอดเวลา ทำให้ใจไม่ค่อยดีจึงขับฝ่าไฟแดงทางแยกในบางช่วง เมื่อข้ามทางรถไฟแล้ว มือซ้ายของพ่อตกพร้อมศพปลงจึงบอกให้ดวงศรีประคองศีรษะไว้ จนรถแล่นมาจอดข้างตึกอุบัติเหตุได้รับบอกเจ้าหน้าที่นำรถเข็นมารับ ตอนนั้นพ่อสลบแล้วต้องอุ้มขึ้นเตียงเข็นเข้าห้องฉุกเฉินเป็นจังหวะพอดีไม่มีคนไขอื่น คุณหมอและเจ้าหน้าที่รับดำเนินการปั๊มหัวใจทันที

* น.ส.ดวงศรีฯ ได้เล่าว่าได้ประคองศีรษะของข้าพเจ้ามาถึงตึกอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่อุ้มนอนบนรถเข็นได้อามือจับแขนขาดูมีความเย็นไปหมดจึงร้องให้ และได้ตามเข้าไปดูในห้องฉุกเฉิน ได้เห็นหมอและเจ้าหน้าที่ชาย ๓ คน ขย่มร่างข้าพเจ้า คนแรกเอาฝ่ามือทับกันแล้วกดขย่มบนหน้าอกอย่างแรง คนที่สองเอาฝ่ามือทับกคบริเวณท้อง ส่วนคนที่สามเอามือทั้งสองแยกกดไหล่ ๒ ข้างอย่างเต็มที่ ทำเช่นนั้นนานหลายนาทีจนกระทั่งมือเท้าเริ่มอุ่น หัวใจเต้นทำงานแล้วจึงให้เจ้าหน้าที่คนที่สองและคนที่สามหยุดยังเหลือคนแรกทำต่อไปเจ้าหน้าที่หญิงได้สวมท่อออกซิเจนพึมพำ ในขณะที่นั้นได้เห็นคุณหมอกัทรารพฯเดินเข้ามาบอกเจ้าหน้าที่และกลับออกไปต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่ก็เข็นรถไปขึ้นลิฟท์

* ลูกชาย (กบ) ได้บอกว่า พ่ออยู่ในชั้นโคม่านาวิตกเจ้าหน้าที่กำลังขย่มตัวให้หัวใจกลับทำงานจึงได้รับโทรศัพท์ไปวัดอัมพวัน คุณคุณธรรณาได้รับสาย จึงเล่าเรื่องแล้วกราบเรียนหลวงพ่อให้ช่วยเหลือด้วย ครุวรรณแจ้งว่าท่านกำลังอบรมพระณฺรฯ จะเข้าได้หรือไม่ยังไม่รู้แต่จะลองดู

* คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์ ได้ไปเยี่ยมท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินุญจนมงคล เมื่อ ๒๐ พ.ค. ๓๕ ได้โทรฯมาบอกข้าพเจ้าว่า “ ท่านเจ้าคุณพูดว่าไม่แผ่เมตตาไปพอดีเห็นเสข.นอนแผ่อยู่บนเตียง แต่ติดอยู่ในใจว่าคงไม่เป็นอะไร” ข้าพเจ้าเจ็บป่วยเข้าโรงพยาบาลรามาหลายครั้ง แต่ทุกครั้งยังมีสติไม่เจ็บปวดรุนแรงเหมือนครั้งนี้ ปวดเจ็บจนสลบ หัวใจหยุดเต้นหลายนาที ได้อาศัญญบารมีพระคุณเจ้าหมอรชชาติฯ เจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถ จึงกลับฟื้นคืนชีวิตมาได้อย่างรวดเร็ว นับว่ามีพระคุณอย่างสูงมีรู้ลึมเสื่อไปได้เลย

๒. ความประมาท

ข้าพเจ้ายังมีความประมาท หย่อนยานการปฏิบัติต่อคำแนะนำคำเตือนของแพทย์ในเรื่องอาหารการกิน ตามใจปากไม่ค่อยหลีกเลี่ยงไขมัน ออกกำลังเดินน้อย นอนมากลดน้ำหนักไม่ได้ตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด อดยาได้ลิ้นเพราะแพ้ผงชูรสอยู่เป็นประจำ เกิดความเครียดภายในกรอบครัวอยู่เสมอ จึงทำให้เกิดเส้นเลือด

เดิมตีบอีก เลือดไหลเวียนไปสู่หัวใจไม่สะดวกจำเป็นต้องวางนหาทางเดินเส้นใหม่โดยบังเอิญหรือใช้พลังจิต ทะลุทะลวงก็เหลือที่จะเขาได้ นับว่าเป็นบทเรียนสำคัญยิ่งคือความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย

๓. ความหมายคำว่าสลบ และหัวใจหยุดเต้น

ข้าพเจ้ายังไม่ทราบคืนัก จึงได้เรียนถามคุณหมอ ท่านได้อธิบายว่า

- คำว่าสลบนั้น หัวใจยังทำงานอยู่แต่ไม่มีความรู้สึกรับรู้สิ่งใดทั้งสิ้นชั่วระยะหนึ่งหรือตลอดไป จนถึงสิ้นลมปรานแบบเจ้าหญิงหรือเจ้าชายนิทรา
- คำว่าหัวใจหยุดเต้น หมายถึงหัวใจไม่ทำงานสูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย ทุกส่วนหยุดนิ่งไม่ไหวติง เครื่องมันดับปั้มไม่ติดต้องตายแน่ๆ ปลูกไถ่ เติรมัจฉาปนกิจได้แล้ว แต่ข้าพเจ้ารอดมาได้อย่างหวุดหวิด ทางเบื้องบนให้โอกาสทำกุศลต่อ

๔. การปฏิบัติธรรม

ข้าพเจ้าได้นำหลักคำสอนในเรื่องการเจริญสติปัฏฐาน๔ มาพิจารณา เมื่อเกิดเวทนาขึ้นในคราวนี้มาใช้ปฏิบัติ ปรากฏว่าไม่เท่าที่ควร ทำให้รู้พลังจิตยังอ่อนใช้การไม่ได้ ซึ่งตั้งสติกำหนดปวดหนอยังจุดที่ปวดยิ่งปวดหนักไม่มีการสร้างชาจนกระทั่งสลบ หัวใจหยุดเต้น ถ้าไม่ได้คุณหมอและพระคุณเจ้าช่วยเหลือคงไปอยู่วัดแน่ๆ การปฏิบัติธรรมที่บ้านไม่เหมือนอยู่ที่วัดเพราะมีข้อบกพร่องไม่ถึงสี่ (กินข้าว ๓ มื้อ) ไม่มีความวิเวก มีแต่ความเครียดเข้ามาแทน เวลาเริ่มจบไม่แน่นอน ข้าพเจ้ามารู้ตัวในคราวนี้ว่ายังมีส่วนบกพร่องจึงต้องแก้ไขให้ดีกว่าเดิมเท่าที่จะทำได้

๕. การบริการ

คุณหมอและเจ้าหน้าที่พยาบาลอำนวยความสะดวกให้การรักษาเป็นอย่างดี ทุกคนเอาใจใส่ในหน้าที่ มีอารมณ์เย็นพูดจากับคนไข้เป็นกันเอง ใช้จิตวิทยาเข้ากับคนป่วยเหมือนญาติสนิท มีความข่มใจอดทนในการบริการต่อผู้ป่วยที่จิตผิดปกติ ผลัดเปลี่ยนเข้าเวรเฝ้าตรวจคนไข้แต่ละคนโดยให้อาหาร ยา ดูแลการขับถ่าย วัดความดัน วัดอุณหภูมิ ออกซิเจนในปอดตามเวลาที่กำหนดแล้วบันทึกข้อมูลในเวชระเบียน นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่มา X-RAY ทำ EKG (กราฟหัวใจ) เพื่อให้คุณหมอได้พิจารณาสั่งการต่อไป คุณหมอมาดตรวจคนไข้ในตอนเช้าและบ่ายเป็นประจำ บางครั้งก็นำนักเรียนแพทย์ปีสุดท้ายมาดูแลและอธิบาย CASE พิเศษอีกด้วย

การเกิดแก่เจ็บตาย ย่อมเป็นทุกข์ตามพระไตรลักษณ์ที่เป็นสัจธรรม ข้าพเจ้าได้หมดลมหายใจไปชั่วขณะเปรียบเสมือนว่าขาดลอยลมหายใจเพราะสายป่านขาดลอยคว้างอยู่กลางอากาศไม่รู้ทิศทางที่จะเห็นขึ้นบนหรือปักหัวลงล่าง ยังมีบุญกุศลที่พระคุณเจ้าพระราชสุทธินุญามงคลได้แผ่เมตตาตามจังหวะพอดี ในขณะที่คุณหมอและเจ้าหน้าที่พยาบาลกำลังปั๊มหัวใจจนกระทั่งหัวใจทำงานได้ตามปกติ แล้วเจ้าหน้าที่ก็นำเข้าสู่ตึก CCU (ห้องฉุกเฉิน) ซึ่งคุณหมอสันต์ หัตถิรัตน์ พร้อมเจ้าหน้าที่รองรับดำเนินการรักษาสืบต่อไป จนร่างกายแข็งแรงกลับมาบ้านแล้วบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่รอดมาได้อย่างอัศจรรย์ใจจริงๆ ให้ผู้อ่านได้ทราบ

ข้าพเจ้าใคร่ขอกราบขอบพระคุณ แพทย์ พยาบาล ซึ่งมีคุณหมอรชชาติฯ คุณหมอธีระฯ คุณหมอสันต์ หัตถิรัตน์ (ท่านมีความเชี่ยวชาญชำนาญโรค รักษาข้าพเจ้ามาแต่แรก ปี๑๖ จนปัจจุบัน) คุณหมอกัทรพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (ซึ่งเป็นญาติสนิท ช่วยเหลือประสานงาน อำนวยความสะดวกทุกๆ ครั้งที่ข้าพเจ้าป่วยเจ็บ หัวหน้าและเจ้าหน้าที่พยาบาลทุกๆ ท่านในหน่วย CCU. (CARDIAC CARE UNIT) ตลอดจนพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินุญามงคลได้โปรดแผ่เมตตาบารมีให้ยู่รอดปลอดภัยเสมอมา แม้แต่พระคุณเจ้ากำลังอบรมแนะนำญาติโยมสมณชีพราหมณ์ก็ยังเสียสละชะงัดคราว เพื่อช่วยให้ข้าพเจ้ากลับฟื้นคืนได้ทันเวลาในขณะที่ชุดแพทย์กำลังปั๊มหัวใจอยู่ นับว่าโชคดียิ่งของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ พระคุณเจ้าได้เตือนย้ำ อยู่เสมอว่าอย่าประมาท จะตายวันตายพรุ่งไม่รู้แน่ จงเข้าวัดปฏิบัติธรรมเสียแต่วันนี้ อย่างผลัดวันให้เนิ่นนานไป เอาเพียงแค่เจริญสติปฏิฐาน ๔ ก็พอแล้วสามารถบอกตัวได้ใช้ตัวเป็น นำมาแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้ ไม่ต้องพึ่งใครถามใคร เห็นแต่โยมเข้าวัด เอาแต่ทุกข์มาให้พระแก้ปัญหาร้อยแปด เราทำเองต้องแก้เองมันถึงจะถูก นอกจากเหตุสุดวิสัยนั้นแหละ โมง จะเข้าไปช่วยเหลือเมื่อจำเป็น บางคนโดนเวทนาเล่นงานเข้าหน้อยสู้อยู่ไม่ไหวเลิกเลย ขึ้นทำเช่นนี้อีกเรื่อยไปก็ไม่ได้สำเร็จ เราเกิดมาเป็นคนนั้นแสนยาก นับว่าโชคดีได้พบพระพุทธศาสนา เราต้องตั้งดวงเอาของดีเข้าไปในตัวให้มาก พระคุณเจ้าได้มองเห็นการณ์ไกลจึงเร่งอบรม พัฒนาจิตเขาชวน มุ่งเสกคนให้เป็นงาน อยู่ในศีลธรรมร่วมพัฒนาชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป นับว่าเป็นโครงการที่สำคัญยิ่งซึ่งทำให้ประเทศชาติมีค้ำและมั่นคงในที่สุด

ในวาระดิถีเวียนมาบรรจบ ครบรอบวันเกิดท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินุญามงคล จึงขออำนาจพระให้ท่านมีพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ประสบความสำเร็จสมความปรารถนาทุกประการ เทอญ

กาฝากกุมารทรมาณแม่

พลตรีวิสันต์ พานิช

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าทางภาคเหนือเป็นดินแดนถิ่นไทยงาม มีทิวทัศน์ภูมิประเทศสวยงามอุดมสมบูรณ์เต็มไปดด้วยป่าไม้ ภูเขา อากาศสดชื่นบริสุทธิ์เย็นสบาย เป็นที่อยู่อาศัยของชาวพื้นเมืองหลายเผ่าพันธุ์มาช้านานแล้ว มีผิวพรรณงาม หน้าตาสดสวย พุดจาไพละเพราะพริ้ง อ่อนหวานเมื่อยามได้ยั้งการเจรจาอุ้มเมือง รักษาจารีตประเพณีเคร่งครัดสืบทอดกันมาจนกระทั่งปัจจุบัน ยังมีชาวพื้นเมืองส่วนน้อยนับถือผีสง่า ทรงเจ้าเข้าทรง มีตำนานกล่าวขานถึงวิญญาณร้ายมาเล่นงานชาวบ้านทุกรูปแบบ มันเป็นเรื่องสลับซับซ้อนยากที่จะเข้าใจได้ในระดับจิตธรรมดาอย่างพวกเราขณะนี้ก็ยังมีปรากฏให้เห็นต่อสายตาแก่ครอบครัวหนึ่งซึ่งมีอาชีพรับจ้างปลูกผักทำสวน ตั้งบ้านเรือนอยู่ ๗๗ จ.เชียงใหม่ ศิวเมียงคู้มีดำรงชีวิตอยู่ด้วยความลำบาก มีความขยันอดทนต่อสู้ มีลูกหลายคน ครั้งสุดท้ายในปี ๒๕๑๑ ได้คลอดลูกฝาแฝดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค จ.เชียงใหม่ ได้ตั้งชื่อเล่นว่าอ้อย (เป็นหญิง) และหนึ่ง (เป็นน้องชาย) อายุต่างกันไม่กี่นาที อ้อยร่างเล็กสมศักดิ์ส่วน ไบหน้าคมคาย ร้องเก่ง พุดเก่งแต่น้องหนึ่งมีลักษณะรูปร่างสูง น่ารัก ไม่ค่อยร้องพุดน้อย แม่ทะนุถนอมเลี้ยงดูลูกเป็นช่างดี แต่ขาดเงินทองจำใจต้องยกลูกแฝดนี้ไว้กับภรรยาข้าราชการผู้หนึ่งไว้อุปการะ สามภรรยาได้จ้างแม่นมเลี้ยงเด็กคู้นี้อย่างดีจนเด็กมีอายุได้ ๒ ขวบ เป็นวัยน่ารักน่าเอ็นดู ในกาลต่อมาแม่เลี้ยงได้ล้มป่วยถึงแก่กรรมลง คนเลี้ยงลาออก ไม่มีใครเลี้ยงดูฝาแฝด ชีวิตของทารกคู้นี้ได้ถูกส่งคืนไปสู่สู่อ้อมอกแม่ยังถิ่นเดิมของตนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อชีวิตเจริญวัยอายุเข้าเกณฑ์ศึกษาภาคบังคับ แม่ก็ส่งเข้าเรียนในโรงเรียนประจำอำเภอนั้น จากผลการศึกษาของเด็กสองคนนี้ปรากฏว่า อ้อยผู้ที่ขยันเรียนสนใจใฝ่ศึกษาได้คะแนนดีกว่าน้องหนึ่ง ซึ่งชอบเล่นมากกว่าเรียน นิสัยชอบงานช่าง เมื่อเป็นดังนี้แม่ก็ส่งลูกอ้อยมาอยู่กับน้ำ เรียนต่อในตัวเมืองเชียงใหม่ แล้วส่งเข้าเรียนในกรุงเทพฯ สำเร็จจากโรงเรียนอาชีวะแห่งหนึ่ง แล้วเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล ขณะนี้กำลังศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ส่วนลูกหนึ่งเมื่อชอบงานช่าง แม่ได้ฝากให้ทำงานอยู่กับน้ำ ฝึกหัดเป็นช่างแกะสลักเครื่องเงิน เครื่องถม เมื่อมีความชำนาญดีแล้ว น้ำก็ส่งหลานชายหนึ่งไปควบคุมดูแลกิจการร้านที่ต่างจังหวัดเป็นการชั่วคราว นานๆหลายปีพี่น้องคู้นี้จะหาโอกาสมาพบกันที่บ้านในกรุงเทพฯ แล้วพากันไปเที่ยวต่างจังหวัดชายทะเลอย่างมีความสุขตามประสาวัยรุ่น

ในเวลาต่อมาชีวิตของลูกหนึ่งเริ่มจะอับแสงลง เนื่องจากเป็นมะเร็งในเม็ดเลือด เข้ารักษาตามโรงพยาบาลหลายแห่ง สุดท้ายไม่มีทางรักษาตัวได้เพราะเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายกระจายไปทั่วแล้ว

เจ้าหน้าที่แนะนำให้นอนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านจะเหมาะสมกว่า ลูกหนึ่งหมดอาลัยในชีวิต อนิจจามันไม่ใช่พรหมลิขิต มันต้องเป็นกรรมลิขิตตัวเราเองอย่างแม่นยำมันหนีไม่พ้น เราคิดมาได้เพราะแรงกรรมสมดังพุทธานุสติที่ว่า “เกิดมาในเบื้องต้น มีการเปลี่ยนแปลงในท่ามกลางและมีการแตกสลายในที่สุด” เป็นสัจธรรมจริงแท้แน่นอนหันสมัยอยู่เสมอ ท่านหลวงพ่ोजรรณูได้พูดอยู่เสมอว่า “ให้มีสติสัมปชัญญะ อย่างประมาทให้สร้างกรรมดี ละกรรมชั่ว จงอโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวรด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งเป็นทางสายกลาง ผู้ปฏิบัติจะรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง”

มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ มีการเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย แต่ละคนไม่อยากจะเจ็บ-ตาย จำต้องดิ้นรน มีญาติที่ไหนด มีอาจารย์เก่งๆที่ใด ก็จะต้องดิ้นรนไปพบให้ถึงที่สุด ในทำนองเดียวกัน ลูกหนึ่งอยู่ไชรุ่นยังไม่ได้แต่งงาน แต่จะต้องตายเพราะโรคร้ายนี้ จำเป็นอยู่เองจะต้องปรึกษาหารือในหมู่ญาติเพื่อนฝูงเพื่อหาหนทางปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยจากโรคร้ายนี้ ทุกคนลงความเห็นว่าการบรรพชาเก็บนาคอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรเป็นการต่ออายุไปในตัว ต่อมาพ่อแม่ญาติพี่น้องจึงได้ทำการบวชลูกหนึ่งที่วัดแห่งหนึ่ง จ.เชียงใหม่ เมื่อปี ๒๕๓๔ พระภิกษุหนึ่งได้ศึกษาธรรม มีจริยาวัตรเคร่งครัดในพระวินัยตลอดจนปฏิบัติตามกรรมฐานตามพระอาจารย์ที่ได้สั่งสอนมา และฝึกภาคปฏิบัติการเดินธุดงค์ด้วย เคยเดินทางไปแคว้นสิบสองปันนา อาการของโรคมีแต่ทรงกับทรุดลงเรื่อยๆ อาจจะเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกจังหวะตามขั้นตอน หรือขาดอาจารย์ที่มีความชำนาญควบคุมแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง หรืออดีตชาติได้ทำกรรมหนักไว้มาก จนสุดที่เจ้ากรรมนายเวรจะอโหสิกรรมให้ได้เป็นการเตือนล่วงหน้าหมดสติจะต้องทิ้งร่างจากโลกนี้ไปสู่ภพใหม่ที่น่าจะเป็นไปได้ อยู่มาวันหนึ่งพระภิกษุหนึ่งมีจิตร่อนรนคิดถึงโยมอุปัฏฐาก(อดีตเป็นร่างทรง) จึงเดินทางไปเยี่ยม (บวชชีแล้ว) ที่ จ.ลำพูน เมื่อมาถึงบ้านเกิดเป็นลมหน้ามืดล้มพับสลบลง โยมได้พิจารณาว่าพระภิกษุหนึ่งได้กาลมรณภาพแล้ว เพื่อมิให้แม่ต้องเสียใจในการตายของลูกชาย จึงแก้ปัญหาโดยเชิญวิญญาณกุมารเข้าสิงร่างพระภิกษุรูปนี้ทันที แล้วได้เลี้ยงกุมารไว้ที่บ้านอยู่ชั่วระยะหนึ่งแล้วมีสิ่งคลาไคลให้โยมนึกถึงแม่ของพระ ถ้าไม่บอกให้แม่เขารู้จะเกิดเรื่องราวใหญ่โตในวันข้างหน้าได้ จำต้องส่งข่าวให้แม่มารับศพพร้อมกุมารกลับคืน ไปเลี้ยงยังบ้านของคนที่บ้านเมืองเชียงใหม่

แม่รู้สึกเศร้าโศกเสียใจในการสูญเสียลูกชายเป็นอย่างมาก ถือว่าเป็นการสิ้นเคราะห์เพราะรู้ตัวล่วงหน้าแล้วว่าไม่วันใดวันหนึ่งลูกต้องจากไปแน่ๆ ก็เตรียมจัดงานศพไว้แล้วแต่คราวนี้มันเกิดมีปัญหากับศพเพราะมีกุมารมาสิงร่างอยู่ จะทำฌาปนกิจได้อย่างไรกัน จำต้องข่มใจ ใจเย็นสู้เสื่อ เอน้ำเย็นชุบไล่กุมารไปก่อน คงจะมีทางขอร้องให้ออกในวันข้างหน้า แม่ก็ยินดีรับศพพร้อมด้วยกุมารไปเลี้ยงที่บ้านโดยแยกอยู่ต่างหาก บ้านนี้มีแต่แม่คอยอยู่ดูแลปฏิบัติรับใช้ลูกกุมารเป็นอย่างดีเหมือนลูกคนหนึ่ง ซื่อของเก็บไว้

ผู้เขียน มีนม ไก่สด อื่นๆ แซ่ไว้ให้ลูกกุมารกิน คอยเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดไม่คลาดเคลื่อนไปจากสายตาแต่
แม่ได้ทนเลี้ยงกุมารมาหลายเดือน สังขารของตนเริ่มโรยราความชราเข้ามาแทนที่และยังไม่รู้ชะตากรรมว่า
กุมารจะออกจากร่างเมื่อใด แทบจะเหลืออดเหลือทนอยู่แล้ว จึงโทรศัพท์ลงมามอบลูกอ้อยเล่าเรื่องต่างๆให้
ฟังขอให้รับขึ้นไปด่วน หัวอกแม่จะแตกอยู่แล้วลูกอ้อยจึงลงงานรีบเดินทางไปหาแม่ทันที ต่อมาลูกอ้อยก็
ได้โทรศัพท์ทางไกลเล่าเรื่องชีวิตประจำวันของกุมารที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ให้คุณอาได้ทราบ และ
ถ่ายทอดมาให้ข้าพเจ้าได้ทราบพอสรุปได้ดังนี้

๑. กุมารอยู่ในร่างพระภิกษุหนึ่ง (เอาจีวรออกแล้ว) สามารถ ยืน-เดิน-นั่ง-นอน เข้าส้วมถ่ายทุกข์
เหมือนคนเวลาหิวจะเปิดตู้เย็นดื่มนม ทิ้งหัวนมกลิ้งนอน หอง กินไก่สดๆ รูปร่างสูงใหญ่(ลูกหนึ่ง
รูปร่างสูง) ผอมผิวหนังหุ้มกระดูก คาโปนน่ากลัว น้ำเสียงพูดเป็นผู้ชาย พูดภาษาเหนือ
๒. กุมารปกติจะไม่ค่อยหลับนอน จะนอนในมุ้งที่กางไว้ สวมหมวกไหมพรม เวลาหิวจะเรียกแม่ๆ
กุมารเคยพูดว่าไม่อยากจะอยู่ในร่างนี้เพราะหนักเกินไป จะออกก็ไม่ได้เนื่องด้วยพ่อ(ตายไปนาน
แล้ว เป็นชาวกะเหรี่ยง) บังคับไม่ให้ออกกุมารนี้จึงบริกรรมคาถาป้องกันตัวของเขาเองได้
๓. แม่จะเอาผ้าชุบน้ำ ลูบตัวให้กุมาร เป็นผิวหนังน่าพะยะ มีกลิ่นเหม็นสาบแบบซากศพจำต้องฝืนใจทำ
๔. กุมารไม่ยอมให้ใครถ่ายรูปตัว และโยมอุปัฏฐาก(ร่างทรง) ด้วย ใครจะทำอะไรรู้หมด เป็นที่
หวาดกลัวของคนทั่วไป แต่ญาติใกล้ชิดเห็นเป็นเรื่องธรรมดา และกุมารก็ไม่ทำร้ายใคร ยังไว้
หวนให้คนจนได้ด้วย
๕. แต่ต้องการให้กุมารออกจากร่าง เพื่อจะฉกฉวยลูกชายหนึ่ง แต่หมดปัญญาไม่รู้จะทำประการ
ใด อาจารย์เก่งๆทางขับไล่ผีก็มรณภาพหรือตายไปหมดแล้ว
๖. พวกอาได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแจ้งข่าวขอความเมตตาจากหลวงพ่ोजรัญช่วยเหลือในเรื่องนี้ด้วย

ข้าพเจ้าได้ดำเนินการตามข้อ ๖ แล้วเมื่อ ๑๑ ธ.ค. ๓๗ และได้แนะนำขึ้นตอนวิธีปฏิบัติ เพื่อขอ
บารมีหลวงพ่ोजรัญให้ลูกอ้อยทำพิธีที่บ้านเชียงใหม่ด้วย

เรื่องที่ได้เล่ามานี้มันแปลกประหลาดแต่จริง เพราะมีพยานบุคคลรู้เห็นนำมาอ้างอิงได้ ก่อนเมื่อ
ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องกุมารที่เคยได้ทราบมาเมื่อประมาณปี ๒๕๐๖ ข้าพเจ้าและพรรคพวกมีโอกาสได้เห็น
หลวงพ่ोजรัญ วัดนวลจันทร์ในเขตมีนบุรี ได้รดน้ำมนต์ใส่กุมารที่สิงอยู่ในร่างหญิงสาวอายุประมาณ ๑๖
ปี (พ่อแม่นำมา) หลวงพ่อดักน้ำมนต์ในถังสานไปที่ตัวหญิงสาวพร้อมขู่ว่าจะชกเอาไม้เรียวตีที่พื้นกระดาน
ซักไซ้ให้กุมารบอก “ใครส่งมึงมาเข้าร่าง ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน” กุมารไม่ยอมบอกได้แต่ร้องโหยๆ “กูเจ็บ

ถูกแล้ว แต่กูไม่บอก” “ทำไมจึงไม่บอก” “ก็กูหิวนี้หว่า กูจะกินกล้วยนี้” “ถ้าข้าให้กิน มึงอื่ก็ไม่ต้องบอก กูไม่ให้กิน” หลวงพ่อก็สานน้ามนต์เรื่อยๆไป เอาไม้เรียวตีพื้นกระดานไปด้วย ถึงที่หนึ่งหมคก็มีถึงที่ ๒-๓ ลูกศิษย์ล้าเลียงมาให้เรื่อยๆ เห็นร่างเด็กเปียกปอนไปหมด ตัวสั้นเทิ้มอ้อขนไปมาดูแล้วว่าเวทนา จีนทำต่อไปเด็กสาวจะเป็นอันตรายถึงตายได้ เพราะถูกกระทำมานานแล้วต้องค่อยๆไล่ไปเรื่อยๆ วันนั้นกุมารไม่ออกจากร่าง แต่หลวงพ่อเหนื่อยหอบเพราะอายุมากแล้ว หลวงพ่อพูดว่า“พวกหมอแขกมันเลียงผี ปล่อยคุณไสย สำหรับรายนี้มีผู้ชายมาขอแต่งงานกับหญิงสาวคนนี้ แต่แม่เห็นว่าผู้ชายฐานะไม่ดี จึงตอบปฏิเสธไป มันจึงจ้างแขกเอากุมารเข้าร่างดังที่เห็นนี้แหละ” ข้าพเจ้าได้ฟังท่านพูดก็เลยถามหลวงพ่อกว่า “เมื่อไล่กุมารออกไปแล้วมันไปอยู่ที่ไหนครับ” “มันก็อยู่ในวัด ขณะนี้เลียงกุมารสองพี่น้องไว้ อาตมาใช้มันให้ไปเลียงควายวัดตอนเย็นมันก็ดื้อนควายกลับ กุมารก็มานอนศาลาที่เรา นั่งอยู่นี้ ยังมีผีนั่งอยู่ที่ตึ้นนั้นเห็นไหมละ” “ถ้าผมไปนั่งทับมันกุมารก็เอาผมแยชีครับ” “ไม่เป็นไรเขาเห็นเราจะนั่งทับ เขาก็หนีไปก่อน” พวกเราตั้งใจจะมาขอเลขเด็ดจากท่านกลับมากเจอแพนี้เข้าเลยต้องรีบแจจกราบลา ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไม่กล้าไปหาท่านอีกเลย พลวงพ่อรุ่นเป็นพระเกจิอาจารย์มีชื่อเสียงโด่งดังมีญาณสูง เป็นคัตุรูป พวกหมอแขกที่รับจ้างทำเสน่ห์ปล่อยผีเข้าคนโน้นคนนี้ หลวงพ่อมิหน้าที่ไล่ผีช่วยคนเดือดร้อน คนจ้างทำกรรมมาต่อว่าหมอ ทางหมอแขกก็หาทางกำจัดหลวงพ่อกวักวักทาง เช่น เอาอาหารปนยาพิษใส่ปิ่นโตมาถวายเพล หลวงพ่อพิจารณาก่อนฉันก็ลอยลงน้ำ ำไป บางทีหมอแขกมาเอาเจียนหน้ากุฎิ ปล่อยคุณไสยท่านก็แก้ได้สารพัด ผลสุดท้ายหมอแขกยอมจำนนตั้งแต่นั้นมา ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคลได้เขียนเรื่องี่เข้าถึงในร่างของคนเป็น เป็นส่วนใหญ่ สมัยเดินธุดงค์เคยพบผีดิบในป่าเขาส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่ก่อนตายมีจิตอาฆาตเกลียดแค้น จะดูดเลือด หากขุดเอาศพไปเผาวิญญานร้ายก็จะหายไปเอง การจะค้นหาที่ฝังศพได้นั้นต้องเลียงชีวิต ต้องมีคาถาอาคมป้องกันตัว มีวิธีการสะกดขอยค้นหาในยามค่ำคืน นำดินเต็น ซึ่ง **คุณ ท. เลียงพิบูลย์** ได้เขียนไว้ในเรื่องที่ ๑๑๕ ความลับในคงคิพ (หนังสือกฎแห่งกรรมทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว) มีสาระสำคัญเรื่องผีดิบ ได้เล่าว่าผีดิบเป็นร่างครึ่งสัตว์ครึ่งคน มีหน้าตาน่ากลัวนิสัขดุร้าย หากินในยามค่ำคืน ชอบดูดเลือดคนและสัตว์ การปราบผีดิบต้องมีความรู้ด้านไสยศาสตร์ติดตามสะกดรอยจนรู้ที่อยู่ของมัน ขุดศพแล้วเผาเสีย ผีร้ายก็จะสิ้นฤทธิ์ ระหว่างติดตาม มันจะต่อสู้ทุกรูปแบบเพื่อปกป้องปิดบังอำพรางชื่อของมัน จะต้องใช้ธนูเพลิงกายสิทธิ์ (พระธุดงค์ญาณแก่กล้ามอบให้) ยิ่งไปเป็นแนวทางเดินตามลูกธนูนั้นไป เมื่อได้ขุดลูกธนูออกสุดท้ายไปตก ณ ที่ใดก็ช่วยกันขุดค้นหาจนกว่าจะพบศพ(เล็บยาว-ผมยาว-ไม่เนาเปื้อย) เอาขึ้นเผาทำลายซากศพนั้น มันก็จะหมดฤทธิ์ ถ้ายังค้นหาได้มันก็ยังแสดงฤทธิ์เดชทำลายล้างต่อไปไม่มีที่จบสิ้น

สำหรับกุมารรายนี้ผิดกับกุมารธรรมดา สามารถดึงสู้อยู่ในซากศพคนอื่น สามารถบังคับสังขารที่เนาเปื้อย เคลื่อนไหวได้ พุดได้ กินได้ ขับถ่ายได้ มีสภาพร่างกายถึงผิบบน ยังคงอยู่ธรรมดาแม่อีกนานเท่าใดไม่มีใครจะหยั่งรู้ได้ ถ้ากุมารเกิดจะออกจากร่างนี้ และจะไปสิงอยู่ในร่างไหนต่อ มันเกิดมีปัญหาให้นำขบคิดสืบต่อเนื่องไม่มีที่จะสิ้นสุด เพราะยังมีอาจารย์และพ่อของกุมารคอยกำกับกุมารนี้อยู่ เปรียบเสมือนหอยทาก มันอาศัยเปลือกหอยที่ตายแล้วเข้าอยู่ได้ตามใจชอบ เมื่อ ๑๗ ธ.ค. ๓๗ ลูกอ้อยกลับลงมาจากบ้านเชียงใหม่เข้าพ่ได้ซักถาม อยากรู้ความลับหน้าของลูกหนึ่งเป็นอย่างไร จึงได้รับทราบจากลูกอ้อย (อย่างไรค่อยจะเต็มใจนัก) เพียงรู้ว่าได้นิมนต์พระมาอัญเชิญวิญญาณกุมารให้ไปอยู่ที่อื่นคนป่วยอาการดีขึ้นทำงานได้อย่างคนธรรมดา แต่อาการของโรคเดิมยังไม่หาย และได้ปฏิเสธเรื่องราวที่กล่าวในครั้งแรกๆ ในบางเรื่อง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณอ้อยยังมีความหวดกลัวกุมารจะทำอันตรายได้จึงได้พูดผิบบนก่อนให้เกิดการสับสนไม่ตรงกันในระยะเยียดปลีกย่อย แต่เค้าโครงเดิมยังไม่เปลี่ยนแปลง เพื่อให้ได้ทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเรียนถามท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินาถมณฑล ในงานพระราชทานเพลิงศพหบดีท่านหนึ่งที่วัดบางลี่ outhung จลพบุรี เมื่อ ๑๘ ธ.ค. ๓๗ พระคุณเจ้าได้พูดว่า “ได้รับโทรพิมพ์แล้ว พิจารณาแล้วเห็นว่า กุมารสิงอยู่ในร่างจริง ได้แผ่ส่วนกุศลให้แล้วในชั้นนี้ ผู้ป่วยเป็นอย่างไรบ้าง ในที่สุดก็ต้องเสียชีวิต ข่าวสารที่ได้มายังสับสนที่เท็จจริงปะปนกัน จะต้องตรวจดูให้แน่นอนเสียก่อน” ต่อจากนั้นท่านหลวงพ่อได้บรรยายธรรมเป็นเวลา ๒๕ นาที แล้วเดินทางกลับวัดอัมพวันเมื่อเสร็จพิธีพระราชทานเพลิงศพ ข้าพเจ้าก็เดินทางกลับบ้าน วันรุ่งขึ้นจึงมีโอกาสเล่าเรื่องให้ญาติๆ ได้ทราบความเป็นไป ในขณะที่เดียวกันพวกญาติได้ชี้แจงข้อเท็จจริงว่าคุณหนึ่งได้เสียชีวิตนานแล้ว กุมารยังอยู่ไม่ได้สนใจช่วยเหลือเขาเลยเพราะญาติพี่น้องของเขาหลงมกมาย มีส่วนเกี่ยวข้องกับผีเจ้าเข้าทรงเป็นเดิมพันอยู่แล้วในเวลาต่อมากุมารได้ขอร้องให้แม่พาเขาไปยังบ้านเดิมที่อำเภอเชียงดาว พวกเราได้จัดการพากุมารไปตามความปรารถนาเมื่อ ๒๔ ธ.ค. ๓๗ เวลา ๐๓.๐๐ น. กุมารได้ออกจากร่างไป แม่จึงจัดการฌาปนกิจลูกหนึ่ง ณ วัดแห่งหนึ่ง ทุกอย่างสำเร็จสมประสงค์แม่ได้ตั้งใจดี เป็นการสิ้นเวรสิ้นกรรมกันเสียที

ข้าพเจ้านึกถึงการยอมตัวเป็นร่างทรงได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลมีศรัทธา มีจิตอ่อน วิญญาณยอมรับและมีการกระทำพิธีกรรมมอบให้ตามระเบียบของเขา วิญญาณที่เข้าประทับมีทั้งของจริงและของปลอมเรื่องอย่างนี้ พระพุทธองค์ไม่ส่งเสริมสนับสนุน อย่างไม่หลงมกมายจะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ จะไม่มีของดีติดตัวไปในภพหน้า จะต้องมาเสียใจในภายหลังเพราะกาลเวลาไม่ย้อนคืนกลับมาให้แก้ตัวได้อีก คนเราเกิดมาต้องรักษาดีจะ พุดจริง ทำจริง จะบังเกิดผล ดีแก่ผู้ปฏิบัติในด้านฉลาดแคล้วพลอดภัย ซึ่งหลวงพ่อดีใจได้ยกตัวอย่างไว้ในหัวข้อเรื่อง อานิสงส์ของการมีศีลจะ

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลที่ได้บำเพ็ญมาแล้วให้กับดวงวิญญาณลูกหนึ่งและกุมาร จงไปสู่
สุคติในสัมปรายภพ และให้แม่หนึ่งจงพ้นทุกข์สำเร็จตามที่ปรารถนา และขออนอบน้อมการะหลว่งพ้อเชิญ
ไว้เหนือเกล้าที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่หลังจิตอุทิศส่วนกุศลให้วิญญาณที่ล่วงลับ ไปสู่แดนสุขาวดีชั่วนิรันดร์
อย่างได้มีเวรมีกรรมต่อกันและกันเลย จงโปรดอโหสิกรรมต่อกันตลอดไป

กรรมที่ทำได้

คุณพ่อเท ไชยเวช

กรรมเกิดในหมู่บ้านนาโพธิ์ ต.นาวัง อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ ในครอบครัวที่ไม่มีอันจะกิน ครอบครัวหนึ่งเพราะขาดหัวเรือใหญ่คือ คุณพ่อได้จากไปเมื่อกรรมอายุได้เพียง ๖ ขวบ กรรมมีพี่น้องทั้งหมด ๑๐ คน และในบรรดาพี่น้อง กรรมเป็นคนที่แข็งแรงที่สุด

คุณแม่เป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ๆ บางวันลำบากมากต้องไปขอบ้านโน้นบ้านนี้มาช่วยดูๆ ด้วยความสงสารแม่จึงได้ออกจากบ้านไปหากบหาเขียดตามทุ่งนากับเพื่อนตามประสาของเด็ก สมัยนั้นกรรมได้เก็บได้เขียดมามาก จับได้กรรมก็หักแข็งหักขามันขังคอกไว้ เพื่อใช้ทำเป็นอาหารต่อไป จากนั้นกรรมก็ต้องสร้างกรรมหาปู หาปลา หานก มาเพื่อประกอบอาหารเลี้ยงชีวิตต่อไป

ตามปกติกรรมเป็นคนที่แข็งแรงมาก ไม่ค่อยเจ็บป่วยอะไร แต่ก็มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการหลับนอน เพราะกรรมมักฝันร้าย ฝันเห็นคนตาย หรือญาติปีศาจอยู่เสมอบางครั้งถึงกับตกใจตื่นขึ้นมาแล้วตะโกนร้องให้คนอื่นช่วยกรรมเป็นอย่างนี้มาจนเบื่อหน่ายกับมันมาก

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ กรรมเริ่มป่วย ปวดที่บั้นเอว เดินหนักก็ไม่คล่อง กรรมได้ไปหาหมอ หมอตรวจดูกระดูกที่ข้อต่อเอวอักเสบ ให้ยามากินก็ไม่หาย ยิ่งเจ็บแรงขึ้นไปอีก แล้วลามขึ้นมาที่หัวไหล่ ค้านซ้าย ต้องใช้ผ้าผูกคอคล้องพุงแขนไว้ หย่อนแขนลงไม่ได้เลยจะปวดมาก

จนกระทั่งกรรมได้มาพบ **หนังสือสวดมนต์บทพาหุง มหาภาฯ** ของหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล กรรมก็เริ่มอ่านและปฏิบัติตามหนังสือ อาการเจ็บป่วยต่างๆ ก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ

กรรมเคยมีประสบการณ์หลังความตายมาให้ท่านผู้อ่านพิจารณาอยู่เรื่องหนึ่ง เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ตอนนั้นกรรมยังเป็นเด็ก มักชอบวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ หยอกกันไปมาตามประสาเด็ก เล่นไล่จับกัน แล้วกรรมเกิดพลาดท่าตกบันไดหัวนี้อกพื้นเกิดอาการผื่น แล้วก็ลุกไม่ขึ้น พ่อแม่พี่น้องต่างร้องโวยวายกันวุ่นไปหมด เวลานั้นมีหมอประจำหมู่บ้านมาตรวจดูอาการ มาจับชีพจรดูแล้ว ก็บอกว่าเหลืออีษะ นาที่เท่านั้นก็จะสิ้นลม ในที่สุดกรรมก็สิ้นลม เมื่อสิ้นลมแล้วดวงจิตของกรรมก็ยังไม่ยอมออกจากร่าง ยังหวงเสียดายร่างกายอยู่ ไม่นานก็มีเพื่อนคนหนึ่งรูปร่างสวยงามมายืนอยู่ข้างๆ ร้องบอกว่า “เพื่อน...เพื่อน รีบออกจากเรือนเถอะ ไปมันจะไหม้ทับหัว” จากนั้นก็เลยออกจากร่างมา แล้วเพื่อนก็บอกกับกรรมว่า “นี่แหละเพื่อนเอ๊ย สมบัติร่างกายนี้อาศัยกันมาแต่วันเกิด จนถึงวันนี้ก็ถูกไฟพวยไฟเผาให้เร่าร้อนฉิบหายเสีย

แล้ว จะอาศัยกันอยู่อีกไม่ได้ หมดเพียงแค่นี้ ถึงจะเสียดายแค่ไหนอย่างไร ก็หมดลัทธิหมดอำนาจที่งัดไปครอบครองต่อไปได้อีก”

จากนั้นญาติๆ พ่อแม่พี่น้องขอกรรมก็ช่วยเปลี่ยนผ้า แล้วก็หมดศพไปไว้ได้เตียง วางนอนไว้เฉยๆ ไม่ได้ใส่โลงและไม่ได้ฉีดยา ส่วนตัวกรรมเองนั้น กลับขึ้นมาเห็นตัวกรรมเป็นเช่นนั้นก็ตามไปดูอีกทีด้วยความเสียดาย เข้าไปนั่งดูปลาร่างกายศพ ดูแล้วก็เฉย เขย่าดูก็เฉยเหมือนนอนไม้ไม่มีผิด

กรรมพยายามหันไปพูดกับคนอื่นและพ่อแม่ ญาติๆทุกคน แต่เขาก็ไม่พูดด้วย จึงหันลับมาถามเพื่อนว่า เราจะไปไหนกันดี เพื่อนก็ตอบว่าจะพาไปที่วัดภูมิประเทศ แล้วก็ออกเดินทางกันวันยังค่ำ หนีไปไหนดีไม่หนี้อย ไม่หิวโหยไม่เมื่อยล้า คล้ายๆกับปลิวไปเหมือนนุ่นต้องลม เมื่อไปถึงถึงกลางระหว่าง๒ หมู่บ้าน หมู่บ้านหนึ่งเป็นภูเขา และอีกหมู่บ้านหนึ่งเป็นป่าดง และในระหว่างกลางหมู่บ้านทั้งสองนั้นเป็นสนามเด็กเล่น ก็เลยไปพักผ่อนกับเขา เล่นอยู่จนกระทั่งเวรยามเขาตีระฆังบอกเวลาตี พวกเขาก็กลับบ้านกันหมด เพราะมันจะค่ำในที่นี้ กลางคืนจะเป็นกลางวัน กลางวันจะเป็นกลางคืน เมื่อเขากลับกันหมดแล้วก็หันไปถามเพื่อนอีกว่าเราจะขอกลับคืนสู่ร่างเก่าได้ไหม เรามาไกลแล้วจะเดินกลับก็คงไม่ได้ คงต้องวิ่งกลับอย่างเดียว นึกเสร็จก็วิ่งเลย วิ่งได้เร็วมาก เขามาก ไม่นานก็ข้ามดงข้ามทุ่งมาถึงที่รับขึ้นไปศพ ก็เห็นนอนสบายดีอยู่ และเห็นญาติๆกำลังนั่งปรึกษากันว่าจะเผาหรือจะฝัง แล้วเพื่อนก็มาบอกกรรมว่าให้กรรมเข้าไปนั่งติดกับร่างศพ และขอให้ตั้งสติให้ดี ระลึกถึงบุญกุศลและสิ่งดีๆเอาไว้ ขอให้จิตกลับสู่ร่างได้ พอนึกจบแล้วก็กลับเข้ร่างได้ มารู้สึกตัวอีกที พยายามลืมตาหันหน้ามาดูเพื่อนก็ปรากฏว่าเพื่อนได้หายไปแล้ว

วันนั้นเมื่อฟื้นคืนขึ้นมา ก็ปรากฏว่าเป็นวันใหม่แล้วก็กระดุกกระดิกร่างกายได้สมบูรณ์ดี แล้วเมื่อลืมตาก็ได้ยินเสียงนกแซงแซวร้อง จากนั้นกรรมก็ลุกขึ้นนั่ง พอดคนที่คอยเฝ้าเห็นเช่นนั้นต่างก็ตกใจ บ้างก็หันบ้างก็กระโดดด้วยความกลัวผี แต่หลังจากนั้นไม่นาน พอหายตกใจกันแล้ว ก็ค่อยๆเข้ามาถามความเป็นมา เพราะไม่เคยเห็นคนตายไปหนึ่งวันกับอีกหนึ่งคืนแล้วฟื้นขึ้นมาได้

กรรมเล่าเรื่องนี้ เพื่อหวังเตือนให้หมั่นสร้างบุญ สร้างกุศล ธิเบตธรรมคุณงามความดีไว้ จะได้เป็นเพื่อนติดตามเราไป

ขอกราบนมัสการหลวงพ่อดุสิตธรรมคุณมงคล ผู้ให้แนวทางในการปฏิบัติ ส่งหนังสือสวดมนต์แม่เมตตาใหญ่ไปให้ จนกระทั่งบัดนี้อาการปวดต่างๆของกรรมได้หายเป็นปลิดทิ้งแล้ว หลังจากที่ต้องทนปวดมานานมาก ขอหลวงพ่อดุสิตธรรมคุณมงคลแข็งแรงเพื่อจะได้จรโลงพระพุทธรูปศาสนาตลอดไป

พหุคูณกับการปฏิบัติธรรม

ช่วยค้าขายได้

ขจร ยศชนะ

ดิฉัน นางขจร ยศชนะ ปัจจุบันอายุ ๓๑ ปี จบการศึกษาจากสถาบันแม่โจ้เทคโนโลยีการเกษตรเมื่อปี ๒๕๓๒ สาขาส่งเสริมการเกษตร คณะธุรกิจเกษตร พอจบมาแล้วก็ไม่ได้ทำงานตามที่เรียนมา แต่กลับมาทำธุรกิจเกี่ยวกับการค้าขายผ้า เนื่องจากคุณพ่อต้องมาเสียชีวิตไป และตัวดิฉันเองก็เป็นลูกสาวคนโต ต้องดูแลกิจการต่อจากคุณแม่ น้องๆทั้งสองคนต่างก็มีครอบครัวกันหมดแล้ว

ดิฉันเริ่มงานตรงนี้ โดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็ทำไปเรื่อยๆไม่สนใจอะไร แรกๆคุณแม่จะคอยช่วยเหลือและดูอยู่ห่างๆ พอท่านเห็นว่าจะไปได้ดี ท่านก็วางมือหมด เป็นเวลาประมาณปีกว่า คุณแม่ท่านก็โอนให้หมด ตอนแรกลงทุนไป ๕๐,๐๐๐ บาท

ถึงตอนนี้ดิฉันแต่งงานแล้ว สามีทำงานเกี่ยวกับการตกแต่งตามบริษัทต่างๆ ทิ้งให้ดิฉันทำคนเดียว ดิฉันเหนื่อยมาก เพราะคนงานเยอะมาก ตอนแรกก็เริ่มจากคนเย็บผ้า ๕-๖ คนเท่านั้น ต่อมาก็เพิ่มขึ้นจนถึง ๑๐ กว่าคน กิจการดีขึ้นจนถึงปี ๒๕๓๕ ดิฉันได้ปลูกบ้านพร้อมกับขยายกิจการไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปลายปี ๒๕๓๖ ได้ย้ายมาอยู่บ้านใหม่กิจการเริ่มลุ่มๆ ดอนๆ เงินหมุนไม่ค่อยทันเพราะนำเงินไปปลูกบ้าน ซื้รถเกือบหมด และตอนนั้นทางจังหวัดของดิฉัน มีการตั้งสมาคมพาณิชย์ขึ้น ก็เราต้องหากคนไปเข้าสมาคม พอครบกำหนด ๓ เดือนแล้ว ถ้าคนที่เราพาไปเข้าสมาคมเกิดเสียชีวิต เราก็จะได้รับเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทเป็นเงินสงเคราะห์ช่วยทำศพ และถ้าตายก่อนครบกำหนด ก็ก่อน ๓ เดือน เงินที่เราซื้อเข้าสมาคมในตอนแรก ซึ่งประมาณ ๔๐๐-๑,๒๐๐ บาทต่อคน ตามอายุของคนที่เราพาเข้าสมาคมคืออายุน้อยก็ซื้อเข้า ๔๐๐ บาท ถ้าอายุมาก ๖๐-๗๐ ปีขึ้นไปก็ ๑,๐๐๐-๒,๐๐ บาท

ดิฉันนำคนเข้าสมาคมทั้งหมดเกือบ ๔๐๐ คน เพราะหวังว่าจะได้รับผลประโยชน์ ๒๐ กว่าล้านบาท ดิฉันต้องใช้เงินในการซื้อเข้าสมาคมทั้งหมดเกือบสองแสนบาท แต่เหตุการณ์ไม่เป็นดังที่คิด เพราะสมาคมแต่ละสมาคมต่างก็ตั้งขึ้นมาโดยไม่ถูกกฎหมาย และคนที่ดิฉันนำไปเข้าสมาคมนี้ เกิดตายก่อนกำหนดบ้าง ดิฉันก็ต้องเสียเงินในการนำเข้าสมาคมไป

การนำคนเข้าสมาคมนี้ ดิฉันจะคัดเอาคนที่มีการเกือบจะถึงขั้นแล้ว คือ เป็นเอดส์ เป็นมะเร็ง คนแก่สูงอายุ พอเห็นว่าคนนี้อาจไม่ครบกำหนด ดิฉันก็จะซื้ออาหารยาบำรุงไปฝาก เพื่อให้ครบกำหนด

แต่มันไม่เป็นแบบนี้ คนเหล่านี้ นึกตายก่อนกำหนด คนที่ไม่ตายก็ยังมีอยู่ จนทำให้ดิฉันเกิดความคิดที่แข่ง
เขาในใจว่าทำไมไม่ตายสักที พอตั้งสมาคมมาได้ประมาณ ๔ เดือน สมาคมเป็นอันล้ม ดิฉันก็ต้องสูญเงิน
ไปทั้งหมด

ตอนนั้นดิฉันต้องออกจากบ้านทุกวัน เงินที่ค้าขายมาก็เอาไปใช้อย่างฟุ่มเฟือย ไม่สนใจกิจการที่ทำอยู่
ปล่อยให้เด็กๆทำกันเอง ลูกค้ามาหาก็ไม่เจอ ในวันหนึ่งๆ ดิฉันต้องเสียเงินประมาณวันละ ๖๐,๐๐๐ บาท
เพื่อช่วยเป็นเงินสงเคราะห์ในรายที่เขาตายก่อน คือรายละ ๕๐ บาท ดิฉันก็ส่งเงินไปเรื่อยๆ จนสมาคมล้ม
เงินก็หมด กิจการก็แย่ลง เงินก็หมุนไม่ทัน ดิฉันหมดกำลังใจ เทียวไปตามบ้านเพื่อน ญาติพี่น้องกิจการที่
ทิ้งให้เด็กๆดู การที่ดิฉันออกจากบ้านนี้แหละ จึงได้ไปพบหนังสือเล่มเก่าๆเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องของหลวง
พ่อพระราชสุทธินิญาณมงคล ที่บ้านคุณน้า เมื่อดิฉันอ่านคู่มือรู้สึกแปลกๆ ไม่เหมือนที่อื่นและไม่รู้ด้วยว่าฉัน
อยู่ตรงไหน แต่มีความตั้งใจว่า ต้องไปวัดนี้ให้ได้ และเข้าใจว่าหลวงพ่อกงมรณภาพแล้ว เพราะในหนังสือ
ไม่ได้บอกว่า หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่

ดิฉันตั้งใจจะไปทำบุญโดยเอาจากแผนที่ในหนังสือปี ๒๕๓๗ และเดินทางไปกับญาติพี่น้องและ
คนงาน และได้พบหลวงพ่อ ดิฉันดีใจและเกิดความปลื้มปีติเป็นอย่างมากที่ทราบว่าหลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่
จึงได้ซื้อเทป หนังสือ มาอ่าน มาฟัง และลองสวดมนต์ตามที่หนังสือเขาสอนไว้ คือ สวดบทพาหุงก่อน
แล้วสวดพุทธคุณทำอายุเกินหนึ่ง และอธิษฐานให้กิจการดีขึ้นเรื่อยๆ แม่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร เจ้าที่
เจ้าทาง พญาช่างสาร และร้านของลูกค้าที่นำผ้าไปจำหน่าย ตลอดจนผู้ที่สวมใส่ กิจการก็ดีขึ้นตามลำดับ
และนี่ก็ในใจว่าต้องหาทางมาปฏิบัติธรรมที่วัดให้ได้ จนในที่สุดก็ได้มาปฏิบัติช่วงปลายปี ๒๕๓๘

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เหตุการณ์กลับเปลี่ยนแปลงอย่างมากคือจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากคนงานเมื่อ
ก่อนที่เคยมีอยู่แค่ ๑๐-๑๕ คน ตอนนี้อยู่เป็นคนงานเข้ามาอยู่ในบ้านทั้งหมด ๖๐ กว่าคน และกระจาย
ตามหมู่บ้านอีก ๗๐-๘๐ คน สามที่ที่เคยดื่มเหล้าเป็นประจำ ก็เริ่มมีความคิดที่อยากบวชและในที่สุดก็ได้
บวชเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๘ และได้ลาสิกขาแล้ว

ตอนที่กิจการดิฉันกำลังจะล้ม เพราะดิฉันกำลังจะเลิกกิจการ โดยประการศขายบ้านพร้อมกิจการ ๕
ล้านกว่าบาทพอมีคนมาซื้อดิฉันก็ตั้งราคาขายใหม่เป็น ๗ ล้าน พอมีคนจะซื้ออีกดิฉันก็ตั้งราคาใหม่เป็น
๑๐ ล้าน คือเกิดความเสียดายบ้าน กิจการ และกลัวว่าคนงานจะไม่มิงานทำ จนกระทั่งได้พบหลวงพ่อ และ
ได้ปฏิบัติตามคำสอนของท่านกิจการก็เริ่มดีขึ้นอย่างรวดเร็วและขยายออกไปเรื่อยๆ และตอนนี้ดิฉันเลิก
ความคิดที่จะขายแล้ว

เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอีกเรื่องหนึ่งซึ่งได้เกิดกับสามีดิฉัน คือเขาได้เอารถจักรยานยนต์ออกไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ขากลับรถเสียหลักล้มลงข้างทาง สิริชะพาเข้ากับพื้นเลือดคั่งในสมอง ต้องผ่าตัดสมอง'อยู่ในห้อง I.C.U. หมอบอกว่าให้ดิฉันทำใจไว้ครั้งหนึ่งก่อน คือ๕๐/๕๐ ดิฉันเกิดความกลัว 'ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็นึกถึงหลวงพ่อกลับมาก็นั่งสมาธิภาวนา สวดพุทธคุณ อธิษฐานจิตขอให้เขาแคล้วคลาดก็ดีขึ้น ทั้งที่ผ่าตัดสมองถึงสองข้าง พอวันที่๕ ก็ออกจากห้อง I.C.U. ได้ สมองที่ได้รับความกระทบกระเทือนก็เกือบเป็นปกติ จำอะไรได้หมด ๑๖ วันก็ออกจากโรงพยาบาลได้เลย หมอแปลกใจว่าทำไมอาการดีขึ้นรวดเร็วมากและไม่พิการทางสมองตามที่หมอคาดการณ์ไว้ และตอนนี้สามีดิฉันก็ได้กลับมารักษาตัวอยู่ที่บ้านแล้ว

จากเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของดิฉันทั้งหมดดิฉันเกิดความรู้สึกว่า **การสวดมนต์บทพุทธคุณ พาทุง มหาคาฯ และการปฏิบัติธรรมนี้สามารถช่วยเหลือได้** อย่างน้อยที่สุดทางด้านจิตใจของเรา จะเข้มแข็งขึ้น สบายขึ้น ไม่ฟุ้งซ่าน พอมีเหตุการณ์อะไรที่แย่มากๆ ก็จะทำให้ระลึกถึงหลวงพ่อก่อน และทุกอย่างก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ

ได้อะไร? จากวัดอัมพวัน

เสียงसान ดั้นสา

จากการที่กองทัพบกได้ดำเนินการเปิดการฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรกองทัพบกประจำปี๒๕ ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผ่านมาแล้ว ๑ รุ่นๆละ ๑๕๐ คน ซึ่งการฝึกเช่นนี้มีมานานหลายรุ่นแล้ว จนท่านหลวงพ่ोजริฐหรือพระราชสุทธานวมงคล ได้พูดเสมอว่า กองทัพบกเป็นผู้ริเริ่มก่อนใครๆ และทำมานานหลายปีแล้ว จนเดี๋ยวนี้ วัดอัมพวันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปทั้งในและต่างประเทศ มีผู้คนมานั่งวิปัสสนากรรมฐานกันมากมาย ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็ผลสืบเนื่องมาจากจุดเริ่มต้นของกองทัพบก

การฝึกอบรม ระยะเวลาแตกต่างกันไปตามหมู่คณะ ๒ วัน ๓ วันก็มี ๕ วัน ๗ วันก็มี ผู้เข้ารับการฝึกไม่ต้องเตรียมอะไรให้ยุ่งยากกังวลใจ เพียงแต่เตรียมชุดปฏิบัติธรรมสีขาวสักชุดหรือ๒ ชุดไปก็พอแล้ว นอกนั้นก็เตรียมกายใจไว้รับเอาตามกำลังบุญของเรา ซึ่งวันหนึ่งจะมีการนั่งสมาธิ ๓-๕ ครั้ง (เช้า สาย บ่าย เย็น กลางคืน) รวมระยะเวลาที่ประมาณ ๓-๕ ชม. ตอนเช้า ๐๕.๐๐ น. กับเวลากลางคืน ๑๙.๐๐ น. สวมนตร์ แผ่เมตตา สลับกับการอบรมแนะนำธรรมและศาสนาพิธี ผู้เข้ารับการฝึกทุกคนรับศีล๘ รับประทานอาหาร ๒ มื้อ ดื่มน้ำ ปนะ เสริม ๒ ช่วง ที่ทุกคนจำได้แม่น ก็อบทแผ่เมตตาบพแผ่ส่วนกุศล ท่องกันได้ทั้งภาษาบาลีภาษาไทยเพราะหลังจากเดินจงกรมนั่งสมาธิเสร็จแล้ว จะต้องแผ่อุทิศส่วนกุศลให้กับบิดามารดา ญาติ ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ เทวดา เปรต เจ้ากรรมนายเวร สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง กุรุรั้ง และได้พิเศษคือพิจารณาอาหาร โดยก่อนรับประทานอาหารจะกล่าวพร้อมกันว่า “อาหารและน้ำนี้ ข้าพเจ้าจะรับประทานเพื่อระงับความหิว บำรุงร่างกายให้แข็งแรงปราศจากโรคร้ายไขเจ็บ เพื่อมีชีวิตอยู่กระทำความดีปฏิบัติธรรมะ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานเพื่อบำรุงกิเลสตัณหาแต่อย่างใด ขอให้ท่านที่บริจาคและท่านที่บริการ จงมีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปราศจากโรคร้ายอันตรายทั้งหลายทั้งปวง และจงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญ ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้ว ท่วมกันทุกท่านเทอญ

ด้วยคำพิจารณาที่จับใจ ด้วยผู้ปฏิบัติธรรมและพระสงฆ์ผู้รักษาศีลอย่างบริสุทธิ์แนแท้ จึงมีผู้มีจิตศรัทธาของจกเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารทุกวัน คงเป็นเพราะว่า การได้เป็นเจ้าภาพเลี้ยงพระเลี้ยงผู้ปฏิบัติธรรม รักษาสิลนับรื้อนับนัพันคน นับว่าได้บุญกุศลมหาศาล ในเรื่องการเลี้ยงอาหารแล้ว ที่วัดอัมพวันนี้คือผู้ไปเยือนตลอดวัน

ที่ผ่านมา พอจะส่งกำลังพลไปวัดอัมพวัน บางคนปฏิเสธ เริ่มคิดสำรวจตนเองว่าเรานี้บกพร้อมอะไรไปแล้วได้อะไร? อย่าได้สงสัยเลย ไปเถิด ไปแล้วจะรู้แจ้งเอง ได้ไปนับว่าได้บุญใหญ่แล้ว จึงขอให้มอง

กันเสียใหม่เป็นผู้ที่ไปเป็นผู้พร้อมที่จะยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น และไปแล้วขอให้ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ หากไป
หลบๆ เลี่ยงๆ สู้ยู่บ้านดีกว่ายังไม่มาบเท่ากับไป เพราะที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนแห่ง
ธรรมะ คนนักร้อยๆ ทำได้ เราก็ต้องทำได้

ต่อไปคาดว่าจะเป็นหลักสูตรสำคัญหลักสูตรหนึ่ง ที่จะต้องหมั่นเวียนกำลังพลไปพัฒนาจิต ข้อ
สำคัญจะเห็นว่านายทหารระดับผู้ใหญ่ไปฝึกกันมิใช่น้อย อย่างรุ่นที่๒ ในจำนวนผู้รับการฝึก ๑๕๑ คน
มีระดับ พ.ต. – พ.ท. จำนวน ๑๔ นาย, พ.อ. – พ.อ.(พ.) ๗ นาย บางรุ่นมีระดับนายพล เพราะการ
ปฏิบัติธรรมไม่ได้แบ่งชั้นยศ สิ่งที่เราแบกไว้เป็นสิ่งกังวลต้องปล่อยละวางในช่วงนี้ อย่างประธานรุ่นที่๒
ท่าน พ.อ.(พ.) ผดุง นิเวศวรรณ ผอ.กทพ.นปอ.ทบ. และ พ.อ.สัมฤทธิ์ คมขำ รอง ผอ.กทพ.นปอ.ทบ.
ถึงกับปวารณาตัวขอล้างห้องสุขา ห้องน้ำ คนละ๕-๗ ห้อง เพื่อบำเพ็ญทาน เพื่อชำระล้างจิตวิญญาณให้
บริสุทธิ์ และอีกหลายคนปวารณาเก็บกวาดเช็ดถูทำความสะอาดวัด จะสังเกตเห็นว่าเวลาหลังรับประทาน
อาหารต่างของของล้างถ้วยชามกัน..นี่อะไรกันหรือ การไปวัดอัมพวันสามารถเปลี่ยนจิตใจกันได้ถึงขนาดนี้
นี่เป็นเครื่องยืนยันอย่างหนึ่งว่า การไปวัดอัมพวันได้สิ่งที่ดีงาม ที่เป็นประโยชน์กลับมาแน่นอน คติ
กรรมฐานมีอยู่ว่า “กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก” ...”ปิดหูซ้ายขวา ปิดตาสองข้าง ปิด
ปากเสียบ้าง แล้วนั่งสบาย” ผู้ปฏิบัติธรรมสวมใส่ชุดขาวสะอาดตาเต็มวัดไปหมด แต่ละคนไม่หลงรูปหลง
วัตถุ ไม่ตบแต่งร่างกายอะไรที่เกินความจำเป็น

ทหารอย่างเราๆท่านๆ เคยผ่านการฝึกหลักสูตรต่างๆกันมามากมาย เช่นหลักสูตรกระโดดร่ม จู่โจม
, ปจว., ปปส., สนบ. หลักสูตรของหน่วยของเหล่า แต่ละหลักสูตรแต่ละคนต้องการเอาดี ให้ได้คะแนนดีๆ
ที่ดีๆ แต่หลักสูตรนี้ค่อนข้างจะแตกต่าง เพราะไม่จำเป็นต้องแข่งขันกับใคร ใครทำใครได้ไม่ต้องการปร
เด็นเป็นยอดเป็นหนึ่งเป็นรุ่น ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ท่านมอบหมายให้เราคุมคนเดียว คนคนนั้นคือตัวเรา
ทำได้เท่านี้ แล้วปฏิบัติตามที่ท่านวิทยากรพ.ท.วิง รอดเฉย (อดีตท่านก็เป็นทหารพลร่มเช่นกัน เป็น
วิทยากรหลัก) แนะนำ ก็จะได้อะไรดีๆตามมา

นี่เป็นเพียงเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นที่นำมาเล่าสู่กันฟัง สิ่งที่น่าจะเป็นแก่น คือได้รู้ได้ฝึกปฏิบัติด้าน
ศาสนาพิธีเช่นการสวดมนต์ไหว้พระ การกราบไหว้ที่ทำกันเป็นหมู่คณะมากๆ ทำกันได้พร้อมเพียง
และประการสำคัญ คือการได้รับฟังข้อธรรมะจากหลวงพ่อดโดยตรง ซึ่งคงไม่ง่ายนักเพราะระดับพระอริย
สงฆ์เช่นท่านหลวงพ่อดจรัญ ท่านมีภารกิจธรรมมาก เวลาว่างเว้นมีน้อยเหลือเกิน ซึ่งสิ่งที่เราได้รู้ได้ฝึกกับห
ได้เห็นกับตาในกิริยาอาการสำรวมของท่าน ไม่ว่าจะเป็น การเดิน การนั่ง การกราบไหว้ การเทศนา

วิชาฯ ดูเพียบพร้อมงดงามไปเพราะนำเลื่อมใส สมเป็นพระนักวิปัสสนากรรมฐานโดยแท้ แล้วเมื่อเราได้ใกล้ชิดพระอริยะเช่นนี้ย่อมได้บุญกุศลมหาศาลนักแล

ที่ได้ฝึกและติดปากแน่ๆ ก็คำว่าหนอ คำๆนี้ใช้มากที่สุด เพราะเวลาจะเดินจงกรมหรือนั่งวิปัสสนา เช่นขึ้นหนอ ่างหนอ เหยียบหนอ กลับหนอ นั่งหนอ พองหนอ ยุบหนอ อิริยาบถต่างๆ จะใช้ หนอ ลงท้ายเสมอ เพราะคำว่า หนอ นี้เป็นชนวนป้องกันกิเลส เป็นคำที่ต้องการให้รู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่

อาการ สำรวม การสำรวมเป็นหลักปฏิบัติตลอดทุกทิศทาง ยามเดินระมัดระวัง ยามนั่งพิจารณา ยามกินกินแบบไม่คิดรส สำรวมตาไม่สอดสายโน่นนี่ มีการระมัดระวังอยู่เสมอ ทั้งในด้านที่ทำให้เกิดที่ชอบ หรือไม่ชอบชิงชัง นี่ก็ได้ฝึก

สิ่งที่ได้อย่างมากคือ สติ รู้จักใช้พิจารณาอย่างยิ่งซึ่งใจจะคิดจะทำอะไรรู้ตัว รู้สึกนึกคิดได้ตลอด เช่นโกรธแค้นอย่างรุนแรงถึงกับจะฆ่ากันให้ตาย คนมีสติแล้วจิตจะหยุดคิดหลวงพ่อบอกท่านสอนว่า ทำใจให้เป็นกลางๆ แล้วจะพบความสุข ให้เอาสติคุมจิตเพราะจิตเป็นตัวเตลิด จิตคิดพอดีแล้วจะทำงานได้ดี มีอะไรมากระทบรุนแรงก็จะเกิดสติหยุดยั้งคิดได้ไม่ตีใจหรือเสียใจจนเกินไป

ที่กล่าวมาก็ได้ทั้ง หนอ ทั้ง สำรวม และที่ สติ ซึ่งความละเอียดกว่านี้ต้องไปศึกษาเอง นอกจากนั้นเป็นหัวใจของศาสนา คือ อริยสัจ ๔ อันที่ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ที่นัก ปจว. นำมาจัดระบบการบรรยายทางวิชาการเป็นปัญหา สาเหตุของปัญหา แนวทางแก้ปัญหา การแก้/วิธีแก้ปัญหา ซึ่งก็เป็นหนทางแห่งความสำเร็จอย่างหนึ่งในชีวิตเรา นอกจากนั้นก็ยังมีขันธ ๕ ซึ่งมี รูป กับ นาม แต่ละอย่างก็อะไรเกิดขึ้นได้อย่างไร ดับไปอย่างไร ที่ว่าอายตนะภายใน หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ อายตนะภายนอกมี รูป เสียง กลิ่น รส ถูกต้อง-สัมผัส นึกคิดอารมณ์ เป็นอย่างไร ท่านไปวัดอัมพวัน จะได้รู้ยิ่งขึ้น

จุดสุดยอดของกองทัพบก คือ ทำการรบให้ประสบชัยชนะ

หน้าที่ของทหาร คือ ช่วยเหลือกองทัพบกประสบผลสำเร็จ

จุดสุดยอดในโครงการพัฒนาบุคลากรกองทัพบก ที่วัดอัมพวัน เพื่อให้กำลังพลผู้เข้ารับการอบรมมี สติ เพราะมีสติแล้วจิตดี จิตดีแล้วจะพัฒนาตัว ให้ทำแต่สิ่งที่ดีงามและถูกต้อง อันจะเป็นผลพวงถึงความสำเร็จของหน่วยงานเราด้วย

ของดีที่วัดอัมพวัน

พลตรี ดร.วิสาร ชนะรัตน์*

กระผมมีความสุขใจมาก ที่ได้มีโอกาสเข้าร่วมปฏิบัติธรรม ในโครงการปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศล ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช ทรงครองราชย์ครบ ๕๐ ปี ของสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมณี จังหวัดสิงห์บุรี ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๕ ซึ่งพวกเราได้รับความเมตตาจากท่านผู้บังคับบัญชาท่านปลัดกระทรวงกลาโหม พลเอก ไพบูลย์ เอมพันธุ์ เดินทางไปเป็นประธานในพิธี รวมทั้งศรัทธาของท่าน คือ คุณหญิงวาลี เอมพันธุ์ และหัวหน้าส่วนราชการในสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม นับเป็นนิมิตหมายที่ดียิ่งในการใช้หลักธรรมของพระพุทธศาสนา พัฒนาจิตใจของกำลังพลในกองทัพให้เป็นข้าราชการในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ถึงพร้อมด้วยคุณธรรม และจริยธรรม นำของดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งัญญ์โลกมาแต่บุราณกาล ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อราชกิจราชการ และต่อประชาชนของประเทศในที่สุด ให้สมกับที่ทั่วโลกเขายกย่องว่าประเทศไทยมีพระเจ้าแผ่นดินที่ดีที่สุดในโลก และเป็นเมืองแห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่ดีมาก เป็นหน้าที่ของปวงชนชาวไทย ที่จะต้องชวนชวนน้าศาสนามาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน บ้านเมืองของเราจะได้สุขสงบร่มเย็นและเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

พวกเราได้รับความสะดวกสบายมากในระหว่างการอบรมปฏิบัติธรรม สถานที่พัก อาหาร ศาลา ปฏิบัติธรรมบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมเหมาะสมมาก จำนวนผู้ปฏิบัติธรรมโดยรวมไม่ต่ำกว่าพันคน แต่ไม่มีความสับสนวุ่นวายเลยเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายทำงานประสานคล่องจอง หลวงพ่อเป็นนักบริหารที่ดีมาก ทุกคนปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ สถานที่ปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวันนี้ สมควรยึดถือเป็นมาตรฐานระดับโลกได้ กระผมใช้เวลาศึกษาและฝึกอบรมในต่างประเทศรวมแล้ว ๑๑ ปี ตั้งแต่ปริญญาตรี ถึงปริญญาเอก และกำลังเรียนเสนาธิการสหรัฐฯ ขอเอาเกียรติยืนยันคำกล่าวนี้

หลวงพ่อดีทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ มาอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยมีเห็นแก่เห็นดเห็น้อยในการปลุกคนให้ตื่น ในการสร้างคนให้เป็นคนดี ให้มีสติอยู่ที่จิต และฝึกฝนต่อไปจนกระทั่งสามารถมีสตินำจิต รู้จักอ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย ทั้งนี้เพื่อที่จะได้คลายทิฐิ ดำริชอบ ประกฤษ และ ได้ผลงานที่ดีเป็นหลักสำคัญ จำนวนข้าราชการทุกหมู่เหล่า พี่น้องประชาชน และพระภิกษุ สามเณร หมุนเวียนเข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันมีจำนวนเรือนแสนต่อปี เมตตาธรรมของหลวงพ่อดีสูงยิ่งนักรายละเอียดของหลักการปฏิบัติและคำสอนรวมทั้งประสบการณ์ในแง่มุมต่างๆ หลวงพ่อดีรวบรวมไว้

ในหนังสือ “พุทธโฆโลยี” ซึ่งจัดพิมพ์ให้หนังสือระดับมาตรฐาน โดยสำนักพิมพ์ธุรกิจก้าวหน้า ในวโรกาสเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช เนื่องในมหามงคลฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี สมควรที่จะมีไว้เป็นแนวทางดำเนินชีวิตและแก้ปัญหาชีวิตต่อไป

กระผมได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันตั้งแต่สมัยครองยศพันเอก ในกองบก ตำแหน่งผู้ช่วยเจ้ากรมยุทธโยธาทหารบก เมื่อประมาณ ๗ ปีที่แล้ว โดยเข้าร่วมในโครงการที่กองทัพบกโดยกรมยุทธศึกษาทหารบกกำลังพบมาปฏิบัติธรรมพัฒนาจิตใจที่วัดนี้ ซึ่งผู้บัญชาการทหารบกได้อนุมัติให้จัดตั้งศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบกขึ้นที่นี่ การปฏิบัติธรรมในครั้งนั้นใช้เวลา ๗ วันได้ผลดีมาก จากสิ่งที่ผุดขึ้นมาทางมโนทวารขณะปฏิบัติธรรม ทำให้กระผมรู้ผิดชอบชั่วดีไม่สามารถที่จะฆ่าสัตว์ได้อีกอย่างเด็ดขาด รวมทั้งศีลข้ออื่นๆใน ๕ ข้อ ก็เคร่งครัดถือเป็นปกติของชีวิตขึ้นเรื่อย จนเว้นการดื่มเครื่องดื่มของมีเมาได้เด็ดขาดในที่สุด ซึ่งเรื่องต่างๆเหล่านี้ ตัวสติและตัวปัญญาจะบอกจิตในสถานการณ์ต่างๆเอง ว่าควรจะทำปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสม สิ่งที่นักปฏิบัติธรรมเพียรพยายามฝึกฝนจะผุดออกมาใช้เป็นผลโดยอัตโนมัติในขณะนั้นๆ ในวินาทีที่ปัญหาจะเกิด เราจะเอาตัวรอดได้ผลที่ได้จากการฝึกฝนปฏิบัติธรรมกรรมฐาน จะทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมทำอะไรที่เหมาะสมจดจ่อ มีน้ำใสใจจริงสวยสดงดงาม ถูกต้องและพอดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งได้รับความเมตตาจากผู้ใหญ่คือท้าวดา

ภรรยาของกระผมคือ อาจารย์วิจิตรวงศ์ ชนระรัตน์ ซึ่งทำงานในบริษัทหรือเจริญโภคภัณฑ์ ตำแหน่งผู้บริหารโครงการทุนการศึกษา สำนักประธาน ได้สนใจอ่านหนังสือที่หลวงพ่อบอกให้เมื่อจบการฝึกอบรมจำนวนหลายเล่ม เพื่อเป็นแนวทางนำมาฝึกต่อที่บ้าน หลังจากเธอได้อ่านแล้วก็สนใจให้กระผมพาเธอและลูกทุกคนรวมทั้ง “คุณย่า” คือคุณแม่ของกระผมมาพบหลวงพ่อบอก หลวงพ่อบอกเรียก “ลุงอ” มาไปปฏิบัติธรรม พวกเราทั้งครอบครัวจึงมีโอกาสได้พบแสงสว่าง นำหลักการและวิธีการของท่านไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ได้รับผลดีในชีวิตกันถ้วนทั่วทุกคน ครอบครัวมีความสุข มีความก้าวหน้าในชีวิตราชการและบริษัท ลูกๆได้รับการศึกษาตามที่เขาตั้งใจไว้ ลูกสาวคนโตเป็นนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลูกชายคนกลางเป็นนักเรียนนายร้อย โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ กำลังจะพยายามสอบชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศซึ่งส่งให้เรียนฟรีถึงระดับปริญญาโท ในสาขาที่ตนถนัดและกองทัพต้องการ ส่วนลูกสาวคนเล็กก็ได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่ตนต้องการสมใจ คุณย่าซึ่งเคยป่วยเป็นโรคเบาหวาน ขันรุนแรงเป็นอัมพฤกษ์ไปครึ่งซีกแล้ว ก็กลับกายเป็นปกติเดินเหินได้คล่องแคล่วแข็งแรงดี ขณะนี้อายุ ๗๕ ปีแล้ว บอกลูกหลานว่า แม่มีความสุขมาก มีบุญที่มีลูกหลานดีทุกคน

ทั้งหมดนี้ กระผมและภริยายืนยันว่า ได้มาจากการปฏิบัติธรรม ซึ่งท้ายสุดจะช่วยส่งผลให้เกิดผลงาน
ที่ค้ำแน่นนอนเพื่อนหลายคนสงสัยว่ากระผมเป็นค็อกเตอร์ทางวิศวกรรมศาสตร์ ไม่น่าเชื่อว่าสนใจ
เรื่องนี้ กระผมตอบว่า “เพื่อนเอ๋ยเราจบค็อกเตอร์จากสหรัฐมาก็จริง เรากลับค้นพบว่าความรู้ที่ม
านั้นเป็นความรู้ภายนอก แต่เรื่องจิตของเราเองเรามีความรู้น้อยเหลือเกิน เราต้องการจะรู้เรื่องจิตให้
ละเอียดลึกซึ้ง และหลังจากการมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันแล้ว จึงรู้ว่ากระบวนการพัฒนาจิตนั้นก็
เป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง โดยใช้ร่างกายและจิตใจของมนุษย์คนนั้นๆ เป็น
ห้องทดลองมิใช่เป็นกระบวนการทางไสยศาสตร์แต่อย่างใด ถ้าจิตของเราพัฒนาถึงระดับนี้ ผลจะ
ออกอย่างไรๆแน่นอน ที่สำคัญจะต้องหาอาจารย์ที่รู้จริง และเริ่มทดลองปฏิบัติธรรมกรรมฐานกัน
จริงจังแก่ไหนเท่านั้นเอง ห้องทดลองทางเคมีถ้าไม่มีครูดีหรือไม่รู้จริง หรือทดลองเล่นๆ ทำบ้าง
หยุดบ้าง ผลมันก็ไม่ออกเหมือนกัน หรืออาจเป็นอันตรายได้”

ก่อนที่จะจบเรื่องนี้ อยากบอกเพื่อนๆผู้ร่วมปฏิบัติธรรมและผู้อ่านทุกท่านให้ทราบว่าวัดอัมพวันของ
หลวงพ่อมิ่งของดีหลายอย่าง อยากจะเล่าเรื่องที่กระผมมีประสบการณ์ ก็คือ แม้แต่เรานอนหลับแล้วฝันยังมี
ผู้หวังดีที่คอยห่วงใย มาเคาะประตูปลุกให้เราตื่นเพื่อหยุดฝันได้ ดังนั้นผู้เข้าวัดอัมพวันทุกท่านทั้งคน
ได้เลขนะครับ ท่านจะได้รับการดูแลอย่างดีในทุกเรื่อง และจะได้ของดีกลับออกไปสร้างความสุขความ
เจริญให้แก่ตัวเอง แก่ลูกหลาน ผู้ใกล้ชิดทุกคนแน่นอนครับสำคัญท่านอย่าหยุด ท่านจะต้องนำเอาวิธีการที่
ได้รับมาปฏิบัติต่อบ้านพัฒนาจิตของท่านให้มีคุณสมบัติดีขึ้นเรื่อยๆ ผลดีจะออกมาเองหลักวิทยาศาสตร์
ดังที่หลวงปู่ใช้คำว่า “พุทธโฆโลยี” ครับ

ความทรงจำที่ดี

พล.ต. บัณฑิต เนียมทันต์

ในปลายเดือน มิถุนายน ๒๕๓๕ ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมปฏิบัติธรรมกับข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหมซึ่งได้จัดทำโครงการเพื่อถวายพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในโอกาสครองราชย์เป็นปีที่ ๕๐ ที่วัดอัมพวัน อตฺตอพรมหุรี จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อเดินทางไปถึงวัดอัมพวัน ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับทุกคน คือ ความสงบ ความสะอาด และ ความสะดวกสบายของสถานที่ เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะเป็นที่ปฏิบัติธรรม ทุกคนจะตั้งใจทำความเพียรได้อย่างเต็มที่ไม่ต้องมีกังวลในเรื่องความฝันอยู่ในระหว่างการฝึกปฏิบัติธรรม แต่ละคนมีหน้าตาอึมเิบ มีความสงบ และมีความตั้งใจจริง ผมระลึกภาพนี้ ได้ตลอดเวลา และคิดว่าคนเหล่านี้คงจะมีวาสนาบารมีมาก่อน จึงได้มีโอกาสมาสร้างกุศลที่นี่ได้พบครูบาอาจารย์ที่ดีเข้ามาสอนอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะพระราชสุทธินุญจนมงคล เจ้าอาวาส ซึ่งนับเป็นอริยสงฆ์ที่หาได้ยากในปัจจุบัน มีเมตตาได้มาเทศน์ให้ฟังทุกคืนจนถึงเวลา ๒๔.๐๐ น.

สิ่งหนึ่งที่ได้จากการปฏิบัติธรรมคือ ในขณะที่เดินจงกรมระลึกได้ว่า เราทำอะไรรีบร้อนเสมอ ใจร้อนจะทำอะไรต้องให้เสร็จอย่างรวดเร็วจนเป็นนิสัย มีความหยาบในงานมากมีชีวิตที่รีบร้อนตลอดเวลา การฝึกเดินจงกรมในช่วงแรก จึงเป็นลักษณะการเดินที่เร็วตามนิสัย สติตามไม่ทัน เมื่อเดินนานเข้าจึงถามตัวเองจะรีบเดินไปไหน เดินเท่าไรคงไม่จบแน่ จึงเดินช้าลงจนมีสติตามทันทุกก้าวที่เดิน ทำให้มีสมาธิ มีจิตที่ละเอียดขึ้น และคิดได้ว่าไม่จำเป็นต้องรีบร้อนถ้าค่อยๆทำงานอย่างละเอียดรอบคอบงานก็สำเร็จเหมือนกัน และต่อไปไม่จำเป็นจะต้องมีจิตประจำวันที่รีบร้อน จนทำให้ครอบครัวและคนใกล้ชิดได้รับความลำบากไปด้วย

ภาคธรรมปฏิบัติ

เก็บอารมณ์

พระราชสุทธินิยามมงคล

พระที่บวชแค่ชั่วคราว เช่น พรรษาเดียว ๓ เดือน ๑ เดือน เป็นต้น จะมัวมาท่องอันดับไปสอบ
นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก ยังไม่ได้ แล้วจะเรียนปริยัติได้อย่างไร ต้องรีบเรียนสันโดษ
เรียกว่าภาวนาปฏิบัติ ปฏิบัติเชิงสันโดษ สันโดษแปลว่าอะไร เรียนสันโดษมีกนน้อย เรียนอะไรจะดีละ
ต้องเรียนสติปัฏฐาน ๔ กายนุปัสสนาสติปัฏฐาน สันโดษเลย ไม่มีเวลาจะมานั่งท่องหนังสือแล้ว เพราะว่า
เราเข้ามามีกิจการงานของฆราวาสมาก โยมทั้งชายและหญิงต้องประกอบอาชีพการงานเลี้ยงบิดามารดา
เลี้ยงบุตรธิดาและบางคนต้องไปเลี้ยงหลานต่อไปด้วย

กิจการงานของฆราวาสมีมากคือ มีอาชีพ แต่พระภิกษุงานการมากกว่าโยม แต่ไม่มีอาชีพ ไม่ต้องไป
หาอาชีพเพราะอาชีพของพระคือ ปัจจัย ๔ บิณฑบาต จีวร เสนาสนะ คิลานเภสัช อาชีพของพระคือ
อาชีพการกุศล สอนญาติโยมให้ปฏิบัติธรรม ให้มีบันไดสวรรค์ มีบันไดนิพพานสอนให้มีบันไดขึ้นตอน
อาชีพของท่านพระภิกษุนี้ไม่เหมือนโยม ถ้าพูดถึงกิจวัตรแล้วมากกว่าโยมมากหลาย ถ้าใครทำกิจวัตรทุกข้อ
แล้วรู้สึกว่ามีหลายร้อยข้อ มากมาย กิจที่จะต้องห้ามมีถึงสองร้อยยี่สิบเจ็ดข้อ คือ ห้าม ไม่ใช่พระมาก
นะ ศีลก็มีเท่ากัน คือ ไตรสิกขา ๓ ศีล สมาธิ ปัญญา มีเหมือนกันหมด ถ้าญาติโยมปฏิบัติ ไตรสิกขา ๓
ทศพิชราชธรรมสรุปเหลือไตรสิกขา ๓ ศีล สมาธิ ปัญญา สรุปสันโดษ สติสัมปชัญญะ ด้วยการปฏิบัตินี้
เอง สติสัมปชัญญะสรุปเหลือ ๑ คือ ความไม่ประมาท ทำอะไรอย่างประมาท จะพลาดจะพลั้ง จะเสีย
กาลเวลา เสียหน้าที่การงาน อย่างนี้เป็นต้นอันนี้ชัดเจนมาก

เพราะฉะนั้น เราท่านทั้งหลาย บางท่านก็มีเวลาเพราะเรียนทั้งอันดับ เรียนทั้งสันโดษ บางคน
ฆราวาสก็ไปสอบธรรมศึกษา ใกล้เคียงสอบแล้ว บางท่านมีเวลาว่าง เอาเวลาว่างไปศึกษาพระอภิธรรม จิตมี
สิทธิ์ลุนีพณาไปด้วย ถ้าไม่ว่างก็เอาแต่งานหน้าที่ ก็คือเรียนสันโดษ เรียนปฏิบัติงาน เรียน คือ ขัน เค้น
นั่ง นอน เหลียวซ้ายแลขวา กู้แค้น เหยียดขา นี่เรียนสันโดษ ต้องมีสติ สตินี้เป็นผู้นำเป็นผู้นำสั่งต้อง
ตามไปคู่ด้วย คือตัวอะไร ตัวสัมปชัญญะบัพพะ ต้องนำและต้องตามดู สตินำจิตให้สร้างความคิด
สัมปชัญญะตรวจตรา ท่านทั้งหลายเป็นพ่อแม่ ก็ต้องนำลูกให้ดีแล้วตามไปดูลูกด้วย แต่ก่อนจะนำลูก และ
ตามลูกดู ต้องนำตัวเองก่อน การเจริญกรรมฐานเป็นการนำ สติเป็นตัวนำสัมปชัญญะเป็นตัวตามตามดูว่า
ถูกต้องไหม เรียบร้อยหรือเปล่า ประการใด นำกับตาม บวกผนวกกัน เรียกว่าตัวปัญญา ตัวไม่ประมาท

ดูแล้วคู่อีก ชั่งแล้วชั่งอีก ตามดูแล้วคู่อีก คือตัวรู้ รู้ในปัญญา รู้ในการแก้ไขปัญหานั้น เป็นและเป็น
ประโยชน์แก่ตนเอง

การเจริญกรรมฐาน ไม่ใช่มานั่งหลับตาไปสวรรค์นิพพาน เพื่อต้องการฐานทัพให้แน่น ต้องการเอา
สมบัติมนุษย์ให้ครบถ้วนทุกประการ แต่แล้วเกิดมานี้สมบัติมนุษย์ยังไม่ครบ ยังทำอะไรที่จู้จี้จู้จาด
อาลัยคายอยาก ความเป็นมนุษย์ไม่ครบ ถ้าความเป็นมนุษย์ท่านครบ ท่านจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์
จะไม่ล่วงประเวณีในสังคม จะไม่พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบพูดเพ้อเจ้อ แล้วก็ไม่มีดื่มสุรายาเมา ถ้ายัง
ดื่มสุรายาเมอนั้นเป็นมนุษย์ไม่ครบ

การเจริญกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ต้องการฐานนี้ ถ้าท่านตั้งสติดี นำตัวเองตามดูตัวเองก็
สัมปชัญญะ ให้ตัวกำหนดนี้เป็นตัวนำ ให้หนอเป็นตัวตามคิดหนอ... หนอนี้รู้จิต รู้จิตให้รู้ตัว เรียกว่า
ตัวตาม ต้องจำให้ได้ บางทีถามตอบไม่ได้เลย ไม่รู้อะไรเป็นตัวนำตัวตาม เรานำตัวเองก่อนแล้วตามไปดู
ตัวเอง คือสัมปชัญญะปีพพะ รู้ตัว รู้ทั่ว รู้นอกรู้ใน รู้กาลเวลา รู้กาลเทศะ รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ รู้จักการ
อ่อนน้อมต่อมตต่อผู้ใหญ่ รู้กตัญญู รู้เหตุ รู้ผล รู้ข้างต้น รู้ชนปลาย รู้เกิด รู้ดับ รู้เกิดแล้วรู้ดับ รู้
อย่างนี้ จะรู้อะไรต่อไปอีก รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่ประโยชน์ และไม่เป็นประโยชน์ ต้องรู้อย่างนี้ ถึง
จะเป็นมนุษย์ชาติ มนุษยชนเดี๋ยวนี้เป็นมนุษย์ครบไหม เป็นมนุษย์หรือเปล่า อามะ ภัณฑะ เป็นมนุษย์แต่ไม่
ครบ ร่างกายเป็นมนุษย์ จิตใจยังเลย นิริยะ จิตและใจยังเป็นเปรต จิตใจยังเป็นเดรัจฉานหนอ จิตใจก็ยัง
เป็นมนุษย์ไม่ได้ จึงต้องบวช บวชก็คือต้องเรียนชีวิต

ปฏิบัติกรรมฐาน ต้องการจะเข้าใจชีวิตของตนเอง จะได้อ่านตัวออก จะได้บอกตัวได้ จะได้ใช้ตัว
เป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฐิ จะได้คำริชอบ จะได้ประกอบกุศล ท่านจะได้ผลอนันต์เป็น
หลักฐานสำคัญ ทั้งนี้ทั้งตาม โปรดทำความเข้าใจตัวเอง ว่าตัวสัมปชัญญะ เป็นตัวตรวจ ตัวตามดูว่าทำ
มันถูกหรือทำผิด ตัวสติเป็นตัวนำจิต ให้ระลึกเสมอว่าจะทำอะไร ให้จิตมันรู้ว่าทำอะไร คือตัว
ตามก็คือตัวสัมปชัญญะ บางคนถามตอบไม่ได้เลยแล้วจะไปสวรรค์หรือ แค่ตามดูมนุษย์ยังไม่เป็นมนุษย์แท้
ยังไม่มนุสโสลี เป็นมนุษย์หรือ อามะ ภัณฑะ เป็นมนุษย์เจ้าคะ ถึงจะให้เรียนให้บวช คนที่เป็นเดรัจฉ
นร่างกายเป็นมนุษย์ พูดไม่รู้เรื่อง มันไปวางคนโน้น ไปวางคนนี่ ตลอดเลย แล้วจะรู้เรื่องอะไร ต้องมี
ตัวนำ ตัวตาม ตัวเหตุ ตัวผลตัวชั่ง ตัวดู ตัวรู้แห่งปัญญา การเจริญกรรมฐาน ต้องการจะทราบตัวนี้
ทราบตัวเข้าใจของธรรมชาติ ถ้าเราไม่เข้าใจตัวเองแล้วจะไปเข้าใจคนอื่นเขาได้อย่างไร เข้าใจคนอื่นไม่ได้เลย
อย่างนี้เป็นต้น

โยมหญิงโยมชายโปรดทราบ เรามานั่งกรรมฐานต้องการตัวนี้เป็นหลัก เป็นยาของพุทธบริษัท ยา พุทธโอสถ สดชื่นในจิตใจ กินแล้วก็หายโรคหายภัยทุกชนิด ขอให้กินจริงๆ แต่ทำเล่นๆกัน จะพบของ จริงใหม่ พบไม่จริง ที่ได้ไม่เอา ไปเอาที่ไม่ได้ ใ้อ์ที่จริงก็ไม่ชอบ ไปชอบที่ไม่จริง ขยันนอกหน้าทำาร งาน งานและหน้าที่ไม่ค่อยขยันเพราะไม่มีตัวนำ ไม่มีตัวตาม ถ้าท่านมีสติประจำจิตอยู่ตลอดเวลา จิต ท่านจะไม่เสีย จิตจะไม่ตกต่ำ จิตจะไม่ตก จิตจะรู้สึกซึ่งในปัญญา คือ สัมปชัญญะ เป็นตัวตามดู ใ้เห็นรู้ ชัด ว่านี่ยกแก้วมา คือ สติบอกให้ยกแก้วมา เอาน้ำมารับประทานอยากกินหนอ. อยากกินหนอ... กิน หนอนี้คิดตัวสติ แต่ตัวสัมปชัญญะมันจะรู้ว่าหิวน้ำ กินเพื่ออะไร กินเพื่อแก้ความกระหาย ให้สดชื่นนี้ตัว ตามต้องตามดูว่า น้ำที่จะกินสะอาดหรือสกปรก น้ำที่ดื่มนี้จะดื่มส่งเดชไม่ได้ ซึ่งเราจะกำหนดกรรมฐานว่า กินหนอ... ตักหนอ... กินหนอ... เคี้ยวหนอ... กลืนหนอ... ไม่มีใครกำหนดเลย ไม่นำไม่ตาม แล้วท่านจะ กินเพื่ออะไรหรือ ถ้าท่านจะไม่รู้คำว่า โภชนะ มัตตัญญุตา รู้จักประมาณในการบริโภค อย่างกินมาก นอน มาก มันจะตายไว กินน้อย นอนน้อย พุดให้น้อย ทำความเพียรให้มากท่านจะรู้จริง รู้สิ่งในตัวของท่านที่ เร้นลับอยู่ในจิตใจ ถ้าท่านแสดงออกมาให้เราทราบ เวลาขึ้นหนอ ๕ ครั้งสตินำขึ้นหนอ.. สัมปชัญญะ ตาม ตามดูว่าสติกับจิตมันอยู่ด้วยกันไหม มันไม่ได้อยู่ด้วยกันเลย จิตขึ้นหนอ ไปแล้ว สติยังไม่ไป นี่ตัว สัมปชัญญะมันจะบอกยังใช้ไม่ได้ ตัวตามดูเพราะจิตมันไวสติมันช้ากว่า มันจะเข้ากันไม่ได้ ต้องทำใหม่ ยืน...หนอ... สัมปชัญญะรู้ตัวเลย อ้อ เข้าใจแล้ว ต้องการให้มีสติสัมปชัญญะในการยืน ต้องการมี สติสัมปชัญญะในการเดินจงกรมต้องการมีสติสัมปชัญญะในการแก้ปัญหาที่มันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าใน ปัจจุบันนั้น

อดีตเป็นความฝัน ปัจจุบันเป็นความจริง อนาคตไม่แน่นอน มันจะได้บอกเรา อะไรเป็นตัวบอก ตัว สัมปชัญญะ ตัวรู้ณะเป็นตัวบอก ตัวตามดู อย่างนี้ แต่ญาติโยมทั้งหมดเลยไม่ได้ปฏิบัติกัน มัวแต่เอาพ ุบายอย่างเดียว เอาญาณ ต้องการญาณขึ้น เดินจงกรมถึงระยะ ๖ แต่ไม่ได้เรื่อง ไม่คิดว่าจะตามดูหรือ ไม่ คิดว่าจะนำจิตของตัวเอง เลยไปให้คนอื่นจงจุมก จุงเข้าไปอย่างนี้เป็นต้น แล้วมันจะได้อะไร หรือ จะ ไปได้เลย ต้องกำหนด เป็นตัวนำ โกรธ ต้องนำคูชิ โกรธหนอ ที่ลื่นปี่นะ โกรธหนอ.. โกรธ...หนอ ตัวโกรธนี้สติกำหนดมันเป็นตัวสติ บอกนำให้รู้ว่าอริยสัจ ๔ ทุกข์เกิดเพราะความโกรธ สมุทัยมันจะบอกว่า โกรธเรื่องอะไร สัมปชัญญะมันจะบอก พอสัมปชัญญะบอกแล้ว นิโรธแจ้งแก่ใจ ทำให้แจ้งถึงใจ จิตแจ้ง เมื่อใด สัมปชัญญะพิพพะเกิดในปัจจุบัน มรรค แปลว่าดับได้แล้วแปลอย่างนี้คือ แปลว่า เดินทางถูกต้องแล้ว ถูกอริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ขณะนั้น ที่ปฏิบัติ นั้น มันจะบอกมาชัดเจน ชัน้ รูปนาม เป็นอารมณ์ เมื่อก่อนอธิบายให้โยมฟังแล้วว่า อายุคนะ ๖ ทวาร ๖ เป็นที่มาของกิเลส เป็นที่มาของบาป

เป็นที่มาของสวรรค์ นิพพาน อยู่ตรงนั้น นรกสวรรค์อยู่ตรงนั้นเลย ตั้งสติมาแล้ว ก็ตามคูชิ เป็นบาปหรือ เป็นบุญ บุญ บาปนี้มาจากทวาร ๓ ภายทวาร วาจา ไม่แสดงออก ถ้าทวาร ๖ แน่นอนแล้ว ถ้าสติ จิตใจดีแล้วมันก็แสดงออกมาโดยทางกาย กายกรรม ๓ วจีกรรม ๔ มโนกรรม ๓ ชัด กายที่เป็นบุญ วาจา จิต ก็เป็นบุญ จิตใจก็เป็นกุศล ออกมาอย่างนี้ชัดเจน ทำตรงนี้ให้มันได้ก่อน ไม่ต้องไปเอาญาณ

บางคนมาบอก วัดนี้ปฏิบัติอย่างนี้หรือ ญาณต่ำหรือฉันไปวัดโน้น มีญาณ๖ เติบจนกระทั่ง ๖ แล้วถึงจะกลับบ้าน แล้วได้อะไร มาทางนี้ถาม *บอกทำพองหนอ... ยวบหนอ... คูชิ* อะไรเป็นตัวพอง อะไรเป็นตัวยุบ อะไรเป็นตัวจิต อะไรเป็นตัวกำหนด ตอบไม่ได้เลย ตอบไม่ได้ ใช้ไม่ได้ สอดตก สอดตกแล้ว *ปวดหนอ ปวดหนอ* ตัวปวดนี้เป็นตัวสติ หนอมันปวดก็เปอร์เซ็นต์ มันปวดมากถึงขนาดนี้ หรือ คือตัวสัมปชัญญะ ตัวรู้ ตามดู *รู้หนอ..รู้หนอ..* แจ่มหนอ *เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป* เวหนามันก็หายไป จิตก็ไม่ไป ยึดมันถ้อมมันในเวหนานั้น เพราะเรารู้จริง ถ้ารู้จริง แล้วจิตมันพลิก จำไว้ให้ได้ ถ้ารู้ไม่จริงมันเกาะ จิตมันเกาะ มันอยากจะรู้ จิตนี้มันอยากรู้ แต่มันไม่รู้จริง จะไปรู้ปลอมขึ้นมา อย่างนี้ใช้ได้หรือ ดายให้มัน ดายสิ นี่เวลาฝึกใหม่ปวดหนอ... โอ๊ย หนไม่ไหวแล้ว เอาตายตาย ตายตาย นำเวทนา สัมปชัญญะรู้ว่ามันปวดก็เปอร์เซ็นต์ มันปวดตรงไหน โอ๊ย เหมือนเข็มมาแทงกระดูกเลย ก้นร้อนจี๋ เอ้า ตายตายตายตาย พอรู้จริงแล้วเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มีทั้งตัวนำ มีทั้งตัวตาม ขอโปรดทำความเข้าใจด้วย

เมื่อวานก็ได้ฟังแล้วนะ นี่จะพูดซ้ำ นี่ฟังมาแล้วขอให้ได้ฟังกันหน่อย บางทีพูดให้ฟังไม่อยากฟังแล้ว เลยไม่อยากไปตามดูตัวเอง ไปตามดูคนอื่นเขาทำไม ไปนำคนอื่นเขา แล้วตามคนอื่นเขา ต้องนำตัวเอง ก่อน การเจริญกรรมฐาน ต้องการนำตัวเอง แล้วต้องการตามดูตัวเองก่อน พอดูตัวเองได้รู้ชัดแล้ว จะได้ไปนำลูกเรา ลูกเราให้เรียนหนังสือ เรียกว่าบวช ลูกเราสำเร็จปริญญาโทถือว่าบวชแล้วนะ บวช บวชวิชา บวชได้วิชาความรู้ แต่การบวชใจ ไม่ต้องมานุ่งเหลือง ห่มเหลือง อย่างนี้ เรียกว่าบวชจิต แต่บวชร่างกาย สังขาร บวชเหตุ บวชผล บวชต้น บวชปลายก็คือ บวชเรียน เป็นวิมุติ ละมัจฉริยะ แปลว่าต้องเรียนทุกอย่าง *ถ้าไม่เรียนมันก็ไม่รู้ ไม่ดู ไม่เห็น ไม่ฟัง ไม่ได้ยิน ไม่ทำก็ไม่เป็น จะสำคัญอย่าแย่งแก่ตาย* มันจะออกมา นี่ชัดเจนมาก แล้วท่านไปนำใคร เลยไปนิทานกันเปล่าๆ นำคนโน้น ตามดูคนนี้ ดูเขาทำความชั่วกันนะ ดูเขานินทา ไปฟังเขานินทากัน เหลวเหลกแตกลาญ นี่หรือกรรมฐาน ไม่ใช่กรรมฐานวัดอัมพวัน อย่างมาใช้ในวัดนี้ไม่ได้ ต้องตามดูตัวเอง ต้องตั้งสติเป็นตัวนำตัวตามสัมปชัญญะ รู้หนอรู้หนอ... ที่ลึ้นปีนั้น ทำให้มันได้ ง่วงหรือ ง่วงกำหนดใหญ่เลย ง่วงหนอ. ง่วงคือ ตัวนำ ตัวตามคือ หนอ ง่วงขนาดไหน โอ้อโฮหนไม่ไหวแล้ว ตามมันอยากจะหลับ ลืมไม่ขึ้นแล้ว มันจะรู้ *รู้หนอ* พอรู้จริงชะมันก็หนีเลย ตัวกิเลส **ถิ่นมิตร** มันก็หนีไป ตัวสว่างก็มาแทนที่ สร้างความดีกันต่อไป ความง่วงก็หายไป บอก

เมื่อวานแล้วนะ บอกวงต้องเดินจงกรมใหม่ เดินใหม่ กำหนดไม่หาย ต้องเดินใหม่ เดินแล้ว เดินอีก เดินแล้วมานั้นเดี๋ยวมันจะหาสว่าง ถ้าไม่หาย กำหนดที่หน้าผากเลย วงหนอ.. กำหนดไป ร้อยครั้ง พันครั้ง เดี่ยวหายเลย เหนี่เองทำไม่ได้ แล้วโยมจะไปทำอะไร เสียสัจจะ เสียสัจจะ จะสักครั้งเดียวเสียตลอดไป ออกแขกไม่ดี จะเล่นไม่ดี ลีเก ละคร อย่าให้เสียสัจจะ สมาทานแล้วอย่าเสีย บำเพ็ญศีลแล้วอย่าให้เสียศีล บำเพ็ญทานแล้วอย่าให้เสียทาน บำเพ็ญศีลแล้วอย่าให้เสียศีล บำเพ็ญทานแล้วอย่าให้เสียทาน บำเพ็ญกุฏภาวนาอย่าให้เสียภาวนาในตัวเราเนี่ย อย่างนี้ เป็นต้น

แต่เป็นที่น่าเสียดาย ที่มาปฏิบัติกันร้อยทั้งร้อยเลยไม่ได้เลยกำหนดเสียใจก็ไม่กำหนด ดีใจก็ไม่กำหนด ไม่นำไม่ตาม แล้วโยมจะไปตามใคร กลับไปบ้านแล้วก็เหมือนเดิมหรือ ต้องนำตัวตลอด กลับไปบ้านแล้วเราประกอบอาชีพการงานมันจะได้ขยันขึ้น ตัวนำ ตัวตาม มีอยู่ในคนใด คนนั้นจะหนึ่ง ขยัน จะไม่ขี้เกียจ จะขยันต่อในหน้าที่การงานของตนจะไม่ขยันออกหน้าที่การงาน และสอง ไม่มีความประมาทมีเหตุผล มีปัญญาแก้ไขปัญหา จะจัดงานจัดการ ก็เรียบร้อยดีทุกอย่าง จะทำอะไรก็เรียบร้อยหมด ตรงนี้ดูตรงนี้ ท่านทั้งหลายจะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้า เป็นฆราวาสก็ตาม ท่านจะทำงานได้เรียบร้อย ทำอะไรไม่รู้เห็น้อย ไม่มีความลำบากใจแต่ประการใด คือ ขันติ ความอดทน มันจะเกิดขึ้นแก่ท่านเองบางท่านไม่ได้สนใจเลยนะ เสียงหนอก็ไม่เลยกำหนด นี่ท่านไม่นำไม่ตาม แล้วท่านจะรู้ว่าคนที่เขาพูดนะ โทษหรือมดเท็จก็ไม่รู้จัก ไม่รู้ไม่ใช่กรรมฐานนะ เห็นหนอ... เห็นด้วยอะไร เห็นหนอ... นี่ทวาร ๖ มีทั้งบาป มีทั้งนรกสวรรค์นะ เห็นหนอ... ชอบมากเป็นโลกะ ไม่ชอบเป็นโทสะ ไม่มีสตินำและตาม เป็นโมหะ ตาย เป็นเปรตด้วยโลกะ โทสะ ตายลงนรกโมหะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน นี่สวรรค์นรก อยู่ตรงนี้เองเสียงหนอชอบเสียงเพราะเป็นโลกะ ไม่ชอบเสียงที่เขาว่าเป็นโทสะ ถ้าขาดสติสัมปชัญญะ ไม่กำหนดที่หู ที่ได้ยินเสียงเป็นโมหะทุกราย ไม่มีผู้นำผู้ตามก็โง่กันต่อไป แล้วตายก็ลงนรกไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน อยู่ตรงนี้อันหนึ่ง กลิ่นหนอ..เหม็นจิงเลยไม่ชอบเป็นโทสะแล้ว กำหนดซะ อย่างให้มันเลอะเทอะ กำหนดว่ากลิ่นหนอเฉยๆ อย่างไม่บอกว่าเป็นหนอ เดี่ยวก็เหม็นกันอยู่ในจิต กลิ่นหนอ.. กลิ่นหนอ... เหม็นจิง เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป ความเหม็นก็คือความหอมถ้าเกิดของดีคือศีล ศีลนะมันหอม มันหอม เหม็นคือร่างกายหรือจะเหม็นกลิ่นในร่างกาย แต่ความดีของเขามี ก็เรียกว่าหอมอบอวลทวนลม เป็นต้น นี้อย่างนี้ละ ไม่ใช่หนังลับหูลับตา ไม่รู้ไปเหนือไปได้ แล้วต้องมาถามอาตมา “ญาณ มันได้ญาณอะไร” ก็ต้องไปหาญาณ หลวงพ่อคุณ หลวงพ่อคุณมีญาณเดียว ท่านบอก ถ้าอย่างนี้ไม่ใช่ญาณอย่างนั้น เอาสมบัติมนุษย์ไว้ก่อน พอเราถึงสมบัติมนุษย์ไว้ได้แล้ว จิตใจก็บริสุทธิ์ จิตใจก็เป็นกุศล ไปทำอะไรก็ไม่ไปนรก มนุษย์นี้จิตมันสูง เดรัจฉานมันไม่มีปัญญา มันถึงขวางโน้น ขัดคอกคนนี่ เป็นต้น เรียกว่า เดรัจฉาน เดรัจฉาน ของประทาน

โทษขออนุญาตกล่าว เข้าใจว่าสุนัข ไม่ใช่ เจริญงาน แปลจากบาลีว่า ขวาง ชัดคอ ใครจะทำคิดตรงไหน ก็ไปขวาง ไปป็นินทาเขา นั่นแหละพวกเจริญงาน ไม่ใช่อย่างที่ว่า ขอประทานโทษ คิดว่าสุนัข มันก็ใช้ เหมือนกัน แต่โดยวิธีปฏิบัติก็อยู่ในคนเรานี้ คนที่โง่ คนที่เง่าเต่าตุ่นแล้ว ก็ไม่มีบุญกุศลแต่ประการใด มัน ก็ไปขวางคนโน้น ชัดคอคนนี้ เขาจะสร้างความคิดที่ไหนก็ไปขัดไปขวางเขา นี่คือเจริญงาน นี่ถือเป็นมนุษย์ แบบนั้น

ถ้าเราไม่เจริญกุศลภาวนา ขอให้ได้ฐานทัพแห่งมนุษย์เป็นมนุษย์สมบัติ พอสมมุติมนุษย์สมบัติท่าน เต็มครบร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว สวรรค์ท่านจะไปเองโดยไม่ต้องสอน ถ้าท่านมีคามสะดวกสบายปลอดภัย ชีวิตและทรัพย์สิน มีที่พึ่งทางใจครบ ท่านจะไปนิพพานได้ นิพพาน ปรหม์ สุขัง อะไรรจะสุขเท่านิพพาน ไม่มีเจือปน นิพพาน ปรหม์ สุขญ์ นิพพานสุขญ์ไปด้วยกิเลส กิเลสสุขญ์ไป ความโลภ ความโกรธ ความ หลง ไม่มีอยู่ในตัวตนนั้น ถือว่านิพพาน คัมภีร์ไม่มีคิดเป็นเชื้อไขอีกต่อไปแล้ว เรียกว่านิพพาน ก็ง่าย ขึ้น แต่ความเป็นมนุษย์ยังไม่ครบ ท่านไม่ต้องหวังไปสวรรค์ ไม่ต้องหวังไปนิพพาน ทำบุญบาปเดียวจะ ไปสวรรค์ได้หรือ แล้วทำบุญตั้งร้อยตั้งชั่งหวังไปสวรรค์ แต่จิตใจมันต่ำ จิตใจไม่เป็นมนุษย์ไปไม่รู้จัก ไม่ได้เอาสตางค์มาสร้างกุฏิแล้วไปสวรรค์นะมันต้องมีประกอบกัน จิตท่านถึงไหม ถึงทานนั้นไหม หวัง ผลตอบแทนไหม ท่านมีศีลไหม ท่านมีภาวนาไหม ที่ท่านต้องการไปสวรรค์ทำบุญแล้วมันต้องมีครบ มี ทาน มีทั้งศีลมีทั้งภาวนาด้วย ไม่ใช่มีเงินมีทอง ไปสร้างวัด สร้างศาลาแล้วเป็นพระอินทร์ เป็นไปไม่ได้ หรืออก เป็นพระอินทร์นี้ต้องสอบ พระอินทร์จักรวาลโลกธาตุมีองค์เดียว นายอำเภอก็มีคนเดียวแต่ละอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด จังหวัดหนึ่งมีคนเดียว มีสองคนสามคนไม่ได้ นี่ก็เช่นเดียวกัน นั้นจะไปเป็นพระ อินทร์หรือ สร้างศาลาหลังนี้คนเดียว ลงทุนไป ๒๐,๐๐๐ เป็นพระอินทร์ เข้าสร้างศาลากันไปต้อง ๑๐๐ หลัง ๑๐๐ คน ก็เป็นพระอินทร์หมด ๑๐๐ คน ต้องสอบนะ ต้องปฏิบัติได้ ถึงจะเป็นพระอินทร์ได้ สอบ ตกเป็นพระอินทร์ได้ไหมถึงสร้างศาลาเหมือนกันหมดก็จริง แต่เป็นพระอินทร์ทุกคนไม่ได้ ดีสอบ คุณสมบัติ คุณสมบัติพระอินทร์ต้องทำถึง๗ ชาติ คือ เคารพพ่อแม่ ปฏิบัติพ่อแม่อย่างใกล้ชิด เคารพ ผู้ใหญ่ในตระกูลของตน บอกไว้ชัดเจนนี่ เป็นต้น มีอ่อนน้อมถ่อมตน อ่อนหวาน อ่อนหวานด้วย เรามี เจริญจากไฟเพราะด้วย บอกไว้ชัดเจน แล้วก็ไม่ตระหนี่เหนียวแน่น หมั่นทำทานเสมอ และอีกอันหนึ่ง อีกข้อ หนึ่งก็คือว่า ข่มความโกรธไว้ได้ ไม่แสดงออกถึง๗ ชาติ รับรองเป็นพระอินทร์ได้แน่ต้อง ๗ ชาตินะ ไม่ได้ไปสร้างศาลาบู๊บแล้วเป็นพระอินทร์ปั๊บเลยพระท่านก็เกรียด โยมสร้างศาลาเป็นพระอินทร์ โยมมาตั้ง ร้อยคน สร้างคนละ ๑๐๐ บาท ๑๐๐ บาท ก็เป็นพระอินทร์ ๑๐๐ คน เป็นไปไม่ได้หรือ ต้องมี คุณสมบัติพระอินทร์ มนุษย์ต้องมีคุณสมบัติมนุษย์ ถ้าโยมต้องการเป็นมนุษย์บริสุทธิ์ ต้อง หนึ่งผ่าสัตว์

ไม่เบียดเบียนสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ล่วงประเวณีบังคับผู้หญิงสาว ไม่โกหกมดเท็จ ไม่ดื่มสุรายาเมา ตลอดจนถึงคิดแล้ว รับรองเป็นมนุษย์สมบัติแน่ สมบัติมนุษย์อยู่ที่คิด อยู่ที่คุณสมบัติอันนี้ ก็ยังไปฆ่าสัตว์ขี้ใจดำ อ้ามหิตเหี้ยมโหดทารุณ ฆ่าสัตว์ตัวเป็นตายแล้วก็ยังไปลักขโมย อย่างไม่เบียดเบียนทรัพย์ ที่ยังโกงสมบัติกัน ถ้าเป็นมนุษย์หรือไม่เป็นมนุษย์หรือ กี่แย่งน้อง น้องแย่งพี่ สร้างความเลวร้ายให้กับพ่อแม่ ไม่เป็นมนุษย์หรือแล้วยังล่วงประเวณีอีกหรือ น้าบังคับผู้หญิงสาว ในสังคมอีก ท่านจะเป็นมนุษย์ได้หรือ และอย่าหลอกลวงโลกหวังเอาลาภเขาอย่าพูดเท็จ ส่อเสียด คำหยาบเพื่อเจ้อ ตะไม่ดื่มสุรายาเมาตลอดชีวิต ตลอดกาล นั่นแหละสมบัติมนุษย์

ถ้าสมบัติมนุษย์นี้ใครจะรักษาไว้ไม่ได้แล้ว จะไปสวรรค์นิพพานไม่ได้เลย สอบตก ทำอย่างไรจะได้เจริญกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน มีสติส่วนนำ สัมปชัญญะ ตัวดู ตัวรู้ ตัวตาม จิตใจก็เบิกบาน มีเมตตา จะไม่ฆ่าสัตว์ต่อไป สติสัมปชัญญะมากขึ้น มันจะไม่อยากได้เงินทองของใครอยากได้เฉพาะสันโดษมักน้อยของคนที่มีอยู่เท่านั้น ด้วยเหนื่อยยากลำบากหามาด้วยเงินทองและเหงื่อออกด้วยตนเอง เราก็รักษาสมบัติไว้ ก็ไม่เสียหายอะไร และจะไม่ล่วงประเวณีผู้หญิงสาวกับใครอีกต่อไปแล้ว ระหว่างสามีภรรยาของเขา ไม่สมควรไม่เหมาะสม นี่สมบัติมนุษย์ แล้วไม่ต้องการหลอกลวงโลกหวังเอาลาภเขาต่อไป นี่สมบัติมนุษย์ ไม่ดื่มสุรา เพราะคนเรานี้ มันก็เมาอยู่แล้ว เมาศ เมธาฐานะ เมลาภ เมโภภ เมโลภมาหลงอยู่แล้ว แต่ไปกินเข้า แล้วมันก็เมากันใหญ่ไปนะซิ เลยสมบัติมนุษย์ตก ไหนเลยเล่าจะไปสวรรค์กับเขาได้

การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ต้องการมีสมบัติมนุษย์ให้บริสุทธิ์ใจ พอบริสุทธิ์ใจได้แล้ว สวรรค์มากอยรับ วอช่อฟ้ามารับแล้ว นี่แหละไม่ใช่ว่าตั้งใจสร้างศาลา มันจะเป็นพระอินทร์ อياจะเป็นนางฟ้านางสวรรค์ สร้างช่อฟ้าหน้าบ้านคันทวยอย่างสวยหรู นำพัฒนาชมแต่จิตใจเลวร้ายมีเงินก็สร้างได้ แต่คุณสมบัติไม่มีเป็นไม่ได้แน่ ดูตรงนี้นะ ไม่งั้นก็เป็นกันหมดนะซิ ช่อฟ้าหน้าบ้านมีทุกวัด ก็สร้างกันก็เป็นนางฟ้าสวรรค์หมด ต้องมีคุณสมบัติด้วยการเจริญพระกรรมฐาน ไม่มีเลย คนเราจึงได้แยกประเภทออกไป ไปรวย ไปสวย ไปดี ไปยาก ไปจน ไปเป็นขอทานก็มากมายนี่แหละเป็นกฎแห่งกรรม ไปเป็นหนี้เป็นสินกันไม่พัก แล้วก็โดนโกงตลอดเวลากาล เพราะสร้างอกุศลกรรมมาก ปาณาติบาตติดมากก็ต้องเป็นอัมพาตง่อย เปลี้ยเสียว อทินนาทานติดมาต้องโดนปล้นโดนจี้ โคนไฟใหม่บ้าน ล่วงประเวณีน้าบังคับสมาในชาตินี้ มีสามีเป็นของเขาหมด มีเมียก็เป็นชู้ หานาคู่นาชมไม่ได้ แล้วก็โดนหลอกโดนโกงตลอดรายการ คือมูสา แล้วก็เมาตลอดเวลากาล เมลาภ เมาศ สรรเสริญสุข โลกธรรม ๘ ประการก็ไม่ตั้งใจ ถ้าเจริญกรรมฐาน

แล้วจึงจะรู้ว่าสมบัติมนุษย์อยู่ตรงนี้เป็นประการใด มันจะเกิดประโยชน์แก่ท่านเอง ไม่ใช่มานั่งกรรมฐาน หลับหูหลับตา ไม่ต้องทำงาน ไม่ใช่อย่างนั้น

ถ้าหากมีสติมาก มีสัมปชัญญะมาก จะขยันมาก จะไม่หลับไม่นอน จะทำงานในหน้าที่ของตนตลอดงานนั้นจะไม่เสียหายแต่ประการใด อันนี้เรียกว่ากรรมฐานที่เราสอนอยู่ไม่ใช่ญาณ เมื่อวานฉันนี้มาบอกว่า วัดนี้สอนต่ำจัง วัดโน้นสอนญาณสูง ใครไปได้ญาณ๖ หมด บอกไม่เป็นไรอาตมามีความรู้ต่ำ ยืนหนอ ๕ ครั้งทำได้ไหม เห็นหนอ หัวไม่มีแล้ว ทำได้ไหม เห็นหนอนิสัยเขาทำได้ไหม ทำไม่ได้ อย่ามาว่าเรา นะ แก่ชั้นประถมทำไม่ได้ จะไปขึ้นมัธยมหรือ เขาก็จะเถียง หลวงพ่อ ฉันไปวัดโน้น เขาให้ญาณ๖ ทำได้ ๗ วัน เดินระยะ ๖ เลย พอได้ ๔ วัน เขาก็เทศน์ลำดับญาณให้ฟังแล้วลำดับญาณฉันก็ฟัง โอโยเรา ได้แน่ เราได้แน่ อุปาทานึกเอาเอง ได้แน่เลย เป็นโสดาเลย เสียขายเหลือเกินนะ หมิ่นเหม่ต่อ พระพุทธศาสนา มาก หมิ่นเหม่มากเลยเข้าใจ สำคัญผิดคิดว่าตัวเองสำเร็จ เลยเหยียดหยามคนจน เหยียดหยามคนดูแคลนคนและหมิ่นประมาทคน ยิ่งคนจนนะเหยียดหัวลงไปเลย ต้องคบคนรวยๆ มีเงินมีทอง มากมายกำยกองอย่างนั้นหรือ อาตมาจำได้ตั้งแต่เป็นเด็กอย่าข้ามคนล้ม อย่าไปข่มคนรู้ อย่าไปขู่คนกลัว อย่าไปทำคนพาล อย่าไปวานคนร้าย อย่างไปขายคนรัก อย่างไปกักคนริบ อย่าไปบีบคนบอบ อย่าไปชอบคนชั่ว อย่าไปยั่วคนดี อย่าไปตีคนตาย ไม้ล้มค่อยข้าม คนล้มอย่าข้ามนะ

ถ้าท่านเจริญกรรมฐานได้ ท่านจะเห็นใจคน ท่านจะเห็นใจซึ่งกันและกัน จะเอาใจเขามาใส่ใจเรา จะเอาใจเรามาใส่ใจเขาได้แน่นอน ถ้าท่านไม่ได้เจริญกรรมฐานที่ชี้แจงแสดงนี้ ท่านจะไม่เห็นใจใครเลย สามี ก็ไม่เห็นใจภรรยา ภรรยาก็ไม่ให้เกียรติสามีแต่ประการใด เลยกี่ทะเลาะวิวาทกัน อยู่ด้วยกันไม่ได้แน่นอน ตรงนี้เป็นจุดสำคัญของมนุษย์สมบัติ ถ้าเจริญกรรมฐานท่านจะให้เห็นชัด ถ้ามาอยู่๓๗ วันสิ ทำให้มันเต็มทีหนอยได้ไหม เปล่าเลยไปนั่งคุยกันชะเปลาะๆ มานั่งนิทานกัน นี่เล่าให้ท่านฟัง มันมีหลายปีมีซั้วที่ วัดนี้ลูกสะใภ้หนึ่งไปกินนิทานแม่ฟัวไป ไปนั่งในห้องก็นิทานว่า นี่เธอแม่ฟัวเธอเป็นไง แม่ฟัวฉันไม่เป็นเรื่องเลย พออยู่ได้ไม่ซ้ายายแม่ฟัวมานั่งบ้าง ก็นิทานลูกสะใภ้เช่นเดียวกัน เป็นกฎแห่งกรรม ลูกสะใภ้ นิทานแม่ฟัวแม่ฟัวนิทานลูกสะใภ้ ถ้าลูกสะใภ้สรรเสริญเจริญพรแม่ฟัว แม่ฟัวก็เจริญพรลูกสะใภ้ถ้าลูกสะใภ้ ยกย่องแม่ฟัว แม่ฟัวเขาก็ยกย่องลูกสะใภ้ นี่คือกรรมฐานที่เราสอน พ่อตาแม่ยายยกย่องลูกเขย ลูกเขยก็ยกย่องพ่อตาแม่ยาย พ่อตาแม่ยายเอาลูกเขยไปนิทาน ลูกเขยก็นิทานพ่อตาบ้าง ก็เป็นกฎแห่งกรรมใช่หรือไม่

ท่านที่มีประสบการณ์จากการเจริญพระกรรมฐานถ้าท่านทำได้ ได้ผลแน่ ถ้าทำไม่ได้ มันก็ไม่ได้ผล ไม่ได้อะไรติดตัวตนไปในอนาคต และล้มปรายภาพ จะผิดหวังน่าเสียดายอย่าไปเอาญาณเลย เอาแค่นี้ก่อน

แค่นี้ยังทำไม่ได้ สมบัติมนุษย์ ไม่มีแม้แต่ข้อเดียว ท่านจะไปสอบได้อย่างไรสอบตกแล้วเขาไม่ให้ขึ้นชั้น
หรือขอฝากไว้ ยมบาลไม่ได้มาจดเรา ว่าทำบุญทำบาป จิตเราเป็นคนจดทุกวัน ทำชั่วก็จด ทำดีก็จด คือ
จิตมันจดไว้โดยธรรมชาติ แล้วถึงเวลามันก็ไปตามบาปตามกรรมของมันเอง ไม่มีใครทำให้ ตัวเองทำ
ตัวเอง แล้วคนอื่นก็ไม่ได้มาทำให้เรา คุณงั้นนะ

อาตมาขอวิชัยพวกกรรมฐานอยู่ข้อหนึ่ง ถ้าได้จริงจะขยันไม่พัก ทำงานไม่พัก และไม่เคยนินทาใคร
ไม่เคยกล่าวร้ายป้ายสีใคร ถ้าเขายังเข้าถึงจุดนั้นไม่ได้ แสดงว่าไม่ได้อะไรเลย สอบตก เวทนาก็ตก จิต
ลามก จิตใจสกปรก จิตตกต่ำ แล้วก็ไม่ใช่ขึ้นมากแล้วไหนเลยจะถูกต้องตามทำนองครรลองของชีวิต ก็ขอ
ฝากท่านทั้งหลาย ขอให้ทำจริงๆหน่อยเถอะ ทำจริงท่านได้ของจริงไป ถ้าทำเหยาะๆ แหยะๆ ท่านจะได้
ของปลอมไป จะเข้าใจผิด จะคิดสำคัญผิด คิดว่าตัวเองเป็นหนึ่งในตองอู ขาดความรู้จริง ขาดความเข้าใจ
แท้แน่นอนที่สุด ข้อสุดท้ายนี้ ก็ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งหญิงและชาย พระสงฆ์องค์เจ้าเถรานุเถระที่
ปฏิบัติธรรมทุกรูป จงมีความเจริญรุ่งเรืองงอกงามไพบูลย์ในพระศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า และจงเจริญธรรมสมาธิปฏิบัติในหน้าที่ตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปทุกขณะมีอายุมีขวัญยืน
จะมีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด จงสมมาคปรารถนาด้วยกัน
ทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ท่านพระเถระภิกษุณวกะ ญาติโยมผู้ปฏิบัติธรรม เราได้ตั้งใจมากปฏิบัติกรรมฐาน ที่เรียกว่าบำเพ็ญ
กุศลอย่างสูงสุดนั่น นั่นคือเราปฏิบัติที่จิตใจ เจริญสติปัญญา การเจริญสติปัญญา ๔ นี้ ต้องการให้
เอาสติมีฐานะดี ในจิตใจให้เข้มแข็ง ต้องประกอบด้วยธรรมสมาธิปฏิบัติในหน้าที่ครบตามกำหนดสติ
ปัญญา ๔ สติปัญญา ๔ ประการ ที่เราต้องปฏิบัติกันอยู่ ณ บัดนี้ กรรมฐาน ๕ ประการนี้ คือสติปัญ
ฐาน เอาเฉพาะทางสายเอกเท่านั้น สถิตอยู่ที่ฐาน เป็นการรองรับให้จิตอยู่ที่ ไม่ให้จิตเพ่นพ่าน ไม่ให้คิด
ฟุ้งซ่าน ไม่ให้จิตมันไปเครียดต้องการให้จิตอยู่ที่ ต้องการให้มีการกำหนดจิต โดยให้เรามีสติปัญญา
มีจุดมุ่งหมายอันนั้นแต่การปฏิบัติมัน ไม่ใช่ง่าย ทำยากมากเพราะจิตมันเพ่นพ่านฟุ้งซ่านอยู่เสมอจะ
ให้จิตอยู่ที่คงลำบาก แต่โดยวิธีปฏิบัติแล้ว ก็คือทำให้เราอาศัยไว้ จิตมันจะพ่นพ่านไปทางไหน มันจะคิด
อะไร ก็สติไปตามไปคิดตามจิตตลอดไป จิตจะฟุ้งซ่านไปทางดีหรือทางชั่วเราก็ไม่รู้ ไม่มีใครรู้ตัวแต่ผู้ใช้
สติของเราเข้าไปยึดเหนี่ยวจิตใจมันเกิดในเรื่องที่ดี ในเมื่อเรามีสติแล้วจะคิดแต่เรื่องดีเสมอไป เชิงชั่วคง

ไม่คิด เพราะว่ามีสติเห็นวรั้งจิตใจ นี่ปัญหาตรงนั้น ก็ไม่หมายความว่า เราจะต้องให้จิตมันอยู่ที่ตั้งเป็นสมาธิ ก็เป็นไปได้ยาก ก็เนื่องจากจิตนี้เป็นธรรมชาติอย่างนั้น ท่านต้องคิดอยู่เสมอ มันต้องเผลออยู่ตลอดเวลากาล จิตมันจะเพ่นพ่านไปตามอารมณ์ของเราเสมอ ไม่มีใครที่จะยึดเหนี่ยวมันไว้ได้ ห้ามไม่ได้

บังคับจิตนี้บังคับได้ยาก เพราะเรารู้ตัวอยู่ด้วยกันทุกคนว่าจะบังคับเขาได้หรือ จิตนี้มันไปตามอารมณ์ของเรามันชอบกิเลส มันชอบความฟุ้งซ่าน มันชอบคิดนานาประการแต่ปัญหาอยู่ที่ว่าเรามีสติพอไป สติพอจะเห็นวรั้งจิตไว้ได้ไหม ถ้าสติเห็นวรั้งจิตไม่ได้ ระลึกไม่ได้แล้ว จิตมันก็ไปตามกำลังของมัน สติมันน้อยไม่พอต่อความวรั้ง ไม่มีพลังสมาธิ ก็สามารถจะวรั้งจิตเอาไว้ได้ จิตมันต้องเลพลาดพาไป ตลอดถ้าเราฝึกจิต ฝึกสติไว้ให้มันคุ้นเคยกัน ให้มันอยู่ที่อยู่ทางตลอดรายการ มันจะค่อยๆดีขึ้น สติอยู่ในจิตใจ จิตใจก็ไม่หลง จิตใจก็เข้าไปสู่ภาวะสมาธิ ถ้าเราขาดสติ สมาธิก็ไม่มั่นคง เป็นสมาธิของสมณะ ต้องการอยู่ในจุดสมาธิ แต่เป็นการขาดสติ ปัญญาจึงไม่เกิด เป็นเรื่องสมณะไปยึดเหนี่ยวอารมณ์ หรือยึดเหนี่ยวบัญญัติมาเป็นอารมณ์ โดยเฉพาะมาอยู่ในบัญญัติกันมาก แต่ต้องการจะยึดให้มีสติ ให้สติมีอยู่ในจิต เป็นการเพ่งภาวนา ในเรื่องกายานุปัสสนา เรื่องเวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา ธรรมานุปัสสนา ต้องการให้มันอยู่ในจุดนั้น จะเกิดอะไรขึ้นมา ทั้ง๕ ประการ นั้นเราก็อึดสติปักลงไป มันจะเลิเวทนาก็ปักไปที่เวทนาอย่างใดอย่างหนึ่งที่มันเกิดขึ้นนั้นปักลงไปแล้วก็ภาวนา คือสมาธิ ภาวนาให้จิตมันมันอยู่กับสติ สติมันได้อยู่สมาธิ คำว่ามัน คือสมณะ มันมีพลังสมาธิมาก มันก็สามารถจะวรั้งเหนี่ยวจิตไว้ได้มาก นี่คือฝ่ายกรรมฐานแท้จริงๆ ถ้าขาดกำลังสมาธิสติมันก็อ่อนไปสำหรับสติฝ่ายสติปัญญา ๔ นะ โดยเฉพาะไม่เอาอื่นมาปนอย่างอื่นมันบอกหลายอย่าง สมาธิทางโลก สมาธิทางธรรมไม่ขอกกล่าว ขอรวบรวมตัดมาบรรยายจำเพราะสั้นๆที่เราทำอยู่ขณะนี้ สมาธิคือมัน ตั้งสติให้มัน ถึงจะถูก ทำไม่จะต้องตั้งสติให้มัน ก็คือตัดขาด ปวดหนอ... ปวดหนอ... นี่มันอยู่ในจุดเดียว ถึงเรียกว่าสมาธิ ประกอบด้วยสติ สติมีพลัง ก็คือมีสมาธิดี สติมันก็ติดตามด้วยตัวกำหนด ตัวกำหนดนี่เป็นการกำหนดชะตากรรมของเราด้วย คาดหมายชะตากรรมไว้ชัดคือกรรมดี ไม่มีวิบากกรรม เพราะอดีตที่จะมาโผล่ในขณะนี้ เพราะเราทำปัจจุบัน เราไม่เอาอดีต วิบากกรรมจะไม่ประสบวิบากก็คือครั้งอดีต เกิดขึ้น กรรมดี กรรมชั่ว ครั้งอดีตมันจะไม่โผล่ มันถึงจะมีพลัง มีสัมมาทิษฐิ ท่านผู้ปฏิบัติหลงผิดกัน ไปเอาอดีตบ้าง เอาอนาคตบ้างมาสะสมกัน เลยจิตมันก็แยกออกไป แยกออกไป พลังก็หมด สมาธิก็ไม่มั่นคง สติก็น้อยถอยลงไป ไหนเลยเล่าจะรู้อะไรจริง

ความจริงทุกสิ่งในจิตถูกกำหนด โกรธหรือ เสียใจหรือ เอาให้มันจริงหน้อยได้ไหม เป็นการฝึกยกตัวอย่างให้เห็นว่า โกรธหนอ.. ง่ายที่พูดนี้ง่ายมาก ใครก็พูดได้ แต่ทำได้หรือไม่ ทำไม่ได้หรืออก แต่มันพูดได้ แต่ทำได้ละ ถึงจะซึ้งใจ ว่าโกรธ ตัวโกรธ นี่คือสติ จะได้บอกกว่าโกรธเรื่องอะไรหนอ ตัวตามอัน

จะพูดเมื่อวานให้โฮมฟังแล้ว ก็ทำตาม **ตัวตามนี่คือสัมปชัญญะ** รู้ตัวอยู่ตลอด ไม่พลาด ไม่เผลอ ไม่ประมาท คือตัวสัมปชัญญะ ตัวนี้เป็นหลัก **สติ**นี้เป็นตัวนำสัมปชัญญะเป็นตัวมอง เป็นตัวตามดู ให้รู้จิตของตนเอง ถ้าเราขาดสติสัมปชัญญะ มองไม่เห็น นั่นกลายเป็นกิเลสขึ้นมาในเมื่อกลายเป็นกิเลสขึ้นมาแล้วการทำให้ไม่ได้ผล การกำหนดชะตากรรมก็ไม่ได้ผล เลยเป็นการคาดหมายชะตากรรมด้วยแต่การค้นเดาเอาเป็นเช่นนั้น ค้นเอาไม่ได้หรือกรเรื่องพรคนี่จะไปเดาเอาไม่ใช่หนังสือ ไม่ใช่อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ หรือเรียนหนังสือ ถ้าค้นเดาเอาตามนั้นไม่ได้ แต่งเป็นนิทานแต่งเป็นกระทู้ไม่ได้ อันนั้นเป็นเชิงวิชาการ แต่การปฏิบัติการณ์นั้นแต่งเดิมไม่ได้เลย แต่งเดิมไม่ได้ทั้งหมด ต้องเกิดด้วยความปัดจัดตั้ง เกิดได้เฉพาะตัวผู้ภาวนาเท่านั้น คนไม่ภาวนามันก็ไม่รู้จริง รู้สิ่งเฉพาะหนังสือวิชาการที่อ่านกันมาและเขียนลงไป มันจะไม่รู้จริงนะ ตรงนี้ขอฝากไว้กับผู้ปฏิบัติเสียใจอย่าปล่อยให้มันค้างกิน อย่างให้เลยเป็นอดีต สื่อกำหนดทันทีในปัจจุบัน เสียในเรื่องอะไร นึกตัวอย่างให้เห็นตรงนี้ ขาดกันมากนะ ขาดปฏิบัติตรงนี้ ตั้งสติไว้ให้มันคำว่า "มัน" คือตั้งสติไว้ที่ความเสียใจ ปักมันลงไปทีลึนปีหายใจลึกๆ หายใจยาวๆ ถึงจะได้ผล ไม่งั้นก็กำหนดแต่ปาก จิตมันไม่ถึง สติก็ไม่มี สัมปชัญญะก็ไม่มี รู้ตัว เลยก็มั่วกันไปหมด สับสนกันไปหมดเลย จับจุดมุ่งหมายไม่ได้ จับอะไรเป็นหลักไม่ได้เลย ในเมื่อจับอะไรเป็นหลักไม่ได้แล้ว กำหนดไม่ได้ผล เสียใจยังฝากฝังเข้าไปอีก ไปเสียใจวันพรุ่งนี้ ต่อไปอีกก็ได้เมื่อไรก็เสียใจเมื่อนั้น สำหรัเรื่องเสียใจมีมากมาย แต่จะไม่บอกกล่าว ยกตัวอย่างให้เห็น เราปักให้มันแน่น มีสมาธิพลังสูง สติยึดมั่นในสมาธิของตน จิตนี้มันจะผ่องใส สัมปชัญญะมันจะรู้ตัวว่าเสียใจอย่างนี้ต้องแก้อย่างนั้น สติก็ตาม ภาวนานำคู่อีก ตามไปรู้อีก เสียใจเรื่องนี้ควรจะแก้แบบนี้แล้วมันก็ได้ด้วย แล้วจิตก็ไม่เสียใจ เพราะมันมั่นในสมาธิในเมื่อมีสมาธิพลังสูง ความเสียใจจะไม่เสียใจอีก

บางคนเสียใจวันนี้แล้ว ลืมไปแล้ว กลับนึกได้ก็เสียใจอีก นึกขึ้นมาได้เมื่อไร เสียใจเมื่อนั้น **ภูจักร**จะหายไปจากจิตใจของตน เรากำหนดให้มันได้ให้มันขาดไป สติกำหนดโดยต่อเนื่อง อย่างให้มันขาด พอกำหนดได้แล้ว พอรู้จริงเกิดขึ้น การอยู่ดับไป ความเสียใจดับวูบ ความคิดใจมาแทนที่แล้วเราจะไม่เสียใจจะก็เดือนก็ปีก็ไม่เสียใจ เรียกว่าอะไร เรียกว่า "ปลงตก" ปลงตกเรียกว่าอะไร เรียกว่า **พระไตรลักษณ์** พระไตรลักษณ์เรียกว่า ความไม่แน่นอน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เกิดขึ้น เลยหาความแน่นอนที่เที่ยงแท้ไม่ได้เลย นี่กลายเป็นความเสียใจที่ฝังไว้นานๆ ในใจมานานมันก็หายวับไปกับตา จิตก็ไม่แน่นอนเนื่องในสันดาน อนุสัยก็ไม่เกิด ไม่มีอนุสัยแล้ว แล้วจะเกิดนิสสัยจักษุ นิสสัยจักษุเกิดอย่างไร เกิดด้วยความมั่นคงสมบูรณ์ ด้วยสมาธิภาวนา สติที่ดีขึ้น ปัญญาที่ออกมาบอก อ้อเราแก้ได้แล้ว ได้ผลแล้ว ด้วยการกำหนดนี้แล้วอีกข้อที่สำคัญ ทวาร ๖ เสียงหนอ ไม่มีใครเคยกำหนดเลยนะ ปล่อยให้มันผ่านไปแล้วทำอะไรมัน

เลยไปแล้ว ให้กำหนดรู้หนอ.. ที่ลึ้นปีนั้น ง่ายๆ แต่ผู้ปฏิบัติไม่เคยทำ ปล่อยให้เลยไปหมดเลย เป็นอดีต ไปหมดเป็นอนาคตไปหมด

ปัจจุบันนี้คือสมาธิ มันก็หมดพลังไป สติก็หมดไปด้วย โหนเลยจะรู้ฝั่งจริยะ ฝั่งธรรมะ อยู่ในจิตใจ มันก็ไม่ฝั่งมันก็ไม่แน่น แล้กลายเป็นคลอนๆ คลอนแกลน หละหลวม เหลาะแหละ เหลวไหล ไม่ได้ผลขึ้นมาอย่างน่าใจหาย มันฝั่งเรื่อย เหมือนอย่างท่านเป็นพ่อค้า แม่ค้า มันฝั่งเสียใจม๑๐ ปี ๒๐ ๓๐ ปี มันก็ยังฝั่งแน่น แน่นต่อไป พอแน่นไปแน่นมาแล้วความเสียใจมาไหล กำลังจะขายของ เลยขายของไม่ได้เลย ขายไม่ได้ จิตมาฝากไว้ที่ความเสียใจหมดจิตใจที่จะมีปัญญาจะขายของ จะขายทอง จะขายเพชร เลยเบลอ เลยขายไม่ได้แน่นอน พลังขายไม่มี คนซื้อมีพลังมากซื้อ แต่คนขายพลังไม่พอ ขายไม่ได้ หรือกร รับรองคนซื้อเขาก็จะหาว่าแพง คนซื้อเขาก็หาว่าไม่ดี มันต้องออกมาในรูปแบบนี้ เลยตกลงขายไม่ได้ อารมณ์คนขายไม่ดี ต้องตัด การตัดการปลงนี้ต้องอยู่ที่ตัวกำหนด ถ้ากำหนดไม่ได้ แปลว่าเราไร้ผล กำหนดจิตอยู่ที่ไม่ได้ ให้มันอยู่ในสมาธิได้ไหม

สมาธิแปลว่ามันคง ฝั่งอยู่ในจิตใจ สมาธิมีมากแล้วมันจะจับเอากิเลสเชื้อออกไปเสียจากจิตใจ อนุสัย ที่มันเคยนอนเนื่องในสันดานก็หายไปด้วย คือทิฐิ ทิฐิจะไม่มีกับคนนั้น และการปฏิบัตินั้น ทิฐิไม่มีแล้ว รับรองปัญญาเกิด คนยังมีทิฐิมานะในเรื่องเลวร้าย ไม่ยอมใคร ไม่ยอมคน แล้วนั้น นั่นแหละ ตัวทิฐิ แต่ทิฐิที่ฝังมืออยู่มากมาย จะพูดเฉพาะเชิงปฏิบัติการที่มันใกล้ๆตัว นี้เปรียบเทียบให้ฟัง ก็ทิฐิมีอยู่ ท่านผู้ใดมีมาก ความสงสัยก็มีมาก สงสัยคนโน้นว่าไม่ดี คนนี้ไม่ดี สงสัยเรื่อยไป แต่น่าจะสงสัยว่าตัวเองไม่ดี ไม่สงสัยเลย ไปประวางคนอื่นเขา นี่แหละตัวทิฐิตัวนี้ สำหรับปฏิบัติปฏิฐาน ๔ อันแจ้งชัดมาก อย่าเอาวิชาการมากนัก ทิฐิเกิดขึ้นก็ทำให้ไม่อยากจะมองหน้าใคร ไม่อยากจะเชื่อฟังใครเลย เลยเอาตัวขึ้นเหนือลมคนเดียว เลยตัวดีคนเดียว ดีไม่ได้หรือ คนมีทิฐิ มีมานะในทางที่ไม่ดีคนที่ปัญญาจะมานะในทางที่ดีเสมอไป จะขยันหมั่นเพียรตลอดรายการ นี่ตัวนี้เป็นตัวสำคัญ การกำหนดเห็น ก็ไม่เคยกำหนดกันนะ เท่าที่เอาตมมาทบทวนและเห็นพวกนักปฏิบัติไม่เคยตั้งสติไว้ที่เห็น ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย แล้วจิตใจจะมั่นคงได้หรือ เห็นผู้หญิง เห็นผู้ชาย เห็นสวย เห็นงาม เห็นไม่สวย ไม่งาม เห็นเท่าซึ้งใจไม่ได้ ต้องตัวกำหนดว่าเขาสวยอย่างไร เขาดีอย่างไร ปัญญาที่มันเกิดขึ้นจากได้ภวานานี้มันจะบอกว่าคุณนี่จะสวยหรือจะน่าเกลียด น่าชมก็อย่าไปสนใจเขา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป รูปกับนามก็แยกกันได้ รูปก็องเป็นรูปไป ตัวนามก็เป็นตัวนามไป ก็แยกกัน ไม่ไปผสมกัน ตรงนี้เป็นตัวขาด ปลงตก ไม่สนใจในรูปเสียง กลิ่น รส อีกต่อไป จะสนใจแต่ความดีมีอยู่ในตัวเอง เรียกว่าตัวกำหนดชะตากรรม ทำให้เรารู้ชะตา

กรรมตัวเอง เรามีเวรกรรมประการใด มันจะบอกตอนนั้นต่อไป ถ้าเรายังทวิภูจิต มันมีติดอยู่ตลอดเวลา กาล แสงสว่างไม่เกิดขึ้นในจิตใจ

ในเมื่อแสงสว่างไม่เกิดขึ้นในจิตใจแล้ว รับรองท่านต้องคิดต่อไป เอาแต่อารมณ์ เอาแต่ใจตัวเอง ไม่ได้จะเอาใจคนอื่นยึดถือมาเป็นหลักปฏิบัติแต่ประการใด โดยการปฏิบัติกรรมฐานจึงเสียผล ไม่ได้ผลนะ กำหนดรู้ก็ไม่เคยกำหนด เห็นหนีก็ไม่เคยกำหนด แล้วไม่เคยเก็บอารมณ์ กำหนดทุกอิริยาบถ เรียกว่า **เก็บอารมณ์** จำไว้ให้ได้ ไม่ได้เก็บอารมณ์ไปนั่งอยู่ในห้องมืด ไม่ต้องไปดูคน ไม่ใช่เก็บอารมณ์อย่างนั้น เก็บอารมณ์ก็คือว่า เห็นหนอ...ตั้งอยู่' ดับไป 'ไม่ไปสนใจในรูปนั้น ก็เรียกว่าเก็บอารมณ์ เสียงหนอ... เขาจะยินยอม เขาจะสรรเสริญ เขาจะนิทา เขาจะแข่ง เขาจะค่า เก็บอารมณ์ไว้

คำว่า เก็บอารมณ์คืออะไร คือไม่ไปรับอารมณ์ เรียกว่า เก็บอารมณ์ เข้าใจตัวนี้หน่อย ไม่เข้าใจกัน เลยนะ เก็บอารมณ์ เขาเรียกเก็บอะไร ไม่ดูโลก โลกสว่าง มีด ข้าไม่รู้ไปเก็บตัว ไม่ใช่เก็บอารมณ์ เก็บตัว ไม่ใช่อยากจะเจอกับใครและจำไม่พุดจากกับใคร **เก็บอารมณ์ที่ถูกต้อก็คือ กำหนดจิตให้ได้ในอารมณ์ ปัจจุบัน** ถ้ากำหนดไม่ได้ปัจจุบันไม่ใช่เรียกว่าตัวเก็บอารมณ์ นักปฏิบัติต้องจำข้อนี้ไว้ให้ได้ เราเจอคนมาก เราฝึกไปแล้ว เจอคนมามาก มันทั้งด่าบ้าง ทั้งนิทาบ้าง หมุ่หมิบ้าง เก็บอารมณ์ไม่รับได้ไหม พาเอา ออกไปรับแล้ว เขาค่า เขาว่า ออกเผชิญหน้าเลย อย่างนี้แสดงว่าไม่เก็บอารมณ์ แสดงอารมณ์ออกมานอก หน้าให้เขาเห็นอย่างนี้เก็บอารมณ์ไม่อยู่แล้ว เก็บไม่อยู่แล้ว ไม่ใช่ไปนั่งในห้องมืด ไม่ต้องเจอใครเลย ไม่มี ประสพการณ์กับอารมณ์เลยต้องกำหนดตัวนี้ให้ได้ เสียงหนอ เขามานิทาเราหน้ากุฎี เสียงหนอ เขามา ว่าเราว่าไม่ล้างชาม เขามาว่าเราสกปรกเก็บอารมณ์ได้ไหม คือเสียงหนอ ไม่รับอารมณ์มาไว้ เก็บอารมณ์ ไว้ให้ได้ คืออารมณ์ดี อรรถเสียที่เขามาค่า มาว่าก็ให้มันหายไป เลื่อนลอยไปตามสภาพ อย่าไปดึงมันมา เรียกว่าเก็บอารมณ์ เข้าใจคิดกันมาก เข้าใจว่ากูไม่พุดกับใครไว้วันนี้ กูจะนอนวันยังค่ำ เก็บอารมณ์ หน่อย ใช้ได้หรือ กินแล้วนอนหลับตาสนิท เรียกว่าบำเพ็ญกิจวัตร อย่างนั้นหรืออินแล้ว นอน กวานา ปฏิบัติ นั่นกินแล้วก็หลับตาทวานาปฏิบัติ กวานาปฏิบัติอะไรนี้ บอกไว้ชัดเจนมาก นอนหลับตาสนิท เรียกว่าบำเพ็ญกิจวัตร ไม่ใช่เลย หลับตาสนิทแล้วมันจะบำเพ็ญได้อย่างไร ไม่มีสติเลย หายใจเข้าใจรู้เลย เลยหลับสนิท นอนหลับวันยังค่ำ ไม่สั่งทำอะไรเลย ไม่ใช่เรียกเก็บอารมณ์ ตั้งขมจิตไม่ได้ ตั้งสติไว้ ไม่ได้ คนชอบหลับ คนชอบหลับนี่คนขาดสติ สติเต็มที่แล้ว กำหนดนอน พองหนอ. ขุบหนอ... นอน หนอ... กำหนดไปสติดีนะ นอนไม่หลับ สติดีแล้วไม่หลับ มันจะสว่างโล่ง ถ้าขาดสติเมื่อใดมันอยากจะ หลับ เพราะจิตมันอยากจะหลับ จิตมันอยากจะพักผ่อน จิตมันอยากจะนอน เอาสติใส่เข้าไป นอนไม่หลับ เลย นี่แหละถูกต้องแล้ว ถูกต้อง ถ้าอยากหลับหรืออยากหลับกำหนดที่ค่อหอย กลืนน้ำลายกำหนดจิต

หลับทันที ง่ายนิดเดียว แต่ไม่ทำตรงนี้กัน จึงไม่ได้อะไร จะเอาแต่ญาณอะไรกันหนักหนา นี่เชิงปฏิบัติการ เขาว่าอย่างนี้ชัด นี่เรียกว่าเก็บอารมณ์ เห็นหนอ ต้องฟังไป กำหนดเห็นผู้หญิง เห็นผู้ชาย สวยซี้ไม่สวย ไม่ต้องไปตั้งปัญหาตรงนั้น เห็นแล้วก็รู้เลยว่านี่รูป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป สติเราก็ตีขึ้นอารมณ์ไว้ได้ ไม่ไปปรับอารมณ์นั้นมาไว้ในจิต

ถ้ารับอารมณ์ภายนอกเข้ามาเมื่อใด ท่านจะเกิดปัญหาเมื่อนั้น ถ้ารับเสียงนอกเขาค่า เขาว่าชายแพงรับมาแล้วทำจะเกิดฟุ้งซ่านทันที ท่านจะไม่สามารถจะเก็บอารมณ์และข่มความโกรธเอาไว้ได้ ไม่ได้ ต้องแสดงออกในหน้าเลยหน้าตาแดงเลย ออกทางหูฟังเลย แล้วไม่เอาเหนือเอาใต้เลย นี่แสดงว่าเก็บอารมณ์ไม่ได้ เก็บไม่อยู่ ความรู้ก็ไม่จริงจริง รู้จริงจะเป็นอย่างนี้หรือ คนเราก็ก่อนอารมณ์ไม่ได้ ไปปรับอารมณ์ทำไม่ชอบหาเรื่อง ไปปรับเรื่องโน้น เรื่องนี้มาอยู่ในจิตใจ ตลอดรายการ พวกเรื่องมาก พวกมีปัญหามาก คนที่มีเรื่องมากปัญหามากคือไปปรับมามากไม่ได้เก็บอารมณ์นั่นเอง ถ้าเสียงหนอ เรากำหนดได้ก็เรียกว่าตัดปัญหาแก้ปัญหาไปในตัวแล้ว เก็บอารมณ์ไว้อย่างเดิม ไม่ใช่เก็บเอาเสียงเข้ามาไว้ เอารูปสวยๆมาไว้ แล้วทำให้คลื่นเคื่องในจิตทำให้สดีหายไป ในเมื่อสดีหายไป สมาริก็หลุดไป ไม่เกิดประโยชน์ อย่างนี้สิ เหมือนอย่างเราเป็นทหาร หัดอาวุธต้องรบเลย ลองไปฝึกรบคูชิ ถึงจะรู้ว่าวิชาที่ฝึกมานั้น ได้ผล ฝึกเลย คูชิศึกมากันมาก ล้อมด่าน ล้อมแอม ข่าศึกคือกิเลสมันมาทางตาบ้าง มาทางหูบ้าง มาทางปากบ้าง มันมาครบคูชิเก็บอารมณ์ได้ไหม

ถ้าเราก่อนอารมณ์ได้ ที่มาพัฒนานั้นมันจะถอยกลับไปเอง เสียงที่ค่าเราก็กะกลับไปหาเขาเอง คือเราก่อนอารมณ์ได้ ต่อสู้ได้ ผ่านอุปสรรคได้ ถ้าเราไปนั่งห้องมืดเก็บอารมณ์แต่ไม่รู้ว่าจะเก็บอารมณ์ได้อย่างไร และไม่รู้สมาริคืออะไร ฆะตกรรมคือกำหนดจิต เราก็ก่อน เราไม่เคยประสบกับปัญหา ถ้าคนที่เก็บอารมณ์อยู่แล้วลองมาสู้กับปัญหาคูชิ มาสู้กันบ้างเสียงตั้งอยู่ คับไป เราจะไม่สามารถที่จะเก็บเสียงอย่างนั้นมาไว้ในจิต จับใจเราได้ เราจะไม่เก็บเอารูปที่เป็นสภาวะของคนอื่นมาไว้ในจิตใจได้ จิตใซาก็ดี จิตใจเราก็มีปัญญา พลังเราก็ก่อนกว่า เรามีสติปัญญากว่านะ ขอฝากท่านผู้ปฏิบัติไว้กลับไปบ้านทำต่อไป เพราะเราจะต้องหิบบ หิบบของ ต้องเดิน ต้องนั่ง ต้องนอน ก็เอาสติใส่เข้าไป เท่านั้นเอง เลิกเลย ขาดสติปัญญาตั้งแต่กลับจากวัดไปท่านไม่ทำติดต่อกันไปทิ้งไปขว้างเสีย ท่านจะเก็บอารมณ์ไม่อยู่นะ ท่านจะรู้ไม่จริง คนที่เก็บอารมณ์อยู่นั้นจะมีความรู้จริง รู้แจ้งเห็นจริง รู้ชัดเจน รู้เข้าใจ ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ อย่างคนมามากนี้รู้ รู้วันละสิบคนใหม่ รู้วันละสิบคนได้ใหม่ ไม่รู้แน่ ถ้าท่านเก็บอารมณ์ตั้งสติไว้ครบวงจรรับรองท่านจะรู้นิสัยคนที่มานี้ ว่าเขามาด้วยต้องการอะไร จะพูดออกไปด้วยความถูกต้อง ดีเส้นเข้าไปเลย เขาจะได้

รู้ว่าเรารู้เรื่องของเขา เท่านั้นเองทำไมไม่ได้กันเลยนะเก็บอารมณ์ไม่อยู่ คนที่เก็บอารมณ์ไม่อยู่นะ ธรรมณ์มันรู้ว่าอารมณ์รู้ว่าอย่างไร ฟังต่อไป

อารมณ์รู้ว่า เก็บอารมณ์ไม่อยู่คืออะไร คือ ขาดตัวกำหนด ไม่มีตัวกำหนด ไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีการแก้ปัญหาได้ อย่างนี้เป็นต้น คนเก็บอารมณ์อยู่ ทำงานตลอดไปได้เลยคนที่เก็บอารมณ์ไม่อยู่ มันปล่อยไปตามอารมณ์ไปตามใจตัวเองตลอดรายการแล้ว รับรองได้เลย พลังท่านจะตก กำลังจิตจะตก ทำอะไรก็ตกหมด จิตใจไม่เข้มแข็ง จิตใจไม่อดทน ตรงนี้ขอฝากพวกกรรมฐานไปด้วย ก็จะได้ไปพูดต่อไปว่าวันนี้ไม่ได้สอนญาณนะ ไม่สอนชั้นสูง สอนชั้นต่ำๆ อย่างที่พูดนี้ ทำได้หรือยัง ยืนหนอ ๕ ครั้ง ทำได้หรือยัง กำหนดได้มือใด ท่านจะรู้ว่าระจิตของคนได้ จากศิริยะถึงปลายเท้าปลายเท้าถึงศิริยะ ๕ ครั้ง หน้าตามันจะบอกโหงวเฮ้งว่าคนนี้นักปราชญ์แต่งตัวผ้าปอนๆ เห็นหนอ คนนี้นักปราชญ์ การเป็นนักปราชญ์นี้หรือคือมีปัญหา จะไม่ใช่ที่แต่งตัว ใส่สูทมา ใส่เสื้ออย่างดี ใส่เพชรนิลจินดา เห็นหนอ อ่อนตัวละละ ตัวหละหลวม ไม่ใช่ตัวดี ข้างนอกดีมาก แต่งตัวสวย ข้างในใช้ไม่ได้ คบค้าสมาคมไม่ได้เลย คนเราไม่ค่อยลึกซึ้ง ไปต้อนรับคนแต่งตัวสวยๆ คนแต่งตัวปอนๆ ทำไม่รู้ไม่ชี้กับเขา ไม่รู้เลยว่า ผ้าชีริ้วห้องขังข้างใน ไม่รู้เลยนี่เป็นเงาะป่า ข้างในเป็นทองคำ ข้างในเป็นนักปราชญ์ ไม่รู้หน้าตาเป็นเงาะ แต่ข้างในเหมาะเงาะข้างในเป็นทองคำ คือพระสงฆ์ทอง ออกมาอย่างนี้เลยนะ

บางคนไม่เข้าใจเออะ ท่านผู้ปฏิบัติกรรมฐานยังเล็กยังน้อยมากนัก กลับไปบ้านแล้วก็ทำติดต่อกันไปนะ ทำติดต่อกันไปด้วย ท่านจะได้เก็บอารมณ์อยู่บ้าง จะได้ไม่ตั้งตงบับอกอแตกกับเขาต่อไป แต่ยุทธวิธีที่ถูกต้อง เข้าศึกมันมา ไหลมาทางทวาร ๖ ทั้ง ๖ ประคุนี่ เราจะได้เอาสมาธิ ปัญญา ไปสู้กับข้าศึก ที่มันหาญฮึกโถมตีเราทั้ง ๖ ประคู เราก็คจะได้รู้ในกายนคร เราจะได้สั่งสอนตัวเองได้ เราจะได้สงบศึก ไม่รบใน ๖ ประคูนั่น ข้าศึกมันเข้ามา เราก็คงไม่ไปต่อตีตามประคูต่างๆเก็บอารมณ์ไว้ อย่าไปเสียอารมณ์เปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์ตรงนี้น่าคิด เราเก็บเฉยๆ ในกองทัพของเรา อย่าไปตี คบคากับเขา นอกประตูพื้นที่เห็นเหตุทำลายเรา ถ้าเราเก็บอารมณ์อยู่แล้วมันจะมันคงถาวร แล้วเราจะไม่ใช่อารมณ์นี้ ออกไปต่อกรกับข้าศึกเราเห็นจะไม่ต้องเอาพินาศไปแลกกับเกลือเราจะเหลือวิสัย ตรงนี้นักปฏิบัติโปรดทราบไว้ด้วย ทวารนะเป็นข้าศึก มาหาญฮึกโถมตีเราทุกวัน พอล้มตาท่านมาแล้ว ข้าศึกก็มาแล้วล้มตาก็เอาข้าศึกมาเมื่อนั้นหลับผล็อยไปเมื่อไร ข้าศึกมันก็สงบเงียบเมื่อนั้น ล้มตาก็แล้วมันก็ต้องคิดหาแต่ข้าศึกมาตลอดเวลา แล้วก็ต้องรบกับข้าศึกตลอดมาคือกิเลส เป็นเหตุทำลายเราตลอดรายการ ตรงนี้ ผู้ปฏิบัติทำให้ได้หน่วยดีไหม เก็บอารมณ์ ไม่ใช่ไปเก็บตัว มาต่อสู้กับข้าศึกเขาบ้าง ต้องเผชิญต่อข้าศึกปัจจุบัน เราจะได้รู้ตัวว่าเราทำได้ไหม เห็นคนเป็นศัตรูเรามาแล้ว คูชเก็บอารมณ์ได้ไหมจึงได้แผ่เมตตาให้ศัตรูเป็นมิตรกับเราให้ได้

ถ้าทำได้ก็จะรู้ว่าตัวทำได้ ถ้าckyเก็บอารมณ์ไม่ได้เก็บอารมณ์ไม่อยู่ เดียวก็โมโห เดียวก็โทโส เดียวก็โทสะ มีความหมายมากมาย โบราณท่านว่าพระดีต้องอยู่ในโบสถ์ พระไม่โกรธ พระประธาน เรียกว่าพระดีอยู่ในโบสถ์ พระไม่โกรธต้องอยู่ในสระ สระคืออะไร สระน้ำ น้ำนี่คือจิตที่เป็นกระแสแห่ง น้ำเย็น อารมณ์เย็นลงไป พระดีอยู่ในโบสถ์ พระไม่โกรธ คนที่มีน้ำใจ มีธรรมะ จะโกรธคนยาก อยู่ใน สระนี้เอง นี่เขาค่าเรามาแล้ว เราจำเขาค่าเราไม่ได้ เขาค่าเราเลย พระตะกละอยู่บนกุฏิ กินเปลื้องเขา ว่าเรามาแล้ว เราจึงต้องแก้ ขอแก้ไข เราไม่ใช่พระตะกละ ไม่ใช่พระตะกลาม ถึงอยู่บนกุฏิก็เป็นกุฏิ สร้าง ความดีในกุฏิ ไม่ใช่กุฏิ นี่เขาค่าเรามาหลายสิบปีแล้ว อาตมาจำได้ ตั้งแต่มาอยู่ที่วัดใหม่ๆ เขามาเลย เขา บอกโอพระดีอยู่ในโบสถ์นะ พระไม่โกรธอยู่ในสระ พระตะกละอยู่บนกุฏิเขาค่าเรา เราจำได้ว่าเขาค่าเรา แต่เราก็ไม่ไปต่อกรแล้ว เราก็ยอมรับ เพราะมันกินเปลื้อง ก็อยู่บนกุฏิพระกิน แต่พระอยู่ในโบสถ์ไม่กิน ดู พระประธานท่านไม่กินอะไรของใคร แล้วพระไม่โกรธอยู่ในสระ ต้องมีน้ำใจ ไม่สติสัมปชัญญะเลย เอาไว้เอาน้ำในสระไว้ในใจ ขอให้มน้ำใจอหิชาศัย มีเมตตาอันนี้คือสระน้ำ เต็มไปด้วยความเมตตาทุกประการ เต็มไปด้วยกรุณาทุกอย่าง เต็มไปด้วยมุกตบตาแสดงความยินดีเสมอ นี่สิ น้ำใจของเรา สระน้ำใหญ่หมึมาอยู่ใน ท่านผู้ใด ท่านผู้ นั้นจะเต็มไปด้วยความเรียบร้อยจะไม่โกรธคนง่าย จำไม่อีกใคร จะไม่สื่อสารด้วย ริษาแต่ประการใด จะอยู่ในนั้น คือสระ เป็นอุโบสถ จิตใจก็สั่น โกรธคนยาก ไม่ใช่ฝั่งไว้ ถึงจะมีผู้วาม เข้ามาบ้างก็แค่ห้า นาที ก็หายแล้ว ไม่ใช่ฝั่งโกรธอีกต่อไป

บางคนฝั่งเลย นี่โกรธไปใจคำเลย ไม่มองหน้าใครและไม่สนใจกับใคร นี่พวกยักษ์พวกมาร พวก มารผจญแล้วเพราะเราไม่เจริญกรรมฐาน ต้องการอย่างนี้ ต้องการให้มีสติกำหนดทุกวิถีทาง เก็บอารมณ์ไว้ นะ อย่าเอาอารมณ์ออกไปปรับอารมณ์อื่น อารมณ์เสียไปเอาอารมณ์เสียคืนมาไม่ได้ ต้องรักษาความดี เหมือนเกลือรักษาความเค็มในอารมณ์ของตนอย่างไรปรับอารมณ์นอกเข้ามาหาภายใน อย่างเอาเข้าศึกเข้ามา ภายในทางทวาร ๖ โปรดปิดประตูทั้ง ๖ ทวาร อย่างรับคลื่นร้าย อุปสรรค เข้าศึกเข้ามาในบ้านเลย ถึง ห้องในเราเลยแล้วเราจะสู้เขาไม่ได้ ยอมจำนนด้วยเหตุผล จึงต้องกำจัดเข้าศึกออกไปทางทวาร แล้วก็ปิด ประตูทวารเสีย อย่าเปิดรับคนร้ายเข้ามา โปรดเปิดรับแต่ของดี สร้างความดีในอารมณ์เกิด ประเสริฐที่สุด

ที่แข็งแรงมาพอสมควรแล้ว เสียก็หมดไป วันนี้มีแขกวันยังค่ำ แก้ปัญหาทุกอย่างมาแล้วทุกประการ ขอให้ท่านเก็บอารมณ์ไว้ให้มาก ท่านจะมีปัญญาแก้ไขปัญหาเขาได้ ถ้าท่านเก็บอารมณ์ไว้ไม่ได้ ปัญญาไม่ เกิด พลังจิตตก ท่านจะแก้ปัญหาก็ใครก็ได้ คงจะแก้ไม่ได้แน่นอน นี่ขอ สูดทำยนี้ขอยุติไว้ก่อน ขอ ความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านผู้ปฏิบัติธรรม ขอเจริญรอยตามพระพุทธเจ้าลือต่อไปตามรอยยุคลบาทคำว่ารอย พระพุทธบาท ๕ ก้าว ๕ รอย ด้วยปฏิบัติปาณา ถึงสุราตลอดชีวิต เรียกว่า ฝ่าพระบาท ๕ รอย ตามรอย

ของพระองค์สืบไป เพื่อเป็นแบบอย่างของพุทธศาสนิกชนที่มาเห็นมาสนใจความดี ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
ก็ขอให้มีความเจริญรุ่งเรืองในธรรมทุกๆท่าน กลับไปแล้วขอให้สวัสดิมีชัย จงเจริญไปด้วยอายุ วรรณะ
สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัตินี้กคคสิ่งหนึ่งประการใด ขอให้สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูป
ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

หลักการกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิต

พระราชสุทธินิยมมงคล

วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๓๘ ณ หอประชุมคุรุสภา

ขอเจริญพร ท่านประธานพิธีในวันนี้คือ ท่านผู้ช่วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ท่านวิศักดิ์ สุขสวัสดิ์ พร้อมบรรดาญาติพี่น้องทุกท่านผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ของท่าน มาพร้อมกันที่หอประชุมคุรุสภา ในวันนี้ จุดมุ่งหมายอันสำคัญนั้นก็เนื่องมาจากสำนักพระราชวังกับกระทรวงศึกษาธิการร่วมกันจัดโครงการถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณบรมชนกเจ้าสเด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติ ครบ ๕๐ ปี ปีนี้

ขอเจริญพรบรรดาญาติพี่น้องที่รักทั้งหลาย อาตมาทบทวนตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย ๗๐๐ ปี สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ๔๐๐ ปี และมาถึงกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี มีพระมหากษัตริย์แห่งกรุงสยาม แห่งประเทศไทย ๕๗ พระองค์เท่านั้น แต่พระมหากษัตริย์ที่เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติยืนยาวนานที่อยู่พระองค์หนึ่งคือพระพุทธรเจ้าหลวง ทรงครองราชสมบัติถึง ๔๒ ปี และเสด็จสวรรคตเมื่อมีพระชนมายุ ๕๘ พรรษา ปัจจุบันมหาวชิราลงกรณบรมชนกเจ้าสเด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติครบ ๕๐ ปี จะครบบริบูรณ์วันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๘ เลยวันที่ ๙ มิถุนาก็จะเป็น ๕๑ ปี อย่างเป็นทางการลำดับ อันนี้พี่น้องพุทธบริษัท พี่น้องเราชาวไทยทั้งหลายครรถราบกันแล้วว่าพระองค์เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ ขณะยังทรงพระเยาว์ ทรงประกาศแก่พี่น้องชาวไทยว่า เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม มหาวชิราลงกรณบรมชนกเจ้าสเด็จทรงบำเพ็ญได้จริงตลอดมาถึง ๕๐ ปีแล้ว พระองค์ไม่ทรงเห็นแก่ความเหน้อยยากลำบากพระวรกาย ทรงช่วยเหลือประชาชนพสกนิกรทั้งชาวเขาผ่านเมี้ยว และราษฎรที่อยู่ตามชายแดน

อาตมาทบทวนดู ไม่ใช่เสด็จพระองค์เดียวนะทุกพระองค์เสด็จหมด เช่น สมเด็จพระศรีนครินทรบรมราชชนนี หรือสมเด็จพระย่า เมื่อทรงมีพระชนมายุ ๕๗ พรรษา พ.ศ. ๒๔๘๘ ทรงเจริญพระกรรมฐานที่วัดมหาธาตุที่มณฑลพระธาตุ อาตมาจำได้ ปี ๒๔๘๘ พระองค์เจริญพระกรรมฐานหนัก ทรงได้หัวใจพระศาสนาคือพระรัตนตรัยมาประทับในพระราชหฤทัย ทรงใช้หลักพระพุทธศาสนาไปพัฒนาประเทศชาติ จนพระชนมายุ ๘๔ พรรษา จึงเสด็จสวรรคต อันนี้ก็มาปรารภด้วย นอกเหนือจากนั้นแล้วทุกพระองค์เสด็จช่วยประชาชนหมด ทั้งสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สมเด็จพระเทพฯ พระองค์โสมและพระองค์ภา เมื่อคราวเกิดน้ำท่วมก็เสด็จไปทรงเยี่ยมและพระราชทานความช่วยเหลือ ท่านทั้งหลายคงจะ

เห็นเป็นพยานหลักฐานว่ามหาดพิตรพระราชสมภารเจ้าทรงช่วยประชาชนจนถึงค่าคืน ๓๑ ๓๒ พระองค์
หาได้บรรทมไม่ ไม่มีความสุขพระวรกายแต่ประการใด กระทั่งทรงพระประชวรโรคพระหทัย แต่ที่ทรงมี
พระเมตตา มีพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น จะหาจะเปรียบปานผู้ใดกับพระองค์มิได้เลย ท่านสาธุชนที่
น้องชาวไทยทั้งหลายโปรดพิจารณาข้อนี้ นี่แหละจึงตั้งโครงการขึ้นมา เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่
พระองค์มหาดพิตรพระราชสมภารเจ้าต่อไป

อาตมาจะขอชี้แจงแสดงธรรม เรื่องหลักกรรมกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิตมนุษย์เป็นประการใด
จะเปรียบเทียบหลักธรรมคำสอนในพระไตรปิฎกกับประสบการณ์กับปัญหาคนยุคใหม่ที่มันยอม
เปลี่ยนแปลงไปมากมาย การเปลี่ยนแปลงของชีวิตนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานี้ ยอมรับ
ความเปลี่ยนแปลงของโลก แต่ยุคใหม่พระสงฆ์สมัยนี้ ยอมรับความเปลี่ยนแปลงใหม่ เทคโนโลยี
เจริญรุ่งเรืองไปมาก แต่พุทธโศโลยีล้ำหลังมาก จิตใจต่ำ เรียนสูงแต่เลวลงตามลำดับ คนเราจึงไม่รู้จักรัก
กรรม ไม่รู้จักการจะเปลี่ยนแปลงชีวิตแต่ประการใด อับเฉาอับจนตลอดรายการ ไม่มีความมั่งคั่งสมบูรณ์
แต่ประการใด ยอมอับเฉาอับจน และเป็นคนไร้สาระขาดเหตุผลขาดคน ขาดคนขาดปลาย ไม่เอาตราขังขึ้นมา
ดูไม่เอาตราขังขึ้นมาขัง วัดแล้ววัดเล่าจะเอาอะไรละมาเป็นหลักกรรมของท่าน ท่านทั้งหลายเห็นหมากรุก
ไปหมกหลับตีตาเดินอยู่ตาเดียว เดินอยู่ตาจน ตารวยไม่เคยเดิน คนชอบไปหาหมอดู หมอดูไปหาผีเข้าเจ้า
ทรง ลูกสาวจะแต่งงาน ลูกชายจะแต่งงานก็ไปหาหมอดู เสียใจด้วยนี่แหละหลักกรรม นำพิจารณา
เทคโนโลยีกับพุทธโศโลยี ความรู้คู่กับความดีคู่กันไป ท่านทั้งหลายมีมือสอง เท้าสอง สมองหนึ่งแล้ว
จะหาที่พึ่งไม่ได้หรือ ประการใดขอฝากท่านไว้ในวันนี้ด้วย

คนเราเดี๋ยวนี้เปลี่ยนแปลงจิตใจไปมากมาย ไม่เหมือนสมัยโบราณ ทางราชการมีโครงการแผ่นดิน
ธรรมแผ่นดินทองแผ่นดินทองแผ่นดินธรรมคิดถึงแผ่นดินทวดด้วย ปู่ย่าตาทวดหาผืนแผ่นดินให้เราทำ
มาหากินกัน มาเป็นผืนแผ่นดินธรรม แผ่นดินไทย

แผ่นดินธรรมคืออะไร มีธรรมะประจำใจใหม่ เดี่ยวนี้คนนิยมไปวัด ไปท้าวบุญ ไม่ใช่นบุญจริง เป็น
บุญปลอม ออกวัดไหนท้าววัดนี้ เทียวกันไปเทียวกันมา เสียเงิน เสียทอง เสียเวลาด้วย จะทำให้ชีวิต
เฉาอับจน เป็นคนไร้สาระ ไม่มีคุณค่าของคนเลย คนเราถ้ามีแผ่นดินธรรมจริงๆ ท่านจะรู้ว่าชีวิตท่านมีค่า
เวลาของท่านจะมีประโยชน์มากถ้าชีวิตท่านไร้ค่า เวลาที่ไม่มีประโยชน์ พระพุทธเจ้าสอนนักสอนหนา ให้
หาวิชาใส่ตัวเสียก่อน หาหลักฐาน หางานทำ มีคู่ครองเป็นทองแผ่นดินเดียวกันมีมนุษย์สัมพันธ์เสียก่อนแล้ว
ค่อยไปเทียว ท่านทั้งหลายให้ดูฝรั่งที่วัดเชตุพนวิมลมังคลาราม โบสถ์วัดพระแก้วมีฝรั่งแก่ๆมาเทียวเยอะ

อายุแปดสิบเก้าสิบก็มี ชีวิตคงจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของมัน มันไม่มีโอกาสเข้าหาหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า กฎแห่งกรรมหรือหลักกรรมการกระทำนี้ มีส่วนเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้ ทำดีก็เปลี่ยนไปทางดี ทำชั่วก็เปลี่ยนชีวิตไปทางชั่ว ดายตัวอยู่เป็นกฎแห่งกรรม อย่างการกระทำหรือว่าหลักของกรรม การกระทำของตน มิใช่คนอื่นมาทำให้เราแน่นอนขอเจริญพรอย่างนั้น ถ้าท่านทั้งหลายพิจารณาตัวเองนะ ไม่อับเฉาอับจนแล้ว คนเรานี้มันเปลี่ยนแปลงได้ โลกนี้มันเปลี่ยนแปลงไปไกลมากคือเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ก็เยอะแยะ แต่ทำไมหนองจิตใจถึงเลวร้ายถึงขนาดนี้ เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปาก แย่งสมบัติ พัสถานกัน นี่หรือเทคโนโลยี มีครอบครัวหนึ่งมีลูก๓ คน จบปริญญาโท ๒ เป็นค็อกเตอร์ ๑ พ่อตายอยู่แต่แม่ แย่งสมบัติกัน ยังฟ้องร้องกันอยู่ในศาลนี้หรือคนไทยชาวพุทธ อาตมาขอเจริญพรว่าพฤติกรรมของคนอยู่ที่การกระทำของตน เปลี่ยนพฤติกรรมไปทางชั่วเอาตัวไม่รอดดังที่กล่าวแล้วเช่นเดียวกัน นี่มีเหตุผลที่น่าฟัง

คนไทยเดี๋ยวนี้ปากเป็นบุญใจเป็นบาป ถ้าขาดธรรมะประจำจิตประจำใจ เพราะไม่รู้คำว่าหลักกรรม เป็นอย่างไรแล้วไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงของชีวิตนี้ จะเจริญรุ่งเรืองหรือจะเสื่อมลงประการใด ก็จะไม่ทราบเหตุผลดังกล่าวมาแล้วนั้นทุกประการ ท่านจะเอาอะไรมาเป็นหลักใจเล่า แก่นหลักแก่นนำชีวิตคืออะไร การเปลี่ยนแปลงของโลกนี้มันเปลี่ยนแปลงไปมากมาย แต่ชีวิตนี้ยังล้าหลัง จิตใจเลวลงไป เรียนสูงแล้วใจก็ต่ำไม่มีระบบ ขาดระเบียบวินัย จะทำอะไรก็ไม่มีหลักการ ไม่มีกฎ ไม่มีเกณฑ์ วิธีการ หลักการมนุษย์ก็หายไป ในเมื่อหลักมนุษย์หายไปแล้ว หลักเกณฑ์วิธีการมันจะได้มาอย่างไรเล่า มันก็ยอมเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของหลักกรรมจากการกระทำของตนเท่านั้น จะไม่เป็นผลให้แก่ชีวิตของตนแต่ประการใด ชีวิตท่านมีค่าเมื่อใด เวลาท่านจะมีประโยชน์เมื่อนั้น ถ้าชีวิตท่านไร้ค่าเวลาไม่มีประโยชน์ ทำงานก็ขยันนอหน้าที่การทำงาน การงานในตัวของตัวเองก็ทำงานในหน้าที่ไม่รับผิดชอบ มีมากมายในสังคมของคนไทยทั่วไป เป็นที่น่าเสียดายมาก อาตมาจึงเสียดายเหลือเกินจึงสอนเด็ก ที่วัดนี้ได้ผลนะเป็นแสนๆ ได้ผลธรรมาอนุโมทนา เด็กดีหมด เรียบร้อยหมด เปลี่ยนพฤติกรรมของเด็ก คือ หลักกรรมจากการกระทำดีตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ พ่อแม่มีสำคัญเป็นหลักกรรม พ่อแม่สร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำให้ไม่ถูกใจกับหลาน แล้วยังลูกไม่ถูกวิธี ทำความดีให้ลูกดูไม่ได้

พ่อแม่ที่รักทั้งหลาย อย่าสร้างความเลวร้ายให้กับลูกทำให้ไม่ถูกใจกับหลาน แล้วยังลูกไม่ถูกวิธีทำความไม่ดีให้ลูกดู อาตมาจับด้วยหลักกรรมหมดแล้ว นี่เป็นที่พ่อแม่ ลูกจะดีมีสถานะ ลูกจะดีมีงานทำ เพราะพ่อแม่ มาจากพ่อแม่ขอเจริญพรอย่างนั้นท่านทั้งหลายยอมรับหรือไม่ก็ตาม พ่อแม่เลี้ยงลูกเหมือนปลูกฝังลูก เหมือนปลูกต้นหมากกรากไม้ปลูกในกระถางมันก็ขึ้นในกระถาง ปลูกถั่วมันก็ขึ้นถั่ว ปลูกหางมันก็

ขึ้นห้าง ครั้งต้นไม้โตขึ้นแล้วเราจะไปถามต้นไม้ขึ้นไม่มีระเบียบ ขึ้นสั้นขึ้นยาวแล้วไม่มีเข้าแถวก็ไม่มี
เข้าจากเข้าแนวแต่ประการใด ไปค้าต้นไม้ ถ้าต้นไม้มันพูดได้ใครเป็นคนปลูก แม่ปลูกใช้หรือไม่ พ่อปลูก
ใช้หรือไม่ประการใดนี้แหละท่านสาธุชนที่รักทั้งหลาย ท่านเป็นพ่อแม่เขาแล้วก็ไม่ใช่อยู่แค่พ่อแม่เขา ต้อง
'ไปเป็นปู่' ย่าเป็นตาเขาอะ พ่อแม่รักลูกที่ปลูกฝังใช้ไหม ให้ลูกตั้งต้นฝึกรับศึกษา ให้ลูกได้สติปัญญา มีวิชา
ให้ลูกตั้งตนเป็นคนดี ท่านยอมรับหรือไม่ บางทีเลี้ยงลูกไม่ได้เรื่องเลย พ่อแม่เป็นอาเถีย ลูกเป็นอาเถีย
เยอะเยอะ ขอฝากไว้

หลักสูตรนี้เลือกเกิดไม่ได้ พ่อกันจนแม่ก็จนลูกเลือกเป็นนายพลเอกได้ ลูกเลือกเป็นด็อกเตอร์ได้ ที่
จังหวัดสิงห์บุรีพ่อเป็นจ้บกับ แม่รับจ้างซักกรีด มีลูก๕ คน หลักสูตรนี้มันเป็นอยู่ขณะนี้ ลูกชาย ๓ ลูก
หญิง ๒ เขาเป็นลูกศิษย์อาตมาพ่อแม่สวดมนต์เก่ง ใ้บาตรทุกวัน อาตมาสังเกตดูจน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐
อาตมาไปเป็นเจ้าของอวาส พ.ศ. ๒๔๘๘ เป็นเจ้าอวาสมา ๔๐ ปีแล้ว เป็นเจ้าคณะอำเภอ ๒๐ ปี ได้
ประสบการณ์มาก อาตมาจดไว้หมดเลย เป็นกฏแห่งกรรมคูชีพ่อนแม่จน ลูกจะเป็นอะไร ดูหลักสูตรนี้
เดี่ยวจะพูดหลักการให้ท่านฟัง พ่อไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน สวดมนต์ทุกวัน สองคนตาย
แล้วยาย (ภรรยา) ก็ไปรับเสื้อผ้ามาจากบ้านหน่อบ้านใต้ ที่สิงห์บุรียังมีพยานอยู่นะ ก็เอาถ่านใส่

เตารีด โบกพัดชำระไปรีดมา เสื้อเขาใหม่ไปก็ต้องเอาเงินไปใช้เขา แล้วก็หมั่นสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน
ลูกก็เจริญสมาธิอาตมาสอนลูกชายทั้ง ๓ คนเป็นด็อกเตอร์ บัดนี้อยู่รัฐอชิงตัว ลูกสาวเดี๋ยวนี้ เป็นเจ้าแม่
เนี้ย ได้สามีขายทองอยู่กรุงเทพฯ บอกได้ นี่หลักสูตรนี้ใช้ไหม เนี่ย ไปถึงพ่อแม่แม่จนแต่ลูกเป็น
เศรษฐีได้ เราเลือกเกิดไม่ได้

อาตมาคนหนึ่งของเจริญพรพี่น้องทุกคน ถ้าเลือกเกิดได้อาตมาไม่ไปเกิดบ้านนอกหรือ ออก ต้องไปเกิด
บ้านเศรษฐีพันล้าน นี่มาเกิดอยู่บ้านนอกคอกนา แต่ไม่เป็นไร ชีวิตไม่สิ้นหวังคำสั่งของพระเจ้า อยู่กับ
รจนายาใจ อยู่ปลายไร่ปลายนา มีสุข มันเป็นหลักกรรมของคน นี่มันอยู่ที่ทวาร๖ นะ ตา หู ลิ้น กาย
ใจ มันก็โง่ๆ อยู่นี้ละตาไม่มีปัญญา หูไม่มีปัญญา ปากไม่มีปัญญา พูดเสียเงินเสียทองเพราะปากไม่มี
ปัญญา ถ้าปากมีปัญญาพูดเงินไหลนองทองไหลมาได้มันอยู่ตรงนี้ นี่ท่านทั้งหลายพิจารณาติดตามไปด้วย
นี่แหละพ่อแม่เขาสวดมนต์ไหว้พระ ลูกเป็นด็อกเตอร์ ๓ คน บัดนี้ ยังอยู่อชิงตัน เมื่อ ๒ วันนี่ เจ้า
อวาส พระมหาลาถนัดเปรียญเอกจากอชิงตัน D.C. มาที่วัดขอหนังสือไป ขนไปมากมาย บอกชาว
อเมริกันชอบ นิยมหนังสือวัดอัมพวัน บัดนี้มหาวิทยาลัยที่รัฐฟลอริดาขออนุญาตพิมพ์ "กฏแห่งกรรม"

เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๕ เป็นภาษาอังกฤษ ขอมรับกฎแห่งกรรมของเราแล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันจะเกิดมา
อย่างนี้เป็นต้น ท่านทั้งหลายมันได้ผลอย่างนี้

นี่ปลัดกระทรวงกลาโหม ท่านลงไปถามดู พ่อแม่ไม่ใช่คนรวย สอนลูกทุกวันๆละข้อ ลูกเอ๋ย
หมั่นสวดมนต์ ใส่บาตรนะลูกนะ แม่ไม่มีสมบัติให้เจ้านะ นี่หลักกรรม พ่อก็ไม่มียะไรให้ รับจ้างได้ง
ได้ทองก็สอนลูกหมั่นเรียนหนังสือนะลูกนะ หลวงพ่อครับ ผมก็เคยเรียนหนังสือเหลือเกินเหมพูดคำ
เดียว พ่อพูดวันละคำให้สวดมนต์ทุกวัน แล้วก็ไม่ได้ว่าลูกเลย พูดบ้างไม่ซ้ำ น้ำไม่ชุ่มนี่เป็นเมื่อก่อนพ่อที
ดี

นี่หลักกรรมของชีวิตมนุษย์ เปลี่ยนแปลงเป็นนายพลเอก เดียวนี้เป็นปลัดกระทรวงกลาโหมไปถามดู
ได้ มีพยานหลักฐาน พลเอกไปพลุย๋ เอ็มพันธุ๋ บัดนี้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงกลาโหม รู้จักอาตมา
เป็นลูกศิษย์มาตั้งแต่เป็นร้อยตรี คุณแม่ทั้งหลายอาตมาขอลาม แม่บ้านกับพ่อบ้านนี่คนไหนจะสำคัญกว่า
กัน

กันอยู่ที่แม่ไซ้ไหม กันนี้แม่ไปกันลูกออกกันอยู่ที่แม่ แก้อยู่ที่พ่อ ก่ออยู่ที่ลูก ให้ระวังนะ ก่อเรื่อง
ให้แม่นะ ก่ออยู่ที่ลูก ปลุกอยู่ที่ครู ความรู้อยู่ที่ศิษย์เป็นมิตรกันเห็นด้วยไหมไม่เห็นไม่เป็นที่ไร ไม่ต้องไป
กัน ลูกเสียหายปล่อยมันเลย ยาเสพติดปล่อยมันเลย ลูกดีที่สุด อย่างนี้ลูกหรือ

การเปลี่ยนแปลงภาวะของคนจากหลักกรรมเกิดจาก

๑. กิจกรรม

๒. พฤติกรรม

๓. พุทธินัย

๔. นโยบาย

ท่านติดตามฟังไปด้วย กิจกรรมมีอะไรบ้าง กิจกรรมของแม่มีอะไรบ้าง กิจกรรมของพ่อมีอะไรบ้าง
และพฤติกรรมแสดงออกเป็นหลักกรรมอย่างไร พฤติกรรมแล้วพุทธินัยแสดงออกเป็นหลักกรรม
อย่างไร พฤติกรรมแล้วพุทธินัยประสบการณ์ด้วยชีวิตเรียกว่าพุทธินัย โดยวิธีการอย่างไรเป็น
วิทยานิพนธ์สอนอนุชนรุ่นหลังให้ลูกได้ อยู่ตรงนี้ประการหนึ่งขอเจริญพรอย่างนั้น อย่าลืมนะ กันอยู่
ที่แม่ แก้อยู่ที่พ่อ จำไว้บ้าง แม่นี้ชอบกันนัก ลูกจะช่วยอย่างไรก็ไปกันลูกมา เข้าข้างลูกตลอดคือแม่
กันไม่ได้ก็ไปบอกให้พ่อแก ลูกที่ดีมีปัญญา พุทธินัยแห่งพฤติกรรมจากหลักกรรมนี้เอง ทำให้ลูก

เปลี่ยนนิสัย ไปคบเพื่อเสเพล คบพาลได้ผิด คบบัณฑิตได้ผล คบคนชั่วพาดตัวให้อับจน คบคนดี
ให้ผลจนวันตาย เมapestหรือก็หมดท่า เมาศราหมดความสำคัญ เมาการหนั้นหมดตัว เม่าเพื่อนชั่ว
หมดดี นี่เปลี่ยนพฤติกรรมไปได้นำเสียดาย แต่เปลี่ยนแปลงในทางดีน่าอนุโมทนา ถ้าเปลี่ยน
พฤติกรรมไปทางช้วน่าเสียดาย ก็โยมเป็นพ่อเป็นแม่ด้วยโยมจะเสียดาย ขอเจริญพรอย่างนั้น

คนมันเปลี่ยนแปลงได้ นิสัยของคน นิสัยแปลว่าแบบอย่าง แบบอย่างแปลว่าโลก เห็นชัดชัด
รูปธรรม เห็นชัดด้วยนามธรรมให้มันชัดเจนขึ้นมาก มันเป็นแบบอย่าง นิสัยคนนี่นะเปลี่ยนยาก เรามี
พ่อคนเดียวแม่คนเดียว เปลี่ยนพ่อเปลี่ยนแม่ไม่ได้ แต่มีสามีภรรยาจะมีก็คนที่ตามอัธยาศัย ตามชอบ
ไม่มีใครว่าอะไร

พฤติกรรมของคนเรา บางคนไม่รู้ไม่จริงหรือ รู้ตื้นๆรู้ไม่ลึกซึ้ง ไม่ตื่นลึกหนาบง สืบเสาะไม่
ลึก ก้าวไม่มีที่เกาะ เกาะไม่มีที่เก็บ ขอฝากพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ มันเป็นอย่างนี้จริงๆ คนเรานี้ไร
สาระไม่เข้าใจอะไร หลักธรรมคำสอนพระพุทธเจ้าสอนดีที่สุด แต่ไม่มีใครสนใจไม่มีใครเชื่อ
พระพุทธเจ้าเดี๋ยวนี้เขาไปเชื่อผีกัน ไปหาผีเข้าเจ้าทรงกัน แล้วไปหาหมอ ดู หมอ ดูอันดับหนึ่งดีกว่า
พระ พระก็เป็นหมอ ดูด้วยซี ให้ฤกษ์ให้ยาม แล้วพฤติกรรมก็เปลี่ยนไปตามสภาวะและเหตุผลของคุณ
ยุคใหม่สมัยนี้ เป็นที่น่าเสียดายนะ เป็นที่น่าเสียดายมากขอเจริญพรฝากไว้ว่าอย่างนั้น

คนเราที่จะมีเหตุผลคืออยู่ที่การกระทำคือหลักธรรมจากการกระทำทั้งหมดนี้ ที่วัดอาตมานะ ขอ
เจริญพรว่าไม่ต้องไปเจริญ มากันเยอะหมด กันมากมายจริงๆ หนุ่มสาวทั้งนั้นถือกระเป๋ามากันคนละ
ลูก เมื่อเดือนที่แล้ว ทูตอิหร่านมากจากกรุงเตหะราน มุสลิม ๖ นาย มาทำไม มาวิจัยประเมินผล
บอกว่าหลวงพ่อดีวันสอนเด็กได้ดีมากสอนอย่างไร มีวิธีสอนอย่างไร มาขอฟัง เขาบอกว่าเขา
อ่านกฎแห่งกรรมเล่ม ๑ ถึงเล่ม ๘ เรียบร้อยแล้ว เขามาจากกรุงเตหะราน อาตมาดีใจมาก มุสลิมเข้า
ที่วัดไม่ใช่หมายความว่าเราจะให้มุสลิม อิสลามมาเป็นพุทธ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะให้คริสต์มาเป็น
พุทธ เขานับถืออย่างไรให้นับถือตลอดไป แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่าเรามีของดีแจกลองเอาไปใช้ดูท่านจะ
เป็นมุสลิมอิสลามหรือจะเป็นคริสต์ก็ตามไม่ดูถูกกันไม่หมิ่นประมาทกันนะ อย่างจ้วงจาบบ้างอาจกัน
เกินไปนะ และท่านอย่าหมิ่นประมาทของรานะ ของเราพุทธะนี้แสงสว่างเกิดขึ้นในโลกตลอดมา
ทั้งที่พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวสอนคนทั้งโลก แต่เมตตาทั้งโลกเลยนะ เอานี้เอาเสียไปใช้คนละ
ตัวๆ นี่สมมติตัวอย่าง ถ้าหากว่าเสื่อนี้เอไปใช้ดีก็มาเอาใหม่ ถ้าใช้ไม่ดีทิ้งไปมันไม่มีปัญหาอะไร
เพชรไปคนละกิโล เอาไปใช้ดูถ้าเพชรมันเกิดแสงสว่างระยิบระยับสำหรับคนใช้ เป็น ใช้มันเป็น
ธรรมะ ๕ อย่าง ก็คือ มณี เพชร รู้จักใหม่ แต่เสียดใจคนไทยไม่รู้จักรเพชรในวงจักรราศรี เพชรดี มณี

แดง เขียวใสแสงมรกต เหลืองใสสดบุษราคัม แดงแก่กำ โกเมนเอก สีหมอกเมฆนิลกาฬ มุกดาหาร หมอกมัว แดงสลัวเพทาย สังกวาลย์สายไพฑูรย์ เนาวรัตน์๕ ประการ คนไทยไม่รู้จัก แล้วก็ไม่รู้จักรัชมะ

ขอเจริญพรว่าอย่าหาว่าอาตมาว่าจ้วงจาบกับชาวพุทธบางคนเลย อารานาสิลก็ไม่ใช่ เมื่อปีนี่เองไปงานมาก ๘ งานในกรุงเทพฯ หากมอารานาสิลไม่เป็น ขนาดอายุ ๓๐,๘๐ มีคริสต์นั่งอยู่ ๕ คน อาตมาจำได้ เรียนอยู่ปริญาโทที่นั่น คนที่จุฬาฯ นั่งอยู่ เราเลยขยิบตาให้มาหา เพราะเคยไปอบรมที่วัด จะเป็นคริสต์หรืออิสลามไม่ว่ากันนะ เราต้องการให้คนดีมีปัญญานะ ต้องการให้เขาสูงส่งด้วยวิชาความรู้ เป็นเมฆานิยมในชีวิตของเขา ต้องการไม่ใช่ให้มาเป็นพุทธ เขาจึงได้สมานสามัคคีกับเราอย่างดีตลอดมา นี่เป็นต้นเขาก็มา ๕ คนเลย บอก “หลวงพ่อดีอะไรกับผมครับ คนที่บ้านนี่เขาเป็นเพื่อนกับผม เรียนปริญาโทด้วยกัน จะไปต่อปริญาเอกที่กรุงปารีส ฝรั่งเศสด้วยกัน นี่ผมจึงมา ไม่งั้นผมไม่มาหรอก ผมรู้ว่าหลวงพ่อดีมางานนี้ ผมจึงมากัน ๕ คน เพราะผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ” นี่คริสต์นะ คริสต์เราไม่ว่ากัน เขาก็มาบอกนี่เขาหาคนอารานาสิลไม่ได้ วันนี้จะสวดธรรมจักร ทำบุญวันเกิดครบ ๖ รอบ ๗๒ ปีของคุณพ่อที่บ้านนี้ “สวดธรรมจักร คุณอารานาสิลได้ไหม” “โอ.เค.” นี่ๆ คนพุทธอายุเลยใช้ใหม่ แล้วบอก “ขอเชิญท่านเจ้าภาพจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย” พอดีมีปีพาทย์กรรมศิลป์พาทย์บรรเลงเพลงสาธุการ จุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยชาวพุทธต้องรู้ซิ ชาวพุทธไม่รู้หน้าอายนะ นั่นแะนี่คริสต์พอจุดธูปเทียนเสร็จก็บอก “ปีพาทย์บรรเลงเพลงสาธุการครับกระผม” นี่คริสต์รู้ดีด้วย แล้วพุทธรู้ใหม่ ฟังกันเป็นแถวอารานาสิลไม่เป็น อายเขา อายมาก นักเรียนมาอบรมต้องอารานาสิล ว่าสิล ๕ สิล ๘ เป็นหมด สิลอุโบสถ เป็นหมด ไม่ได้ ไม่งั้นเสียทีเขา ไม่ได้ชิมมาอบรมแล้วต้องให้รู้เรื่องอย่าให้เปลืองเวลาเขา ลูกเต้าเหล่าใครก็ตามต้องให้รู้จริงไปอย่าให้รู้ปลอม วันนี้ต้องพูดให้หมด เล่าให้ท่านฟัง เลยคริสต์เขาก็บอกว่าเอาละ จุดธูปเทียนแล้ว ต่อไปนี่ถ้าเป็นงานพิธีของชาวบ้านก็มีการบูชาพระ ถ้าเป็นงานราชการก็ไม่ต้องบูชาพระ มะยัง กันเด เลย แะๆ คริสต์ เลยก็ มะยัง กันเด วิสูง วิสูง รักชะมัดถายะ บ้านนี้เขาเป็นด็อกเตอร์ด้วย นี่ก็เล่าให้ท่านฟัง พอรับศีลเสร็จแล้วก็ วิบัติปฏิบัติพาหะ สัพพะสัมปัตตสิทธียา สัพพะทุกขวินาสาเย ปรีตตัง พุทธะมังคะลัง พวกพุทธอ้าปากบ้อ แต่อายุไม่มากหรือ ๖๐, ๗๐ นี่เห็นไหม ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย

อาตมาขอถามโยม เมฆานิยมอยู่ที่ไหน อาตมาลาหลายคนแล้ว ตอบไม่ได้เลย เมฆานิยมอยู่ที่ พระเอาจีฬี่งสีปากแล้วก็ลงหน้าทอง ไอ้โฮ เมฆานิยมอะไรละ วันนั้นไปขอจีฬี่งที่สิงห์บุรีมา กลับ

ละ ๕๐ บาท แล้วมาลี สีไปสีมาไปโดนต๋อยปาก ฟันหัก ๒ ซี่ มาขอยาที่วัดใส่ นิ่มหานิยม ก็ขอ
เจริญพรพุดให้มันตรงไปตรงมา ถ้าลูกโยมเรียนหนังสือเก่ง ต้องก้าวหน้าได้คือเตอร์ขึ้นมานั่งละ
มหานิยมอยู่ที่วิชาความรู้ ถ้าลูกเราไม่มีวิชาความรู้ไม่ต้องมีมหานิยม ไม่ต้องพุดกัน อาตมาขอพุด
ตรงนะ อ้อ มหานิยมอยู่ตรงนี้ มหานิยมอยู่ที่ใจไม่ต้องมาตอบ ฟรัง โอค. ถ้าลูกเราเป็นเตอร์ไป
เข้ากับฝรั่งก็ได้ไม่เก้อเงิน เข้ากับคนไทยก็ได้ว่าลูกเรามีหน้ามีตาเป็นเตอร์ ลูก คน เป็นใหญ่
เป็นโตหมด ลูกเป็นนายพล ลูกเป็นอธิบดี ลูกเป็นหัวหน้ากอง นิ่มหานิยมชมชอบ ประชาชน
ชมชอบด้วย มหานิยมด้วยความรู้วิชาการ

พระพุทธเจ้าบังคับเลยนะต้องเรียนหนังสือเป็นข้อหนึ่งของชาวพุทธ *ถ้าไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่
ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมฟังหรือจะได้ยิน ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะลำบากอย่าแ่จนแก่ตาย* ต้อง
บังคับลูกเรียนหนังสือทั้งหมดนะ ไม่เรียนได้อย่างไร บางคนก็มาบ่นกับอาตมาว่าลูกไม่เรียนหนังสือ
อาตมาไม่โทษเด็ก เป็นที่พ่อแม่ ไม่มีนโยบาย ไม่มีหลักสูตรที่จะสอนลูกให้เรียนหนังสือเลย ไม่มี
การภาวนาไม่มีการสวดมนต์ไหว้พระ ไม่มีการแผ่เมตตาให้ลูกมีจิตใจโน้มไปทางการศึกษาและ
วิชาการแต่ประการใด จะหมดโอกาสไป

ถ้าพุดถึงกฎแห่งกรรมและหลักกรรมในยุคสมัยนี้เขาไม่เชื่อเลย *ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว* เขาก็จะ
ไม่เชื่อแล้ว อาตมาก็ได้กฎหลักกรรมนี้ไว้ว่า *ในปัจจุบัน ความเชื่อของคนไทยในเรื่องกรรมนั้น หรือ
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว กำลังสั่นคลอน ไม่มีใครเชื่อถือว่ากรรมดี กรรมชั่ว ไม่เชื่อแล้ว ในสังคมของ
คนไทยเป็นอย่างนั้นจริงๆ* ของเมืองไทยเราที่จะเห็นว่าคนหลายคนที่อาตมาประสบกับคนหลายคน
ประกอบกรรมชั่ว เป็นผู้ทุจริตประพฤติผิดศีลธรรมกลับมีอำนาจวาสนและมีทรัพย์สมบัติมาก มีคน
เคารพยกย่องนับถือ ในขณะที่เดียวกัน คนซึ่งอยู่ในศีลธรรมกลับเป็นคนยากจน และมีความยากลำบาก
ถูกหัวเราะเยาะ ถูกดูถูก ถิ่นแกล้ง ทำให้คนเริ่มสงสัยในเรื่องหลักกรรมและบางคนก็ไม่ยอมเชื่อในเรื่อง
นี้ ถึงกับมีคนเขียนเป็นคำกลอนว่า *“คนทำดีได้ดีมีที่ไหน คนทำชั่วได้ดีมีถมไป”*

ด้วยความเห็นใจบรรดาครูทั้งหลายที่จะต้องอบรมและสอนเยาวชนให้เป็นผู้มีศีลธรรมให้มี
ความเชื่อถือในเรื่องกรรมและด้วยความวิตกกังวลอยู่ที่ครู เดียวนี้ ครูวิตกกังวลบ่นกับอาตมามากว่า
“หลวงพ่อ เขาไม่เชื่ออะ กรรมนี้ไม่มีใครเชื่อแล้ว คนไทยและเยาวชนสมัยนี้” เรากำลังประสบทฤษฎี
ที่ผิพระอรรถกถาจารย์ได้กล่าวถึงอันตรายที่เกิดแก่สัตว์โลกว่ามี ๕ อย่าง ว่าตามหลักกรรมนี้ทำให้
คนเกิดอันตรายในปัจจุบันนี้ มากมาย ขอฝากไว้ในที่นี้เสียเลย

๑. **กิเลสอันตราย** อันตรายเกิดแต่กิเลส เช่นมีความโลภ ความโกรธ ความหลง ตามตามถนนหนทางมีมากมายตายอย่างน่าเสียดาย
๒. **กัมมันตราย** อันตรายที่เกิดจากรมชั่วที่ทำในปัจจุบันนั้น เกิดอันตรายในปัจจุบันไม่ต้องไปเอาในชาติหน้าเห็นทันตาเลยกลางถนนหนทางนี้
๓. **วิปากัมมันตราย** อันตรายอันเกิดจากวิบากกรรมคือผลกรรมที่ทำไว้ในครั้งอดีต ออกมาประสบในขณะนี้ในปัจจุบันนี้เอง

ท่านพี่น้องที่รัก อย่าคิดว่าจะไปเอาในชาติหน้า ทำบุญแล้วก็จะได้อบุญในชาติหน้า ทำบาปแล้วจะได้บาปในชาติหน้า ชาตินี้เห็นทันตา แน่นอนที่สุด

๔. **ทิฐิอันตราย** อันตรายที่เกิดจากทิฐิที่ผิด คิดผิด คิดไม่ถูกต้อง ทำอะไรไม่มีตามคลองธรรม เป็นมิอาจชีพไม่เป็นสัมมาทิฐิแต่ประการใด เกิดอันตรายในปัจจุบันนี้แน่นอน
๕. **อริโยปวาอันตราย** อันตรายเกิดจากการจ้วงจาบผู้มีบุญคุณ ผู้ทรงศีลทรงธรรม เช่น พระสงฆ์องค์เจ้า เป็นต้น แล้วก็จ้วงจาบกับครูบาอาจารย์ที่สอนหนังสือ เป็นอันตรายในปัจจุบันนี้ จ้วงจาบกับคุณพ่อคุณแม่เป็นอันตรายในปัจจุบันนี้แน่นอน

ยกตัวอย่างให้เห็นที่วิทยาลัยครูเทพสตรี ซึ่งตอนนี้อยู่เปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี เมื่อปี ๒๕๐๘-๒๕๑๐ จำไม่ได้ละเอียด มีการมาอบรมที่วัดอัมพวันมาอยู่ที่นั่น แล้วก็มาเล่นกองไฟกินเหล้าเมายากัน นี่ปริญญาครุศาสตร์ เกิดต่อปากครู ลงไปชกปากครูเลย คูชิ อย่างนี้จะมีอริโยปวาอันตรายเกิดขึ้นใหม่ ครูก็ใจดี ครูก็เป็นมหาเปรียญ ๖ ประโยค ตอนบวชเณร แล้วก็ไปเรียนวิชาความรู้วิชาครูแล้วมากบรรจุที่วิทยาลัยครูเทพสตรีนั้น ไม่ต้องกล่าวนาม เดียวนี้ปลอดภัยไปแล้ว “ผมไม่โกรธเขาแล้วครับ เขาต่อปากผมไม่เป็นไร เขาเมา” เราก็เรียกเด็กมา บอก “หนูเป็นบาปไปแล้ว นี่อริโยปวาอันตราย เธอไปขอโทษกรรมกับครูเสีย” ไม่ยอมไปขอ เปลี่ยนพฤติกรรมไปทางเมา เมาแล้วก็เปลี่ยนเป็นพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงชีวิต กลายเป็นคนหลงใหล นี่มันเปลี่ยนพฤติกรรมได้ เพราะหลักกรรมอันนี้ออกมานี่ชัดเจนมาก ขอเจริญพรนะ อยู่มาไม่ถึง ๗ วัน ขับมอเตอร์ไซค์ที่ทำวู้ง ถูกรถ ๑๐ ล้อขยี้เลย รถมอเตอร์ไซค์พังหมด เขาหัวและ คายคาที่เลย นี่แหละอริโยปวาอันตราย อันตรายเกิดจากที่จ้วงจาบผู้มีบุญคุณ อาตมาถึงสอนเด็กที่มาอบรม หนูอย่างเถียงพ่อเถียงแม่ นะ เพียงแต่คิดไม่ดีกับพ่อแม่ก็บาปนะ หนูจะเรียนหนังสือไม่เก่ง เพียงแต่คิดนะไม่ใช่กฎหมาย อย่างกฎหมาย หมายความว่าต้องมีโทษจำเลย มี

ผู้กระทำมีคนฟ้อง และได้กระทำไปแล้วด้วย กฎหมายจึงบังคับคดีนั้นได้ แต่เรื่องธรรมะเรื่องกรรมนี้ ไม่ต้องมีใครบังคับตัวเองมีเจตนาเป็นอกุศลกรรมเกิดขึ้น แค่อคิดไม่ดีก็เป็นกรรมแก่ตัวเองแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

อีกเรื่องหนึ่งของเจริญพรแทรกทรายการ เมื่อปี ๒๕๐๐ มีนิสิตปริญญาโทจุฬาฯ ๓๐ คน ไปที่ อ. ค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี ไปให้แม่ครัวเลี้ยงเพื่อนๆ บอกว่า “เลี้ยงวันเกิดผม แม่รู้ไหม วันเกิดผม ทำครัว ต้องอ่อยด้วยนะ ผมจะพาเพื่อนมาจากกรุงเทพฯ” ก็ทำแบบบ้านนอกจะไปอ่อยอะไรก็ว่าแม่เสียศีลแม่ ว่าแม่เสียร้องไห้ไปเลยนะ แล้วก็กลับกรุงเทพฯ อาตมาจดไว้เลย อาตมารู้จักกันดี นี้รู้จักกับแม่เขาคุณชูฉลุจะ เกิดอันตรายไหม จะเปลี่ยนแปลงภาวะหลักกรรมนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับชีวิตของเขา ไปจ้วงจาบ กับแม่เห็นชัด ดูซิว่าจะได้รับกรรมอะไรบ้าง

ในเวลาต่อมารับราชการ ได้แค่ ๓ ปี โคนโล่ออก นี้ปริญญาโท เมื่อปี ๒๕๐๐ นานมาแล้ว แล้วไป เข้างานบริษัทฝรั่งก็โคนโล่ออก ไปเข้างานบริษัทญี่ปุ่น ก็โคนโล่ออกอีกนี้แหละกฎแห่งกรรมจากการกระทำ ของหลักกรรมเปลี่ยนพฤติกรรมของชีวิตได้ ทำให้เขากลายเป็นคนเหลวไหลไปเลยเรียนที่จุฬาฯ ปริญญา โท เป็นหมั้นไปเลย นี่แหละทรัพยากรของชีวิตก็หมดไปด้วยตามสภาพของกฎแห่งกรรมจากการกระทำของเขา นี้อยู่บางระจัน พ่อแม่ตาย น้องสาวยังอยู่น้องสาวเคยมานั่งกรรมฐานที่วัด ถามเขาว่าพี่ชายเธอเป็น อย่างไร “หลวงพ่อกะเข้ากับใครไม่ได้เลย” นี่เขาเถียงแม่อาตมาถึงสอนเด็กอย่างเถียงพ่ออย่างเถียงแม่ บาง ที่พ่อเจ้าชูไปมีเมียใหม่ บอกหนูนะเป็นลูกอย่างไปเข้าข้างแม่เธอนะ อย่าไปคิดว่าพ่อไม่ดี เธอจะเรียน หนังสือไม่เก่ง นี่เป็นความจริง ไปว่าพ่อไม่ดี มันเรื่องของพ่อเขาไม่ใช่เรื่องของเธอยังเด็กเล็กเธอยัง เด็กมาก อย่างไปว่าพ่อตามแม่ไม่ได้นะ บางคนนี้ไล่พ่อออกจากบ้าน เจ้งไปเลยนะ มีบริษัทในกรุงเทพฯ ไม่ ออกชื่อ เจ้งไปเลย ไ่พ่อออกจากบ้านแล้วพ่อไปตายเมืองจินดูซิ เชื่อแม่หาว่าพ่อทิ้งแม่ไปไม่เลี้ยงดูแม่มี พฤติกรรมจากกฎแห่งกรรมจากการกระทำเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ทันที เลยกลายเป็นคนที่เลวร้ายในสังคม มันเปลี่ยนแปลงได้จากหลักกรรม

คำสอนของพระพุทธศาสนานี้ กฎแห่งกรรมเป็นคุณลักษณะพิเศษข้อหนึ่งของพระพุทธศาสนาที่พวกเราชาวพุทธควรจะภาคภูมิใจ ผู้สำเร็จปริญญาเอกทางวรรณคดีและวิทยาศาสตร์จากมหาวิทยาลัยฮ็อกฟอร์ด ได้กล่าวชมเชยพระพุทธศาสนาว่ามีลักษณะพิเศษเหนือศาสนาชนิดิกทั้ง ๓ คือ ศาสนายิว ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม คือพระพุทธศาสนาสอนว่าความทุกข์ในโลกเป็นกรรมวิบาก เป็นผลของกรรมไม่ใช่การ แทรกแซงของพระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง บางศาสนาถือว่าชีวิตของมนุษย์เป็นไปตามที่พระเจ้าจะคล บันดาลให้และมนุษย์จะมีความสุขก็ด้วยความภักดีและวิงวอนต่อพระเจ้า บาบที่ทำได้ก่อนอาจจะล้าง

ได้ ด้วยพิธีการทางศาสนา เช่นด้วยการสวดภาวนาต่อพระ หรือด้วยการลงอาบนํ้าแม่น้ำคงคา ที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ ที่ประเทศอินเดีย เพื่อล้างบาปสำหรับศาสนาพุทธของเรานั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ชัดเจน บุคคลจะได้ดีหรือชั่ว ได้รับสุขหรือทุกข์ ก็เพราะกรรม จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือเปลี่ยนแปลงของชีวิตนี้มันอยู่ที่หลักกรรมจากการกระทำนั้นแน่นอนที่สุด ขอเจริญพรอย่างนั้น นี่แหละพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนมาก

บุคคลจะได้ดีหรือชั่วจะได้รับสุขหรือทุกข์ก็เพราะกรรมหรือการกระทำของตนเองทั้งสิ้น พระพุทธองค์ทรงสอนไว้แม้จะสวดมนต์หรือวิงวอนขอร้องพระเจ้าหรือไปบนกับผีไปติดกับพระ ที่โยมไปหาผีเข้าทรงมาอ่อนวอนผีช่วย เสียใจด้วยนะ ต้องช่วยตัวเองซิ *อัคราติ อัครโน นาโถ* คนเป็นที่พึ่งของตน นี่กลับไปให้ผีช่วย ให้ผีช่วยได้หรือไปวัดนี้ ถี้อดอกไม้ธูปเทียน เอาไปให้พระช่วย แต่เสียใจด้วยตนต้องเป็นที่พึ่งของตน ๑. ต้องช่วยตนเองได้ ๒. ต้องพึ่งตนเองได้ ๓. ต้องสอนตนเองได้ ถ้าสามหลักนี้ไม่มีกับโยมคนใด คนนั้นจะเป็นที่พึ่งไม่ได้ พระท่านจะช่วยเหลือเราได้จริง พระพุทธองค์ก็ไม่อาจจะช่วยเราพบความดีและความสุขได้ ถ้ามนุษย์เราจะมีความสุขได้ด้วยความภักดีและวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า และ ถ้าพระผู้เป็นเจ้าช่วยเราได้ตามที่เราขอร้องแล้ว มนุษย์เราก็ไม่ต้องทำอะไรอีก นอกจากร้องสรรเสริญคุณพระเจ้าหรือหาสิ่งของต่างๆมาบูชาแล้วก็ขอสิ่งที่ตนปรารถนาและถ้าบาปล้างด้วยพิธีกรรม คนเราก็จะกลัวทำไม่กับการทำชั่ว เพราะเมื่อทำมาแล้วก็ไปหาพระเพื่อสารภาพผิด หรือมิฉะนั้นก็ลงอาบนํ้าที่แม่น้ำคงคาประเทศอินเดีย โนน นํ้าที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถ้าเป็นจริงตามที่กล่าวมาแล้ว ผู้ประกอบกรรม แม้จะร้ายแรงเพียงใด หากไปล้างอาบนํ้าในแม่น้ำคงคา ถือว่าศักดิ์สิทธิ์แล้วก็จะได้ไปสวรรค์กันหมด แล้วบรรดาสัตว์นํ้าที่เกิดในน้ำคงคา เช่น ปลา ปู และเต่า ก็คงจะมีความบริสุทธิ์ไปสวรรค์ได้มากกว่ามนุษย์ เพราะสัตว์เหล่านี้ได้อ่าน่าศักดิ์สิทธิ์อยู่ตลอดเวลา ความเชื่อในหลักกรรมนี้ ตามคำสอนของพระพุทธศาสนา ชาวพุทธต้องเชื่อ ๔ อย่างต้องเชื่อหลัก ๔ ประการ คือ **หลักตถาคตโพธิสัทธา**

๑. **ตถาคตโพธิสัทธา** เชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าคือ เชื่อว่าพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้จริง เป็นผู้ประกอบด้วยพระปัญญาคุณ พระวิสุทธิคุณ พระมหากรุณาธิคุณ จริงๆ
๒. **กัมมสัทธา** เชื่อในเรื่องกรรม เชื่อว่ากรรมมีจริงหลักกรรมที่เราทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว มีจริง
๓. **วิปากสัทธา** เชื่อผลของกรรมคือ เชื่อว่ากรรมที่บุคคลทำไม่ว่าดีหรือชั่วย่อมให้ผลเสมอ จึงเปลี่ยนกิจกรรมความเปลี่ยนแปลงของชีวิตไปในทางที่เชื่อถือ และถูกต้องได้
๔. **กัมมัสสกตาสัทธา** เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตนหรือเชื่อว่าผลที่เราได้รับเป็นผลแห่งการกระทำของเราเองซึ่งอาจจะป็นกรรมที่ทำในปัจจุบันชาติ หรืออดีตชาติ หรือจะทำให้ภพใด

จะเห็นได้ว่าในความเชื่อถือศรัทธา ๔ อย่าง เป็นความเชื่อในเรื่องเกี่ยวกับหลักกรรม ถ้าเราเชื่อ ๔ อย่างนี้ เราจะรู้กฎแห่งกรรมและหลักกรรมของเราเองเป็นการคิดพิจารณาด้วยตน ๓ อย่าง หลักกรรมจึงเป็นคำสอนที่สำคัญในพระพุทธศาสนา มาก ผู้เป็นชาวพุทธทุกคนจึงควรเชื่อในเรื่องกรรม พยายามศึกษา และทำความเข้าใจในเรื่องกรรม อาตมากล่าวไว้ว่า ชาวพุทธที่ไม่เชื่อเรื่องกรรม หาใช่ชาวพุทธที่แท้จริงไม่เป็นชาวพุทธแต่เพียงในนาม ถ้าศาสนาพุทธมีประโยชน์แก่เขาเพียงใช้กรอกแบบฟอร์ม เพื่อไม่ให้ถูกว่าเป็นคนไม่มีศาสนาเท่านั้นเองหรือประการใด น่าจะเป็นเช่นนั้น เป็นที่น่าเสียดายนะไม่ได้ศึกษาชาวพุทธเราเดี๋ยวนี้รู้จักข้าวจันแกงโถไปวัด ๒ สัปดาห์ รักษาอุโบสถศาลาฟังไปหลายหลังไม่ไปเหนือไม่ไปใต้ อุโบสถังไม่รู้จะอะไรเลยนะ นี่ข้อเท็จจริงนะ

อาตมาขอเสนอแนะ บางทีพ่อแม่สวดมนต์ไม่เป็นบางทีมาที่วัด เขาเป็นโรคมะเร็ง แม่เป็นโรคและเขาจะตายบอกโยมสวดพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ พาหุง มหาภาฯ หาย ตำราอาตมาแม่่น ถ้าหายละแปลว่าไม่ตาย ถ้าตายละแปลว่าไม่หาย ดีกว่าไปหาหมออีก หาหมอได้เรื่องอะไร หมอพูดบอกดูๆไปซิ อาตมาตายแม่่น ถ้ามันหายมันก็ไม่ตาย ถ้าตายมันจะหายได้ไง สวดมนต์ พุทธคุณ “หลวงพ่อกษัตริย์คุณอะไรคะ” “อิตถี โส ยังไงเล่า” “โสอยู่ตรงไหนคะ” เลิกพูดเลย อายุตั้ง ๕๐ แล้ว เลิกพูดเลยนี่หรือชาวพุทธ อาตมาขอตั้งนะ สวดมนต์ไม่เป็น คริสต์พระบิดา พระบุตร พระจิต อธิบายได้ตั้งแต่หัวเท้ากำปั้น โนนดู รรสุพรรณบุรี ร.ร.สหวิทย์พนิชยการ วันนั้นอาจารย์บุญส่งไป สวดมนต์ ตั้ง ๕-๕,๐๐๐ พร้อมกันหมด แม่เมตตาพร้อมกันหมด อิศส่วนกุศลพร้อมกันหมด ถวายเป็นพระราชกุศลให้ในหลวงพร้อมกันหมด เป็นเสียงเดียวกันหมด เดินเหมือนกันหมด อย่างนี้ชี้ ๕,๐๐๐ คน บาง ร.ร. อาตมาไปเห็นกับตา อยู่ในเขตสิงห์บุรี ไปทางชัชวาท อรหัง สัมมา สัมพุทธโร ภควา สังฆังนะมามิ แล้ววิ่งจากเสาธงเลย อาตมายื่นดู ครู ร.ร.นี้ไว้วิญญานครู ไม่มีวิญญานทั้งโรงเรียนเชียวระนะ นั้ง แล้วยื่นดูเด็ก แล้วก็มิกลองตีตั้งๆ อรหัง สัมมา สัมพุทธโร สัง...นะมามิ กลองตีตั้งๆ แล้วก็วิ่งขึ้น ครู ร.ร.นี้ มี ๑๔ คน ไม่มีวิญญานครูแม้แต่คนเดียว

อาตมาพิจารณาตามหลักกรรมเห็น อ้อ ผอ.ร.ร.นี้หันหลังเข้าวัด สวดมนต์ให้เป็นนะ สวดมนต์ไม่เป็นไม่ใช่ชาวพุทธ หลักกรรมมันจะบอกไว้ชัดเจน สวดมนต์ไม่เป็นไม่ใช่ชาวพุทธ แล้วยกลงทางไปนรกกันอีก ไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ไหนเลยละจะเป็นผลงานชีวิตของชาวพุทธได้แล้วก็บอกว่าบุญไม่ช่วย “โอ หลวงพ่อจะ ฉันทำบุญมากไม่เห็นบุญช่วยเลย” ถามว่าทำอย่างไรละ บอกวัดโน้น ๑๐ บาท ๒๐ บาท บางคนทำบุญน้อยแต่หวังผลมาก เขาเรียกว่าค้ากำไรเกินควร แล้วคนเดี๋ยวนี้อาตมา

สังเกตในวัด อาตมาเป็นนักเรียน โยมเป็นครูมาหลายคนมาที่วัด มาให้อาตมาเรียน ดูหน้ารู้หมด เราก็เรียน แล้วจحدไว้ ดูว่าจะจริงไม่จริงไม่เคยพลาด คุณคนดูหน้าส่งกระแสจิต

อาตมาสอนเด็ก ออกจากตรงนี้ ไปดูครูสอน นี่กระแสจิตจะออกจากตรงนี้ มีกรรมวิธีแล้วจะได้จำ หนังสือได้ เวลาจะกำลังใจตก ลึนปี่นี้จะหายใจยาวๆ เดียวก็เพิ่มกำลังขึ้นมาเท่านี้ ก็ทำกันไม่ได้แค่พูด ฉันจะไปสวรรค์โธ้ย เมื่อวานฉันนี่ “หลวงพ่อกะ ฉันไปนั่งนะพระพุทธเจ้ามาคุยกับฉัน ๓ องค์นะ โธ้ยโธ้ย พระพุทธเจ้าสววจัง ฉันจะต้องไปตามพระพุทธเจ้า แล้วที่วัดหลวงพ่อกะมีต่อญาณใหม่” บอกที่นี้ไม่มี ญาณไปวัดนี้ไม่มีญาณ แค่ทำพื้นฐานยังทำไม่ได้ แล้วจะไปต่อญาณ จะไปสวรรค์ จะไปนิพพาน มันจะไป ได้หรือ แค่สมบัตินุญยังทำกันไม่ได้ จะไปสวรรค์ จะไปนิพพาน อาตมาไม่เห็นด้วยนะขอเจริญพรอย่าง นั้น

แล้วคนนี้ไรร้ายาฆาตสังฆาตผู้ดี แล้วคนไหนจะมีศีลธรรม จะเป็นหลักแห่งกรรมเปลี่ยนแปลง ชีวิตไปในทางเลว แน่นอนที่สุด แกรมอนต้นสายอีก หน่ยหากินไปหมิ่นเงินน้อย ไปนั่งคอยวาสนาให้มา หวเอง เดียวนี้คนชอบคอยวาสนาให้มาหาเอง ทำราชการก็อยากได้ ๒ ชั้น เดียวนี้มีครึ่งแล้วนะ อาตมา บอกอธิบดี คนนี้จี๊เกียจนี้ แล้วก็มาป้อยอนี้ให้เลยครึ่งชั้น เอาไปครึ่งชั้นแล้วนะ ถ้าอยากได้ ๕ ชั้น ให้ได้ เหมือนกัน แต่ต้องไปตายชายแดนนะ ต้องสมัครไปตายชายแดนต้องสมัครไปทำงานให้ราชการ ต้องตา ในสงครามโน้นจึงจะได้ ๕ ชั้น โยมเอาใหม่ ไม่เอาอย่าอยากได้ซี้ซี้ ชั้นมันมากไป อยากได้เกินไป เกิน โควต้า เขามีโควต้ากันความดีมีใหม่ เข้าไม่ถึงความดี ไม่ซึ้ง เขาไม่ซึ้งใจ มันไม่ฝืดหรือก มันจะไม่มี ลัจจะ จะไม่มีเหตุผล จะไม่มีกตัญญูรู้หน้าที่งานจะไม่มีความจริงจัง แล้วจะไป ๒ ชั้น ๓ ชั้นได้หรือต้อง ดูกฎแห่งกรรม อาตมาจะกล่าวว่า ชาวพุทธที่ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมหรือหลักกรรมนั้น หาใช่ชาวพุทธที่ แท้จริงไม่

คนที่เชื่อในเรื่องกรรม หลักกรรม ย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้ คนที่เชื่อในเรื่องกรรม ย่อมสามารถ อดทนรับความทุกข์ยากลำบากได้ อดทนต่อความผิดหวังความขมขื่นและเคราะห์ร้ายที่เกิดขึ้นแก่ คนได้ เพราะถือว่าเป็นผลกรรมที่ทำมาแต่อดีต ไม่ได้โทษติพายจะไม่เสียอกเสียใจยอมรับผิดโดยความชื่นใจ จะอดทนต่อสุกัฏกรรมของตนเองที่ตนได้กระทำไว้ จะไม่ย่อท้อต่อประการใด จะไปว่าโลกไม่ยุติธรรม คนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือที่เราทำอย่างนั้น ตนก็ได้รับความเป็นธรรม ทำดีแล้วไม่ได้ดี นี่เห็นพุดัน ในสังคมมากมาย อาตมาได้ยินอยู่เสมอไปพุดที่วัด “หลวงพ่อกะ เกิดมามีกรรม เกิดมาทำอะไร หลวงพ่อกะ ฉันไม่รู้เป็นอย่างไร มันน้อยเนื้อต่ำใจ ทำดีไม่ได้ดี” แม่คุณแม่พูนหัวมาพุดทำไมที่วัด เยอะเลย กฎ

แห่งกรรม หลักกรรม มาให้อาตมาเรียนมาหลายรูปแบบเลย ครอบครัวไม่มีความสุข มันอันดับหนึ่งที่วัด มาทุกวัน ครอบครัวไม่มีความสุข สองผิดหวังในชีวิตเป็นโรคประสาท เป็นโรคทันสมัย เดี๋ยวนี้เป็นโรค ทันสมัยกันมาก ที่นี้ไม่มีนะ ที่นี้มันคงไม่มีโรคทันสมัยหรอก แต่เป็นด้วยกันที่ดีจะได้สมัยใหม่ด้วย ผิดหวังในชีวิตเป็นโรคทันสมัยมาอันดับสองของวัดอัมพวัน อันคัม ลูกไม่ยอมเรียนหนังสือ จะว่า อย่างไรและเบลออกไปแล้ว ไม่ยอมเรียนหลายคนที่วัดนะ อาตมาสงสาร ไปที่แม่เขา หลักกรรมอันนี้ทำให้ เปลี่ยนพฤติกรรมไปไม่เรียนหนังสือได้ เป็นกรรมของพ่อแม่บางทีเร่งรัดให้ลูกดูหนังสือถึงตีหนึ่งตีสอง ระวังนะ เบลอนะนี่เบลออกไป ๑๐ กว่าคนแล้วที่อาตมาจับได้ นี่แหละความผิดหวังของพ่อแม่ น่าเสียดาย ขอเจริญพรอย่างนั้น นี่ชัดเจนมากลูกเบลไปแล้ว นี่มาอันดับ ๓ ลูกไม่ยอมเรียนหนังสือกำลังเรียนเก่งระวัง นะ ถ้าลูกใครเรียนเก่งเบรคเข้าไว้บ้างนะในกรุงเทพฯนี้แหละ พ่อเป็นวิศวกรไฟฟ้า แม่เป็นวิศวกรไฟฟ้า เร่งลูกตลอด ลูกจะไปเรียนแพทย์ก็ไม่ยอม เร่งให้ลูกเรียนไฟฟ้า เร่งไปเร่งมาเร่งไปจิตตกวบลเลย เบลอเลย พาไปที่วัด บอกหลวงพ่อดอว์อัมพวันช่วยได้ไหม แล้วก็เห็นว่าไปหาเจ้าเข้าทรงเขารักษา ก็ไม่เห็นหายนี่ เป็นโรครรรมนะ ถ้าตายถึงจะหมดเวรหมดกรรมนะ โยมที่นั่นอยู่อยากหมดเวรหมดกรรมไว้มาก ถ้าอยาก ไว้กี้เข้าเมรุโน้น หมดลมหายใจแล้วหมดเวรหมดกรรมแน่ๆ ถ้ายังมีลมหายใจนี้กรรมดีหรือกรรมชั่ว เอา กรรมดีเสียอย่างไรไปเอากรรมชั่ว นี่แหละมันมีกรรมอย่างนี้

อันดับ ๔ เศรษฐกิจไม่พอปากพอท้องเป็นหนี้กัน เป็นหนี้กันไม่พัก ที่วัดเป็นอันดับ “หลวงพ่ ช่วยแผ่เมตตาให้เขาใช้หนี้หน่อย ธนาการจะยึดแล้ว จะยึดบ้านฉัน” แล้วจะให้อาตมาช่วยอย่างไร จะเอา เงินไปช่วยหรือ ไปถามธนาการชื้อ อาตมามีศาลาอยู่ ๔ หลัง ให้เขามาตีราคาเข้าแล้วเอาเงินไปเดี๋ยวจะช่วย เอาไหม จะให้แผ่เมตตาแล้วก็จะให้เงินมา มีที่ไหน แผ่เมตตาแล้วเงินมาได้หรือ แผ่ไปแผ่มาแต่เงินออก ยิ่งแผ่ยิ่งออกยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงอดหมดไม่มา เราไม่หวงกันเราก็ไม่อด หมดมาเรื่อยๆ ไม่เคยจน โทรมเ คินนี้มา ๕ ราย “หลวงพ่ช่วยหนูหน่อย เขาจะยึดเดือนหน้าแล้ว วันที่ ๑๕ มกรา เขาจะยึดแล้ว เป็นหนี้ เขา ๕ แสน” แล้วจะให้อาตมาช่วยอย่างไร ให้อาตมาช่วยแผ่เมตตาเอาเงินแล้วแค้นๆ แล้วเงินลอยมา หรือ ก็คงไม่ได้ ก็โยมหมั่นสวดมนต์ไหว้พระไปแล้วพยายามตัดตอนขายที่ไปเสียบ้าง แล้วเอาเงินไปใช้ หนี้ธนาการก็หมดเรื่องไป จบด้วยรายการนั้น

อันดับ ๕ มีแล้วยังไม่พอ นี่เป็นกรรมวิธีเปลี่ยนไป ได้อย่างง่ายดาย อำนาจโลกมีเงินมีทองก็ร่วม ๑๐๐ ล้าน บัดนี้หมดตัวแล้ว ดั่งค้เดียวไม่เหลือเลย เดียวนี้อยู่ที่วัด ไปนั่งกรรมฐานที่วัด หมดตัวเสีย ถูกโกงหมดเลย ตัวเองมัวไปเล่นการพนัน มัวเที่ยวสรวลเสเฮฮาแล้วไปมอบให้เพื่อน จัดบ้านจัดสรร จัดที่ จัดทางเขาขาย เขาก็ลงชื่อเขาไปหมด ตัวเองก็มัวเมา มันเปลี่ยนพฤติกรรมความเปลี่ยนแปลงของชีวิตต่อมา

คาคนนี่ที่ไปนั่งกรรมฐาน พุดจาเรียบร้อย เดียวนี้คนละคนเลยเปลี่ยนแปลงหน้ามือกับหลังมือเลย จากกรรมมาตครอน หมดเงินหมดทอง เป็นร้อยๆล้าน เดียวนี้ไม่มีแล้วกรรยาหนีเลย หนีไปอเมริกาเอาลูกไปหมดแล้วแจะเป็นบ้ำออกจากศรีรัฐญามาหาอตามาบอกว่ เอาละไม่เป็ไร เอาละโยมยากเจ็ดทีมีเจ็ดหนหมดแล้วแล้วไป โยมเกิดมานี้เน่าผ้าสักผืนก็ไม่มี นาฬิกาสักเรือนก็ไม่มี แล้วเราก้มาหาเองปลงให้มันตกแต่ก็ดีขึ้น ดีขึ้นก็มานั่งกรรมฐาน บัดนี้ดีขึ้น “จะมีสติปัญญาแล้ว หลวงพ่อ ผมได้ปัญญาจากนั่งกรรมฐานกับหลวงพ่อกแล้ว ผมจะไปเอาที่ที่สุราษฎร์ฯ นึกได้แล้วก็ยังมีอยู่อีก ๓ แปลง ผมมันเบลอๆ ลืมที่เลย” นี้หลักกรรมใหม่ จากการกระทำนี้เบลอหมด ทำให้ลืมให้หลง นั่นคือหลักกรรม เปลี่ยนพฤติกรรม เปลี่ยนภาวะจิต เปลี่ยนแปลงของชีวิตได้ จากหลักกรรมอันนี้ที่พูดในวันนี้สำคัญมาก ขอเจริญพรว่าเป็นอย่างนั้น

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ โยมที่ว่านี้กรรยาหนีไปอเมริกาเมื่อวานนี้อาตมาโทรตาม บอกโยม ที่พาลูกไปอยู่อเมริกานี้สามี่ดีขึ้นแล้วนะ เดียวนี้ดีขึ้นมากแล้ว กรรมฐานดีที่สุด เป็นแกนหลักนำของชีวิตที่ผ่านพ้นจากความทุกข์ได้ดีมีความสุขความเจริญ ทำให้นึกถึงกรรมจากการกระทำได้ เลยเขานึกที่๓ แปลงที่สุราษฎร์ฯ บอก “หลวงพ่อก ผมสบายใจแล้วๆผมนึกที่ได้ ผมที่เบลอนี้ นึกไม่ออกว่ามันมีที่ไหนบ้าง แล้วก็ยังมีอีก ๒ แปลงที่เชียงใหม่ดอยสะเก็ดที่ชื่อไว้ หลวงพ่อก ผมใจขึ้นมามากแล้ว” นี้ที่จะขายก็ไม่เกิน ๕๐ ล้าน ที่อีกแปลงหนึ่งก็ ๕-๖๐ ไร่ อยู่ใกล้ถนนทั้งนั้น นี้ปัญญาเกิดจากถนนนำของชีวิต จากหลักกรรมกระทำ เปลี่ยนแปลงภาวะให้กลับร้ายกลายเป็นดีได้ ด้วยการนั่งเจริญพระกรรมฐาน

บางรายเป็นเด็กเรียนหนังสือ นั่งกรรมฐาน ไปเจอพระพุทธเจ้า ไม่รู้พระพุทธเจ้าองค์ไหน ท่านบอกอย่าไปเรียนเลขหนู พระพุทธเจ้าท่านพูดอย่างนั้น บอกว่าเข้านก็ยากอย่าเรียนเลข มานั่งไปแล้วจะได้ไปสวรรค์นิพพาน แล้วหนูก็มาบอกอาตมา ไม่ใช่ที่นั่งที่วัดนะ ที่วัดนั่งไม่เห็นพระพุทธเจ้านะที่วัดนั่งเห็นตนเอง นั่งรำลึกถึงกรรมตัวเอง แก้ไขปัญหาชีวิตตัวเอง เจ้าจะรู้อนาคตไปข้างหน้าจะเดินทางไปอย่างไรชีวิตแจ่มใสหรือจะตัดตอนอย่างไร มันจะบอกเองระลึกชาติได้ เห็นหนอ นี่นิสัยเป็นอย่างไร มันจะบอกออกมาอย่างนี้ ไม่ใช่ที่นั่งเห็นพระพุทธเจ้าองค์ไหน มาตรัสอีกแล้วว่าไม่ต้องเรียนหนังสือ เป็นอริกับเราแล้วอาตมาอยากจะไปเจอพระพุทธเจ้าองค์นี้ ว่าองค์ไหน ปลอมมาอย่างไรให้เด็กเลิถียนหนังสือ อย่างนี้ก็มี ในประเทศไทยกำลังสั่นคลอนในเรื่องปฏิบัติผิด ขาดสติสัมปชัญญะมาก ไม่มีสติประจําจิต คนที่ประกอบกรรมทำชั่วทั้งหลายนี้ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ส่วนใหญ่เป็นคนไม่เชื่อเรื่องกรรมทั้งนั้น ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป ไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด คนพวกนี้เกิดมาจึงมุ่งแสวงหาทรัพย์สมบัติและความสุขสบายแต่ส่วนตัว

โดยไม่คำนึงถึงว่าทรัพย์สมบัติหรือความสนุกสนานที่ตนได้มาถูกหรือผิด แล้วทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อนหรือไม่ ประการใด สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน

ในอุพกัมมวิภังคสูตร มัชฌิมนิกาย อุปริปัญญาสก์ สุภมาณพ บุตรโตเทยยพราหมณ์ได้ทูลถาม พระพุทธเจ้าว่าอะไรเป็นเหตุให้มนุษย์ให้เป็นต่างหาก พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า มาณพเอ๋ยสัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ทั้งหลายให้เร็วและประณีต

พระพุทธทวณะข้างต้น หมายความว่า เมื่อเราทำกรรมใดลงไป กรรมนั้นย่อมเป็นของเราโดยเฉพาะ และเราจะเป็นผู้รับผลของกรรมนั่นเอง จะโยนให้ผู้อื่นไม่ได้ เช่น เราทำกรรมชั่วอย่างหนึ่งเราจะต้องพาลของกรรมชั่วนั้น จะล้มล้างหรือโอนไปให้ผู้อื่นไม่ได้ แม้ผู้อื่นจะยินดีรับโอนกรรมชั่วของเราหรือไม่ก็ตาม แล้วก็การฆ่าสัตว์บูชายัญที่เขาพูดกัน อาตมาไปจำเขามาว่าฆ่าสัตว์บูชายัญ เวลานั้นเอาแพะมาฆ่าไปบูชาพระเจ้าของเขาด้วย คิดว่าเป็นการโยนบาปที่ทำไปให้แก่สัตว์ที่ถูฆ่า จึงเป็นการกระทำที่โง่เงาใช้สัตว์ไปสวรรค์โง่มาก เวลาผ่านไปเห็นเหตุผล แล้วแทนที่จะเป็นการล้างบาปกลับเป็นการสร้างบาปให้เพิ่มขึ้นอีก สำหรับกรรมดีก็เช่นเดียวกันผู้ใดทำกรรมดี กรรมดีนั้นย่อมเป็นของผู้ทำโดยเฉพาะ จะจ้างหรือวานให้ทำแทนกันไม่ได้ เช่นเราจะเอาเงินไปจ้างผู้อื่นให้ประกอบกรรมดี แล้วขอให้โอนกรรมดีที่ผู้อื่นนั้นทำมาให้แก่เรา ย่อมทำไม่ได้ หากเราต้องการกรรมดีเป็นของเรา เราก็ต้องประกอบกรรมดี ทำกรรมของเราเอง สร้างความดี เหมือนกับการรับประทานอาหาร ผู้ได้รับประทานผู้นั้นก็เป็นผู้อิ่ม จะโอนกันอย่างนี้ ให้เขารับประทาน แล้วเราจะอิ่มเองนี่คงทำไม่ได้ จะทำได้ยาก เราจะเอาเงินไปให้ผู้อื่นซื้ออาหารรับประทานแล้วจะโอนความอิ่มให้เรานั้น คงเป็นไปได้อย่างแน่นอน หากเราต้องการความอิ่มเราก็ต้องรับประทานอาหารเอง

การที่มนุษย์เรามีภาวะความเป็นต่างหากกันเช่นนี้ ดีหรือชั่ว รวยหรือจน เจริญหรือเสื่อม สุขหรือทุกข์ ก็เนื่องมาจากกรรมของตน หลักกรรมของตนเองทั้งสิ้น แล้วก็เปลี่ยนชีวิตไปในทางกรรมดีชั่วไม่เหมือนกัน เพราะมันเปลี่ยนภาวะได้ ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีพระพรหม ไม่มีดวงดาว หรือสิ่งอื่นมาดลบันดาลให้เป็นไป และกรรมใดที่ทำลงไปก็จะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม ย่อมให้ผลตอบแทนเสมอ ตลอดเวลา กาลและย่อมติดตามผู้ทำไปเสมือนเงาติดตามคน หรือเหมือนกับล้อเกวียนที่หมุนไปตามรอยเท้าโคไปข้างหลังฉะนั้นเพราะเหตุนี้ มนุษย์จึงมีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย หากเราทำกรรมดี เราก็ได้รับความสุขความเจริญ กรรมดีเปลี่ยนแปลงภาวะให้ไปในชีวิตที่ดีได้ในอนาคต กรรมดีจึงเปรียบเหมือนกัลยาณมิตรที่คอยให้ความ

อุปการะและส่งเสริมให้เราประสบแต่ความสุขและความดีงาน แต่ถ้าเราทำกรรมชั่ว กรรมชั่วก็คอยล้าง
ผลบุญให้เราประสบแต่ความทุกข์และความเสื่อมโทรม เหมือนกับเพื่อนชั่วที่มีแต่นำเราไปสู่ความหายนะ

จริงอยู่ความชั่วบางอย่างที่ตกลงไปอาจจะคิดว่านำผลดีมาให้ เช่น เราลัทธิทรัพย์ ทำให้ได้ทรัพย์มาใช้
แล้วจะว่าความชั่วให้ผลชั่วอย่างไร แต่นั่นก็ไม่คิดอะไรกับคนกินขนมซึ่งเจือยาพิษ ตราบใดที่ยาพิษยังไม่
ให้ผลก็เข้าใจว่าขนมนั้นอร่อยร่อยหวาน เช่นเดียวกับการคบเพื่อนซึ่งมาในรูปของมิตรอุปการะ ในบาง
คราวเราอาจเข้าใจคิดว่าเป็นกัลยาณมิตรแต่เมื่อเพื่อนผู้นั้นได้หักหลังเรา หรือพาเราไปสู่ความหายนะแล้ว
จึงได้รู้สำนึก ฉะนั้นผู้ใดที่ต้องการกัลยาณมิตรหรือที่พึ่งอาศัยที่ดีก็ควรต้องประกอบกรรมดี หากผู้ใดประกอบ
กรรมชั่วก็จะได้เพื่อนชั่วเป็นที่พึ่งอาศัย ซึ่งย่อมมีแต่จะนำผู้นั้นไปสู่ความทุกข์ ความหายนะในที่สุดจริงอยู่
เรายังมีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งที่อาศัยอีก เช่น พระรัตนตรัยหรือเราชาวพุทธก็ได้สวดมนต์ไหว้พระ ขอยึดถืออ่าน
อยู่เป็นที่พึ่งเสมอ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ชัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ พระรัตนตรัยเป็น
ที่พึ่งอาศัยแก่ตัวเองนี้แหละ นิพเพณิกะปริยาเยสูตรลักขณินาถ อังคุตตรนิกาย ว่า เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง
ว ทามิ แปลว่าภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าเจตนาเป็นตัวกรรม เจตนาที่ได้แก่ความตั้งใจหรือความรู้ ซึ่ง
แบ่งไว้เป็น ๓ อย่างคือ

- ปุพเพเจตนา เจตนาก่อนทำ
- มุญจนเจตนา เจตนาในเวลาทำ
- อปรปรเจตนา เจตนาเมื่อทำไปแล้ว

การกระทำโดยมีเจตนาเกิดขึ้นนี้ถือว่าเป็นกรรมทั้งสิ้น ส่วนการกระทำที่ไม่มีเจตนาคือ ใจไม่ได้สั่งให้
ทำไม่จัดว่าเป็นกรรม เช่นคนเจ็บมิใช่สูงเกิดเพื่อคลั่ง แม้จะพูดคำหยาบออกมา หรือเอามือหรือเท้าไปถูก
ใครเข้าบ้างก็ไม่ใช่กรรมเพราะทางวินัยพระก็มีการยกเว้นให้พระที่วิกลจริตซึ่งล่วงเกินสิกขาบทวินัยไม่ต้อง
อาบัติโทษ ทั้งนี้ก็โดยหลักเกณฑ์ที่ว่าถ้าผู้ทำไม่มีเจตนากระทำแล้ว การกระทำนั้นก็ไม่เป็นกรรม

ส่วนหลักเกณฑ์ข้อที่ ๒ ที่ว่าการกระทำนั้นจะต้องให้ผลเป็นบุญหรือเป็นบาปก็เพื่อแยกการกระทำ
ของพระอรหันต์ออกจากการกระทำของปุถุชน เนื่องจากพระอรหันต์เป็นผู้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไม่มี
ความยึดถือในตัวตน การกระทำก็สักว่าทำ ที่เรียกว่าอัปพยากฤต ไม่นับว่ากรรมดีหรือกรรมชั่ว บุญหรือ
บาปก็ไม่มี พระอรหันต์ท่านไม่มีบุญบาปแล้วไม่เข้าในหลักเกณฑ์นี้ การกระทำของพระอรหันต์จึงไม่
เรียกว่ากรรม แต่เรียกว่า กิริยา ส่วนปุถุชนเป็นกรรมซึ่งย่อมจะก่อให้เกิดวิบากหรือผลเสมอ กรรมดีก็
ก่อให้เกิดบุญส่วนกรรมชั่วก็ก่อให้เกิดบาป บางคนเข้าใจว่ากรรมหมายถึงสิ่งที่ติดอยู่กับเวรหรือบาป เช่นที่

เรียกว่า เวิร์กกรรม หรือบาปกรรม ตรงกันข้ามกับฝ่ายข้างดีซึ่งเรียกว่าบุญ ทั้งนี้เพราะเราใช้คำว่ากรรมในความหมายที่ไม่ดี เช่น เมื่อเห็นใครต้องประสบเคราะห์แล้วอุกถโทษ เราก็พูดว่า มันเป็นเวิร์กกรรมของเขา หรือเขาต้องรับบาปกรรมที่เขาทำไว้ แต่ความจริงคำว่า กรรมเป็นคำกลางๆ หมายถึงการกระทำที่จะมุ่งไปในทางดีก็ได้ในทางชั่วก็ได้ เปลี่ยนพฤติกรรมไปทางดีทางชั่วก็ได้ ถ้าเป็นกรรมดีตามที่กล่าวมาแล้วเราก็เรียกว่า กุศลกรรม ถ้าเป็นกรรมชั่วเราก็เรียกว่า อกุศลกรรม กรรมอาจจะจำแนกออกได้เป็นหลายประเภท แบ่งตามทางที่ทำได้เป็น ๓ ซึ่งได้แก่

- กายกรรม - กรรมที่ทำทางกาย
- วจีกรรม - กรรมทางวาจา
- มโนกรรม - กรรมทางใจ

ตามกรรมบถ ๑๐ แบ่งกายกรรมออกเป็นฝ่ายละ ๓ ฝ่ายกุศล ได้แก่ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ และผิดประเวณี ส่วนฝ่ายกุศลก็เว้นจากฆ่าสัตว์ เว้นจากลักทรัพย์ และเว้นจากการประพฤติดผิดประเวณี สำหรับวจีกรรมแบ่งเป็นฝ่ายละ ๔ คือ วจีกรรม ๔ ฝ่ายอกุศลก็ได้แก่ พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ ฝ่ายกุศลกรรมได้แก่ เว้นจากการพูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ส่วนมโนกรรมแบ่งเป็นฝ่ายละ ๓ ฝ่ายอกุศลได้แก่ พงเล่งทรัพย์ผู้อื่น คิดปองร้าย และมีความเห็นผิด ฝ่ายกุศลได้แก่ไม่พงเล่งทรัพย์ผู้อื่น ไม่ปองร้าย และเห็นชอบตามคลองธรรม

ตามที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแม้แต่ความนึกคิดก็จัดว่าเป็นกรรมแล้ว เช่นเราคิดจะลักทรัพย์หรือทำร้ายคนอื่น แม้จะยังไม่ลงมือทำก็ถือว่าเป็นกรรมชั่ว ก็จะต้องมีผลตอบแทนแล้ว ผิดกับการลงโทษตามกฎหมายอาญา ซึ่งจะลงโทษได้ต่อเมื่อผู้กระทำได้เตรียมการหรือลงมือกระทำแล้ว ฉะนั้นเป็นต้น ถ้าฟังแต่ความคิดจะกระทำความผิดยังห้ามโทษไม่ตามกฎหมายอาญาไม่เอาโทษ ความคิดที่จะกระทำ ความผิดก็เพราะเป็นการยากที่จะพิสูจน์ ความนึกคิดของบุคคลนั้น และเห็นว่ายังไม่มีความเสียหายเกิดขึ้น แต่หลักของกรรมได้ถึงความคิดชั่วเป็นความผิด ก็เนื่องจากว่าแม้คนอื่นไม่รู้ผู้คิดก็รู้และแม้ผู้อื่นยังไม่เสียหาย ผู้คิดเองก็เสียหายแล้ว ฉะนั้นจึงต้องมีวิบากติดตามมา จะเห็นได้ว่าการสนองผลของกรรมมีขอบเขตกว้างขวางกว่าการลงโทษของกฎหมายบ้านเมืองมากมาย ก็ขอเสนอแนะญาติโยมทั้งหลายว่า การกระทำนี้ยกตัวอย่างให้เห็นเช่น โยมจะทำการกรรมจากการกระทำของตนจะเอาอะไรมาเป็นหลักของมนุษยชน เราจะเห็นได้ว่าจะแก้กรรมตรงไหน สำหรับทางคิดที่จะเกิดขึ้นในโลกใหม่ปัจจุบันนี้ ที่มันจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของ

กรรมนั้นคือ หลักกรรมกับการเปลี่ยนแปลงของชีวิต อาตมามาคำนวณได้คือคุณสมบัติของมนุษย์ ที่
นี้เอง เอมามาจดทำกราฟแล้วมานั่งกรรมฐาน โยมที่ท่า

๑. ปาณาติบาต ถ้าคิดมา ๖๐% นะ ไม่รู้จักจะแก้รับรองต้องเป็นอัมพาต เป็นง่อยเปลี้ยเสียขาโดนรถ
ชน ง่อยเปลี้ยเสียขาโดยผ่าตัด ๖๐% จดไว้แล้ว

๒. อทินนาทาน คิดมา ๖๐% จดไว้เลยนะ ถ้าไม่แก้สำหรับคุณภาพ ภาพของมนุษย์ กิจโจ
มนุสสปฏิลาโก คนเป็นมนุษย์ต้องมีคุณสมบัติมา หายากมาก ต้องมีสมบัติมนุษย์มาคือ ศิล
ปวิสุทธิ จักขุ อุตปาที ญาณัง มีญาณมาเกิดเป็นมนุษย์ จักขุ อุตปาที ปัญญา มีปัญญาจึงจะมา
เกิดเป็นมนุษย์ได้ จักขุ อุตปาที วิชชา มีวิชาจึงจะมาเกิดเป็นมนุษย์ จักขุ อุตปาที อาโลโก
มีแสงสว่างจึงจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ คือหมายความว่าไม่จำกัดกาลเวลา ไม่จำกัดเพศหญิงเพศชาย
กระทำความดีได้ด้วยกันทั้งนั้น ทั้งกลางวัน กลางคืน ทั้งหลับทั้งตื่น เป็นต้น นี่อาตมาก็เอา
หลักเกณฑ์ของมนุษย์มาคำนวณ อทินนาทานคิดมา ๖๐% ครั้งอดีตที่ผ่านมาหรือกระทำแล้วใน
ปัจจุบัน ทั้งเป็นอดีตที่เมื่อเป็นเด็กอยู่ก็ทำตาม

หนึ่งต้องถูกโจรปล้น ถูกจี๊ ถูกของหาย ถูกไฟไหม้บ้านออกมาในแบบนี้แน่

๓. กามสุมิฉฉาจาร คิดมาอีก ๖๐% คำนวณได้ไม่อยากเลย ขอประทานโทษกล่าวในที่ประชุม มี
สามีเป็นของเขาหมด มีภรรยาไม่คู่ อาตมาจับได้แล้ว มีสามี กฎแห่งกรรมนะมีคู่กันเยอะ ออกมาในแบบนี้
เลย ถ้าแก้มีทางแก้เหมือนกันแต่ไม่แก้กัน

๔. มุสาวาท หลอกหลวงโลกหวังเอาลาภเขา คิดมา ๖๐% แล้ว รับรองโดนโกง โคนหลอกตลอดไป
ในโลกใหม่ปัจจุบันโดนหลอก โคนโกง ไม่ใช่หนี้ด้วย นี่แหละพูดเท็จพูดไม่มีความจริงแต่ประการใด ก็
ออกมาในแบบนี้ตลอดเลยเป็นอย่างนี้

๕. สุราเมรัย คิดมา ๖๐% ก็ขอเจริญพร เป็นโรคประสาท ถ้าไปเกิดที่ไหนก็เป็นโรคประสาท ๗
ชั่วบรรพบุรุษ บรรพบุรุษ ๗ ชั่วโคตร หรือบรรพบุรุษนี้ ขอประทานอภัยข้างบน ๗ ข้างล่าง ๗ เรา ๑
เป็น ๗ เราจะต้องเวรกรรมนี้ไปถึงลูกกับหลานกับเหลนไปถึงสี่ เพราะส่งผมไม่ถึง แต่ข้างบนนี้มีปู่ ย่า ตา
ยายแล้วมีเราชั้นกลาง ข้างบน ๗ ข้างล่าง ๗ เราอยู่กลางเป็น ๗ นี้ละ ๗ ชั่วบรรพบุรุษและคนที่ เป็นบ้า
วิกลจริตนั้น โยมรู้ใหม่เป็นกรรมอะไรมาจากไหน อย่างลิมนะก็ขอฝากพี่น้องชาวพุทธไว้ด้วย

เราเป็นชาวพุทธไม่ควรดื่มสุรา เอาสุราไปทำบ๋าเพ็ญกุศลในวัดวาอารามเป็นต้น เคี้ยวนี้ น่าเสียดาย อาตมาไปเห็นมาหลายวัด กฐิน ผ่าป่า วัชรุนเข้าวัด ทำน้ำแดงของเมาเลี้ยงกัน เลี้ยงในวัดเลย สมให้ร ทายกทำนะ น่าเสียดายเหลือเกิน กินเหล้ากันในวัด ที่วัดอัมพวันไม่มีน้ำเอาเหล้ามากินในวัด อันธพาล จะเข้าวัด บัณฑิตจะไม่เข้าวัดแน่นอน อาตมาจับหลายราย ลูกหลานเป็นวิกลจริตเป็นบ้าอยู่ศรีษะบุญญาไม่ต้อง รักษา อย่างต่ำก็เป็นโรคประสาทเรียนหนังสือไม่จบ ขอฝากกฎแห่งกรรมในหลักกรรมไว้ใน การเปลี่ย แปลงของภาวะนี้ การเปลี่ยนแปลงของชีวิตนี้ ดื่มสุรายาเมาชีวิตจะเปลี่ยนแปลงทันที อุกุศลกรรม เปลี่ยนแปลงไป ได้จากหลักกรรมนี้ เปลี่ยนชีวิตของตัวเอง ก็ขอฝากญาติโยมไป จะเป็นงานศพก็ดี หรือ งานบ๋าเพ็ญกุศลในวัด หรือโยมทำงานที่บ้านก็ดี มีพระกำลังสวดมนต์ อาตมาไปหลายบ้านแล้วกำลังสวด มนต์ธรรมจักร เขาทำบุญอายุให้พ่อเขา อายุ ๘๔ ปี ลูกชายเอาเหล้ามาตั้งวงที่หน้าพระเลย แล้วกินกันด้วย เมาส่งเสียงให้เอ็ดไปหมด พระก็สวดไป เลยอาตมาก็บอกเจ้าคุณองค์หนึ่งออกหน้าประธานสงฆ์ บอก หลวงพ่อจบเหอะ ไม่มีคนฟัง มันกินเหล้ากันหมดแล้ว จบแล้วขอเจริญพรลา ถวายอะไรไม่ขี้เลยนะ มี อย่างหรือพระกำลังสวดมนต์เป็นมหามงคลกลับเอาเหล้ามากิน โยมเป็นชาวพุทธอย่าทำเลย ขอบิณฑบาต เถอะ ขอฝากไปบอกลูกหลานอย่าทำเลย แล้ววันเกิด อาตมาสอนเด็กนะ พฤติกรรมเปลี่ยนตั้งแต่เป็นเด็ก เล็กๆแล้ว วันเกิดของหนูนะวันตายของแม่หนู เอาขนมไปให้แม่สักอันหนึ่งเอาไปให้พ่ออันหนึ่ง แล้วก็ ปฏิญาณตนต่อพ่อแม่ว่าลูกจะเป็นลูกที่ดีของบิดามารดา จะเป็นศิษย์ที่ดีของครูบาอาจารย์ ลูกจะเป็น พลเมืองดีของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ต่อไปในอนาคตแน่นอนที่สุด

อาตมาต้องขอโยมไว้ในเรื่องหนึ่ง คือเรื่องความโกรธความอิจฉาริษยาใครนี่ ไม่ดีหรอก เพราะการ อิจฉาริษยานี้มันเป็นเหตุให้เกิดผล๕ ประการคือ

๑. ทำให้เกิดแตกแยกความสามัคคี
๒. เป็นอุปสรรคในการประสานงานที่ดี
๓. เป็นเครื่องทำลายขวัญกำลังใจต่อผู้ประสานงาน
๔. เป็นการสร้างศัตรูในตัวเอง
๕. เป็นการบั่นทอน ให้เพื่อร่วมงานหมดกำลังใจไม่มีความจริงใจต่อเพื่อนร่วมงาน อิจฉาริษยากัน

ตลอดรายการ

เอาละพอสมควรแก่เวลาแล้ว อาตมาขอถือโอกาสที่จะถวายพระราชกุศล แด่มหาบพิตรพระราช สมภารเจ้าต่อไป

ธรรมะวันพระ

พระราชสุทธินยามมงคล

วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๔ ปีระกา ยังไม่ได้เปลี่ยนปีไปต้องสิ้นเดือนตรุษเสียก่อน ถึงจะเปลี่ยนปีไป ของวันเดือนปีผู้เกิดเดือน ๕ เป็นเดือน ๑ แต่สากลนิยมก็ ๑ มกราคม เปลี่ยนเป็น พุทธศักราช แต่ชวด ฉลู ขาล เกาะนี้ ๑๒ ราศีไปเปลี่ยนเอาเดือน ๔ สิ้นเดือนแปลว่าตรุษไปเปลี่ยนเอา ขึ้น ค่ำ เดือน ๕ ถือหลักปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเดือน ๕ เป็นเดือน ๑ เดือน ๔ เป็นการสิ้นปีที่เรานำบุญ ครอบงำนั่นเอง คือสิ้นปีสิ้นเดือนของปีแล้ว ก็มาบำเพ็ญกุศลทำบุญตรุษกัน นี่ก็ใกล้เข้าไปแล้ว ในสิ้นปี อีกแล้ว แต่สิ้น พ.ศ. นั้นนะ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ที่ผ่านไปแล้ว มันก็สิ้นแต่ พ.ศ. แต่ปี ๖๖ ที่ จากปีระกามันก็ยังค้างอยู่ ก็ไปสิ้นเอาเดือน ๔ คือสิ้นเดือนนี้ ถึงจะเปลี่ยนจากระกาเป็นวอกต่อไป ถ้าใคร เกิดก็ควรจะจดให้มันถูกต้อง มาคิดตามจะบวชมันก็ได้ง่ายขึ้น บางคนก็จัดผัดมาเลย จัดผัดจตุกมาตบสน อลหม่านกันมากมาย และจะคิดกาลวันเดือนปีก็ยากอยู่

แต่วันนี้ก็เป็นวันธรรมสวนะ เป็นวันที่โยมมาฟังธรรมะมาฟังเทศน์ มาแสวงหาพระในวันธรรม สวนะ จึงต้องพร้อมเพียงกัน ต้องมาลงหมด ใครมาอยู่กรรมฐานที่ไหนต้องมาลงหมด ถึงได้รู้ว่าใครมาบ้าง เท่าไรจะได้แผ่เมตตาให้ จะสอบอารมณ์ให้ คุณนำคุณมาก่อนว่าทำได้แค่ไหน ถึงจะรู้เรื่องกันมาอยู่ร่วมกัน วัดเดียวกันไม่รู้เรื่องกันได้อย่างไร อย่างนี้ถือมากเป็นกรณีพิเศษด้วย เวลาอยู่นี้เป็นเวลา ๖๖ ปีแล้ว ก็ทำ อย่างนี้ตลอดมาไม่เคยเปลี่ยนแปลง วันพระมารวมกันหมด ฟังเทศน์ ฟังธรรม หยุดกิจกรรมอื่นหมด ถ้า วันหลังจากวันพระไปแล้วถึงจะเครื่องเคียดในการทำกรรมฐาน ถ้าวันพระหย่อนลงมาให้หยุด มาฟังเทศน์ ฟังธรรม ฟังเรื่องกรรมฐานสงสัยถามในการทำกรรมฐานอย่างนั้นต่างหาก แล้วอยู่ตามห้องกันไม่ต้องสอบ อารมณ์ ใครไปสอบในห้อง ก็ยากอยู่ แต่ก็มาขึ้นกรรมฐาน มั่งตั้งสัจจะใหม่ จะได้ผล จะได้รู้ว่าองค์นี้มา จากไหน คนนี้มาจากไหน อยู่ที่ไหน อย่างไร จะได้รู้เข้าใจ บางคนผัดตั้งแต่ออกแขกแล้วก็เลิกผัดเรื่อง แล้ว เล่นจึงเอาดีไม่ได้ ดีไม่ได้ด้วยและได้ก็ไม่ได้ด้วย ก็ขอฝากญาติโยมไว้ วันนี้เป็นวันฟังธรรมะธรรม บรรยาย จะพูดถึงเรื่องข้อคั่นๆที่โยมมาใหม่ยังสงสัยทำไม่ได้ มาหลายเที่ยวแล้วก็ทำไม่ได้ เพราะว่าทำไม่ จริง ทำไม่ได้ประโยชน์ เก็บอารมณ์ไม่ได้ ระวังใจไม่ได้ ตั้งสติไว้ไม่ได้ มันจึงไม่ได้ผล ไม่ได้ดีสงส์ แต่ประการใด โปรดตั้งใจฟังธรรมบรรยายเกี่ยวกับกรรมฐานเบื้องต้นที่ท่านสนใจ โปรดตั้งใจฟังสืบไป ณ โอกาสบัดนี้

ขอเจริญพร...ทุกๆท่าน เรามาเจริญธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ต้องอดทนนะ แต่ก่อนนี้อาตมากไม่
เข้าใจเลย ไปทำกรรมกายหลวงพ่อด ๖ เดือนไม่ได้เลย ไปได้ในรถ ไปได้ตอนเวทนา พอผ่านเวทนาได้
ได้แสดงกรรมกายทันที อ้อ...ได้เพราะอดทน เพราะฝืนใจ ถึงจะได้เจอธรรมะ สมัยก่อน ๒๔๕๓ หรือ
๒๔๕๔ สองปีนี้แหละ ก็จำละเอียดไม่ได้ ไปอยู่วัดปากน้ำ ๖ เดือนเต็ม ๖ เดือนไม่ได้อะไรเลย สัมมา
อะระหัง ผู้หญิงชายชยชวา เราก็ดอนไว้ด้วย เพราะเราได้กรรมกายมา เลยก็ไปในรถเมล์ ต้องยืนขาสั้น
พับๆๆเลยก็นั่งเจริญกุศลภาวนา บำเพ็ญจิตภาวนา มันได้ตอนเวทนานั้นเอง ขอฝากญาติโยมไว้เป็นข้อ
หนึ่ง สอง รู้กฎแห่งกรรมจากตัวเวทนา ไม่งั้นทำอีกหมื่นปีก็ไม่รู้ว่ากฎแห่งกรรมได้อะไร จะไม่ได้ทำอะไร
เลย ว่างไปว่างมานะ ตั้งใจจะไปสวรรค์ ไปนิพพาน มันจะผิดหวังนะ นี่ตรงนี้ ต้องจีตรงนี้ก่อน บางคน
ทำไม่ได้ ทำกินยังรุ่งเลย ไม่ได้ทำอะไรเลย กินยังรุ่งวันยันค่ำไม่ต้องกินเลยก็ได้ และไม่ได้อะไรเพราะ
ทำไม่ถูกต้องทำไม่มีจังหวะ ยืน และไปเดิน... และมานั่ง และมานอน อิริยาบถนั้นต้องเพี้ยน ถ้ากินยัง
รุ่ง นั่งกินยังรุ่งก็ไม่งั่งก็ไม่นอนก็ไม่ไปเดินที่ไหน รับรองอีกร้อยปีก็ไม่ได้อะไรนะ คิดว่าต้องกิน ดีได้ที่
ไหน ไม่ได้ทำอะไรเลย ต้องมีสมาธิปฏิบัติพาปานกลาง ขอฝากไว้ อย่าให้มันตั้งเกินไป มันจะขาด อย่าให้มัน
ห้อยเกินไป จิตมันจะเปิดพลาดแล้วมันก็เสียไม่เพราะ

คำว่าสมาธิปฏิบัติพาปานกลางนั้นคือ มรรคมิถองต์ ๘ ทำความเข้าใจอย่างนั้น ถ้ามีมรรคมิถองต์ ๘
มันจะมีสมาธิพาปานกลาง ไม่ตั้งไม่ห้อย เหมาะสม คำว่า ปานกลางคือเหมาะสม ดีความอย่างนั้นซิ ถ้า
โยมไม่ฝึกกฎหมาย ไม่ฝึกวินัย แต่ทำตัวไม่เหมาะสมมันเสียหายร้ายแรง แต่กฎหมายก็ทำโทษไม่ได้ วินัย
ทำโทษไม่ได้ก็จริง แต่ตัวเองไม่เหมาะสมเข้ากับใครเขาไม่ได้ ตรงนี้เสียหายมาก จะทำอะไรไม่สำเร็จ ทำ
อะไรไม่สำเร็จแน่นอน คิดว่าตัวดี ก็ไม่ใช่เลย ไม่ใช่เรื่องอย่างนั้น บางคนทำไม่ได้ ให้สอนกัน สอนก็ไม่
ถูกอีก นี้อย่างนี้เป็นต้น จะห้อยเกินไปหรือก็ไม่ใช่ จำตั้งเกินไปหรือก็ไม่ใช่ เพราะไม่รู้เรื่องทำไปก็ไม่รู้
ราว ทำโดยไม่เข้าใจ ไม่รู้จักภาวะจิต ไม่รู้จักภาวะกฎแห่งกรรมของเขา ควรจะแก้ตรงไหน ควรจะเติม
ตรงไหน ควรจะผ่อนคลายตรงไหน มันมีมากมายเหลือเกิน ไม่ใช่อย่างเดียว มันต้องเชี่ยวชาญด้วย ต้อง
ชำนาญการด้วย ต้องค่อยเป็นค่อยไป ตามหลักสูตร ตามภาคปฏิบัติของเขา อย่างนี้เป็นต้น

บางคนก็ไม่เข้าใจ ขอฝากเน้นไว้ก่อน รู้กฎแห่งกรรมจากเวทนา คนที่ผ่านได้จะต้องผ่านเวทนา แต่
อาตมาไปได้กรรมกายบนรถเมล์ ขาสั้นพับๆ ยืน ๒-๓ ชั่วโมง แล้วสะพานพุทธมันเสีย ตอนนั้น
สะพานพุทธมีเปิดปิดกันได้ ในสมัยก่อนโน้นนะ สะพานมันเสีย รถก็ต้องไปรอกันอยู่หลายชั่วโมง และ
หาที่นั่งไม่ได้ เราต้องใช้ยืนตลอดตั้งแต่ตลาดพลูไป ลงเรือวัดปากน้ำ ๖ บาท เรือแจว แล้วไปขึ้นตลาดพลู
เพื่อขึ้นรถเมล์เข้าไปในเมืองหลวงต่อไป เลยเราก็คือใจเพิ่งไปได้ของจริงที่รถเมล์ คือต้องอดทน รู้เวทนา

บางคนนั่งคิดเดียวเดียงแล้ว มันไม่ได้อะไรเลย คิดว่าอดทนไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้เลยนะ เลยก็นั่งหลาย
คราวก็แค่นั้น กลับหนักกว่าเก่าอีก เพิ่มทฤษฎีมานะอีกไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงภาวะได้ มันก็สามารถจะ
เข้าสู่จุดมุ่งหมาย อันทฤษฎีเพิ่มขึ้นเลยก็ไปตำหนิเรื่องกรรมฐานเพิ่มขึ้น ว่าทำไมไม่ได้อะไรเลยเดี่ยวอย่างโน้น
ละ เดี่ยวพุทธโธอีกแล้ว เดี่ยวอะระหังอีกแล้ว เดี่ยวอย่างโน้นมันมาผสมอย่างนี้บ้าง รับรองโยมอีกทศปี่ก็
ไม่ได้ผล อย่างใดอย่างหนึ่งให้มันได้ มันก็ไม่ได้ เลยก็มาผสมกันยุ่งไป เลยเรียกกว่าแกงป่าไปเลย แกงป่า
ไปเลยนะ ไม่มีหลักเกณฑ์นะ ไม่มีกฎเกณฑ์วิธีการ เรียกว่า แกงป่า อาหารป่า เลยก็ไม่อร่อย อร่อย
สำหรับคนป่า คนแก้มเหล่า คนกินเหล้าที่มีชอบอาหารป่า มันจะถูกคอของคนกินเหล้าแต่คนที่ไม่มีดื่มสุรา
ยามาจะไม่ชอบอาหารป่า จะชอบแต่อาหารที่เป็นประโยชน์แต่ร่างกายของเขา ที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเขา
เอง และราคาก็ไม่แพงด้วย เลยคนประเภทนี้ของอาหารป่าคือ มาดื่มสุรายาเมา มันก็ชอบอาหารป่าอย่าง
นั้น นี่มันคนละอย่างกันนะมันจะไม่เหมือนกันแต่ประการใด

การเจริญกรรมฐานต้องการเข้าถึงพระพุทธเจ้า ต้องการจะเข้าถึงพระธรรมต้องการจะเข้าถึงพระสงฆ์
องค์พระสาวก ถ้าคนมาทำทานสังฆทานอย่างนี้แล้วก็กลับไป แล้วก็มาถวายสังฆทานอีก มันไม่ถึงพระ
รัตนตรัย เข้าไม่ถึงพระพุทธศาสนาเลย เพียงแต่นับถือแบบปลอมรู้แต่คำรับตำรา รู้แต่วิชาการของหลัก
ศาสนาเท่านั้น แต่จิตใจไม่ถึงพระพุทธเจ้าการเจริญสติปัญญา ๔ เจริญกุศลภาวนา และปฏิบัติกรรมฐาน
นี้ ต้องการให้จิตเข้าถึงพระพุทธเจ้ามาประทับไว้ที่ใจ ต้องการจะถึงพระธรรมที่เราปฏิบัติธรรมอยู่นั้น มี
ธรรมะประจำจิตประจำใจ ให้มีธรรมะประจำจิต นั่นแหละให้มันถึงพระธรรม ปฏิบัติกรรมฐานต้องมี
ระบบ มีแบบ มีแผน ทำอะไรก็มีแปลน และความขยันหมั่นเพียร คือ รัตนตรัยแห่งพระสงฆ์ ผู้ประพฤดิ
ดีแล้ว ปฏิบัติชอบแล้ว เป็นสุปฏิปันโน สอนคนอื่นได้ออย่างดี พฤติกรรมแสดงอกให้คนอื่นเค้าเห็นได้
ชัดเจน เค้าจะเห็นว่ารูปร่างสวย จิตใจก็รวยมีเมตตาจิตใจก็ปรารถนาดี มีแต่การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
เอื้ออารีต่อกันนั่นคือ รัตนตรัย แต่คนที่นั่งกรรมฐานได้ อดมาไม่เชื่อหรืออก จี้เกียดไม่ยอมทำอะไร
ไม่ยอมเอาหนือเอาไต้เลย ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่หนักกรรมฐาน ปฏิบัติไม่ถึงรัตนตรัยเข้าถึงพระพุทธศาสนาไม่ได้
จะเป็นพระสงฆ์ องค์เณร องค์ชี ที่ไหนก็ตาม ถ้าเข้าถึงพระศาสนาด้วยกรรมฐาน ขยันไม่พักจะรับผิดชอบ
มากขึ้น จะรับผิดชอบมากขึ้น

คนที่เข้าถึงพระธรรมรัตนตรัยแล้ว หนึ่ง อยากจะศึกษาหาความรู้ต่อไป สอง ต้องการจะปฏิบัติให้ถึง
ขั้น ดันให้ถึงที่ ทำความดีถึงขั้น นี้ต้องการตรงนั้น สาม ต้องการปฏิสังขรณ์ มีอะไรหลุดตรงไหนในบัน
เรา หรือที่ไหนก็ส่วนรวม จะต้องปฏิสังขรณ์ คุณตรงนี้ซิ ถ้าไปว่าองค์นี้สำเร็จ องค์นี้เป็นอาจารย์ ไม่เห็น
ทำตามข้อนี้ รับรองไม่ใช่ ได้แต่ตำราแต่ทำไม่ได้ ไม่มีคุณธรรม จะต้องปฏิบัติสังขรณ์ ปฏิสังขรณ์แล้ว

ไม่พอ มีการปฏิสังขรณ์ด้วย มีการต้อนรับจับคู่คูฟองงามมันจะเกิดตามสันดานของบุคคลได้กรรมฐาน อีก
ประการที่สี่เล่า จะมีปฏิภาณไหวพริบ แก้ปัญหาชีวิตในครอบครัวได้แถมจะแก้ปัญหาชีวิตนอกประเด็นนั้น
ได้ ถึงจะเรียกได้ว่า ได้กรรมฐานเบื้องต้น แต่ไม่สำเร็จนะ แต่ว่าได้กรรมฐานไว้ในใจปฏิบัติตลอดไปอัน
นี้เป็นต้น

บางคนก็ไม่ได้ผล ไม่ได้อะไรเลย ไม่อยากจะเรียนต่อ ไม่อยากจะเรียนให้รู้ ไม่อยากจะดูให้จำ จะ
เป็นใครก็ตามถ้าเข้าหลักนี้ อยากเรียน อยากแสวงหาความรู้ต่อไป อีกประการที่สองปฏิบัติโดยต่อเนื่อง
ปฏิบัติกรรมฐานโดยต่อเนื่องมีอารมณ์กรรมฐานตลอดเวลา ลมหายใจเข้ารู้ ลมหายใจออกรู้ คือ ฟอง
หนอ ยุบหนอ อยู่แล้ว ก็มีสติติดตามไปเท่านั้น มันจะบอกออกมาชัดเจน จะปฏิบัติธรรม เราจะอยู่บ้านหรืออยู่
รถ นือตมันจะหลุดมันก็ต้องซ่อม นี่เห็นไหมนี่คนมีคุณธรรม ส่วนคนที่ไร้คุณธรรมมันจะมักง่ายมักได้ อยู่
บ้านบ้านหน้าต่างหลุดไปแล้ว กลอนหลุดไปแล้วมันยังอยู่ได้ ฝนก็รั่ว รั่วตรงนี้ มันก็เลื่อนไปตรงโน้นพอ
รั่วตรงโน้นมันก็เลื่อนไปขึ้นต่อไป เลยรั่วหมดบ้านเลยไม่ต้องอยู่เลยทิ้งบ้านไปเลยนะ คนประเภทนี้ไม่ใช่
นักกรรมฐาน ไม่มีกรรมฐาน ไม่มีธรรมะ จะอยู่โบสถ์หรือศาลารั้วก็ช่างมันอะไรเล่า ข้าไม่ต้องซ่อม ถ้า
คนมีคุณธรรมอยากจะซ่อมอยากจะปฏิสังขรณ์ก่อนอยากไปทำให้มีสวยงาม อยากจะทำให้เรียบร้อย นี่ดู
ตรงนี้นะ ดูตรงนี้ได้ผล นี่ปฏิสังขรณ์ แล้วก็คนนั้นก็อยากจะปฏิสังขรณ์ ใครจะไปมาหาสู่ที่รับประทาน
อาหาร ช่วยเหลือกัน อีกประการที่สี่ปฏิภาณไหวพริบ ธรรมฐานนั้นเป็นคนมีไหวพริบดี คล่องตัวดี ไป
ไหนคล่องแคล่วว่องไว รวดเร็ว ถูกต้อง เป็นธรรม ใจก็ซื่อ มือก็สะอาด ทำอะไรเรียบร้อยเป็นธรรม นี่
คือกรรมฐาน มีไหวพริบดี แก้ไขปัญหาให้ลูกได้ แก้ไขปัญหาในครอบครัวได้ สามี่แก้ไขปัญหาให้ภรรยา
ได้ ภรรยาให้เกียรติสามี่เพิ่มขึ้น ก็แก้ไขปัญหาให้สามี่ได้ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมประจําจิต ร่วมปฏิบัติ
ในบ้านของตนในครอบครัวให้รุ่งเรือง เจริญวัฒนาสถาพร นี่คือกรรมฐาน จะเป็นประโยชน์มาก ถ้าคนนี้
เกียจนั่งหลับตาไม่เอาไหน รับรองไม่ใช่กรรมฐานตามคำสอนพระพุทธเจ้า นั่งคินยันรุ่งเลย ไม่ได้อะไรเลย
นั่งหลับหูหลับตาจะไปสวรรค์ตะบัน จะไปนิพพานก็มนุษย์สมบัติก็ไม่มี บ้านก็รั่วน้ำก็จะพังแล้ว ไม่ได้
ดูบ้านเลยนะ สังขารก็ไม่ดี สุขภาพก็ไม่ดี เป็นโรคมะเร็งแล้ว และยังจะไปนั่งตรงนั้นแหละ ต้อง
ปฏิสังขรณ์ คือ ปฏิสังขรณ์ คือ ธรรมฐานปฏิภาณ ตั้งสติไว้เดียวโรคมันก็หาย เพราะเราเป็นรังเชื้อโรคให้
อาศัย โรคอาศัยตัวเราใช่ไหม เรายังหนุ่มยังสาวยังมองไม่เห็นนะ พอหมดกำลังวังชา เฒ่าชะแรแก่ชราโรค
มันจะแทรกซ้อน จะตายไวขึ้นมา นี้อยู่ตรงนี้แต่ใจเราเข้มแข็ง มีกำหนดจิต มีสติสัมปชัญญะ โรคก็หนีไป
ได้นะ โรคกายก็หายโรคใจก็ไม่มี ท่านจะมีแต่ความสุข มีแต่ความเจริญในชีวิตของท่าน ในครอบครัวอย่าง
ดียิ่ง จะไม่มีปัญหาอะไรเลย ไม่สร้างปัญหาอีกต่อไปแล้ว อย่างนี้ซิ เราสังเกตพระก็ได้ สังเกตพระ องค์

ไปไหนมีคุณธรรม ท่านจะทำกิจวัตรไม่พัก จะไม่ขาดเลยในการสวดมนต์ไหว้พระ อนุโมทนาจะไม่ขาด จะออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจนแล้ว นี่ดูตรงนี้อย่างหนึ่งไม่ต้องไปว่าอะไรหรอก ดูตรงนี้

ถ้าโยมมาเจริญกรรมฐาน เดินจงกรมได้สติปัญญา ๔ กายานุปัสสนาสติปัญญา กายยืน กายเดิน กายนั่ง กายนอน กำหนดจิตมีสติไว้ในการฝึก เดินให้ช้า ไปไหนก็เดินจงกรมไปด้วย อย่างให้มันเสียเวลา อย่างให้เวลาเป็นหมันเลย จะเดินไปไหนก็เดินอย่างรวดเร็ว แล้วเวลาจะมานั่งฝึกก็เดินช้า อย่างนี้ น่าเสียเวลา ตอนเดินไปห้องน้ำก็เดินจงกรมไปด้วยไม่ได้หรือ ตั้งสติเก็บหน่วยกิตเข้าใจเครื่องคอมพิวเตอร์ไปด้วย รับรองหน่วยกิตก็จะเต็มที่ จะได้รับความดีในเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วความดีก็จะประทับใจบันทึกที่เสียง บันทึกจิตใจไว้เป็นตัวหนังสือ ในลมหายใจเข้าออกของโยม จะได้ประโยชน์มากตรงนี้น่าทำมาก ขอฝากไว้ น่าทำนะ แต่แล้วก็ไม่ทำ มัวไปเดินกรีดกรายกัน โยมจะเสียอารมณ์นะ อารมณ์มันเสียไปแล้วก็จะเก็บอารมณ์ไม่อยู่ เหมือนตุ่มใส่น้ำ ไปเหยี่ยวเปล่าแล้วตุ่มมันรั่ว น้ำมันก็ไหลรั่วจากตุ่มไปละน้ำ ก็จะไม่เหลืออยู่แล้วทำอะไรก็จะไม่ได้ผล จะไม่ได้อันติสงส์แต่ประการใดอย่างนี้

กายานุปัสสนาสติปัญญาข้อหนึ่ง ยืน เดิน นั่ง นอน อิริยาบถเหลียวซ้ายแลขวา นั่นคือรูป เรียกว่า กาย แปลว่ารูป รูปนะแปลว่า ผันแปรกลับกลอกหลอกกลวงได้ โยกย้ายสั่วคลอนแคลนได้ ต้องตั้งสติไว้ที่รูปนั้น รูปนั้นจะเป็นรูปอะไร รูปออกเดิน รูปคู่แขนเหยียดขา เราก็ตั่งสติไว้ เรียกว่า กายานุปัสสนาสติปัญญา เป็นผลงานให้เรามีสติในการยกย้าย โยกคลอน ในการเปลี่ยนแปลงภาวะ เรียกว่า ตัวนาม แห่งการกำหนดจิต มีทั้งรูปมีทั้งนาม กายจะเดินหรือกายจะนั่ง มีสติไหม มี ผูกไว้ที่จิต กำหนดรู้ นั่นคือตัวนามแปรสภาพความเป็นอยู่ของชีวิตให้มีปัญญาให้เกินขึ้นแก่ตัวเอง นี่ถึงจะเรียกว่ากรรมฐาน ไม่ใช่นี้จะวิ้งถึงนึกจะเดินก็เดิน ไม่มีกำหนดจิต โยมอีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล มาฝึกก็ไม่ได้ผลเอามาใช้เป็นกิจประจำวันได้ทุกวัน เพราะจิตมันต้องคิดอยู่แล้ว จิตมันต้องยกย้ายในเรื่องสภาวะรูป จิตมันก็ต้องกำหนดจิต ให้กายเคลื่อนย้าย จิตมันเป็นหัวหน้า จิตมันต้องกำหนด ให้กายเคลื่อนย้าย จิตมันเป็นหัวหน้า จิตมันเป็นภานำ กายนี้ ก็ทำตามจิตที่สั่ง ถ้าจิตมันไม่ดี ขาดสติ มันก็สั่งไม่ดีกายก็เคลื่อนย้ายไม่มีมารยาทขาดศีล ขาดปกติไป ไม่สวยไม่น่ารักแต่ประการใด แล้วเราก็ตั่งหนอ... ๕ ครั้ง นี้ ก็ คือ กายานุปัสสนา มีทั้งรูปทั้งนาม ยืน... นอน... อะไรยืน รูปยืน กายยืน สติมันบอกกับจิตว่า ฝืนอย่างนี้ มโนภาพเรียกว่านาม ถ้าเรามีสัมปชัญญะร่วมด้วย ความรู้ที่สติมันมีกับจิตตามทันเมื่อใด ตามจิตทันเมื่อใดเรียกว่า นามธรรม ถ้าไม่ติดตามจิตได้ จะเรียกว่านามเฉยๆเท่านั้น จะเรียกว่าธรรมะด้วยไม่ได้

ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะควบคุมจิตไว้ได้ มันจะไม่ออกไปนอกขอบเขตนี้แล้ว เรียกว่า นามธรรม รูป นาม ชันธ ๕ เป็นอารมณ์อยู่ขณะยื่นหนอ... ๕ ครั้ง นี่ชัดตรงนี้ทำให้ได้ชิบางคนนี้อาตมาถามดู ทำไม่ได้ เลยหรือ ไปเอาสวรรค์นี้พพานอะไรกัน ตรงนี้ยังทำไม่ได้เลย สติมันจะอยู่กับจิต ถ้าอยู่ไม่ได้ โยมจะตบ รูปแยกนามไม่ได้ จะไม่ได้ผล และไหนล่ะจะไปได้ญาณ ๑๖ แค่ญาณเบื้องต้นยังทำไม่ได้แล้ว แยกรูปแยก นามไม่ได้ ถามว่า ยื่นหนอ.. อะไรยื่น อะไรกำหนด รูปอยู่ตรงไหน นามอยู่ตรงไหน จะตอบกันไม่ถูก นะ จะตอบไม่ถูกเพราะทำไม่ได้ ถ้าทำได้ โยมจะตอบถูกเป็นเสียเดียวกันหมดอ้อ นามนี่คือจิต มันคิด อ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานาน เหมือนเทพบันทึกเสียง นี่แหละจิต แต่ไม่มีสติไม่มี สัมปชัญญะ ไม่มีความรู้ เรียกว่า จิตนามเฉยๆ ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ รู้ตัวรู้ทั่ว รู้กิริยามารยาทขอรา แสดงออกดีหรือชั่ว มันเรียกว่านามธรรม มีธรรมะประจำ นามคือจิต เข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึง พระพุทธเจ้า ตรงนี้แหละนอกเหนือจากนั้นจะเข้าไม่ถึงเลยนะ จะไม่ได้อะไร เดี่ยวจะว่า ญาณฉันทันหรือ ยัง แม้จิตญาณฉันทันหรือยัง ท่านจะผิดหวังกลับไปบ้านอย่างน่าใจหาย จะไม่ได้อะไรเลย เอาไปทำตลอดชีวิต นะ

กลับไปบ้านก็กำหนดอย่างนี้แหละ จะเดินจะเหินไปไหนก็สติมี รับรองมีนามธรรม มีรูปธรรม เป็น กิจกรรมที่มีประโยชน์ในครอบครัวมาก ไม่ไปสู่อาย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน คงไม่เกินในภูมि นั้นแน่ เพราะเรามีสติสัมปชัญญะอยู่ พองหนอ..ยุบหนอ... หายใจเข้าที่ท้องก็พอง หายใจออกก็ต้องยุบ บาง คนเอาไปรวมไว้ที่ลิ้นปี่ได้หรือ คนละเรื่องกันนี้ ทำผิดอีกนี่ ทำผิดมาอีกแล้ว พองหนอ ยุบหนอ มันพองอยู่ ตรงไหน ก็กำหนดตรงนั้น ถ้าหากว่ามัน งามมากมาย แก่ไม่หาย ทำไงก็แก่ไม่ได้ มันงามเรื่อย ถิ่นมินระเข้า ครอบงำ ก็ตกลงไปได้สะคือ ๒ นิ้ว กำหนดครู่หนอ.. รู้ที่ได้สะคือโน่น มันถึงจะหาย คิดทั่วไปหรือโกรธ นี้ ที่ลิ้นปี่ นี้คนละเรื่องกันบางคนฟังผิด ไปเลยพองหนออยู่ที่ลิ้นปี่นั่นเอง พองหนอ..ยุบหนอ... มันอยู่ ตรงนั้นเมื่อไร มันอยู่ที่ท้องนะ มันอยู่ที่ท้องนะ ทำมันถูกต้องหน่อย ทำอะไรอย่างทำโดยสงสัยนะ และ โยมจะไม่ได้อะไรขึ้นมา จะเสียเวลาเวลาที่มานั่งกรรมฐานกันอย่างนี้เป็นต้น

ถ้ามันสั้นไม่หาย ถ้ามันประหงกไม่หาย โงกหน้าโงกหลัง เดี่ยวประหงกตรงนั้น เดี่ยวขนลุกขนพอง สยของเกล้าไม่หาย แก่ยังงี้ กำหนดตัวตจรู้หนอ เอาจิตปักไว้ได้สะคือ ๒ นิ้ว ปักแล้วคลิกๆ รับรองหยุดทันที ไม่ใช่ลิ้นปี่แล้ว มันคนละเรื่องกัน ถ้าตกลงไปได้ล่ะ บางทีคน พองหนอยุบหนอมันก็ลงไปเรื่อยเลย จนศีรษะลงพื้นไปเลย ลงพื้นไปเลย ต้องแก้ ต้องตั้งตัวตรงกำหนด รู้หนอ รู้หนอ... รู้หนอ ... ไม่หายหรือ ถ้ากำหนดลิ้นปี่ไม่หาย กดไปได้สะคือเลย รู้หนอกำหนดแรงๆจะหายทันที จะไม่จับอีก ต่อไป พองหนอยุบหนอ พองยุบไปแล้วเห็นแสงเห็นสี คิดว่าสำเร็จแล้ว สำเร็จพระโสดาแล้ว อะไรกัน

นักหนา แค่งูบไปหน่อยก็สำเร็จกันหมดทุกคนนะซี ที่งูบไปนะมีเหตุ ๒ อย่าง **งูบไปด้วยแรงสมาธิหนึ่ง**
สมาธิขาดสติมันจะงูบลงแรง สัปหงกโงกกลงไปเลยนี่ สมาธิดี ขาดสติ หรืออีกนัยหนึ่งงูบไปตอนไหน งูบ
ไปตอนหลัง มันหลับถึงจะงูบหรือ บางคนนั่งน้ำลายไหลยืดเลย ฟองหนอ ขุบหนอ... น้ำลายไหลยืด
ลงไปเลย แล้วก็ก้มลงไปเรื่อยเลย ญาณขึ้นแล้ว ครูเค้าบอก ครูเค้าบอกญาณขึ้นแล้ว ขยายคนนี่ญาณขึ้นแล้ว
ก้มน้ำลายลงไปกองที่กระดานเลย แล้วก็ไปสะกิดขึ้นมา อ้อ รู้หนอๆ โอ้โฮ ครูว่าไง บอกญาณมาแล้ว ได้
สำเร็จธรรมวิเศษแล้ว มันจะมากไป นั่งหลับแท้ๆ บางคนขวาอย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอไป ยืนหลับแล้วยี
งูบ เป็นไง ครูเค้าถาม เลขคนนี้นับบอกมันงูบเลย เห็นแสงแวบ งูบเห็นแสงแวบ โอ๊ย ได้โสดาแล้ว โสดา
อะไรกันมันหลับ เดินจงกรมยังหลับเลย ขวาอย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ... ขวาอย่างหนอ... งูบลงไป บางทียืน
โอ้โฮ ครูมาบอกเอาตมาแล้ว หลวงพ่อเข้าผละไปแล้ว ยืนแช่ผละเราก็ไปตรวจดู โยม ตกใจเลย เป็นไง
ฉันทหลับไป! แล้วก็ฝันถึงแฟนที่บ้าน ผละอะไรละ

อันนี้ไม่มีความเข้าใจในการปฏิบัติมาก จึงได้ไม่รู้เรื่องอะไรจริงๆ นี่หลับไปแล้วนะ ที่ว่าให้กตกลงไป
ได้สะคือ ๒ นิ้ว นะ หมายความว่า สัน ตัวสัน ตัวสันของพองสยองเกล้า กำหนดตรงนี้ไม่หาย ต้องถอน
หายใจใหม่ ฟองหนอ... ขุบหนอ... มันยังสั้นอีก บางคนประนมมือจะสวดมนต์ นี่สั้นแล้ว อะไรปีติ มี
สมาธิดีแต่ขาดสติ มันจะเกิดปีติ นี่ อารมณ์นี้คล้ายๆ มันบางเหลือเกินนะ คนใจอ่อน อารมณ์บาง ใคร
กระทบอะไรไม่ได้ไปกับเค้าเลย คนประเภทนี้สตินะ ไม่มีสติยึดครองในจิตใจเลย ใจก็หวั่นไหว ใจก็เป็น
ครรลอง ที่อ่อนไหว ใครพูดขงงก็เชื่อง่าย คนประเภทนี้ โง่ ขาดสติ ใจอ่อน ฝิเข้าเจ้าสิงแก่่ง ไขาก็ฝิ
เข้าทรงหรือก เดียวก็ไปรับขันธกันหรือก รับขันธห้า พระพรหมมาเข้าทรงแล้ว หนักเข้าพระอินทร์เข้าทรง
เสียแล้ว โอ๊ย พระอินทร์ท่านจะลงมาทำไม ไปอยู่บนสวรรค์ไม่ดีหรือทำไมมาเข้าทรง มีที่ไหน นี่เมื่อสง
วันมาที่นี้ หลวงพ่อคะ ลูกสาวฉันพระอินทร์มาเข้าแล้ว เออแน่เลยลูกสาวแกมีบุญมากนะ ถึงกับพระอินทร์
มาเข้า ไม่ใช่เลย นี่แหละพวกนี้ ๖๐% นะโยม อะไร ๖๐% อะไร โรคประสาทกินนะ ๖๐% พระอง
พระอินทร์ที่ไหน มันจะมากไปแล้วมั้ง พวกขาดสติมาก ไปสวดภาณยักษ์ พระก็เริ่มสวด วิตว่าดๆ ร้อง
กันส่วนมากเป็นโยมผู้หญิง ใจอ่อนเลือดลมไม่ดี ลมเพลมพัด ร้องลั่นไปหมด พระก็แน่เลย พระก็เอาหญ้า
คาฟาดหัวเลย แล้วเอามาไล่ ออกไปๆ พระก็เหมือนกันเลย ๖๐% เหมือนกัน ทำไม ๖๐% จะมาเอา
มาตีหัวเราทำไม เดียวนี้ พระและฆราวาสสเป็กเดียวกัน จะมาสวดภาณยักษ์ก็ร้องโอ้อ้อๆ ยักษ์ร้องพวกคิน
กันเป็นแถวหมด นั่นแหละคนลมเพลมพัด เลือดลมไม่ดี จิตใจไม่คงที่คงวาไม่มั่นคงในจิตใจเลย คนนี้เจ้า
เข้าทรงแก่่ง ฝิซ้า ค้ามพลอยข้อเท็จจริงไม่ใช่เจ้าแท้หรือก มันก็เจ้าปลอม ฝิก็ปลอม เรียกคนเป็นลมเพลมพัด
เลือดลมไม่ดีนั้นเอง มิใช่เรื่องอื่นแต่ประการใด จิตไม่ตั้งอยู่ในความปกติจึงเป็นเช่นนั้น

ขอฝากพวกนักปฏิบัติกรรมฐานไว้ด้วย ทำอะไรทำจริงๆ หน่อยได้ไหม นี่แหละถ้ามันสั้นทนไม่ไหว หรือชนลูกชนพองออยากจะโจนออยากจะหนี อย่างนี้ ครูต้องควบคุมโดยใกล้ชิด กำหนดจิต แล้วก็ให้ แข็งแรง ปักจิตอย่างแรงที่ได้สะคือ ๒ นิ้ว มันจะหายสั้นทันทีนะ ต้องทำให้มันถูกเรื่องหน่อย ถ้าเวลาพอง หนอ ยุบหนอ มันพองตรงไหนให้กำหนดตรงนั้น บางคนบอกว่า โยม พองหนอ ยุบหนอ ตรงไหน ตรง ลึนปีตรงนี้ได้หรือ ถ้าลองหายใจยาวๆ ตรงนี้ลึนปีมันพองไหมล่ะ ทำไมทำอย่างงั้นเล่า ท้องพองที่ท้อง อย่างนั้น ถ้าหากว่ามันสั้นทนไม่ไหว ก็ตกลงไปได้สะคือ ๒ นิ้ว อยู่เน่าๆ หยุตสั้นเลยนะ ตั้งสติไว้ให้ มันคง รับประทานหัวลูกชันหรือสขงโดยอำนาจปีติ มันจะหายไปทันที สติดี ปัญญาเกิด คนนั้นจิตใจเข้ม แข็ง มันจะได้ต่อสู้กับเหตุการณ์ต่อไปในอนาคตวันข้างหน้า อย่างนี้ อย่างหนึ่ง นี่แหละ นักกรรมฐานทำที่ ได้พองหนอ ยุบหนอ กายินหนอ ๕ ครั้งนี้ และเดินจงกรมอย่างไรไปหลับตา อย่างไม่มองดูยาวๆ ดูที่เท้า อวดมาสอนคนคือเหลือเกิน และอย่างไรสอนกันไปดูโน่น ดูที่เท้าตั้งสติฝึกถ้าฝึกได้แล้วไม่ต้องไปดูที่เท้า หรืออก จะไปไหนสติมันก็จะอยู่ที่เท้า ตาไปมองคู่อื่นก็ได้ แต่การฝึกเบื้องต้น ขอให้เชื่อครูหน่อย ต้องเอา จิตปักไว้ที่เท้า มันจะปวดหัวไหล่ มันจะปวดคอ ก็กำหนดจิต กำหนดเวทนาจ่อนให้มันได้ แล้วมันก็จะมา พร้อมกันหมด อิริยาบถต่างๆ มันก็จะมาพร้อมกัน เช่น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ต้องกำหนด บางคน บอกว่าปวดหัว ปวดหัวมาก กำหนดหรือเปล่า... เปล่า แล้วมันจะได้เรื่องอะไรล่ะ บางทีมาอยู่ ๗ วัน บอกหลวงพ่อกะ หนูปวดหัวเต็มที่แล้ว ไม่หาย หนูกำหนดปวดหรือเปล่า เปล่า เหลว ไม่ได้อะไรเลย

ถ้าปวด ก็กำหนด ปวดหนอ.. ปวดหนอ... ปวดหนอ... ปวดหนักก็กำหนดหนัก ไม่ต้องกินยามัน ลองมันดูซิ หนักขึ้นมันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จะได้ว่าปวดหัวนะไปเกาะหัวปลามา แล้วได้ไปทำบาป ตรงไหน เดียวมันจะบอก มันปวดหัวนี้ หมดรักษาไม่ได้ คล้ายๆปวดมาตั้งแต่นานแล้ว ไม่ใช่มาปวดตอน นั่งกรรมฐาน เลยจะได้รู้เวรกรรมบ้าง ต้องรู้จักเวทนา ปวดขามากก็กำหนดไป ตั้งสติไว้ เป็นตายร้ายดีก็ตั้ง สติไว้ เดียวมันจะบอกเอง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แล้วเวทนาอาศัยรูปเกิด มันมีรูปอยู่มันจึงเป็นเวทนา สังขารปรุงแต่งมันถึงจะปวด ถ้าหากไม่มีรูปอยู่ ไม่มีกาย มักจะปวดได้ยังไงมันต้องมีกายประกอบด้วย นาม และที่ปรุงแต่งขึ้นมา มันจึงปวด เช่น นั่งอยู่เฉยๆ ไม่พลิกเลย มันก็ต้องปวดหัวเข้า ปวดกัน ปวดขา อะไรทำนองนี้เป็นต้น ตั้งสติไว้ซิ นี่มันจะต้องปรุงแต่งอย่างนี้ มันถึงปวดขึ้นมา ตั้งใจกำหนดสติไว้ มันจะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป รูปนามก็จะแยกออกไป ๗ ทนาก็แยกออกไป เราจะไม่ปวด อุปาทานก็ไม่ ไปยึดอีกต่อไป อุปาทานมันยึดเป็นการศึกษาว่าปวดหนอ... ปวดหนอ... ปวดหนอ... นี่ยึด ต้องการศึกษ ต้องการจะเรียนรู้เวทนาจะได้อดทนต่อไป พอรู้จริงเข้า ก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นนิมิตจ้ง ทุกขัง อนัตตา พระไตรลักษณ์เกิด เรียกว่า วิปัสสนา มันจะเกิดมาแต่ภายหลัง ไม่ใช่กำหนดกันส่งเดชสองข้อๆ

ปวดหนอ แล้วก็เลิกเลย ใช้ได้หรือ ใช้ไม่ได้เลยเอาปวดท้องเป็นโรคถ้าใส่ กำหนดไปซิ เป็นตายร้ายดี กำหนดไป ตั้งสติ โรคปวดท้องหายไปเลย หายไปเลย จะได้ว่ากรรมอะไร อะไรซึ่ง เป็นต้น

อาตมามาปวดท้องเมื่อสมัยก่อน ๒๕๐๐ โน้น ใส่เน่าเป็น โรคถ้าใส่อย่างแรง หมอต้องตัดทิ้ง เราก็หนีหมอมา แล้วเราก็กินยาและกินน้ำกำหนดๆไปให้ตาย เลยก็หายไป โรคถ้าใส่หายไปเลย แล้วก็รู้สำนักกรรมได้ เมื่อตอนเด็กไปตอนโต ไปจับเค้ามาได้ตีเอาๆ เจาะข้างๆแล้วเอาใส่ตัด และเย็บ ดายหมดทั้งคอกเลย โถที่บ้านอาตมา ๒๐ ตัว ไม่มีเหลือเลย แม่น้ำไหลเลย เลยก็ใส่อีกตัวหนึ่งมันก็นำมาตายดิน เด็กๆๆ ใส่เราจึงนำมาจนบัดนี้ ขอฝากไว้ด้วยอย่างลึกลับแห่งกรรมนะ ที่ทำอะไรไว้ต้องมาประสบการณกับโยมทุกคน หนีไม่พ้นแน่ๆ นับประสาอะไร อาตมายังหนีไม่พ้นแล้วพระพุทธเจ้าของเราที่ยังหนีไม่พ้นกรรม ยังต้องเสวยพระชาติเป็นโคบาล ก็ยังมารับกรรม ไม่ให้วัวกินน้ำ ให้ไปกินน้ำใส่ๆ ท่านยังต้องอดน้ำลำบากใจ นี่ก็เช่นเดียวกันนับประสาอะไรปุถุชนธรรมดา แค่พระพุทธเจ้าต้องมีเวรมีกรรม ต้องใช้เวรใช้กรรมทั้งนั้น นับประสาอะไรคนธรรมดาแบบเราเล่า นั่นขอฝากไว้ด้วย ปวดตรงไหนก็กำหนดไปตายให้มันตาย มันจะได้รู้ความอดทน ว่าอดทนอย่างไร และหนักเข้มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปมันจึงจะเป็นวิปัสสนารูปนามขั้นห้า มันจึงแยกกันได้ ตอนนี้นำไปแยกเอาหนังสือมาอ่านได้หรือ ถ้าแยกได้ มันคนละเรื่องกัน คนเรียนอภิธรรมจึงปฏิบัติกรรมฐานไม่ค่อยได้ มันคอยคิดล่วงหน้าว่า อ้อ ญาณที่หนึ่งมาแล้ว ญาณสองมาแล้ว มันท่องได้ ญาณ ๑๖ ก็เป็นอย่างนี้ เลยก็เป็นวิปัสสนิก ส่วนมากคนเรียนพระอภิธรรมจบพระอภิธรรมเอกนั้นกรรมฐานไม่ค่อยได้ ได้เป็นวิปัสสนิกหมด นึกเอาตามตัวหนังสือว่ามันได้จริง คนที่ไม่รู้อะไรเสียเลยทั้งหมดนี้ได้ง่าย ได้จริงเสียด้วย ได้แล้วมาอ่านหนังสือตรงเป่าเลย ตรงหนังสือนั้น

ถ้าคนรู้หนังสือและถืออวดรู้ อวดดี รับรองว่าไม่กรรมฐานไม่ได้ผล ไม่ได้ผล เช่นมหาเปรียญี่เขาเรียนกันแปดเก้าประโยค มานั่งกรรมฐานไม่ได้ผลหรอก ถ้าไม่มีศรัทธาไม่ได้อะไรเลยนะ ถ้ามีศรัทธาเชื่อมั่นก็ตั้งปริยัติศาสนา ปฏิบัติ ศาสนา ปฏิเวศศาสนา มันก็เกิดขึ้น ๓ ทาง ถ้าอย่างเราคนบ้านนอกคอกนา หรือคนปุถุชนธรรมดา ไม่ได้ศึกษาหาความรู้จากวิชาศาสนา ไม่รู้อะไรเลย ยิ่งทำยิ่งดีมาก นี่แหละมันจะผุดขึ้นมาเอง มันจะได้ของจริงด้วย เลยไม่รู้จะอะไรเสียเลยดีกว่ารู้อะไรนะ พอรู้อะไรมันคอยจะนึกเป็นวิปัสสนิก คิดว่าตัวทำได้ตามหนังสือที่เรียนมา เลยก็ไม่ได้อะไรดีขึ้นอย่างนี้เป็นต้น อันนี้มี ความหมายเรื่องการปฏิบัติเบื้องต้น ขอฝากไว้เดินจงกรมเดินให้ช้าเหมือนคนจะตายนะ แล้วคุปลายเท้าด้วยอาตมาสังเกตโยมไม่ค่อยเชื่ออาตมาเลย ไม่เคยคุปลายเท้า คุโน้นแล้วครูก็สอนนั้นดูทางโน้น จะได้ไม่ปวดคอ ต่อไปไม่ได้ผลนะ ตามใจนะ จะเชื่อใครก็ตามใจ เราสอนกันนี้ต้องดูตรงนั้น ตั้งสติไว้ตรงนั้น พอตั้งสติได้แล้วไม่ต้องคุมมันยังไม่ได้จะชิวถึงสอนให้ ถ้าทำได้แล้ว ยืนหน๕ ครั้งยังทำไม่ได้

ถ้าทำได้แล้วยื่นขอ ๕ ครั้ง เห็นหน้าจะได้รู้ว่าคนนี้นิสัยไม่ดี คนนี้นิสัยใช้ไม่ได้ไม่ควรคบค้า
สมาคม มันจะบอกออกมาชัดเจน แต่เราจะพูดทำไมให้โง่ พูดไปก็ขัดใจเขา ทำเราเบาราคา ทำอะไรขัด
นัยน์ตา เดี่ยวครากางานเราเอง ไม่ได้เกิดประโยชน์นะ เนี่ยพูดไปขัดใจเขาทั้งนั้น แต่มีเหตุผลไปพูดให้โง่
ทำไม ต้องนั่งเสียดีกว่าโง่งเป็นปเป็นใหญ่ ก็โง่งทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่เรารู้แล้ว เข้าใจแล้วว่าชายคนนี้นิสัยไม่ดี
คนนี้ก็กำลังมีชู คนนี้ก็กำลังนอกลูกนอกทาง กำลังโกงพี่โกงน้องกำลังโกงพ่อแม่ด้วย มันจะบอกออกมา
ชัดเจน แต่เราจะไม่ผสมผสานกับเขาคนประเภทนี้ เสียเวลาที่จะต้องผสมผสานจะเป็นเพื่อเขาแบบอันธพาล
เช่นดังกล่าวมา ก็ไม่ควรจะคบค้าสมาคมต่อไป ก็เป็นหมดเรื่องไป ไม่ต้องมีการมาว่าร้าย ใส่ร้ายป้ายสีกัน
ก็ออกมาเป็น บัตรจัดตั้ง เวทีศัพท์ วิทยุรู้ ได้เฉพาะตน รู้ได้ด้วยจำเพราะคนที่สนใจ นี่แหละการ
กำหนดนี้สำคัญมาก พองหนอ ขุบหนอ ถ้าทำได้คล่องแคล่วเลยทำอะไรว่องไวหมด ที่เราทำต้องการซ้ำ
ต้องการจะฝึกให้มีสติ คนหุนหันพลันแล่นใจร้อนนะไม่มีสตินะ ลืมโน่นลืมนี้บ้าบอออกแตกตลอดรายการ
ไม่มีความจริงเลย ขอฝากไว้ คนเราถ้าใจเย็น ทำอะไรมันเห็นปัญญา ทำอะไรซ้ำไว้ก็ซ้ำจะได้พริ้วสองเล่ม
งาม ทำอะไรด่วนได้มีใครดี ะสร้างความคิดในสังคมก็ยาก ใจร้อน ใจรน ทนไม่ไหว ไปไหนก็ลืมโน่น
ลืมนี้ ลืมนั่น จะไปหาใครก็ไม่มีใจเอาอะไรไปฝากเขาเพราะไม่มีปัญญาจะไปฝากเขา มันจะออกมาอย่างนี้
เป็นต้นโยมจะได้มีความเข้าใจในการปฏิบัติด้วย นี่ปฏิบัติตรงนี้เอาก่อน แต่เวลามันงูบลงไป พองขุบ
ขุบเป็นพอง รู้หนอเพราะมันผ่านไปแล้วต้องกำหนดรู้ คิด ต้องกำหนด โกรธนี้ต้องกำหนด เวทนากำหนด
ไม่หายวับไป เดี่ยวมันก็ค่อยเป็นค่อยไปนะ เดี่ยวก็อดทนได้ เพื่อต้องการความอดทนก่อน

พระพุทธเจ้าบอกขันติบารมี การเจริญกรรมฐานขันติบารมี ได้ซึ้งก่อน มีความอดทนมากมาย
ทนต่อความตรากตรำได้ ทนต่อความตรากตรำยังไม่พอ ทนต่อความที่เราต้องทนลำบาก และตรากตรำ
ทนต่อความเจ็บใจในสังคมได้ เขาจะค่าจะว่ายังไง จะไม่สนใจในคำค่าของเขา มันก็เกิดขึ้นกับตัวเรา นี้
อดทนได้แล้ว แต่เราไม่อดทน ปวดเมื่อยเล็กน้อย ทำอะไรก็เล็กน้อย รับรองอีก ๔๐๐ ปีก็ไม่ได้ผล จะไม่ได้
อานิสงส์แต่ประการใด และจะไม่รู้กฎแห่งกรรมนะเดี๋ยวจะว่ารำลึกชาติไม่เห็นแล้วมิได้ ก็ลองทำให้ถึง
รำลึกตัวเองได้เมื่อปีก่อน เล่นการพนันเมื่อปีที่แล้วเสียเงิน เมื่อปีก่อนไปเที่ยวเสีย ไม่ได้สร้างตัณหา มันจะ
คิดอย่างนั้น รำลึกชาติของตัวเอง และต่อไปข้าพเจ้าจะไม่ทำอย่างนี้ต่อไป จะรักลูก รักเมีย รักผัว รัก
ครอบครัวต่อไป ดูลูกดูหลานให้มันคงต่อไป มันจะออกมาด้วยการรำลึกชาติ ถึงอันดับสองนี่นึกถึงบุพการี
อันดับสามรำลึกชาติปางก่อนเราเคยเกิดเป็นใคร เป็นทหารที่ศาลาลิโน่น แล้วก็โดนบอมบ์ตายไปเกิดที่หล่ม
สักโน่น เดี่ยวนี้เป็นดอกเตอร์อยู่สหรัฐอเมริกา ต้องรำลึกอย่างนั้นซิ ไม่ใช่รำลึกแบบว่าฉันเป็นพ่อ แก

เป็นเมียข้า มันถึงได้วุ่นวายกันในสังคม ไม่ใช่รำลึกอย่างนั้น ต้องรำลึกเหตุการณ์ทุกชีวิตได้ ที่มันมาแล้ว และนี่จะเป็นไปต่อไปในอนาคต

อดีตเป็นความฝัน ปัจจุบันความจริง อนาคตไม่แน่นอน ต้องปัจจุบันนี้ให้ได้ก่อน ปัจจุบันรวมไว้ได้มากอดีตจะทำไม่ไม่รู้ อนาคตทำไม่จะไม่เข้าใจ ต้องรวมปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันไม่ได้อะไร อดีตก็ความฝัน อนาคตไม่แน่นอน ทำอะไรก็ไม่ได้ผล หละหลวมเหลวไหลเหลวไหล ทำมาหากินก็ไม่ขึ้น ทำอะไรก็ไม่ฟื้นคืนขึ้นมา ลงทุนไปก็ขาดทุน ค่าขายก็ขาดทุน นี่ตรงนี้น่าคิดเหลือเกินนะ ลงทุนมันให้ได้กำไรชี้ให้เห็น เราทำกรรมฐานให้มันได้บุญได้กุศล ให้ได้ผลคือชีวิตและจะได้แก้ไขปัญหา อย่าไปสร้างปัญหาในครอบครัว อย่างเป็นไปสร้างปัญหาให้สังคม อย่างเป็นไปสร้างปัญหาให้ลูกหลานเลยขอฝากไว้ในวันนี้ โดยทั่วหน้ากัน จึงจะมีประโยชน์มาก

วันพระเราถือมา ๓๗ ปีแล้ว ต้องลงมาพร้อมกัน เราแสดงธรรมตลอดมา ฟันจากป่วยอาพาธหนัก หรือมีกิจการต้องไปประชุมคณะสงฆ์หรือไปต่างประเทศเสียก่อนเท่านั้นเอง ไม่งั้นจะไม่ขาดเลยนะ จะไม่ขาดหรอก อย่าให้ขาด ทำอะไรให้เสมอต้นเสมอปลายหน่อยนะ โยมจะได้รวย ก็ทำอะไรไม่เสมอต้นเสมอปลาย รวยไม่ได้ แล้วดีไม่ได้เลย เอาบันทึกรวดไว้ได้ คนเราจะดีได้ต้องเสมอต้นเสมอปลาย ทำอะไรก็ให้เป็นนิจ สร้างผลงานให้เป็นนิจสถิตผลงาน สวดมนต์เป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ อโหสิกรรมก่อนค่อยแผ่เมตตาंनीตายตัวแล้ว รับรองได้ผลอย่างสมคาดปรารถนา ทำอะไรผลุบเข้าผลุบออกเป็นเต่า รับรองดีไม่ได้ เวลาไม่ได้แย่งกันมันก็ผลุบเข้าซะ แย่งกันที่โรมันโผล่หัวทุกที พวกเต่าไข่มุกได้ ฝักกอบัวต่อไปเถอะ ภูมรินี่บินมาจากดงคอน เคล้าคลึงเกสรสวรรค์มีชัย แล้วก็เกสรก็ไม่ซ้า บัวไม่ซ้า น้ำไม่ขุ่นค้พวกเต่ามันก็ได้กอบัวดูแลไปอย่างนั้นเอง นี่เป็นที่น่าเสียดายมาก คนเราจึงเอาดีไม่ได้ใกล้เกลือมันกินด่ามันกินน้ำ ค้างแบบจิ้งหรีด แหมหมาฟังเสียงจิ้งหรีดมันกินน้ำ ค้างลาเค้าพูดยังงั้น โง่ด้วยกันทั้งคู่ ขอฝากไว้กินน้ำ ค้างกลางใบหญ้า จึงมีส่งเสียงจืดๆขึ้นมา ลามันชอบ จึงมาถ่าจิ้งหรีดว่ากินอะไรเสียงเพราะนักขี้ฝักไว้ไปตีความ ไปคิดเอาเองนะ จะได้ผลประการใดไม่ว่ากัน

สุดท้ายนี้ถือนุโมทนาสาธุการแก่พวกญาติ ญาติธรรมที่มานั่งกรรมฐานเรียกว่าญาติธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่สร้างกุศลบุญราศรี จะเป็นหนุ่มเป็นสาวขอให้เอาไป เอาไปดีกว่าอย่างอื่น บวชแทนคุณแม่ได้ ค่าน้ำนมแม่ได้คือโยมผู้หญิง สามารถจะปฏิบัติไตรสิกขา ๓ ได้ครบ ไม่ต้องไปรังเกียจกัน แล้วจะไม่มองเห็นอื่น ได้ผลอย่างศีล สมาธิ ปัญญา จะคิดถึงแม่ ค่าป้อนน้ำนมให้แม่ ถ้าแม่ตายจากโลกไปแล้วจะได้ไปสวรรค์ จะไม่ลงนรกอีกต่อไป เหมือนหญิงสองร่างนางสองชาติ ก็ขึ้นจากนรกได้ก็เพราะกรรมฐาน

นะ ขอฝากไว้ แทนคุณพ่อแม่ได้ โยมไม่ต้องเสียใจ เป็นผู้หญิงดีกว่ามาบวชนุ่งเหลืองแล้วไม่ทำปฏิบัติ และรับรองได้เลยจะแทนคุณนี้ นามแม่ได้ยังไง ถ้าปฏิบัติกรรมฐานได้จะรู้ว่าคุณ นี้ พระคุณของแม่นี้ ใจของพ่อ รู้แน่ๆคือตัวเรา หัวใจของพ่อนี้ เลือดนี้ น้เหลืองของแม่ สร้างความดีเด่นเห็นชัดขึ้นมา นั่นคือใช้ค่านี้ นามแม่ได้ โยมเป็นสาวเป็นเส้ หรือเป็นคนแก่ผู้สูงอายุพ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้วทุกคนด้วยก็ตาม สามารถจะติดตามผลไปช่วยแม่ที่ตกรกได้ ไปช่วยพ่อที่ลงนรกได้ พ่อแม่ยังเจ็บระทวยป่วยไข้ ก็ขอให้หายวันหายคืนฟื้นคืนมาอยู่กับลูกหลานต่อไป เป็นการสวัสดีมีชัยในโศกมนุษย์ต่อไปเกิดประเสริฐที่สุด จากการเจริญวิปัสสนาสูงสุด ผู้ใดไม่มีบุญผู้ นั้นจะไม่เจริญพระกรรมฐาน ผู้ นั้นไร้บุญ ชอบทำแต่สังฆทาน ถ้าคนไหนมีบุญวาสนาจะเจริญพระกรรมฐานเป็นสำหรับของผู้มีบุญเขา ถ้าคนที่ไร้บุญวาสนาจะไม่มีโอกาสจะมาเจริญวิปัสสนากรรมฐานเลย เพราะสูงสุดในพระพุทธศาสนาแล้วก็ขอสุดท้ายนี้

ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ใคร่ธรรมญาติธรรมทั้งหลาย ผู้สนใจปฏิบัติธรรมะเป็นการทดแทนนี้ นามของแม่ได้ ข้าพป่อนที่แม่ป่อนมา ที่พ่อหาเลี้ยงมามีทั้งนี้ เลือดนี้ น้เหลืองอยู่คนเดียววิธัพ่อแม่ของราอยู่ในตัวโยมทุกคน ขอให้สร้างกุศลเท่านั้นเองปฏิบัติกรรมฐานให้ได้รับผล ได้ส่งผลให้พ่อแม่ได้ พ่อแม่ล่วงลับไปแล้วสู่สัมปรายภพ จะได้มาปรารภรับส่วนบุญกุศล นี้ได้สูงสุดตรงนี้ คือการเจริญพระกรรมฐานดีที่สุดแล้ว ขอให้ตั้งใจทำ จะกลับไปบ้าน ขอให้สวัสดีมีชัย ติดตามผลเอาไปต่อเนื่องโดยแก้ปัญหาในครอบครัว แก้ปัญหาในสังคม แก้ปัญหาให้ลูกหลาน อย่าไปสร้างปัญหาอีกต่อไปเลย กรรมฐานแปลว่า สร้างกิจกรรม ไม่ใช่สร้างปัญหา กรรมฐานแปลว่า แก้ไขปัญหา จะไม่มีการสร้างปัญหาให้ใครเดือดร้อนอีกต่อไปแล้วจะสร้างแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรของทุกท่าน โดยทั่วหน้ากัน ขอทุกท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นี้ก็คิดสิ่งหนึ่งประการใด ขอให้สมมาตปรารถนาด้วยกันทุกๆท่าน ณ โอกาสบัดนี้

ขั้น ๕

พระราชสุทธินิยามมงคล

ขั้น ๕ คือ รูปขั้น เวทนาขั้น สัญญาขั้น สังขารขั้น วิญญาณขั้น ในตัวเรานี้เพื่อสมทาน พระกรรมฐานขณิกสมาธิ เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเป็นต้น ในเบื้องต้นของกรรมฐานจึงเรียกว่า สมทานตลอด ชีวิต ยึดเหนี่ยวคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรูปฉบับสมทานแปลว่า สมทานขอรับขั้น ๕ รูป นาม เป็นอารมณ์ของข้าพเจ้า ขอให้อารมณ์กรรมฐานข้าพเจ้าเจริญด้วยขณิกสมาธิ มีสมาธิภาวนา เกิด พระกรรมฐาน ขอให้รูปกาย นามกายในจิต ให้ชีวิตอยู่แข็งแรง สามารถรู้เหตุการณ์ในตัวเองได้ คือ สมทานพระกรรมฐาน ได้ผล ขอให้สร้างกุศลให้ถูกจุดมุ่งหมายอันนี้

ญาติโยม พุทธบริษัท มาเจริญกรรมฐาน ก็คือมารับขั้นไปปฏิบัติ ขั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทำให้แจ้งในขั้นไม่ใช่รับขั้น ๕ เพื่อผีเจ้าเข้าทรง ที่โยมไปรับขั้นแบบนั้นมา คง ไม่ใช่ผีมาเข้า เอาเจ้ามาทรง แต่ต้องการให้แจ้งในรูปธรรม ให้แจ้งในขั้น ๕ สรุปลแล้ว ๒ แจ้งโดย รูปธรรม นามธรรม ตลอดชีวิต ชีวิตของข้าพเจ้าจะได้แข็งแรงด้วยปัญญา

ปัญญา แปลว่า ความรับรู้ในขั้น รูปขั้น เวทนาขั้นขอให้ข้าพเจ้ารู้แจ้งของจริง ทั้งรูปขั้น เวทนา ขั้น สัญญาขั้น สัญญาจำได้หมายรู้ คือ สัญญา ข้าพเจ้าอย่าให้มีสติพินเพื่อนแต่ประการใด ขอให้ ข้าพเจ้าเข้าสู่ในจุดมุ่งหมายอันญาณอันพิเศษของข้าพเจ้า ในขั้นเหล่านั้น เรียกว่า สังขารขั้น สังขารปรุง แต่ง ขอให้ข้าพเจ้าทราบของจริงในญาณนี้เรียกว่าธรรมวิเศษ ปรุงแต่งวิญญาณขั้น ขอให้ข้าพเจ้ามี วิญญาณอยู่ในสุคติ ญาณัง แปลว่า รู้ ขอให้ข้าพเจ้าซึ่งในปัญญา อย่าให้ชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าที่มีสททใจ อยู่ ณ บัดนี้ลมหายใจของข้าพเจ้าอยู่ด้วยกรรมฐาน หายใจเข้าข้าพเจ้าก็รู้ หายใจออกข้าพเจ้าก็ต้องรู้ย่างนี้ เป็นต้น

บางคนมาบอกว่า หลวงพ่อ จะรับขั้น ๕ บอกดีแล้วไปทำขั้นให้มันแจ้ง ไปรับขั้นกับใคร รับ ขั้นกับแม่คนนั้น เจ้าแม่ เจ้าแม่ชื่อนั้นแล้ว เจ้าแม่เขาให้ขั้นมาปฏิบัติหรือเปล่า เขาให้ฉันซึ่ง เข้าทรง องค์นารศ องค์นารายณ์ ว่าไปอย่างนั้นเชียวหรือ ผิดแบบของพระพุทธเจ้า รับขั้นเห็นด้วย แต่ หมายความว่า ขั้นอะไร ชั้นลงหิน หรือชั้นเงิน ชั้นทอง ขั้นนี้ คือ ขั้น ๕ รับในตัวเรา ขั้น ๕ รูป ขั้น เวทนาขั้น สัญญาขั้น สังขารขั้น วิญญาณขั้น ทำขั้นให้แจ้ง ให้แจ้งโดยอริยสัจ ๔ สร้าง ความดีในขั้นนั้น จึงจะถูกต้อง ไม่ใช่ผีเจ้าเข้าทรง ไปรับขั้นจากเจ้าแม่ ใช้ได้หรือ

รับขั้นนี้สมาทานต่อหน้าพระพุทธเจ้าคือ ปฏิภาณกรรมองค์ประธานในโรงอุโบสถนี้เป็นสัญลักษณ์ว่าในคันธกุฎีของพระพุทธเจ้า เช่นในวันนี้มีพระสงฆ์เป็นองค์ประธานหลักฐานแจ้งชัดในชั้นของพีธีโดยแสงสว่างด้วยปัญญาต่อไปเกิดเจ้าข้า

นี่มีความหมายอย่างไร ไม่ใช่หลับหูหลับตาไปสวรรค์นิพพาน ไปนั่งคุยกันแล้วจะได้อะไร รับขั้นนี้ต้องไปที่ขั้นของตัวเอง ไปทำรูป นาม ขั้น๕ ให้ปรากฏชัด ขณิกสมาธิ ขอให้สมาธิของข้าพเจ้าเข้าสู่ขั้นโดยรูปธรรม นามธรรม ความสุข ความทุกข์ ความไม่แน่นอน อนิจจัง ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ทุกขัง หาเหตุที่ทุกข์ ได้ขณิกสมาธิ โปรดมีสมาธิยึดเหนี่ยวในขั้นเหล่านั้น ว่าเวทนาเป็นทุกข์ บังคับไม่ได้ทนทานมันมีความสุข กับบังคับไม่ได้ เวทนาต้องเสียใจก็บังคับไม่ได้ก็รักก็บังคับไม่ได้ ต้องการให้สมาธิยึดตรงนั้นให้แน่นอย่า จำไว้ให้ได้ สร้างให้ดี มีปัญญา ขั้นนั้นก็จะแจ้ง อ้อ เวทนาขั้นนี้แจ้งแล้ว อุบถที่ไม่ไปยึดเหนี่ยวความเสียใจความโกรธแต่ประการใด จิตมันก็ไม่มีความหมาย แสดงว่า ข้าพเจ้าทราบขั้นดีแล้ว ขั้นของข้าพเจ้าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ออกมาอย่างนี้ถึงจะถูกต้องในการรับขั้น มีความหมายอย่างนั้น ไม่ใช่รับแล้วไปนั่งที่โน่น นั่งที่นี่ นั่งในถ้ำในป่าก็ไม่ได้ผล เพราะเหตุใด เพราะไม่เข้าใจเรื่องขั้น ไม่เข้าใจเรื่องเวทนา ธรรมะ แปลว่าทำความเข้าใจ เราต้องการพบธรรมะ คือต้องการเข้าใจตัวเอง เข้าใจขั้น เข้าใจรูปธรรม เข้าใจนามธรรม เข้าใจรู้จัก กำหนดจดจำความคิด ไม่ใช่ไปจดจำความชั่วแต่ประการใด ความชั่วมันจะออกไปเพราะขณิกสมาธิ อันปนาสมาธิเข้าสู่จุดมุ่งหมายอันนั้น แล้วสมาธิถึงจะแน่นอน สมาธิจะไม่หะหลวม สมาธิจะแน่นอน ทุกขังก็จะเกิดขึ้น ว่า อ่อนมันเป็นทุกข์ มันทุกข์ไปทั้งนั้น ดีใจก็เป็นทุกข์ เสียใจก็เป็นทุกข์ มีเงินมีทองก็เป็นทุกข์ มันมีแต่ความทุกข์ ต้องพลัดพรากจากของที่รักที่พอใจด้วยกันทั้งสิ้น เป็นทุกข์ไปหมด หากความสุขไม่ได้เลย

ความสุขที่เราได้กันทุกวันนี้มันเจือปนด้วยความทุกข์มันสุขไม่แท้ มีสุขไม่แน่นอนเราอย่าไปเอาความสุขของใครมาแล้วโยนความทุกข์ไปให้เขาเลย อย่าทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้น เราสู้แจ้งเห็นจริง เห็นแจ้งเห็นจริง จิตใจก็แจ่มแจ้งด้วยปัญญา แสงสว่าง จิตโปร่งใส ขั้น ๕ รูป นาม ก็ชัดเจน อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม มันจะชัดขึ้น ชัดแล้วจิตก็ปลอดเปลื้องทุกข์ โลภะ โทสะ โมหะ ราคะ คิณา โทสะ คิณา โมหะ คิณา มันก็ออกไปจากจิตใจและสันดานที่นอนเนื่องมานาน เป็นตะกอนในใจ เป็นหนามขอกในอกพอกอยู่ในใจมานานแล้ว เอาหนามออกจากอก ธรรมาทพมันปักจิต เอาชีวิตแจ่มใส ทางธรรมาทพ คือศีล สมาธิ ปัญญา มันจะถอนเอาสรออกจากริษย์ สันดาน ที่มันนอนเนื่องมานานแล้ว น้ำจะใส ใจจะสะอาด จิตก็บริสุทธิ์

ถ้าเรามีเวรกรรม สร้างกรรมมา ทำกรรมฐานไม่ได้ผล กรรมมันมาซ้อนกลอยู่ในจิตในกมลสันดาน นึกเมื่อใดเป็นบาปเมื่อนั้น เรานึกเป็นบุญมันก็มีบาป เพราะเราทำบาป มากครั้งอดีตชาติ มาในชาตินี้ยังซ้ำ บาปเดิมติดต่อกันเป็นชนักมา ไหนเลยเล่าความดีอันนี้จะบริสุทธิ์ ทำกรรมฐานจึงไม่ได้กันมากมาย เช่น คำผิดก็เป็นบาป คำเมียมก็เป็นบาป คำลู่ก็เป็นบาปทั้งนั้น

ถ้าจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ จะไม่มีค่าใคร จะไม่มีว่าใคร ให้เจ็บช้ำน้ำใจ มีแต่ความสุขสนุกในกรรมฐาน จิตใจและสันดานก็แจ่มชัดแก่ตัวเอง เรียกว่า **ปัดจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ** ฐิติเฉพาะตน ท่านสาธุชนทั้งหลาย กรรมฐานนี้เป็นยอดสูงสุดในพระพุทธศาสนา ถ้าใครมีเวรกรรม เจริญไม่ได้ มันร้อน มันนั่งแล้ว นั่งไม่ได้ มันปวด ไม่สามารถจะทนทานต่อขั้นเหล่านั้นได้

บางคนก็ไม่สามารถทนต่อเวทนา จึงกินยาตายจากโลกไปสู่สัมปรายภพ เรียกว่า ทนทุกขเวทนา ไม่ได้ การกินยา แปลว่า ตาย จาก ดับ แดกสังขารไปสู่สัมปรายภพ จะไปนรก หรือสวรรค์ ดูตรงนั้นต่อไป นี้มีความหมายอย่างนั้น ไม่ใช่หมายความว่า เรานั่งแล้วไปสวรรค์ได้เลย ทำยากไม่ใช่ง่ายนะ สันนิษฐานแล้วมันก็ง่าย คนมีบาปทำยาก คนมีใจเป็นบาปนี้ทำกรรมฐานไม่ได้ คนที่มีบุญวาสนาทำได้ง่ายไม่ยาก อดทน ต่อสู้ ต่อขันของตัวเอง บอกไว้ชัดเจนแล้ว คนที่ไร้บุญวาสนาจะทำไม่ได้เลย บางคนนั่งมดขึ้น ปลวกกิน นั่งไม่ได้ หนีไปห้องโน้น ปลวกก็ตามไปกินในห้องโน้นแมลงสาบไม่มีเลย ไปทำบาปกรรมกับแมลงสาบที่เคยไปปี มันมา มันโอโหสิกรรมให้เราได้กรรมฐานถึงจะได้ผล ออกมาตรงนี้ชัดเจนแล้ว ท่านทั้งหลายจะเอาอะไรเป็นหลัก จะไม่มีข้อปฏิบัติประการใดเสียหรือ แต่เอาตามเห็นใจโยมนะ ทำไม่ใช่ง่าย คนมีบุญวาสนาไม่ต้องเขยื้อนขวาก็มา มาได้ง่าย คนที่ไร้บุญวาสนาเอาข้างไปลาก เอารถไปลุด ก็มาไม่ได้ เพราะคนไร้บุญวาสนาไม่สนใจเรื่องนี้หรือจะบอกให้

คนไร้บุญวาสนามาครั้งอดีตชาติ ไม่มีนิสัยมาแต่ชาติก่อน ชาตินี้ทำยากมาก ไม่มีโอกาสที่จะมาเจริญกุศลภาวนาที่สูงที่สุดในพระพุทธศาสนาได้ ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยพระองค์เอง โดยอริยสัจ ๔ ของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ได้มีครูอาจารย์แต่ประการใด พระองค์ไปหาเอง แสวงหาโมกขธรรมอยู่ถึง ๖ ปี แล้วพระองค์เอาความดี ๖ ปี เอามาเผยแผ่พระพุทธศาสนาถึง ๔๕ ปี มีพระชนมพรรษา ๘๐ พระพรรษา เสด็จดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน ท่านทั้งหลายที่เป็นสงฆ์องค์เจ้าที่มาอยู่กับเรา เราวิทูรวัน ถ้าท่านไร้บุญวาสนา ไม่ต้องพูดกันเลย ท่านไม่เอาหรือ ยกเขียดขังไ้ก็ไม่เอา ของดีก็ไม่เอาแน่ๆ เพราะไร้บุญวาสนา จึงไม่สนใจเรื่องนั้นแต่ประการใด ไปสนใจนอกหน้าที่หมด จะช่วยอย่างไร ไม่ใช่ง่ายเลย แต่ช่วยคนที่ตกนรกขึ้นจากนรกก็ช่วยยาก ไม่ใช่ช่วยเลย แต่ช่วยคนที่เขามีบุญวาสนา นำส่งผลกุศลก็ช่วยถึงคราว

ม้วยก็ไม่ม้วยมรณา ช่วยได้ง่าย คนที่ตีมีปัญญา ช่วยง่าย คนที่ไร้บุญขาดวาสนา เหมือนต้นไม้ไม่มีใบไร้ใบไร้วาสนา ช่วยยาก

คนเรานี้เหมือนกันไม่ได้ นานาจิตตัง กุสลาธัมมา เกิดมามีหมู่ตามิปกมิพินด้วยกันทั้งนั้น แต่ทำไม่หนอเขาจึงไม่เหมือนกันเล่า กฎแห่งกรรมมันบอกไว้ชัดเจนว่า เขาดีไม่ได้แล้ว มันคือ เราก็เลิกด่ากันซะทีนะ เมื่อด่าแล้วเขาดีกว่านี้ไม่ได้ สงสารเหลือเกิน ไม่ใช่เกลียด น่าสงสาร น่าเวทนายิ่งนัก คนที่โหดผลนี้เราสงสารเขาเหลือเกิน เมื่อก่อนนี้อาตมาโกรธพระไม่เอาไหน เคี้ยวนี้เลิกโกรธแล้วสงสารเหลือเกิน พระคุณเจ้า เขาจะข้ามโอบุสสาสารไม่พิน เขาจะกลับไป อบาย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ตามเดิมของเขาเขาไม่มีโอกาสจะเงยหน้าอ้าปากได้อีกต่อไปแล้ว เขจะมีแต่ความทุกข์ จะมีความสุขก็น้อยนัก ความทุกข์ตั้ง ๘๐% ความสุขเพียง ๒๐% เท่านั้น

ชีวิตกรรมฐานคือ หน้าที่และการงานอยู่ในขั้น ๕ ท่านรับขั้นไป ๕ ไปแล้ว เอาขั้น ๕ ไปพิจารณา ศึกษาขั้นให้แจ้งชัดตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หน้าที่แรกอย่างให้เป็นนาที่สุคต่าย มันจะดีใช้เวลาอายุเราจะมากขึ้นไม่มีที่พึ่งทางใจอยากจะทำอะไรให้ทางนี้ ตาหรือจะร้องไห้ทางเหงื่อออก ฉะนั้นโปรดรีบเร่งออกซะแต่บัดนี้ อย่าให้เหงื่อออกตอนแก่มันแย่งทั้ง เหงื่อออกทางลูกต่าน่าเวทนา เป็นอัมพาต อ่อนระโยยโรยรา นอนคราง นอนครวญ ตลอดโดยกายหาที่พึ่งไม่ได้ซะแล้วหรือ อย่างหมายความว่าจะไปพึ่งลูกหลาน อย่างไปหมายความว่าไปพึ่งคนอื่นเขา ดีความหมายให้ชัดและให้แจ้งคือพึ่งตัวเอง ตัวเองเท่านั้นเป็นที่พึ่งของตนได้ เราดูคนมานานแล้วเราก็ไม่ว่า เขาแค่นั้นเองชาติตะกั่วก็เป็นทองคำไม่ได้ ชาติทองคำก็เป็นตะกั่วไม่ได้ ก็แน่นอนจริงๆอย่าลืมนะว่าทองคำมันสู้ไฟนะ ไม้ใหญ่มันสู้ลม เราเอาทองเหลืองทองแดง ตะกั่ว ทองคำมาผสมกันเข้า ใส่ภาชนะเข้า เอน้ำกรวดเทลงไปให้หมด น้ำกรวดจะกัดไอพวกนั้นละลายไปเป็นเถาถ่าน แต่ทองคำจะอยู่ใสสะอาดปราศจากมลทิน นี่ความดีใช่หรือไม่

ท่านสาธุชนทั้งหลาย โปรดทราบข้อนี้เป็นข้อหมายที่ท่านมาปฏิบัติกันนี้นะ ท่านมีบุญแน่นอน ถ้าไร้บุญวาสนาไปเชิญมาได้แน่ ไม่สนแน่ๆ ฉันทไม่ว่าง หลวงพ่อคะ ไม้ว่างนั้นแหละไม่ว่าง ถ้าเราวางตั้งใจตั้งใจสร้างความดีมีสุข ไม่มีทุกข์แล้วเชิญได้ทุกเวลา เราจึงไม่ต้องออกไปโฆษณาออกทีวีประกาศว่าบวชชิพรามณ์ มานั่งกรรมฐานไม่เคยมีประกาศมีแต่โทรเข้ามาเต็มหมด หลวงพ่อ น้ำท่วมไหม จะมาปฏิบัตินี้ น้ำท่วมหรือเปล่า ถ้ามันมาวันหนึ่งหลายร้อยครั้ง น้ำท่วมท่วมเชิญมาได้ทุกเวลา ยินดีต้อนรับคนดี อปริหณธรรม บอกไว้ชัด ผู้ใดมีบุญเชิญมาได้ จตุรทิศทั้ง ๔ จาตุรงค์สันนิบาตเชิญมาได้ทุกเวลา ถ้าคนไร้บุญวาสนาก็อขามาเลย ผู้มีบุญมาแล้วก็ขอให้มีความสุขยิ่งขึ้นไป ผู้ไร้บุญจะมาได้หรือประการใด ผู้มี

ความสุขโปรดได้มาเถิด ขอให้ท่านมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป มีความเจริญรุ่งเรืองสู่สถานการณ์ของท่านต่อไป
นี่เราอธิบายจิตอย่างนี้ ใครมีบุญมาเอง ใครไร้บุญวาสนาไม่ต้องเชย ไม่ต้องชวน

ขอให้ผู้มีบุญวาสนากลับไปมีความสุขความเจริญยิ่งๆต่อไป มีความหมายในจิตใจอย่างนั้น
เพราะฉะนั้น การเจริญปฏิบัตินี้ จึงไม่ต้องแค้นกัน ไม่ต้องไปบังคับกัน บังคับไม่ได้ บังคับให้เขาสร้าง
ความคิดเช่นนี้ บังคับไม่ได้ แล้วแต่ท่านมีศรัทธา มีความเชื่อในตัวเอง เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เอาตัว
รอดได้ ถ้าเชื่ออย่างนี้ใช้ได้ ถ้าเชื่อว่าทำดีไม่ได้ดีเหมือนบุญมี กรรมบังก็แล้วไป ถ้าเชื่อด้วยเหตุด้วยผล
ข้อเท็จจริงแล้ว คนนั้นจะยอมรับเหตุผลข้อเท็จจริงด้วยกลมสันดานของตนที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สม
ปรารถนาทุกประการ มีความหมายอย่างนั้น

การเจริญกรรมฐาน กิณน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรให้มากนั้น หมายความว่าอะไร
หมายความว่าอย่าคุยกันเท่านั้น แต่เราประสบการณ์กับตา หู จมูก ลิ้น กาย ประสบมาก กำหนดได้มาก
จะได้ตำรามาก ถ้าเราไปอยู่ในห้องมืด มันไม่มองเห็นใครเลย มันไม่ได้ตำรา จะไม่ได้ตำราที่แท้จริง
ถูกต้อง ต้องมองเห็นเรื่อยๆ สัมผัสตาเห็นหนออยู่เสมอ และเห็นหนอเพราะจิตอย่างไรถึงสนทนากับที่
เห็น มันจะเก็บอารมณ์ไม่ได้ เห็นหนอนี้เป็นการเก็บอารมณ์เสียงหนอนี้เป็นการเก็บอารมณ์ เสียงหนอ เขา
พูด เขาตำ เก็บโดยที่ทำไมไปสนใจกับเสียงนั้น เราสนใจกับจันทร์๕ ที่เรารับไว้ ต้องการจะทำจันทร์ให้แจ้ง
ทำสิ่งที่มิประโยชน์ในตัวเองเท่านั้น ไม่ต้องการจะไปแส่หาความชั่วนอกตัวเลยตัวเองก็มีความดี ความชั่ว
เต็มเปา เต็มกระเป๋าย่อมมากแล้วทำตรงนั้น อย่าไปทำอื่นแต่ประการใด ก็ขอฝากพระสงฆ์องค์เณรเราเป็น
พระกรรมฐานทั้งหมด ไม่ใช่องค์ไหนเข้ากรรมฐาน ทำกรรมฐาน กำหนด องค์ไหนไม่ทำ ไม่เข้า
กรรมฐานโดยไม่ต้องกำหนด ไม่ใช่ขณะ ต้องเป็นนักกรรมฐานทุกองค์ ต้องมาฉันรวมกัน พิจารณาปัจจัย๕
เกี่ยวหนอ กลิ่นหนอ ให้ซ้ำๆทุกองค์ ไม่ใช่องค์นี้ไม่ได้เจริญก็กระซวกเข้าไป ฉันเขาไป ฉันเข้าไป ขณะ
ขาดพิจารณาปัจจัย ๕ นั้นจะเป็นบาปนะ

ขอให้ทั้งพระสงฆ์เณรเป็นผู้ปฏิบัติทั้งหมด ถึงหากว่ายังไม่มีโอกาสถึงขนาดนั้น เราก็ฉันพิจารณา
ปัจจัย ๕ เช่น ปฏิสังขยา โยนิโส ปิณฑปาตัง ปฏิเสวามิ ยังไม่พอ เวลาตัดมาก็กำหนดซ้ำๆ ตักหนอ. ตัก
หนอ... มาหนอ... ใส่ปากก็บอกกินหนอ... เกี่ยวหนอ... เกี่ยวหนอ... ละเอียด นี่จันทร์ทำให้เราแจ้งในการ
รับประทานอาหาร กลิ่นหนอ อาหารย่อยง่ายไม่เป็นพิษ องค์นี้เป็นนักกรรมฐาน ไม่ใช่ว่าองค์นี้ไม่ได้
ปฏิบัติ องค์นี้ปฏิบัติ อย่างมาอยู่ด้วยกัน อย่างมาอยู่กับเขาจะต้องออกไปซะ เพราะเขาปฏิบัติกันนะ อีศ
หนึ่งไม่ปฏิบัติมันทำให้วุ่นวายทำให้เสียสมณธรรม ทำให้เสียสมณเพศ ทำให้เสียการบำเพ็ญกุศลของท่าน

เพราะฉะนั้นขอประกาศในวันนี้ให้ทราบว่า ต้องเป็นนักปฏิบัติทุกคน ต้องกำหนดหมดทุกอย่างนะ ไม่ใช่ว่ากูไม่ต้องกำหนด กูไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน นี่รับขั้นขั้นจะต้องตลอดชีวิต ต้องเป็นนักปฏิบัติหมด ห่มผ้าเป็นปริณทลให้เรียบร้อยทุกคน รับรองท่านได้มรรคผลแน่ๆ ไม่มากก็น้อย ท่านต้องได้แน่ๆ อย่างเช่นห่มผ้า ปฏิสังขา โยนิโส จีวรัง ปฏิเสวามิ เป็นต้น และก็ห่มหนอ... ห่มหนอ... พาดหนอ... พาดหนอ... เป็นต้น นี่แหละคือกรรมฐาน ก็ขอให้พระสงฆ์องค์เณรเจริญกรรมฐานทุกคน ไม่ใช่ว่าต้องมารับแล้วถึงจะไปเจริญจะต้องเป็นนักปฏิบัติหมดทุกคน ไม่งั้นมันจะอยู่ด้วยกันไม่ได้องค์หนึ่งปฏิบัติ อีกองค์หนึ่งไม่ปฏิบัติอยู่ในห้องเดียวกัน อยู่ในกุฏิเดียวกัน องค์หนึ่งเดินจงกรมนั่งกรรมฐาน องค์หนึ่งลู่สกัน มันเป็นบาปหรือเป็นบุญ อย่างนี้เป็นต้น ต้องปฏิบัติเหมือนกันหมด แล้วมันถึงจะอยู่ด้วยกันได้ นี้กับน้ำมันจะปนกันไม่ได้ จะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เช่นเราเอาน้ำมันปนน้ำไปใส่รด รดมันจะติดไหม รดมันจไม่ติดเลยนะ ถัดเอาน้ำออกซะ น้ำมันล้วนๆ รดจะต้องระบิณฑุ คือติด เขาเรียกน้ำมันระบิณฑุ น้ำมันเบนซิน น้ำมันซุเปอร์เป็นต้น มันก็ระบิณฑุไปได้ มันก็ติดได้ ถ้างองเอาน้ำไปใส่ลิ ปนกับน้ำมันเข้เหมือนพระปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง อยู่ด้วยกันแบบนี้มันจะไม่ติดเลย จะหมุ่นอย่างไรก็ไม่ติด สตาร์ทอย่างไรไฟหมดหม้อเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์โสตติผลแต่ประการใดเหมือนกับคนในวัดทั้งหมด มันวุ่นวายเพราะปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง กูอย่างงั้น มึงอย่างงั้น ถ้าปฏิบัติเหมือนกัน ก็จะไม่มีการพูดเลยจะไม่มีการว่าแต่ประการใด

ปฏิบัติให้มันเหมือนกัน เดินจงกรมให้เหมือนกัน นั่งปฏิบัติให้เหมือนกัน กำหนดจิตในการพูด การคิด การอ่าน การเขียน การเรียนวิชา ให้เหมือนกันหมด รับรองไม่มีใครตำหนิใคร ไม่มีใครกล่าวร้ายป้ขสี่แต่ประการใด เพราะเราเป็นนักปฏิบัติ เราปฏิบัติปัสสนากรรมฐานโดยเฉพาะ ป้ายบอกว่านี่สำนักวิปัสสนากรรมฐาน มีป้ายหนึ่งบอกว่าวัดพัฒนาต้องพัฒนาตัวเอง พัฒนาจิต มีป้ายเพียง๒ ป้าย อีกป้ายหนึ่งบอกว่า เขตทวานายอย่างเสียงเอ็ด อีกเขตหนึ่งบอกเขตสังฆาวาส อย่างมาขับรถในเขตนั้น อย่างมาวุ่นวายกับเขตสงฆ์ อีกเขตหนึ่งเรียกว่า เขตทวานากรรมฐาน สังเกตได้ผู้หญิงพ้ันนั้น ญาติโยมผู้หญิง ผู้ชายอย่าเข้าไปยุ่ง ต่อไปโอกาสข้างหน้าจะจัดสัดส่วน เช่น โรงเรียน เรากำลังจะย้ายโรงเรียนไปเราทำไว้ว่า ทสวนป่าให้เรียบร้อย ผู้ชายอยู่ข้างนอกโน้นผู้หญิงอยู่ข้างใน พระอยู่ในป่าอย่างออกมานะ อย่างออกมาเดินจ้้นจ้าน ในเขตนี้คือเขตอบรมก็ต้องวุ่นวายเป็นเรื่องธรรมดาอย่างนี้ละหนอ

ถ้าเราปฏิบัติธรรมด้วยกันแล้วจะไม่มีปัญหาเถียงกันเพราะปฏิบัติเหมือนกัน ได้ของดีเหมือนกันแล้วก็จะไปเถียงกันทำไม แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ จะได้ผลและเป็นแนวหนอยไม่ใช่ต่างคนต่างมา ฉันแล้วสลดมีอไปต่างคนต่างไป ไม่ใช่พระปฏิบัติ ไม่ใช่ปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ต้องขอร้อง ขอแรงให้ปฏิบัติเหมือนกัน

หมด ท่านจะปรากฏชัดถึงขั้น ๕ ท่านจะรู้รูปนาม ขั้น ๕ ตามความเป็นจริง ท่านจะไม่มีทะเลาะกัน จะมีแต่ความดีร่วมกัน มีแต่กุศลร่วมกันตลอดรายการและตอนเขียนเราจะสอบอารมณ์ให้ เวลาบรรยายนี้เป็น การสอบอารมณ์แล้ว เราจะรู้ว่าคนไหนขัดข้อง เราจะได้พูดในจุดนั้น ถ้าสงสัยมากกว่านั้นต้องถาม เรียกว่า สอบอารมณ์ท่านจะได้ผลทุกองค์ บางองค์ทำแล้วไม่รู้ว่าไปเหนือได้ แล้วก็ไม่ได้รับขั้น ทำไปก็นั่ง สัปหงกกันตลอด ไหนเลยเล่าจะรู้ของจริง ต้องมีครูบาอาจารย์ มีการแนะแนวและแนะนำ

ท่านทั้งหลายเป็นผู้นำเขาทุกองค์ เป็นสงฆ์ต้องตามคูด้วย คูตัวเราตัวอย่างจำตัวเราเองนะ ทุกองค์เรา เป็นผู้นำตัวเองและต้องตามไปคูที่เราทำนะมันผิดหรือถูก หมายถึงตัวเองที่เราทำอะไรนะถูกหรือผิด อธิ ตามคูตามคิด ตามคูตามคูกิจกรรมและตามของตัวเอง ว่าเรานี้ทำผิดถูกประการใด มันจะรู้ผลงานประการ ใด

ถ้าท่านภิกษุสงฆ์องค์เณรทุกท่านปฏิบัติเหมือนกันแล้วไม่มีใครว่าใคร พุคฺรู้เรื่องกัน เข้าใจกันง่าย จะ ไม่มีการเถียงกันอีกต่อไป คนดีก็ไม่ชอบคนชั่วนะ คนชั่วก็ไม่ชอบคนดีหรอก คนละเอียดมันก็เกลียด คนหยาบ คนหยาบก็เกลียดคนละเอียด เราละเอียดด้วยกันไม่ได้ หรือ เราว่าอะไรก็ตามกันซะ มันก็ไม่มี ขัดข้องทางเทคนิคแต่ประการใด เพราะรู้เหมือนกัน สภาพเป็นอยู่ของชีวิตเหมือนกันอย่างนี้แหละหนอ เรา เกิดมาเป็นเพื่อนกัน เพื่อนเกิดและมาเพื่อนแก่ด้วยกัน ต่อไปก็เพื่อนเจ็บด้วยกัน เจ็บและป่วยไข้กี้ต้อง ช่วยกันดูแล ใครเจ็บ ใครป่วย ใครเป็นไข้กี้ดูแลกัน จะเป็นเพื่อนกัน ก็เป็นเพื่อนที่จากโลกกันไป ออ คายในสัมปรายภพก็มาเป็นเพื่อนทุกข์ยากลำบากด้วยกันเหมือนกันหมด

ญาติโยมก็เช่นเดียวกัน เป็นผู้นำเขาต้องตามคูตัวเองว่าทำถูกหรือผิดประการใด แล้วก็ไปดูแลของ ตัวเองด้วยลูกดีหรือลูกชั่วประการใด ไปแก้ไขให้ทันปัจจุบัน ถ้าแก้ไขไม่ได้ ลูกเสียหายไม่ต้องไปแก้จนโต เหมือนต้นตาล เป็นหนุ่มเป็นสาวใหญ่ แล้วก็แก้ไขไม่ได้ แม่ทุกคน ไม้อ่อนบออ่อนหัดไม้แก้ไขแก้มันได้ หรือ มันจะรัดเอา มันแก่ แก้เกิการเกิดแก้เกิแก่ แล้วจะแก้ไขไม่ทัน มันจะเสียกาลเวลา ไม้แก่นี่ตัดทก มันจะหักกลางคัน ไม้อ่อนบออ่อนหัด พอดัดได้ นี่อย่างนี้เป็นต้น เพระ**ผู้จริญกรรมฐานในจิตใจจะโน้ม เอียงไปในทางดีทั้งหมด** ไม่มีโน้มเอียงไปทางอื่น จะไม่เห็นแก่ตัวเองเลย ผู้ที่ปฏิบัติกรรมฐานได้จะไม่เห็นแก่ ตัว และจะช่วยเหลือกันตลอดรายการ จะมีแต่เมตตาเหมือนกันหมด มีปรานีเหมือนกันหมด มีกรุณา สงสารกันทั้งหมด และมีอะไรพลอยยินดีซึ่งกันและกัน มีการอนุโมทนาสาธุการด้วยกัน อุเบกขาภาวนาก็ บอกไว้ชัด เมตตา กรุณา อุเบกขา มุทิตา อุเบกขา ก็วางเฉยในเรื่องความชั่ว ความชั่วอย่า เฉย อยไป สร้างความดีก็สร้าง มันถึงจะเรียกอุเบกขา **ไม่ใช่ใครทำชั่วตักทุกข์ได้ยาก ก็เฉย ไม่ใช่อย่างนั้น เข้าใจ**

อุเบกขาพิศ อุเบกขา นี้หมายความว่า เราเคยในเรื่องที่เขาจะสร้างความชั่ว จะเอาชั่วมาให้เรา เคยอย่าไปทำ
อย่าเอาชั่วมาใส่ตัว มันจะพัวพันมันจะเกิดกุศลกรรมในชีวิตของเราต่อไปจนชีวิตหาไม่

ขอเรียนท่านพระสงฆ์ เถรานุเถระ ขอให้ปฏิบัติให้เหมือนกันหมดทุกองค์ ถ้าไม่เหมือนกันอยู่
ด้วยกันไม่ได้พิจารณาตัวเองเถิด อย่าให้ใครให้ประเสริฐเท่าตัวเอง อย่าเอาตัวขึ้นเหนือลม ต้องเอาตัววางไว้
โดยระเบียบ ระบบในพระธรรมวินัยนั้น จะเป็นประโยชน์แก่ท่านทั้งหลายเองถ้าเราอยู่ในสำนักปฏิบัติ
แต่ไม่ปฏิบัติ นี่มันเสียสำนักเขา เสียภาควิปัสสนากรรมฐาน เสียภาพพจน์ เสียหายมากแล้วถ้าจะลง
ความเห็น นินทาเจ้าอาวาสต่อไป ว่านี่หรือสำนักปฏิบัติ พระของท่านอย่างนี้ หรือ เราจะเสียชื่อเสียง นี่
มันเป็นอย่างนี้ละ ข่าวด่าลืออยู่เสมอ

ขอเรียนให้ทราบไว้เพื่อแก้ไข ปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วเราไปเดินเป็นแถวเป็นแนวก็สวดปฏิบัติให้
มันเหมือนกันหมดเลย จะแถวเป็นแบบฉบับที่เหมือนกัน นำเลื่อมใส นำศรัทธา อย่างนี้ดี จะเป็น
ประโยชน์โสตถิผลมิใช่น้อย ขอเรียนถวาย ไปจันรวมกันหน่อย แล้วก็พิจารณา บางองค์ก็บ่นบอก เออ
ผมไม่ได้ปฏิบัติหรอก ไม่ใช่พระปฏิบัติ จันอย่างไรก็ได้ ไข้ได้หรือ ต้องให้เหมือนกันนะ ตั้งแต่บัดนี้เป็น
ต้นไปถ้าไม่เหมือนกันนะ จะเป็นพระปฏิบัติได้อย่างไร ญาติโยมมาเห็นความเป็นพระปฏิบัติ เขาจึงมาขอบ
ทำบุญวัดอัมพวันมากนี้ต้องคืนไป๔-๕ งาน เพราะสอบนักธรรมสนามหลวงเลื่อนเรื่อย เลื่อนไปตรงกับ
งานที่เรารับเจ้าภาพสมเด็จย่าในพระบรมมหาราชวังไว้วันหนึ่ง เลื่อนนักธรรมมาตรงเข้าอีกแล้ว จะทำ
อย่างไร นี่เป็นเจ้าภาพวันหนึ่งทั้งกลางวัน ถวายภัตตาหารเช้าด้วย เพลดด้วย กลางคืนก็มีสวดพระอภิธรรม
แล้วก็มีผู้เป็นเจ้าของกัณฑ์เทศน์ด้วย รวมแล้ว๘๐,๐๐๐ บาทผมเป็นเจ้าภาพ

สำหรับญาติโยมก็ดี พระสงฆ์องค์เจ้าก็ดี ปฏิบัติให้เหมือนกันให้หมด ทำอะไรเป็นนักปฏิบัตินะ เย็น
ก็มาสอบอารมณ์กันดู แล้วก็กลางวันมีเวลาตั้งเยอะ ก็ขอเรียนว่า เดินจงกรมอย่างต่ำต่อ๑ ชั่วโมง นั่งให้
ได้ ๑ ชั่วโมง ให้ติดต่อกันไป รับรองไม่เกิน๗ วัน ท่านต้องได้ของเยอะ ได้มากด้วย ไม่ใช่ไปนั่งคุยกัน
แล้วก็ไปเคาะกุญแจกัน ไข้ได้หรือ คุยกันนะเสียอารมณ์เลย เดินชั่วโมงนี้ได้แล้ว ชั่วโมงถัดไป๑ ชั่วโมง
๑๐ นาที นั่งชั่วโมง๑๐ นาทีค่อยๆเลื่อนไป อย่างเอามาก แล้วก็เลื่อน ชั่วโมง๒๐ ชั่วโมง๖๐ เป็น ๒
ชั่วโมง แล้วก็นั่ง๒ ชั่วโมง ได้ผลแน่ๆ พอทำเสร็จแล้ว เวลาจำกัดต้องมาฉันทเพล ต้องนั่งลดลงมา ได้
ไม่ได้ เพราะเวลามันเหลืออยู่๒๐ นาที อย่าให้เสียเวลาไปเปล่า ๒๐ นาที ก็นั่ง ๑๐-๒๐ นาที ก็เดิน อย่า
ให้เสียเวลา เพราะอีกเดี๋ยวจะ เดี๋ยวจะไปฉันทเพล เดี๋ยวจะฉันทเข้า ไม่ต้องนั่ง ก็มันเสียเวลาไปทำไมเล่า
น้อยก็ได้ ทำน้อยก็ได้ ถ้าเวลามากนั่งมาก เดินมาก เวลาน้อยเดินน้อย นั่งน้อย นี้อยู่ตรงนี้เป็นปัญหา จ
แก้ปัญหา ถ้าเวลา ๑๐ นาที ก็นั่ง เดินไม่ทันก็นั่งเอา เดินไม่ทันอย่าให้มันเสีย จะทำอะไรก็กำหนด

จะทำงานก็กำหนดนี่เราต้องทำงานจะหิบบก็กำหนด นี่เป็นกรรมฐานทำงานมากมีกรรมฐานมาก ทำงานน้อยมีกรรมฐานน้อยไม่ทำอะไรไม่ได้กรรมฐานเลยนะ ไม่ได้แม้แต่น้อยเลยนะ ขอเรียนถวายพระสงฆ์องค์เจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป การทำงานนี่นะเป็นการกรรมฐาน จัตุตถะในการแก้ปัญหา ชีวิตนี้จะแจ่มใส ชั้น ๕ ก็จะแจ่มชัด รูป นาม ชั้น ๕ เป็นอารมณ์ก็เกิดผลดังได้ชี้แจงแสดงมา ณ บัดนี้

ขอให้พระเถระ และญาติโยม พุทธบริษัท กลับไปบ้านโปรดเดินจงกรม ต้องเดินก่อนนั่ง เดิน ยืน ก่อน ยืนแล้วมาเดิน คือ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ยืนแล้วดีเดินจงกรม จะเอา ๑ ชั่วโมงหรือ ๓๐ นาทีที่บ้านของ โยม เดินแล้วก็นั่งตามกำหนด นั่งแล้วก็นอนพักผ่อน กำหนดพองหนอ ยุบหนอ ไปจะหลับตอนพอง หรือตอนยุบก็กำหนดต่อไป ลูกมาได้ไม่ได้ ทำงานอื่นก็เดิน เราก็เดินอยู่แล้ว เดินไปครึ่งข้าง เดินลงไป ข้างล่าง เดินไปเหนือไปได้ ก็เอาสติใส่ไว้ที่เท้าไปสิ เดินมีกำหนด ขว้าง ซ้ายข้างไป ถ้าจะเดินเหนื่อย สติมันก็จะเร็วขึ้น **ช้าเพื่อไว เสียเพื่อได้** นี่ทำความเข้าใจในธรรมะนี้ชะหน่อยนะ ถ้าไม่เข้าใจ โยมจะทำอะไร ไม่ได้ผล บ่นว่าไม่มีเวลาเดินจงกรม ไม่มีเวลานั่ง ก็เดินไปเหนือมาได้ละ ว่าไม่มีเวลาได้อย่างไร ก็เราสติ ใส่เข้าไปตอนเดิน ตอนนั่งก็สติ ตอนนั่งกำหนดหายใจเข้าออก เอาสติใส่เข้าไป ลมหายใจเข้าออก มัน หายใจอยู่แล้ว ก็เอาพองหนอ ยุบหนอเท่านั้นเองทำไม่ได้กลับไปตั้งกรรมฐาน เลยไม่ได้อะไร

สุดท้ายนี้ก็ขอความเจริญรุ่งเรืองในธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ และของจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุก นาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ปิดทองหลังพระ

พระราชสุทธินิยมมงคล

ขอเจริญสุข ท่านอุบาสกอุบาสิกาทุกๆท่าน และท่านพุทธศาสนิกชน ตลอดทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ เถรานุเถระภิกษุภิกษุณี สามเณร และท่านผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ วันนี้ถือว่าเป็นสิริมงคลอีกวันหนึ่ง คือเป็นวันพระสิ้นเดือนแล้ว อีก๒๔ นาฬิกา ค่ำวันนี้ก็จะเปลี่ยนวาระเป็น ๑ ค่ำ เดือน ๗ ต่อไปเข้าไปสู่ภาวะแห่งการส่งเสริมพระพุทธศาสนาวิสาขบูชา ในกลางเดือนหน้านี้ อีกประการที่สอง วันนี้เป็นวันพืชพันธุ์ธัญญาหาร วันพืชมงคล ที่พระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้าท่านทรงจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ เข้าไปทงเมื่อวันก่อนทรงได้ดำเนินงานเพื่อให้กำลังใจเกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน ทรงเกี่ยวข้าวด้วยพระองค์เอง อันนี้ถือว่าเป็นสิริมงคลอีกวันหนึ่ง เป็นวันพืชมงคล

ตลอดสองปีมานี้ เราก็ได้ทำสิริมงคลถวายเป็นพระราชกุศลแต่สมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี คือทำบุญ ๗ วัน ทำบุญ ๕๐ วัน ทำบุญ ๑๐๐ วัน ถวายเป็นพระราชกุศลตลอดมาไม่ขาด แล้วเลี้ยงผู้ต้องขังในเรือนจำ ทั้ง ๗ วัน ๕๐ วัน ๑๐๐ วัน

เราทำบุญ สวดธรรมจักร ถวายเป็นพระราชกุศลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้าเฉลิมฉลองวาระครบ ๕๐ ปี เราทำถวายทุกวันที่๕ อย่างที่ท่านทั้งหลายมาร่วมกันทำที่วัดอัมพวันนั้นตลอดมาวันขึ้น มิถุนายน ๒๕๓๕ ครบ ๕๐ ปีเต็ม ก็จะหมดรายการสวดธรรมจักร เวลา ๔ โมงเช้า เจริญพระธรรมจักร ถวายภัตตาหารเพลภิกษุสงฆ์องค์เณร และเลี้ยงผู้อยู่ในเรือนจำ ๘๕๐ หรือ ๘๗๕ จำไม่ได้ แต่ ๘๐๐ เกิน และจะเลี้ยงผู้คุมเรือนจำทั้งหมด แจกความพัสติเรือนจำ ผู้บัญชาการเรือนจำทราบแล้ว จะทำกับข้าวไป ทำที่จังหวัดสิงห์บุรี เลี้ยงกันเป็นการใหญ่ เข้าต้องการจะรับประทานอะไรก็เลี้ยงให้อย่างดีด้วย เป็นการฉลองกาญจนาภิเษกอย่างดียิ่ง

ก็ขอให้พี่น้องอุบาสกอุบาสิกา พุทธศาสนิกชน ฉลองยิ่งใหญ่กันเสียที สร้างความดีในวันวิสาขะด้วยที่จะถึงกลางเดือนในโอกาสข้างหน้า ฉลองตัวเอง ฉลองความคิดครั้งอดีตที่ได้เห็น้อยากลำบากพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้าก็ทรงเห็น้อยากพระวรกายมากหลายยิ่งกว่าพวกเราหลายเท่า เราก็จะทำถวายเป็นพระราชกุศลท่านบ้าง ทำความดีอีกหลายเท่า สองคูณขึ้นมา เพิ่มพูนบริบูรณ์ในกาญจนาภิเษกและเพิ่มพูนบริบูรณ์ถวายเป็นพระราชกุศลแด่ดวงพระวิญญาณสมเด็จพระเจ้าให้มากเพิ่มขึ้น หน้าที่ที่พวกเราทำให้ยิ่งใหญ่ สร้างความดียิ่งใหญ่ อย่านำไปสร้างความชั่วยิ่งใหญ่เลย ขอโปรดรักษาความดี ละความชั่ว สร้างดี

ให้ดีต่อไปเถิดประเสริฐที่สุดท่านทั้งหลายจะใหญ่หรือจะเล็ก จะเด็กหรือจะผู้ใหญ่ จะน้อยเนื้อต่ำต้อยก็ตาม
ควรจะเร่งรัดพัฒนาชีวิตให้มันแจ่มใสให้มากขึ้น ให้เกิดแสงสว่างมากกว่าทุกปีที่ผ่านมาให้อายุของเรา

เหลือเวลาอีก ๕ เดียวก็จะจบรายการแล้ว เราสวดมาปีกว่าแล้ว ได้จับบัญชีไทยทาน๔ ล้านเศษแล้ว
ก็จะถวายเป็นพระราชพิธีสร้างความคิดแคลในหลวง **ทูนชัยพัฒนา** ของท่าน จะได้นำไปพัฒนาประเทศชาติ
ต่อไป ความเห็นจะทราบชัดต่อพระองค์แล้ว

ท่านทั้งหลาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านตรัสว่า“**ปิดทองหลังพระดีกว่าหน้าพระ**” ไม่มีใคร
รู้แต่เราก็รู้ดีว่าเราคืออกดีใจที่ได้ทำความดีให้กับประเทศชาติ ทำประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ทำประโยชน์
ต่อพระมหากษัตริย์ได้ถึงปานฉะนี้ เราก็รู้สึกดีใจของเราขึ้นอกชื่นใจ จะเหนื่อยยากแสนจะยากก็ต้องสู้
จนกว่าจะหมดลมหายใจ ถวายเป็นพระราชพิธีต่อองค์พระราชินี ที่เรียกว่าพลีกรรม ถวายเป็นราชพิธีและ
บุพเพเปิดพลี สร้างความคิดถวายองค์พระราชินี ตลอดทั้งปู่ย่าตายายบรรพบุรุษไทยสืบเนื่องสืบคนมาจน
บัดนี้ ก็ขอให้สร้างความคิดกันให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทำแบบปิดทองหลังพระก็ได้ อย่าไปปิดทองหน้า
พระเลย **ทำบุญเอาหน้า ศรีท้าวหัวดำ** ไม่ได้เลย ปิดทองหลังพระดีที่สุด ใครจะเห็นไม่เห็น ถึงคนดิมิ
ปัญญาหนีไปอยู่ในถ้ำก็ยังมีคนไปเห็นพระราชทานนิมิตไปว่า เจอช้างเผือกเข้ามาในเมือง โหรแสร์งกล่าว
วาจาวา จะมีคนกาลีสืบบ้านกาลีเมืองอยู่ในนี้ คนมีวิษามันจะมาแย่งราชบัลลังก์แล้วก็สั่งให้นำตัวประหารชีวิต
เสียมุขอมาตย์ราชบริพารมีลูกคนหนึ่งไปเรียนวิชาที่อาจารย์ทิศาปาโมกข์แห่งเมืองดักศึลากลับมาใหม่ๆ มี
วิชาทั้งยุทธวิธีเพลง อาวุธ ยุทธโศปกรณ์ ทั้งศิลปหัตถกรรม ลวดลายเก่งมาก ทั้งกำบังและหายตัว เลข๗๐
ลูกชายให้รับหน้าหน้าหายหน้าไปซะ พระราชาจะจับตัวประหารชีวิต

นี่แหละ คนเราเป็นอย่างนี้แหละหนอ เลขก็หลบหน้าหนีไปอยู่ไกล ๑๖ โยชน์ เข้าไปอยู่ในถ้ำ คนมี
ฝีมืออยู่ที่ไหนมันจะแสดงฝีมือเรื่อย ไปอยู่ในถ้ำ ๑๖ โยชน์ ห่างจากพระนคร ๑๖ โยชน์ เลขก็ไปเจริญ
สมาธิบำเพ็ญจิตภาวนาอยู่ในถ้ำ ๑๖ โยชน์เกิดอภินิหารเกิดแสงสว่าง จึงได้จารึกลวดลายต่างๆ วิจิตรพิสดารอัน
ถ้ำ ด้วยฝีมือของตนเอง คนโง่ๆมันจะไปอยู่ที่ไหนมันก็ปลุกโง่ๆ เขียนโง่ๆ

คนที่ไม่มีฝีมือจะแสดงฝีมือตลอดรายการ ถึงจะหลบหนีหน้าหนีไปอยู่ในถ้ำ ในหวมันก็อดแสดงไม่ได้
พญาพาลอิจจว่าใครคนดิมิวิชาพระราชจะประหารชีวิตให้หมด พระสุบินนิมิตว่าช้างเผือกเข้าเมือง แต่
พญาพาลก็ไปเสแสร์งให้สินบนโหร บอกว่าคนดิมิวิษามันจะมาแย่งเมือง คนกาลีสืบบ้านกาลีเมืองให้จับมา
ประหารชีวิตให้หมด

ในเวลาถัดมากคนคิมิวิชาหนีไปหมดแล้ว เหลือแต่คนโง่ๆ พวกเข้ากับคันทันอยู่ในเมืองนั้น ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็เกิดกฎ ฎาพาลเกิดกบฏจับ मुखอำมาตย์คือบิดาของกระทาชาย จับขังคุก หาดับญต่อบ้านเมือง แล้วก็ตีพระนครรบพุ่งชิงชัย พระมหากษัตริย์ก็หนีไป พอดีก็กลับมาได้แต่ก็ไม่รู้จะครองพระนครได้อย่างไรเพราะพญาพาลมันครองเมืองแล้วกะจ้องจ้อง กะจ้องจ้องเจ้าข้าเอ๋ย ใครคนคิมิวิชาผู้พาราได้ จะให้ทรัพย์สินเงินทอง จะให้ทองเท่าลูกฟักหนักเท่าลูกแพง ให้พระนครกึ่งหนึ่ง กะจ้องจ้อง กะจ้องจ้อง เจ้าข้าเอ๋ย เป็นต้น ก็ยังหาใครไม่ได้ หากคนคิมิวิชาไม่ได้เพราะว่าหนีไปไกลมากถึงกระนั้นก็ยังมียคนออกไปเห็นไม่ได้ ตาเฒ่าสองคนตายอยู่ในไพรสมณฑลมีอาชีพทำไร่แดง ทำไร่พืชพันธุ์ธัญญาหาร ก็ไปพัทกรม พักแแดด พักฝนเข้าไปอยู่ในถ้ำ ก็ไปเห็นลวดลายก็เอ๊ะใครมาเขียน

คนมีฝีมือไปอยู่ที่ไหนคิมิวิชา คิมิวิชาไปอยู่ในถ้ำ ถ้าก็คิมิวิชาไปอยู่บ้านกระท่อมก็กลายเป็นปราสาทราชวังไป กลายเป็นบ้านใหญ่บ้านโต อันธพาลไปอยู่บ้านใหญ่บ้านโตก็จะเหลือแต่กระท่อม อันนี้เรื่องจริงในพระราชชาติที่พระองค์ได้ทรงเสวยชาติที่เมืองตักศิลาตามลำดับมา อันนี้มาชี้แจงให้โยมฟังในวันนี้ มันเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะ เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพ คนคืออยู่ไม่ได้ต้องหนีไปอยู่ในถ้ำทำให้คนออกจู่ดไปเห็นไม่ได้ ถึงจะมีฝีมือดีอย่างไรก็คนรู้จนได้ ตาเฒ่าแก่ยายแก่ก็ไปเห็นเข้า ว่าเอ๊ะใครมีวิชามาเขียน อักษรเขียนลวดลายสวยงามมากทำถ้ำ นั้นให้เป็นอย่าง เทวสถานวิมานแดนสวรรค์

ในที่สุดก็ไปเจอเข้า ไปเจอก็มาบอกกับ मुखอำมาตย์ กะจ้องจ้อง กะจ้องจ้องเจ้าข้าเอ๋ย ใครคิมิวิชาไปคู่ พระพาราที่จะยกพระนคร ยกทองเท่าลูกฟักหนักเท่าลูกแพงแดงโม้กว่าไป พอได้ยินกะจ้องจ้อง กะจ้องจ้อง เจ้าข้าเอ๋ย กระทาชายหนุ่มผู้เป็นพระเอกหนีต่อไปอีก หนีต่อไปอีก กลัวเขาจะมาจับเอาไปประหารชีวิต พวก मुखอำมาตย์และบริพารก็เข้าไปเห็นลวดลายและฝีมือในถ้ำ คิมิวิชาปัญญายังมีอยู่ที่ในป่าอีกหรือ ก็เนื่องจากกระทาชายนั้นเข้าไปอยู่ในถ้ำ ไปนั่งสมาธิเจริญจิตภาวนา ก็เกิดแสงสว่างเกิดวิษามังคงดารง ศาสตร์ มีวิชาความรู้เพิ่มขึ้นอีกคือ ช้างเผือก ช้างเผือกมันอยู่ในป่าแห่งความสงบถ้าคนไหนมีจิตสงบ ปราภกรรมคนนั้นเป็นช้างเผือกคือผู้มีปัญญา คนไหนจิตไม่สงบเป็นช้างเผือกไม่ได้ ไม่ได้อยู่ในป่า ป่านี้แปลว่าความสงบ เรียกว่า “รุกขมุล” มีสติจะ มีความจริงใจ และจริงจัง ต่อตนเองและต่อบุคคลอื่นด้วย

คนไร้ความจริงจะเป็นทุกสิ่งใช้ไม่ได้ จะเป็นหญิงก็ใช้ไม่ได้ เป็นชายก็ไม่ได้ ไร้ความจริง ขาดสติจะขาดเวลาอันเป็นประโยชน์ของชีวิตของชา ไหนเลยละ เขาจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเองได้ มันก็ไม่เป็นประโยชน์อันใดเลย ผู้ดีมีปัญญาก็หนีต่อไปอีก คนคิมิปัญญาก็จะทำแต่ประโยชน์ มีแต่ผลงาน ส่วนคนพาลชอบหาเรื่อง เขาชอบรุ่งเรื่องเขาก็พัฒนาตัวเอง ด้วยการเจริญพระกรรมฐานเป็นการพัฒนาตัวเองให้

รุ่งเรื่องวัฒนาสถาพร ลูกมุขอำมาตย์คนนี้ก็หนีต่อไปอีก หนีไปอยู่ในถ้ำ ำนั้นต่อไป ก็แสดงฝีมือต่อไปอีก
นั่งเจริญสมาธิ ถ้ำนั้นเป็นถ้ำทอง เป็นถ้ำเทพเจ้าทั้งหลายสิ่งสถิตก็ทำให้ถ้ำนั้นกลายเป็นความศักดิ์สิทธิ์
บุคคลที่ไปพบเห็นก็ได้ไปศึกษาเล่าเรียนศิลปหัตถกรรมในถ้ำนั้น

นี่แหละท่านสาธุชนทั้งหลาย คนที่อยู่ที่ไหนเจริญที่นั่นส่วนคนชั่วอยู่ที่ไหนเสื่อมที่นั่น เลวที่นั่น
โทรมที่นั่นตลอดรายการ เรื่องจริงในชาดก ปรากรกรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงกับภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีล
สังวรในพระวินัย ท่านได้เทศนาว่าการให้พระสงฆ์ได้ทราบว่าเป็นและคนที่อยู่ที่ไหนเจริญที่นั่น คนชั่วอยู่ที่
ไหนเสื่อมโทรมที่นั่น เลยผลสุดท้าย กะจิ้งจอก กะจิ้งจอกเจ้าข้าเอ๋ย คนดีมีปัญญาโปรดได้ไปคู่พระพาล
เถิด เลยพอดีจนเต็มโคนจับ ก็ไปเจอบิดาของตน

กลับมาก็เข้าใจว่าจะถูกประหารชีวิต แต่กลับมาคู่พระพาลได้กระตาคมนี้ไม่ใช่เชื่อพระวงศ์
พระราชอาชญาบดีที่ทรงประหาร แล้วก็สิ้นพระชนม์ ก่อนจะสิ้นพระชนม์ก็บอกกับกระตาคมผู้นี้ว่า
“ลูกของมุขอำมาตย์นี้ไม่มีใครดีมีวิชาเท่ากับเจ้าเลย เราจะยกสมบัติให้ทั้งหมดเราก็จะขอลาโลกไป” ใน
ที่สุดก็ยกสมบัติพิสดานให้ พระราชมิดิตาอยู่พระองค์หนึ่งก็อภิเษกให้ กลายเป็นองค์พระราชสืบมา

นี่แหละท่านสาธุชนทั้งหลาย คนที่มีบุญวาสนานั้นแหละคือคนเจริญปัญญา เจริญสมาธิ ถึงจะมี
ปัญญา ขนาดหนีไปอยู่ในดงป่ายังมีคนไปเห็นได้ คนชั่วนี้ เหมือนลูกอำมาตย์คนหนึ่งว่าคนนี้มีวิชามา
เสนอนะอย่างโน้นบ้างอย่างนี้บ้าง นี่แหละอดรู้จริงไม่ได้หรือจะบอกให้ ความจริงต้องเป็นของจริง ท่าน
ทั้งหลายปิดทองหลังพระดีกว่า ขนาดหนีไปอยู่ในถ้ำก็ยังแสดงฝีมือในถ้ำอีก คนดีไปอยู่ที่ไหนเจริญรุ่งเรือง
เจริญวิปัสสนากรรมฐานเจริญรุ่งเรืองที่สุด ท่านอุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย เจริญวิปัสสนา ทำให้เรื่อง
ปัญญา เรื่องธาตุที่เดชาอนุภา เรียกว่าบารมี เรามาที่นี่ เรามาสร้างบารมีนะ โยมนะ ไม่ใช่มาเที่ยวเล่น ไม่ใช่มา
คุยกัน ไม่ใช่มาโกหกกัน ไม่ใช่มาหลอกลวง ไม่ใช่มาล้วงกระเป๋าคนนะ

เมื่อสองวันนี้ล้วงกระเป๋าคนไปแล้ว อีกคนหนึ่งกราบพระมัวแต่อะระหังสัมมา ไม่ได้ดูกระเป๋า อะ
ระหังสัมมา สัมพุทโธ ภักวา.. สังฆัง นะมามิ แล้วก็ลืมตาขึ้นมา พวกเขากระเป๋าไปเลย ระวังนะไม่รู้มัน
แฝงมาอย่างไร โยมอุบาสิกาทั้งหลาย คนมีปัญญาไปอยู่ที่ไหนเจริญที่นั่น คนใดจะมีปัญญาเล่า ก็กำหนด
จิตให้มีสตินี้แหละ ถึงจะมีปัญญา

ในเมื่อมีปัญญาแล้วก็จะแสดงออกบอกให้ทราบว่าเขาเป็นผู้มีปัญญา คนโง่ก็แสดงออกบอกตัวให้เขา
รู้ว่าตัวนี้แหละโง่ที่สุด คดในข้องอในกระดุกที่สุด นี่คนดีมีปัญญาจะไปไหนก็จะมีแต่ผลงาน คนพาลที่ชอบ
ไปหาเรื่องหาราว คนชอบรุ่งเรื่องต้องพัฒนาตัวเอง

การเจริญกรรมฐานเป็นการพัฒนาตัวเอง เป็นการทำให้มั่นคงทางศาสตร์ จะได้มีวิชาความรู้ มีลูกมีหลานจะได้เรียนเก่งแรงก้าวหน้าคือปัญญาญาณ รอบรู้ในกองการสังขาร ไม่ใช่ นั่งกันไปสวรรค์ นิพพาน เอาแค่ปัญญาญาณคือวิสุทธิญาณ ญาณวิสุทธิทำให้จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ ผุดผ่องเหมือนทองคำ ธรรมชาติ นั่นคือตัวข้างเผือก ประจำบ้าน ประจำเมือง ประจำถิ่นประจำฐาน ประจำบ้านของตน เรียกว่า ข้างเผือก หรือข้างปัจฉิมภาค หรือข้างยุทธหัตถีของพระนเรศวร ข้างเผือกเช่นเดียวกัน ผู้มีปัญญาเป็นขั้วก็มีปัญญา เป็นคนก็มีฤทธิ์เดชเดชา มีบารมี ที่ได้สร้างมานาน

คนที่สร้างบารมีนั้นจะมีแต่ความเพียร ก็ที่โยมทำกรรมฐานนี้ สร้างบารมีนะ เดินจงกรมอย่างเหยาะเหยาะ เดินให้มันตรงไปตรงมา ตั้งสติให้ขำที่สุด เดิน ๑ ชั่วโมง ต้องนั่งให้ ๑ ชั่วโมง นี่สร้างบารมี เดินตั้งสัจจะไว้ ๑ ชั่วโมง กลับไปเดิน ๓๐ นาที นั่ง ๓๐ นาที ต้องเดิน ๑ ชั่วโมงให้มันได้ ๑ ชั่วโมง ถ้าโยมผู้ได้เจริญกรรมฐานมาแล้ว เข้าใจแล้ว รู้แล้ว ซึ่งแล้ว ก็ตั้งสัจจะเอาเอง เดิน ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง เดิน ชั่วโมงครึ่ง นั่ง ชั่วโมงครึ่ง เดิน ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง นอน ๒ ชั่วโมง กำหนดพองหนอยุบหนอไปจนกว่าจะหลับไป อย่างนี้เป็น การสร้างบารมี ที่โยมมาวัดต้องการมาสร้างบารมี สร้างให้มีวาสนา ถ้าคนไหนมีความเพียรคนนั้น มีบารมี คนไหนไม่มีความเพียรไร้บารมีไร้วาสนา จะไม่มีปัญญา กตเวทิตาธรรมต่อผู้มีบุญคุณเลย

ขอฝากท่านไปคิดตีความหมายนับอะไรลูกमुखอ มาตย์มีปัญญาญาณ มีวิชาเรียนจบจากเมืองคักศิลา อาจารย์ศึกษาโมกข์ ไปมีอภินิหารในถ้ำ ถ้าหากว่าองค์พระราชา อำมาตย์อันธพาลถ้ามันไม่พาลหาเรื่องให้แล้วนั้น ท่านกระต๊ากษายลูกमुखอ มาตย์คงไม่ได้ดี พอเรียนจบวิชาการก็จะมารับใช้องค์พระราชาเป็นเสมียน หรือผู้รับใช้เท่านั้นเองนะ แต่บิดาอำมาตย์ต้องให้ลูกหนีออกจากนครไป

นี่แหละบารมี **มารไม่มีบารมีไม่เกิด** หนีไปอยู่ในถ้ำก็เจริญสมาธิ เลยก็แสดงฝีมือออกกวาดลดาอย่างชัดเจน นี่แหละหนีเข้าไปในถ้ำก็เหมือนกับเรา หนีจากบ้านมานั่งสมาธิเข้าถ้ำแบบนี้ โยมจะได้อภินิหารแห่งบุญ ขอให้ทำจริงเหมือนกับกระต๊ากษายคนนั้น แล้วก็กลับร้ายกลายเป็นดีสร้างความดีในถ้ำ ทำให้แถวถ้ำนั้นมีราคา ทำให้แถวถ้ำนั้นมีกลุ่มเป็นเมืองขึ้นเมืองหนึ่งเรียกว่าเมืองนอก แล้วมาครอบครองเมืองในก็มีทั้งเมืองนอกเมืองในเลยที่จาริกอักษรไว้นั้นกลายเป็นประวัติศาสตร์ กลายเป็นพิพิทธภัณฑ์มาจนทุกวันนี้ ที่ **ภูเขาภูกปตา** เป็นพิพิทธภัณฑ์หลายพันปีมาแล้ว ก็นับวันเป็นหมื่นๆปีมาจนบัดนี้ นี่แหละคนดีอยู่ที่ไหนเป็นประวัติศาสตร์ คนชั่วร้ายอยู่ที่ไหนไม่มีประวัติศาสตร์เลย ไม่มีใครบันทึกเป็นหลักฐาน ที่เขานบันทึกประวัติศาสตร์นั้น มีหลักฐานมีความดีติดเชื่อใจมาหลายหมื่นปีมาจนบัดนี้

นี่แหละท่านผู้มานั่งกรรมฐาน เดินจงกรม สร้างบารมีของตน เดินไม่ไหวต้องให้ไหว ตายให้มันตาย นั่งกำหนดปวดหนอ ปวดหนอ หายใจเข้าออก พองหนอ ยุบหนอ ทำไปให้ได้จังหวะ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ให้มันได้ กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง สัก ๑๕ นาทีได้ไหม เอาแค่ ๕ ครั้งแต่ไม่พอ ๑๕ นาทีหรือ บางคนยืนเอง ๑๕ นาทีเลย ยืน...หนอ... ยืน...หนอ... ยืนปลายเท้าขึ้นมาหนอ กลับดีไปได้ บอกหลวงพ่อกะหนูยืน ๑๕ นาที ข้อเท็จจริงเราไม่ได้บอกให้ยืน ๑๕ นาทีหรือ บอกให้ยืน ๕ ครั้ง เขาทำมากก็กลายเป็นไปได้เห็นใหม่ยิ่งมากยิ่งขึ้น ยิ่งน้อยไม่ดี เอ๊ะกลับดีไปได้บอกหนูที่ ๑๕ นาทีเดี๋ยวนี้คล่องแคล่วหมดแล้ว พอรู้ว่าหลวงพ่อบอกให้ยืนหนอ ๕ ครั้ง เรื่องเล็กไปเลย

นี่แหละออกมามีอย่างนี้ นะ มันเมื่อยปวดหรือ กำหนดให้ได้ สร้างบารมีเวทนาบ้างซิ ปวดหนอ ตายให้มันตาย ตายให้มันตาย เต็มรู้กฎแห่งกรรมว่าทำกรรมอะไรไว้ มันจะแสดงออกมามทางคนก็เดินเลย บางคนไอ้ปวดจะตายแล้ว เบาหน่อย อย่าทุบมันเลย เบาหน่อย อย่าทุบมันเลย ครั้งอดีตที่ผ่านมาเมื่อเป็นเด็กไปทุบหมา หมามันก็ร้องยิ่งทุบใหญ่หมามันก็ร้อง ทำไม่ถึงทุบ น่าเสียใจด้วย ไปซื้อหมูมาครั้งก็โหมแขวนไว้ที่หัวบันได สุนัขมันหิวก็เอาหมู ไปกินซะ ตัวเองก็ไม่คิดสงสารสุนัข ก็จะไปซื้อใหม่ก็ได้ ก็ไปค้ากระบองมาแล้วเอาเชือกผูกคอมัน ดีเอา ดีเอา มันก็ร้องให้ช่วย นี่แหละท่านสาธุชนที่รักทั้งหลาย อาตมาขอเสนอแนะ ใครหนอที่กตัญญูต่อเจ้าของ ไม่เกินหมา ดีทั้งตายเลย ดีทั้งตายต่อหน้าอาตมา ไม่เคยกั๊กเจ้าของเลยนะ แต่คนนี่ระวังนะ ไปตีมันเข้าไปเตะมันเข้ารัศคอรานะ ถ้าสุนัข ขอประทานโทษถ้ามันไม่เป็นบ้า เราเป็นเจ้าของเลี้ยงมันทุกวันตีมันอย่างไรมันก็ไม่กัดเจ้าของ มันร้องตลอดรายการ อาตมาก็ไปพอดินะ โยมขอบิณฑบาตเถอะ ขอบิณฑบาตเถอะอย่าไปตีมัน มันเรื่องอะไร มันเอาหมูไปกิน เอาละอาตมาจะให้คนขับรถไปซื้อมา ๒ กิโลเลย ไม่ยอม ดีหมาซะตายเลย กระทั่งตายแล้วมันยังกระดิกหางอยู่ น้ำลายปากมันยืด หมอลมหายใจแล้วหางมันยังกระดิก แป๊กๆ แสดงความจงรักภักดีต่อเจ้าของที่สุดกระทั่งตาย

นี่แหละ แล้วโยมคนนี้นั่งมานั่ง ปวดไอ้ๆ ปวดจิ้งๆ ตายแล้วๆ ร้องแบบนี้ ตายแล้วๆ ปวดจิ้งๆ ตายแล้วๆ ตายให้มันตายกำหนดไป กำหนดไป กำหนดไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป นิमितมาแล้วว่าตีหมาตาย เป็นความจริงทุกประการ นี่แหละสร้างบารมีใช้เวรใช้กรรมชะบ้าง บางคนก็มานั่ง ปลวกขึ้นกิน มดกิน บางคนก็แมลงสาบมาเยะเยะไปหมด ไม่ต้องหิวนะเราทำเขาไว้ ใช้หนี้เขาไปบ้าง ใช้หนี้บ้าง ยุบกัดนี้มันก็ไม่ดีเหมือนกัน แต่มันก็มีปัญหาอยู่อีกอันหนึ่งยุบก็น่าสงสารมัน ไม่มีใครมีนาจะเขา มันก็เอาที่เราก็กินมันบ้างก็ได้ อย่าไปทุบมันเลย ถามว่าโยมทำไมตบยุบล่ะ ไอ้หลวงพ่อกันไม่ได้ฆ่ามันหลอกมันกันฉันก็ตบที่มัน เลยพอดิไปตบเจอยุบแท้ ความจริงไม่ได้เจตนาจะฆ่ายุบเลย มันกัน อย่างเช่นมันคันข้างหลังนี่นะ เกาแบบนี้ก็ไปโดนยุบตาย ไม่ได้เจตนาคิดไม่ขาดหรอก ไม่ได้เจตนา ถ้าคันอีกล่ะ ฉันก็เกามันอีกซิแล้วเกา

ยังงี้ แล้วทำไมไปตบละ ฉันไม่ได้ตบ ทำให้เนื้อหายขามันจะได้หายคัน เห็นโยมผู้พญาพูดกัน จริง
เท็จเอาตามไม่ทราบ ถ้าโยมทำได้แบบนี้ต้องเห็นกรรมแน่ พองหนอ ยวบหนอๆ เลิกหนอ มานั่งทำไม
หนอ แล้วหมอนอยู่ข้างๆหนอ หนุนก่อนหนอ ก็ได้หนอ นี้อย่างนี้ใช้ไม่ได้ เขาห้ามไปนั่งที่ที่นอน หัก
เพราะอะไร มันไม่มีห้ามอะไรหรือสำคัญพองหนอ ยวบหนอ มันเมื่อยจัง เห็นหนอ หมอนอยู่ตรงนี้หนอ
แล้วก็นอนหนอ แล้วก็แม่จ๋าเขาก็ตีระฆังก๊งๆ ก๊งๆ ลูกมาๆ นอนหนอๆ คุณแม่จ๋าจ๋า ฉันกำลังทำ
กรรมฐาน ไม่ต้องออกมาก็ได้ถูกต้อง ถูกต้อง โยมนี่อดทนดีทุกคน อดมาเห็นหนอ อดทนดีมาก พอนั่ง
เข้าหน่อย โอ๊ย...ปวดจัง ขอเจริญพร อดทนทำให้มันได้ผล บารมี บารมี สร้างกุศลบุญราศี ขาดบารมีก็ไม่
มีความเพียร วาสนาจะไม่เกิด เสียสัจจะ สัก ๒ ครั้งทำอะไรไม่สำเร็จ ตายให้มันตาย ให้มันรู้ว่ามันตาย
ถ้าตายที่วัดอัมพวันนี่นะ จะมีโยนให้ทำศพ ถ้าไม่ต้องการมีโยนจะไปหวังไว้ไหนก็ได้ เอาอย่างไรที่พูดนี้
เรื่องจริงนะ ให้มันตายให้มันรู้ไปซิ โยมกลัวตายมั๊ยนี้ กลัวตายมั๊ย ใครกลัวตายบ้างยกมือขึ้นซิ สามี
ตายแน่ ถ้ากลัวตาย ตายวันนี้ะรักตัวยากกลัวตายรับรองได้ว่าสำเร็จความหมายของชีวิต

กรรมฐานแปลว่าอะไร แปลว่าการทำงานและหน้าที่ที่ควรจะได้รับผิตชอบชีวิต ทางเดินของสายชีวิตคือ
กรรมฐาน กรรมฐานแปลว่าอะไร ฐ ไม่ใช่ ๓ ต้องการจะให้จิตเข้าสู่จุดมุ่งหมายฐานะดีจะได้มีปัญญา
เรียกว่ากรรมฐาน กรรมฐานแปลว่าอะไร แปลว่าคำราคน ต้องคิด ใช้ชีวิตเป็นมณุษย์ ที่ท่านบวชคู่
กรรมวาจาสดถามว่า มนุสโสติ อามะกันเต ท่านเป็นมณุษย์ อันนี้การบวชถ้าเราจะเลิกซึ่งลงไปแล้วท่าน
สอบท่านสวนท่านทวนถามมาก ถามอันตรายกกรรมภายนอกเพื่อต้องการสอบซ่อมให้มันแนใจอย่างโกหก
สงฆ์ จึงต้องมาถามกันอีกครั้งหนึ่งในที่ประชุมสงฆ์ ถูกต้องแล้ว ท่านถึงจะบวชให้ ท่านจึงตั้งใจแสดง
สอนหลายชั้น หลายฐานะหลายเหตุหลายผล แต่ผู้บวชในพระศาสนานี้ การบวชจึงจะมีประโยชน์มากที่
ท่านบวชถวายเป็นพระราชกุศลในครั้งนี้ ขอให้บวชจริง บวชให้ตั้งใจได้รัตนตรัยยึดเหนี่ยวทางใจท่านได้
บุญได้ เพราะเราเป็นผู้ถวายพระราชกุศลแต่ออกจากจิตใจเราก่อน

ถ้าจิตใจเราดีมีปัญญาดวงพระวิญญาณของพระองค์จะต้องได้ผล เพราะพระองค์สูงสุดในโลกก็ว่าได้
แต่เราจิตใจยังไม่ถึงขั้น ยังไม่ถึงตอนดี แล้วเราจะเอาอะไรไปถวายท่าน มีความหมายอย่างนี้มีโทษมากกัน
เยอะ บวชถวายให้สมเด็จพระเจ้าจะพาพระธรรมสังฆราชจะไปไหว้พระพุทธชินราช จะไปไหว้วัดโน้นวัดนี้ เดียว
ก็ลาสิกขาบทแล้วท่านจะได้ผลอะไร ท่านจะได้อะไรเลยนะ บวชธรรมสังฆราช ก็ก่อนบวชเราก็ไปเที่ยว
ไม่ได้หรือ ไปปิดทองวัดพระนอนจักรสีห์ ไปวัดบ้านแหลม หรือจะไปวัดหลวงพ่อโสธร เราจะถวายเป็น
พระราชกุศลถวายเป็นราชพลีต่อองค์พระราชฯ พระมหากษัตริย์ ไปเที่ยวอย่างนั้นจะได้อะไรหรือ ไม่น่า
เสียดาย บวชเฉรอีก บวชถวายสมเด็จพระเจ้า บวชกันแล้วก็พาบิณฑบาตข้าวสารอาหารแห้งเข้าไปอีก นำ

เสียขาย น่าจะอยู่สร้างบุญกุศลให้จิตใจมีความสุข ให้เจริญรุ่งเรืองว่าพัฒนาสภาพถึงจะถูกต้องตามทำนอง
ครรลองชีวิตอย่างนี้เป็นต้น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้บุญเลยนะ ก่อนห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ท่านจะบอกใช้ให้
ตจปัญจก ธรรมเนียม ให้ธรรมเนียม ๕ มีสติปัญญาดี เป็นมนุษย์คิดเรื่องมนุษย์ได้ จะเป็นคนสมบูรณ์แบบ
คนที่สมบูรณ์แบบแล้วจึงจะห่มผ้ากาสาวพัสตร์ได้ ไม่ใช่ห่มกันได้ง่าย อุปัชฌาย์ก็รู้เหมือนกัน ผมเองกว่า
จะรู้ว่าตจปัญจกธรรมเนียมใช้เวลาถึง ๑๐ ปีนะ ๑๐ ปี ไม่ใช่ เกสา คือผม โลมมา คือขน นขา คือเล็บ ทน
ตา คือฟัน ตโจ คือหนัง ของทั้ง ๕ อย่างนี้โดยสี่โดยสัณฐาน โดยอาการของมัน พิจารณาแต่ละอย่างไป
อย่างนี้มันวิชาการใครก็อ่านออก เหนงหนังสือมาคุยได้

แต่วิธีปฏิบัตินี้มันไม่มีตัวหนังสือให้ดู ไม่ทำให้เกิดตัวหนังสือ ทำให้เกิดคุณในดวงใจใสสะอาดจึงจะ
บริสุทธิ์ นี่แหละคือธรรมเนียม ธรรมเนียมแปลว่ารับผิดชอบในหน้าที่การงานธรรมเนียมแปลว่าฐานะดี ทำ
ให้ลูกดีมีสติปัญญา ทำให้ครอบครัวมีความสุขความเจริญถ้าอยู่ที่กินดีมีศรีสุข ท่านก็เอาความสุขที่เราได้
จากการบวชเจริญพระกรรมฐานเอาไปถวายเป็นพระราชกุศลได้ ไม่มีดีอยู่ในจิตใจเลย จิตใจก็กว้าง
หละหลวมหละหละหละไหลไม่เอาเหนื่อเอาได้แล้วจะถวายตรงไหนเล่าที่เป็นความดีที่จะถวายให้แก่
ดวงพระวิญญูณาของพระองค์ท่าน ท่านผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายท่านจะเอาตรงไหนลองคิดกันดูซิ ลองคิดดูซิ
ไม่ใช่บวชกันได้ง่าย ต้องสละเวลาต้องเสียสละหน้าที่ราชการมาบวชนี่นะตั้งใจจริงๆเถอะบวชด้วยศรัทธา
บวชด้วยความเชื่อมั่น บวชให้มันจริง บวชให้ถึงใจได้รัตนตรัยยึดเหนี่ยวทางใจของท่านนั่นคือธรรมเนียม
ไม่ใช่บวชกันอยู่เฉยๆ นี่โทรฯมากเมื่อวานบวชแล้วจะเอาพระมาที่นี้บอกไม่รับแล้ว ไม่รับ บวชแล้วก็เีต
ออกตลาด นั่งร้านกาแฟนี้บวชถวายพระราชกุศลใช้ได้หรือ จะไปเที่ยวเดินกันล่ามป่าไปหรือ ได้บุญ
อะไร ถ้าจะบอกว่าบุญคืออะไร บุญคือเอาปัจจัยมาทำบุญไม่ใช่ บุญแปลว่าความสุข ความสุขเกิดจาก
อะไร เกิดจากชำระใจให้สะอาด ทำใจให้บริสุทธิ์นั่นคือธรรมเนียม ถ้าใจท่านไม่สะอาดไม่บริสุทธิ์ ท่านจะมี
ความสุขได้ไหม นตฺถิ สนฺตฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มีแล้ว

ถ้าท่านไม่อยู่ด้วยความสงบแล้วจะเอาสุขที่ไหนล่ะไปถวายเป็นพระราชกุศล คงจะไม่ได้ จะเสีย
ผลงานของท่านขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย บางแห่งเขาเล่ามา โทรฯมาเมื่อวานขึ้น บวชกันมีหมอบำรุง
หาหมอมารักษาด้วยนะ มาร้องส่งกันใหญ่เลยเฮกันใหญ่ กินเหล้าเมายากัน นี่หรือถวายเป็นพระราชกุศล ขอ
ฝากท่านผู้ปฏิบัติธรรมไว้ด้วย ที่นี้ไม่มี วันนี้คนเป็นพันนะ เราสวดธรรมจักรถวายในหลวงมาปีกว่าแล้ว
เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม สมเด็จพระสังฆราช เราสร้างความคิดถวายทุกวัน ตั้งแต่ทำบุญ ๖ วัน ๕๐ วัน
๑๐๐ วัน เลี้ยงคนในคุกหมด ให้คนในคุกในเรือนจำได้สำนึกว่าวันขึ้นห้า เขากินอิ่มหน้าสำราญเพราะว่า

เขาก็สำนึก บางคนกินด้วยร้องไห้ด้วยนี่เรื่อนจำลึงห์บุรีนี่ บอก แหมวันนี้อึ้งมาก กินแอบเปิดขนมมนมมม
มากมาย อาตมาเลี้ยงนะ ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย นี่นะข้าวสารข้างหลังข้าวสารในหลวง

ท่านนำมาถวายถึง ๑๕๐ กระสอบ ท่านบอกวัดนี้เลี้ยงคนมาก ท่านทรงเป็นห่วงใยที่วัดนี้มาก
เพียงแต่ตั้งใจจะถวายเป็นทุนชัยพัฒนาท่าน ท่านทรงนำทุนชัยพัฒนามาถวายเราก่อน นี่ท่านทั้งหลายผู้
ปฏิบัติธรรม พอตั้งใจ ท่านได้บุญแน่ตั้งใจถวาย ท่านถวายสังฆทานที่วัดนี้ ๕ ครั้งแล้ว น้ำปลาเคย
ข้าวสารเคย กัปปิยภัณฑ์เคย ทุกอย่าง ท่านกล่าวกับคนสำนักพระราชวังว่า หลวงพ่อวัดอัมพวันเลี้ยงคน
เยอะ นี่ท่านนั่งสมาธิท่านรู้นะ นี่ จะท่วมตรงไหนอะไรตรงไหน กระทั่งที่ท่านพระองค์ทรงประชวรด้วย
โรคหทัย ขณะอุทกวาริสร้างความคิดนี้ท่วมมากมายก่ายกอง๓ ปีเราแจกข้าวสารหมดไป ๓๐๐ กระสอบ
ขอเรียนถวาย ยิ่งหยิ่งได้ยิ่งหวงยิ่งอด หมดไม่มา เราไม่หวงเราไม่อด หมดมาเรื่อยๆ รวยอยู่ที่น้ำใจ

ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายทำที่จิตที่ใจ จิตอยู่ตรงไหน ไม่ใช่หัวใจนะ สอนกันผิคนัก จิตอยู่ที่ธรรมชาติ
ของชีวิต ทางอายคนะ ธาตุอินทรีย์ถึงจะเรียกว่าจิต ที่หัวใจท่านนะเป็นอวัยวะสูบลิดโลหิตไปเลี้ยงร่างกาย
เท่านั้น ถ้าหัวใจเป็นจิตเปลี่ยนหัวใจก็กลายเป็นคนนั้นไป นี่แหละเหตุผลของกรรมฐานไม่ใช่มานั่งหลับหู
หลับตาแล้วก็ได้บุญได้กุศลต้องตั้งใจ ๑. ทำด้วยความตั้งใจ ๒. ทำด้วยความเคารพ ๓. ทำด้วยจิตสงบ ๔.
ทำด้วยความถูกต้อง ๕. ต้องตั้งใจทำและลงมือทำเดี๋ยวนี้ อย่าผัดวันประกันพรุ่งเพราะเวลานี้มันรวดเร็ว
เหลือเกิน นี่หมดไปอีกหนึ่งวันแล้ว ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านเจริญกุศลภาวนาชีวิตท่านจะมีค่า เวลาท่านจะมี
ประโยชน์ นั่นแหละเอาเวลาที่ปั่นประโยชน์ถวายเป็นพระราชกุศล ไม่ใช่ไปที่ยวธรรมสัญญาณะ นี่เขาจะ
มาธรรมสัญญาบวชถวายสมเด็จพระสังฆราชแล้วไม่ต้องทำอะไรกันเลยนะ ไม่ต้องสวดมนต์ไหว้พระ ไม่
ต้องอุทิศส่วนกุศล กรรมฐานก็ไม่ทำ บางวัดนี่สิ่งห้บุรีนี่เอง บวชแล้วแยกกันไปอยู่วัดละ๒ องค์ ๓ องค์
จะไปโดนวัดกินแล้วกินนอน นอนแล้วก็กินได้บุญมากจริงๆไม่ได้ทำอะไรเลยนะ ขอเรียนถวายด้วยใจจริง ที่
วัดเรานะมีแต่ขามานั่งกรรมฐาน มุสลิม อิสลาม คริสต์มากมาย แต่พุทธแบบฟอร์มเยอะ ขอบุญช่วย ตัว
ไม่ช่วยตัวเอง

การเจริญกรรมฐานต้องการจะช่วยตัวเองหนึ่ง สองต้องการจะพึ่งตัวเองให้ได้ สามต้องการสอน
ตัวเอง ต้องเอาสติผูกจิตให้มันแน่น อย่าให้จิตหละหลวมหละหละขึ้นห้วยลงเขา มันไม่ได้ประโยชน์
โสตถิผลแต่ประการใด ขอกราบเรียนถวายด้วยใจจริงอย่างนี้ ไม่ใช่บวชกันสนุกนะ บวชต้องเอาบุญจริงๆ
เอาบุญถวายดวงพระวิญญาณให้ท่านทราบด้วยญาณวิถี ท่านจะปลื้มใจเหลือเกิน ตำรวจชายแดนที่ท่านรัก
มากอันนี้ไม่ต้องกล่าว อาตมาทราบดี ท่านเสด็จไปหมดทั้งชายแดน ชาวเขาเผ่าแม้ว ทั้งคอยดูงู ทุกแห่ง

แม้จะทรงชราภาพถึง ๘๐ เศษแล้วก็ตาม ยังต้องเสด็จตลอดรายการห้วงตำรวจตระเวนชายแดนมากรัก เหมือนยอดจิตใจของท่านเลย แต่ก่อนท่านจะสวรรคต คนในวังเล่าให้ฟังว่าท่านฝากความนี้ไว้แก่สมเด็จพระเทพฯ ให้ช่วยดำเนินงานสานต่อให้ท่าน อันนี้เขาเล่าให้ฟัง จริงเท็จไม่ทราบ ให้สมเด็จพระเทพฯ ทำต่อสานต่อสมเด็จพระย่าต่อไปเถิด อันนี้ได้รับฟังมา และเรานี้ ทนทั้งหลายตั้งใจปฏิบัติให้มันจริง ทุกสิ่งจะได้ผล ทำอะไรทุกอย่างนี้ขอเรียนถวายตั้งใจทำหรือเปล่า ตั้งใจได้ผลทุกอย่างทั้งทางโลกทางธรรม ไม่พินิจโดยเสียไม่ได้หรือไม่ได้มีศรัทธาแต่ประการใด ที่เขาบวชเกิดพระเกียรติในหลวงครองสิริราชสมบัติ ๕๐ ปี ก็ตาม บวชถวายเป็นพระราชกุศลดวงพระวิญญาณก็ตาม เห็นเพื่อนบวชก็บวชบ้าง ลงชื่อไปบ้าง เลยบวชบ้าง ไม่ได้บวชบ้างก็มี ไม่ได้ศรัทธาว่าเขาจะบวชกันก็บวชเป็นประเพณีเสียหน่อยไม่เคยบวช ก็บวชกันอย่างนี้ก็มีมากในประเทศไทย เท่าที่ทบทวนมาได้ อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าท่านตั้งใจจริงๆนะ ทำด้วยความตั้งใจ ก็คือศรัทธาหมายมั่นปั้นมือให้ถูกต้อง ถ้าเราทำอะไรไม่ได้ตั้งใจเลยนะลองไปคิดดูจะได้ผลบ้างไหม ถ้าทำด้วยความตั้งใจจริงและศรัทธา ไม่เหนื่อยเลย ไม่เมื่อย 'ไม่' ล้าแต่ประการใด เพราะความตั้งใจมันตรงที่หมายด้วย สัจจะ เว อมตา วาจาพูดแล้วต้องทำ อย่าเอาคำพูดไปทิ้ง ไม่ได้ ถ้าพูดแล้วเอาคำพูดไปทิ้งท่านจะเสียสัจจะ คนเสียสัจจะเป็นกฏแห่งกรรมนะ ทำอะไรไม่มีเหมือนพ่อค้าแม่ค้าเสียสัจจะครั้ง ๒ ครั้ง จะขายของไม่ดี จะเอาดีไม่ได้ ขายของได้ดีเงินทองเก็บไม่อยู่ เพราะเสียสัจจะ ขาดสัจจาก ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นทุกประการ นี้เราสมาทานกรรมฐานแล้วขอให้ตั้งใจทุกอย่าง ตั้งใจแล้วทำด้วยความเคารพ ทำด้วยจิตสงบ ทำด้วยความถูกต้อง ทำด้วยโยนิโสมนสิการ ใช้โยนิโสใช้ปัญญาตนเองก่อน แล้วค่อยดำเนินงานรับรองท่านจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจ จะไม่กลับไปอยู่ชั้นนอนทุกข์อีกต่อไป ชัดเจนแล้ว เคารพอะไรหรือ ทำด้วยความเคารพ เคารพตัวเอง พูดแล้วต้องทำ อย่าเอาคำพูดไปทิ้ง มันจะเสียศักดิ์ศรี มันจะไม่มีเครดิต มันจะไม่มีคนนับหน้าถือตา พูดขึ้นพูดลง พูดแล้วต้องถือสัจจะพูดจริงต้องทำให้มันจริง ทุกสิ่งสมาทานแล้วเคารพอะไรอีก เคารพสถานที่ เคารพอุโบสถ เคารพเสมา เคารพวัดวาอาราม เคารพบ้านเขาที่เราไปบ้านเขา ไม่ใช่ไปรุกอำนาจบ้านเขาได้ สามเคารพกฎหมายเคารพกติกานั้นนัดหมายไว้ ต้องเคารพรับรองท่านได้ผลแน่ๆ นี้เรียกว่าทำด้วยความเคารพอย่างแท้จริง เราไปกรุงปารีสฝรั่งเศส เราก็ต้องเคารพกฎหมายกติกาสองฝรั่งเศสเขาห้ามอย่างไร อย่าฝ่าฝืนแต่ประการใด ได้ผลแน่ๆ ทำด้วยจิตสงบ

ถ้าจิตของท่านสงบไม่ฟุ้งซ่านไม่วุ่นวายแล้วท่านจะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองมีแต่ความสุขมีแต่ปัญญา มันจะออกมาด้วยความถูกต้อง ท่านจะมีแต่ปัญญา จะฝึกอ่านเขียนเรียนวิชา ถ้ามีบุตรธิดาจะเรียนเก่ง ก้าวหน้า เป็นกฏแห่งกรรมนะที่นี้ได้ตำราไว้เยอะ คนมักกันเป็นร้อยเป็นพันมากมายก่ายกอง ก็เป็นครู

กระผมเอง แต่กระผมเป็นลูกศิษย์ ดูหน้าคูตาเรียนเข้าไว้ หน้าตาอย่างนี้มันจะเป็นอะไร หน้าแบบนี้สวย
อย่างนี้มันจะน่าเกลียดแค่ไหนมันจะไปแค่ไหนอย่างไร นี่ก็คือกรรมฐาน กรรมฐานก็ต้องการจะมาอ่านตัว
ให้ออก บอกตัวให้ได้ ใช้ตัวให้เป็น จะได้เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฐิ จะได้ตำริชอบ จะได้ประกอบกุศล
เป็นหลัก ฐานประการสำคัญตรงนี้ สำคัญมาก

นี่แหละที่พูดไว้สองสามวันที่แล้วว่าอ่านหนังสือใครก็อ่านออก แต่กรรมฐานไม่ต้องมีตัวหนังสือ
อ่านให้มันออกให้มันชัดขึ้นมาในดวงใจว่าอะไรเป็นอะไร ดีหรือชั่วประการใดทุกคนรู้ที่นั่น ท่านทั้งหลาย
ที่ท่านมาก็รู้ว่าอันนี้มันดีนี่ไม่ดี นี่ชั่วอย่างนี้ อย่างนี้มันไม่ดีรู้ด้วยกันทุกคนเป็นศีลธรรมด้วยกันที่นั่น มี
ความรู้แต่ตามปกติแล้ว มีความรู้สูงงานใหม่ฐานท่านจะดีท่านจะมีปัญญาจะเหมือนกันไหม คนเรานี้ต่างกัน
โดยฐานะ ต่างกันด้วยปัญญา ต่างกันด้วยเหตุผล และทุกคนนี้รวยเหมือนกันไหม มีสมองดีสมองไม่ดี
เหมือนกันไหมก็ได้หมายความว่า สมองดีกับสมองไม่ดี ไม่ใช่อยู่ที่สมองมันอยู่ที่ความเพียรอยู่ที่ความ
ตั้งใจความพยายาม วิริเยน ทุกขมจเจติ บุคคลล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียรอันนั้น ถ้าไร้ความเพียรขาด
เหตุผลท่านก็ไม่ได้กุศลเจตนาไม่ได้ประโยชน์ในจิตใจของท่านแต่ประการใด ก็อ่านนิทานตั้งแต่เรียนชั้น
ประถมคือนิทานอีสป กระจายกับเต่ามันแข่งกัน สู้เต่าไม่ได้เลย สู้เต่าไม่ได้ เต่าขาสั้นกว่ามันพยายามเดิน
ของมัน ขาสั้นก็เดิน กระจายมันประมาท ขามันยาวก้าวเดียวมันก็ชนะเต่ามันมัวไปนอนชะ ประมาทใช่
หรือไม่ประการใด กระจายลุกขึ้นมา ตาย เต่าจะถึงธงชัยแล้ว กระจายอดลมเอือกแพ้เต่านี่แหละเป็นหลัก
สำคัญ

กระผมเองเมื่อเป็นเด็ก ก็ขอกราบเรียนถวาย ไปเลี้ยงเป็ด เล่าให้พระฟังเรื่อยๆ เลี้ยงเป็ด หนองมัน
แห้งเราไปหาหอยโข่งมาทูลให้เปิดกินสร้างบาป เป็นเด็กยังไม่รู้ แม่เลี้ยงเป็ดเป็นพัน เราก็ได้หอยโข่งตัว
หนึ่ง เขียนหนังสือ ชื่อเราวันเดือนปี เขียนเวลา แล้วโยนหอยโข่งทิ้งไป หนองมันเกิดแห้งแล้วก็ฝนมันตก
มากมาย แล้วเราก็ย้ายคอกเปิดไป ๑ กิโลเมตร ข้ายเปิดลงหนองใหม่แล้วไปหาหอยโข่ง เจอหอยโข่งตัวนั้น
อีก เอ๊ะหอยโข่งมาได้ยังไงตั้งไกล ไปถามลุงทรัพย์พ่อของแม่ใหญ่ที่นั่น ลุง หอยมาได้ยังไง เออ
หลานมันมาตามฝน ถ้าฝนตกมันก็เดินมา มันเอาอะไรเดินหรือลุง มันเอาปากเดินหลาน โอ้โฮได้ธรรมะ
ตั้งแต่เป็นเด็ก โชเอ๊ย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เราขยำแห้ว ไม่รู้จักเดิน หอยนี้มันเอาปากเดินมาตั้ง
เป็นกิโลกว่าจะถึงหนองใหญ่ เรียกว่า หนองหม้อแกง ยังจำได้เมื่อเป็นเด็กนักเรียน ม๒ อย่างนี้เป็นต้น
นึกได้เลยหอยเอาปากเดินได้ โอ้เต่าขาสั้นมันก็เดินชนะกระจายได้ แต่เรานี้ขยำแห้ว ไม่รู้จักเดินตั้งอาย
หอยแน่ๆ นี่หมายถึงกระผมเองนะ นี่เปรียบเทียบว่าเราได้ธรรมะตั้งแต่เป็นเด็ก พยายามก้าวต่อไป เดินทาง

ไปโรงเรียน ๑๑ กิโลเมตร ห่อข้าวไปกิน เคี้ยวนี้เคี้ยวใหม่ลูกท่านทั้งหลายต้องเอารถเบนซ์ไปส่งโรงเรียนให้ใหม่ รับส่งแม่กระทั่งมหาวิทยาลัยแต่เราชีวิตต้องเร็นแค้น

นี่แหละท่านทั้งหลาย สร้างความดีต้องลงทุนความลำบากนะ ถ้าท่านลงทุนความสบายท่านเป็นคนชั่วโดยไม่รู้ตัวนะ สร้างความชั่วนะ ชอบกินสบาย ชอบนอนสบายไม่เอางานเอาการ เอาบุญหมายหัวไว้เลย เอาดีไม่ได้ เป็นใหญ่เป็นโตไม่ได้แน่ๆ สร้างความดีต้องมีอุปสรรค ท่านที่เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ ท่านอาจจะรู้นะ ถ้าเกิดดีขึ้นมาจะโดนฉฉฉฉฉฉ โดนอย่างโน้นอย่างนี้ตลอดรายการ นี่แหละ ความดีต้องมีอุปสรรค ความชั่วนี้ไม่มีใครมาค้าน ไม่มีอุปสรรค ไหลไปสู่ความชั่วคือจิต เป็นธรรมชาติต้องคิดอ่าน อารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เหมือนเทพบันทึกละเอียด มันชอบไหลไปสู่ที่ต่ำ ฉันใดก็ฉันนั้น จิตนี้มีดีขึ้นเหนือไม่ได้ กระผมไปอยู่กรรมฐานเจริญชุตังคัลที่บ้นยอดเขา ๗ วัน ๗ คืน อยู่กับหลวงพ่อบ้านป่า ผนต ๗ วัน ๗ คืน ไม่ได้ขึ้นข้าวปลาขึ้นไปยอดเขาเป็นแถว ไอ้ปลาเนี่ยมันวิ่งขึ้นเหนือน้ำ ขึ้นไปบนภูเขาได้ เขาเรียกปลาถ่านน้ำ หลวงพ่อใหญ่ท่านบอกว่าปลา มันต้องสวนขึ้นเหนือน้ำ คนเราต้องฝืนใจ ฝืนใจขึ้นภูเขาสูงได้ ฝืนใจแล้วสูงกว่าคน ถ้าคนไหนฝืนใจไม่ได้ ปล่อยไปตามอารมณ์ตามใจคนแล้วเสียหมด กลายเป็นคนจิตต่ำไม่มีใจสูงแต่ประการใด ออกมาอย่างนี้ชัดเจนมาก ขอเรียนถวาย เราก็ได้ธรรมะอีกเช่นกัน เราไปดูปลาที่น้ำไหลเชี่ยวมันจะวิ่งขึ้นเหนือน้ำ ดักลอบดักไซ้ได้ปลาต้องหนีหน้าลงร่องน้ำ มันวิ่งขึ้น น้ำ ยิ่งไหลแรงมันยิ่งวิ่งมามาก ฉันใดก็ฉันนั้น สร้างความดีต้องฝืนใจมาก ถ้าปล่อยไปตามอารมณ์ตามใจตัวเองแล้วรับรองท่านจะดีไม่ได้ ต้องอดทน สมบัติสำคัญต้องอดทน

การเจริญกรรมฐาน ความอดทนเป็นสมบัติของนักต่อสู้ ความรู้เป็นสมบัติของนักปราชญ์ ความสามารถเป็นสมบัติของนักประกอบกิจ ความมีระเบียบทุกชนิดถึงจะเป็นสมบัติของผู้ดี จะดูคุณหญิงคุณนายว่าเป็นผู้ดีหรือเปล่าดูที่ระเบียบ ดูที่ระบบ ทำงานไม่มีระบบขาดระเบียบไม่มีแผนผังไม่มีแผนงานไม่มีนโยบาย ทำอะไรไม่ถูกแบบถูกบทมันจะดูเหมาะสมจะได้ประการใด นี่คนชาติผู้ดี คนชาติผู้ดีเขาดูที่ระบบ คนบางคนไม่มีระเบียบเลย เป็นใหญ่เป็นโตก็ขาดระบบไม่มีระเบียบไม่เพียบด้วยวินัย ไหนเลยท่านจะรู้อะไรจริงรู้แจ้งเห็นจริงเห็นแจ้งแดงแจ๋ด้วยตัวหนังสือไม่มีตัว

เราปฏิบัติกรรมฐาน ไม่ต้องการมาอ่านหนังสือ ไม่ต้องการมาเขียนหนังสือ หนังสือมันหลายเล่มเกวียน ท่านมีปัญหาเกิดขึ้น เล่มไหนเล่มมันจะแก้ปัญหาให้แก่ท่านได้ มีบ้างไหม เราต้องการจะสร้างความดีเพื่อแก้ปัญหา หมากรุก ๖๔ ตา อย่างเดินตาเดียว ต้องลองเดินดูหลายตาซื่อๆไปแพ้ แพ้เร็วแพ้ช้า แพ้ขุน แต่ประการใด บางคนเดินอยู่ตาเดียวยังงี้ก็เดินอยู่ตาเดียว ดีเท่านี้เอง ดีกว่านี้ไม่ได้อีกแล้วคนปะ

เกทชั่ว คุได้เลย ชอบลงทุนความสบาย นอนสบาย กินสบาย เพราะไม่เอาการเอางาน เขาไม่ทราบว่าเขา
ชั่วแล้ว ไม่มีใครว่า ไม่มีใครขัดคอ ถ้าดีเด่นเห็นชัดขึ้นมา ท่านผู้เป็นผู้ใหญ่เป็นผู้บังคับบัญชาลงทำดี
ขึ้นมาซิ โคนขัดคอ โคนแน่ๆ ดีอย่าให้เด่นจะเป็นภัย ของพระพุทธเจ้าเรานี้ ดีจะต้องให้เด่นจะได้เห็นให้
เขาจะได้อู้บ้างว่าดีอย่างไรเราสร้างความสำเร็จอย่างไร

ขอความเจริญรุ่งเรืองจงมีแก่ท่านเถรานุเถระ ภิกษุณวกะ สามเณร และโยมอุบาสก โยมอุบาสิกาและ
พุทธศาสนิกชนโดยทั่วหน้ากันจงเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรเทอญ

กระแสไฟฟ้าแห่งจิต

พระราชสุทธินามมงคล

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน ที่ได้มีโอกาสโชคได้มาเจริญวิปัสสนา ทำให้เกิดปัญญารอบรู้ในเรื่อง เหตุผลและข้อเท็จจริงของตนเอง โดยเฉพาะทั้งโยมหญิงโยมชายทุกคนคำว่าตั้งใจ และเจริญกุศล ต้องตี ปัญหาให้แตก แยกออกว่า ความตั้งใจ คืออะไร คือ **ตัวศรัทธาที่มุ่งหมายที่เราเข้าไปในจุดนั้น** ความตั้งใจ คือความมีกุศลประกอบด้วยฉันทะ ความพอใจและศรัทธา ความเชื่อมั่น จิตก็เป็นสมาธิกุศล จึงเรียกว่า ตั้งใจ ไม่ใช่ตั้งใจแล้วก็ตีความหมายไม่ได้

บางคนพูดว่าตั้งใจ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะตั้งใจแล้ว มีองค์การองค์กรของมัน ความตั้งใจเราแยกออกไปว่า จิต นั้นคือ ธรรมชาติ ที่มันต้องคิดอะไร อ่านอะไร เขียนอะไร จิตมันเป็นอารมณ์ มันมองไม่เห็นตัว มองไม่เห็นรูปแบบ เอามือคลำก็ไม่ได้ จับก็ไม่ได้ เป็นกระแสคลื่นของอารมณ์ เรียกว่า ธรรมชาติ ชัดเจนเหมือน **กระแสไฟฟ้า** เรามีหลอดมีคลื่นกระแสไฟฟ้าให้เข้ากับเส้นสายแล้ว ก็พลังงานไฟฟ้ามีสวิตช์มีการปิดเปิด จิตมีทั้งปิดและเปิดได้ กระแสจิตให้มันเดินก็ได้คนไม่มีความเข้าใจ เหมือนกระแสไฟฟ้าอยู่ในหม้อ แบตเตอรี่นี้ส่งสายมาไฟฟ้าภูมิภาค มีเครื่องปั่นไฟฟ้า มันก็ต้องเดินไปตามสายนั้น ก็เข้าเครื่องออกก็แข็ง เช่น ยกตัวอย่างให้เห็นว่าไฟฟ้า ๑ กิโลวัตต์ แต่จะใช้ไปได้ ๘๐๐ เท่านั้น ใช้ถึง ๑,๐๐๐ ไม่ได้ เพราะ กระแสคลื่นไฟฟ้านั้นอยู่ที่ไดนาโม จะอยู่นอกสายด้วยมันจะครบวงจรของมันที่ ๑๐๐% นั้นไม่ได้ เช่น ไฟ ๑ กิโลวัตต์ ๑,๐๐๐ โวลต์ มันจะใช้กระแสไฟได้เต็มที่ไม่เกิน ๘๐๐ เท่านั้น จิตธาตีสั้นเดียวกัน ปั่น เครื่องแล้วปล่อยให้มันเต็มที่ ๑๐๐๐ หนึ่งกิโล ๑,๐๐๐ แรงเทียนทั้งหมดเป็นไปไม่ได้ เดี่ยวก็ได้ไหม เดี่ยว เครื่องที่มันหมุนก็ไม่มีการหล่อเลี้ยงกระแสไฟอยู่ในเส้นลวด เขาเรียกอยู่ในไดนาโม มันต้องเลี้ยงไดนาโม ๒๐% มันถึงจะกล่าวได้ว่ากระแสคลื่นจะส่งไปเท่าไร เหมือนท่านมีน้ำหนัก ๑๐๐ กิโลกรัม จะแบกหาม ของที่หนักกว่าน้ำหนักตัวท่านคงจะยาก ตัวเราหนัก ๑๐๐ กิโลกรัม จะไปแบกกระสอบข้าวหนัก ๑๕๐ กิโลกรัม คงไม่ได้ แบกไม่ไหว ถ้าแบกหลังหัก มันเกินกำลังวงจรของเราไปมันใดก็เช่นเดียวกัน จิตมัน มีวงจรอย่างไร มันถ่ายเทเกิดดับอยู่มากหลาย มันมีวงจรที่จะเลี้ยงอยู่ในศีล ด้วยอำนาจศีล อำนาจเจตน์พลัง จิต มันอยู่ในความคิด อยู่ในอารมณ์นั่นเอง

ท่านสาธุชนทั้งหลายที่ท่านมาปฏิบัติธรรมท่านตั้งใจใหม่ เจตนาอันเป็นตัวกรรมจากการกระทำด้วยความตั้งใจเป็นบุญหรือเป็นบาป ถ้าจากเจตนาเป็นตัวกรรม การกระทำของท่านถึงจะแน่นอนถึงจะถูกต้อง ไม่ใช่ทำจุ่มๆ จุ่มๆ ส่งเดชเขาหลับตาที่หลับตากับเขาไม่ได้มีความตั้งใจเลยไม่มีศรัทธาเลย ไม่มีจิตมุ่งหมาย

อันนั้น เหมือนหม้อเบตเตอร์ที่ทานหมดไฟไปแล้ว นี่คนเราเหมือนกันนะ ไฟเหมือนกันเลยเอาใจใส่ก็ไม่เหมือนกัน รักษาของก็ไม่เหมือนกัน ชอบรักษาของ ของตั้งละละหมดไม่มีความตั้งใจ ถ้าตั้งใจจิตมันก็เป็นกุศล กุศลแปลว่าอะไร ตั้งหมั่นในงานในหน้าที่อันนั้น เรียกว่าสมาธิ ท่านถึงจะได้ผลได้อานิสงส์อย่างนี้เป็นต้น นี่เราก็ดูสังเกตรูปอย่างนี้ไปเรื่อยๆ คนเราทำงานด้วยความไม่ตั้งใจก็เยอะ เจตนาไม่เป็นกุศล เจตนาเป็นอกุศล

อกุศลแปลว่าอะไร แปลว่า ทำไปโดยไม่ตั้งใจ ไม่มีเจตนาอันใดที่ตั้งใจให้ดี เลยตั้งใจให้เป็นให้ได้ มักง่ายมักได้ จึงเป็นอกุศล อกุศลตัวนี้แปลว่าได้มาด้วยความเฝ้ารับร้น ได้มาด้วยความขมขื่น ได้มาด้วยความแค้นแค้น ได้มาด้วยความไม่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่เหนื่อยยากได้มาด้วยกุศล คือผลงานได้มาด้วยความมีสติปัญญาของตนโดยเจตนาเป็นต้นทุก เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกระทำที่ถูกต้อง ทำด้วยจิตเป็นกุศลด้วย ผลงานคือเมตตา มีความปรารถนาในการทำงานและหน้าที่ ท่านจะสร้างความคิดได้ชัดเจน ตรงนี้ขอฝากท่านไปปฏิบัติด้วย ไม่ใช่ นั่งหลับตาแล้วไปสวรรค์นิพพานหมด แก้ไขปัญหาในครอบครัวยังไม่ได้

ถ้าท่านตั้งใจอย่างนี้ เจริญสมาธิภาวนาจนจรกระแสไฟฟ้า ท่านก็จะเข้าสู่อีล็ค ท่านจะเก็บไฟในหม้อเบตเตอร์ไว้ได้ รักษาหม้อเบตเตอร์ไว้ดีด้วย หมั่นเติมน้ำมัน ถังรถท่าน ท่านมีรถหรือขายรถก็ตามต่อจัตถรถ เอารถมาจอดทิ้งไว้ไม่ใช้ จะสตาร์ทไม่ติด รับรองรถท่านเสียแน่ นี่ยกตัวอย่าง ให้เห็น เหมือนเรียมสมาธิไม่หมั่นทำ ไม่หมั่นเจริญสมาธิ สมาธิท่านก็หมดไปเอง รับรองสมาธิท่านก็ต้องเสื่อมไปตามสภาพ ไม่ใช่ว่าเรามานั่งกรรมฐานแล้วกลับไปเลิกเลย ไม่เจริญสมาธิภาวนา สมาธิยังทำยิ่งดียิ่งมีปัญญา สามจะแก้ไขปัญหาก็ได้

ขอฝากท่านสาธุชนไว้ กระแสไฟฟ้ามันหมดง่ายเหลือเกิน จิตมันตก ไปที่อื่นโน้นคนนี่ อย่างไม่เชิงมงาย อย่างไม่เชื่อหมอดู เราก็เหมือนหม้อเบตเตอร์หมดไฟ ระวังนะหม้อเบตเตอร์หมดไฟนี้จะไม่รอด จะไม่ปลอดภัย จะมีแต่เสียนิจจังไร จิตใจก็ตก จิตใจก็ไม่สบาย ทำอะไรไม่ได้ มันเป็นเสียนิคมันไม่มีปัญญา ไม่รอบรู้ในกองการสังขาร คิดแล้วคิดเล่าเฝ้าแต่คิด เราจะไม่สามารถประดิษฐ์สร้างสวรรค์สิ่งใดได้

การเจริญกรรมฐานเป็นการรวบรวมจิตตั้งสติปัญญาเจริญสติปัญญา ๔ กายานุปัสสนา ตัวนี้ท่านจะเดิน จะยืน นั่ง นอน เหลียวซ้ายแลขวา เอาสติจับเข้าไป ตั้งเข้าไปตลอดเหมือนเติมน้ำมัน ถังนี้ ถังนี้ ถังนี้ ให้แห้งเหมือนจิตใจท่านจะไม่แล้งน้ำใจ ก็จะมีแต่อ้อ ทยาชัย มีแต่น้ำใจโอบอ้อมอารีเป็นต้น นี่แหละ

กระแสไฟ มันมีแสงสว่างเท่าไรเกิดเมตตามากเท่านั้น ถ้าท่านมืดท่านจะมีแต่กุศล จะไม่ได้ผลงานแต่ประการใด เมตตาก็ไม่มีกับคนที่ไร้สาระ คือขาดกระแสไฟ คนที่ไม่มีกระแสไฟนะคนโง่ คนโง่หะมันต้องคลำไปมองไม่เห็นของจริง มองไม่เห็นของที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิต แต่ครอบครวแต่ประการใดเลย กลายเป็นคนไร้สาระ ไม่มีสติปัญญาแต่ประการใด

การที่มีกระแสไฟทำให้เกิดแสงสว่าง บัดนี้ทำให้มันมืดแล้ว เราก็ใช้กระแสไฟฟ้า ท่านมีรถแต่ขาดไฟ หน้ารถก็ไม่มีไฟท้ายรถก็ไม่มี แล้วท่านจะวิ่งไปได้หรือ วิ่งไปไม่ได้หรือเหมือนตัวเราก็เช่นเดียวกัน ขาดแสงสว่างก็คือขาดปัญญาคนเราขาดปัญญาแล้วจิตมันตก ไม่มีโอกาสตะเกียกตะกายขยันหมั่นเพียรได้ คนที่ขาดแสงสว่างขาดปัญญาส่วนมากจะขี้เกียจ ไม่อยากจะทำงานเอาการ ไม่อยากจะทำผิดชอบแต่ประการใด ขอฝากไว้เป็นอย่างนี้เป็นต้น

ท่านจะเป็นใครก็ตาม ท่านมาแล้วขอให้ตั้งสติ ตั้งมั่นมาทำด้วยความตั้งใจหน่อย ถ้าท่านตั้งใจแล้วมันจะมีฉันทะความพอใจมีความเลื่อมใสในตัวเอง จิตก็จะมั่งคงในตัวเองไม่ต้องไปพึ่งใคร ไม่ต้องไปหาหมอดู ไม่ต้องไปหาผีเข้าเจ้าทรง พึ่งไม่ได้แน่ ขอให้ท่านทั้งหลายเจริญสมาธิบำเพ็ญจิตให้เกิดพลังให้จงได้ พึ่งตัวเองให้มีแสงสว่างในตัวเองคือปัญญา เรียกว่า**วิปัสสนาปัญญา** จะเกิดเอง ปัญญาเกิดจากตัวท่านเอง ถ้าท่านไม่พบสมาธิ จิตท่านวอกแวก จิตใจแตกแหลกกลาญ จิตใจไม่เข้าขั้น ไม่มีแต่กังวลมีแต่กระวนกระวาย ท่านจะรู้ที่พึ่ง จะขาดที่พึ่งทางใจ จะไปหาหมอดูที่ไหนล่ะจะไปหาพระหาเจ้า คุยกับผีคุยกับพระ เวลาคนขาดที่พึ่งใกล้จะเจ็บใกล้จะตายจะคิดถึงพระ *กระซิบบอกเบาเบาพึ่งเขาสอน ชีวิตเรากิดมาไม่ถาวร จะมานอนหลงเล่นไม่เป็นการไฟสามกองปองเผายุ่เสมอ อย่าเล่นเล่ทวนทำกรรมฐาน* ชีวิตเรากิดมาต้องตาย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ถึงเวลากรรมตัดรอนก็ต้องตายทั้งนั้น ก่อนตายญาติมิตรบอกให้คิดถึงพระอรหันต์ **รู้สึ** ที่สุด คุณพระพุทธรัง เพราะกำลังเวทนา ทุกขัง จะพึ่งสิริได้เวลาจะตายจากโลกไป จะพึ่งสามิภรรยาที่พึ่งไม่ได้ พ่อแม่ก็จะพึ่งลูกไม่ได้ ลูกก็จะพึ่งพ่อแม่ไม่ได้ เวลาจะตายจากโลกไปความทุกข์ความระทมขมขื่นจะไปพึ่งใครเขาได้ พึ่งไม่ได้แน่นอน ขอเจริญพรอย่างนั้น

ท่านต้องตีความหมายให้เข้าใจ อย่างเป็นทางการโดยพึ่งตัวเองเกิด **อตุตาหิ อตุตโน นาโถ** คนเท่านั้นเป็นที่พึ่งแห่งตน นี่ละท่านทั้งหลายเราอยู่กันหลายคน มีปัญหาหลายคน ถ้ามีบริษัท มีแต่ปัญหา ถ้าคนมาก ปัญหาอยู่กับปัญหาต้องสู้กับปัญหา ต้องแก้ปัญหาคั้งสติไว้จะได้ไปแก้ปัญหาคั้งสติสัมปชัญญะ ท่านจะแก้ปัญหาคั้งสติไม่ได้เลยจิตใจท่านจะตก กระแสไฟหมดแล้ว แบตเตอรี่ก็หมดไฟ พอหมดไฟแล้วไม่เอาใจใส่ต่อไป สมธิกาวานาหม้อแบตเตอรี่จะเสีย จิตจะตกมันจะเบลอ จิตจะเกิดเครียด

ประสาทจะเครียดแล้ว เอาตัวไม่รอด ในเมื่อจิตตกระดับ๘๐% ตกวงจรของสมาธิแล้วรับรองไม่รอด
เครียด มีลูกมีหลานระวังถ้าเครียด ตกวงจรรับรองว่าเบลอ ไม่ต้องเรียนหนังสือ ไม่ต้องเรียนต่อไปแล้วมี
หลายรายที่มาที่วัด อาตมาขอฝากญาติโยมเอาไว้ด้วย อย่าให้เบลอ อย่าให้เครียด ท่านจะกล่าวไปอย่างนั้น
น่าเสียดายขอฝากไว้คนเราเหมือนกันไม่ได้ ไปปฏิญญาเสียใจด้วย ขอให้ญาติโยมทั้งหลายฟังตัวเองให้ได้ ไม่
ต้องหมายไปฟังคนอื่น ฟังไม่ได้แน่ ฟังตัวเองเถิด แต่เราให้เขาฟังเรา ดีกว่าเราไปฟังเขา

ท่านทั้งหลายที่เจริญกรรมฐาน ขอให้ตั้งใจ ตั้งสติกำหนดที่ลิ้นปี่นี้ ฐุหนอ ครั้งละ ๕ จุดหนึ่ง ๕
ครั้ง จุดหนึ่ง ๕ ครั้ง ๑ วินาที ๕ ครั้ง ๑ นาที ๕ ครั้ง ๑ นาที ๕ วินาที ๕ นาที ๕ ครั้ง กำหนด
ยาวๆ ฐุหนอ... ตั้งสติให้นาน จากไวไปหาช้าแล้วจากช้ามาหาไว สติท่านดี ท่านจะรู้ได้ รู้จริงว่านี่เคราะห์
ร้ายจริงไหม เคราะห์ไม่ร้ายเลยนะ อย่างไม่เชื่อคนบอก อย่างไม่เชื่อเขาว่าอย่างโน้นอย่างนี้ เคราะห์จะร้าย
จะต้องตายเดี๋ยวนี้ จะต้องเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ เป็นต้น อย่างไม่เชื่อให้ตื่น บางคนตื่นข่าว ทำใจที่มันตก
ไปเปล่าๆไม่เกิดประโยชน์แต่ประการใด คิดว่าเคราะห์ เขาว่าหมอดูเขาบอก เราก็เจริญกรรมฐาน ตั้งสติไว้
ให้คิดจะไม่เคราะห์ร้าย เคราะห์จะหาย เคราะห์ร้ายจะกลับดี เคราะห์ดีจะมีโชคโผล่คิดต่อไป ถ้าจิตดีแสง
สว่างดีแล้วมันจะเกิดโชคตก มันจะมีกิจการงานเพิ่มขึ้นจากแสงสว่างคือกิจการงานก็มากขึ้น แสงมันมีดี
แสงมันบริสุทธิ คือ กิจการงานมันก็ย่อยถอยหลังลงคล่องไปก็มีดี ร้านค้าก็มีดี ไม่มีใครมาซื้อเลยนะ เขา
ต้องการร้านค้าที่สว่างไสว ร้านค้ามีแสงสว่างไสวมากมาย เห็นโน้นเห็นนี้ เห็นรดคั้นนั้น คั้นนี้สวยนค
โน้นสวย ก็ขายดิบขายดีขึ้น นี้คือ กำลังจิตเป็นพลังงานที่เราจะรู้เหตุการณ์ชีวิตของเราได้

ขอฝากนักปฏิบัติไปด้วย เมื่อไม่สบายใจก็กำหนดตั้งสติเป็นหมอดูพิภพโหราอยู่ในสุวรรณพลับเพลา
คือตัวสติไอ้ทศกัณฑ์ยักษ์ร้ายก็จะต้องตาย เอาหัวใจไปฝากคนอื่นไม่เป็นตน ตนของมันคือ ไอ้ทศกัณฑ์สิบ
เศียรยี่สิบกร ก็ต้องตายด้วยหนุมาน เราก็เช่นเดียวกันอย่างไถ่ขายแบบลิง ที่ขว้างจิตใจหละหลวม
เหลวไหล ใจไม่มั่นคง ดำรงศาสน์ ชีวิตจะประมาทในโอกาสต่อไป ไหนเลยเล่าท่านจะได้ดีท่านจะมี
ปัญญา ที่เรามาศึกษาธรรม ใช้ธรรมะเป็นแนวทางชีวิต ไม่มีคนอื่นช่วยท่านได้ เรามีบุตรธิดาก็ช่วยแบก
หามได้ เรามีทุกข์เราก็ต้องช่วยกัน พุทธนอกทุกข์ใน ปวดอกปวดใจ จะตายแล้ว ลูกก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีใคร
ช่วย แฟนก็ช่วยไม่ได้ สามีก็ช่วยไม่ได้ ภรรยาช่วยไม่ได้แน่ ช่วยกรรมง่ายอย่างนั้นหรือสามีภรรยาบาง
บ้าน อาตมาเสียใจด้วย เป็นได้แค่เพื่อนตอนนอน ไม่เป็นเพื่อนทุกข์ เวลาทุกข์ก็หนีเลย เวลาเห็นเพื่อนแค่
นอนคั่นเดียว นอนติดกันแค่นั้นหรือ เวลาทุกข์ก็หนีเลย เวลาทุกข์ระทมขมขื่น ไม่มาดูแลดูเอา ขอฝากไว้
เพื่อนที่รักคือ เพื่อนนอนเพื่อนกิน แต่เพื่อคู่ทุกข์คู่ยากคู่ลำบากด้วยกันมีน้อย มีลำบากเหลือเกินมีน้อยมาก

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย โปรดตีความหมายอันนี้ สักหน่อยเถิด อาตมาวิจยแล้วเห็นใจ
ประชาชนคนไทยมากหน้าหลายตา ไม่มีเลขคู่ทุกข์คู่ยาก เพื่อนทุกข์เพื่อนยากลำบากมาด้วยกันจงกันไปถึง
เมรุก็หายาก มีแต่เพื่อนนอนกับเพื่อนกิน เป็นคู่นอนกับคู่กินพอหรือ คู่ทุกข์คู่ยากที่เราลำบากกันดีปัญญา
สนใจด้วยชีวิตดีกว่ารักกันด้วยน้ำใจรักกันด้วยเมตตาที่มีบ้างไหม ท่านทั้งหลาย **ชตนาหัง ภิกขเว กัมมัง**
วทามิ ก็ตาม รักกันด้วยน้ำใจใหม่และเมตตาหายาก รักกันด้วยคุณสมบัติใหม่ รักกันด้วยน้ำใจใหม่ รัก
ด้วยความดีที่มีต่อกันหรือไม่

ในวงจรของกระแสไฟฟ้าवलลภคุณหาร รักกันจะเกิดแสงสว่าง เพราะเพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้านเห็นใจ
สามี ภรรยาเห็นใจสามี สามีเห็นใจภรรยา ไม่จำต้องกล่าวแต่คู่นอนเท่านั้น เป็นคู่คิดประดิษฐ์สร้างสรต
คู่กันมีอะไรก็ทุกข์ยากร่วมกัน สามัคคีกันในครอบครัว รับรองท่านจะอยู่กันจนกระทั่งตาย กระทั่งชีวิตหา
ไม่แน่ คือคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของอาตมา รักกันดีมีปัญญา มีที่ไหน มีน้อยมาก เดียวนี้แย้ม
บอกอาตมาหลายราย กระทั่งที่สร้างสมบัติมาด้วยกันมาแบ่งแยกแตกกันแล้ว อาตมาช่วยไม่ได้ อย่างนี้เรื่อง
จิตใจคนเรื่องกระแสไฟของคน ไฟมันต้องเข้ากระแสกัน ไฟ ๑๓๐ หรือ ๑๔๐ หรือ ๒๓๐ ไฟเฟทไหน
๒ เส้น หรือ ๓ เส้น มันเป็นพยานหลักฐานของกระแสไฟ คือ สมานิกาวนา ถ้าโยมเข้าถึงจิตใจเป็นกุศล
เมื่อใด โยมจะมีแต่เมตตา สามีจะเห็นใจภรรยา ภรรยาจะเข้าใจสามี ต่างครองรักกันดี ที่ปัญญาแก้ไข
ปัญหานี้แหละ เพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากเพื่อนคู่ลำบากมาด้วยกันมีน้อยมาก

ถ้าเจริญกุศลภาวนาไปเรื่อยๆ กำหนดว่า เกราะห้ไม่ดี เกราะห้ร้าย กำหนดครู่ที่ลึนปี กำหนดครู่หนอ.
ครึ่งละ ๕ นาที กำหนด ๕ นาที ถึงแล้วกำหนดใหม่ รู้ ๑ วินาที รู้ ๒ วินาที รู้ ๓ วินาที ถึง ๖๐
วินาทีเป็น ๑ ชั่วโมง ชีวิตนี้จะรวมลงสมานิกาวนา จิตใจจะได้ผล จะได้อานิสงส์สมความมุ่งมาดปรารถนา
ชัดเจนมาก เชื่ออาตมาเถิด ประเสริฐที่สุด เราไม่รู้ก็กำหนดให้มันรู้ให้ได้รู้จริง ให้มันผูกขึ้นมาคาดวงใจ
อย่าไปรู้ปลอมตามที่เขาบอกเล่ามา ถ้าเขาบอกเล่ามาไม่เป็นความจริง อย่างคิดเลยว่าพຽงนี้จะมีทุกข์อย่าคิด
เลยว่าพຽงนี้จะมีความสุข เขาจะเอาเงินมาให้เรา คิดในเดียนี้ได้ไหม ในปัจจุบันนี้ เราต้องการมีความสุข
ต้องการมีลูก มีหลานดี มีปัญญา ต้องการมีสามีภรรยา เพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน ต้องการตรงนี้มาก แล้วขอ
ฝากไปที่ทำได้ยากไม่ยาก ไม่ง่าย ยินหนอ... ๕ ครั้ง ทำให้มันได้ ยินให้มันมีสติปัญญา ยินเฟงภาวนาใน
ภาวะของตน กระแสก็จะเวียนวนในร่างกาย จิตก็เป็นกุศล ตั้งมันอยู่จิตใจของตนแล้วเห็นหนอ มันจะรู้
กระแสคลื่นของจิตคนนั้นว่าคนนั้นกำลังเลว นิสัยไม่ดี ที่เห็นนั้น คนนั้นกำลังมีชู้ คนนั้นจะไม่นำคู่
พระองค์นั้นข้างในเป็นทองเหลือง พระองค์นั้นข้างในเป็นตะกั่ว มันก็จะบอกไป แล้วแต่จิตใจผู้มีปัญญา

ด้วยความตั้งมั่นด้วยกุศลธรรมจากการกระทำของตนเท่านั้น อย่างอื่นอย่าไปคิด กิตติวันนี้เราทำอะไร
หมั่นสวดมนต์ไหว้พระเป็นต้น

บางคนก็มาถามเอาตมาท้าวไป หลวงพ่อคะ บางทีก็สามีมามีมาถาม หลวงพ่อครับ ผมไม่ได้บอกให้
แม่บ้านรู้หรือผมชักเงินไว้ ชักเงินเอาไป ผมไม่ได้บอกให้รู้เลย เอาไปให้ภรรยาที่เงินเดือนผมหมื่น
ทำงานบริษัทได้โบนัสมาได้โคโน้นมา ได้โคโน้นมา ผมก็ชักไว้ครั้งหนึ่ง แล้วก็ให้ภรรยาครั้งหนึ่ง ไม่บอก
ให้ภรรยารู้ ผมจะเป็นบาปไหมครับ ผมจะเป็นบาปไหม มาถามเอาตมา แล้วเคยมานั่งกรรมฐานที่นี้ด้วยเป็น
ผู้อำนวยการกอง บัดนี้ เป็นรองปลัดกระทรวง แล้วก็ปลดเกษียณไปแล้ว ทำงานบริษัท เขาตั้งบริษัทของเขา
เองภรรยาไม่ทราบ แต่เอาตมาก็ถามโยมผู้ชาย ที่โยมชักไว้วันนี้ นะที่เอาไปต่างหาก เจตนาอย่างไร โยมผู้ชาย
ก็บอก ผมไม่ได้เจตนาอย่างไรหรือครับ ผมก็ชักๆไว้ เพื่อจะใช้ส่วนตัวบ้างตั้งใจซื้อรถสักคัน ผมไม่ได้ไป
ไหนหรือ เอาตมาถามว่าตั้งใจนอกใจไหม ตั้งใจล้อราษฎรกับภรรยาไหม เปล่าเลยครับหลวงพ่อ ต้องการ
รวมไว้แบบนี้ เพื่อภรรยาเขาขาดผมก็จะเอามาเติมให้ ถ้าเขาไม่ขาด ผมก็ขอเก็บไว้ บาปไหนครับหลวงพ่อ
ไม่บาป ถ้าชักเอาไปให้แฟน เอาไปให้คนอื่น นอกกลุ่มนอกรทาง นั้นอาจจะบาปได้ ถ้าชักยกเก็บเอาไว้
เพื่อเอาไว้เติมขาดเติมเกิน มันก็ไม่บาป ไม่บาปแน่นอนโยมนะ

ถ้าเราชักยกออกไป จะเอาไปชุกแจกแจกถวาย จะเอาไปให้คนอื่น โดยที่เหน้อยยากมาด้วยกัน
เห็นจะเป็นบาปแน่ เป็นบาปที่ตรงไหนล่ะ มันบาปที่การเดือดร้อน เอาไปให้คนอื่นเขาทำมาละ บางคนนี่
กรุงเทพฯ ที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ชักยกสามี่ ชักยกแล้วเอาไปให้เพื่อน เพื่อนรักเพื่อนเกลอกัน สามี่ก็
ไม่รู้ ชักยกไปเรื่อยๆ ไปให้เพื่อนเพื่อนก็เอาไปชุกแจกแจกถวาย ไม่ได้มาใช้ในครอบครัวเจตนาร้ายอย่าง
นี้ เห็นจะไม่ถูกต้อง เอาไปให้คนอื่นเช่นนี้ได้อย่างไรถ้าหากว่าจะไปให้ก็ต้องสามี่ภรรยาด้วยกัน ถ้าเราจะ
ชักเอามาเก็บไว้ หรือฝากธนาคารไว้ก็เห็นจะไม่เป็น ไม่มีปัญหาอะไรเลยโดย เจตนาหวัง ภิกขเว กัมมัง
วทามิ เมื่อเดือนที่แล้ว โยมผู้ชายเขามาถามเอาตมา เงินเดือนให้ไม่หมดได้โบนัส ได้เบี่ยไปรายทางมาตั้งสี่
แสนห้าแสน ผมไปให้ภรรยาแสนเดียว ผมเก็บไว้สี่แสน บาปไหมครับ เอ๊ะจะบาปอะไรละ เราไม่ได้ทำ
ให้ใครเดือดร้อน แต่ถ้าชักยกมาไปให้เมียน้อย เอาไปให้คนโน้น ไปให้แฟน ไปให้หนักร้องเล่นซะเปล่าๆ
ก็อาจจะบาปได้ อาจจะบาปคือเดือดร้อน ถ้าเรามีมากเกินไปตั้งร้อยล้านพันล้านไม่เดือดร้อน มันก็จะ
บาปหรือก็ใช้เข้าไปให้สนุก แต่จะมีความทุกข์หนัก มันจะบาป ขอฝากญาติโยมไว้ มีคนมาถามเยอะ ก็เห็น
เจตนาดีก็คงจะไม่บาปไม่เป็นเวรกรรมอะไรหรือถ้าเราเก็บไว้เพื่อลูก เพื่อครอบครัว

วันนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการแก่ผู้ปฏิบัติธรรมทุกๆท่านโปรดสร้างพลังไฟฟ้าให้เกิดแสงสว่างในตัวเอง ให้ได้ จะไฟวงจรเท่าไร ไฟ ๑๑๐ หรือ ไฟ ๒๓๐ มันจะไฟ ๒ เส้น ๓ เส้นประการใด ก็เข้า กระแสไฟได้ตามวงจรของกระแสเหล่านั้น เอาอย่างนั้น ถ้าเป็นหลอดไฟฟ้า เราก็เปิดให้แสงสว่าง ถ้าตา บอดหูหนวก และจมูกเป็นไซนัส ก็เห็นจะหมดทาง หมดทางที่จะรับกระแสคลื่นไฟฟ้า หมดทางที่จะรับ กระแสจิตในตัวเอง ก็เป็นอัมพาต ทำอะไรไม่ได้ เรียกว่าตัวตาย ร่างกายมันตายหมดแล้ว ไม่มีความรู้สึก แต่ประการใด ก็เป็นกรรมของเขา ก็ขออย่าให้มีกรรมอย่างนี้ นั่นแหละจะโปรดอธิษฐานจิต ที่สร้างบุญสร้าง กุศลมา ขอให้ปลอดภัยขอให้สุขภาพอนามัยดีด้วย จะทำอะไรก็ขอให้มีความสุขความเจริญให้ลูกให้หลาน และก็ก่อนที่จะตายจากโลก ขอให้ตายให้สะดวกสบาย จากโลกไปด้วยดี มีปัญญาอย่างนี้ มีปัญญา อย่าให้ ถึงกับทรมานใจเลย ก็ตั้งสติกรรมฐาน ท่านจะได้ไปอย่างสมครถ์วันกันและสบายอกสบายใจ

ขอฝากไว้ในวันนี้ ถ้าจะลากลับไป ก็ขอให้ไปชาร์ตสตาร์ทหม้อแบตเตอรี่ของท่านเอง ไม่มีใครช่วย ท่านได้ ขอให้ท่านไปทำไฟฟ้าในตัวเอง คนอื่นเขาจะช่วยไม่ได้นะ จะช่วยเติมน้ำกลั่นที่โยมก็ไม่ได้ ก็ ขอให้เราเติมเอง ก็ตอนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ก็ขอความเจริญรุ่งเรืองจงมีแก่ผู้ปฏิบัติธรรม ทุกท่าน ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ และคิดสิ่งหนึ่งประการ ใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

สัมโมวาทวันสงกรานต์

พระราชสุทธินิยมมงคล

๑๓ เมษายน ๒๕๓๘

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ท่านนุ่งขาวห่มขาวมาบวชเนกขัมมปฏิบัติ ไม่ใช่มาบวชชีพราหมณ์อย่างที่ตึงใจกันมาอย่างนั้น มหาทางสงบให้กับชีวิต ทำจิตใจให้สบาย ทำจิตใจให้สงบ ท่านจะปรารถนารุ่งขึ้นมาเอง คนเราส่วนมากไม่แสวงหาบุญอย่างนี้ ไปทำบุญสงเคราะห์อย่างอื่นกันมากหลาย บุญที่จะมาใส่ในตัวเองให้เจริญรุ่งเรืองในชีวิตนี้หายากมาก ไม่มีใครจะแสวงหาแต่ประการใด ไปแสวงหาความสุขนอกตัวเอง นอกจิตใจเสียมาก หากความสนุกในสังคมกัน เป็นที่น่าเสียดายมาก

โอกาสอำนวยให้ท่านแล้ว ระยะเวลาในมหาสงกรานต์เขาหยุดงานกัน บางท่านก็ไปเที่ยว น่าจะไป สงกรานต์บิณฑบาตตามประเพณีพระพุทธศาสนา จะจากบ้านเมืองไปไกลอยู่ถึงสหรัฐอเมริกาหรืออยู่ประเทศใดก็ตาม ถึงเวลามหาสงกรานต์มารายงานให้พ่อแม่ทราบว่า กิจการของลูกนี้ได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์ประการใด นี่คือจุดมุ่งหมายของสงกรานต์

คนรุ่นใหม่ไม่ซึ้งในรสพระธรรม สงกรานต์ไปเที่ยวสาดน้ำกันเป็นบาปเป็นกรรม ไม่น่าจะทำ คนที่รู้จริงเขาจะไปหาพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเขา ยามตรุษจีน สารทจีน บางคนไม่ไปเที่ยว มาเจริญกรรมฐาน ได้เงินตะแฉะก็เก็บไว้เป็นทุน ก็จะได้ประโยชน์แก่ตัวเอง ทุกคนได้ประโยชน์ไม่เหมือนกัน

ขอท่านทั้งหลายโปรดพิจารณาเถิดว่า เวลากาลอันใดที่เราเกิดมาในสากลโลกนั้นเท่ากันหมด ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบต่อกันเลย แต่ท่านผู้ใดหนอจะใช้ชีวิตใฝ่ไปประโยชน์แก่เวลาอันนี้บ้าง แม้แต่หน้าที่เดียวก็หาด้วยความลำบากมากที่จะสร้างประโยชน์ให้ชีวิต

อาตมากล่าวมาเป็นเวลานานแล้ว เรื่องจริงที่ฝากไว้ในกฎแห่งกรรมจากการกระทำของท่านทั้งหลายเอง ไม่มีอะไรลึกลับและเสียเปรียบกว่ากัน เกิดมาในเวลาเท่ากัน แต่เวลาที่มิประโยชน์แก่ชีวิตของท่านไม่คอยแสวงหา ไม่มีการทำจิตทำใจให้เกิดความสุข สนุกในการทำงาน แก้ไขปัญหาชีวิตที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า บุญอย่างนี้ไม่มีใครทราบ หากคนทำไม่ได้ มีแต่ท้าวบุญกันทั่วไป เข้าวัดโน้นออกวัดนี้ ทะลุไปไม่ได้ เสียเวลาเวลาที่ท่านจะต้องเกิดมาในสากลโลกมนุษย์นี้แน่นอนที่สุด ชีวิตเลยหมดค่า เวลาจึงไม่มีประโยชน์

คนสมัยนี้หาความเจริญในด้านจิตใจได้ยากมาก เจริญในด้านวัตถุ เทคโนโลยีกันมากหลาย แต่พุทธโศภิตที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าแก้ไม่ตกปลงไม่ตก ไม่เจริญ ท่านจะไปได้อะไรหรือ ความสุขทางใจไม่ค่อยจะมีใครไปหาแต่ประการใดท่านได้กล่าวไว้ว่า

เวลาใดทำใจให้ผ่องแผ้ว	เหมือนได้แก้วมีค่าคือ ราศี
เวลาใดทำใจให้ราศี	เหมือนนมณีแตกหมดคราภา
อันความสุขทางใจนี้หายาก	คนส่วนมากไม่ค่อยจะแสวงหา
แสวงหาแต่ความสุขสนุกเพียงหุตา	มันจะพาชักจูงให้ยุ่งใจ

จึงแก้ปัญหาไม่ได้ ขอเจริญพระอย่างนั้น

การเที่ยวเตร่สรวลเสเฮฮา เป็นประเภทคนไร้ปัญญาคนที่มีปัญญาจะเที่ยวต้องได้ผลประโยชน์ เสียเพื่อได้ถึงจะถูกต้อง ช้าเพื่อไว จะทำอะไรก็ขอให้คล่องแคล่วว่องไว รวดเร็วทันใจ ถูกต้อง เป็นธรรมะ เป็นประโยชน์ต่อกิจกรรมของท่านทั้งหลายมาก

เรามาศึกนี้มันต้องช้า เพื่อต้องการสำรวมสติให้อยู่กับจิตใจตลอดรายการ สำรวมแปลว่า ระลึกได้ สว่าง แปลว่า รู้ตัว รู้นอกรู้ใน รู้เหนือรู้ใต้ รู้กาลเทศะ รู้กิจจะลักษณะ รู้บาปบุญ รู้คุณรู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ และไม่เป็นประโยชน์ ถึงจะรู้ถูกต้อง

ความรู้ของคนเดี๋ยวนี้ไม่ใช่รู้ถูกต้อง มันรู้ถูกใจ เอาแต่อารมณ์ของเราตลอดรายการ ไม่ฝึกฝืนใจ ให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายแห่งความดีอันนี้ ท่านจะมีความสุขเจือในไปด้วยความทุกข์ ท่านจะระทมขมขื่นในชีวิตในอนาคตวันข้างหน้าเป็นกฏแห่งกรรม เวียนวนตลอดรายการ ไหนเลยจะได้ความสุขที่มันถูกต้องและแน่นอน ที่เราได้จากการเจริญพระกรรมฐาน

การเจริญพระกรรมฐานที่เรามาฝึกในวัดนี้ หรือจะฝึกวัดไหนเหมือนกันหมด แต่ขอให้ฝึกให้ดี ประการ คือ

๑. ระลึกชาติของชีวิตได้ไหม
๒. รู้กฏแห่งกรรมแล้วหรือยัง
๓. แก้ปัญหาได้ไหม

ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าอย่างจะระลึกกฎแห่งกรรมว่า ทำเวรกรรมอะไรไว้ จะได้แก้กรรม จากที่เราทำนั้น ไม่ใช่ให้คนอื่นไปแก้ให้เรา เราเป็นคนผูกเราที่ต้องแก้เอง เราเป็นคนสร้างกรรม เราก็เป็นคนแก้ไขกรรมเวรของเราเอง ไม่ใช่คนอื่นมาแก้ บางคนก็ให้หลวงพ่อบุญช่วยแก้กรรมแผ่เมตตา เป็นไปไม่ได้

ท่านทั้งหลาย เราต้องแก้กรรมของเราเอง มานั่งเจริญพระกรรมฐานต้องการจะรู้เวรรู้กรรม ถ้าจิตของท่านสงบจะระลึกเหตุการณ์ได้ ชีวิตนี้มีความสุขเราต้องมีทุกข์มาก่อน ความสุขได้มาจากความทุกข์ คนที่จะมีสุขแท้ต้องผ่านทุกข์ระทมขมขื่นตลอดรายการถึงจะรู้จริง มันยังไม่รู้จริงกันหรือ รู้กันสั้นๆแค่หับันใด ไม่มีการรู้ตลอดไปยาวนานแต่ประการใด ถึงอนาคตวันข้างหน้า

ท่านสาธุชนทั้งหลาย เรามาวบวชเนกขัมมะไม่ใช่บวชชีพรามณ์ เนกขัมมปฏิบัติ แปลว่า มาหาความสงบของชีวิต เราสงบจิตของเรา อย่าไปสนใจกับคนอื่น อย่าไปสนใจกับเรื่องที่มีแล้วร้ายในชีวิต จะทำให้เสียเวลา ชีวิตท่านจะเป็นหมัน ทรัพยากรชีวิตท่านจะหมดไปตามกฎแห่งกรรมนั้น อันนี้มีความหมายมาก

การเจริญพระกรรมฐานต้องการเอาบุญมาใส่ที่จิตของโยม ไม่ต้องไปวุ่นวาย ตัดปลิวโพธิกังวล มาฝึกให้อดทน ฝึกให้ฝืนใจ ถ้าคนเราฝืนใจไม่ได้ ปล่อยไปตามอารมณ์ ตามใจตัวเองแล้ว ชีวิตท่านจะเร็นแค้น ชีวิตท่านจะไม่มีแปลนและแผนผัง ทำอะไรจะไม่รู้หน้าที่การงาน ไม่รับผิดชอบด้วยประการทั้งปวง

ขอเจริญพรว่า คนเราดีทุกคนไม่ได้ และชั่วทุกคนก็ไม่ได้ ทุกคนอยากดีทั้งนั้น แต่การจะดีได้หรือไม่ดีได้นั้น ถ้าท่านไม่ปฏิบัติธรรมรับรองว่าดีได้ยาก แต่ฝรั่งเขาไม่ได้ปฏิบัติธรรม ทำไม่เขาได้ดี ขอให้จริงเขาปฏิบัติที่เดียว เขามีธรรมะประจำจิตประจำใจของเขา ไม่ต้องไปไหว้พระในถ้ำ ำในแหวน เขาก็ยังเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีได้ เพราะวิธีสร้างความดีมีหลายวิธีด้วยกัน ไม่จำต้องนั่งปฏิบัติธรรมเท่านั้น แต่จิตของท่านจะถึงขึ้นหรือไม่ จิตของท่านจะมีปัญญาไหม จะมีสติควบคุมจิตเข้าไว้ได้หรือไม่ คนที่ขาดสติจะว้าวุ่น วุ่นวายฟุ้งซ่าน ทำอะไรก็ไร้ผล ไม่ได้เอานิสัยของชีวิตแต่ประการใด ปัญญาก็ไม่เกิด ชีวิตล้า เลิศไม่ได้

ปัญหามันอยู่ที่ ยืนกำหนด ตั้งสติไว้ก็ยังทำกันไม่ค่อยได้ ยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา กู้แขน เขยิบขา มีสติควบคุมเข้าไว้นั้นแหละเป็นตัวธรรมะ คนไร้สติก็ขาดเหตุผล ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ไม่มีการแก้ปัญหาได้แน่นอน เพราะใจไม่สะอาด

การเจริญพระกรรมฐาน ต้องการทำให้สะอาด ทำให้บริสุทธิ์ ยุติแค้นนี้ ถ้าจิตใจท่านสะอาด เมื่อใด ท่านจะพบความสว่างเมื่อนั้น จิตใจท่านยังมีด ยังสกปรกสกปรกอยู่ตลอดครายการ ท่านจะพบกับความมืดบอด จะไม่พบแสงสว่างแต่ประการใด มันเกิดแสงสว่างและก็เกิดความสุขชีวิตท่านจะปรารถนารม มีกิจการงานที่ราบรื่น ร่ำรวยสวัสดี มั่งมีศรีสุขตลอดชีวิตนี้ และชีวิตหน้าตลอดไป ตรงนี้แหละทำกันไม่ได้แล้วท่านจะไปเอาญาณ๑๖ อะไรกัน

อาตมาถามหลายคนแล้ว บอกว่าไปปฏิบัติมาหลายวัดได้โน่นนิดนี่หน่อย แต่ถามไปถามมาก็ระลึกชาติไม่ได้ ไม่มีสติระลึก ไม่มีความคิดเป็นประโยชน์ต่อชีวิตแต่ประการใดไหนเลยละสติจะติดอยู่กับจิตได้ จิตก็ไม่ดี ใจก็ไม่สบาย มีแต่ทรมานทรมาน ฟุ้งซ่านนานาประการ ไหนเลยละท่านจะเกิดแสงสว่าง คือปัญญา ที่จะสามารถแก้ไขปัญห เพราะท่านไม่มีปัญญา ขาดความสะอาด ขาดความบริสุทธิ์

เราปฏิบัติธรรมต้องการชำระจิตให้สะอาด ต้องการทำให้สบาย ทำให้สงบ จะได้ปรารถนารม มีหลัก ๓ ประการ คือ สะอาด สว่าง สงบ พระพุทธเจ้าสอนเน้นหลักในการที่เอาบุญมาไว้ที่จิต ทำให้สบาย ทำให้สงบ ชีวิตท่านจะรุ่งโรจน์โชติช่วงนานาประการ จะเกิดแสงสว่างส่องทางมรรค มรรคา ท่านจะเดินทางถูกต้อง คือ มรรคแปด ที่เราทำกันอยู่ ณ บัดนี้ คือ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ เจริญสติปัญญาอันดี ทางสายเอกของพระพุทธเจ้า แต่ส่วนใหญ่แล้วคนทำไม่ได้ ไม่ได้สนใจในการปฏิบัติมัน สักเท่าไร

คนไม่ปฏิบัติธรรมจะทำอะไรก็ไม่เกิดประโยชน์ เช่นรับศีล ตั้งแต่ปาณา..ถึงสุรา...เป็นองค์ศีล รับแล้วปากมันก็รับแต่จิตไม่รับ จิตไม่ยอม ถ้าปฏิบัติธรรมควบคุมจิตไว้ให้ได้ทำสติให้ดี แล้วควบคุมจิตไว้จิตดีเมื่อไรแล้วก็ยอมรับ เป็นการสอนตัวเองได้ดีที่สุด

การเจริญพระกรรมฐานต้องการมีกิจกรรม ๔ ประการ คือ

๑. สิ่งที่ต้องแสวงหา
๒. สิ่งที่ควรละ
๓. สิ่งที่ทำให้แจ้งถึงใจ
๔. สิ่งที่ต้องพัฒนา

สิ่งที่ควรแสวงหา ได้แก่ ความรู้ คือ ความรู้นอก ความรู้ใน ความรู้ในจิต ในใจ รู้แจ้งเห็นจริง ดัง
เขาว่าแล้วถึงจะรู้ถูกต้อง

สิ่งที่ควรละ ได้แก่ ความชั่วร้ายสามานย์ ละอบายมุขไม่หาความสุขในสังคมอีกต่อไป ชีวิตท่านจะ
เกิดเป็นทรัพย์อันประเสริฐ จะมีอริยทรัพย์ประจำจิตประจำใจของท่าน คิดเงินไหลนอง คิดทองไหลมา
เพราะมีทรัพย์ มีคุณสมบัติด้วยการปฏิบัติตนเอง จะมีชื่อเสียง มีความรักเกิดขึ้นแน่นอน

คนเราไม่มีทรัพย์ ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบายจริงๆ ทรัพย์ภายในไม่มีจิตใจดีไม่ได้ อริยทรัพย์ก็ไม่มี
คุณสมบัติก็ไม่มีแล้ว ทรัพย์ภายนอกจะไม่ค่อยเข้ามาในบ้าน ไม่เข้ามาถึงจิตใจเพราะไม่มีแร่ดีงูดแต่
ประการใด ออกมาอย่างนี้ชัดเจนมาก

คนเราจะได้ชื่อเสียงเพราะคนเขาไว้ใจ คนไม่ไว้ใจจะมีชื่อเสียงไม่ได้หรอก เพราะไม่มีความเข้าใจ
ไม่มีใครเลื่อมใสศรัทธา พูดอะไรไปใครเขาจะเชื่อได้ เขาจะไม่เชื่อฟังเราอีกต่อไป ไปไหนก็ไม่เมตตา
ขาดเมตตาจิต ขาดเมตตาธรรมใครเขาจะสมัครสมาน รักสามัคคี ประองคองกับเรา คงไม่มีประองคองเป็น
ญาติพี่น้องกับเราแน่นอน

ขอฝากไว้แบบนี้ นี่แหละกรรมฐานไม่ใช่มานั่งปิดหูหลับตานิดๆ หน่อยๆ แล้วก็ขึ้นไปสวรรค์
นิพพาน ญาณโสฬสขึ้น ไม่ใช่แน่ ญาณทัสสนวิสุทธิ คือ ทำใจให้สะอาดนั่นเองจิตใจไม่เศร้าหมอง จิตใจ
ประองคองดี กายก็สามัคคี จิตก็สามัคคี ท่านถึงจะสะอาดนอก สะอาดใน สะอาดจิต สะอาดใจ และท่าน
จะเกิดแสงสว่างส่องทางมรรคมรรคา นั่นแหละ คือ ตัวปัญญา ความสงบจะเกิดขึ้น เกิดความสุขทาง
โลกุตระเป็นความสุขที่ไม่เจือปนด้วยความทุกข์ จะไม่มีทุกข์ระทมขมขื่น จะไม่มีรักแค้นแน่นในทรวง หึง
หวงหนักหน่วงในหัวใจต่อไป จะมีแต่รักด้วยเมตตา มีความปรารถนาดีต่อทุกๆ คน จะไม่มีอคติต่อท่าน
ผู้ใด

ธรรมะ แปลว่า ผีในใจ ธรรมะ แปลว่า ธรรมชาติ ธรรมะ แปลว่า สร้างความดี ไม่เจือปนไปด้วย
ความชั่ว ไม่พาตัวไปในทางชั่วร้ายอีกต่อไป ธรรมะแปลว่า ความสนใจด้วยจิตเป็นมหากุศล มีแต่เมตตา
ธรรมตลอดรายการ ท่านจะไม่เป็นคนใจดำอำมหิต ไม่ทรนโทคร้าย ไม่ยอมฆ่าสัตว์ตัวเป็นให้จำตาย
แน่นอน ท่านยังมีใจดำอยู่ท่านจะฆ่าสัตว์ได้ลงคอ ปราศจากเมตตา ไหนเลยละท่านจะมีกรรมฐานตั้งอยู่ใน
จิตใจให้มันคง แก่ไขปัญหาช่วยปัญญาของท่านเองได้

อาตมาพูดมานานแล้วว่า คนที่จิตไม่สงบมีอยู่ ๘ ประการคือ

๑. มีไม่พอ
๒. ใช้เวลาว่างเกินไป จิตหลังไหลไปสู่ที่ต่ำ ไม่มีงานทำจิตใจก็ลอยละล่องออกไปนอกเหตุผล ไม่มีกุศลแต่ประการใด
๓. ถูกเบียดเบียนจิตใจ
๔. อวัยวะตั้งอยู่ในความไม่ปกติ ถ้าหูทั้ง ๔ ขาดไปธาตุใดธาตุหนึ่ง ท่านจะไม่มีความสะดวกแต่ประการใด
๕. โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ต้องเข้าโรงพยาบาลไม่พัก ถ้าไม่ฝึกปฏิบัติแล้วจิตท่านจะไม่สงบ จะโวยวาย อ่อนใจตลอดรายการ เวทนาเกิดขึ้นก็ไม่สามารถทำจิตให้สงบได้
๖. ถูกสิ่งแวดล้อมดึงไปในทางชั่ว อยู่บันคนชั่ว อยู่บ้านคนอันธพาล ก็จะดึงเราไปในทางชั่วร้าย สามีจิตท่านจะไม่สงบ ปรารถนารมณ์ไม่ได้แน่นอน
๗. ครอบครัวไม่มีความสุข ทะเลาะกันทุกวัน ความเห็นไม่ตรงกัน มัวหลงระเวงกันตลอดรายการ ไม่ปรึกษาหารือกัน รับรองจิตท่านไม่สงบ
๘. มัวเมาในอบายมุข หากความสนุกในสังกม เล่นการพนันตลอดรายการ คนนั้นจิตไม่สงบ ไม่ต้องฝึกปฏิบัติธรรม ไม่ได้ผลอย่างแน่นอน ถ้าท่าน ลด ละ เลิก หลุด วิมุตติได้ ท่านถึงจะมีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตของท่าน

ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมต้องเอาจริงจังด้วย ถึงจะมากมาด้วยกันแต่ก็ต่างคนต่างทำ คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก เหมือนเรารับประทานเปรี้ยวหวานมันเค็มไม่เหมือนกัน แต่เราก็นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันได้ ต่างคนต่างเติมตามชอบ คนที่จิตใจดี ไม่ดี สามารถทำงานร่วมกันได้ ถ้าคนนั้นต่างคนต่างทำ ตั้งจิตตั้งใจทำงานก็สามารถทำงานร่วมกัน

คนเราจิตใจไม่เหมือนกันแน่นอน เพราะคนเราต่างสร้างเวรกรรมมาไม่เหมือนกัน เรามีเวรมีกรรมติดตัวมาแล้วจะแก้ไขอย่างไร ถ้าไม่เจริญพระกรรมฐาน จิตใจท่านจะไม่เข้าสู่จุดนี้ จิตจะไม่สงบ ถ้าเราตั้งจิตไว้ได้จิตท่านก็จะสงบพบความสว่างแน่ ความสว่างตัวนี้ แปลว่า โลกนี้ คนไหนทำความสงบได้ สะอาด จิตสะอาดใจ สะอาดนอก สะอาดใน ที่กินสะอาดที่ถ่ายสะอาดแล้ว นี่แหละปัญญามันจะเกิด สะอาดแล้วสว่างก็เรียกว่า ปัญญา เกิดความสงบก็ปรารถนารมณ์ขึ้นถ้าเจริญกรรมฐานทำได้อย่างนี้ได้ผลแน่ๆ

ไม่ใช่มาต่างคนต่างมาคุยกัน แล้วมาท้าวความหลังกันเล่าเรื่องโน้นเล่าเรื่องนี้ ของเก่าอย่ามารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นอย่าไปคิด กิจที่ชอบทำไม่ทำแล้ว อนาคตอย่างจับมันมันให้ตาย จะคิดหวังจะเสียใจไป

ตลอดชีวิต ชีวิตท่านจะเป็นหมั่น นี่แหละชีวิตเราจึงไม่เหมือนกันทุกคน บางคนก็ขยันหมั่นเพียรไปในทางที่ไม่ถูกต้อง บางคนก็ขยันหมั่นเพียรไปในทางที่ถูกต้องเสมอ บ้านเขาถึงมีความสุข มีความเจริญบางบ้านก็สวดมนต์ไหว้พระเป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำอิทธิกรรมก่อนแล้วค่อยแผ่เมตตา ได้ผลอย่างสมคาดปรารถนา

บางคนไม่สนใจสวดมนต์ มานั่งเจริญกรรมฐานได้นิดหน่อย กลับไปก็เลิกแล้ว ย่อท้อ ท้อถอยใจ ท่านจะได้อะไร หรือ เรียน ม.๑ ถึง ม.๖ ต้องใช้เวลาถึง ๖ ปี แต่เรามาปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ แล้วจะได้อะไร สร้างความดีน้อยมากแต่สร้างความไม่ดีมากหลาย ท่านจะแก้กันไม่ได้ ท่านจะติดลบและติดหาร ไม่ติดบวกติดคูณแต่ประการใด ขอให้ติดบวกติดคูณบริบูรณ์ด้วยธรรมะ เจริญด้วยศีล สมาธิ ปัญญา จะได้แก้ปัญหาได้ ไม่ใช่นั่งกรรมฐานแล้วฉันจะไปสวรรค์ชั้น โฉนน์ ไปนิพพานชั้นนี้ เป็นไปไม่ได้

ขอฝากท่านผู้ปฏิบัติธรรมไว้ การที่ปฏิบัติไม่ได้ผลเป็นเพราะเหตุดังต่อไปนี้

๑. ไม่ตั้งใจทำ
๒. ไม่ทำติดต่อกันไปเรื่อยๆ ขาดตกบกพร่องมาก
๓. ทำๆ หยุดๆ แล้วก็เลิกไป ท่านจะได้อะไรหรือ อันนี้เป็นของตายตัว
๔. อ่อนแอท้อแท้ใจ นิเวศน์เข้ามาครอบงำแล้วก็เลิกเลย ถ้าท่านอ่อนแอท้อแท้ใจไม่ได้เจริญกรรมฐานอีก ๑๐๐ ปี ท่านก็ไม่ได้อะไรติดตัวท่านไป

ถ้าไม่เต็มใจทำ ไม่มีศรัทธา ไม่ตั้งใจทำ มากับเขาเรื่อยๆ เท่านั้นเอง รับรองไม่ได้อะไรเลยอย่างแน่นอนที่สุดคนที่ได้ต้องตั้งใจ สนใจปฏิบัติในหน้าที่กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรให้มาก ไม่ต้องไปสนใจกับใคร เคนจกรม ยืนหนอ ๕ ครั้งให้ได้ ถ้าใครยืนหนอ ๕ ครั้งได้แล้วจะได้หมดเลยได้อย่างไม่ท้อแท้ใจ

เราต้องฝึกปฏิบัติให้อึดทน เรามาแสวงหาความอดทนกันในหมู่ของคนผู้ใจประเสริฐมุ่งชาวหมั่นขาว ทำใจให้ประเสริฐก็คือการทำกรรมฐาน ทำใจให้สะอาดหมดจด บริสุทธิ์ ถ้าบริสุทธิ์ได้เมื่อใดจะเกิดแสงสว่าง สว่างนอก สว่างใน สว่างจิต สว่างใจ จิตใจก็เป็นมหากุศล จิตใจท่านจะสงบ ไม่วุ่นวายไม่ฟุ้งซ่าน จะไม่คิดร้าย จะคิดแต่ความดี ท่านจะมีแต่ปัญญา ทำอะไรก็ได้เงินได้ทอง ประคองไว้ซึ่งชีวิตจิตใจมั่นคงและถาวร ท่านจะเกิดผลของท่านเอง นี่แหละท่านทั้งหลาย บางคนอยากรวย อยากสวย อยากดี อยากมี ไม่อยากจน แต่เสียใจทุกคนไม่อยากทำ ไม่อยากสร้างกิจกรรมให้มีประโยชน์

สิ่งที่ควรทำให้แจ้งถึงใจ ได้แก่ การกำหนดจิตให้ถึงจิตใจ ตั้งสติไว้ที่จิต อย่างตั้งสติ อย่างตั้ง
สัมปชัญญะ รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ขึ้น เดิน นั่ง นอน เดินกรรมเดินให้ช้าที่สุดท่านจะรวบรวมสติไว้ใน
เครื่องคอมพิวเตอร์ตลอดรายการ จะนั่งก็หายใจให้มันยาวที่สุด คนหายใจสั้นนะโมโหเก่ง ใจร้อนรันทนไม่
ไหว ทำอะไรไม่เอางานเอาการ เอาแต่อารมณ์ของตัวเอง เอาแต่ใจของตัวเอง ไม่เอาใจคนอื่นเขาบ้าง

คนที่เขารู้จริง รู้แจ้ง เห็นจริง เห็นแจ้ง จะรู้ตัวเองจะอ่านตัวออก จะบอกตัวได้ จะใช้ตัวเป็น จะเห็น
ตัวตาย จะกลายเป็นทฤษฎี จะคำริชอบ จะประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานอันสำคัญยิ่ง

คนที่ไม่เห็นตัว ทำไปก็ไม่เห็นตัวเอง กลับไปเห็นคนอื่นทำชั่ว จะเอาตัวไม่รอดทำให้รู้ตัวเอง ให้
ฝึกฝน ให้จิตใจดูตัวเองว่า ตัวเองทำอะไรถูกผิดประการใด สติจะบอกสัมปชัญญะจะทำให้เรารู้ซึ่งไปถึง
จิตใจ ทำให้แจ้งถึงใจได้

สิ่งที่ต้องพัฒนา เมื่อเราทำให้แจ้งถึงใจแล้ว มีมือสองเท้าสอง สมองหนึ่ง เป็นที่พึ่งแล้ว เราต้อง
พัฒนาตัวเอง พึ่งตัวเอง ช่วยตัวเอง สอนตัวเองให้ได้ ถ้าท่านทำได้ตามหลักที่กล่าวมาแล้วนั้น รับรองท่าน
ได้ผลแน่ ได้ผลถึงลูกของท่านด้วย มีบุตรธิดาจะว่านอนสอนง่าย

บางบ้านดิเหลื่อเกิน นุ่งขาวห่มขาว สวดมนต์ทุกวันอย่างนี้หายากแล้วได้ดีหมดทุกคน มีเถ้าแก่คน
หนึ่ง มีลูกเขยลูกสะใภ้ อยู่ในกงสี ตอน ๕ โมงเย็นตีระฆังสวดมนต์ เถ้าแก่เป็นคนนำสวดมนต์ ใหว่พระ
ศกบาตรทุกวัน บำเพ็ญบุญ บำเพ็ญกุศล มีลูกหลานเป็นด็อกเตอร์หมด พ่อพ่อตาแม่ยายตาย แยกไปกิน
เหล้ามาเมา เล่นการพนัน มีลูกใหม่อีก ๒ คน ว่านอนสอนยาก นี่เป็นกฎแห่งกรรมชัดเจนมาก ที่พ่อแม่
นี่เองสร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำไม่ลูกไว้กับหลาน พ่อแม่ท่านนั้นที่สร้างรักให้ลูกวิธี ทำความดีใส่ลูก
นี้ตายตัวเป็นกฎแห่งกรรมที่ชัดเจนมาก ถ้าท่านเจริญกรรมฐานจะเห็นด้วยกับบาปกรรม ถ้าไม่เจริญกรรมฐาน ที่
พูดไปนี้ ท่านเองคงไม่เข้าใจ ท่านคงไม่รู้เรื่อง ก็จะเปลืองเวลาเปล่าๆ จะเอาแต่ใจตัวเองตลอดรายการ

ขอเจริญพร ขอล่าวคำนี้ไว้สักคำหนึ่งว่า

“ผู้หญิงที่น่าเกลียด คือ ผู้หญิงที่ทำตามใจตัว

ผู้ชายที่น่ากลัว คือ ผู้ชายที่ไม่รู้จักเกรงใจคน

คนประเภทนี้น่ากลัวมาก ไร้ธรรมะ ขาดเหตุผล

การเจริญกรรมฐานต้องตัดปณิธานกังวล อย่างไม่สนใจไม่ต้องไปห่วงใยบ้านเรือน จิตใจจะได้สงบ ท่านจะได้มีปัญหาไปแก้ไขปัญหาในชีวิตและครอบครัวของท่าน ไม่ใช่มานั่งคุยกัน ขอฝากญาติโยมไว้

อาตมาพูดอยู่เสมอว่า

“คนโง่ชอบเอาสติไว้ที่ปาก คนฉลาดชอบเอาสติไว้ที่ใจ”

มีอะไรเกิดขึ้นก็มีสติปัชฌายะ จะแก้ปัญหาได้ต่อหน้าต่อตา คือ ปัจจุบันนั่นเอง ปัจจุบันถึงจะเป็นความจริงอดีตเป็นความฝัน อนาคตไม่แน่นอน อย่างจับให้มั่นแน่นให้ตาย ท่านคิดหวังเสียใจตลอดชีวิต

การเจริญกรรมฐานทำให้รู้กฎแห่งกรรมว่า เราทำอะไรไว้ จะได้แก่กรรมของตัวเอง ไม่ใช่คนอื่นมาแก้ไข เราไปขอยืมเงินขอยืมทองเขามาแล้วให้คนอื่นรับใช้ มันจะถูกต้องไหมคงจะไม่ยุติธรรมกระมัง กฎแห่งกรรมนะท่านทั้งหลาย บางคนด่ากันว่ากินพ่อบางคนเตะลูกทั้งรองเท้า เป็นเวรกรรมเจริญกรรมฐานไม่ได้หรอก ต้องอโหสิกรรมกันก่อน บางคนด่าสามี ทำกรรมฐานไม่ได้ผล เพราะไม่ได้อโหสิกรรมก่อน บางคนคิดกับพ่อไม่ดี คิดกับแม่ไม่ดี ไม่ต้องทำกรรมฐานไม่ได้ผลถ้าไม่อโหสิกรรมก่อนไม่ได้ผล เหมือนเราไปแจ้งความที่โรงพัก ถ้าไม่ถอนแจ้งความมันก็มีคดีต่อไปเป็นกฎแห่งกรรมนะ เราต้องถอน เราไปพูดด่าเขา ก็ขออโหสิกรรม ถอนคำพูดออกจากการด่าเขาเสีย ถึงจะไม่มีเวรกรรมติดตัวไป อันนี้มีประโยชน์มาก ผู้ที่เจริญกรรมฐานถึงจะรู้ได้

ขอฝากนักกรรมฐานไว้ด้วย ยืนหนอ ๕ ครั้ง ต้องกำหนดให้ได้ กำหนดให้ช้าที่สุด ถ้าสติผกบวกับจิตได้ ท่านจะได้รู้จริง รู้แจ้ง ถึงใจตนเอง อารมณ์นี้เป็นอย่างไรอารมณ์นั้นเป็นอย่างไร เห็นอน... คนโน้นเดินมามองจากศีรษะลงปลายเท้า ปลายเท้าขึ้นถึงศีรษะ มันจะบอกออกมาได้ว่า นิสสัยดี นิสสัยไม่ดี มีประโยชน์มาก มีประโยชน์สำหรับทำธุรกิจด้วย เราจะได้ดูคนออก

ในเมื่อเราอ่านตัวเราไม่ออก บอกตัวไม่ได้ ใช้ตัวไม่เป็น ไม่เห็นตัวตาย ยังประมาทในชีวิตอยู่ จะไปอ่านคนอื่นออกหรือ จะไปด้นเอาไปว่าเขาเสียหาย พระพุทธเจ้าไม่ใช้ให้ไปดูคนอื่น ให้ดูจิตใจของเราเอง ว่า จิตใจของเราตั้งแต่เข้ามาถึงบัดนี้ นะได้ทำอะไรตรงไหนบ้าง ขาดทุนตรงไหนบ้าง คิดดีหรือไม่ดี อยุ่มีเป็นต้น

พระพุทธเจ้าถึงสอนว่า จงทำใจเราให้ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ ถ้าใจดีอารมณ์มันก็ดีด้วย อารมณ์ดีทำอะไรก็ดีหมด ถ้าอารมณ์เสียอารมณ์ค้างทำอะไรเสียหมด อย่ทำด้วยอารมณ์จึงทำด้วยสติ ทำด้วยสัมปชัญญะ

โกรธหนอ... กำหนดที่ล้นปี หายใจยาวๆ มันจะแก้ได้ แต่ไม่กำหนดกัน ไปโกรธฝังในจิตใจ แกรมผูก
พยาบาท ฆาตพยาเวร อิจฉาริษาเขาต่อไป ท่านจะได้อะไรหรือ ท่านจะไม่ได้อะไรเลย

กรรมฐานแก้กรรมได้ กรรมเรามีอยู่อย่างนี้ ข้าพเจ้าผูกพยาบาทน้อง ข้าพเจ้าจะต้องเป็นความกับเขา
แย่งสมบัติกัน ถ้าเรากำหนดโกรธหนอๆ ถ้าสติ สัมปชัญญะดี มันจะอธิศีลกรรมไปในตัว อย่างไปโกรธ
น้องเลย ช่วยน้องต่อไปเถิดมีอะไรก็ช่วยกัน มีอะไรก็แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ เดียวก็ตายจากกันไป มันจะ
บอกได้แบบนี้

เสียใจหนอ... เสียใจเรื่องสามี เสียใจเรื่องลูก เสียใจเรื่องภรรยา มันจะบอกเราไม่ได้ แต่กรรมฐาน
บอกเราได้แน่เรากำหนด เสียใจหนอ... ที่ล้นปีนี้ ไม้ซุงที่หัวใจ ไปสอนไว้ที่หัวใจ บางคนบอกให้กำหนด
ไว้ที่หัวสมอง มันจะถูกเรื่องอะไรเล่า สุตลมหายใจ กำหนด เสียใจหนอ.. เสียใจหนอ... นี่ก็วิธีแก้ปัญหา

แต่เราก็ไปสร้างแต่ปัญหา เสียใจก็ไม่แก้ โกรธก็ไม่แก้เกลียดก็ไม่แก้ เลยปล่อยสะสมไว้ในจิตใจ
ท่านจะเป็นบาปท่านจะมีเวรมีกรรมติดตามตัวไป ตายไปในขณะนั้นท่านจะไป นรก เปรต อสุรกาย สัตว์
เดรัจฉาน เวลามีโลภะ ท่านตายขณะนั้นท่านจะเป็นเปรต มีโทสะท่านจะลงนรกเป็นอสุรกายมีโมหะท่าน
จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ออกมาเป็นผลงานอย่างชัดเจนมาก แต่วิธีแก้ไขวิธีทำ ท่านก็ไม่ทราบ ท่านจะ
ไม่คอยแก้กัน

ปวดศีรษะจะแตกก็กำหนด ปวดหนอ... ปวดหนอ ซ้ำๆ มีสมาธิดี สติดี ปวดนั้นมันก็จะหายไป จะ
ได้รู้กฎแห่งกรรมว่า ปวดศีรษะเรื่องอะไรกัน ปวดมาตั้ง๗ ปี ๘ ปีแล้วปวดมาตลอด ก็เนื่องมาจากไปทุบ
หัวปลาช่าย ลูก ๓ คนปวดทั้งหมดทั้ง๓ คน เป็นโรคประสาท อยู่ที่สิงห์บุรีนี่เองเขามาเจริญกรรมฐานรู้
กฎแห่งกรรมแล้ว เลิกทุบหัวปลาช่าย เปลี่ยนไปขายผัก ขายสิ่งอื่นที่ชอบธรรม สร้างอาชีพการงานด้วย
ความถูกต้อง จะไม่กลับไปหาอาชีพอย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว ก็จะเกิดประโยชน์ต่อท่านทั้งหลาย

ไม่ใช่ว่าปวดหัวก็ไม่กำหนด ปวดขาก็ไม่กำหนด ทำอะไรก็ไม่กำหนด ตัวกำหนด แปลว่า ฆะตา
กรรม ไม่ใช่พระพรหมลิขิตให้เรา พระพรหมบนสวรรค์จะมาลิขิตได้อย่างไร เรายึดติดเอง เราขีดเส้นตาย
ของเราเอง เราสร้างกรรมของเราเอง เราขีดตัวเองใช่หรือไม่ ขอให้ท่านทั้งหลายโปรดให้ทราบความนี้ไว้

โยมบางคนมีความรู้มากกว่าอาตมาอีก แต่แก้กรรมไม่ได้เสียใจด้วยนะ บางคนลูกเถเรไม่เรียน
หนังสือ มาบอกให้หลวงพ่อแม่เมตตาให้ลูกเรียนหนังสือ ให้หลวงพ่อแม่เมตตาให้ลูกอ่านนอนสอนง่าย
หลวงพ่อก็จะไปแผ่ได้อย่างไร มันอยู่ที่พ่อแม่ของเขาไม่แก้กรรม ค่าลูก ฐิติ์ลูก จะแก้ลูกไม่ได้หรอก

นอกจากพ่อแม่จะมีความปรารถนาดี แม่เมตตาด้วยกรรมฐานแล้วสวมนต์ พาหุง มหาภาฯ แม่ให้ลูก ลูกกลับร้ายกลายเป็นดีได้ เลิกติดยาเสพติดก็เยอะแยะ แต่ตรงนี้แก้กันไม่ได้

สามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน คืมเหล้า ไม่ต้องไปตาม อย่าไปตาม เกลียดยิ่งเข้าใกล้ รักยิ่งออกห่างไกล เกลียดเราก็แม่เมตตา อย่างไม่เกลียดเขา แม่เมตตา เกลียดออกไป รักเข้ามาแทนที่ สร้างความดีต่อไป เดี่ยวเขาก็เลิกไปเอง แต่เราไปคิดว่าสามีไม่ดีอย่างโน้น ไม่ดีอย่างนี้ **ข้อเท็จจริงคู่ตัวเราเองเถอะ เรามานั่งกรรมฐานคู่ตัวเราว่า เราดีไม่พอหรืออย่างไร** มันจะบอกกฎแห่งกรรมออกมาชัด อย่างไม่ด่าสามี อย่างว่า สามีเจ้าชู้

เขามาเล่าให้อาตมาฟังทั้งนั้น ลูกไม่ดี สามีไม่ดี ตัวเองดีคนเดียว อาตมาบอกให้มาเจริญกรรมฐาน ไม่พูดกับใครเลย จะรู้เอง ปรากฏว่า เดินร้องไห้มาหาแล้วบอกว่า ฉันไม่ดีเองหลงพ่อ นั้นจับจุดได้แล้ว คือ กฎแห่งกรรม ถ้าตัวดีจริงดังเขาว่าแล้ว สิ่งทั้งหลายดีทั้งบ้าน ดีทั้งลูก ดีทั้งสามีขอฝากไว้ดี

ถ้าสามีดีแสนจะดี ภรรยาไม่ดี บ้านนั้นเอาไว้ไม่ได้เพราะภรณานั้นเป็นแม่ใหญ่ แม่บ้านสำคัญ่า พ่อบ้านพ่อบ้านจะเที่ยวไปงานสังคมช่วงเขา เราเอาลูกไว้ให้ได้ ตั้งสติอารมณ์ ชวนลูกสวมนต์ไหว้พระ เดี่ยวพ่อเขาก็กลับมาเอง ขอฝากไว้ดีคือ แก้กรรมด้วยการกระทำ

ไม่ใช่เอาความร้ายไปแก้ความร้าย **เขาร้ายมาอย่าร้ายตอบ เขาไม่ดีมาจงเอาความดีเข้าไปแก้ไข คนตระหนี่ให้ของที่ต้องการ คนพูดเหลวไหลเอาความจริงใจเข้าไปสนทนา ถึงจะแก้ได้ ไม่ใช่เหลวไหลต่อเหลวไหลด้วยกันสนทนากันสามีไม่ดีแถมภรรยาไม่ดีอีก** เลยต่างคนต่างแก้กรรมกันไม่ได้ อยู่ด้วยกันไม่ได้ แน่นนอน แก้ปัญหาไม่ตก

ขอฝากนักกรรมฐานไว้แก้ปัญหาทางของตนะ ชาติอินทรีย์ เห็นหนอ... เห็นด้วยปัญญาอะไรเกาะเกาะ เก็บ คนมีสติมักจะเก็บของไม่ให้เลอะเทอะรุงรังไม่ให้สกปรก เสียหนอ.. เสียเขาค่า เขาว่าอะไรก็ช่างเขาปะไร เขาค่าตัวเอง ไม่ได้ค่าเรา มันไม่เจ็บเหมือนเอามีดมาแทงแต่ประการใด เขาค่า อย่าไปรับการค่าเอาเอาไว้ในจิตใจทำไมเล่า ทำให้เรากลุ้มอกกลุ้มใจ ทำให้เราเสียการงาน เสียหน้าที่ เสียการรับผิดชอบ เสียผู้ใหญ่ เสียการปกครอง เสียการแก้ปัญหา

ขอฝากท่านทั้งหลายที่เป็นพ่อแม่ไว้ ตามดูลูกด้วย นำลูกดีแล้วตามดูลูกด้วยถึงจะถูกต้อน ถ้าต้องการดีชวนลูกสวมนต์ไหว้พระ อย่าไปสอนลูกกำลังทานข้าว อย่าไปสอนลูกขณะที่ดูหนังสือ อาตมาได้ตำรา มาจากกรุงเทพฯ พ่อเป็นนายพล แม่เป็นอาจารย์ ลูกหนีไปดูซั๊กพระที่นครศรีธรรมราชกับเพื่อนที่เป็นลูก

นายตำรวจ ซึ่งเป็นนายพลเหมือนกัน ไปเจ็ดวันก็กลับมาแต่ไม่ได้บอกพ่อแม่เพราะกลัวจะไม่ให้ไป อาตมา
ไปบ้านนั้นพอดี

ลูกกลับมาก็เข้าครัวไปทานข้าว แม่กลับมาถึงตรงเข้าไปหยิกหูลูกเลย คำลูกว่าไปไหนมา ไม่ลาไม่
ไหวอะไร พ่อเห็นอาตมาเข้าเลยเจ็บ มานั่ง สักประเดี๋ยวพ่อกว่า ตรงเข้าไปตบลูกเลยว่า ไปไหนไม่บอก
เลยจานข้าวลอยออกเป็นสองเสียง ลูกวิ่งร้องให้เข้าห้องไป ลูกกำลังเรียนปริญญาโทนะเขาทำต่อหน้า
อาตมาเลย

ถ้าพ่อเป็นคนดี แม่เป็นคนดี ก็จะเข้ามาถอดลูก เอาขนมมาให้ลูก ให้ลูกมีกำลังใจ แต่พ่อแม่ทำอย่าง
นี้ไม่มีน้ำใจเลย รักลูกไม่ถูกทาง ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ ตั้งแต่นั้นเลยไม่กลับบ้าน เขาเป็นลูกชายคน
เดียวของพ่อแม่ด้วย เขากลับไปอยู่บ้านนายพลตำรวจตรีที่เป็นเพื่อนกับพ่อ เขาก็รักเหมือนลูกเขา จะไม่
กลับบ้านพ่อแม่อีกต่อไป

การเจริญกรรมฐาน คือ การสร้างกุศลจิตอันดีหนึ่งทางพระพุทธศาสนา เอาบุญมาใส่ใจให้มี
ความสุขความเจริญรุ่งเรืองทั้งบ้าน จะพูดจากี่ไพบระเพราะพริ้ง พูดวาจาสัตย์เป็นวาจาที่ไม่ตาย พูดจริง ทำ
จริง ทุกสิ่งก็ได้ผล ได้อานิสงส์ดังที่กล่าวมาแล้วทุกประการ

ถ้าลูกเกรงกลัวไม่สนใจกับพ่อแม่ ก็ขอให้คุณพ่อคุณแม่ตั้งกรรมฐาน แม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้กับ
เขาได้ผลแน่ๆ ให้เขามีความสุข ความเจริญ ใครหนอไม่รักลูก ทุกคนรักลูกตั้งแแก้วตาด้วยกันทุกคน
แแก้วตาขาว คือ ลูกชาย แแก้วตาช้ำ คือ ลูกสาวหน้าขาวๆกันทุกคน ทุกคนห่วงเห่นลูกตามาก

ชีวิตจิตใจนี้คือ สามิภรรยา เป็นเพื่อนคู่คิดเป็นมิตรคู่บ้านกัน ฆิะไรก็หนักเอาเบาสู หนักนิดเบา
หน่อย ให้อภัยกันเถิด บ้านนั้นจะประเสริฐ ญาติโยมที่มานี่ตั้งใจทำใจให้ประเสริฐในหมู่คน ผู้มีใจ
ประเสริฐจะมีพระประจำใจ มีขันติความอดทน ต่อสู้ต่อเหตุการณ์

ขอฝากนิสิตนักศึกษาที่นี้ด้วยว่า

ความอดทน เป็นสมบัติของนักต่อสู้

ความรู้ เป็นสมบัติของนักปราชญ์

ความสามารถ เป็นสมบัติของนักประกอบกิจ

ความมีระเบียบทุกชนิด เป็นสมบัติของผู้ดี

ถ้าคนขาดระบบ ไม่มีระเบียบ ทำอะไรไม่เพียบด้วยวินัย ไม่เป็นชาติผู้ดีหรือคนผู้ดีจะจัดบ้าน
เรียบร้อย ทำอะไรก็เรียบร้อยไปหมด ไม่ขวางหูขวางตาแต่ประการใดกรรมฐานต้องการตรงนี้

ตาเห็นหนอ... เห็นเกาะไปหมด ตามีปัญญา ตามีทรัพย์ ตามีสติ ก็เก็บเรียบร้อย เสียงหนอ... เสียง
เขาคำ เขาว่าอะไรกัน เราก็ไม่รับฟัง หูฟังด้วยปัญญา ให้มีสติอยู่ที่หูมีสติสัมปชัญญะในการฟัง ฟังแต่เรื่อง
ที่ดี อย่าไปฟังเรื่องเลวร้ายของคนอื่นต่อไป คนเรานี้ก็แปลก ที่ดีไม่ค่อยจะฟังกันตาก็เหมือนกันชอบไปดู
เขาดีกัน ชอบไปดูรถคำ รถชนกันละชอบไป ออกไปช่วย ช่วยแกะนาฬิกาบ้าง ช่วยปลดศร้อยบ้างใช้
ไม่ได้ ขาดเมตตา ถ้าเจริญกรรมฐานท่านจะทำไม่ลง ท่านจะมีแต่ให้กับช่วย ท่านจะรวมมหาศาล ยิ่งให้ยิ่ง
รวยยิ่งสวย ยิ่งดี ยิ่งมีปัญญา

ขอฝากญาติโยมไว้

“ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงก็ยิ่งอด หมดไม่มา

เราไม่หวง เราไม่อด หมดมาเรื่อยๆ”

รวยแน่ๆ โยมหญิง โยมชาย อยู่กับอาตมาเป็นพันก็ยอมเลี้ยง ขอให้อยู่จนข้าวสารหมดค่อยกลับบ้าน
จะอยู่ไหมรับรองไม่ได้กลับหรือ ข้าวสารวัดนี้ไม่มีหมด ข้าวสารจากภาคอีสานจะมาก็แล้ว

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลาย และขอทุกท่านจงเจริญไปด้วย อรุ วรรณะ สุขะ พละ
ปฏิบัติ ธารสมบัติ นึกคิดส่งหนึ่งประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ
โอกาสบัดนี้เทอญ

ผู้ถอดเทป : รัชดา แมลงภู

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕

สนิมในใจ

พระราชสุทธินิยมมงคล

วันนี้เป็นวันพระ แรม ๑๔ ค่ำ จาคูททสี่ เรามาแสวงหาพระให้จิตใจสะอาด จิตใจได้สว่าง จิตใจได้สงบ จะได้ปรารถนารวม ถ้าจิตใจเราไม่สะอาด มันก็ไม่มีอะไรสว่างประการใดมีแต่มีดมืด มีดบอดถ้าเราสะอาดได้ สว่างได้ มันก็สงบได้ถ้าเราทำได้ ๓ ประการนี้ ได้มาจากการเจริญพระกรรมฐาน หาความสงบกับจิต เพื่อชำระจิต ชำระใจ ทำสนิมในใจให้มันออกไป ให้จิตไม่มีสนิมหรือสนิมขุม ถ้าเป็นสนิมมันก็จะเกาะออกได้ง่าย เผาไฟมันแล้วก็จะเกาะออกได้ แต่สนิมในใจสนิมขุมมันกินเหล็กเข้าไปข้างใน เหมือน จิตใจที่ไร้สาระมีดบอด ที่เราเรียกว่า สนิมในใจ ไม่มีทางแก้ไขได้แล้วเพราะสนิมขุมมันกินเหล็กเหมือนต้นไม้มีการฝากฉันทันนั้น ต้นมะม่วงโตมีกาฝากมาก ต้นมะม่วงนั้นจะไม่ออกไม่งาม ลูกจะไม่เจริญเหมือนจิตใจมันก็ฝาก มันฝากไปด้วยกิเลสในใจฝากไปด้วยความโลภ โกรธ หลง สนิมในใจก็เกิดขึ้น

แต่สนิมภายนอกที่เกาะเกาะมันก็ออก เหมือนเราไปชุบเหล็ก ชุบเคียวจะไปเกี่ยวข้าว ก็ต้องเผาไฟให้มันร้อน และสนิมจะออกไปได้นั้นนั้น แล้วก็ตีให้มันตี เหมือนเราทำจิตใจให้สะอาดปราศจากมลทินแล้ว จิตก็ใส ใจก็สะอาดปราศจากมลทินแล้ว จิตท่านจะสว่างขึ้น คือ ปัญญา คนที่จะมีปัญญานั้นต้องอยู่ด้วยความสงบ อยู่ด้วยความเรียบร้อย อยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ นี้แหละคือตัวธรรมะ คือ ทาน ศีล ภาวนา ของเราก็จะได้ครบตามองค์การและองค์การ ถ้า ๓ อย่าง ไม่มีทาน ขาดเมตตา จิตท่านจะเหลวแหลกแตกลาญ ไร้สาระ จิตท่านจะตีจะขุ่นมัว จะมีดมนอนาทรร้อนจิต หาที่พึ่งไม่ได้แล้วนี่ประการหนึ่ง

ประการที่สอง รองลงไปนั้น ท่านจะมีอะไรสว่างในใจท่าน มีแต่มีดเหมือนยื่นอยู่ในกลางป่า ไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุการณ์อันใดเล่า ถ้าท่านมีความสว่าง ก็มีปัญญา ก็จะได้แก้ไขปัญหาคด้วยจิตสงบ ถ้าจิตสขุ วุ่นวาย ฟุ้งซ่าน ฝากฝังไว้ในสนิมในใจเมื่อใดแล้ว จิตท่านจะไม่สงบ ในเมื่อจิตท่านไม่สงบแล้ว ท่านจะได้อะไร จะแก้ปัญหาคท่านจะเอาปัญญามาจากไหน พระพุทธเจ้าท่านหาปัญญาในตัวของท่าน ท่านเสด็จบรรพชาถึง ๖ ปี กว่าจะได้ของดีกลับมาสอนชาวโลกให้พ้นทุกข์ เพราะปัญญาคตัวนี้ การเจริญกรรมฐานต้องการหาปัญญาให้เกิดขึ้นในตัวเอง ผู้ที่มีปัญญาในตัวเอง ไม่ว่าจะป็นพระสงฆ์องค์เจ้า เรียกร้อยหมัดปฏิบัติกิจวัตรอย่างเคร่งครัด จะถือศีลจะ เหมือนอย่างท่านรับกรรมฐาน รับศีล ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตนต่อพระคุณพระศรีรัตนตรัย เจริญกรรมฐานด้วยความจริงใจของข้าพเจ้า แล้วทำอย่าเลือนราง เสียสัจจะที่ขอท่านจะเสียหาย จะทำอะไรไม่ได้ผล จะไม่ได้อันติสงฆ์แต่ประการใด ออกมาอย่างนี้ขัดแจ้งแล้ว หนละเราหาที่พึ่งกันไม่ได้แล้ว นอกเหนือจากพระรัตนตรัย ที่จะเป็นที่พึ่งของเราได้ บิคารมารดาท่านเลี้ยงเรามา

นั่น ต้องเอาภาฝากออกซะ คั้นไผ่ นั่นถึงจะงอกงาม เหมือนจิตใจของเราเป็นสนิม เอาสนิมมันออกไปเสีย
จิตใจท่านจะได้สว่าง จิตใจท่านจะได้สงบ ท่านได้ปรารถนาคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นแน่นอนที่สุด
ขอฝากไว้แบบนี้

คนที่ไร้บุญวาสนามันจะมีแต่สนิมขุม ไม่มีบุญกุศลกับเขาเลย ถ้าท่านตั้งใจดี เอาสนิมออกไป รักษา
เหล็กเอาไว้เหมือนรักษาจิตให้มันคงดำรงศาสตร์ มีศีล สมาธิ ปัญญา ไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย ท่าน
มีความหมายที่ดีขึ้น ชีวิตท่านจะเป็นแก่นสาร ชีวิตท่านจะมีค่า เวลาของท่านจะมีประโยชน์ต่อไป นี่แหละ
ท่านทั้งหลายที่มาปฏิบัติธรรมกันนี้นั้น มีแต่สนิมขุม ไม่เข้าใจ วัน ไม่ได้รู้เรื่องอะไรหรอกแล้วก็กลับ
ออกไปบอกกันว่า ไม่ได้ผล ไม่ได้ผล อย่าไปเลยวัดอัมพวัน ไม่รู้เรื่อง ถูกต้องของท่านผู้นั้น เพราะเอา
เรื่อง ไม่เอาราว แล้วไม่ต้องใจปฏิบัติ ไม่สนใจ ไม่ได้ตั้งใจจริงเลย แล้วชีวิตท่านก็เป็นหมัน ทรัพยากรที่
ไร้สาระ ไหนเลยท่านจะเอาดีได้ประการใด พุคมานานแล้ว ทำดีแค่ ๓ วัน ทำชั่วก็วัน ทำชั่วได้ ๕ วัน
เดือนหนึ่งมี ๔ วันพระ เราจะเอาเฉพาะแต่วันพระ เราก็ขงทุน เดือนหนึ่งมีอยู่ ๓๐ วันมีวันพระอยู่ ๔
วัน สัปดาห์ละวันพระ มันก็ขงขาดทุนอยู่นั้นแหละ ปีหนึ่งมี ๖๕ วัน มันก็ขาดทุนอยู่นั้นแหละ ทำดีแค่
ชั่วโมงเดียว วันหนึ่งกินหนึ่งในเวลาวันนี้ วันอุโบสถ กำหนด ๘ ประการ กรรมบถ ๑๐ ครอบ กายกรรม
๓ วชิกรรม ๔ มโนกรรม ๓ ก็ครบ แต่ทำกันไม่ค่อยจะได้ แค่ชั่วโมงเดียวก็จะแยะแล้ว แล้วท่านจะไปเอา
ดีได้ตรงไหนเล่า

อย่างสร้างสนิม อย่างสนิมนี้ มันก็เอาไปกะเทาะได้ หมันเจริญกรรมฐาน มันก็บอกได้ แต่สนิมขุม
กินเหล็กจะผุแล้ว กินมีดโกนที่จะปลงผมตรา ๓ ตาของเขอ มันก็ยังไม่ใช้ไม่ได้ เหล็กก็ยังงักยังอยู่ไม่ได้
เพราะคนรักษาเหล็กไม่ดี เหล็กมันจึงเป็นสนิมขุม ถ้าเป็นสนิมขุมแล้วสันดานร้ายมาก คนนั้นจะนั่งเจริญ
กรรมฐานไม่ได้เลย จะเห็นกรรมฐานเป็นเรื่องร้อนกร้อนใจ จะเสียใจจนจิตใจไม่มีมากหลาย ก็ควรจะขัด
สนิมด้วยการเจริญพระกรรมฐาน บำเพ็ญจิตภาวนาให้มากที่สุด ท่านจึงจะรู้ว่าท่านมีสนิมในใจ

ชีวิตของท่านมีกาฝากไว้ในจิต มันฝากให้จิตท่านคิดแต่เรื่องเลวๆ เห็นตัวดีคนเดียว คนอื่นชั่วหมด
ประเภทนี้เจริญกรรมฐานไม่ได้หรอก เป็นคนมีเวรมีกรรม ท่านไม่ต้องมาเจริญกรรมฐานหรอกจะไปอีก
๑๐๐ วัด ท่านก็แก่นั้นเสียเงินค่ายานพาหนะ ไปเสียเวลาตามวัดต่างๆ ขอฝากให้ท่านคิดให้มากที่สุดว่า
ท่านมีสนิมในใจไหม ท่านมีสนิมขุมไหม ถ้ามีสนิมขุมกัดกินเหล็กทะลุแล้วก็ไม่ต้องเจริญกรรมฐานชาตินี้
ท่านก็ไม่ได้อะไร เป็นคนไร้สาระ เป็นคนเกิดมาเสียชาติเกิด ไม่ประเสริฐอะไรกับเขา แค่นี้ทำไม่ได้ ดีแค่
๓ วันทำได้อย่างไร ว่าไม่ว่าง พุคแก้ตัวว่าไม่ว่างทั้งนั้น งานมากมายจริงๆ สร้างความดีไม่ว่าง แต่

ความชั่วณะว่างกันนักสร้างโดยไม่รู้ตัว ความชั่วในจิตใจ สนิมในใจมีมากคิดไม่ออก บอกไม่ได้ ใช้ไม่เป็น
ชีวิตจะลำบากยิ่งย่ำแย่จนแก่ตาย ชีวิตท่านจะไร้ความหมาย

ถ้าชีวิตนี้ ตั้งแต่หนุ่มสาวขาดทุน ออกแขกบอกเรื่องไม่ดีแล้ว มีสนิมในใจ ท่านจะเล่นละครชีวิต
ต่อไปแสนจะยากลำบากใจ ทำมาหากินก็ไม่ได้เรื่อง ไม่ได้ราว ไม่ได้ผล เป็น อิจัง ทุกข์ อนาคต ไม่มี
ความเจริญรุ่งเรืองแน่นอน คนก็เช่นเดียวกับต้นไม้ มีกาฝากนี้ มันจะไม่งอกไม่งาม มันจะไม่ออกพืช ออก
พันธุ์ ออกผลแน่นอน ท่านอย่าเอากาฝากมาไว้ในจิตใจนะ อย่างสร้างสนิมขุมให้มันลุ่มลึก จิตใจของท่าน
จะไม่สามารถสร้างความดีกับเขาได้เลย จะเป็นหนุ่มเป็นสาวก็ตามก็แค่นั้นแหละ แก่ไปมันก็จะแย่งไป
มันก็จะแย่งไปทุกวัน มีแต่ความทุกข์ระทมขมขื่น ขมก็จะกลืนหรือ จะกลืนอย่างไร ขึ้นก็จะอม ขมก็
ต้องกลืน กลางคืนก็ฝันหวานไปตามสนิมขุม ชีวิตจะไร้ค่า ชีวิตจะไม่มีเวลาที่มีประโยชน์เลย ผู้ที่เอาเจริญ
กรรมฐาน ทำที่อาตมาสอบสวนทวนถามแล้ว ไม่ได้ผล พองหนอ ยุบหนอ ก็ไม่ได้ ยืนหนอก็ไม่ได้อีก
กำหนดก็ไม่ได้อีก แล้วก็ไม่กำหนด ทำให้ขี้เกียจ ทำให้ของนั้น มาสกัดกั้นไม่ให้สร้างความดีได้ นอก
ที่สุด อย่างนี้มีมาก ขอฝากท่านทั้งหลายไมใช่ง่ายและไม่ใช่น่ายากนัก ถ้าท่านตั้งใจจริงแล้วได้ผล ทำด้วย
ความตั้งใจ อย่าท้อแท้ใจต้องขันธ์ ความอดทน ต้องสู้ตาย ถ้าท่านสู้ตายเมื่อใดท่านได้ผลเมื่อนั้นถ้าท่าน
ไม่สู้ความรู้ก็เป็นหมัน ถ้าเป็นหมันความดีก็ไม่มีทรัพย์ ชีวิตท่านจะไม่มีทรัพย์ ชีวิตท่านจะไม่มีศักดิ์
ชีวิตท่านจะไร้สาระ ไม่มีประโยชน์เกิดผลแต่ประการใด ขอฝากไว้ในวันนี้

ปัญญาในตัว

พระราชสุทธินิยามมงคล

๑๖ เมษายน ๒๕๓๘

เจริญสุขท่านผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ วันนี้เป็นวันพระเราก็แสวงหาพระ จิตใจจะได้ สะอาด สว่าง สงบ ปราศธรรมได้ เราทำได้ประการนี้ได้มาจากการเจริญพระกรรมฐาน

คนที่จะมีปัญญาต้องอยู่ด้วยความสงบ อยู่ด้วยความเรียบร้อย อยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ ทาน ศีล ภาวนาของเราจะได้ครบ ถ้าท่านไม่มีทาน ขาดเมตตา จิตของท่านจะเหลวไหลแตกสลาย จะขุนมัว หาที่พึ่งไม่ได้ ไม่มีอะไรสว่างในใจเหมือนยืนอยู่กลางป่า ไม่ทราบว่าจะเกิดเหตุอันใด ถ้าท่านมีแสงสว่าง อีปัญญา จะได้แก้ปัญหาคด้วยจิตสงบ

พระพุทธเจ้าท่านหาปัญญาในตัวของท่าน ท่านเสด็จออกบรรพชาถึง ๖ พรรษา กว่าจะได้ของดีมาสอนชาวโลกให้พ้นทุกข์ คือปัญญาตัวนี้ ท่านทั้งหลายที่มาเจริญกรรมฐานก็ต้องการหาปัญญาให้เกิดขึ้นในตัวเอง

ผู้ที่มีปัญญาในตัวเอง ไม่ว่าจะเป็พระสงฆ์องค์เจ้าเรียบร้อยหมด ปฏิบัติกิจวัตรอย่างเคร่งครัด และถือศีลจะเหมือนอย่างท่านรับกรรมฐาน รับศีล ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตนต่อคุณพระศรีรัตนตรัยจะเจริญกรรมฐานด้วยความจริงใจของข้าพเจ้า ถ้าเสียสัจจะที่ขอ ท่านจะเสียหายจะไม่ได้ผล ไม่ได้อันนิสงฆ์แต่ประการใด

ท่านสาธุชนทั้งหลาย เราหาที่พึ่งกันไม่ได้แล้ว นอกจากคุณพระศรีรัตนตรัยที่จะเป็นที่พึ่งของเราได้ พึ่งบิดามารดาที่ท่านเลี้ยงเรามา เรียนหนังสือหาความรู้ก็ต้องพึ่งครูอาจารย์ทำงานเจริญได้ตำแหน่งหน้าที่ต้องพึ่งผู้บังคับบัญชาที่สูงได้อุ้มชูเรามา ถ้าเราไร้บุญขาดศาสนาแล้วใครจะมาอุ้มชูเราไม่มีใครช่วยแน่ ตัวใครตัวมันต้องช่วยตัวเอง ต้องสร้างปัญญาในตัว

ท่านทั้งหลายอ้อ ท่านมีปัญญาในตัวกันแล้วหรือยังปัญญาทางโลกที่เรียนหนังสือกันมาเป็นปัญญา นอกตัว แก้ไขปัญหาไม่ได้ ปัญญาในตัวนี้ ได้มาจากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน เจริญสติ เจริญสมาธิ เจริญกุศลภาวนาให้เสมอต้นเสมอปลาย มีศีล สมาธิ ปัญญาไว้ในจิตใจทำให้ชีวิตของท่านมีค่า

การเจริญพระกรรมฐานไม่ใช่ง่ายและไม่ใช่น่ากลัว ถ้าท่านตั้งใจจริงแล้วได้ผล ทำด้วยความตั้งใจอย่างท้อแท้ ต้องมีขันติ ความอดทน ต้องสู้ตาย ถ้าท่านสู้ตายเมื่อใดท่านได้ผลเมื่อนั้น ถ้าท่านไม่สู้ตายก็จะเป็นหมัน ชีวิตท่านจะไร้สาระไม่มีประโยชน์ต่อสัตว์แต่ประการใด

ท่านทั้งหลายตั้งใจมาเจริญพระกรรมฐาน ตั้งสัจจะอธิษฐานจิต ปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูอาจารย์ ดังที่กล่าวไปแล้วนั้นจริงหรือไม่ประการใด ถ้าขาดการจริงจังในการปฏิบัติหน้าที่อันนี้ ท่านจะไม่ได้อะไรติดตัวไปแน่นอน คิดแต่คุยกัน พูดกันแต่ไม่ทำ พูดแต่เรื่องไร้สาระขาดเหตุผลจะทำให้ตัวให้อับจนไม่เป็นคนรวย ไม่เป็นคนสวย ไม่เป็นคนดีและไม่เป็นคนมีปัญญาด้วย

คนเราจะดีชั่วประการใดอยู่ที่ข้อปฏิบัติของเขา ไม่ต้องไปดูที่รูปร่างสวย พุคฺติ พุคฺติ เพราะเท่านั้นนะ คุณวิธีการและคุณโยบายของเขา เขาปฏิบัติงานมาดีไหม เขาตั้งตนไว้ที่ชอบหรือไม่ มีกิริยามารยาทหรือไม่ ประการใด พุคฺติจริงหรือไม่แล้วตั้งอยู่ในความดีความมีปัญญาแล้ว ท่านผู้นั้นจะเป็นคนดีกับเขาได้ในสังคมนั้น

การเจริญพระกรรมฐานไม่ค่อยจะทำตามครูสอน ยืนหนอยังทำไม่ได้ คนมามากด้วยกันอาตมาหวั่นใจเหลือเกินว่า ผู้ปฏิบัติจะไม่เข้าใจเมื่อไม่เข้าใจแล้ว จะทำอะไรไม่ได้เลยดีไม่ได้ การไม่เข้าใจปฏิบัติไม่ให้ประโยชน์แก่ตัวท่านเลยท่านมาแล้วขอให้ท่านได้ประโยชน์ไป จะได้นำไปทำที่บ้าน

บางคนรู้มากแต่ขาดความรู้จริง อาตมาสังเกตหลายคน ทำเหยาะๆ แหยะๆ เสียเวลาจริงๆ น่าจะสร้างประโยชน์จริงจังตั้งเขาว่าบ้างนะ ยืนหนอยังทำไม่ได้*อย่าไปดูที่ลมหายใจ* เดี่ยวมันจะหายใจเป็นจังหวะของมันเองโดยอัตโนมัติ*ยืน...ตั้งแต่ศีรษะถึงสะดือ* แล้วก็ลง *หนอ...ลง* ไปปลายเท้า*นั่น* แล้วสำรวจจากปลายเท้าขึ้นมา *ยืน...ถึงสะดือ* แล้วก็ *หนอ...ขึ้น* ไปถึงศีรษะ ยืนหลับตามนิกมโนภาพตามจิตไป

อาตมาพูดว่า หลับตามนิกมโนภาพตามไป เขาไม่เข้าใจกัน คำว่า มโนภาพนี่ก็ดูภาพสังเกตตัวเราว่าหลับตา แล้วยืนอยู่อย่างนี้ นี่ศีรษะคุณลงไปถึงปลายเท้า ทำไมทำไม่ได้*ยืน... หนอ... แล้วสำรวจจากปลายเท้าขึ้นมา ยืน... หนอ...ถึงสะดือ* อาจนอนหายใจก็ได้ แต่ไม่ต้องไปดูลมหายใจ ง่ายที่สุดยากแท้...แต่เราไม่เคย มันถึงยากพอฝึกเข้าบ่อยๆ เคยเข้ามันก็ง่ายแท้ มันไม่ยากเลย ตรงนี้จินาคิดเหลือเกิน

แต่ท่านจะเอาผลเฉลี่ย จะเอาญาณ ๑๖ บ้าง บางคนบอกว่าได้ญาณ ๑๖ แต่ยืนหนอยังทำไม่ได้ น่าเสียดายนะยืนหนอ ๕ ครั้ง **ตบปัญจกรรมฐาน** ดีความดังนี้ เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ ตโจ ทันดา นขา โลม เกสา เบื้องต่ำปลาหมลงไป เบื้องบนปลายเท้าขึ้นมา ชัดเจนแล้ว

พระพุทธเจ้าสอนว่า กรรมฐานเป็นหัวใจของชาวโลกที่จะต้องแก้ไขปัญหา ถ้าใครไม่มีกรรมฐาน จิตใจจะเลพลาดพาด หละหลวมเหลวไหล จิตไม่มั่นคง จะแก้ไขปัญหาได้หรือไม่ โยมฟัง แล้วนำไปคิด อย่างเพิ่งเชื่ออาตมานะอาตมาไปได้มาจากหลวงพ่อบุญมาว่า ยืนหนอ ๕ ครั้งนี่คือ ตบปัญหากรรมฐานนั่นเอง

ถื่นป้อมู่กึ่งกลางระหว่างจุมกถึงสะคือ คือขั้วเบตเตอร์ของเราที่จะชาร์ตไฟเข้าหม้อ ตอนอาตมาคอกหักได้ตำราเพิ่มขึ้นเยอะเลย มันจะมีความคิด มีสติอยู่ที่ถื่นปี เรียก**ขัตติก** อาศัยหทัยเดียวกับจิต วิธีแก้ปัญหายุ่งตรงนี้ ตอนอาตมาคอกหักมันคิดได้ตรงถื่นปีนี่นะ

บางคนไม่ทำตาม คิดหนอไปอยู่ที่สมอง ไม่ถูกนะเสียใจหนอไปกำหนดที่หัวใจ ก็ไม่ถูกอีก อาตมาจะถามโยมว่า หัวใจของเรามีหน้าที่ทำอะไร มันสูบฉีดโลหิต ไปเลี้ยงร่างกาย มันเป็นจิตที่ไหน ถ้าเป็นคอกอยู่ที่หัวใจเมื่อเราเปลี่ยนหัวใจก็กลายเป็นเจ้าของหัวใจไปเสียซิ

จิตไม่มีตัวตน จิตเป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์รับรู้อารมณ์ไว้ได้นานเหมือนเทพบันทึกลงเสียง ลมหายใจเข้าออกนี้แหละตัวอารมณ์ละ ถ้าอารมณ์ร้อน อารมณ์ไม่ดี มันจะหายใจสั้นและโมโหเก่ง คนประเภทนี้ ถ้าหายใจช้าๆ จะไม่โมโห อารมณ์ร้อนจะเย็นลงไป ตรงนี้ น่าแก้กันนะแต่ไม่ยอมแก้กัน

พองหนอ ยุบหนอนี้ก็ไม่ยาก หายใจให้มันยาวๆ พองหนอยาวๆ ยุบหนอยาวๆ บางคนกำหนดไม่ทันเลยไม่ทำตามไปกำหนด พองยุบ พองยุบ หรือว่าของเก่าไปเลย บ้างก็ว่า พุทโธ อรหัง สุขโธ อิติปิโส ภควา เลยไม่ได้อะไรกัน นี่แหละจึงไม่ได้ผลดังที่กล่าวมา

ตอนนี้อาตมาสอนเอง มีแค่ ๕ คน ๑๐ คน เดินจงกรมกันเงียบไม่ได้คุยกันเลย ภายใน ๗ วัน ได้ผลแน่ ขอให้ทำจริงๆ ถ้าเรามากุญ มาสาธยายกันมันจะไม่ได้ผลอะไรเลย นี่แหละใหม่ๆ ขอให้ทำอย่างนี้ เอาสติตามจิตไปถึงปลายเท้า ใหม่ๆก็ ยืน...อาจจะถอนหายใจตรงสะคือนี้แล้ว หนอ...จากสะคือลงไปถึงปลายเท้า พอทำได้แล้วไม่ต้องมีหยุด สติดีจิตดีแล้ว มันจะพอกันยืน... หนอ...ไปเลย ถ้าเข้าขั้วมันจะเข้า อัสสาสะ ปัสสาสะ มันอัดลมนะยืน...หนอ... ยืน...หนอ... หายใจเข้า หายใจออก อัสสาสะ ปัสสาสะ แต่จะไม่อธิบายนสูงเดี่ยวโยมจะเขว

ยืน...ถึงสะคือแล้วมันจะถอนหายใจอัตโนมัติ หนอ..ลงไปปลายเท้า จากปลายเท้า ยืน...ถึงสะคือ หนอ...คนละครั้ง พอง...ก็เหมือนกันคนละครั้งก่อน หนอ...ยุบ...หนอ...คนละครั้ง ถ้าทำไม่ได้แบ่ง ๔ ส่วน พอง ๑ ส่วน หนอ ๓ ส่วน ได้แน่ หายใจให้ยาวไว้ พอง..หนอ... ถ้าทำได้ก็พองครั้งหนอครั้ง ถ้า

เราพองเต็มที่แล้วจะหนอได้อย่างไร พอจะหนอแล้วมันก็ขุบ ขุนยังไม่ทันจะหนอ มันก็พองแล้ว นี่จะจึงไม่ได้ผลขอฝากไว้ นี่พูดให้ชัดเจนแล้ว

กำหนดเวทนาจึงทำกันไม่ได้ เวทนาเกิดขึ้นก็กำหนดปวดหนอๆๆ ตายให้มันตายไป อย่าไปพลิกมันสิ คูชจะตายไหม มันไม่ตายหรือเราจะได้รับสภาพของความเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันปวดด้วยกันทุกคน ไม่มีใครว่าไม่ปวด ไม่ใช่เหล็กไหล มันเป็นเนื้อหนังมังสาอันอาศัยรูปเกิด และจิตปรุงแต่งสังขารปรุงแต่งขึ้นมา มันก็ต้องปวดเป็นธรรมดา

โยมรู้ไหมอาตมานั่งมานานยังไม่ได้พลิกเลย ปวดไหม มันก็ปวดด้วยกันทั้งนั้นแหละ ตั้งสติไว้ ถ้าเราฝึกไว้ดีเวลาเจ็บระทวยป่วยไปจะเป็นโรคอะไรก็ตาม มันจะได้ทุเลาเบาบางจะได้ตั้งสติไว้ไม่ไว้วายยังงี้ก็ต้องตั้งสติไว้ตลอดรายการ จะจากโลกนี้ไปก็จะไปสู่สุคติ ต้องมีขันติความอดทนไว้ก่อน บางทีก็ไม่เข้าใจในเรื่องนี้กันมาก

การเจริญกรรมฐานนี้ ถ้าเสียใจก็กำหนดที่ลิ้นปี เสียใจหนอๆๆ ถ้าปล่อยความเสียใจลงไว้ในสันดานจะเกินสติขุม เกิดกาฝากขึ้น ตัวเราก็เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ต้นไม้มีกาฝากมันจะหงอย มันจะไม่งาม มันจะร่วงโรยไปตามสภาพเพราะกาฝากมันมากนั้น บางคนก็ไม่มีสมาธิในเรื่องนี้แล้วจะเอาอะไรกับการที่จะอดทน อดกลั้น อดออมไว้ก็หาไม่ได้

การเจริญกรรมฐานต้องการให้เราสติดี มีสัมปชัญญะให้เราควบคุมจิตไว้ให้ได้ มีอะไรที่ตั้งสติไว้อาตมาพูดมาตลอดไม่มีใครเข้าใจ ไม่มีใครนำไปแก้ปัญหา การแก้ปัญหานั้นตัวเองก็แก้ตรงนั้น ใช้กรรมฐาน ใช้การเดินจงกรม การเดินจงกรมทำให้เราอดทนต่อการเดินทางไกลและบำเพ็ญเพียร โรคภัยไข้เจ็บก็น้อย อาหารก็ย่อยง่าย อาหารก็น้อยลงไป สมาธิจะตั้งได้นานกว่านั่งสมาธิ สมาธิที่เกิดจากการนั่งกับเดินนะ เดินได้ผลมากกว่า มันจะได้เปลี่ยนอิริยาบถของการ เดิน นั่ง นอน แล้วก็กำหนดตามที่อาตมากล่าว ยืน เดิน นั่ง นอน กำหนดตั้งสติไว้ที่ท้อง พองหนอ ขุหนอ ไปจนกว่าจะหลับ ตั้งสติไว้ ถ้าทำได้แบบนี้แล้วมันจะมีจิตสำนึกขึ้นมาว่าจะตื่นตอนไหน ก็ตื่นได้ ไม่ต้องปลุกนาฬิกาด้วย คนที่มีสติปัญญาจะมีองค์คุณของเขาเกิดขึ้นจากกรรมฐาน

ถ้าเสียใจก็กำหนด ร้อยครั้ง พันครั้ง **ลิ้นปี** ไม่ใช่ที่หัวใจอย่างที่เขาสอนกันนะ แล้วคิดให้เจ็บไปหมดที่หัวสมองคิดตรงที่ลิ้นปี หายใจยาวๆ หายใจลึกๆ เดี่ยวจะคิดออกสอนไม่เหมือนกันนะ อาตมาได้จารถชนคอหัก และได้จากหลวงพ่อบ้านป่าสอนมา ใช้ได้ผลมาก ท่านสอนก่อนรถชนรู้ล่วงหน้า ๖ เดือนว่า จะต้องตาย เตรียมการล่วงหน้าไว้ได้ดีมาก มีประโยชน์แก่ตัวท่านเองนะ อย่าระเริงหลงไปหาสนิมกาฝาก

มาไว้ในจิตใจอีกต่อไปเลย *ต้นไม้อะไรจะเหี่ยวเพราะอากาศคนเราจะเหี่ยวเพราะขาดสติปัญญา* มันจะไม่รุ่งโรจน์แต่ประการใด อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ

การเจริญพระกรรมฐาน พระพุทธเจ้าท่านใช้ปัญญาในตัวแก้ปัญหา ปัญญาออกตัวแก้ไขปัญหาไม่ได้เลย ความจริงของชีวิตที่จะต้องแก้ไขทุกทิศทุกทางเป็นสิ่งสำคัญมากควรทำให้ได้แต่ละอย่างไป เวทนาเกิดขึ้นก็กำหนดให้รู้ว่าเป็นเวทนาเท่านั้น จิตจะได้ไม่พะวงสงกาคิดจะได้ไม่เป็นอุปาทานไปยึดเอาไว้อัจฉิไม่มียึดเมื่อไรแล้วมันจะหายไปเอง เพราะว่ามันปวดที่ตรงไหน จิตจะไปปวดด้วย ถ้าจิตไม่ไปสนใจกับการปวด มันจะมากเท่าไรสติจะรู้ได้ จิตจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวจิตจะไม่เข้าไปพัวพัน และไม่มีอุปาทานเกิดขึ้น ตรงนี้ชี้ต้องการนะ

บางทีที่ปวดนะ เพราะลมไม่เดินจะเป็นอัมพฤกษ์อัมพาต สติกำหนดไปเรื่อยๆ ก็หายได้เหมือนกัน ถ้าร่างกายสังขารมันตาย ลมไม่เดิน ถ้าไม่ปวดจะไม่หาย ถ้าปวดขึ้นมาตรงไหนจะหาย ลมจะเดิน หน้าขา มันจะปวดรวดร้าวไปทั่วสกรณกาย เดียวก็หาย

ขอฝากญาติโยมไว้ เสียใจกำหนด คิดอะไรไม่ออกก็ตั้งสติกำหนด นี่คือนิยามในตัว มันจะแก้ไขปัญหาได้ในโลกนี้แต่ไม่เคยกำหนดกันเลย ปัญญาออกตัวนะมันแก้ไขปัญหาคู่คุณองค์การของโบราณที่เกิดจากการเจริญกรรมฐานมีดังต่อไปนี้

๑. เกิดความรู้
๒. เกิดความคิด
๓. เกิดความตั้งใจจริง
๔. เกิดประสบการณ์

ปัญญาจะเกิดขึ้นในตัวแน่นอนที่สุด คือ ประสบการณ์ของตัวเอง ท่านจะมีความรู้อยู่ ๓ ระดับ จาก การปฏิบัติธรรมคือ

๑. ความรู้จามาจากการเรียน การเรียนวิชาจัดเป็นต้นทุนของคนทุกคนต้องเรียนวิชาการที่นั่น ถ้าคนไหนไม่เรียนจะไม่มีต้นทุน จะขาดบุญกุศลในอนาคต
๒. ความรู้แจ้งมาจากการศึกษา มีผลทำให้คนทำงานตามหน้าที่ได้ดี
๓. ความรู้จริงมาจากการปฏิบัติกรรมฐาน มีผลทำให้คนครองตนอยู่ด้วยความสำเร็จ มีปัญญาในตัว แก้ไขปัญหาจนสำเร็จ

โยมลงไปคิดดูนะว่ามันจะถูกต้องไหม ต้นทุนของคนอยู่ตรงไหนและทำตามหน้าที่การงานอยู่ตรงไหน ความจริงของชีวิตอยู่อย่างไร ถ้าขาดการเจริญพระกรรมฐานที่ถูกต้องแล้วจริงแล้ว โยมจะไม่ได้รับความจริงมีผลครองตนให้สำเร็จเลย ตนจะไม่มีความสำเร็จ จนกระทั่งแก่ตายก็เอาดีไม่ได้ตรงนี้เป็นหลัก

๓ ประการ

การปฏิบัติธรรมทำให้เรามีโอกาสบริหารตัวเอง บริหารกายให้เข้มแข็ง บริหารจิตให้อุดทน บริหารเวลาให้มีประโยชน์ทำงานเสร็จตามกำหนด การงานที่ดีคืออะไร ถ้าท่านทำกรรมฐานได้จริงจะตอบได้ มันจะมีหลักดังนี้

๑. ชื่อตรงต่อหน้าที่
๒. ความมีธรรมต่อคนอื่น
๓. ความจงรักภักดีต่อท่านผู้ใหญ่
๔. ความกตัญญูเวทิต่อท่านมีพระคุณ

จะออกมาในรูปแบบ ๔ ประการนี้ ชัดเจนมากไม่ต้องไปหาเรียนที่ไหนแล้ว ถ้าท่านปฏิบัติกรรมฐานได้จะบริหารชีวิตท่านได้ดีมาก จะชื่อตรงต่อหน้าที่เสมอ

การปฏิบัติธรรมจะเจริญยศ เจริญศักดิ์ เจริญชื่อเสียงและความรัก มันจะออกมาเป็นอันสูงส่งยุคปัจจุบันนี้แน่นอนมันจะออกมาอีกดังต่อไปนี้

๑. ไม่มีจี๊เกียด คนที่เจริญกรรมฐานแล้วจี๊เกียดไม่ยอมเอางานเอาการ ไม่ร่วมงานกับใครทั้งนั้น อาตมาไม่เชื่อว่าท่านทำกรรมฐานได้ ไม่มีความขยันไม่เชื่อแน่ จี๊เกียดตลอดรายการไม่ไหนกรรมฐาน นักกรรมฐานจะขยันและริเริ่มงานเสมอ จะออกหน้าเขาเสมอ จะเอางานเอาการเป็นชีวิตของนักปฏิบัติธรรมฐาน
๒. มีสติประจำ ไม่ขาดสติแม้แต่นาทีเดียว เพราะเรากำหนดจิตอยู่ตลอดเวลา
๓. มีกรงานสะอาด การงานไม่สกปรก ทำอะไรไม่ลามกในจิตใจ
๔. มีปกติใคร่ครวญแล้วจึงทำ คือ สัมปชัญญะ จะทำอะไรก็ใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก เรียกว่า คิดหนอๆ แล้วค่อยทำ ทำแล้วท่านจะไม่ผิดพลาดแต่ประการใด
๕. มีความสังวรสำรวมทุกประการ สำรวม แปลว่ามีสติดีทุกอริยาบท จะหยิบก็กำหนด จะเห็นก็กำหนด ได้ยินเสียงก็กำหนด ได้กลิ่นอะไรก็กำหนด รับรสเปรี้ยวหวานมันเค็มก็กำหนด กาย

สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแอแข็งก็กำหนด นี่แหละมีความตำรวม จะตำรวมตัวเอง ถังวรและระวังตลอด
รายการดีแน่ๆ

๖. **มีการเลี้ยงชีพโดยชอบธรรม** อาชีพชอบธรรมเป็นอย่างไร โยมต้องไม่มีอาชีพคดโกง อาชีพของ
งานสุจริตอยู่ดีธรรมเสมอ ถ้าเป็นพระก็ต้องมีอาชีพชอบธรรม คือ อาชีพบำเพ็ญกุศล ช่วยเหลือ
ประชาชน อาชีพของพระสงฆ์ คือ บิณฑบาต ได้จากโยมอุปัถม์ อธิษฐานทานนั้น ไม่ต้องออกไป
ทำไร่ไถนาหรืออาชีพอื่น

๗. **ไม่มีความประมาท**

นี่แหละหลัก ๗ ประการ สำหรับผู้ทำกรรมฐานต้องได้แน่ ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่เป็นหลักนี้แน่นอน และ
ตัวเองจะมีธรรมะตลอดชีวิต จะมีขันติความอดทน มีความขยัน มีความเอ็นดูและเมตตา มีความระมัดระวัง
มีความเผื่อแผ่ มีการเสียสละแบ่งปันตลอดรายการ หมั่นตรวจตราพบสิ่งที่ไม่ดีก็กล้าแก้ไขปล่อยไว้ไม่ได้
มันจะเสียหาย มันจะเกิดมาอย่างนี้เป็นต้น

คนที่มีการรวมฐานดีจะรู้จักกาลเทศะ รู้กิจจะลักษณะแน่นอนจะกล่าวแต่วาจาที่ดี ดังนี้

๑. กล่าวในกาลที่ควรกล่าว
๒. มีสติจะความจริง
๓. กล่าวแต่สิ่งที่เป็นคุณเป็นประโยชน์
๔. วาจาสุภาพอ่อนโยน
๕. กล่าวแต่สิ่งที่มีความรู้เมตตาต่อกัน

จะออกมาอย่างนี้ชัดเจนถ้าท่านทำได้นะ การพูดที่ดี คือพูดอย่างไรหรือ ถามหลายคนมาแล้วตอบไม่
ถูก การพูดที่ดี เป็นดังนี้

๑. พูดในสิ่งที่เป็นความจริง
๒. พูดนุ่มนวล
๓. พูดสมานสามัคคี
๔. พูดแต่สิ่งที่มีประโยชน์ต่อกัน จะไม่เสียหายแต่ประการใด

คนพูดชั่วจะพูดอย่างไร ถ้าทำกรรมฐานจะรู้ว่าพูดชั่ว คือ พูดในสิ่งต่อไปนี้

๑. พูดผิดเวลา

๒. พุดด้วยน้ำใจที่เหี้ยมโหดทารุณ

๓. พุดเท็จ

๔. พุดให้แตกความสามัคคี

๕. พุดหยาบคายมาก

๖. พุดเหลวไหลไร้สาระ

๗. พุดส่อเสียด

๘. พุดไม่เป็นธรรม

การพุด ๘ ประการนี้ ผู้เจริญกรรมฐานจะต้องรู้แน่ว่าเป็นการพุดชั่ว พุดเอาตัวไม่รอด มันจะออกมาอย่างนี้ ชัดเจนแล้ว

ขออนุโมทนาสาธุแก่ท่านทั้งหลาย การเจริญพระกรรมฐานจะมีบทความประจำชีวิตอย่างนี้ จงฯ คนที่ธรรมะจะมีแต่ชื่อเสียง สุจริต เป็นนิจ ขยัน ประหยัด ให้มัน หั้นหลังให้อบาย ไม่มีทางไปสู่อบิณฑ ต่อไป มีประโยชน์มากแก่ผู้เจริญกรรมฐานได้จริงนะ

ไม่ใช่มาทำเหาะๆ แหะๆ แล้วไปเสียดสีคนโน้นเสียดสีคนนี้ ว่าร้ายป้ายสีคนโน้นคนนี้เป็นดี มันจะเสียความสามัคคี ผู้ปฏิบัติถ้าอิจฉาริษา ผูกพยาบาทคาดพยาเวรใครมันจะออกมา ๘ ประการคือ

๑. เป็นสาเหตุให้แตกความสามัคคีกัน

๒. เป็นอุปสรรคในการประสารงานที่ดี

๓. เป็นที่เสียขวัญกำลังใจต่อกัน

๔. สร้างศัตรูให้ตัวเอง

๕. ขาดความจริงใจต่อเพื่อนร่วมงาน

ถ้าคนปฏิบัติธรรมจะไม่เป็นอย่างนั้นนะ จะมีแต่ความสามัคคี พุดดีตลอดรายการ ไม่พุดชั่วอีกต่อไปแล้ว พุดสรุปในธรรมสั้นๆ คือ ไม่พุดเท็จ ไม่พุดส่อเสียด ไม่พุดคำหยาบ ไม่พุดเพื่อเจ้า มีแต่อ่อนน้อม ถ่อมตนตลอดรายการจะเคารพผู้ใหญ่เสมอ ไปไหนอ่อนน้อมถ่อมตนไปหมด จะมีการคารพบูชาท่านผู้หลักผู้ใหญ่ มีบิดามารดา เป็นต้น อามิสบูชา ปฏิบัติบูชา ได้จากนักกรรมฐานมาก

อามิสบูชา ให้ผ้าผ่อนท่อนสไบ อาหารการบริโภคหยุดยารักษาโรค บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้มีพระคุณคุณครูบาอาจารย์ เป็นต้น ดอกไม้ธูปเทียน เรียกว่าอามิสบูชาทั้งนั้น

การปฏิบัติบูชา ผู้เจริญกรรมฐานได้จริง ท่านจะกลับกลายเป็นว่า มีพ่อแม่ปู่ ย่าตายาย ท่านไม่มีทานก็ให้ท่านทำทาน ไม่มีศีลก็ให้รักษาศีลอุโบสถ ถ้าไม่มีภาวนาก็ให้สวดมนต์ไหว้พระ นี่จึงปฏิบัติบูชา เป็นอริยาตบทรที่ดีที่สุดแล้ว

กตัญญูกตเวทิต่อผู้มีพระคุณของท่านทั้งหลาย มีความหยาและไม่ทำลายน้ำใจของพ่อแม่ไม่ปากกล้า ขาแข็งกระด้างคางแข็งต่อท่านผู้ใหญ่แต่ประการใด มันจะออกมาโดยปัญญาในตัวของเขาเอง

จะเป็นเด็ก เป็นกุลบุตร กุลธิดาเล็กๆ เราสอนสวดมนต์ภาวนาไว้ จะว่านอนสอนง่าย จะเชื่อฟังได้ง่ายมาก จะไม่ทำให้พ่อแม่ต้องเดือดร้อนแต่ประการใด

พระพุทธเจ้าจึงสอนนักสอนหนาว่า เวลาบวชในพระศาสนาต้องจดเวลาไว้ต้องการให้เคารพอาวุโสผู้มีอายุมากกว่าผู้มีพรรษามากกว่า นี่แหละเอาไปใช้ได้เลย ผู้น้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ ถึงจะมีระเบียบวินัย ทำอะไรก็เชื่อฟังผู้ใหญ่ โบราณท่านว่าไว้ตามผู้ใหญ่หมาไม่กัด ไม่มีเสียหายแน่นอน

ถ้าท่านปฏิบัติได้ ศีล จะถึงสถิตอยู่ในจิตของท่าน **สมาธิ** ก็จะแน่วแน่นอยู่ในหน้าที่การงาน **ปัญญา** ก็เกิดมาแก้ไขปัญหา คือ การเจริญสติปัฏฐาน ๔ นี่แหละ ทำให้เรามีกุศล คือ สติ ทำให้เรามีสมาธิ โดยสัมปชัญญะ ทำให้มีสติสัมปชัญญะผนวกด้วยปัญญา ปัญญาในตัวก็เกิดมาแก้ปัญหาเกิดขึ้นตอนไหนก็แก้ไขได้ตอนนั้น เกิดตอนนี้แก้ไขได้ตอนนี้ แต่เกิดเมื่อวานไม่ต้องไปแก้ไข ผ่านมาแล้วแก้ไขไม่ได้

อนิจจังเอ๋ยไม่เที่ยง เป็นทุกข์หาเหตุที่มาของทุกข์ได้จึงจะเป็นอนัตตา ถ้ามีอัตตาเมื่อใดถึงจะรู้อัตตา ถ้าไม่มีตัวไม่มีตน เมื่อใช้ตนเป็นที่พึ่งแล้วจะไม่มองเห็นอนัตตาอีกต่อไปแน่นอน ออกมาอย่างนี้ชัดแจ้งชัด

ขออนุโมทนาในวันธรรมสวนะเป็นวันฟังธรรม เป็นวันรักษาศีลอุโบสถ เป็นวันกัมมคจิตให้ มีสติสัมปชัญญะ แม้แต่วันหนึ่งคืนหนึ่ง ตั้งใจให้สงบ อย่างุ่นวาย ตั้งใจให้เป็นบุญเป็นกุศล ให้มีสหพอ สติ หลวงพ่อสัมปชัญญะ หลวงพ่อขันติธรรม ประจำใจสักวันหนึ่ง ทำไปเรื่อยๆ ท่านก็จะพบความจริง

สุดท้ายขออนุโมทนาสาธุการแก่ผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ เพื่อนำพุทธโฆโลยีไปแก้ไขปัญหาคือ ปัญญาในตัวอง สิ่งทั้งหลายก็จะหายคลายคลี่กลับร้ายกลายเป็นดีต่อไป

ขอท่านทั้งหลายจงเจริญสุข เจริญยศ เจริญศักดิ์ เจริญศรี หน้าที่การงานของท่าน และทุกท่านจงเจริญไปด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนาทุกรูปทุกนามด้วยกันทุกท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

เรียนรู้วิทยาศาสตร์ทางจิตต้องรู้จักฝึนใจ

พระราชสุทธินิยมมงคล

พระราชสุทธินิยมมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จูตฺตมฺโม) แห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ได้แสดง “ธรรมทัศนะ” เกี่ยวกับประเด็นยอดฮิตของการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับความลึกลับอื่นๆ และเรื่องราวของไสยศาสตร์ไปแล้ว ไว้ในงานมหกรรม “วิทยาศาสตร์ทางจิตแห่งชาติ” เมื่อกลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ณ หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บรมเขน ว่า

“วิทยาศาสตร์ทางจิต” คือ การศึกษาทั้งปวงที่ทำให้เราสามารถค้นหา และเข้าใจจิตใจของตัวเองได้ เมื่อใดก็ตาม คนรู้จัก “ฝึนจิต” ของตัวเองได้ วิทยาศาสตร์ทางจิตก็จะเกิดขึ้นโดยทันที

สำหรับคนที่จะเรียนรู้ และเข้าใจวิทยาศาสตร์ทางจิตได้นั้น ต้องเป็นคนมีปัญญาและรู้จักภาวะของจิต หรืออาจกล่าวง่ายๆว่า คนจะค้นหาวิทยาศาสตร์ทางจิตได้ ต้องรู้จัก “อำนาจมณต์ตัวเอง” ให้ได้

หากคนเราต้องการจิตใจที่เข้มแข็งแล้ว ต้องรู้จักการฝึนจิตใจขณะที่ “คนที่ประมาทแล้ว” จะไม่สนใจอารมณ์ของตัวเองเลย

อย่างไรก็ตามกรณีที่บางคนบอกว่า วิทยาศาสตร์ทางจิตเป็นเรื่องที่เหลวไหลนั้นเพราะ “คนมันเหลวไหล” เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้ว จิตใจของคนก็เหมือนกับน้ำที่มัก “ไหลลงสู่ที่ต่ำ” อยู่เสมอๆ ชอบไหลไปตามอารมณ์ หรือตามความพอใจของตัวเอง

มนุษย์ควรเอาอย่างปลา ที่สามารถว่ายทวนน้ำ ขึ้นสู่ยอดเขาได้ ไม่ใช่ปล่อยตามอารมณ์ของตัวเอง มีคำกล่าวที่ว่า “ผู้หญิงที่น่าเกลียด คือ ผู้หญิงที่ตามใจตัว ผู้ชายที่น่ากลัว คือ ผู้ชายที่ไม่เกรงใจคน” ...คนเหล่านี้ไม่มีวิทยาศาสตร์ทางจิต

อันที่จริงแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบวิทยาศาสตร์ทางจิตมานานกว่า ๒,๐๐๐ ปีแล้ว โดยมีหลักง่ายๆคือ “ต้องฝึนจิต” จะปล่อยตามอารมณ์ตัวเองไม่ได้

อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวของจิตใจ ย่อมต้องอาศัยเวลา เช่นเดียวกับการศึกษาทางโลก ที่ต้องเป็นไปตามลำดับขั้นต่อน้ำจะเปรียบไปแล้ว “พระที่บวชมา ๓ ปี ถือว่าจบปริญญาตรี, ๗ ปีก็สำเร็จปริญญาโท, ส่วน ๑๐ ปี ก็จบปริญญาเอก... แต่ทุกวันนี้ บวชกันเพียงแค่ ๗ วัน ก็ยังไม่ถึงเลย”

อีกข้อคือที่ขอย้ำเตือน คือ เวลาในโลกนี้เหินกันหมด ไม่มีการเหลื่อมล้ำกันขึ้นอยู่กับว่า ใครจะใช้ เวลาได้อย่างมีคุณค่าได้มากกว่ากันเท่านั้น” **“ต้องรู้จักทำจิตให้เจริญมันจะได้เจริญไม่เปลืองเวลา”**

หากพิสูจน์วิทยาศาสตร์ทางจิตได้ ก็จะค้นพบและเข้าใจความต้องการพื้นฐานของคน ๑๐ ประการ ได้แก่ ๑. ความรัก ๒. ต้องการมีคนนิยมชมชอบ ๓. อยากได้รับความเลื่อมใสศรัทธา ๔. ชอบความมีมนุษยสัมพันธ์ ๕. ต้องการได้รับความเอาใจใส่จากคนรอบข้าง ๖. มีคนเคารพนับถือ ๗. ต้องการความเมตตา ๘. ต้องการความเห็นอกเห็นใจ ๙. ต้องการความเป็นกันเอง ๑๐. ต้องการความเป็นธรรมชาติ

ส่งเหล่านี้คือผู้ที่เรียนวิทยาศาสตร์ทางจิตต้องศึกษา

ทั้งนี้คุณลักษณะของคนฉลาด หรือผู้ที่มีวิทยาศาสตร์ทางจิตประการหนึ่ง ก็คือเป็นคนที่ไม่เชื่อใครง่าย ๆ แต่ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า จะกลายเป็นคนหัวแข็ง ตรงข้ามกลับเป็นคนที่ไม่เชื่อใครง่าย เพราะยอมรับฟังด้วย **“ข้อเท็จจริง”** และความเป็น **“เหตุและผล”** จึงเป็นผู้รับการสอนได้ง่าย

ส่วนอีกลักษณะหนึ่ง ของผู้เรียนรู้วิทยาศาสตร์ทางจิตคือ ต้องเป็นคนที่ไม่เอาการเอางาน มีความขยันไม่ขี้เป็นคนที่เกี่ยวข้อง **“การบริหารจิตไม่จำเป็นที่จะต้องไปนั่งสมาธิ หรือ ไปบวชชีพราหมณ์ ซึ่งเมื่อกลับมาแล้วก็เกี่ยวข้อง ไม่ทำงานอย่างนี้ไม่ใช่วิทยาศาสตร์ทางจิต”**

“ถ้าท่านมีวิทยาศาสตร์ทางจิต ท่านก็จะฝันจิตให้เหนือโลกได้” ...และผู้มีจิตที่เหนือโลกนี้ ก็จะมองโลกอย่างแจ่มใสเป็นคนรู้จักและเข้าใจโลก สามารถทำประโยชน์ต่อโลก โดยจิตที่เป็นกุศลแล้ว ก็จะทำงานได้ทุกเรื่อง แต่หากเป็นผู้ต่ำกว่าโลก ก็จะมองคนในแง่ร้าย เห็นศาสนาอื่นก็ไม่ดีไปหมด

นอกจากนี้ ผู้ค้นพบวิทยาศาสตร์ทางจิตก็จะฟังตัวเองได้ และสอนตัวเองได้ และการศึกษาวิทยาศาสตร์ทางจิต จะพิสูจน์ให้เห็นว่า จิตใจสามารถทำอะไรได้บ้าง

ทั้งนี้ขอสนับสนุนการศึกษาวิทยาศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ เพื่อให้คนเราได้รู้จักจิตใจของตัวเองมากขึ้น อย่งไรก็ตาม หากสามารถฝึกจิตได้แล้ว ก็ต้องรู้จักใช้ในทางที่ดีไม่ใช่ในทางเสียหาย เช่น ภาวู้ อำนลจิตในทางไม่ดีเป็นต้น

จิตใจของมนุษย์ยังมีข้อเร้นลับอีกมากให้ศึกษา เมื่อศึกษาและรู้จิตของตัวเองแล้ว ก็จะเข้าใจได้ทั้งตัวเราแลผู้อื่นโดยไม่ต้องไปคอยศึกษาค้นอื่นเลย

ปกิณกรรม

พระราชสุทธญาณมงคล

ปัจจุบันอายุ ๓๑ ปี ๔ เดือน เพราะโยมพากันมาจากทั่วประเทศ ต่างก็มีปัญหาอย่างโน้นอย่างนี้แล้วก็คุยกับทุกคนจนเสียวเสี้ยนแห่ง เราต้องให้โอกาสเขา เขามีทุกข์มา เขามีความสุขกลับไปเราก็อใจ บางคน ๔๐ ปี เพิ่งเจอกัน เป็นนายพลตรี อายุ ๘๔-๘๕ เขาน่ะนึกถึงเรา แต่เขามาไม่ไหว พอบอกข้อนี้ เรารู้เลย ถามเลยว่าตอนนี้อายุ ๘๕ แล้วใช่ไหม

พันตำรวจโทอินทนา ที่ลงกฎแห่งกรรมเล่ม ๘ ที่เราเกือบไปตายในรถไฟ เพราะไส้ติ่งแตกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ เนื่องจากเวรกรรมเก่าของเรา ที่เอาไส้ไก่ออกมาเย็บ แล้วมันไส้เน่าตาย เรื่องไส้เน่าเกิด ๒ ครั้งแล้ว ในโบสถ์นี้ด้วย หมอจะตัดไส้แต่ก็รอดมาได้

ตอนนี้จะไปส่งผู้บังคับการกองตำรวจที่ไปปราบคอมมิวนิสต์ ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ถ้าเราไม่ไป นายตำรวจผู้นี้โดนออก เพราะว่าตำรวจเป็นคอมมิวนิสต์ด้วย เราเลยต้องไปบอกเหตุการณ์ ให้เกิดติดตามไปด้วย ขึ้นไปบนรถไฟพอถึงจุดนะ ไส้ติ่งแตกเลยนะ ตายในรถไฟ ๑ ชั่วโมง ไส้ติ่งแตกไม่ตายยังไง ในชีวิตเราก็ต้องทรนมาอย่างสุดซึ่งมาตลอดเวลากาล แล้วก็ไปที่โน่น หมอบอกตาย ท้องโต เลือดออกทางทวารหนักทวารเบา อาเจียนออกเป็นเลือด ที่มันแตกนะแล้วเราก็รอดได้ แล้วพันตำรวจโทนี่นี่ก็ชื่อคนไม่ได้ มานั่งกรรมฐาน ๔ วัน นึกชื่อคน นามสกุล ออกได้หมด นี่แหละระลึกแล้ว ระลึกเหตุการณ์ได้ พอมีสติรวมได้ทันที มันก็นึกเรื่องเก่าอีกได้ ถ้าเราขาดสติไป ลืมเลือนกันไปจะนึกอะไรไม่ออก แล้วมันไม่ได้สะสมเข้าไว้ นี่จะมานั่ง ๔-๕ วัน ที่เราต้องไปตายในรถไฟ ทำความหลังเมื่อปี ๒๕๑๒ ใช่ไหม แล้วแพทย์หญิงคนนั้นยังไม่มีการครบถ้วน ไม่ต้องตาย ก็บอกตาย ตายนั้นจนหมดเลยหมดเรื่องเลย ก็มีสถานีรถไฟเป็นพยานที่มาถ่ายรูป

คนที่ว่าเป็นเบาหวานรถดับเลขกึ่งนั่งสวนมนต์ แม่เมตตา ผู้เจริญกรรมฐานเลขเบาหวานหายไป เขาไม่ต้องตัวใส่เหล็กเดินได้ เมื่อก่อนก็มาใช่ไหม เมื่อก่อนมาจริง มันเป็นเรื่องศึกษาสำหรับชีวิตให้เด็ก ลูกหลานอย่าได้ทำบาป ไหนจะสร้างเวรสร้างกรรม แต่ความจริงนี้เราตายทุกคน ไม่มีใครรอดพ้นไปได้ ไม่ว่าใครหรอก ถ้าตามจะไปทางทิศไหนกันเท่านั้นเอง

เมื่อคืนไปให้อิวาททการอยู่จนดึก อธิบายให้ฟังให้เข้าใจ แล้วเดือนพฤษภา โรงเรียนเปิด เด็กเข้ามาพักปฏิบัติอีกคราวละ ๕๐๐ ถึง ๖๐๐ คน เมื่อสองวันก่อนก็ต้องพิมพ์หนังสือพัฒนาการมารายาทไทย คำกลอน

สอนจิต เพิ่มอีก เพื่อใช้สอน อาตมาท่องกลอนในเล่มนี้ได้หมดเลยนะ เขาเรียกปฐมจรรยา เมื่อสมัย โบราณเด็กก็มีมารยาทจรรยา ไปลามาไหว้แล้วท่องได้เพราะครูตี ครูไม่ตีก็ท่องไม่ได้ อาตมามาแปลงเป็นคำ กลอนแล้วสอนจิต ให้เด็กอ่านได้คล่องๆ ต้องตีความพัฒนา พระนี้๒๐๐๐ กว่าปีมาสอนอย่างนั้นได้หรือ เด็กมัน ๒๐๐๐ กว่าปีแล้ว แล้วจะไปเอา ๒๐๐๐ กว่าปีมาสอนนี่มันจะครีไปแต่ก็เรื่องเก่ามาสอนกันไป แล้วก็ตีความให้ชัด อาตมาเห็นว่าคนไทยขาดมารยาทในสังคม แล้วก็จัดไว้เป็นตำราต่อไป ไม่ใช่จะไปเอาที่ อื่นมานะ แล้วก็พิมพ์

ตอนกลางคืนต้องใช้คอมพิวเตอร์แล้วว่าตรงไหนขาดอะไร จะทำอะไร นี่โยมจำไว้วันนะ เรามีระบบ ไม่ใช่แรงงานได้ ไม่มีเงินเดือนให้เขา แล้วเขาจะมาทำงานให้เราหรือ ถ้าเขาไม่มีศรัทธากับเรา หรือมีความดีกับเขาแล้ว เขาจะไม่ทำงานให้เราเลย

พระมาบวชกันที่นี้เป็นร้อยๆ แล้วจะไปใช้งานเขาได้อย่างไร เขาจะมาเขียนหนังสือ เขาจะมาฝึก จะไปใช้งานเขาได้หรือ บางวัดเราพระมาบวชหลังคาเห็นใหม่ พระมาเทปูนวัดนี้ไม่ใช่ เขามาบวชต้องการมาศึกษา อบรม ไม่ใช่มาทำงานนี้เหตุผล ต้องฟังเหตุผลกัน เหมือนอย่างลูกโยมนี่ อาจารย์มาฝากก็ใช้งานเทปูนให้ ไม่ใช่งานโยธา ไม่ใช่คุมขมวโยธา มาบวชศึกษาเล่าเรียนเพื่อฝึกฝนอบรม ต้องการจะรู้คุณค่าของบิดา มารดาจึงมาบวช อย่งไปใช้เขา เราแรงงานไปแล้ว ดี ๑ ดี ๒ ไปโววายไปเรียกใคร ก็เอาไว้ข้างตัวหมด ต้องหยิบโน่นเขียนนี่ถึงดี ๓

กลางคืนกว่าจะหมดงาน ก็ดี ๓ ทุกที กลางวันต้องรับแขกกลางคืนต้องทำงานหนังสือ คิดแล้วคิดอีก ไม่มีใครทำอย่างอาตมา ทำไปจนกว่าจะตาย ตายไปแล้วนี้วัดจะไปรอดหรือเปล่าก็ไม่รู้ ใครจะทำงานอย่างอาตมาได้ไหม อาตมาจึงขอหยุด เดี่ยวจะเสกคนแล้วให้เขาเป็นตัวแทน แล้วจะทำไ้ใหม่

นี้วัดศรีโสดาที่เชียงใหม่ โทรมอีกแล้ว จะเอาพระมาอบรมธรรมจาริก ที่ไปสอนชาวเขาเผ่าแม้วบน ยอดเขา มาที่นี้ ๗ วัน ได้ผลไปแล้ว บางองค์ก็บอกว่า ๘๐๐ กิโล มาทำไมนี่ เชียงใหม่ก็ดีเยอะเยอะ พอมาแล้วก็เจียบกันไป ไม่มีใครพูด มานึกว่าอาตมาอายุมากแล้ว จะไปไหวไม่ไหวอาตมาก็ต้องไป ตรงต่อไป มันไม่มีตัวแทนได้ ตัวแทนหายากหน่อย ต้องอดทนต่อผู้ไปจนกว่าจะตาย ต้องเสียสละหมด ไม่มีอะไรเป็นของเรา ได้มาก็ขอให้ประโยชน์ต่อประเทศชาติ เป็นประโยชน์ต่อโครงการของเขา คนอื่นเขาไม่ได้คิด ขนาดน้ำเสีย ท่อประปา อะไรต่ออะไร ก็มาทำช่วงขี้ขึ้นข้างใต้หมดแล้ว รื้อทำใหม่หมด แต่ที่นี้ช่างมาช้า ก็คนบ้านเหนือเขาก็ไปเจ็บป่วย ไปเกี่ยวข้าวบ้าง ก็ต้องเข้าไปแล้วตรงนั้น ยืมเต็นท์ทหารก็ รื่นส่งคืน เอาสังกะสีมุงให้เป็นที่รับประทานอาหารถาวร ทำใหม่หมดแล้ว

นี่เราจะคิดสร้างโรงเรียนอีกแล้ว ที่มันไม่พออยู่ จะซื้อที่เขาไม่ได้ ไม่ขายเลยก็คิดเดี่ยวเดียว ที่มันมีอยู่ ๑๒ ไร่จะขอเวนคืนไม่ให้ชาวบ้านเช่า เอามาสร้างโรงเรียน จะเอาตรงที่โรงเรียน มันไม่เข้าแบบของโรงเรียน สปช. เขา เราสร้างเองจะต้องเป็นตึก ๓ ชั้น ทำรั้ว ทำสนามฟุตบอลให้เด็ก แล้วยังมาปลูกสวนป่า จอครดแล้วมานั่งกรรมฐาน

ถ้าไม่คิดอย่างนี้ ไม่มีใครคิดหรอก คอมพิวเตอร์มันดีมาบอก อย่างนี้ต้องทำ ที่ ๑๒ ไร่ พอหรือโรงเรียน ๑๒ ไร่ก็ที่ดินนี้ที่ของเรามันแค่ไร่เดียว ที่โรงเรียนเห็นใหม่มันแคบเนื้อที่เขาสร้างมีวัดร้างอยู่ ๑๒ ไร่ ชาวบ้านเช่า ๓๐๐ บาทต่อปี นี่เราจะขอกรมการศาสนา ขอมมาเป็นของเรา สร้างโรงเรียนให้แก่รัฐบาล สร้างโรงเรียนให้เลย แล้วก็สร้างสนามฟุตบอลให้ด้วย ทำรั้วให้สวยงาม แล้วสร้างบ้านพักครูให้อีกด้วย แล้วเราก็เอาที่ดินนี้คืนมาแลกกัน

อาดมาตั้งแต่กลับมาจากยุโรปไม่ดีขึ้น น้ำหนักลดตั้ง กิโล ไปเป็นไข้ที่ลอนดอน ไม่สบายเลย ตั้งแต่นั้นมา ไม่ดีขึ้นแล้วก็อาทิตย์นี้ จะชวนไปยุโรปอีก บอกจะให้ไปดูงาน แล้วจะให้ไปญี่ปุ่น จะไปซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ประจำห้องน้ำ ขึ้นเครื่องเข้าห้องน้ำ หาทางออกไม่ได้เสียดียิบไปเหยียบมาประตูเปิดเองเลย เออ มันอยู่ตรงนี้เองนะ น้ำก็ใช้ไม่ออกเอาเท้าเหยียบไปเหยียมน้ำ ฟุ้งเอง อ้อ เราโง่จัง

ถาม หลวงพ่อครับ ผมเดินทางมาวันนี้ มีปัญหาอยากเรียนถามหลวงพ่อบ้างเพราะหลวงพ่อบานเป็นนักคิด เรื่องคำถามที่ผมจะถามไม่ได้เกี่ยวข้องกับปัญหาในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน ที่ผมอยากรู้มันเป็นส่วนที่เป็นความฉลาดหรืออุบายของหลวงพ่อบ้าง ผมเคยเข้ารับการอบรมอยู่กับเรื่องกรรมฐานหนอ แบบพม่า เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ตอนหลวงพ่อบานที่อุบล จนกระทั่งผมได้มาพบสิ่งที่หลวงพ่อกำลังนำเสนออยู่ มันมีความแตกต่าง ในอุปายะ และเทคนิค วิธี ตัวกระผมได้ศึกษาเทคนิควิธีของอดีตพระอรหันตคุณาธาร (หลวงปู่เส็ง ปสฺสฺโส) ในส่วนนี้อยากเรียนถามหลวงพ่อบ้างถึงเทคนิคหรืออุบายที่หลวงพ่อกำลังใช้สอนอยู่ซึ่งมีความแตกต่างจากเทคนิคดั้งเดิมที่ทางพม่ามีอยู่

หลวงพ่อบานไม่ใช้พม่า หนอนี่ไม่ใช้พม่า สติปัญญา ๔ แต่ที่นี้จำไว้ ไม่ใช่อย่างเดียว แก้อย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีวิชาด้วย ที่ไปมานี่ อาตมาไปอยู่กับหลวงปู่เส็งมา พระเจ้าคุณอรหันตคุณาธาร สามารถจะส่งกระแสจิตไปสอนบ้านโน้นบ้านนี้อาตมาได้มานะ ต้องได้หลายอย่าง เป็นครูต้องสอนได้ทุกอยาณะ แล้วอาตมาได้ตำราจริงจากที่ขอนแก่น ที่อาตมาไปเจอพระเมตตา เคยเล่าให้ฟังไหม นี่ละอาตมาได้ของจริงหลายอย่างมาประยุกต์ ก็คนเรานานาจิตตัง จะไปสอนอย่างเดียวกันได้หรือไม่ใช่ของพม่า แต่ธรรมะนี้ใช้สติปัญญา ๔ หนอ นี่ไปใช้อะไร หนอ คือ คำของพุทธนะ ไม่ใช่ของพม่าเมื่อก่อนนี่อาตมาก็เข้าใจว่าของ

พม่า ก็คนไทยมีแต่พุทธโฆ สัมมาอะระหัง หลวงปู่สด วัดปากน้ำ ท่านบอกท่านทำเองอยู่วัดโพธิ์ ทำเขียน ได้ธรรมกายก็คือ สมณะ แล้วตั้งหลายอย่างก็พิจารณาหลายๆเรื่อง ไม่ใช่อย่างเดียวกันนะ ต้องมาคำนวณแผ่เมตตา ทุกคนยังไม่ได้เลย เราต้องการจะไปสอนใคร อย่างลึมนะ ที่เราจะไปยุโรป ๕ ประเทศ ไม่ใช่อย่างนี้ อย่างเดียวต้องเป็นหลายอย่าง เหมือนอย่างเราเรียนชั้นประถม ๔ มีหลายวิชาใช่ไหม มีเรียน ม.๖ วิชาอย่างเดียวกับที่ไหนล่ะภาษาอังกฤษ วิชาเดียวหรือ ต้องมีคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์มีภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ต้องเรียนหลายอย่าง ไม่ใช่อย่างเดียว

บางคนก็ไม่รู้ ไม่เข้าใจ ที่เราสามารถจะแผ่เมตตาไปเข้าบ้านใคร อันนี้เรารู้มาก่อนจากท่านอริยคุณาธาร สำนักบําเพ็ญธรรมสวนเขากวาง ขอนแก่น ท่านมรณภาพไปแล้วนะ ไม่มีใครได้ แล้วอาดมามา ประยงค์เอาใหม่ ครั้งที่ยุโรป ๕ ประเทศ อาดมาแผ่เมตตาไป ทำไม่ไปเข้าบ้านญวน บ้านลาว ไปสอนเขา ๒ คืนนี้แบบนี้ เป็นไปได้ไหม ถ้าไม่ใช่ญาติโยมของเราอย่าไปเข้า แล้วอธิษฐานไป อันนี้ไม่ใช่เรียกว่า ถอดจิต เรียกว่าอุทิศแผ่เมตตา แล้วจะไปสอนใครเขาได้ จิตนี้มันละเอียดอ่อน จิตนี้มันลอคข้างฝาได้ แล้วหลับตาปีบนี้นึกถึงศาลามันไปถึงเลย มันไม่ได้ออกจากประตู นี่อาดมาไปได้ของดีจากขอนแก่นเพิ่มผสมขึ้น

บางคนก็ฟองหนองบอนอยู่แค่นี้เอง เอาแต่แค่นี้ แต่อายุตระธาตุนิรันดร์ไม่มี จิตเกิดที่ไหนก็รู้สติปัญญา ๔ คืออะไรไม่เข้าใจ จึงไม่รู้เรื่อง อันนี้ต้องหลายอย่าง นี่เราไม่ใช่รู้้อย่างเดียวกันนะ นี่อาดมาได้ของหลวงพ่อดวงปากน้ำ ๒ ข้อ องค์นี้ ๒ ข้อ องค์นี้ ๓ ข้อ องค์นี้ ๔ ข้อ มันก็เยอะขึ้นแต่จุดมุ่งหมายเดียวกัน จุดมุ่งหมายคือจิตถึงขั้นเหมือนกันนี่ ถ้าหากว่าจิตไม่ถึงก็ทำอะไรไม่ได้ ขอยกตัวอย่างให้เห็นไฟเกร็ดนี้ใช้อะไรได้บ้าง เช่น พัดลม นี่มันใช้อะไร ใช้เกร็ด ๓๐ หรือ ๒๓๐ อย่างนั้น แล้วที่นี้กำลังมันไม่พอ มันก็ไม่มีแรง ที่นี้จุดจิตนี้ ภาวนานี้ จิตถึงขั้นปีบ ทุกอย่างได้ผลถ้าจิตไม่ถึงแล้วทุกอย่างก็ไม่ได้ไม่ได้อะไรเลยนะ

บางคนก็ไม่เข้าใจ พุคก็ไม่เข้าใจ บางคนไปบวชชีพรหมณ์ตามวัด หวังไปสวรรค์นิพพาน เราสงสารเหลือเกินไม่น่าจะเป็นเช่นนี้ ต้องสอบสวนดีมนุษย์ มีสมบัติคล้ายกรรม ท่านว่า จิตนี้เข้าขั้นประถม ทำอะไรได้บ้าง จิตเข้าขั้นมัธยม ทำอะไรได้บ้าง จิตขั้น ๒ ถ้าจิตไม่เข้านี้ ไม่มีทางหรอก ทำอะไรไม่ได้ มันไม่มีพลังพอที่จะทำ ก็อย่างที่เห็น นี่หรอก ทำอะไรไม่ได้ มันไม่มีพลังพอที่จะทำที่อย่างที่เราเห็น นี่เรามีเจ้าคุณอริยคุณาธาร เริ่มแรกที่เราไม่คิด เราชอบเล่นต่างหาก ชอบเล่นไสยศาสตร์ เราเคยเสกแมงทับให้เป็นตุ๊กตาพูดก็ได้ เลิกแล้วนะ เลิกแล้วนะ เราทำได้หรือ เอาเทียนจุดในน้ำโหลใหญ่ๆ ปู* , ๒๒ ปู* ง

ปรุง เคียดแล้วละมองคูลี เทียนอยู่ในน้ำทำได้ แต่ไม่ใช่ของจริง และไม่เกิดอะไรขึ้นมา ทำแล้วไม่เกิด ประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์เลย เราเรียนมาก่อน เราจึงได้ของหลายอย่างแบ้วมาประยุกต์ มาปรับทัศน ให้ ขึ้นมาสอนเด็กรุ่นนี้เข้า รู้กฎแห่งกรรมเลยว่าเด็กนี้มีสามิจะสอนอย่างไร จะสอนอย่างนี้ไม่ได้ ที่สามิจะ นี้ เปลี่ยนจริตไปตามจริตที่ชอบซะใหม่ ไม่ใช่ จริตแปลว่าอะไรก่อน แปลว่านิสัย นิสัยแปลว่าอะไร นิสัย แปลว่าแบบอย่าง มันเป็นที่นิสัยถ้าหากว่าเรามีสติสัมปชัญญะ มีปัญญาไม่ต้องเปลี่ยนจริต มันจะเกิดแต่ ปัญญาอย่างเดียว รอบรู้ในเหตุผลข้อเท็จจริงขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

น่าจะตีความ เพราะว่ามี ๒๐๐๐ กว่าปีแล้วมันใช้เชือกแต่เราไม่ต้องการใช้เชือก ก็คูศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าไม่ต้องการใช้ ศีลแปลว่าปกติ คนจะมีปกติได้ต้องมีสติควบคุมจิต มีสัมปชัญญะรู้ตัว มันจึงจะ เกิดพันพัวในสิ่งที่มีประโยชน์ เรียกว่า ศีล สมาธิ สมาธินี้มี๒ อย่าง สมาธิทางอิจจกัน มีพลังงานที่ต้อง ไปปฏิบัติมัน นี่สมาธิ สมาธิทางพระรับรสสมาธิทางโง่ง พอมีสมาธิสูงโง่งเลย มันแรงทางโง่ง คนไม่ เข้าใจแล้วไม่ตีความนี่สมาธิทางไหน ถ้าเราจะข่งเบา เราจะไปปลักรถ ต้องมีสมาธิ ถ้าไม่มีสมาธิไม่ได้ ญี่ปุ่น ที่มันขึ้นประเทศไทยมันนั่งล้อมวงกินเหล้า คนไทยมีสมาธิกลานเข้าไปปลั๊กกินหมดเลย มั่วแต่กิน เหล้า ปีนวางข้างๆใครเก็บหมดถ้าไม่มีสมาธิไปเอาปืนมันได้หรือ ไม่กลัวตาย สมาธิต้องแยกไว้ก่อน เลย บอกมีสมาธิดีหมดได้อย่างไร สมาธิยังโง่งเลย

ถ้าอาจารย์จะไปปลั๊กปืนเขามา เขามานั่งนี้ เขามานั่งนี้ ถังไม่มีสมาธิ ไม่มั่นใจ จะไปเอาปืนมาได้ ไหม คนไทยนี่มีสมาธิทางโง่งเยอะ สมาธิทางปัญญาไม่ค่อยมีหรือ แหมโง่งกันเรื่อยคนไทยนี่ขี้โง่ง แล้ว ขี้อะไรที่จะคิดละ คนไทยเท่านี้ก็ขี้โง่งไม่มี อ้าว อ้าว เวลาเราไปอยู่โรงเรียน ดิ้นดิ๔ ครั้ง... นาฬิกาไซ้ใหม่ มันดังเสียวคนนอนต่อ อย่างนี้สิมันคอยจะสมาธิอย่างนี้ทั้งหมด อ้าว อ้าว อย่าหัวเราะนะ ไซ้ เชื้อใหม่ นี้ องค์กรนี้เป็นมาแล้ว องค์กรนี้แหละ ถ้ากริ่ง. ต้องลุกเลย ลุกเลยไซ้ใหม่ ไซ้ใหม่มันมีสมาธิ ญี่ปุ่น ยืนยามที่ เหนือวัดไชโย ตอนนั้น อาตมาเป็นเด็กนักเรียน ญี่ปุ่น ฝึกประเทศไทยมีสงครามโลก ครั้งที่๒ นะ ตอน นั้น อยู่มัธยม แหมความกล้าหาญนี้ เข้ามาสมาธิเดี๋ยวก็จะไปตีมีง ยามญี่ปุ่นถือปืน ถือปืนอะไร เรือจ๑ ๑ ถ้า ปืนทั้งนั้น ไม่เหลียวหลังเลย คุณแต่เรือ ปืนนะ นี่ปืนพกอีก กระบอก ลูกกระเบิดอยู่ที่นี่อีก ถือปืน คน ไทยมีสมาธิ มีไหมไอเดีย ข่งเข้าไป ถ้าไม่มีสมาธิ จะข่งไม่ได้นะ ไม่กลัวมันหรือ กล้าแต่สมาธิทาง ทางไปขโมยปืนพอไปถึงปั๊บน คนไทยขี้ขโมย มันมีสมาธิอยู่ มันทำยังไงรู้ไหมแห่ ไม่ใช่ขู่ แห่ทำไม แห่ทหารญี่ปุ่นทำไม มันมีปืน นี่มันคูเรือมัน ญี่ปุ่นนี่ไงนี้ คุณแต่เรือ ข้างหลังไม่หันมานี่ เรือจอดแล้วมัน ยืนยามอยู่บนตลิ่งไซ้ใหม่ มันคูแต่เรือ มันอยู่คนเดียว แล้วนอกนั้นนะไปราว คนไทยล่อไปราว ราว

แล้วก็เดี๋ยวก็มาเอาของในเรือ แห่เพื่ออะไรนะ แห่เพื่อหันจำไว้ละ พอหันก็เปรี้ยวนี้ เขาเฝ้าตัด
ดอกไม้ ไม่หันมันจะไปตีไม่ได้

ถ้าไม่มีสมาธิจะไปแห่มันได้หรือ เดียวยิงตาย เข้าใจคำนี้ไหม พอหันมาบีบ เปรี้ยวเลย ไม่คมแฝก
สลบเลย สลบก็แย่งปืน สลบเลย แล้วพวกก็กรุลงเรือ ญี่ปุ่นที่มันมัวไปราวคนไทยไปหลอกให้ราวไป
ร้องรำทำเพลง กินเหล้า เมายา นี่เราก็จำได้ นี่สมาธิเหมือนกัน ถ้าเราไม่มีสมาธิข่งไปเขาไม่ได้ แต่สมาธิ
แบบนี้เรียกว่า โลกียปัญญา ปัญญาทางโลกีย์

แต่ สมาธิทางดีนี่ มีน้อยคนที่จะกล้าสร้างความดี กล้าทำความชั่วมีมาก ถ้ามันไม่มีสมาธิมันโกงเงิน
ไม่ได้ หาวิธีโกงอย่างไรที่จะโกงได้แบบเนียน โกงพี่โกงน้อง โกงได้แบบเนียน โกงอย่างไร ก็ใช้สมาธิ
แต่สมาธิทางโกง สมาธิทางเป็นนักแสดง สมาธิหัวไม้ ต้องใช้สมาธิทั้งนั้น แต่ก็เกิดปัญญาทางเลว แต่สมาธิ
อันนี้มันในความดี สามารถจะมั่นใจในการสร้างความดีเป็นปัญญาโลกียะ แปลว่าปัญญา นี่ตัวนี้ ทั้ง
ไม่ตีความเรดีความได้แล้ว ปัญญาอยู่ตรงไหน เหมือนอย่างพวกเรามีหัวปัญญาทั้งนั้น ปัญญาทางโกง
หรือเปล่า ปัญญาทางสร้างความดีมันอีกอย่าง มันจิตมัน

บางมีชั้นประถม คือ ความเพียร จะไปพูดแต่ความเพียรทุกครั้งได้หรือ สมมติหลายชั้น ความเพียร
ชั้นประถม วิริเยน ทุกขมจฺเจติ บุคคลล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร ถ้าไม่มีความเพียรล่วงทุกข์ไม่ได้ แต่
ขึ้นชั้นสูงแล้ว ขึ้นชั้นมัธยม บารมีคือการสะสม สะสมบารมีสร้างความดีในจุดมุ่งหมายของตน ขึ้น
มหาวิทยาลัย บารมีแปลว่าอะไรแปลว่าไม่กลัว บารมีแปลว่ากล้า จะต้องทำงานต่อไป ไม่กลัวใครทั้งนั้น
นี่ชั้นสูง มันต้องตีความแยกประเภทไป

เดี๋ยวนี้พระสอนรวมไปหมดแล้ว ไปสวรรค์นิพพานมันต้องได้หลายอย่าง เช่น สติปัญญา๔ นี้เรา
เจอพระท่านในป่ารำลึกชาติได้ สองรำลึกถึงบุพการีได้ สามรำลึกชาติครั้งอดีตได้ สี่รู้กฎแห่งกรรมที่ตนทำ
กันไว้ ห้าแก้ไขปัญหาใหญ่เท่านั้นเหลือเกิน เหลือกินเลย ไม่ใช่อย่างเดียว และไม่ใช่ว่าขอมหาที่เราทำหนอนี่
ของพระพุทธเจ้าแท้ หนอนี่แปลจากคำว่า ะตะ เป็นภาษาบาลี อนิจจา ะตะ สังขารา สังขารไม่เที่ยง
หนอ อัญญาตี ะตะโร โภณทัญญู โภณทัญญูเห็นดวงธรรมแล้วหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ คือยสกุลบุตร
เป็นคำหนอ...หนอตัวนี้รังสติดีมาก ให้อยู่กับจิต รังจิตให้อยู่กับสติให้ได้ เช่น แสงนีออน บัลลาด
สตาร์ทเตอร์ แล้วจะให้หนอดิดสตาร์ทเตอร์ทำให้ไฟติด ถ้าไม่มีสตาร์ทเตอร์เอาฮาลีเซีย ไม่ติดหรอก เป็น
สื่อสำคัญมากคือ สตาร์ทเตอร์ หนอนี่เป็นสื่อให้สติอยู่กับจิต เรียกว่า หนอ. โอ้หนอ...โกรธหนอ...เสียใจ
หนอ... หนอนี่ทำให้เป็นกรรมประสาสัมพันธ สื่อสารประสานงาน ให้จิตกับสติอยู่ด้วยกันให้เกิดปัญญา เปิด

สวิตซ์บีบสตาร์ทรถบีบๆๆ ทำให้ไฟติด ต้องดีใจความให้ละเอียดเดี๋ยวนี้ พระสอนให้ไปสวรรค์นิพพานหมด
นั่งบวชชีพราหมณ์ไปสวรรค์ ไปนิพพานมานั่งคุยกันตามบ้าน ใช้ได้หรือ ไร้ปัญญา นี่บารมีชั้นประถม
บารมีชั้นมัธยม มีความเพียรในทางดี บางคนชั้นประถมต้องความเพียรอย่างดีก่อน หนูตั้งใจเรียนหนังสือ
ขยัน แปลว่าบารมี แปลว่าความเพียร แต่ชั้นมัธยม แล้วไม่ใช่อย่างนั้นแปลว่าอีกอย่างหนึ่งเพิ่ม แปลว่า
สร้างบารมีในทางดี สร้างความดี ขยันสร้างความดี ขยันทำดี ไม่ใช่ขยันทำชั่ว บารมีชั้นมหาวิทยาลัย
กล้าที่จะสร้างความดี ไม่กลัวใคร ไม่กลัวใครนินทา

หลวงปู่เส่งท่านเป็นเจ้าคุณอธิษฐานคุณาธาร ท่านก็บอกว่า เดี่ยวเราจะไปเทศน์บ้านโน้นนะ ไปเทศน์บ้าน
หนึ่งชื่อนั้นๆ แล้วจึงกลับ แล้วท่านนั่งทางใน ไม่มีใครได้เลยนะเฮอะ มีใครได้ไหม เคยมีลูกศิษย์เค็ด
ใหม่ ไม่มีหรือกอดมาไปอยู่กับท่านที่ขอนแก่น ที่น้ำพอง ที่เขื่อนอุบลรัตน์ที่ที่พระเมตตามาสอน อยู่ใน
คงในป่า พระอรหันต์ไม่ได้อยู่ตามวัด ไม่มีพระอรหันต์ อย่าไปเชื่อใคร พระอรหันต์มีก็เข้านิพพาน แล้ว
ท่านอยู่ในกรรมของท่าน ไม่มีสุขไม่มีทุกข์แล้วท่านก็เข้าสมาธิ สักชั่วโมงท่านก็ออกมา ท่านบอกนี่ฉัน
ไปเทศน์มาแล้ว เราก็นึกเอาท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปเทศน์อะไร นี่เราเป็นพระหนุ่มบวชใหม่ๆ

รุ่งขึ้นอีกวัน ขายนันมาแล้ว โอ้โฮ พระเชษฐาพระคุณไปเทศน์ได้ซึ่งใจเหลือเกิน ฟังกัน๕๐ กว่าคน
แล้ว ๑๐ คนเป็นพยาน ก็ท่านไปที่ไหนละ ท่านอยู่ที่นี้ ท่านไม่ได้ไปไหนอาตมาใช้ตำรานี้ ไม่งั้นอาตมาจะ
แม่เมตตาไปยุโรปหรือ ไปเข้าบ้านญวนบ้านลาวได้ยังไง นี่ไม่มีใคร พุคให้พวกเราฟังกับที่ยุโรปมา ว่าเรา
ไปสอนมา ๒ ถิ่น นี้อึดดี แม่เมตตาแล้วก็สามารถจะไปเทศน์ที่นั่นได้ แล้วเขาจะเห็นว่าท่านมา มาเทศน์
ให้ฟัง แต่อันดับ ๒ สมาธิยังไม่พอก็ฟังธรรม ถ้าสมาธิเต็มที่แล้ว เหมือนว่าไปเองเลย ไปเทศน์ให้ฟังอย่าง
นี้แล้วบางคนนี่เขาบอกให้แม่เมตตา เราแม่เมตตา เราแม่ไม่ออก ไม่รู้จะทำอย่างไร หมดกระแสไฟ
หมดแล้วอย่างนี้ ทุนไม่มีเลย เหมือนหม้อเบตเตอรีเก็บไฟไม่อยู่จะช่วยไม่ได้เก็บไฟไม่อยู่แล้ว เหมือนรด
ที่มันต้องใส่ท้ายไปอย่างนี้ เก็บไฟไม่อยู่จะทำอย่างไร นี่ปัญหา ถ้าดีแล้ว มันไม่ใช่อย่างเดียวต้องทย
อย่าง ต้องสะสมกัน เหมือนอย่างอาจารย์ ใช้ดี ใช้วิชาประสบการณ์มาก ถ้าเราได้มีอย่างเดียว เอาอย่าง
อาจารย์เรียนแพทย์จบ ไม่เคยรักษาโรค ไม่เคยรักษาคนไข้จะเก่งไปได้ไหม คนไข้เป็นกำลัง ถ้ารักษา
ได้มาก อาตมาถึงบอกแพทย์ว่า สำเร็จแล้วอย่างเพิ่งไปที่ไหน ต้องไปอยู่โรงพยาบาลให้มีชื่อเสียง ให้คน
รู้จัก เอ๊ะ เก่ง รักษาโรคหัวใจเก่ง รักษาโรคปอดเก่ง หมอคนนี้มีชื่อ เปิดคลินิก ใครจะมารักษาละต้องมี
ประสบการณ์เก็บเล็กผสมน้อย ไม่ใช่ หนอ.. หนอ.. อย่างเดียว

บางคนเขาก็ไปเข้ากัน ๗ วัน ไปญาณ ๑๖ แล้ว อะไรมันจะมากไป ญาณ ๑๖ ก็ยานโตงเตงนะ
อะไร เราไม่เคยยังไม่ได้ผ่าน

อาตมาไปได้หลวงพ่อดมอีก ๒ ข้อ ต้องหลายครูและต้องจำเอามาประยุกต์ ไม่ใช่วิปัสสนาแบบ
สอนกันเดี๋ยวนี้ ต้องประยุกต์ หมุนสมองให้ทันสมัย ให้ใหม่เสมอ สอนเด็กรุ่นใหม่ให้เข้าใจ

ที่เราทราบกันไป เบลูจางคประดิษฐ์นี้ ประเพณีไทยไม่ใช่คำสอนพระพุทธเจ้า

คำสอนพระพุทธเจ้ามีคำเดียว ผู้ใหญ่มีเงินลูก ยืนรับ ยืนค้ำบัฟบั้งคับบัญชา แสดงฐานะผู้ใหญ่
อย่างนี้ดูค้ายผู้ใหญ่มาขึ้นขึ้นนี้ นี่พระพุทธเจ้าสอนให้เป็นอย่างนี้ อาตมาไปรู้มาจากประเทศศรีลังกา ฅนนี้
ประเพณีไทย คนไทยสมัยสุโขทัยมีมารยาทแบบคนไทย แล้วทีเบตกรบยังงี้รู้ใหม่ นอนเลย นอนกราบ
เลย เอ้าเราลองสิ เดี่ยวออกไป เจอบีบนอนกราบเลย เอ๊ะ เมื่อเข้ามาดีๆ แท้ๆ เป็นอะไรไป เอ๊ะ เมื่อเข้าก็คิด
นี่นะ เลยพวกเราก้เอ๊ะ อะไรนี่

ประเพณีคนจีนเรากราบยังงี้รู้ใหม่ กราบสมองก่อนศีรษะลงมาปลายเท้า แล้วกราบมือ ๒ เท้า ๒
สมอง ๑ จิ้ง กราบอย่างนี้ แล้วก็กราบลงมา แล้วกราบอย่างนี้ๆ เราไปเมืองจีนมาแล้ว รู้จริงเลย จีน
เมืองไทยทราบไม่เป็นหรือต้องมาเรียนนี้ แล้วก็ต้องการเรียนที่นี้ ก็คงจะลำบาก เอาละดีแล้ว ประเพณี
ต้องทำทั้งนั้นแหละ ไม่ทำ มันเสียประเพณีไปเลย อย่างที่แม่เมตตาหรืออะไรก็ตามไปเมืองจีนก็รู้เลยรู้
ประเพณี เขาต้องไหว้สมองก่อน ไหว้พ่อแม่ ไหว้ที่หัวรดน้ำ คำหัว คนจีนนี้เขาไหว้ลงมานะ ยืนไหว้แล้ว
ต้องมานั่งไหว้ แล้วต้องยืนอีกถึง ๓ ครั้ง เขาต้องกราบสมอง เดี่ยวทำทำให้ดูก็ได้ อย่างเพิ่มร้องนะ ไปรู้
มาจากปักกิ่ง เขาต้องยืนก่อน เขาต้องยืนนะ ยืนแล้วต้องไหว้ นี่เขากราบอย่างนี้ เมืองไทยไหว้ เออ เขามี
๓ ชั้นตอนนะ ไหว้เจ้าครั้งนะ ไหว้ทางหัวลงมา มี ๒ เท้า ๒ สมอง ๑ แล้วลุกขึ้น นี่เราไปเมืองจีนมา
โอ้โฮ นี่กว่ามันจะทำอะไร ข้าพเจ้าของคารวะมันส่งภาษา รู้ได้ ต้องตั้งหน้อยสิ ต้องกราบมีระเบียบเรียน
มาแล้ว เดี่ยวไปอยู่ปักกิ่งดีกว่าสบาย แล้วเขาจะสอนอาตมานะ ต๊อกระคนนี่ จบฝรั่งเศส จบอะไรหลาย
อย่างแก่ก็มาเยี่ยมหลานแก อายุ ๗๒ แกปลดเกษียณ แล้วเป็นประธานคอมมิวนิสต์ เป็นที่ปรึกษาตั้งเลี้ยว
ผิง หน้ายาวๆ

มีพระหลวงเตี้ยวัดโพธิ์องค์หนึ่ง แล้วก็สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศองค์หนึ่ง แล้วนอกนั้นก็วัด
ชัยพฤกษ์ แล้วก็วัดสังเวช แล้วก็ต๊อกระคนที่ปักกิ่งแก่ก็มามองดูพระ แกไม่พูด แล้วพวกนั้นเขาส่งภาษีสบ
บั้ง ภาษาอังกฤษบั้ง ภาษาจีนกลางอะไรบั้ง ก็ว่ากันไป แล้วก็มานั่งอยู่ที่ก้อนอิฐ ๒ องค์ วัดดอน
เมือง สักประเดี๋ยวต๊อกระคนมาแล้ว แกเดินมาแล้ว ก็ใช้ภาษาใบ้ ภาษีสบกลางเราก้ไม่เข้าใจนี่ ภาษาอักษร

ก็ไม่ชัด แก่ก็มาซี้หลัก พอละจากรถตู้ ขอบุ๊ตร เราก็เอาบัตรให้แกดู พักที่โรงแรมชั้นหนึ่ง แล้วเือกอธิบายให้เราฟังว่า ๔ มุมจะเอารถคันนี้มารับไปที่บ้าน แล้ววัดคอนเมืองก็รู้ แต่ก็ทำเป็นไม่เข้าใจว่าเรื่องอะไร อาตมาก็พยักหน้าโอเค แล้วก็มียาเลียที่เกาถูณ ที่ขายเล็กที่ฮ่องกง แก่ก็เอาด้วยคนหนึ่ง แล้วก็อาหมวย ๓ เขารู้เรื่องนี้ดี เขาก็มาส่งภาษาถิ่น เขาบอกกับเราว่า ผมไปที่บ้านพอ ๔ มุมกว่าๆมั้ง รถคันนี้มารับ เราก็ไป พอได้ตำรามา ที่เคยเล่าให้ฟัง คือเตอร์คนนี่แกอายุมากแล้ว แก่ก็จับชีพจร แก่ส่งภาษาถิ่นกลางเลยว่ามีครอบครัวหรือยัง เขาก็ว่าไม่มี โสด แก่กร่อยเลย ปากเนี่ยโกหกนะ จิตโกหกไม่ได้ คุณมีเมีย ๓ คน มีลูก ๕ ผู้หญิง ๒ ผู้ชาย ๓ โอโฮ นี่ทำให้เราได้ตำรา ไม่ต้องไปจับมือเขาหรอก ไปจับมือเขาทำไม ดูหน้าก็รู้แล้ว เห็นหนอ เห็นหนอ ทำไม่ได้ เห็นหนอนี่ก็รู้แล้ว แต่เราจะพูดทำไม แต่ไม่ใช่รู้ทุกเวลาการใช้ใหม่ ถ้าสติเรามาจมจิตไว้เป็นพลังให้สี ฐูตอนนี้ ถ้าตอนนี้กำลังฟุ้งซ่านอยู่ จะไปเห็นคน จะไปรู้ได้ยังไงทุกครั้งไป ไม่ใช่ทุกครั้งจะได้ เห็นหรือยัง ถ้าเราวู๊วาย กำลังยุ่งงาน คนเดินมฐูมีให้เราตั้งใจเถอะไม่วุ่นต้องรู้แน่ๆว่าคนนี่หน้าเป็นอย่างไร โทงเว้งเป็นอย่างไร

ถ้าเราไม่สำรวมจิตไว้ แล้วเราก็กยุ่งงานอย่างนี้ จะไปรู้ได้ทุกคนหรือ ไม่รู้หรือก เชื้อเถอะ ไครบอกรู้ได้ตลอดเวลาโกหกเรา พระเด็ยนี้ฐูจ้งเลย พวกโกหกทั้งนั้นเลย หลอกเรานะสิ มันฐูเป็นบางครั้ง เหมี่ บางครั้งเราสมาธิดี สติดี มันจะสังหรณ์ว่า เรื่องนี้จะเป็อย่างนี้ เรื่องนี้ต้องเป็นอย่างนั้นแล้วเป็นจริงด้วย ลงสังเกต ถ้าเรากำลังฟุ้งซ่านวุ่นวายไม่รู้หรือก ถ้าหากว่าอาจารย์ลองไปสวดมนต์ สวดมนต์ตั้งสติไว้จะมีสติดี แล้วจะเดินทางไปได้ เด็ยไปเจอคนนั้น เขาบอกว่าคนนั้นป่วย สติบอกเลย ตาย คนนั้นอย่างไร ๗ ว่าไม่ดีซะแล้ว แล้วคนนั้นต้องถูกรถชน ไม่ผิด มันสังหรณ์จิตเราจำได้ สังหรณ์ตัวนี้ แปลว่า สติระลึก้าตรงนี้ไว้ไว้ให้ได้สะสมเข้าไว้ให้มันเข้าใจ ว่าจิตเข้าออกให้มันถูกต้อง เด็ยรู้แน่ๆ แต่ไม่ใช่ว่าเทฐูกัน จะรู้ทุกคนไปเมื่อไหร่แล้ว ถ้ารู้กันทุกเวลทุกคน โกหก จำไว้ มันฐูเป็นบางเวลา

ถ้าเราสติดี เรามั่นใจของเราแล้วบ๊ีบ เราสวดมนต์ไหว้พระ ถ้ารู้ บางทีถ้าเราไม่ฟุ้งซ่าน คนเดินมฐูมีไม่ต้องบอกกำหนดเสียงหนอ เดินมาบ๊ีบสัมผัสสติเลย บอกว่าคนนี่กำลังเป็นอย่างนี้ ไม่ผิด ต้องสังเกต นานๆ เพราะตำราที่ปู่ย่า ตายาย สอนเรา ทำนใช้สังเกตการณ์ เช่น บางคนบอกฟุ้งนี้ฝนตก เมฆมันมาทางนี้ แล้วตกจริง แต่เด็ยนี้อย่าไปทายนะ เรื่องวิทยาศาสตร์มันเยอะ อย่งไปทาย ผิดเลย เมื่อก่อนนายได้ เมื่อก่อนเขาทายไว้ว่าอย่างนั้นๆ น้ำมาก น้ำน้อย มันปลคเด็ยนี้มันตัดไม้ทำลายป่า ไปทายได้หรือ คินฟ้าอากาศแปรปรวนหมดแล้ว เห็นไหม แล้วก็ฝนทำเทียมได้ทำจังหวัดสิงห์บุรี ไปตกที่ลพบุรี ทำลพบุรีไปตกที่กรุงเทพฯ ๓ วัน ๓ คืน เห็นไหมแล้ว ตกไม่ตรงที่เลยนะ ตรงที่หมดมันก็รู้หมดทุกคนสินะ เข้าใจไหม ยาก นี่สงสัยถามเลย เราต้องสะสมหลายอย่าง เพราะคนเรามันมีนิสัยไม่ตรงกัน แล้วอาตมาจะเรียน

มันทุกอย่าง อย่างเดียวไม่ได้ ต้องหลายอย่างเพราะอาตมานัดด้านกรรมฐานมาก่อน และถนัดทางไสยศาสตร์ด้วย เดี่ยวนี้เลิกแล้ว เสกเศษผ้าให้เป็นตัวกระต่ายวิ่งเรียงของแหงๆ สักประเดี๋ยวอีกไม่เกิน ๓๐ นาทีก็กลายเป็นเศษผ้าตามเดิม แล้วก็เอามาแกงกินก็ไม่ได้ ไปดูบ้านอาจารย์มีเงินเป็นพันล้าน มีต้นไม้ชื่อนั้น รู้จริง เห็นจริงแต่เขาจะให้เงินเราไหม น่าจะหันมมกลับมาคิดว่าเราว่าสวดคำในกระเป๋าคือของใหม่ พอให้แฟนใหม่ พอจะส่งลูกไปเรียนสูงๆใหม่ ให้ดูตรงนี้ เลยเราก็ต้องลิ้ม ของมันมีจริงทั้งนั้นนะ

เมื่อก่อนนี้เราเป็นเด็กๆนะ ขอโทษเถอะพูดคำหยาบทำให้คนกลัวภายใน๒๔ ชั่วโมงนั้นตาย ตรงนี้ก็ทำ ตอนเป็นเด็กไปเรียนกับพระเขมรลองคนในบ้านก่อน ไม่รู้จะลองใคร ลองคนในบ้านเลย เอาไม้สั้นมันไม่ขลัง ลองพี่สาวเข้าให้ นี่พี่สาวตายไปแล้ว เราจะไม่ให้พี่สาวรู้ เราก็ก็นำวิธีการไม่ยาก ปัดไม้กระบอก ไม้ทิมผี รู้จักไหม ที่เขากระทุ้งผีแล้วก็ทิมห้องผีตอนเผาในป่าช้า เอาไม้แบบนี้ สมัยนั้นไม่มีมรุต้องไป ๖ โมงเย็นด้วยในป่าช้า ไปในป่าช้าได้ไหม ที่เขาฝังผีนะ ได้ใช่ไหม ถ้าได้ มีสมาธิ องค์กรนี้ไปได้เองคนเดียว แล้วก็กำลังเผาไฟอยู่ แล้วคนที่ตายผูกคอตาย เราเป็นเด็กนะ มีสมาธิมาตั้งแต่โน่นแล้ว สภาอะไรรู้ไหม สมาธิทุกอย่าง ทั้งขโมยก็เก่ง ลักสวดก็ขยี้ก็เก่งด้วยอ้าวไปทำอะไร ให้เขาทิมผี ไปก็เอายันต์ไปวาง ๔ มุมแล้วก็เรียกจิตวิญญาณ แล้วก็ตัดกระบอกนี้มา ตัดมาแก่นี่สมมติอยากจะทำหลวงตาว่าจะไม่ให้จี้ละ จะให้ปวด ขอโทษนะ หลวงตาไปจี้ไว้ที่ไหน เราก็ก็นำไปนะ หันหลังหยิบเอาจี้ที่ติดนี้ เมาใส่ในกระบอกของเรา ๓ กำมือ แล้วไปเอาตัวแมลงภู่มันไซกระดานบ้านก่อน เล่นพี่สาวเราก่อน ตอนนั้นอยู่มัธยม๒ พี่สาวก็ปวด จี้ไม่ออก ๒ คืน ๒ วัน แล้วจี้ไม่ออก ปวดโหยๆ แล้วต่อไปก็ต้องตาย ถ้าหากว่าไอ้ตัวแมลงภู่มันอยู่ในนี้ตายนะ พี่สาวต้องตาย เลยเราก็ก็นำไปเต็มเรื่อง เอาคนตาเข้เป็นหมอ เราก็ก็นอกกับโยมแม่เรา เราบอกเดี๋ยวจะไปตามหมอ ให้ตั้งเงินไว้จำนวน ๖ บาท แล้วก็มาทำน้ำมนต์ ทำน้ำมนต์แล้วก็รดไปข้าง เราก็ก็นำเอาแมลงภู่ออก มันก็หายปวด เลยเราก็ก็นำคนละ ๓ บาท ได้ ๓ บาทบาทปจิงเลย เลยกว่าของมีจริง แต่กล้าปหรือเปล่าเดี๋ยวนี้ป่าช้าไม่มีอย่างนั้น แต่ทำได้แล้วเลิกก็ตอนเป็นพระนี่เลิกหมด

ถ้าเรามีคาถาป้องกันได้ ถ้าไม่มีคาถามีสติอย่างเดียวป้องกันได้ คาถานี้ต้องการสวดให้มีสติเท่านั้นเองนะ ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ ฝึไม่เข้า เจ้าไม่สิงหรือ หลงดูได้ คาถานี้มันทำให้มันใจไม่มีได้ขลังหรืออก เช่น นะโมพุทธายะ แล้วฝึไม่หลอก เราก็ก็นำใจว่าไม่หลอกจริง ก็ว่าคาถานี้จริงๆ มีสติจริงฝึจะหลอกได้ยังไง ต้องหลายอย่าง ต้องวิจัยหลายอย่าง สมาธิมันคงเราไม่กลัวใคร ถ้ากลัวอย่าไปนะ เช่นแมวจับหนูมาครี้นๆ วิ่งหนีบีบ ตายเลยนะ ตายเลย ก็ที่วัดนี้คนตาย ๖ คน ที่ต้นมะขามตาย ๖ ศพ ฝึหลอก ต้นมะขามต้นร้องอื้อๆ ตอน ๑๘ นาฬิกา แล้ววิ่งเลย วิ่งไปเก็บหัวโขน โขนใบตาลแล้ว วิ่งไปหัวใจวายตาย เวลา

อยู่ในโบสถ์นะ เราเอ๊ะ ฝีมือนี้ดูจัง เราเพิ่งมาอยู่ใหม่ เราก็อ่านคัมภีร์อยู่ไง ร้องฮือๆ ล้อกันมันไม่ไหว วันเลยนะ
วันเลย แล้ววิ่งเลยเข้าที่หลังเลยเราก็บอกเดี๋ยวจับผีถ่วงน้ำ บอกให้เด็กวัด ไปเอาหม้อมาเคี้ยวเซตผีหม้อ
ก็หลอกเด็ก เราก็อาจจะขึ้นไปดูแต่ตอนเย็น ๑๘ นาฬิกา ฮืออีกแล้ว แล้วก็วันเลย เราก็อขึ้นไป เราก็อไม่
กล้านะ เรามีสมาธิยังไม่พอ ให้เด็กมันออกหน้า ให้เด็กออกหน้า เราอยู่ข้างหลัง เด็กมันก็บอก ท่านทำไม
ไม่ออกหน้าล่ะ เออเอ็งขึ้นไปก่อนสิ ข้าจะได้ว่าคาถาตามไง ถ้าข้าออกหน้าคาถามันไม่ขลัง เด็กมันเชื่อ
ผู้ใหญ่ ไปเลยก็ไปเจอผีเลย มันมีโพรงนกแสกที่ตาใหญ่ มันเอาหนูมาให้ลูกมันแล้วมันก็ตีปีกร้องฮือๆ แล้ว
พอตีลมพัดมา ต้นไม้ก็ไหวแล้วร้องฮือๆ ไปบนยอด ก็ว่าผีไซ้ใหม่ล่ะ ตายไป๒ ศพ เลยเราก็อเอาผีมาถ่วง
พุดยังงี้รู้ใหม่ ด้วยการโค่นต้นมะขามชะ ก็ให้ลูกมันโตก่อน ให้มันไปหมดแล้ว เราโค่นต้นมะขามเผา
ถ่านนี้หน้าโบสถ์นะ ตั้งแต่นั้นไม่เห็นผีหลอก จับได้เลย

นี่เป็นอย่างนี้ อย่าตกใจ ตั้งสติไว้ ผีที่ไหน ถ้าผีมันต้องออกมาอย่างอาจารย์สิ ออกมาพูดอย่างผีดา
โบ้ มือใหญ่ๆนะผีโทรทัศน์ ผีเก้ ไม่งั้นผีในโลงต้องออกมารายงานตัวที่นี้ได้แล้ว มีพยานอาจารย์วิฑิตย
ครูเชียงราย ผมมาราบหลวงพ่อครับ มาอบรมๆได้อย่างไรยังอีก๓ วัน ผมถูกรถชนตายแล้วครับ อะไร
รถชนตายมาได้อย่างไร แล้วก็เล่าให้ฟัง พระก็ช่วยเป็นพยาน เราก็อรู้แล้ว เป็นผีไม่เป็นผี ตาไม่กะพริบ
แล้วเวลาเดินกลับไป เอาเป้ไป หลวงพ่อครับ ให้ผมอยู่ที่ไหน บอกดูเอา พระปริญาโทเอก ก็นอนดู
เราก็นอนมั่ง เออ ไซ้ ผีแน่ เท้าไม่เหยียบพรม เดินก้าวไปบนนี้เดี่ยวใครมาที่วัด ต้องสังเกตดูหน่อย เท้า
เหยียบพรมหรือเปล่า ถ้าไม่ละต้องจำได้เลย ไซ้แน่ นี่เรารู้หมดเลย ต้องหลายอย่างนะ ไม่ใช่เรียนของ
เดี่ยว ต้องรู้หลายเรื่องไซ้ใหม่ล่ะ ถึงจะไปสอนเขาได้

ถาม ท่านเจ้าคุณครับ ขอเรียนถามว่า ที่ผมได้ฟังเทศจากท่าน อ่านหนังสือจากที่ท่านได้เขียนไว้ ถึง
ลักษณะเด่นของท่านเจ้าคุณอยู่อันนี้ ก็คือสมาธิที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการแก้ปัญหาให้กับคน ในส่วนนี้ไม่
ทราบว่าคุณพระเดชพระคุณได้รู้ขึ้น หรือได้รับแรงบันดาลใจ หรือว่าได้รับการประยุกต์หรือว่าให้ประสบผล
อย่างไรครับ

หลวงพ่อ ไม่ใช่ ปัญหาที่ง่ายที่สุด แต่ไม่มีใครมาทำตรงนี้ มาเอาสมาธิอย่างอื่นกันเสียมาก ก็แก้ปัญหา
ในตัวนี้ คือ จิต ธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ให้ได้เหมือนเทพบันทึกลีเสียง ก็เข้าใจตรงนี้ จิตไม่
มีตัวตน มันเกิดตรงไหน ตาเห็นรูปเกิดจิต หูได้ยินเสียงเกิดจิต แก่ตรงนี้เสียงหนอ.. เขามาถามว่า หรือ
มาพูด ตั้งสติไว้ เดี่ยวรู้เลยว่านี่โกหกหรือเปล่า นี่แก่ตรงนี้ ไม่ใช่มานั่งสมาธิจะก่อนเอาไปแก้แต่เราต้อง
สะสมมานานด้วย เห็นหนอ... นี่คนนี่เดินมา เขามาทำไม เราก็อตั้งสติไว้ ได้แล้วไม่ต้องกำหนดเกินหนอ

แล้ว เห็นหนอ... นี่ฝึก ฝึก ถ้าฝึกได้แล้วไปกำหนดทำไม เหมือนทหารขวาน ช้ายัน แขนซ้าย แขนขวา วันทยาวัธ วันทยาหัตถ์ นี่หัด พอเวลาไปรบ ทหารแถวก็ตายหมดนะสิ เข้าใจนะ แล้วที่นี้ เห็นหนอ... เราไม่ต้องไปกำหนดหรอก ถ้าสำรวจจิตไม่ได้ มาแล้วขี้มมาแล้ว เป็นมิตรตอนกู่ เป็นศัตรูตอน ทวง อย่าให้ โกงแน่ นี่ปัญหา แก้ไม่ใช่เรารวมไว้ก่อนนะ นี่แก้สำหรับคนที่นั่นกรรมฐานเท่านั้น เดี๋ยว สะสมมานาน ไม่ใช่มาทำ ๗ วันเท่านั้น แล้วแก้ก็ต้องใช้เวลา ใช้เวลานาน ถ้าเกิดบิ๊บได้หมดเลย ได้ หมดเลยถ้าหากว่าตอนนี้ กำลังฟุ้งซ่านนะ กำลังเสียใจ กำลังกลัวใจยังไม่แก้ตัวเองได้ตัวเองไม่ได้ ไปแก้ คนอื่นไม่ได้ เข้าใจตรงนี้อีกอย่าง ถ้าเรายังกลุ่มใจอยู่นี้ จะแก้คนอื่นก็ฝึกเลยนะคอมพิวเตอรืฝึกแล้วนี่ นี่ กระแสไฟไม่พอ ดีคอมพิวเตอรืฝึก ก็สะสมมาฝึกนี่ตรงนี้

การแก้ปัญหาไม่ยากเลย แต่ต้องแก้ที่ตัวเองก่อน ถ้าแก้ตัวเองได้แล้ว ถึงจะไปแก้คนอื่นเขาได้ ต้องเขา มีเต็มแล้ว ๘๐% ถ้าเรามีแค่ ๖๐% อย่าไปแก้ปัญหาผู้อื่น แก้ไม่ได้เลย แต่ที่นี้เราให้เขามานั่งกรรมฐาน ต้องให้เขาแก้เองนะเราอย่าไปแก้ทุกคนไม่ได้หรอก เพียงแต่แนะแนว แนะนำให้คุณไป คุณอย่างนี้แนะ แนวอย่างนี้ เอาไม่เอา ไม่เอาเลยไป แต่เราจะไปแก้ปัญหาดังที่กล่าวมาคงไม่ได้ อย่างนี้ แต่เราแผ่เมตตาได้ ว่านี่หม้อเบตเตอรืรั้วเลยหมดकुศลแล้วแผ่ไปไฟไปเข้าหม้อก็เก็บไม่อยู่ เก็บไฟไม่อยู่ ช่วยไม่ได้เลยนี่แหละ อย่างนี้ แล้วใครมานั่งกรรมฐาน จะเอาสวรรค์นิพพาน โอ๊ยหลวงพ่อบอกช่วยแผ่เมตตาให้หนูหน่อย จะให้สำเร็จ iveau ให้สำเร็จวันนี้ เลย โอ๊ยโธ เรียน ๗๖-๗๖ ตั้ง ๖ ปี แกจะเอาวันเดียวจะให้เชียวหรือ นี่เหตุผล ต้อง สะสมนาน ไม่ใช่ว่าได้วันเดียวหรอก ต้องค่อยๆสะสมไปเรื่อยๆ ถ้าเราทำงานกรรมฐาน ตา ดู หู ฟัง ปาก นิ่ง นี่เราทำงาน ก็คือกรรมฐาน สะสมเข้าไว้แล้วฝึกดู จะได้สะสมเข้าไว้ นี่ฝึก นี่มันถูก เด็ดสุดแล้ว คนอื่นมาโกหก เรารู้เลยว่านี่เพื่อนมาโกหกเรา สติมันบอกนะ สติเราบอก เอ้อไอ้โกหก นึกไว้ในใจ สังหรณ์ คำว่า “สังหรณ์” หรือ “เทพสังหรณ์” คำว่า “เทพสังหรณ์” นี่มันบอกได้นะ สถานที่บอกเรา ได้ นะ ว่าที่นี้ศักดิ์สิทธิ์ มีเจ้าพ่ออยู่ที่นี้มีดวงวิญญาณขงู๋ ยา ตายาย เพียงนี้เรานึกพ่อแม่เราเท่านั้นนะ สติดีแล้ว ลูกเอออย่างเชื่อเขา บอกได้นะ ลื่อนะเลื่อนการสอน พ่อแม่เราล้มหายตายจากไปแล้ว เรานึกถึงพ่อแม่เรา เวลาทำงานสักอย่าง เดียวบอก คือ ตัวเราเองไม่ใช่พ่อแม่ลงมาบอก จัดเป็นสื่อ สื่อนี้หมดความ เปิดสวิตช์นะ แล้วไฟฟ้าก็เดิน ทำงานซะใหม่ละ ถ้าหากเปิดสวิตช์แล้วไฟฟ้าไม่ทำงานเพราะอะไร สื่อได้ เส้นลวดเป็นสนิม ไฟฟ้าไม่เดิน คอยส์ไม่ดี คอมพิวเตอรืไม่ดีแล้ว แล้วก็ทรานซิสเตอร์เสื่อม ไม่เดิน นี่ อันหนึ่งต้องใช้เวลา ต้องใช้หลายอย่าง

ถ้าหากว่าอาจารย์ไปพูดว่า พระท่านไม่พูดอย่างอาตมาหรอก ต้องพูดว่า ญาณโน้นจึ้นนะ ไปโน้น ไปสวรรค์ โอ๊ยนี่ญาณ ๑๖ มาแล้วนี่ ต้องเป็นโสดา เดียวนี้ท่านจะพูดอย่างนี้เองค้ันี่พูดไม่ได้หรอก มันคน

ละคริปต์ไม่เข้าใจเกิดเราเลยคนละเส้นลวด อันนี้จริงพระพุทธเจ้านี่อดจริง ขอดพัฒนาแล้วยอมรับการเปลี่ยนแปลงของโลก **เดี๋ยวนี้พระยอมรับความเปลี่ยนแปลงของใครใหม่ ใครมาเสนออย่างไรก็ไม่เอาจะเอาแต่อารมณ์ท่าน คือ พระ โอ๊ย ไม่เอา... แล้วเราจะอย่างไร เราจึงเรียกว่า ทิฐิฐิพระ มานะประสาน พระมีทิฐิฐิสูงมาก เราไปเสนอแนะท่านอย่างไร เป็นครูบาอาจารย์เรา โอ๊ย... เราเคยเสนอมาแล้ว ท่านไม่เอาให้เราหรอก แต่แล้วเราก็ต้องมาทำอีก อันนี้คือการสอน ถ้าคนไม่เอาก็ไม่รู้จะอย่างไร ต้องสะสมมานาน เหมือนน้ำกระบอกตาลที่หยดทีละหยด แต่เราป้องกันอย่าให้กระบอกรั่ว เดี่ยวเต็ม สะสมไว้เถอะ เหมือนอย่างคุ่มนี้ เราตักน้ำ เหนื่อยเปล่าแล้วปล่อยให้คุ่มรั่ว ก็เสียแรงเปล่าณะสิ สะสมตรงไหน สะสมตรงอย่างไร ก็คืออย่าให้อารมณ์รั่ว อย่าให้ฟุ้งซ่าน**

ถ้าเราไม่ฟุ้งซ่านนะ อารมณ์ดีนะ มีพลังนะ มีพลังเลขตรงนี้นะ เอาไปชี้แจงกันได้เลย ถ้าเราฟุ้งซ่านไอนั้นฟุ้งซ่านไอนี้ อารมณ์รั่ว ก็เก็บไม่อยู่ ไม่มีพลังหรอก มันอยู่ตรงนี้ โอ้โฮ เรากว่าจะรู้บ้าง ให้เวลามาก ไม่ใช่ใครมาบอก ยังไงก็เชื่อ ใครบอกเชื่อ อย่าเชื่อใครนะ เชื่อคนให้ยากไว้ เขาบอกเชื่อได้หรือใครบอกเชื่อๆ จะเข้ขึ้นแล้วจะอวังกันตาเหลือก จะเข้ขึ้นที่ไหนล่ะ เชื่อเขาส่งไปได้ ต้องไปเห็นกับหู รู้กับตาก่อนค่อยเชื่อซิ ตำราจึงเขียนขึ้นมาเรื่องง่ายสอนยาก คนเชื่อยากสอนง่าย เขาว่าชายคนนั้นไม่ดีเจ้าคะ เชื่อมานี้เหมือนอย่างไปรักษาศิล สาธุ อะไรสาธุตะพิด สอนยาก คนเชื่อยากเป็นบัณฑิต ใครบอกยังไม่เชื่อต้องได้ยินกับหู รู้กับตาต้องประสบกันตาคด้วยตนเอง สอนง่ายด้วยเหตุผล ต้องยอมรับด้วยจำนวนเหตุผลข้อเท็จจริง นี่คือการจริง อันนี้ไม่มีใครวิจารณ์ เราดูคนนี่ ถ้าอยากจะรู้ว่าคนนี่ดีไม่ดี ไม่ต้องใช้หา ใช้เวลาดูไปนานๆก็รู้ เดียวก็โกหก ถ้าหากว่าเรามีสมาธิสูง ไม่ต้องดูนาน ดูบ๊ีบเดียว กิริยามารยาทมันจะบอกหนามแหลมใครเลี่ยม มะนาวกลมเกลี้ยงใครกลิ้ง

ถ้าเราไม่มีสมาธิ ไม่มีตำรา ก็ต้องใช้ตำราพระพุทธเจ้าดูนานๆ เดียวรู้เดียวโกหกเราแล้ว เดียวก็ขึ้นวังล่องให้เราดูแล้ว แหมเจอใหม่ๆนะดีเหลือเกิน นานไปแล้วก็เสื่อมลงรู้นิสัยเยอะ ที่เรารักกันนี่แค่อยู่กันมา ๑๐ ปี แต่ไม่เคยไปนอนร่วมกัน ลองไปต่างประเทศไปนอนร่วมกันสิ รู้นิสัยเลยง่ายง่ายได้ เวลาช่วยหิ้วปีกได้ ช่วยอะไรได้ ที่ของเราช่วยหิ้วไม่ได้ นี่คนนี่เห็นแก่ตัว อันนี้เราไปต่างประเทศมานะอันนี้อย่าไปวิจัยเลย คือ พระ จะวิจัยเฉพาะพระ ความเห็นแก่ตัวก็มี แล้วเราช่วยทุกอย่างเลย ของเราท่านไม่หิ้วใส่เลยเราก็ตองหิ้วให้ท่านด้วย หิ้วของเราด้วยนี่สำคัญมาก เขาเรียกว่า พระ แล้วก็ถึงแวดล้อมของคน เขาจะรู้ดีชั่ว ต้องใช้เวลานาน ถ้าหากว่า เรามีสมาธิประจำจิตเหมือนที่ปรอทวัดไข้ จะได้รู้เดี๋ยวนี้ 'ต้องใช้เวลาสะสมมานาน มีเครื่องคอมพิวเตอร์สะสมมานาน เดียวกดปุ่ม' มันจะบอกคนนี่เป็นยังไง กดปุ่มนี่มีคนนี่เป็นยังไง แต่ต้องใช้คอมพิวเตอร์ที่คงที่คงวาเข้ามาสน ใช้เวลาเหมือนกัน ถ้าหากว่าเราเคยไม่รู้นิสัยกัน

ก็อยู่นานๆ ไปก็รู้แล้ว เดี่ยวก็รู้แล้ว เมื่อก่อนนี้ไปสอบวิชาการได้แล้ว ยังไม่พอต้องสอบสัมภาษณ์ ๗
ต้องการดูเขาว์ ว่าน่าเสียงเป็นอย่างไร มีโหงวเฮ้งไหม แล้วมีเขาว์ฉลาดที่จะทำงานบริษัทนี้ไหม แล้วเขาว์
ฉลาดที่จะเข้างานนี้ไหม จึงต้องสัมภาษณ์ให้ตกไป เดี่ยวๆ รูปร่างสวยจริง แต่นิสัยไม่ผ่องออกไป ออกไป
ตกไปคูสิ

คนลพบุรีนี้สอบได้ที่ ๑ เขากาม่งๆ ถามว่าคุณอยู่ที่ไหน ลพบุรีครับ มีกี่อำเภอ ก็มาสอบมาเรียน
กฎหมายนี้ มีกี่อำเภอ ยกนิ้วแล้วอำเภอเมืองฯ อำเภอท่าม่วง อำเภอบ้านหมี่ ไปปรากฏออกมาว่าตก เขาว์
ไม่ถึง นี่เขาคูตรงนี้เขาคูโหงวเฮ้ง เดินมาก็รู้แล้ว เดินสายกันอีกแล้ว เดินเป็นนักเลงเลยหรือ ไร่รับเข้า
ทำงานบริษัท สมมติว่าจะหาผู้จัดการบริษัท วิชาการไม่ต้องสอบ เพราะที่ต้องเก่ง แล้วจะเป็นผู้จัดการ
ถ้าไม่เก่งอย่าเป็นผู้จัดการ ถามข้อเดียวพอ ไม่ต้องเขียนวิชาการ คุณจะมาเป็นผู้จัดการบริษัทเรา โกง
ใหม่ โกงไม่เป็น โกงไม่เป็น ไป ไม่เอา เอาอาจารย์โกงเป็นใหม่ เป็น นิ่ง อาจารย์โกงเป็นใหม่ เป็น นิ่ง
โกงเป็นอยู่ก็อย่าง ถ้าได้ ทำอย่างลับเลย อ้าว คุณโกงเก่งมาก นัมเบอร์วันได้ที่ เอนิ่ง อย่าเพิ่งไป ยัง
ไม่รับหรอก นิ่งก่อน นอกนั้นไปให้หมด ใช้ไม่ได้เลย โกงไม่เป็น ลูกน้องโกงตายสิ นี่ตำราเราไม่มี
ไปใช้ตามบริษัทเลย เอาละ โกงเก่งมากถึงพันอย่าง ญี่ปุ่น ก็สู้ไม่ได้ เนิงเมืองเงินอะไรสู้ไม่ได้ทั้งนี้
เอาละ เข้าหุ้นกันเลย อย่าโกงบริษัทเรา ช่วยกันทำมาหากิน ได้เงินได้ทองช่วยแบ่งกันใช้ ได้เงิน
ทองมากมายช่วยแบ่งกันกิน โอเคละ บางคนเป็นโง โกงแล้ว โอ้ยท่าน... หัวหน้าใหญ่ครับ โกงไม่เป็นเลย
ข้อเสียเหลือเกินนับแต่สตางค์ ว่าใครจะโกงไป.. ไม่รับ มาทำให้บริษัทเจ๊ง ก็โกงเป็น ดูหน้าก็รู้ว่าลูกน้อง
จะโกงยังไง มาดีมาร้ายจะเอาทางไหน นี่สิเป็นผู้จัดการบริษัทเราได้ จึงก็รับเอาเนี่ยะบริษัทยุพานะพ
จำกัด เดี่ยวตั้งให้ ครับ ไร่รับไอ้พวกขั้บรถเอ๊ย ขั้บรถนี้ชนบ้าชื้อเปลา ไม่ชนเลย เพิ่งขับ ไป.. ไม่เอา
ประสบการณ์น้อยไปอีก ชนคนตายก็คน ๑๐ คน ชนหมาบ้าง ชนวัวบ้าง ชนควายบ้าง เอนิ่งก่อน นี่ประ
การณ์มาก เออ ชนคนเรื่องอะไร ผมแมครับ ไป ๒ ศพ ชนวัวตายเรื่องอะไร ผมกินยาฆ่า ไปไป สอบ
ตก ชนคนตายเพราะแหม่มันสุดความสามารถ โอโฮ... มองไม่ดีแล้ว ไม่มีใครแล้ว มันวิ่งกลับ
ประสบการณ์เขารู้หมด แล้วทำไม แล้วชนวัวตาย เขาจะบอกผู้จัดการว่า ถ้าวัวอู่ ฟากต้องหยุดที่ผมรู้
มานี้ วัวมันอยู่ ๒ ช้าง แล้วเราก็ก่เล่นเรื่อยไป มันก็วิ่งไป ศัวมันวิ่งไปหา เมียตกใจจึงไปหาลูกมัน รถก็
ชน ผมรู้แบบนี้ครับ ต่อไปผมไม่เอาแล้วถ้าวัวอยู่ข้างเดียว เล่นไม่มีการผ่านถนน ถ้าแม่กับลูกอยู่คนละ
ฟาก ต้องหยุด เดี่ยวก็วิ่งไปหาพ่อมัน แม่มัน คนนี้รับไว้ก่อน คนนี้มีประสบการณ์ โอ ผมขับรถมา ๓
ปีแล้ว ไม่เคยชน ไม่เคยเสียคน ไปไม่รับ คนชนคนมาก ประสบการณ์มาก เอาไว้ก่อน นี่เท่านี้ นะ ทำ

ไม่ดี แหมต้องไปประวัติไปเอาอะไรกัน พวกนี้ดีไหมถ้าไม่ดี เอาไปคิดก่อนนี่ถ้าจะมีผู้จัดการมา ถ้าโย้มัน
บริษัทเอาอย่างนี้ละ โกงเก่งถึงพันคน ถึงพันอย่าเอาเลย แล้วโกงยังไง ค่อยมาศึกษาที่หลัง

คนที่ตายจากโลกไปก็คิดว่าไปนรกบ้าง ไปสวรรค์บ้างเขาดูที่กรรม กรรมนิमित และ คตินิमित แล้ว
บางคนจะมีนิमितเครื่องหมายหลายเครื่อง ที่สร้างกรรมไว้มันก็ปรากฏในตอนที่จะตาย มันก็ปรากฏ แต่ทุก
คนจะสังเกตหรือเปล่าบางคนไม่เคยสังเกตกรรมนิमितนี้เลย เขาจึงไม่รู้

บางคนทำบุญไว้เยอะเลย มีโยมคนหนึ่งทำบุญมากทอดกฐินมาตั้งมากมาย แล้วก็โกรธค่าพ่อทุกวัน
สร้างวัดเยอะแยะ อยู่ลพบุรีนี่เอง ทำไม่ตายเฉยๆ ทำไม่ตายเป็นเปรต เดี่ยวเล่าให้ฟัง เรื่องตั้งแปดปี
มาแล้ว ไม่น่าเป็นไปได้ ก็เป็นไปได้ อารมณ์ที่สำคัญมาก ขยายคนนี้อายุมากแล้ว มีลูก ๕ คน ทำบุญเก่ง แล้ว
ก็ยกสมบัติให้ทุกคน แก่อยู่กับลูกคนสุดท้าย ลูกสาวคนเล็กไปไ้ลูกเขยเป็นเจ้าของโรงสีเจ้าของโรงน้ำแข็ง
แต่เล่นการพนันเก่ง แล้วขยายคนนี้เคยมาที่วัดที่เรามาอยู่ แก่ก็ตามมานะ แล้วรู้จักกันตั้งแต่เอาตามอยู่วัดโน้น
ขยายคนนี้ นี่เราก็คิดต่อกัน แล้วลูกสาวคนนี้เขาก็รักสามีเขา เล่นการพนันหมดเลย ดิ๕ คูหา เป็นของ
ธนาคารหมด ทั้งเงินทองก็ย่อยยับไปเรื่อยๆ แล้วขยายคนนี้แกก็มาช่วยพัฒนาวัด แก่ก็นั่งกรรมฐาน
เหมือนกัน แต่ไม่ใช่กรรมฐานแบบเรา กรรมฐานแบบที่อื่น พุท หายใจเข้า โธ หายใจออก แล้วแกก็ชอบ
ทอดกฐิน ผ้าป่า ตอนนั้นเรามาอยู่ในวัดเป็นปีแรกเลย แก่ก็มาช่วยพัฒนาบ้างนิดหน่อย ก็ช่วยทอดกฐินให้
๒ ครั้ง ทอดกฐิน ๒ ครั้ง แล้วทีนี้ก็เงินหมดแล้วลูกสาวก็บอกว่า คุณแม่ขอยืมเงินหน่อยได้ไหม ยื่นโนติส
เลยขยายแม่แก่ขึ้น ๘๐ กว่าแล้ว ก็ไปหาพี่ชาย ลูกชายมีโรงหนัง โรงทอผ้า ร้าราย เลยจะไปขอเงิน ไปหา
ลูก ก็ไปบอกให้ลูกชายคนโตฟังว่า นี่ลูกเอ๊ย แม่ขอนาคิน คือที่ให้ไป ยังอยู่ไหม ลูกชายก็บอกว่า อยู่อ
ครบ ผมไม่เคยทำลายสมบัติคุณแม่เลย ผมร้ารายอยู่ที่เชียงใหม่ ผมมาตั้งตัวเองนะ แล้วแม่ไม่น่ามา มา
เรื่องอะไร ผมควรจะไปหาแม่ แม่ไม่น่ามาหาผม แล้วก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า น้องคนเล็กนะ ผัวมันเล่น
การพนันหมด นึกว่าขอคืนมาให้มันเถอะ ลูกชายบอกมันจะถูกต้องหรือ ก็น้องเขยเอาไปเล่นหมด แล้วจะ
ไปเล่นอีกหรือ เอาละแม่จะพูดกับเขา ขอให้เขาเลิก สุดท้ายก็ให้แม่ไปหมด ตั้ง ๒ คูหา แล้วที่ทาง นา
ให้ ให้หมดเลย ให้คืน นี่มันบาปอย่างนี้ บาปเหมือนกันนะเอาคืนมาหมด คืนมาแล้วก็เอาให้กับลูกสาว
ลูกสาวให้ผัวหมดอีกเช่นเดียวกัน ไปเล่นการพนันหมดเลย ไม่มีเหลือเลย พอแม่รู้เข้าเสียใจ เกิด อำนาน
กิเลส อำนางโกละ ที่ไปขอคืนมาก แล้วเสียใจที่โทะสะเป็นอนุรกายตายคาที่เลย อาตมายังไปทำศพ ที่
ลพบุรีนี่เอง

อยู่มาได้ ๒ ปี อาตมาไปธุระที่บางมะยม ไปทำบุญแล้วเด็กผู้หญิงอายุ ๑๔-๑๕ จะเป็นนางสาวแล้ว
ผีเกิดเข้าแล้วบ้านชื่อบางมะยมนี้ บ้านติดกันเป็นฟืดเลย อยู่กลางทุ่งเราก็ไปธุระที่นั่นมา เด็กมันร้องวิ๊ดๆ

ว่าๆ ขึ้นมา คนก็มามุงกันเยอะแยะ ก็ปรากฏว่าโยมคนนั้นมาเข้า แล้วก็รู้จักกับเรา เด็กคนนั้นรู้จักทำ
ไม่พูดเป็นลิเก บอกท่านมาอย่างไร บอกหนูรู้จักหลวงพ่อดีหรือเอ๊ะ แล้วมาทำไม โอ้โฮ อดอยากมาก
เหลือเกิน แล้วก็เล่าว่า อดอยากปากแห้ง ข้าวปลาไม่มีทาน เอ๊ะ ก็ทอดกฐินผ้าป่ามาอย่างไร บุญตั้งเยอะ
ทำไมถึงมาเป็นเปรตล่ะ เปรตอย่างไร เปรตกับเรา เราถึงรู้ประวัติ ว่าจะไปขอสมบัติลูกชายคืนมา เราไม่คุย
คืนมาแล้ว โยมไปให้ใคร ก็ไปให้ลูกสาว ลูกสาวก็ไปให้พี่ พี่พลานูหมด ฉันทันเสียใจแล้วก็ตาย นี่ฉันนะ
หมากยังอดอยากเลย ไม่มีกินเลย ๒ ปีกว่า แล้วเด็กคนนี่ที่เข้ารู้จักกันหรือ ไม่รู้จักเลยนะ นี่ตายเป็น
เปรต จิตต์ สงกิลิฏฐะ ทุกคติ ปาฏิภงฺขา - เมื่อจิตเศร้าหมอง ทุกคติเป็นอันต้องหวัง ทำบุญเยอะ มาตอน
หลังก็หมด เมื่อหมดเวรกรรมจากเปรต ก็ไปสวรรค์ ก็ไปสวรรค์ จำไว้เลย ไม่ใช่ว่าบุญกับบาปมันรวมกัน
ได้นะ ปนกันไม่ได้ แต่ตอนที่ตายนี้ ทำบุญไว้เยอะจริง แต่จิตเป็นอกุศล ด้วยอำนาจโลภะ ไปขอสมบัติ
ชายคืนหมดแล้วก็มาให้น้องคนเล็ก นี่เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า เป็นเปรตได้ กรรมโยมตรงนี้เอง แล้ว
เด็กผู้หญิงก็ไม่มีใครช่วย อยู่คนละอำเภอ แล้วเราพอดีไปที่นั่นถึงทำให้เราต้องเจาะกำหนดใจให้มันตาย
แล้วเป็นเปรตอย่างนี้ อำนาจโลภะ

แล้วอาดมามา นี้ ถึงวันพระก็แผ่เมตตาแล้วก็อุทิศส่วนกุศล วันพระนี่ดีที่สุด วันพระเป็นวันหยุดงาน
ทั้งเมืองสวรรค์และเมืองนรก เขาจึงนิยมนับวันพระ ถ้าหากว่าวันนั้นเขาปกติดีนะ เขาจะยิ้มแย้มแจ่มใส รับ
อนุโมทนา รับทราบเท่านั้น ถ้าคนอยู่เมื่อนรก ก็จะรับส่วนบุญ ถ้าตกนรกไม่ใช่เป็นเปรตอยู่ในโลกันต์จะ
ไม่ได้รับส่วนบุญ ไม่ได้รับพรอก ไม่ได้รับเลยนะ ถ้าเป็นเปรตวิสัยก็ได้รับ ถ้าไปอยู่บนสวรรค์ ไม่ได้รับ
ส่วนผลนี้ อย่างนี้ รับอนุโมทนา รับทราบได้แต่อนุโมทนาเท่านั้น ไม่ใช่รับเอาอาหารมากินได้ อันนี้โหด
วิตกังวลนะไม่เป็นไรพรอก ที่เราทำบุญนะ เราได้ของเรา แต่ท่านก็ชื่นใจ เป็นผลพลอยได้ปลื้มใจ แต่
ไม่ใช่บุญไปได้กับคนอื่นบุญที่เราทำทุกวันนี้ ไปได้ของเราเองที่เราทำ เราได้ของเราแต่เราทำเพื่อสนอง
พระคุณเท่านั้น จำอาดมาไว้ น้ำพระคุณสำคัญมากน้ำพระคุณอุ่นกล้าทุกเช้าค่ำ หลังด้วยน้ำเมตตาจะหา
ไหน ถึงน้ำค้างหลังจากนภลัย ก็ยังไม่เย็นล้าเท่าหน้าพระคุณ นี่ตรงนี้สำคัญมากนะ

หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวันพระผู้ยิ่งใหญ่ด้วยเมตตาธรรม

จาก หนังสือพุทธโร โลยี*

ปัจจุบันนี้ ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการมีมากขึ้นและนำมาปรับปรุงความเป็นอยู่ของคนเราให้มีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าความผาสุกที่แท้จริงของคนเรา แทนที่จะทวีเพิ่มขึ้น แต่กลับลดลงอย่างน่าเป็นห่วง จะเห็นได้ว่าวิทยาศาสตร์ไม่สามารถแก้ปัญหาทุกอย่างให้มนุษย์ได้ทั้งนี้เพราะยังมีอีกหลายอย่างหลายเรื่องที่วิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง เช่น เรื่องของกรรมและเรื่องจิตวิญญาณ เป็นต้น

พระพุทธศาสนายกย่องว่า จิประเสริฐกว่ากาย เพราะกายเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของจิต จิตเป็นผู้นำ ฉะนั้นความสุขทางใจดีกว่าความสุขทุกชนิด ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“ความสุขอย่างอื่นที่จะยิ่งไปกว่าความสุขบไม่มี”** การฝึกจิตใจพระพุทธศาสนาเรียกว่า จิตภาวนา คือ การอบรมจิตหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **กรรมฐาน**

จากกรุงเทพฯ ไปตามเส้นทางสายเอเชีย ตรงหลัก กม.ที่ ๑๓๐ เป็นที่ตั้งของวัดอัมพวัน ๗๗๗บุรี จ.สิงห์บุรี วัดที่เป็นศูนย์วิปัสสนากรรมฐานและแหล่งฝึกฝนทางจิตอันเป็นที่รู้จักจรจายไปทั่วแคว้นแดนไทย ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าไปนมัสการพระสงฆ์ที่มีศีลาจารวัตรปฏิบัติเคร่งครัดในพระธรรมวินัย เป็นผู้หยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของแต่ละบุคคลได้ หากบุคคลที่จะเสียดละความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมได้น้อยมากในสังคมปัจจุบัน ท่านคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ ฐิตธมฺโม) ท่านเป็นพระอาจารย์ที่มีความเมตตาธรรมอย่างสูง มุ่งมั่นทำงาน **“สร้างคนด้วยธรรมะ”** เป็นที่รู้จักเลื่องลือแก่พุทธศาสนิกชนเป็นจำนวนมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ

เมตตาบารมีของหลวงพ่ोजรัญแห่งวัดอัมพวัน ซึ่งมีต่อบรรดาศิษยานุศิษย์ ทั้งฆราวาสและสงฆ์แม่ไพศาลทุกวันนี้ เป็นที่พึ่งพิงของศิษยานุศิษย์ เป็นเนื่อมานุญอันไพศาลหลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม หรือพระราชสุทธิญาณมงคลในฐานะผู้พัฒนาทั้งจิตใจและชีวิตของผู้คนมากมายหลายตาที่ต่างก็พากันไปพึ่งบารมีธรรมของท่าน บรรพชิตก็เข้าไปสู่การอบรมสั่งสอนอันนำไปสู่ทางอันถูกต้องตามแนวทางวิปัสสนากรรมฐานเพื่อการบริหารงานวัดให้เจริญก้าวหน้า สร้างความสัมพันธ์เจริญก้าวหน้า สร้างความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชน ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาจุดที่เน้คือ ประชาชนอุปถัมภ์บำรุงพระสงฆ์ด้วยปัจจัย๔ เป็นการให้วัตถุ หลวงพ่อท่านก็ตอบแทนด้วยการให้ธรรม เช่น การแสดงธรรม สอนปฏิบัติธรรมให้ประชาชนเห็นเป็นตัวอย่าง อำนวยความสะดวกให้เหมาะสมตามกาลสมัย สิ่งที่เป็นลักษณะพิเศษของท่านที่ทุกคนยอมรับ คือ การหยั่งรู้จิตใจของคน เข้าถึงจิตใจ รู้ว่าคนนี้

มีกิเลสอย่างนี้ ก็ต้องเทศน์ตามกิเลสของเขา ท่านเป็นนักเทศน์สามารถจริงใจแก่ผู้ที่ได้ฟังธรรม ซึ่งแนคำสอนของท่านเป็นจริงสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง โดยการปฏิบัติธรรม และท่านยังเป็นนักแก้ปัญหา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าต่างๆ ได้ดี ด้วยเหตุนี้ ทำให้ชื่อเสียงของท่านได้แพร่ขยายออกไป ประชาชนส่วนใหญ่รู้จักท่านในฐานะพระนักพัฒนา พระนักเทศน์ พระปฏิบัติวิปัสสนาฯ ท่านจึงมีผลงานในทุกปี มากมายจนเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป

วัดอัมพวันวัดนี้แม้จะอยู่ในชนบท แต่ก็มีคามิณูทั้งด้านถาวรวัตถุและการศึกษา เป็นวัดสำนักวิปัสสนากรรมฐานมีความสะอาด ร่มรื่น ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมจะได้รับความสะดวกทุกอย่าง ดังนั้น วัดอัมพวันจึงเป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง ถาวร วัตถุ ภูมิกรรมฐาน เครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ มีครบครัน มีโรงทานตลอดเวลา โรงครัวที่ไม่เคยค้ำจนถึงฐานะของผู้ที่มารับประทาน ขอนทานผู้ยากไร้หรือมหาเศรษฐีร้อยล้าน สามารถใช้โรงทานนี้ในการบำบัดความทุกข์จากความหิวได้เท่าเทียมกันด้วยอาหารที่เหมือนกัน เพราะที่นี้หลวงพ่ोजรรณูท่านจัดไว้เป็นทานที่บริสุทธิ์ และเท่าเทียมกัน

ผู้ที่มาใช้โรงทานวัดบำบัดทุกข์จากความหิว จะใช้ได้อย่างสะดวกและพร้อมทุกเมื่อ ไม่มีการตั้งตู้รับบริจาค เพราะหลวงพ่อนำเอาของบริจาคส่วนหนึ่งที่ญาติโยมบริจาคเข้ามาใช้ในโรงทาน ใครจะบริจาคหรือไม่หลวงพ่อก็ไม่เคยค้ำ

เจ้าหน้าที่ภายในวัดหน้าตาอิมแถมแจ่มใสบริการด้วยน้ำใจอันมีไมตรี น้ำแข็ง น้ำชา กาแฟร้อน โอวัลติน มีให้พร้อม นำที่นั่งในบารมีของหลวงพ่ोजรรณูเป็นอย่างยิ่ง โดยหลวงพ่ोजจัดไว้ให้แขกได้รับประทานให้อิ่ม เพราะโรงทานนี้ญาติโยมเขาบริจาคข้าวสารและอาหารแห้งไว้ไม่ต้องกังวล มาเวลาไหนโรงครัวยังมีไว้ให้เสมอ ถ้ากลับไม่ทันก็มีภูมิกรรมฐานให้พักพิง“เขาเดินทางไกลมาเขามีทุกข์ เราก็บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้เขา ต้องบริการให้เขามีความสุขความเจริญกลับไป เข้าวัดเดี๋ยวนี้ไม่ได้อะไรจากวัด จะเข้ามาทำไม เข้ามาแล้วต้องได้ใจ มีทุกข์มีสุขขึ้นมากก็บำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้เขา แก้ปัญหาให้เขา เขาจึงอยากจะทำมาหากิน ก็ต้องบริการเลี้ยงอาหารการบริโภคแต่ประการใด อาตมาจึงบอกแขกว่ารับประทานข้าวหรือยัง อย่างนี้เป็นต้น

...ถ้าคนไหนรับประทานอาหารที่วัดนี้แล้ว กลับร่ำรวยมั่งมีศรีสุข เงินไหลนองทองไหลมาก ข้าวสุกของอาตมา ๑ เมล็ด ข้าวสุกงอกได้ ๑๐๐ ยูเอสดอลลาร์ ข้าวสุกของอาตมาเข้าไปงอกได้ มีข้าวสุกงอกได้ มีข้าวสุกวัดนี้งอกได้ จริงเท็จประการใด ลองรับประทานดูเถอะ อาตมาสังเกตมาหลายรายแล้ว มารับประทานอาหารที่นี้ กลับไปเป็นเศรษฐีไปหลายคนแล้ว มีเงินมากมายเหลือเกินนะ”

หลวงพ่อดีใจที่ได้ให้ข้อคิดว่า ทุกวันนี้คนมักเจริญทางด้านวัตถุ เรามักจะเสาะแสวงหาวิชาความรู้ต่างๆ นอกตัวเพื่อเอามาทำมาหาเลี้ยงกาย ต่างแข่งขันกันในด้านการศึกษา มีปริญญาตรี โท และเอก ไปจนถึงศาสตร์ในด้านต่างๆ เรียกกันโก้หรูว่า “เทคโนโลยี”

ความรู้ต่างๆเหล่านี้เป็นปัญญานอกกาย เสาะแสวงหาเอาได้ทุกหนทุกแห่ง น่าอนาถเป็นที่สุด เทคโนโลยีเจริญถึงขีดสุด แต่จิตใจต่ำทรามและเลวลงจนถึงขีดสุดเช่นกัน ทั้งนี้เพราะละเลยปัญญาภายใน คือ การรู้ถูก รู้ผิด รู้เมตตา รู้จักรักรู้เพื่อนมนุษย์ร่วมโลก รู้จักละอายต่อบาปและรู้จักประมาณ

สิ่งที่เรียกว่าปัญญาภายใน เรียกให้ทันสมัยก็คือ “พุทธโทย” ซึ่งจะกำกับเทคโนโลยีให้เป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นไปเพื่อให้สังคมโดยรวมดีขึ้น ไม่แก่งแย่งกัน ไม่เบียดเบียนทำลายกันจนเกิดกลียุค ปัญญาภายในหรือพุทธโทยใช้สำรวจความถูกต้องของตน พิสูจน์ความถูกต้องของตนเองได้ประพุดติปฏิบัติตนเป็นอย่างไร มนุษย์สมัยใหม่นี้ไม่ถือความ “ถูกต้อง” ของจิตใจ แต่เอาแต่ของให้ “ถูกใจ” ของตนเองเป็นใหญ่ เรียนสูงแต่ไม่มีรากฐานของจิตใจที่ดี จึงเอารัดเอาเปรียบและข่มเหงทำให้คนที่ด้อยกว่าเกิดความกดดัน และในที่สุดก็ปะทุขึ้นกลายเป็น “กลียุค” เป็นยุคที่ไม่มีกรมมองเห็นความสำคัญของศีลธรรมอีกต่อไป ต่างฝ่ายต่างเข้าประหัดประหารกันจนล้มตายเบียดเบียน เพราะคำว่า ศีลธรรมหมดไปจากใจของเหล่ามนุษย์นั้น โดยสิ้นเชิง

“เทคโนโลยีเดี๋ยวนี้ นะที่สำเร็จปริญญาโท ปริญญาเอก หน้าตาดีๆทั้งนั้นแหละ ทางโลกเขาว่างามแต่ที่ไหนได้ ภายในใจนะไม่งามเลย ทรามกันเป็นแถวๆ เพราะขาดพุทธโทยที่จะควบคุมเทคโนโลยีให้เป็นไปเพื่อความเจริญทั้งวัตถุและจิตใจ คนดูถูกบรรพบุรุษ ดูถูกวัฒนธรรมอันดีงามของปู่ย่าตายายว่าเป็นเรื่องคร่ำครึ ไม่ทันสมัย เป็นเต่าล้านปี บางคนหนักกว่านั้น ลืมพ่อลืมแม่เสียซะเลยนี่ มันเป็นอย่างนี้เพราะเทคโนโลยีมันสอนให้แข่งกัน เบียดเบียนกัน เอาชนะกันให้มันเห็นน้ำเห็นเนื้อกันแม่อย่ามายุ่งกับผม อย่ามายุ่งกับฉัน ฉันเรียนได้คือเตอร์ เรียนได้ปริญญา แล้วแม่มีอะไร ความรู้ ป๔ จะมาสู้ฉันได้อย่างไร มาสอนฉันได้หรือ” พวกที่พูดอย่างนี้อาตมาเห็นมามาก วิบัติหมดทุกคน เพราะลบหลู่ดูถูกผู้มีพระคุณ พ่อแม่ปู่ย่าตายายนี่มันฟังทุกคน ทุกวันนี้คนที่ฆ่ากันตาย ทะเลาะ คำกัน ถียงกัน พวกเทคโนโลยีสูงนั้น กลับเอาหูกับเสียงเป็นอันเดียวกัน ร้อยทั้งร้อยฟังเรียบร้อยไปเลยทีเดียวเชียว ก็ลองดูซิ ถ้าเอาหูกับเสียงมากเป็นอันเดียวกันเมื่อไหร่ล่ะก็ อาตมาขอบพุดแบบไทยๆ ว่า “เฮ็งค่าใคร,ค่ามิ่งนั่นแหละ อ้อ! ค่ามิ่งแล้วไป นึกว่าค่ากูเสียอีก” นี่แหละจิตที่ฝึกไว้ดีแล้ว พอได้ยินเสียงค่าจะรับไว้ด้วยการตั้งสติว่าเสียงหนองความโกรธมันก็จะไม่ทวีขึ้นมาจนหน้ามืด ตัวสั่นหายใจถี่สั้น และเข้าเข่นฆ่ากัน

ท่านเจ้าคุณหลวงพ่ोजรัญท่านมีความสามารถเป็นเยี่ยมในด้านการสอน กล่าวคือท่านมีกลวิธีในการอธิบายสิ่งที่เข้าใจยากให้กลายเป็นสิ่งที่เข้าใจง่าย และยังสามารถนำไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย ท่านยกเอาเรื่องนิทานวรรณคดีมาเป็นตัวอย่าง “เคยอ่านกันไหมเรื่องสังข์ทองนะ เออ หกเขมมันหน้าโง่ สู้สังข์ทองไม่ได้ ก็เลยถูกตัดจมูก ตัดหู เอาไปเสียนจนคว้านกุดไล่ล่า ตาโง่ หูโง่ จมูกโง่ ลิ้นโง่ กายโง่ ในโง่สังข์ทองจึงชนะหกเขม สังข์ทองสวมรูปเงาะ ภายนอกดูไม่ได้เลย แต่กายภายในโสภากายในก็คือความมีสติสัมปชัญญะ ไล่ล่า หกเขมมันสวยงามแต่งกายดี รูปนอกงามหมดจด แต่รูปในคือจิตใจน่าไม่มีสติสัมปชัญญะ มันจึงสู้ฮ้อยเงาะที่ป็นอกซั่ว แต่รูปภายในงามไม่ได้ นี่โง่ละ พุทโธโลยีกับเทคโนโลยี

ตราบใดที่มีแต่เทคโนโลยี แต่ขาดพุทโธโลยี แต่ขาดพุทโธโลยีคอยควบคุมมันก็เหมือนเจ้าหกเขมคือเสียที่เขารำไป แต่ถ้ามีเทคโนโลยีแล้วมีพุทโธโลยีข้างในด้วย ก็เหมือนสังข์ทอง แม้รูปภายนอกจะไม่งาม แต่งามใจและมีความเจริญ มีปัญญาดี พุทโธโลยีคืออะไร คือ ความหยั่งรู้ที่โปร่ง รู้ผิด รู้ถูก รู้ว่าผลกรรมเป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าทรงรอบรู้จริง รู้ทุกอย่าง รู้โดยปราศจากสิ่งปิดบัง ท่านจึงทรงประกาศสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ ทำให้โลกร่มเย็น ทำให้ผู้ปฏิบัติได้มองเห็นผล ทั้งเมื่อมีชีวิตอยู่และเมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงแบ่งคนออกเป็นสองประเภทด้วยกัน ที่เขาเรียกเป็นกลอนว่า “รู้จริงจึงทำหายาก พวกรู้มากมันหาง่าย” พวกรู้มากนี้รู้หมดเพราะเล่าเรียนมาเป็นค็อกเตอร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี แต่ไม่รู้จริงเพราะปัญญาภายในไม่มีเลย รู้มากไปหมด จิตเป็นกระแสไฟฟ้าเป็นได้โง่ละ อธิบายในด้านเทคโนโลยีสูงมันก็เลยเกิดความเบียดเบียนไม่รู้ผิดรู้ถูก กิเลสมันก็บานตะเกียง แล้วก็เลยถึงต้องไปปลุกบ้านใหม่ในสลัม แต่เนื่องจากไม่รู้พุทโธโลยีเป็นอย่างไรก็เลยหลงผิด กว่าจะรู้ก็สายแล้ว แก้อะไรไม่ได้

...กฎแห่งกรรมมีจริง แต่กฎแห่งกรรมที่อาตมาประเมินผลและได้ประสบมารู้อ่วงหน้าได้ เพราะมีสติระลึกก่อนเป็นตัวรู้อ่วงหน้าตัวสัมปชัญญะ ตัวหลักคั่นทำให้แก้ไขเหตุการณ์ได้ทันเฉพาะหน้า เรียกว่าตัวสัมปชัญญะ ที่อาตมารู้นี้ก็เนื่องจากว่าเราเจริญสมาธิ เจริญสติอยู่ตลอดเวลา โปรดจำไว้นะเหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่เหนือขึ้นไปก็ยังมีกฎแห่งกรรม

...วัดอัมพวันที่นี่ต้อนรับพวกเทคโนโลยีมามาก เป็นค็อกเตอร์ก็มี การศึกษาสูง สอนหนังสือให้นักศึกษาปริญญาตรี เขียนคำรับคำรามก แต่ขาดพุทโธโลยี ที่มานั่งตรงนี้เอ่ยชื่อไม่ได้ มันผิดจรรยาบรรณมานั่งร้องให้สอนคนอื่นเพลินไป ลูกอ๊อดคิดขาศพย์คิดงอมแงม ทำไงดี อีกคนออกจากบ้านไปที่เกี่ยวกับเพื่อนยังไม่กลับ ทำไงดีหลวงพ่อ เห็นไหมละพุทโธโลยีรู้อะไรจะอย่างไร จะแก้อย่างไร แต่เทคโนโลยีไม่รู้ เพราะมันเป็นปัญญานอกกายไม่ใช่ปัญญาในกาย

...วิปัสสนากรรมฐานมิใช่เรื่องของภาระหนักหับดา เพื่อให้เห็นภาพจิตรพิสดาร หรือเพื่ออิทธิฤทธิ์ใด ๆ วิปัสสนากรรมฐานเป็นเรื่องของการศึกษาชีวิตที่จะปลดปล่อยความทุกข์นานาประการ ออกเสียจากชีวิตหรือปลดปล่อยชีวิตออกเสียจากความทุกข์ เป็นเรื่องของการค้นหาความจริง “ชีวิตนี้มันคืออะไรกันแน่” เหตุไฉนคนเราต้องรู้สึกเหนื่อยหน่ายในชีวิตที่ผ่านมา ในความเหี่ยวแห้งใจและคับแคบใจ ที่ผ่านมาในความสมหวังแล้วก็ผิดหวัง หัวเราะแล้วก็ร้องไห้ ด้วยหน้าชื่นและกมลขบขัน เหตุไฉนจึงไปลุ่มหลงกับการกระโจนขึ้นกระโจนลงของชีวิตที่ได้ผ่านมาในวิธีอันยืดยาว โดยไม่เคยสำนึกว่า มันมีอาการประจุกคนบ้า เหตุไฉนตัวเราจึงได้พลอยเห็นคิดเห็นคิดไปกับเขาด้วย อะไรเล่าที่ผลักดันให้ชีวิตโลดแล่นไปอย่างน่าสมเพชเช่นนั้น แล้วก็ยังทำให้เชื่องชีวิตชื่นชมไปด้วยกับอาการที่คล้ายกับคนบ้าเช่นนั้น อะไรเล่าที่มามีทำให้ดวงหน้าที่หัวเราะว่าเริ่งอยู่เมื่อวานนี้ กลับบองน้ำตาไปในวันนี้ อะไรเล่าที่ทำให้ลิ้นกล้าวาจาอ่อนหวานอยู่เมื่อชั่วโมงก่อน กลับมากล้าวาจาหยาบคายในชั่วโมงนี้ อะไรเล่าที่มาคอยแต่งความคิดของเราให้แปรเปลี่ยนไปมาในระหว่างบาปบุญคุณโทษไม่มียุติลงได้ อะไรเล่าคือตัวการที่คอยชักใยอยู่เบื้องหลังการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้

...ตัวปกติเราอาจไม่เคยตั้งปัญหาเหล่านี้ ขึ้นถามตนเองเลย ตามปกติเราปล่อยให้ชีวิตดำเนินไปตามที่มันเคยดำเนินมาอย่างนั้น เราปล่อยให้ความเคยชินนำชีวิตของเราไปตามที่มันได้นำมา ปีแล้วปีเล่า จากวัยเด็กไปสู่วัยชรา และเราก็เต็มใจที่จะปล่อยให้มันนำไปจนกระทั่งถึงเชิงตะกอน ก็เป็นการเคราะห์ซ้ำอยู่ที่เจ้าความเคยชินอันเรอบอบหมายให้เป็นผู้นำชีวิตของเรานั้น โดยทั่วไปแล้วมันมิได้ทำหน้าที่เป็นดวงประทีปให้เลย มันเป็นแต่ความมืดบอดและดั่งนั้นก็ไม่น่าประหลาดใจที่มันได้นำชีวิตของเรากระหืดกระหอบไปตามเรื่องของมัน เราได้ปล่อยให้มันไปโดยที่เราไม่เคยสำนึกตัว ว่าเราได้ตกเป็นทาสของมันอย่างโง่หัวไม่ขึ้น

...การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นเรื่องของการตีปัญหาซับซ้อนของชีวิตให้แตกกระจายออกไป จนมองเห็นความจริงในสิ่งต่างๆที่แตกกระจายออกไปนั้น เป็นเรื่องของการค้นหาความจริงของชีวิตตามวิธีการที่พระพุทธเจ้าได้กระทำมาคือ เพ่งมองเข้าไปในชีวิตตนเอง ฝึการเคลื่อนไหวทั้งมวลภวภูตัวของเราเอง ฝึการสังเกตวิจารณ์ แต่กุศลและอกุศลธรรมที่ดำเนินไปในตัวของเราเองด้วยการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยใช้เวลาของการปฏิบัติทั้งหมดเพ่งมองเข้าไป แต่ในชีวิตของตนเองดังนี้ ปัญหาต่างๆดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น จะผุดขึ้นมาในความนึกคิดของเราและเราจะพบคำตอบปัญหาเหล่านั้น อย่างครบถ้วนและแจ่มแจ้งเราจะพบชีวิตที่ปล่อยให้ความเคยชิน หรือในที่ปราศจากสติที่นำไปนั้น ช่างแตกต่างกันอย่างลิบลับกับชีวิตที่ผูกไว้กับสติและปล่อยให้สติเป็นผู้นำวิปัสสนากรรมฐาน เริ่มต้นด้วยการปลดแอกตัวเรา

เริ่มต้นด้วยการปลดปล่อยตัว จากความเป็นทาสของความเคยชินหรือใจหรือใจที่ไม่อยู่ในความควบคุมของสติ นับตั้งแต่เริ่มการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานชีวิตของคนเราจะได้รับความเป็นไท และเราจะทราบได้เองว่าตั้งแต่มีชีวิตมาเราไม่เคยได้รับความเป็นไทเช่นนี้ มาก่อนเลย นับตั้งแต่เวลานั้นแทนความมีอบตาก็ได้จุดดวงประทีปให้แก่ชีวิตของเรา ดวงประทีปนั้น แท้จริงก็มีประจำอยู่กับชีวิตของเรานั่นเอง แต่เราไม่ได้จุดมันขึ้น บางที่อาจเป็นด้วยเราไม่ทราบว่ามีความประทีปติดอยู่กับตัวเราเราพูดเสมอถึงคำว่าสติปัญญา เราใช้ปัญญาอยู่เสมอก็จริง แต่สตินั้นแท้จริงแล้วเรานำออกใช้น้อยนัก ทั้งที่สตินั้นมีคุณค่าแก่ชีวิตและจำเป็นแก่ชีวิตที่มีคุณค่าอย่างเหลือที่ประมาณได้ ประทีปนี้คือสติ นับตั้งแต่เริ่มปฏิบัติวิปัสสนาเราก็ได้จุดประทีปดวงนี้ขึ้นขึ้นแสงสว่างจะค่อยกล้ำขึ้น และโพล่งขึ้นเป็นลำดับ จนถึงขั้นที่เราสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆที่แฝงอยู่ในความมืดและที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน

...ตามปกติเราไม่ทราบดอกว่า ความทุกข์ความเดือดร้อนร้อนใจนานาประการที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตเรานั้นมันมีต้นเหตุมาจากอะไร และมันผ่านเข้ามาสู่ชีวิตโดยทางไหน โดยทั่วไปเรามีได้เคยสนใจค้นคว้าหาเหตุผลในเรื่องกรรมคาของชีวิตอันคนเราไม่สามารถจะเลี่ยงได้ แต่เมื่อเราเอาใจผูกกับสติ โดยไม่ปล่อยให้ใจท่องเที่ยวไปไหนต่อไหนตามความเคยชินของมันแล้วความจริงบางอย่างก็จะปรากฏแจ่มแจ้งขึ้นมาในใจของเราและเราก็จะตระหนักว่าความทุกข์ร้อนใจต่างๆ นานานั้น มันมีต้นเหตุมาจากอะไรและมันผ่านเข้ามาสู่ชีวิตของเราโดยทาง

...การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานคือ การระดมเอาสติทั้งหมด ที่มีอยู่ในตัวเราออกมาใช้ประโยชน์ในการดับทุกข์ให้ได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเราจะตระหนักในคุณค่าอันอัศจรรย์ของสติที่เราไม่เคยเห็นเช่นนี้ มาก่อน ในที่ลำพองมีพิษศและมีความตะกละตะกลามเหมือนกับไฟอันไม่รู้จักอ้อมด้วยเชื้อ จะเชื้อลง และรู้จักจำกัดความต้องการของมันเมื่อถูกสติเขาถือบังเหียนไฟนี้ การปฏิบัติวิปัสสนา คือ การอัญเชิญเอาสติที่ถูกทอดทิ้งไว้ในความต่ำต้อย ขึ้นมานั่งบัลลังก์ของชีวิต และเมื่อสติขึ้นสู่อบัลลังก์แล้วใจก็จะคลานเข้ามาหมอบถวายบังคมอยู่เบื้องสติ สติจะบังคับมิให้ใจแต่ออกไปคบหาอารมณ์ต่างๆ ภายนอกและใจก็จะคอยคุ้มกับการสงบอยู่กับอารมณ์อันเดียวที่สติคอยบังคับให้สงบอยู่เมื่อใจตั้งมั่นดีแล้ว การรู้ตามความเป็นจริงก็จะเป็นผลติดตามมา และเมื่อนั้นแหละเราก็จะทราบได้ว่าความทุกข์มันมาจากไหน และจะสกัดกั้นมันได้อย่างไร นั่นแหละคืออานิสงส์ของวิปัสสนากรรมฐาน

...สติปัญญา ๔ จึงเป็นการสอนคนให้มีสติปัญญาเพื่อจะารู้เท่าทันชีวิตและความเป็นไปในโลก เพื่อจะได้เดินทางไปในเส้นทางชีวิตได้อย่างราบรื่น และไปสู่จุดหมายปลายทางเมื่อสิ้นชีวิตจากโลกนี้ไป

แล้ว นั่นก็คือสติภูมิเป็นที่ตั้งสติปัญญา ๔ จึงถือเป็นทางสายเอก อาตมาจะขอเปรียบเทียบไว้อย่างนี้ ทางสายจั่วคือทางพอดินได้ แต่มีหลุมมีบ่อ ทางสายตรีพอไปพามาได้ ทงสายโทก็พามาได้ แต่ทางเอกนั้นราบรื่น สะดวกตั้งแต่ต้นทางไปจนถึงปลายทางไม่มีอะไรที่จะมาเป็นอุปสรรค พระพุทธเจ้าจึงทรงเรียกทางสายเอกนี้ว่า สติปัญญา ๔

...ประโยชน์ของการปฏิบัติกรรมฐานนั้นมีมากมายเท่าที่รู้จักประสบการณ์ของอาตมาเอง และจากการสอบถามของผู้ปฏิบัติคนอื่นๆ พอสรุปได้ ๓ ประการใหญ่ๆคือ ๑. ระลึกชาติได้ ๒. เห็นกฎแห่งกรรม และ ๓. เกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ ซึ่งประการสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด เพราะถ้าเราสามารถแก้ปัญหาของตัวเองได้ก็ไม่ต้องไปวิงวอนพระให้รณันมนต์ หรือวิ่งไปหาหมอศูรตต้องเป็นหมอคู่ให้ตัวเองมันถึงจะถูก นี่แหละประโยชน์ของกรรมฐานอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่มานั่งหลับหูหลับตาเพื่อจะไปสวรรค์นิพพานอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน เมื่อใดที่ยังไม่เกิดปัญหายังแก้ปัญหาชีวิตให้ตัวเองไม่ได้ แล้วจะไปสวรรค์นิพพานได้อย่างไร

...เอาละคราวนี้ สติสัมปชัญญะหรือปัญญาภายในทำให้เกิดสติ เออถ้ามีใครถามว่า สติคืออะไร อย่าไปตอบนะว่าสติคือข้อห้ามไม่ให้ทำบาปห้าประการ แล้วอธิบายยืดยาวไปอาตมาขอให้ตอบสั้นๆ ว่า“สติคือปกติ” พวกเทคโนโลยีหัวเราะก๊ากเลย หนอยพูดเรื่องพุทธโทยี่มากมายหลายอย่างแต่พอมมาถึงสิบลบอกว่าสติคือความปกติ ไม่รู้เรื่องเลย ไม่เคยพบเห็นที่ไหนกัน สติคือความปกติ คำอธิบายง่ายหัวเรากันไปออกล่ะ ทีนี้สติสัมปชัญญะทำให้คนเราเป็นคนปกติ เออคนบ้าคือคนอะไรล่ะ ก็ตอบได้ว่าคนบ้าคือคนไร้สติสัมปชัญญะคนที่ง้อสติได้ต้องมีสติสัมปชัญญะที่เกิดจากกรฝึกจิตไว้เป็นอย่างดี คนมีสติสัมปชัญญะแล้วไม่ละเมิดสติเด็ดขาด

...ทุกอย่างจะสำเร็จได้ต้องด้วยความเพียร ก็คือการฝึก คือไม่ยอมแพ้ มันจะปวดจะร้อนจะหนาว ทำไปฝืนใจไปมันก็สำเร็จ ดูตัวอย่างง่ายๆ การซักว่าแล้ว ปล่อมมันหลายๆให้ลมหอบไป มันขึ้นใหม่ไม่ขึ้นต้องดึงต้องกระตุก ต้องกระชากมันจึงจะเล่นลม แล้วพุ่งขึ้นไปติดลมบนไงล่ะ มันต้องฝืนใจตัว ตามใจตัวเอาดีไม่ได้จำไว้ละ อยากได้ดีต้องฝืนใจตัว มิฉะนั้นไม่ได้ดีถ้าตามใจตัว

การช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์เป็นการสร้างบารมีอย่างหนึ่ง หากเป็นปุณคนทั่วไปคงจะรู้สึกเหนื่อยหน่ายและหงุดหงิดรำคาญใจที่ต้องถูกรบกวนครั้งแล้วครั้งเล่า จนแทบจะหาเวลาเป็นของตัวเองไม่ได้ แต่สำหรับ **“หลวงพ่อจรรย์”** ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมรูปนี้ ความรู้สึกดังกล่าวไม่เคยบังเกิดขึ้น เพราะท่านยึดหลักว่าการสงเคราะห์ญาติโยมเป็นหน้าที่โดยตรงของท่าน ซึ่งแม้จะเหนื่อยยากสักปานใดก็ไม่

คิดที่ถ้อย ไม่รู้ว่าจะหลงพ่อท่านทนได้อย่างไร หากรู้จักวัตรประจำวันของท่านในแต่ละวันแล้ว เห็นจะต้อง
สงสารท่านที่ต้องสงเคราะห์คนทุกประเภทโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยเห็นใครมีชีวิต
ลำบากลำบากเหมือนท่าน ในโลกนี้จะมีอีกสักกี่คนที่เป็นอย่างท่าน วิธีของหลวงพ่อนั้นต้องใช้ปัญญา
แก้ปัญหา คนที่มีปัญหาจะต้องมาเข้ากรรมฐาน ฝึกจิตให้สงบ เมื่อจิตสงบปัญญาก็เกิด ก็ใช้ปัญญานั้น
แก้ปัญหาได้ วิธีนี้ดีที่สุดไม่เป็นพิษเป็นภัย และไม่ต้องเสียเงินเสียทองแต่ค่าปฏิบัติก็ไม่มากนัก ผู้ปฏิบัติ
ต้องอดทน ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด ต้องตั้งใจให้แน่วแน่ที่เราจะทำให้ได้ จะสำเร็จหรือไม่
สำเร็จขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของเรา

...หลวงพ่ोजรัญ ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน องพรหมบุรี สิงห์บุรี เป็นพระนักเทศน์ที่มีผลงานเป็น
ที่ประจักษ์แก่สาธุชนทั่วไป ท่านจึงได้แต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอขึ้นเจ้าคุณท่านบิณฑุธรรมทาน คิธ ก
ให้ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นยอดทานอันชนะการให้ทั้งปวง ดังคำบาลีว่า **สพฺพทานํ ธมฺม**
ทานํ ชินาติ แปลว่า *การให้ธรรมชนะการให้ทั้งปวง*

ในการสั่งสอนอบรมประชาชน ท่านได้ยึดหลักคำสอนสำคัญของพระพุทธเจ้าอันเป็นหัวใจของ
พระพุทธศาสนา เพื่อให้ประชาชนยึดหลักปฏิบัติ ๓ ประการ คือ *การไม่ทำความชั่วทั้งปวง การบำเพ็ญแต่
ความดี การทำจิตของตนให้ผ่องใส* “ อาตมาขอเจริญพรญาติพี่น้องทั้งหลาย ที่ท่านได้มาร่วมสนับสนุน
อาตมา ในฐานะมาช่วยกันปลูกคนให้ดีนั้ เสกคนให้เป็นงาน ให้รู้จักเอกลักษณ์ของไทย รู้จักมารยาทไทย
ไม่ลืมแผ่นดินทวด แผ่นดินปู่ ย่าตายายที่หาไว้ โปรดมาสร้างกิจการให้แก่พ่อแม่เกิด ลูกหลายเอ๋ย อย่าทำ
กิจการของการเสียเลยพ่อแม่ที่สร้างมา วงศ์ตระกูลของเราเคยทำการค้า อย่าทิ้งการค้า วงศ์ตระกูลท่านา
อย่างทิ้งท่านา เดียวนี้มาถึงหมดแล้ว ทำไม่เป็นแล้ว การค้าก็ค้าไม่เป็น ขนาดลูกสำเร็จปริญญาโท
แม่ค้าขาย ลูกค้าขายไม่เป็นเลย แล้วกิจการจะทำอย่างไร ก็ไปเป็นลูกจ้างคนอื่นเขาเป็นลูกจ้างบริษัทอื่น
ต่อไป อาตมาขอฝากไว้ด้วยนะ ญาติโยมพี่น้องทั้งหลาย นี้จะมาสร้างคนกันเถอะ

อาตมากำลังปลูกเสกเป็นการใหญ่ ไม่ใช่ปลูกเสกเครื่องรางของขลังนะ ปลูกคนให้ดีนั้ เสกคนให้เป็น
งาน โยมจะใช้ลูกหลาน ปลูกให้ดีนั้ก่อนนะ ให้มีศรัทธาก่อน ให้รู้เรื่องราวก่อน ลูกยังหลับอยู่เสกให้เป็น
งานจะไปรู้เรื่องราวอะไรช่วยกันปลูกเสกลูกหลานหน่อยเถอะ ปลูกให้ดีนั้เสกให้เป็นงาน อย่าอยู่ว่างอย่าง
ห่างผู้ใหญ่ว่าหลงทางได้ง่าย อาตมากำลังปลูกเสก หลับตาเสกทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ได้หลับไม่ได้นอน
อาตมาไปอยู่บ้านใคร รับรองไม่เปลืองข้าวนะ ฉันทันไม่จุหรือ ก่าเดี๋ยวอิมแล้ว ทำงานวันยันค้ำ กั้นยันรุ่ง
วัดนี้ไม่มีหยุดเสาร์อาทิตย์ ราชการวันเสาร์อาทิตย์หยุดแล้ว ที่นี้ทำงานทั้งกลางวันกลางคืน แต่บาตเดี

เสียใจเหลือเกินมี ๒๘ วัน ไม่พอ ๓๐ วัน นี่แหละชีวิตคืองานบันดาลสุข ทำงานให้สนุก มีความสุขในการทำงาน บางคนเลี้ยงงานเก่งนัก เรียนสูงแล้ว เลี้ยงงานเก่ง ชีวิตมันจะอาภัพ

พระราชสุทธินิยามมงคล หรือ “หลวงพ่ोजรัญ” ของบรรดาศิษยานุศิษย์ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เป็นพระเถระที่รักงาน ขยันงาน สนใจงาน คั่นคว้าเหตุผลในงาน ติดตามผลงาน เหมือนกับว่างานเป็นชีวิตจิตใจของท่าน ความสุขของท่านอยู่ที่การทำงาน จัดว่าเป็นกำลังของคณะสงฆ์และพระศาสนา ตลอดถึงประเทศชาติ เคยมีคนคิดว่า “หลวงพ่ोजรัญ” ท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท”ฉัพภิญญา”* ได้อภิญญา ๖ ท่านบอกว่าอย่าคิดอย่างนี้ ท่านเป็นพระอรหันต์หากเพราะใครมีทุกข์ ก็จะแห่เข้ามาหาเพื่อให้ท่านช่วย หากผู้ใดอยากพบท่าน ก็ต้องฝากคำกลอนทิ้งไว้ว่า

กำหนดจิต	ทำใจ	ให้สงบ
ถ้าอยากพบ	หลวงพ่อ	คงรอได้
แสวงหา	ธรรมทาน	อาหารใจ
ต้องทนได้	รอได้	จึงได้ธรรม
คงทนได้	รอได้	ไม่ลำบาก
มีทุกข์มาก	ค้นค้นมา	หากุศล
ท่านถึงแล้ว	เชิญพักผ่อน	อย่าร้อนรน
น้อมใจตน	ให้เยือกเย็น	จะเห็นธรรม

ซึ่งตรงกับคติธรรมของหลวงพ่อที่ติดไว้ที่ที่นั่งรับญาติโยมของท่านมีว่า “มาได้ ทนได้ รอได้ ได้ดี”

*ฉัพภิญญา หมายถึงพระอรหันต์ที่ได้ อภิญญา ๖ (อภิญญา คือ ความรู้ยิ่งยวด) ได้แก่ ๑. อิทธิวิธี - ความรู้ที่ทำให้แสดงฤทธิ์ต่างๆได้ ๒. ทิพโสต - มีหูทิพย์ ๓. เจโตปริยญาณ - ญาณที่ทำให้กำหนดใจคนอื่นได้ ๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ - ญาณที่ทำให้ระลึกชาติได้ ๕. ทิพจักขุ - มีตาทิพย์ ๖. อาสวักขยญาณ - ญาณที่ทำให้อาสวะ (คือกิเลส) ลื่นไป

ภาคพิเศษ

ศูนย์ปฏิบัติการรวมสวนเวฬุวัน

ถูกได้บวชใน

โครงการสามเณรใจเพชร ๒

สายยุทธ รัตนวิสุทธิพันธ์

สืบเนื่องมาจากการที่ดิฉันเริ่มเข้าวัดปฏิบัติธรรม ที่ศูนย์อบรมพัฒนาจิตสวนเวฬุวัน.เมือง จ. ขอนแก่น ตั้งแต่เดือนเมษายน พศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา ดิฉันจึงมีโอกาสเข้าไปศูนย์อยู่เสมอ เมื่อเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ที่ผ่านมา เห็นแผ่นโปสเตอร์ติดประกาศไว้ที่บริเวณลงทะเบียนผู้เข้าปฏิบัติธรรมศูนย์ฯ เวฬุวัน เป็นแผ่นกระดาษขนาดใหญ่มีข้อความว่า

...”ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ร่วมกับพระราชสุทธินิยามมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ขอเชิญกุลบุตรผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๒ ปี และกำลังเรียนอยู่ ชั้น ม.๑ ขึ้นไป เข้าร่วมโครงการ “สามเณรใจเพชร” รุ่นกาญจนาภิเษก เพื่อพัฒนาตนเองให้มีความ อดทนมีระเบียบวินัย โดยการบรรพชาเพื่อศึกษาและปฏิบัติธรรมแบบสติปัฏฐาน ๔ ผู้เข้าร่วมโครงการฯ ต้องสมัครล่วงหน้า สอบข้อเขียนผ่านเตรียมความพร้อมและคัดเลือกเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ก่อนที่จะเข้า บวชเป็นสามเณรอย่างเคร่งครัดไปด้วยศรัทธาและจริยวัตร ณ วัดอัมพวัน ทางโครงการฯจะสอบคัดเลือกในวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๓๘ ที่ยุวพุทธฯ และลาสิกขาบทในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๓๘ ผู้สนใจสามารถขอ รายละเอียดได้ที่ ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย เลขที่ ๕๘/๘ ซอยเพชรเกษม ๕๔ (เยื้องฟิวเจอร์พาร์ก บางแค) ถนนเพชรเกษม เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ โทรฯ ๘๐๕-๐๗๕๐-๔, ๔๑๓-๐๕๕๘, ๔๑๓-๑๗๐๖ หรือที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี รับสมัครตั้งแต่บัดนี้ถึงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๘ หรือเมื่อครบ ๑๕๐ ท่านแรกเท่านั้น ผู้สมัครไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น”

การบวชตามโครงการฯ ประจำปี พศ. ๒๕๓๘ นี้เป็นรุ่นที่ ๒ พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญให้ชื่อว่า “โครงการสามเณรใจเพชร รุ่นกาญจนาภิเษก” เพราะเป็นรุ่นร่วมถวายเป็นพระราชกุศลแด่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในวโรกาสทรงครองราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ซึ่ง ครองราชย์นานกว่าพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ที่ผ่านมาดิฉันได้นำท้าวตินี้มาบอกลูกและหลาน พวกเขาตกลงใจสมัครทันที สอบถามดูเขาบอกว่ามีความมั่นใจทั้ง ๒ คน จึงได้ไปขอใบสมัครจาก พระอาจารย์ ธีรวัฒน์ ฐานุตฺตโร หัวหน้าผู้ดูแลศูนย์ฯ พระอาจารย์ให้คำแนะนำในการกรอกใบสมัครเป็นอย่างดี และยังมีเมตตาอธิบายทำความเข้าใจด้วยว่า ทุกคนที่ยื่นใบสมัครต้องผ่านการทดสอบความอดทนก่อนที่จะเข้าบวช ตามกำหนดดังนี้

วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๕ - มอบตัวที่ศูนย์ฯเวฬุวัน

วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๕ - เดินทางไปกรุงเทพฯ

วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๕ - เดินทางไปยวพุทธรฯ

วันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๕ - เดินทางจากยวพุทธรฯไปวัดอัมพวัน

วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๕ - ทำพิธีบวชที่วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๕ - ลาสิกขา

ขั้นตอนการทดสอบความอดทนอยู่ที่ยวพุทธรฯ เป็นเวลา ๑๐ วัน คณะกรรมการและพี่เลี้ยงของทางยวพุทธรฯ จะแจ้งให้ผู้ปกครองทราบว่าผ่าน หรือไม่ผ่าน ในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๕ สำหรับผู้ที่สอบผ่านให้อยู่ต่อเตรียมบวชส่วนผู้ที่ไม่ผ่านให้ผู้ปกครองรับกลับบ้าน ทราบว่ามีผู้สมัครจากทั่วประเทศ ๓๐ คน ผ่านการทดสอบ ๖๑ คน

ในระหว่างที่รอฟังข่าวนี้ ดิฉันภาวนาให้ลูกและหลานสอบผ่านด้วยเถิด ผลปรากฏว่าลูกสอบผ่าน แต่หลานไม่ผ่านมีเด็กที่สมัครไปจากศูนย์ฯเวฬุวัน จำนวน ๒๐ คน ผ่าน ๘ คน ไม่ผ่าน ๑๒ คน ทั้ง ๑๒ คนนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมิตดาบวชให้ในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๕ และได้ปฏิบัติธรรมที่ศูนย์ฯจนกระทั่งลาสิกขาในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ผ่านมา พระอาจารย์ธีรวัฒน์และพระอาจารย์ทุกรูปที่ศูนย์ฯรวมทั้งคณะกรรมการตลอดจนผู้มีจิตศรัทธาทูม ท่าน ได้ให้ความสงเคราะห์ ให้เมตตาธรรมดูแลสามเณรน้อยทั้ง ๑๒ รูปเป็นอย่างดี ลูกชายของดิฉันเข้าบวชในครั้งนี้ ชื่อเด็กชายปิยะพงษ์ รัตนวิสุทธิพันธ์ ชื่อเล่น ปังปอนด์ อายุ ๑๓ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑๑ โรงเรียนท่าพระวิทยายน ต.ท่าพระ อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๔๐๒๖๐ ดิฉันได้มาร่วมในพิธีบวชด้วย มีความประทับใจในการทำงานอย่างเป็นระบบของยวพุทธรฯคณะกรรมการและพี่เลี้ยงรวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโครงการนี้ และเจ้าหน้าที่ทางวัดอัมพวันทุกคนทำงานกันอย่างคล่องแคล่ว ไม่มีสิ่งใดที่ผู้ปกครองหนักใจเลย เห็นแล้วน่าเลื่อมใสศรัทธายิ่งนัก นับว่าเป็นบุญวาสนาของสามเณรทุกรูป และเป็นบุญของผู้ปกครองทุกคนที่ได้มาสัมผัสกับโครงการฯ สามเณรเหล่านี้ อยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิดของ **ท่านพระครูภาวนานุกูล** (ชูชัย อริโย) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ และพระอาจารย์ทางวัดอัมพวันหลายรูป รวมไปถึงคณะกรรมการยวพุทธรฯ โดยเฉพาะ **คุณมณเฑียร ธนนาถ** (จบปริญญาโทบริหารธุรกิจ จาก มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นผู้ประสานงานให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

ในวันลาสิกขาบท ทางยุวพุทธฯแจ้งให้ผู้ปกครองไปรับเด็กที่ศูนย์วีปัสสนากรรมฐาน ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ผู้ปกครองทุกท่านมีความประทับใจมาก เพราะจัดกิจกรรมที่ดี กล่าวคือ จัดเตรียมห้องใหญ่เป็นที่ต้อนรับปรากฏว่าผู้ปกครองและญาติมิตรมากันเต็มห้องและยังมีผู้คนอีกส่วนหนึ่งรออยู่นอกห้อง เรียกได้ว่าที่นั่งไม่เพียงพอเลยทีเดียว เจ้าหน้าที่ทุกท่านต้อนรับด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส

พิธีกรได้จัดให้เด็กทำพิธีขอขมาพ่อแม่ของตนเอง เด็กกราบขอพรจากพ่อแม่ ส่วนพ่อแม่ถือโอกาสนี้รับขวัญลูกช่วงนี้มีการจับทำนองเสนาะรับขวัญยุวบัณฑิต(สอคิดสามเณร)ฟังแล้วมีความซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง เด็กสำนึกในพระคุณของพ่อแม่จนน้ำตาไหล ส่วนพ่อแม่มีความปลื้มปิติที่ลูกของตนเองเป็นคนดี มีความกตัญญูรู้คุณ รัฐบาลบุญคุณโทษ มองดูเห็นพ่อแม่-ลูกทุกคู่ต่างก็มีความดีชื่นใจ กลับน้ำตาไว้ไม่อยู่ ร้องให้กันทุกคน เป็นบรรยากาศที่น่าประทับใจ เป็นภาพแห่งความทรงจำไม่มีวันลืม จากนั้นยุวบัณฑิต (สามเณรสีกใหม่) ก็ทยอยกันเข้าไปกราบลาครูบาอาจารย์และพี่เลี้ยงท่านประธานได้แก่นายกิตติมงคลชัย ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยคือ พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ได้ให้เกียรติมาให้ข้อคิดกับเด็กๆก่อนกลับบ้านไป และได้บอกกับผู้ปกครองทุกคนว่า“ท่านได้ลูกคนใหม่กลับบ้าน เป็นลูกแก้วลูกขวัญของคุณพ่อคุณแม่ ท่านได้เพชรไปประดับบ้านกันทุกคนขอให้เด็กทุกคนจงรักษาคุณงามความดีนี้ตลอดไป”

ประธานรุ่นของสามเณรใจเพชร รุ่นที่ ๒ ชื่อ นายสมบูรณ์ รัศมี เป็นนิสิตปีที่ ๒ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดิฉันในฐานะเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของรุ่นนี้ ขอกราบนมัสการขอพระคุณ พระเดชพระคุณหลวง พ่อพระราชสุทธิญาณมงคลเป็นอย่างสูงยิ่ง ขอให้หลวงพ่อบุญบารมีสูงยิ่งขึ้นไป รวมทั้งผู้ที่เป็นเจ้าภาพในการบวช ท่านผู้มีจิตศรัทธาอุปการะ บริจาคอาหาร บริจาคเครื่องอุปโภคบริโภค ทุกอย่างตลอดไป จนถึงเจ้าหน้าที่ทางวัดอัมพวันทุกท่าน พระอาจารย์คณะทำงานทุกรูป อีกทั้งกรรมการยุวพุทธิกสมาคมและเจ้าหน้าที่ทุกท่านในโครงการยุวพุทธฯ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในงานนี้ ขอกราบขอพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาเป็นอย่างสูงยิ่ง ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ เมตตาส่งเสริมให้เด็กชายทั่วประเทศได้มาสัมผัสรับรู้ในสิ่งที่ดีงาม นับว่าเป็นมงคลแก่เด็กที่มาบวชทุกคน พวกเขาตั้งใจมาน้อมรับธรรมะจากหลวงพ่อตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดเพื่อเป็นมงคลแก่ชีวิต เพื่อให้เกิดผลดีแก่ตัวเขาเอง ต่อพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ญาติ มิตร พี่น้อง และผู้มีพระคุณ

ความประทับใจนี้จะไม่วันลืม ดิฉันจะจดจำซึ่งวัดอัมพวัน ชื่อ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน และชื่อยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ตลอดไป ขออนุโมทนาบุญคุณในการกระทำ

ความดีงามของทุกฝ่าย ที่มีส่วนร่วมในโครงการฯ ขอให้ทุกท่านจงได้รับแต่ความร่มเย็นเป็นสุข มั่งมีสิริสุข ได้รับแต่สิ่งที่เป็นมงคล มีมนุษย์สมบัติครบถ้วนทุกประการโดยทั่วกัน

สำหรับตัวดิฉันเอง หลังจากเสร็จพิธีบวชลูกเณรแล้วได้อยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันต่อไปจนถึงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๕ มาครั้งนี้ได้อธิษฐานจิตว่า ขอให้ได้พบสิ่งแปลกใหม่ที่เฝ้ามองเห็นมาก่อนด้วยเถิด ก็ได้พบ เป็นประสบการณ์ตรงหลายอย่าง แต่จะเล่าให้ฟังเพียง ๓ เรื่อง คือ

๑. พบว่าเงินงอก ๒. พบว่าหลวงพ่อบล่อยเปรต ๓. พบว่าวันกตัญญูและการบังสุกุลร่วมญาติเป็นของดี

เรื่องเงินงอก อยู่ที่วัดอัมพวัน ๑๕ วัน ตรงกับวันพระอยู่ ๒ ครั้ง ดิฉันจะสวดมนต์ตามแบบฉบับของศูนย์เวฬุวัน คือทุกวันพระหลังจากสวดมนต์ทำวัตรเย็นเสร็จแล้วจะสวดมนต์บทพุทธคุณ ๑๘ จบ ตามด้วยบารมี ๓๐ ทักก่อนนอนก็กราบลงที่หมอนโดยเอากระเป๋าเงินวางไว้ใต้หมอนทุกคืน ห้องพักหนึ่งๆ จะมีผู้ปฏิบัติธรรมพักด้วยกันหลายคนได้รู้จักกันไปตามวาระที่มาอยู่ ก็ทักทายพูดคุยกันไปตามอัธยาศัย ได้รู้จักกับ คุณพีลินดา ไชยชนะ อายุ ๔๗ ปี เป็นคนจังหวัดแพร่ แต่มาสมัครบวชอยู่ที่กรุงเทพฯ มาอยู่ ๗ วัน จากวันที่ ๗-๑๓ เมษายน มีกำหนดกลับบ้านก่อน ก่อนกลับบ้านคุณพีให้เงินดิฉัน ๒๐๐ บาท บอกว่าพีให้เธอเป็นค่ารถกลับบ้าน ดิฉันบอกว่าเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องอะไรกัน และที่สำคัญดิฉันไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับคุณพีเลย ไม่กล้ารับหรอกค่ะ เกรงใจ ขอขอบพระคุณมากขอให้คุณพีเก็บไว้เถอะ ท่านไม่ยอมท่านบอกว่าพี่สงสารเธอว่าจะกลับบ้านเหลืออีกตั้งหลายวัน เพื่อให้ทำบุญทำทานอีก ดิฉันสังเกตดูสีหน้าท่าทางคุณพีลินดาพูดจริงคงให้ด้วยความจริงใจ จึงกล้ารับเงินนั้นไว้ด้วยความขอบพระคุณเป็นอย่างสูง แต่ไม่สบายใจอยู่ดี เมื่อคุณพีกลับบ้านแล้วดิฉันได้แผ่เมตตาท่านและครอบครัวทุกวัน มีอยู่วันหนึ่งอ่านพบคำกลอนสอนจิตที่เขียนติดตามต้นไม้ในบริเวณวัด ในกลอนที่ว่า

“สิ่งใดที่เขาให้โดยไม่ตรี อย่าแสดงท่าทีว่ามีสม

ควรรับด้วยจิตใจใฝ่นิยม เพื่อให้ผู้ชื่นชมสมน้ำใจ”

ดิฉันคิดในใจว่า แหม! เราเกือบไม่รับเงินไว้เสียแล้วไม่อย่างนั้นคุณพีคงเสียใจแย่เลย เหตุการณ์เช่นนี้พอที่จะเรียกว่าเงินงอกได้หรือไม่ ช่วยคิดด้วยค่ะ

เรื่องหลวงพ่อบล่อยเปรต มีอยู่วันหนึ่งผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านได้ไปฟังธรรมจากหลวงพ่อบนศาลาธรรมภาวนาเพราะมีคนมาก ในเวลาค่ำหลวงพ่อบล่อยเปรตสอนธรรมะข้อปฏิบัติต่างๆ ก็ฟังด้วยความตั้งใจ อยากบอกบางท่านที่เคยสวดมนต์บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และบทสังฆคุณนี้เองที่หลวงพ่อนั้นเป็น

พิเศษ เพราะบางท่านออกเสียงไม่ถูกในวรรคที่ว่า อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิณยโย คำว่า เนย,เนย ให้
ออกเสียงเป็น ไน ภาษาพูดต่างหากภาษาเขียนต่างหาก ขอให้จำกันไปใช้ให้ถูกต้อง มีบางครั้งที่ท่านถาม
นักปฏิบัติธรรมบ้าง ท่านถามว่ามีใครเคยเห็นเปรตบ้างไหม ไม่มีใครตอบได้แต่ยิ้มๆกัน หลวงพ่อจึงบอกว่า
เปรตก็อยู่ในชุดขาวนี่ไง เทวดาก็อยู่ในชุดขาวนี่ไง วันนี้หลวงพ่อก็จะปล่อยเปรต คอยดูซิว่าใครจะรับเปรต
หลวงพ่อก็ได้บ้าง ท่านเทศน์อยู่นานพอสมควรจึงปล่อยให้เข้าที่พักของตนเอง ต่างคนต่างก็แยกย้ายไป ลง
ศาลากันไปตามลำดับ ก่อนจะเข้าห้องพักได้ไปเก็บเสื้อผ้าที่ตากไว้ที่ราวตากผ้าในอาคารที่พัก ก็พบว่าชื้น
ชื้นในที่ซื่อใหม่หายไป ในใจคิดว่าอาจมีคนหยิบผิดเขลงเอามาคืนที่เดิมกระมัง รออยู่ ๒-๓ วัน ไม่เห็น
วีแววจึงได้รู้ว่าเจอเปรตที่หลวงพ่อก็ปล่อยมาขอส่วนบุญเข้าให้แล้วก็เลยคิดได้ว่าดีแล้วที่เรามิให้เขาขอ

เรื่องที่ ๓ วันกัตถุญญและการบังสุกุลร่วมญาติ เป็นของดี วันที่ ๑๕ เมษายนของทุกปี เป็นวันกัตถุญญ
และเป็นวันรดน้ำดำหัวของเรชาวไทย คณะศิษยานุศิษย์ไปสร่งน้ำหลวงพ่อกันมากมาย ยืนเข้าแถวเรียง
สองเป็นระยะทางยาวประมาณ ๑-๒ กิโลเมตร จากเวลา ๑๔.๐๐ น. ถึงเวลา ๑๖.๓๐ น. สำหรับภาคเข้า
มีการทำบุญตักบาตร ทำบังสุกุลร่วมญาติ หลวงพ่อก็ทำบังสุกุลอุทิศส่วนกุศลให้กับบรรพบุรุษและครูบา
อาจารย์ ผู้ล่วงลับไป อาทิเช่น ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวันในอดีต และผู้มีอุปการคุณต่อทางวัดด้วย ผู้ที่
ไปร่วมงาน ท่านให้ทุกคนเขียนชื่อ-นามสกุลของญาติตนเองที่ล่วงลับ เขียนชื่อในแผ่นกระดาษซึ่งทางวัด
จัดเตรียมไว้ส่วนปัจจัยคือเงินแล้วแต่ใครจะบริจาค รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่มีจิตศรัทธาจะทำสังฆทาน
จากนั้นพิธีกรประกาศให้ทุกคนตั้งใจอุทิศส่วนกุศลแก่ญาติที่ล้มหายตายจากไป ขณะที่ดิฉันหลับตาอธิษฐาน
จิตอยู่นั้น ก็มีภาพนิมิตเป็นผู้ชายสวมเสื้อแขนยาว กางเกงขาสั้น ผูกเนคไท ยืนอยู่ในที่วิ้งภาพค่อยชัด
ขึ้นๆ จึงกำหนด ฐึ้นๆ ภาพนั้นคือพี่ชายของสามีซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อ ๓ ปีก่อน และนึกได้ว่าไม่ได้
เขียนชื่อเขาในแผ่นกระดาษ จึงภาวนาให้เขารับส่วนบุญในครั้งนี้ด้วย ภาพนั้นค่อยๆหายไปไปในที่สุด

ในวันกัตถุญญนี้ สิ่งที่หลวงพ่อก็ทำให้ญาติโยมเห็นเป็นตัวอย่าง ก็คือหลวงพ่อก็จัดหาสิ่งของ เสื้อผ้าและ
เงินใส่ซองเตรียมไว้เป็นชุด เพื่อมอบให้ผู้สูงอายุ เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ได้ช่วยเหลือในกิจการงานของ
วัด ประมาณ ๒๐ คน ซึ่งแต่ละท่านมีอายุประมาณ ๗๐ ปีขึ้นไป ก่อนที่จะมอบให้คนอื่นหลวงพ่อก็ไม่
มอบให้คุณแม่ของท่านเอง คุณแม่ของหลวงพ่อก็ยังแข็งแรง อายุมากกว่า ๕๐ ปี ผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์ในวัน
นั้น มีความประทับใจในจริยาวัตรอันงดงามของหลวงพ่อยิ่งนัก หลวงพ่อบอกว่า พ่อแม่คือพระอรหันต์
ของลูกผู้ที่เคารพบูชาพ่อแม่จะทำกิจการงานสิ่งใดก็เจริญรุ่งเรือง เห็นว่าหลวงพ่อก็พยายามพร่ำสอนชี้แนะ
แนวทางดีงามมานานแล้ว ไม่ใช่สอนคนอย่างเดียว นับเป็นบุคคลตัวอย่างที่หาได้ยากในสังคมปัจจุบัน

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกได้โปรดคุ้มครองหลวงพ่อกำให้มีความสุขสมบูรณ์แข็งแรง มีอายุมีนขัญยืน มีบุญบารมีสูงยิ่งขึ้นไปด้วยเทอญฯ

ชวนให้คิด...ชีวิตจะมีค่า

นายปรีดา ทุมเทียง*

“เราพูดอยู่เสมอถึงคำว่าสติปัญญา เราใช้ปัญญาอยู่เสมอก็จริง แต่สตินั้นแท้จริงแล้วเรานำออกมาใช้น้อยนักทั้งที่สตินั้นมีคุณค่าแก่ชีวิต มีคุณค่าอย่างเหลือที่จะประมาณได้”

เป็นคำกล่าวของพระเดชพระคุณ พระราชสุทธินิพนธ์มงคล ผู้นำทางวิญญาน ผู้เปี่ยมด้วยปณิธานอันมั่นคง ในการพัฒนาคนให้สูงด้วยคุณธรรม ผมอยากจะทำให้ผู้คนในสังคมได้ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่แล้วในสังคม ซึ่งถ้าคนส่วนมากในสังคมมีความตระหนัก มีจิตสำนึกอย่างแท้จริงแล้วการพัฒนาสังคม ความร่มเย็นเป็นสุข การวัฒนาถาวร การพัฒนาอย่างยั่งยืนจะบังเกิดขึ้น เพราะสังคมเป็นผลผลิตจากคน และคนต่างก็เป็นผลผลิตของสังคม ทั้งสองเป็นปัจจัยการต่อกันอย่างแยกไม่ออก

ด้วยจิตสำนึกในตัวเอง ในฐานะที่เป็นผู้ในระดับหนึ่งทางการศึกษา ได้มองเห็นแนวทางในการพัฒนาอย่างยั่งยืน บุคลากรทางการศึกษาครูอาจารย์จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้มองเห็นแนวทางร่วมกันจึงจะส่งผลต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนในความรับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ โครงการ**แสงธรรมนำชีวิต** ด้วยความเมตตากรุณาจาก**ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน** อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ได้ให้โอกาสแก่ครู-อาจารย์ฝึกปฏิบัติธรรมมาถึงปัจจุบัน รวม ๓ รุ่น สังเกตได้ว่าครู-อาจารย์ที่ผ่านการปฏิบัติธรรมจะเป็นประทีปนำทางเพิ่มจำนวนมากขึ้น อันจะส่งผลต่อการเผยแพร่แนวทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาจิตใจในเด็กและเยาวชน ตลอดจนประชาชนทั่วไปอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ทุกชีวิตต่างก็ต้องการความสุข ความสำเร็จด้วยกันทั้งนั้น พื้นฐานแห่งความสำเร็จจะต้องมีพื้นฐานร่วม ๓ ประการคือ

- มีเจตคติทางบวก
- มีเป้าหมาย
- มีแรงจูงใจในตนเอง

ซึ่งเงื่อนไขทางจิตใจมีผลกระทบต่อวิถีทางที่เรากระทำและคนเรานั้น จะตกเป็นเหยื่อของความคิดที่ถูกจัดกรอบได้ง่ายมาก ที่สำคัญคือ คนเราสามารถทำลายแพดานแห่งการจำกัดตัวเองลงได้จริง จากการสำรวจเมื่อเร็วๆ นี้ มีสถิติเปิดเผยให้เห็นว่า

- ประชากรรู้ รวบรวมเหลือสิ้น ๓%
- ประชากรอยู่อย่างสบาย ๑๐%
- ประชากรตรากตรำล่าหากหาเลี้ยงชีวิต ๖๐%
- ประชากรต้องการความช่วยเหลือเพื่ออยู่รอด ๒๗%

ขั้นยอดสุด ๓% นั้น ดำรงชีวิตอย่างมีเป้าหมายที่เขียนไว้ชัดเจน กลุ่ม ๖๐% มีเป้าหมายอยู่บางอย่างในใจส่วนนอกนั้นแทบไม่มีเป้าหมายอะไรเลย และความมุ่งมั่น จุดเดียวที่มุ่งเป้าหมายแห่งความสำเร็จนี้ว่า “สมาธิ” เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะนำไปสู่ความสำเร็จอย่างคาดไม่ถึง

สืบเนื่องเพราะ “ศีล สมาธิ ปัญญา” เป็นปัจจัยการต่อกัน โดยเริ่มจากศีล จะเกิดสมาธิ และจะเกิดปัญญาในที่สุดและศีล สมาธิ ปัญญา จะบังเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริงนั้นก็เนื่องจากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อันเป็นแนวทางพัฒนาจิตอย่างได้ผลยิ่ง พระพุทธศาสนานี้แยกออกเป็นฝ่ายปริยัติ ฝ่ายปฏิบัติ ฝ่ายปฏิเวธ หรือความรู้แจ้งแทงตลอดหลวงพ่อบุรุษสุทธินุญมมงคล (จรัญ จิตฺตมโ) เปรียบเทียบอย่างน่าฟังไว้ว่า เหมือนกับต้นไม้ใหญ่ซึ่งประกอบด้วย ราก ลำต้น กิ่ง ใบ และผลอันรากของต้นไม้นั้นก็ให้แก่ปริยัติ อันลำต้นของต้นไม้ให้แก่ปฏิบัติ ผลของต้นไม้ให้แก่ปฏิเวธ เรามีชีวิตอยู่ได้ร่วมพระพุทธศาสนาจะต้องรู้และเข้าใจเพื่อที่จะได้ช่วยกันรักษาทั้งที่เป็นส่วนรากคือปริยัติ ทั้งที่เป็นส่วนลำต้นคือปฏิบัติ และส่วนที่จะได้บริโภคผลของลำต้นอันเป็นปฏิเวธ ตลอดไป เพื่อความสุข ความเจริญของชีวิต

ตัวของผมมีความมุ่งหวังว่า การปฏิบัติธรรมอันเป็นการพัฒนาจิตใจนั้น ฆราวาสก็มีโอกาสมากที่สุดในที่จะเผยแพร่ธรรมะไปสู่เด็กและเยาวชน เพราะครู-อาจารย์มีภาระดูแลรับผิดชอบโดยตรงต่อการพัฒนาคน โดยการใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญ ด้านการศึกษา ใช้แนวทางการปฏิบัติธรรมเพื่อพัฒนาจิตใจของเด็กและเยาวชนแล้วการให้การศึกษา ก็จะบรรลุผลอย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น “กิเลส ค้นหาในใจของคนเรา ความชั่วในจิตใจของคนเรา เครื่องเศร้าหมองในจิตใจของคนเรานั้นไม่ใช่จะหมดไป โดยคิดว่าจะปล่อยวาง จะเอาไปโยนทิ้ง ไปทุบทิ้ง ไปทำลายทิ้ง เหมือนอย่างสิ่งของไม่ได้ เพราะเป็นภาวะในจิตใจ ไม่ใช่วัตถุ การจะปล่อย การจะวางได้ ต้องอาศัยศีล สมาธิ ปัญญา และต้องรู้จักปล่อย รู้จักวาง รู้จักยึดไปตามลำดับ”

คำกล่าวจากผู้นำทางวิญญาณ ผู้มุ่งมั่นปฏิบัติธรรมเพื่อพัฒนาจิตใจหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล
นำที่จะนำไปปฏิบัติในหมู่ครูอาจารย์ ซึ่งมีผู้กล่าวว่า “ครูคือผู้ยกระดับวิญญาณของมนุษย์” อย่างแท้จริง
เพื่อส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาได้อย่างสมบูรณ์

อ้อย

เพ็ญศรี ศีจินดา*

เรื่องนี้ได้ฟังจากเจ้าของเรื่อง อาจารย์หัวหน้าคณะที่นำนักเรียนมาปฏิบัติธรรม ที่สวนปฏิบัติธรรม ศูนย์เวฬุวันและท่านได้อนุญาตให้นำเรื่องลง เพื่อจะได้เป็นอุทาหรณ์ให้กับทุกคน

อ้อยเป็นเยาวชนของชาติคนหนึ่ง เมื่อปีการศึกษาที่แล้ว (๒๕๓๘) เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมัธยมประจำอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดมหาสารคามที่ไม่เอ่ยชื่อเพราะไม่ได้ขออนุญาตจากผู้บริหารสถานศึกษาดังกล่าว) อ้อยเป็นลูกสาวคนเล็ก มีพ่อแม่และพี่ๆ ชีวิตวัยเด็กเป็นชีวิตที่มีความอบอุ่นและมีความสุข ต่อมาแม่ของอ้อยเสียชีวิต พ่อได้นำอ้อยไปฝากไว้กับญาติซึ่งอยู่กันอยู่คนเดียวกันและใกล้เคียงกับอ้อย คงมีการกระทบกระทั่งกันเป็นธรรมดา พี่ชายของอ้อยรับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ มีครอบครัวของตัวเองและมีน้ำใจส่งเงินให้น้องใช้ด้วยวิธีผ่านทางธนาคารให้กด A.T.M. ทุกเดือนมิได้ขาด อ้อยเริ่มคิดว่าชีวิตอ้อยชีวิตเดียวไม่มีใครต้องการ เพื่อนเท่านั้นที่รู้จัก เพื่อนพาไปหาความสุขให้ก้มคิด ด้วยวิธีหันเข้าหายาเสพติดประเภทยาบ้า จากที่เป็นสมาชิกกลุ่มหนึ่งต่อมาอ้อยได้เป็นผู้นำกลุ่มและมีเพื่อนร่วมกลุ่มประมาณ ๖๐ คน อ้อยเป็นผู้นำในการขาดเรียนพาเพื่อนเสพยาเงินที่พี่ชายส่งให้ไม่ได้นำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น เวลาเรียนทำท่าจะไม่พอ ทางโรงเรียนทั้งปละบทั้งชุมชนเหลือทางเดียวคือเตรียมจะให้ออกโดยไม่จบ ม.๖ พอปลายภาคเรียนที่ ๒ โรงเรียนจัดให้มีโครงการอบรมจริยธรรม โดยนำนักเรียนชั้น ม.๖ มาอบรมที่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน บ้านเนินทอง ต.บ้านค้อ อ.เมือง จ.ขอนแก่น สาขาวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี อ้อยเป็นคนหนึ่งที่ได้เข้าร่วมโครงการเพราะความเมตตาของอาจารย์เจ้าของโครงการ

มาวันแรก ดิฉันเพียงแต่สังเกตเห็นมีเด็กผิดปกติอยู่คนหนึ่งแต่ไม่มีอะไรชัดเจน หลังจากปฐมนิเทศทำวัตรเย็นพิธีขอศีลสมาทานกรรมฐาน พระอาจารย์สอนกรรมฐานผ่านไปจนเข้านอนก็ไม่มีอะไรผิดปกติ เข้าวันใหม่หลังจากทำวัตรเช้า (๐๔.๐๐ น.) พระอาจารย์สอนกรรมฐานต่อ ตอนเดินจงกรมดิฉันเห็นเขาเดินตัวแข็งทื่อ เหมือนคนแสดงเป็นผีในหนังสือ เวลาขึ้นตาเขาจะไม่หลับเวลากำหนดขึ้นหนอ ดิฉันจะไปกระซิบว่าให้เขาไม่ต้องเกร็ง ให้ทำตามสบาย ทำให้เป็นธรรมชาติเหมือนที่พระอาจารย์สอน แต่เขาก็ไม่ปิดเปลือกตาลง จนกระทั่งเวลานั่งสมาธิ เห็นเขาหลับตาไม่ได้ ดิฉันไปกระซิบอีก เขาตอบดิฉันว่าหนูหลับไม่ได้ ตามันแข็ง” ดิฉันไปบอกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นหนูทำท่าที่หนูทำได้ก็แล้วกัน” ประมาณ ๕ นาที

เขาเริ่มมีอาการเวียนศีรษะ และอาเจียนอาจารย์หัวหน้าคณะและดิฉันช่วยกันชะคองออกมาข้างนอกเพื่อไม่ให้รบกวนผู้ปฏิบัติธรรมคนอื่น ดิฉันจึงทราบเรื่องของเขาทั้งหมดจากอาจารย์ ส่วนตัวเขาเองเอาแต่ร้องไห้ ดิฉันปลอบและให้กำลังใจอ้อยว่า มีบุญที่สุดแล้วที่ได้มาพบทางที่พลวงพ่อพระราชสุทธธญาณมงคล ท่านได้แผ้วถางป่าตัดทางปูพรม มีแสงสว่างส่องนำทางตามรอยพระพุทธองค์บรมศาสดา ให้พุทธศาสนิกชนผู้มีบุญ โดยเฉพาะเยาวชนผู้ที่จะเป็นกำลังสำคัญของชาติมาศึกษาธรรมะและปฏิบัติจริง เพื่อนำชีวิตของตนเองไปสู่สิ่งที่ดีงาม ดิฉันถามเขาว่าอยากจะเลิกจริงไหม มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาและการปฏิบัติธรรมหรือไม่ อ้อยตอบว่าอยากจะเลิกและมีศรัทธาจริงๆ ถามต่อไปว่า ถ้าให้อยู่ต่อโดยไม่ต้องกลับไปพร้อมเพื่อนทำได้หรือไม่ อ้อยตอบว่าทำได้

พระอาจารย์ธรรวัฒน์ ฐานุตโตโร ปรีกษาทกลงกับอาจารย์หัวหน้าคณะว่าให้อยู่ พระอาจารย์ให้วิธีการสอนของท่านโดยให้รักษาศีล ๕ ทำวัตรเช้าเย็น หางานให้ทำเล็กๆน้อยๆ เพื่อไม่ให้จิตว่าง ให้ช่วยงานครัวบ้าง รดน้ำต้นไม้บ้างจนวันศุกร์ต่อมหาวิทยาลัยสาธิตสุโขทัย นำนักศึกษาเข้ามาปฏิบัติธรรมตามโครงการอบรมจริยธรรม พระอาจารย์ให้อ้อยเข้าร่วมโครงการนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบ คราวนี้ อ้อยปฏิบัติได้ดีไม่มีปัญหาทางด้านร่างกายเหมือนก่อน ยิ่งกว่านั้นพ่อของอ้อยซึ่งอ้อยคิดว่าพ่อไม่เคยรักตัวเองเลย ได้เดินมาเยี่ยมลูก โดยที่อ้อยไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าพ่อจะมาเยี่ยมตน ทำให้อ้อยเริ่มมองชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น และเสียใจในการกระทำที่ผ่านมา อ้อยนั่งสมาธิไปซึ่งให้ไปด้วยความสำนึกผิด

อ้อยเปิดใจกับผู้เข้าร่วมโครงการว่า อ้อยได้ชีวิตใหม่ไม่เคยคิดเลยว่าชาตินี้จำได้ชีวิตกลับมาเป็นของตนเองอีกเลยจากนั้น พระอาจารย์และคณะกรรมการศูนย์ฯ ได้นำรถไปส่งอ้อยที่โรงเรียน ทางโรงเรียนได้นำนักเรียนเข้าห้องประชุมนิมนต์พระอาจารย์ให้ธรรมะเรื่องยาเสพติด และให้อ้อยพูดให้เพื่อนๆ ฟังถึงเรื่องการปฏิบัติธรรมของอ้อย ได้เรียกน้ำตาของครู นักเรียนและคณะที่ไปส่ง จบลงด้วยการเชิญชวนเพื่อนๆ เลิกสิ่งนี้ให้ได้ ในที่สุดอ้อยก็เรียนจบ ๓๖ และกำลังเดินต่อไปสู่จุดหมายข้างหน้าคือปริญญาตรี

เรื่องของอ้อยคงจะเป็นตัวอย่างสำหรับเจ้าของชีวิตที่ล้มแล้วลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วยการนำธรรมะของพระบรมศาสดาที่ตรัสรู้ ได้ พระอริยสงฆ์หลวงพ่อดวงพ่อพระราชสุทธธญาณมงคล (จรัญ ฐิตธมฺโม) ได้ศึกษาและประยุกต์คำสอนให้ทุกคนที่มีศรัทธาต่อพระรัตนตรัยไปศึกษาได้ ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่เลือกชาติ ชั้นวรรณะ ไม่แบ่งเพศ แบ่งวัย ไม่แบ่งการศึกษา ขออย่างเดียวให้มีศรัทธาต่อพระรัตนตรัยเป็นที่ตั้งไม่แวะไปเป็นหมู่คณะหรือจะไปเป็นการส่วนตัว ไม่ว่าจะที่ วัดอัมพวัน หรือที่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมวพวัน.เมือง จ.ขอนแก่น ท่านไปได้ตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นหมู่คณะขอให้ติดต่อล่วงหน้าสำหรับตกลงวัน เวลา เท่านั้น

ได้พบแนวทางชีวิตใหม่

อานนท์ โคตรทุม

ผมชื่ออานนท์ โคตรทุม (ปู่) สายันต์ จะขอเล่าประวัติของผมนเอง และบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัด อัมพวันและหลวงพ่ोजรัญ

ผมทำงานที่ บข.ส. ขอนแก่นเป็นพนักงานรถร่วมของบริษัทสายันต์เดินรถ วิ่งระหว่างจังหวัด อุบลราชธานี-จังหวัดอุดรธานี โดยผมเป็นนายท่าดูแลกิจการเกี่ยวกับผลประโยชน์และรถโดยสารของบริษัทประจำจังหวัดขอนแก่น โดยหน้าที่และการทำงานที่เกี่ยวกับการรักษาผลประโยชน์ของบริษัทฯ ทำให้ผมเป็นคนคืบคนเถื่อน ชอบทำร้ายคนที่ขัดต่อผลประโยชน์ของผมและบริษัทฯอยู่เสมอ ทุ่มเทแรงการ แรงใจเพื่องานอย่างสุดตัว ไม่เคยกลัวใครหน้าไหนทั้งสิ้น

โดยที่เป็นการทุ่มเททุกอย่างเพื่องาน แต่ในด้านส่วนตัวและครอบครัว ผมกลับเป็นคนเหลวไหลขาด ความรับผิดชอบ มักรู้สึกผิดในกามคุณ เล่ห์เหลี่ยมปลิ้นปล้อนหลอกลวงผู้หญิงสารพัด แม้แต่ภรรยาสุดที่รักก็ ยังโกหกหลบแคลงกับเธอมาตลอด ด้วยความเป็นคนเหลวไหลต่อครอบครัว จึงทำให้ผมพบกับความวิบัติ เมื่อเธอผู้ที่เป็นที่รักทนอยู่ไม่ได้ จากไปโดยไม่มีข่าวคราวอันใด

ความรู้สึกตอนนั้น มีปีติยินดียิ่งนักที่เธอจากไป ผมจะได้มีอิสระไม่ต้องมีคนคอยขัดขวางในการ กระทำความชั่วต่อผู้หญิงอีก แต่แล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะยิ่งนานวันไปเท่าไร ความรู้สึกรักและ เสียหายกลับเพิ่มทวีขึ้นจนไม่อาจยับยั้งได้ นับเป็นความสูญเสียที่ไม่ประเมินค่าได้ ผมต้องรับกรรมชั่วที่ ผมทำไว้กับเธอด้วยความระทมขมขื่น กรรมที่ผมได้ก่อนไว้กับผู้หญิงคนอื่นๆ ดูเหมือนจะประดังเข้ามา ในตอนนี้ ผมหมดปัญญาที่จะแก้ปัญหาในชีวิต เหล้าเบียร์คือที่พึ่ง งานการเริ่มและทะเลาะ ความรับผิดชอบ ทุกอย่างเหมือนคนสิ้นหวัง ทุกสิ่งไร้การแก้ไข หมดปัญญาหาทางออกไม่ได้ ความตายอยู่แค่เอื้อมแล้ว

แต่แล้วอาจจะเป็นเพราะบุญกุศลผมยังมีอยู่ จนเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๘ ผมก็ได้พบกับผู้มี พระคุณต่อผมท่านหนึ่ง ทราบชื่อของท่านแต่เพียงว่า “คุณบุญส่ง” เมื่อท่านทราบปัญหาในชีวิตของผม ท่านบอกเลยว่า ผมจะต้องไปถือศีลที่วัดอัมพวันให้ได้ เมื่อไปที่วัดอัมพวัน ด้วยความที่ไม่เคยพบพระ'ไม่ เคยศรัทธาในพระศาสนาและพระสงฆ์ จึงได้ให้สัตย์รักษาศีลเพียง ๓ วันเท่านั้น

ตลอดเวลาที่ได้บำเพ็ญภาวนาอยู่ที่นั่นทำให้ผมได้สติ ได้พบกับตนเอง ได้พบกับความจริงคือความ ไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ตามกาลเวลา ผมเริ่มมีสติยังคิด เริ่มพิจารณาไตร่ตรองในสิ่งที่ผมประสบว่า

กรรมที่ผมได้รับอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะการกระทำที่ผมได้ก่อขึ้นเอง ไม่มีใครทำให้ ผมเป็นคนทำลายครองจักร
จนพินาศย่อยยับ ก็แล้วจะเหลือครอบครัวที่ไหนไว้ให้ชื่นชมอีก

นับแต่ที่กลับจากวัดอัมพวัน ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ทุกวันนี้ ผมมีความสุขอยู่กับบุญกุศล
ที่ได้กระทำ จากคนที่ไม่เคยไหว้พระ ไม่เคยศรัทธาในพระศาสนา กลับนำสิ่งเหล่านั้นมาปฏิบัติ น้อมนำเข้
มาได้ตัวได้ กระทำตนดำรงอยู่ด้วยหลักธรรมคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา และหลวงพ่ोजรัญ นำเอา
หลักธรรมมาปฏิบัติร่วมกับงานที่กระทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองทั้งในหน้าที่การงานและชีวิตครอบครัว
กับลูกน้อยที่เธอทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า

ทุกวันนี้ผมกับลูกสาวตัวน้อยๆมีความสุขมาก เพื่ออนาคตที่ดีงาม เพื่อลูก จะขอกระทำแต่สิ่งที่ดี
ตลอดไป และจะขอแก้กรรมด้วยธรรมะ

หลวงพ่ोजรัญ ทำให้กระผมมีชีวิตใหม่ ผมจึงขอปวารณาตัวเป็นศิษย์ ขอรับใช้ในกิจการหลวงพ่อ
และพระพุทธศาสนาสืบไป

ภาคผลงาน

โครงการบรรพชาสามเณร

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕

ัชชาวล นัยเรีอูรงูรง*

*...แล้วก็ขอขอบคุณนักเรียนด้วยที่อุทิศส่วห่วขให้แล้วก็ให้กุศล ทำให้ได้ปลื้มใจแล้วก็มีความสุขใจเพิ่มขึ้น ว่านักเรียนมีความตั้งใจที่ดี แล้วก็มีความตั้งใจที่ทำให้ ส่วนนักเรียนเองก็หวังว่าจะเป็นประโยชน์ จากการที่ได้ไปฝึกหัดวินัยในการเป็นสามเณร แม้แต่ในระยะอันสั้นนี้ ซึ่งพระอาจารย์ก็คงได้ให้ความรู้ความคิต่างๆบ้าง เพื่อให้รู้แน่ว่าทางด้านพุทธศาสนาที่ดีที่ถูกต้องนั้นคืออะไร ข้อสำคัญสำหรับนักเรียนในชั้นนี้คือทำให้รู้จักฟังตัวเองว่าตนนั้นเป็นที่พึ่งของตน มีสติสัมปชัญญะที่จะรักษาตัวเอง ไม่ใช่จะไปพ้อยึดเหนี่ยวสิ่งต่างๆ ที่อาจจะเป็นสิ่งที่นอกเหนือจากความเข้าใจ หรือเป็นเรื่องทีนอกจากชีวิตประจำวัน และก็สามารรถว่าทำอะไรได้ต้องทำด้วยตัวเอง แล้วก็ระเบียบอยู่ในกรอบอันดีของสังคม นอกจากการยึดอย่างนี้ไม่เฉพาะนักเรียนที่ไม่บวชเป็นสามเณร นักเรียนคนอื่นก็สามารถจะยึดเหนี่ยวศึกษาได้เช่นเดียวกัน ขอให้รักษาความรู้ในสิ่งที่ได้เรียนมาในขณะที่เป็นสามเณรให้เป็นประโยชน์ สุดท้ายนี้ขอให้ทุกคนมีความสุขกายสบายใจและได้ในสิ่งที่คิดหวังทุกประการ”

(ตอนหนึ่งในพระราชดำรัสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานแคะละครดูตำรวจตระเวนชายแดน นักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ ผู้ปฏิบัติงานโครงการตามพระราชดำริในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ณ ศาลาดุสิตาลัยสวนจิตรลดา กรุงเทพมหานคร วันอังคารที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕)

สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ สืบเนื่องมาจากตามที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงมีพระราชดำริให้ดำเนินงานพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดารเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ จนถึงปัจจุบันครอบคลุม ๑๘๔ หมู่บ้านใน ๓๕ จังหวัดชายแดนรอบประเทศไทย มีทั้งสิ้น ๖๖ โครงการคือ

๑. โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน
๒. โครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา

๓. โครงการนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ฯ
๔. โครงการฝึกอาชีพ
๕. โครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน
๖. โครงการส่งเสริมสหกรณ์
๗. โครงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

สำหรับนักเรียนในพระราชานุเคราะห์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีนั้น ในปีการศึกษา ๒๕๓๘ มีทั้งสิ้น ๖๓๖ คน โดยในแต่ละปี สำนักพระราชวังจะจัดอบรมนักเรียนเป็นรุ่นประจำทุกปี เพื่อเป็นการแนะแนวการศึกษาและการปฏิบัติตนให้แก่ นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่๒ ซึ่งในปีนี้เป็น การอบรมรุ่นที่ ๕ ดำเนินการอบรมระหว่าง วันที่๓-๑๐ เมษายน ๒๕๓๘ ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน๑๑๗ คน สำหรับนักเรียนชายที่เข้าอบรม จำนวน๕๑ คน จะบรรพชาเป็นสามเณร เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีระหว่างวันที่๑๒-๒๖ เมษายน ๒๕๓๘ ณ วัดพระเชตุพน วิมลมังคลาราม โดยพระเดชพระคุณพระธรรมราชานุวัตร เจ้าอาวาสเป็นอุปัชฌาย์ และมาศึกษาความรู้ทางพุทธศาสนาปฏิบัติสมาธิและวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน ซึ่งในปีนี้เป็นรุ่นที่๒ ที่มี การบรรพชา โดยได้รับความกรุณาจากท่าน พระราชสุทธินามมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน พระอาจารย์และพระพี่เลี้ยงทุกรูปเป็นอย่างยิ่ง ทำให้สามเณรตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และปฏิบัติกิจวัตรได้อย่างดีเยี่ยม จนทำให้ผลการสอบออกมามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี

สิ่งที่น่าประทับใจคือ มีนักเรียนบางคนที่เคยบรรพชามาครั้งหนึ่งแล้ว มาขอเข้าบรรพชาอีกครั้ง เหตุก็เพราะต้องการศึกษาและปฏิบัติธรรม เนื่องจากโอกาสที่เขาจะได้เรียนพุทธศาสนาอย่างถ่องแท้ นั้นหายากขึ้นทุกทีและสามเณรรุ่นนี้ก็เช่นกัน นักเรียนจากภาคใต้เด็กชายหมัดดูเด็น บิลหรับ ศิษย์เก่าโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านสำนักเอาะ จังหวัดสงขลา เจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งเป็นผู้ประสานงานในพื้นที่แจ้งไปยังสำนักพระราชวังว่า เป็นชาวอิสลาม จะขอสละสิทธิ์ไม่บวช ท้าวถึงกับร้องไห้โฮ เสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้ตั้งใจไว้ก่อนออกเดินทางมาจากบ้านเกิดแล้ว เมื่อเราได้ทราบเช่นนั้น จึงได้ดำเนินการแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และเขาก็ได้ร่วมบวชเณรถวาย เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

กราบขอขอบพระคุณ พระเดชพระคุณเจ้าอาวาสที่ สองแห่งที่ความอุปถัมภ์อนุเคราะห์ในทุกเรื่อง พระคุณเจ้าทุกรูปที่ดูแลอบรมสั่งสอนสามเณร ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ขอขอบคุณคณะแม่ครัว คณะเจ้าหน้าที่ทหาร และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ดูแลช่วยเหลือในขณะที่พำนักอยู่ ณ วัดอัมพวัน

บัดนี้ สามเณรได้ลาสิกขาบทและเดินทางกลับภูมิลำเนาเพื่อศึกษาเล่าเรียนหนังสือต่อไปแล้ว หวัง
เพื่อให้ นำหลักธรรมที่ได้ศึกษาไปนั้น ใช้ในการครองตนให้เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติต่อไป ดังคำ
กล่าวสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่กล่าวไว้ต่อสมเด็จพระเทพรัตนสุตาฯ สยามบรมราชกุมารีว่านักเรียนใน
พระราชานุเคราะห์ซึ่งได้รับพระราชทานพระมหากรุณาจากใต้ฝ่าละอองพระบาท ทรงอุปการะให้ได้ศึกษา
เล่าเรียน และมีความเป็นอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ด้วยพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมเสมอมา ข้าพระพุทธเจ้า
ทั้งหลายรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ และมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง จึงขอโน้มเกล้าโน้มกระหม่อม
ถวายพระพรชัยมงคลและขอปฏิญาณว่า จะทำตนเป็นพลเมืองดีของชาติ และจำเทิดทูนจงรักภักดีต่อพระ
บรมราชจักรีวงศ์ ทุกพระองค์ตลอดไป

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

โครงการอุปสมบทหมู่เฉลิมพระเกียรติ

อาจารย์อิทธิทธิ มฤคพิทักษ์*

อิทธิทธิ เม มหาราชัสสะ ภูมิพะลัสสะ ธาราขินียา โหตุ

สุจิตา โหตุ มหาราชา ภูมิพะโล ธาราขินี

“ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลมหาราช และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ขอให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จงมีความสุข”

คำประพันธ์ภาษาบาลี และคำแปลข้างต้นนี้ เป็นคำถวายพระราชกุศล ซึ่งคุณะภิกษุและสามเณรของ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน ๕๕ รูป ได้กล่าวเป็นประจำทุกคือ ณ ศาลาปฏิบัติธรรม วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรีระหว่างวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน - ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เวลา ประมาณ ๒๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นเวลาหลังจากการบำเพ็ญสมาธิและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ปฐมเหตุของเรื่องนี้มีความเป็นมาอย่างไร ผู้เขียนในฐานะผู้อุปสมบทคนหนึ่ง และได้รับแต่งตั้งให้ เป็นหัวหน้าคณะพระภิกษุและสามเณร ขอรายงานให้ทราบดังต่อไปนี้

เนื่องในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเถลิงถวัลราชสมบัติครบ ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหงโดย รองศาสตราจารย์รังสรรค์ แสงสุข อธิการบดี และคณะผู้บริหารของ มหาวิทยาลัยได้พิจารณาเห็นสมควรจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลในวโรกาสอันสำคัญนี้ โดย กำหนด “โครงการอุปสมบทหมู่เฉลิมพระเกียรติ” และได้ประกาศเชิญชวนอาจารย์ ข้าราชการ ลูกจ้าง และนักศึกษาซึ่งสมัครใจบวชเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล ทั้งนี้ โดยผู้ประสงค์จะบวชไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่ อย่างไม่ใด งบประมาณในการใช้จ่ายเป็นของมหาวิทยาลัย และจากผู้มีจิตศรัทธาบริจาค มหาวิทยาลัยได้มี คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานในโครงการนี้ตั้งแต่วันที่ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยมี คณะกรรมการ ๖ ฝ่ายคือ

๑. คณะกรรมการอำนวยการ
๒. คณะกรรมการดำเนินงาน

๓. คณะกรรมการฝ่ายพิธี
๔. คณะกรรมการฝ่ายหารายได้
๕. คณะกรรมการฝ่ายประสานงานและสถานที่
๖. คณะกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

คณะกรรมการได้พิจารณาเลือกวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นสถานที่อุปสมบท เนื่องจากได้พิจารณาเห็นว่าวัดนี้มีประชาชนเลื่อมใสศรัทธาปสาทะในพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล หรือ “หลวงพ่อจรัญ” เจ้าอาวาสซึ่งเป็นพระเถระที่มีชื่อเสียงในด้านพัฒนาคุณภาพชีวิตและจิตใจของประชาชน โดยวิธีการฝึกอบรมบำเพ็ญสมาธิ และวิปัสสนากรรมฐานแก่ผู้ใหญ่และเยาวชนเป็นประจำตลอดมาหลายปี

มีอาจารย์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ครู นักศึกษา นักเรียน และประชาชนทั่วไปเคยรับการฝึกอบรมแล้วนับหมื่นคน

หลังจากที่มหาวิทยาลัยได้ประกาศโครงการนี้แล้ว ได้มีอาจารย์ ข้าราชการ ลูกจ้าง และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสนใจสมัครอุปสมบทจำนวน ๕๕ คน และมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการอุปสมบทให้เมื่อวันที่ ๒๑ และ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ โดยเป็นพระภิกษุจำนวน ๖๕ รูป และบรรพชาเป็นสามเณร (นักศึกษา) จำนวน ๒๖ รูป รวมเป็น ๙๑ รูป

ก่อนวันบรรพชาและอุปสมบท ทุกคนได้เข้าอยู่ในวัดเพื่อเตรียมตัวบวชเป็นเวลา ๗ วัน ระหว่างวันที่ ๑๕-๒๐ พฤศจิกายน โดยทุกคนแต่งกายชุดขาวถือศีล ๘ กิจวัตรประจำวัน คือฝึกหัดท่องขานนาค พร้อมกับฝึกการไหว้พระการกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ การเดินเข้า การทำความสะอาดสถานที่พัก ภายในและภายนอกอาคาร การสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น การฝึกเดินจงกรม การบำเพ็ญสมาธิ และวิปัสสนากรรมฐานวันละ ๔ เวลา คือ เข้า ๐๔.๓๐ น. - ๐๗.๐๐ น. และ ๘.๓๐ น. ๑๑.๐๐ น. บ่าย ๑๓.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น. และค่ำ ๑๙.๐๐ น. - ๒๑.๐๐ น. เป็นประจำตลอดเวลา ๗ วัน

หลังจากบรรพชาและอุปสมบทแล้ว คณะภิกษุและสามเณรได้รับการฝึกอบรมและปฏิบัติมากขึ้น โดยไม่ต้องออกบิณฑบาต หรือออกไปนอกเขตวัดตลอดระยะเวลา ๑๗ วัน ทั้งนี้เพราะทางวัดประสงค์จะให้ทุกรูปได้รับความรู้ทั้งทางปริยัติและปฏิบัติมากที่สุด มีอยู่เพียง ๒ ครั้งเท่านั้น ที่พระภิกษุและสามเณรได้ออกนอกวัดคือ

- เข้าวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ออกฝึกบิณฑบาตตามหมู่บ้านใกล้วัดประมาณ ๑ ชั่วโมงครึ่ง เพื่อเตรียมการสำหรับวันรุ่งขึ้น
- วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน เดินทางไปรับบิณฑบาตจากญาติโยม ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพฯ

กิจวัตรประจำวันในระหว่างอุปสมบทนี้ค่อนข้างหนักมาก เพราะต้องตื่นนอนตั้งแต่ ๕.๐๐ น. ทุกวัน เพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น และมีกิจกรรมตลอดวัน จนกว่าจะสิ้นสุดคือไม่น้อยกว่า ๒๑.๐๐ น. ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการเดินจงกรมการนั่งบำเพ็ญสมาธิ และปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ครั้งละไม่น้อยกว่า ๒ ชั่วโมง

ทางวัดอัมพวันได้กรุณาเอาใจใส่ดูแลและคณะพระภิกษุและสามเณรของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นด้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานที่พัก ตลอดจนการให้วิชาการและการปฏิบัติธรรม โดยทางวัดจัดคณะพระวิทยากรและพระพี่เลี้ยงดูแลรับผิดชอบโดยเฉพาะ

ตลอดระยะเวลาการอุปสมบทและบรรพชาจำนวน ๑๗ วัน และระยะการเตรียมตัวในวัดก่อน ๗ วัน รวม ๒๔ วัน ทำให้คณะพระภิกษุสามเณรของมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความรู้และความเข้าใจในพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้องและลึกซึ้งขึ้นอีกอย่างมากจากการฝึกสมาธิ และวิปัสสนากรรมฐาน พระและสามเณรบางรูปบอกว่าไม่เคยรู้มาก่อนว่าการทำสมาธิและเจริญวิปัสสนากรรมฐานจะให้ความรู้สึกเป็นสุขดังที่ได้รับ เพราะความรู้สึกดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติอย่างจริงจังแน่วแน่เท่านั้น ฉะนั้นความรู้สึกที่ดีเช่นนี้จะเกิดได้เฉพาะบางรูป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของแต่ละคนที่ได้สร้างสมมาก่อนแล้วด้วย ประกอบกับคุณวุฒิและวัยวุฒิของผู้อุปสมบทและบรรพชาแตกต่างกันค่อนข้างมากกล่าวคือ ๑๕-๕๖ ปี ฉะนั้นความคิดความอ่าน จริยวัตรการปฏิบัติและกุศลผลบุญที่ได้รับจึงแตกต่างกันออกไปมากบ้างน้อยบ้างตามการปฏิบัติของแต่ละรูป

ในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันหลัง “วันเฉลิมพระชนมพรรษา” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๒ วัน ได้มีพิธีลาสิกขาบทของคณะภิกษุและสามเณร โดยพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจัญญ) เป็นประธานสงฆ์ ทันทิที่ฟ้ากาสาวพัสตร์หลุดออกจากบ่าแล้วกลับมานุ่งชุดขาวเช่นเดิม หลายคนรู้สึกใจหายที่จำเป็นต้องสละเพศสมณะ เพื่อเป็นฆราวาสตามเดิม เพราะต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือศึกษาต่อตามวิถีทางของแต่ละคนต่อไป

ขอกุศลผลบุญที่คณะพระภิกษุและสามเณรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน ๕๕ รูป ซึ่งได้
บำเพ็ญแล้วตลอดเวลา ๑๗ วัน จงปกป้องคุ้มครองพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์จงมีพระชนมายุยิ่งยืนนาน

ขอส่วนบุญนี้จงบังเกิดแก่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทุกท่าน ซึ่งได้จัดโครงการอุปสมบทครั้งนี้ขึ้น

ขอส่วนบุญนี้จงบังเกิดแก่บิดา มารดา ญาติ ครู อาจารย์ และประชาชนผู้สนใจในธรรมะโดยทั่วกัน

โครงการอุปสมบทหมู่และปฏิบัติธรรม

ถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้า

ของตำรวจตระเวนชายแดน

พ.ต.อ.สุทนต์ วันเพ็ญ*

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๘ เป็นวันที่เราชาวไทยทั้งชาติเข้าสู่สวดอย่างสูงสุด เพราะเป็นวันที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี หรือ สมเด็จพระเจ้าของปวงชนชาวไทยได้เสด็จสวรรคต โดยเฉพาะตำรวจตระเวนชายแดน พวกเรารู้ว่าเราได้สูญเสียสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดไป เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีโปรดที่จะเสด็จพระราชดำเนินทรงเยี่ยมและให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือราษฎรไทยที่อยู่ในท้องถิ่นห่างไกลความเจริญและทุรกันดารเป็นอย่างยิ่ง ตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบในพื้นที่ชายแดนที่ห่างไกลความเจริญ ได้มีโอกาสถวายความปลอดภัยและปฏิบัติหน้าที่ในโครงการต่างๆของพระองค์ต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน พระมหากรุณาธิคุณและพระเมตตาคุณของพระองค์ท่านที่ทรงมีต่อตำรวจตระเวนชายแดนและครอบครัวนั้นยิ่งใหญ่มาจนสุดที่จะพรรณนาครั้งเมื่อพระองค์ท่านเสด็จสวรรคต และมีกำหนดพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ ในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๘ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนจึงได้จัดทำโครงการอุปสมบทข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

การอุปสมบทหมู่ข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนและอดีตข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลและแสดงความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี รวมทั้งเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนา รักษาวัฒนธรรม ประเพณีของไทย สำหรับในส่วนกลางซึ่งเป็นที่ตั้งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน มีข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนและอดีตตำรวจตระเวนชายแดน รวม ๑๐๖ นาย อุปสมบท ณ วัดเวตวันธรรมมาวาส (เชิงหวาย) เขตบางซื่อ ในระหว่างวันที่ ๗-๑๓ มีนาคม ๒๕๖๘ โดยมี พลตำรวจโท โกวิท วัฒนนะ ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เป็นผู้นำอุปสมบท สำหรับในส่วนภูมิภาค มีหน่วยตำรวจตระเวนชายแดนระดับกองบังคับการและระดับกองกำกับการรวม ๓๐ หน่วย จัดพิธีอุปสมบทข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนในสังกัด และอดีตตำรวจตระเวนชายแดน อีก ๓,๓๖๑ นาย รวมทั้งสิ้น ๓,๔๖๗ รูป

ในส่วนของการกำกับดูแลการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๑๑ จังหวัดพิษณุโลก เราก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีส่วนร่วมในโครงการอุปสมบทหมู่ของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน แต่เห็นว่าหากเพิ่มการปฏิบัติธรรมด้วย น่าจะได้กุศลมากกว่าอุปสมบทธรรมดาและก่อประโยชน์แก่ตัวผู้อุปสมบทเองด้วย เหตุที่ได้คิดเช่นนี้ เนื่องจากตัวผมเองมีความสนใจด้านการปฏิบัติธรรมมา ๑๐ ปีเศษแล้ว จึงได้เดินทางมาวัดอัมพวัน เพื่อขอทราบระเบียบของวัดในการขอมาอบรมการปฏิบัติ เหตุที่เจาะจงมาที่วัดอัมพวันก็ด้วยความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณพระราชสุทธินามมงคลเป็นอย่างสูง เพราะได้ทราบชื่อเสียงของท่านในการสอนกรรมฐานจากหนังสือธรรมปฏิบัติต่างๆ โดยเฉพาะหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ ผมมีครบทั้ง ๕ เล่ม

เมื่อมาถึงวัดได้เข้ามัสการหลวงพ่อบอกนำพระภิกษุตำรวจตระเวนชายแดนที่จะอุปสมบทถวายเป็นพระราชกุศลแต่สมเด็จพระเจ้า มาอบรมปฏิบัติธรรมกำหนด ๗ วัน จำนวน ๑๐๐ รูปเศษ หลวงพ่อได้เมตตาอนุญาตทันที ให้นัดวันกับเจ้าที่ฝ่ายฝึกอบรมโดยดูจากตารางการอบรม ช่วงที่ผมมาติดต่อนั้น ๒๕๓๘ เดือนกันยายน ๒๕๓๘ มีวันว่างในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จึงได้นัดวันเป็นวันที่ ๖-๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ต่อมาภายหลังทางกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้สั่งการเพิ่มเติมไปใหม่ให้อุปสมบทก่อนวันพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ อย่างน้อย ๒ วัน นั่นหมายความว่า ผมต้องเปลี่ยนแปลงวันเข้าฝึกปฏิบัติธรรมด้วย ผมกังวลใจมาก เกรงว่าทางวัดจะไม่มีช่วงว่างให้ ผมจึงรีบบอกหลวงพ่อบอกหลายครั้งและมาวัดเพื่อขอเลื่อนกำหนดการฝึกปฏิบัติต่อหลวงพ่อบอกโดยตรง ซึ่งก็ได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อบอกอีกโดยเลื่อนกำหนดเป็นวันที่ ๘-๑๕ มีนาคม ๒๕๓๘ ผมพยายามประชาสัมพันธ์เชิญชวนข้าราชการตำรวจตระเวนชายแดนในบังคับบัญชา เพื่อต้องการให้ผู้ที่บวชนั้น บวชด้วยศรัทธาจริงๆ ต้องถวายเป็นพระราชกุศลแต่สมเด็จพระเจ้าและต้องการฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ในที่สุดก็ได้ผู้สมัครใจอุปสมบท จำนวน ๑๖๐ นาย ยศร.ต.ต. - พ.ต.อ. จำนวน ๗ นาย พลตำรวจ - นายดาบตำรวจ จำนวน ๑๖๓ นาย อจิต ตชด. จำนวน ๓ นาย บุตร - หลาน ตชด. จำนวน ๓ นาย รวม ๑๖๖ นาย

เราเข้าวัดจุฬามณี เพื่อเตรียมการวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๓๘ โดยมีศูนย์กัลยาณมิตร จังหวัดพิษณุโลก นำโดยอาจารย์ลาวัลย์ สุขสงค์ ประธานศูนย์ฯ กับคณะช่วยเหลือในเรื่องอุปกรรมต่างๆ การตกแต่งสถานที่พิธีการ หลวงพ่ออัญญาองค์ เจ้าอาวาสวัดจตุตถสถาน ต.วังนกแอ่น อ.วังทอง จ.พิษณุโลก พร้อมคณะจากวัดธรรมกาย กรุณาอบรมเตรียมการก่อนอุปสมบท ทำให้พวกเราที่มีความมั่นใจมากขึ้น ท่านพระครูพิทักษ์จุฬามณี เจ้าอาวาสวัดจุฬามณี ได้เป็นผู้จัดการเกี่ยวกับพิธีอุปสมบททั้งหมด ในโครงการอุปสมบทหมู่ครั้งนี้ มีตำรวจภูธร ภาค ๖ ร่วมอุปสมบทด้วย ๒๗ นาย นำโดย พ.ต.ท.วรนิติ พงษ์สีชมพู

พวกเราอุปสมบทกันเสร็จในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๕ เดินทางมาวัดอัมพวันในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๓๕ เวลา ๐๗.๐๐ น. โดยได้รับความกรุณาจากท่านผู้บัญชาการกองบัญชาการช่วยรบที่ ๓ กองทัพภาคที่ ๓ สนับสนุนรถบัส ๔ คัน ดำรวจทางหลวงกรุณานำทางให้ พวกเราพระบวชใหม่ทั้งหมด ๑๘๗ รูป (เณร ๒ รูป) เดินทางถึงวัดอัมพวันก่อนสิบนาฬิกา

ที่วัดอัมพวัน พวกเรามีความอบอุ่นและประทับใจในโอกาสแรกที่เรามาถึงท่านพระครูภาวนานุกูล รอพวกเราอยู่แล้วนำเข้าไปพักซึ่งมีเสื้อและหมอนพร้อม พวกเราพักที่อาคารโรงเรียนปริยัติธรรม ถึงเวลาพลพระพี่เลี้ยงและท่านพระครูได้นำพวกเราไปนั่งเพลที่โรงอาหารของวัน ๑๓.๐๐ น. ท่านพระครูภาวนานุกูลได้นำพวกเราเข้ารับทราบกฎระเบียบของวัด และข้อห้ามต่างๆ สำหรับผู้ที่มาเรียนวิปัสสนากรรมฐาน เช่น ไม่ต้องมัวไปกราบไหว้รูปเคารพ ไม่จดข้อความต่างๆ ไม่พูดคุยเกินจำเป็น เป็นต้น เรายังขี้นอบรมในศาลาสุธรรมภาวนาไม่ได้ เพราะวันที่เราไปถึงวัดนั้นเป็นวันที่ ๙ มีนาคม ซึ่งหลวงพ่อดีสวัสดิ์ธรรมจักรฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทุกวันที่ ๙ ของเดือน ทราบว่าหลวงพ่อดีสวัสดิ์ที่ศาลาสุธรรมภาวนามาปีเศษแล้ว พวกเราจึงต้องให้หอบประชุมภาวนาการศรัทธา

คืนวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๓๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา พวกเราได้ขึ้นกรรมฐานฝากตัวเป็นศิษย์ หลวงพ่อดีสวัสดิ์ธรรมจักรฯ หลวงพ่อดีสวัสดิ์ธรรมจักรฯ หลังจากนั้นพวกเราก็ได้เรียนกรรมฐานกันอย่างเข้มข้น โดยหลวงพ่อดีสวัสดิ์ธรรมจักรฯ เป็นอาจารย์ผู้สอน หลวงพ่อดีสวัสดิ์ธรรมจักรฯ และพระพี่เลี้ยง เป็นผู้ช่วยตามเวลาจะต้องตื่นนอน ๐๓.๓๐ น. ทำธุระส่วนตัว เข้าห้องเรียน ๐๔.๐๐ น. ทำวัตรเช้า ฝึกกรรมฐาน ๐๗.๐๐ น. นั่งภัตตาหารเช้า ๐๘.๐๐ น. เข้าห้องเรียน ๑๑.๐๐ น. นั่งเพลพักผ่อน (ห้ามนอน) ๑๓.๐๐ น. เข้าห้องเรียน ๑๕.๐๐ น. นั่งน้ำปานะ พักผ่อน ๑๗.๐๐ น. เข้าห้องเรียน ๒๐.๐๐ น. นั่งน้ำปานะ ๒๑.๐๐ น. จำวัด

อาจารย์ท่านพระครูภาวนานุกูลได้ทุ่มเทพร่ำสอนและแนะนำพวกเราด้วยความเมตตา พวกเราส่วนใหญ่ก็ตั้งใจในการฝึกปฏิบัติ แต่ก็เป็นธรรมดาที่คนหมู่มากย่อมมีผู้ที่นอกกลุ่มออกทางอยู่บ้าง เท่าที่วิเคราะห์ดูน่าจะ เป็นเพราะมีความอดทนไม่พอ และศรัทธาไม่เต็มร้อย เนื่องมาจากพักผ่อนน้อย แม้ว่าคติกกรรมฐานที่ว นอนน้อย กินน้อย ทำความเพียรมาก ก็ตาม แต่ความไม่เคยชินทำให้ง่วงนอน เวลาตื่นนอนตามระเบียบ ให้ตื่น ๐๓.๓๐ น. ก็จริง แต่จริงๆแล้วพวกเรตื่นกันแต่ ๐๒.๓๐ น. เหตุผลเพราะตื่นตื่น, ห้องน้ำไม่พอกัน เพราะพระเกือบ ๒๐๐ รูป (๑๕๗) และที่แน่ๆคือ ยังห่มจีวรไม่เป็น ต้องพึ่งพากัน จึงจำเป็นต้องตื่นนอนก่อนเวลามากๆไว้ก่อน ช่วงเช้าหลังทำวัตรก็เดินจงกรมความง่วงนอนเดินสิริระจะชนเสาศาลา ต้องล้างหน้าบ่อยๆแต่สำหรับผู้ที่ตั้งใจน้อย ศรัทธาไม่พอและขาดความอดทนก็จะพากันเป็นโรคบิด คือบิดพริ้ว

บดเป็นอน หาวีธีหลักเลียงต่างๆ นานา ก็มีอยู่บ้างเป็นธรรมดา หลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคลได้เมตตา เทศนาสอนและให้กำลังใจแก่พวกเราทุกคน พวกเรามีความซาบซึ้งในรสพระธรรมของท่านและมีความ มั่นใจในกาปฏิบัติและเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในหัวใจว่าพวกเรามาคถูกที่ถูกทางแล้ว ที่ผมมีความซาบซึ้งเป็น พิเศษที่มีบทแผ่ส่วนกุศลถวายสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โดยเฉพาะ ทางวัดเขียนเบอร์ด็โครงการอุปสมบทหมู่ เพื่อถวาย เป็นพระราชกุศลฯ ใว้อย่างสวยงามและได้จัดหาเจ้าภาพถวายภัตตาหารและน้ำ ปานะไว้พร้อมมูล

ในนามของพระภิกษุตำรวจตระเวนชายแดน ขอขอบพระคุณท่านเจ้าภาพทั้งหลายไว้ ณ โอกาสนี้ ซึ่งมีคุณงามแะครอบครัวและเพื่อนๆ, คุณแม่เน้ย บุญภักดี คุณสุพล ภักดีไพบูลย์ และคุณวิเชียร แซ่เฮง ผู้ช่วย ศจ. ครใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ และคณะ พลตรี นพ.ประชุม คุณรัตนา ทาสุนทร์, คุณพยุศรี เจียร พฤตวิเวศน์ ร้านทองดีเฮงเตาปูน คุณปริญญา คุณเนาวรัตน์ ลีอิสระนุกูลและครอบครัว, คุณณัฐศิริ เครือ เทศ-ค.ญ.ชายากะ โอบะ – น.ส.พรพรพรรณ เครือเทศ

จากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมิได้ผลเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่มีความตั้งใจว่ากลับไปแล้วจะ ปฏิบัติต่อไปอย่างสม่ำเสมอ เสียคายที่ตำรวจตระเวนชายแดน ๖ อุปสมบทด้วยกัน ๒๗ รูป แต่มาปฏิบัติด้วยกัน เพียง ๑๒ รูป เท่านั้น ตัวผมเองนั้น อาจารย์คือ ท่านพระครูภาวนานุกูลแต่งตั้งให้เป็นประธานรุ่นแล้วด้วย ความรับผิดชอบในการเป็นหัวหน้าพระทั้งหมด ก็มีความกังวลห่วงใยในการปฏิบัติตนของภิกษุใหม่เกรงจะ ผิดระเบียบของวัดและเรื่องไม่ดีต่างๆ จึงทำให้การปฏิบัติไม่ดีเท่าที่ควรที่ที่ตั้งใจไว้หน้าเป็นเวลานาน พอสมควร และอีกประการหนึ่งผมเป็นฝัคัณฑุสตรกำลังอักษะอยู่สองหัว เลือดและน้ำ หานองเป็อนสบงทุก วัน นั่งไม่สะดวกนักก็เสียคายว่า จะครบเจ็ดวันแล้วยังไม่ได้อะไรเลย แต่ก็ปลอบใจตนว่าเรามีความตั้งใจ และได้วิธีไป โดยเฉพาะเรามีครูกรรมฐานแล้ว ค่อยไปฝึกต่อหาความชำนาญเอาต่อไป ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ซึ่งเป็นวันที่หกช่วงก่อนเพลจึงได้ขอบารมีหลวงพ่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัดคอยฐานอังกุศลที่ได้ เพื่อนร่วมงานเกือบ ๒๐๐ คน มาอุปสมบทและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ถวายสมเด็จย่า ขอให้ได้พบรส ของสมาธิธรรมบ้างเถิด แล้วจึงพยายามตัวกังวลทั้งหลายตั้งใจเจริญกรรมและนั่งกรรมฐานด้วยความสำรวม จิตให้เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดาไม่ตั้งใจจนเกินไป พอนั่งสงบสักครูู้สึกว่า ขนลุก ตาหนักตัวตึงแน่น กับพื้น รู้สึกว่าตัวเองกลวงว่างและสบาย หูได้ยินท่านอาจารย์พูดชัดเจนแต่จิตสงบ สะสบาย มีแมลงวัน มาไต่ศีรษะ เข้าหู เข้าจมูก แต่ก็ไม่ได้โล้มนปล่อยจนมันเบื่อไปเอง เวลาประมาณ ๕๐ นาที ได้ยินเสียง ท่านอาจารย์ให้ถอนสมาธิและแผ่เมตตา แต่หากผู้ใดจะนั่งต่อก็ไม่ห้าม จึงได้นั่งต่อไปอีกประมาณ ๓๐

นาที คิดขึ้นมาว่าอีกสามวันก็จะต้องลาสิกขาแล้วนะ ตามันไหลออกมาทันที ไหลผ่านแก้มไปหยดที่คาง
อย่างรวดเร็ว ยังคิดว่า เป็นพระไม่ได้มีความสุขใดๆเลย เหตุใดเราจึงเสียดายเพศสมณะถึงนี้ น้ำตาไหล

พวกเรามีความภาคภูมิใจและมีความอบอุ่นที่ได้มาเรียนวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันแห่งนี้ ได้
ปฏิบัติธรรมเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สมความตั้งใจ ที่แน่วแน่ที่
ได้แก่ตัวพวกเรา เราเองได้มีความเข้าใจในการอุปสมบทเป็นพระภิกษุมิวัตรปฏิบัติอย่างไรบ้าง ในขณะที่
พวกเราอยู่ที่วัดอัมพวันได้รับการต้อนรับ การดูแลอย่างดีเยี่ยมท่านอาจารย์พระครูภาวนานุกูลต้อนรับเมื่อ
แรกถึงและสอนการปฏิบัติและสั่งเมื่อพวกเราถึงกำหนดเดินทางกลับ ขอขอบพระคุณแม่ใหญ่ (แม่สุ่ม) ได้
ถวายน้ำปานะส่งทาง แม่ครัวทุกท่านมีน้ำใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส อหิชาสัยไม่ตรีดีเยี่ยม ขอขอบพระคุณ
ผู้บังคับบัญชาหน่วยทหารกรมรบพิเศษจากลพบุรี ที่สุณาจัดทหารมาช่วยดูแลบริการเวลาน้อยอย่างบริบูรณ์
โดยเฉพาะหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล แม้ท่านจะมีเวลาพักผ่อนน้อย มีภาระมากเพียงใด หลวงพ่อก็
ยังเมตตาเทศนาสั่งสอนให้ความรู้ ให้กำลังใจแก่พวกเราได้ขาด ในวันปิดการอบรมได้เมตตาอยู่กับพวก
เราเกือบเที่ยงคืนทีเดียว ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายและคุณความดีของหลวงปู่พระราชสุทธิญาณ
มงคล) ได้บันดาลให้หลวงพ่อมิพละนามั้ยที่แข็งแรงสมบูรณ์ตลอดไป

ด้วยความเคารพและความศรัทธาที่มีต่อหลวงพ่อ

จาก คณะภิกษุตำรวจตระเวนชายแดนและตำรวจภูธรภาค ๖

หลวงพ่อสรางโรงเรียน

สำเรียง ทองลา*

นับตั้งแต่พระราชสุทธินุญตามงคลได้สละเพศฆราวาสเข้าสู่ร่มพระกาสาพัสดร์ เมื่อ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นมานั้น ท่านได้ศึกษาพระธรรมวินัยตามรอยพระบาทแห่งองค์พระศาสดา จนสูงเปี่ยมด้วยวัตรปฏิบัติ และเปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรม

ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี มีสมณศักดิ์ที่ “พรครูภานาวิสุทธิ” ท่านได้ริเริ่มนำแนวทางแห่งการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมาเป็นเครื่องมืออบรมขัดเกลาและพัฒนาจิตใจให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ประชาชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และข้าราชการทั่วประเทศ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมมีศีล สมาธิ ปัญญา มีกาย วาจา ใจ ที่บริสุทธิ์ รู้จักตนเอง รู้จักปกครองตนเอง เว้นจากการเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน เห็นกฎแห่งกรรม เกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ ฯลฯ

เมื่อผู้ที่ผ่านการอบรมได้นำหลักธรรมไปประพฤติปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวัน ต่อมาก็ได้พบกับความสบายใจความสุข ความสำเร็จกันถ้วนหน้า จึงนำประสบการณ์การปฏิบัติธรรมไปบอกกล่าวแก่ญาติสนิท มิตรสหายและคนที่รู้จักกันต่อไป จากการบอกเล่าปากต่อปากทำให้จำนวนผู้เข้ารับการอบรมเพื่อปฏิบัติธรรมเพิ่มจำนวนสูงขึ้นทุกปี จากจำนวนพันในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ กลายเป็นจำนวนหมื่นในปีต่อมาจวบจนปัจจุบัน พ.ศ.๒๕๓๕ ยอดผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรมมีจำนวนสูงถึงกว่าสองแสนคน(พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๓๕)

ผู้เข้ารับการอบรมฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จะต้องนอนพักค้างคืนที่วัดทุกคน เมื่อปริมาณผู้เข้ารับการอบรมเพิ่มมากขึ้น จำนวนที่พักริมไม่เพียงพอ ทางวัดได้ก่อสร้างที่พักเพิ่มเติม แต่ก็ยังไม่อาจรับจำนวนผู้เข้ารับการอบรมที่เพิ่มมากขึ้นได้ ทางวัดจึงได้ใช้อาคารเรียนบางส่วนของโรงเรียนวัดอัมพวันเป็นที่พักของผู้เข้ารับการอบรม แต่ในช่วงเวลาไม่นานนัก ที่พักริมสำหรับผู้เข้ารับการอบรมเริ่มไม่เพียงพออีกซึ่งพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญตามงคลจึงได้ดำริที่จะใช้สถานที่บริเวณอาคารเรียนของโรงเรียนวัดอัมพวันทั้งหมดเป็นที่พักริมสำหรับผู้เข้ารับการอบรมฝึกปฏิบัติธรรม โดยจะทำการรื้อถอนอาคารเรียนหลังแรกออกแล้วสร้างอาคารที่พักแทน

สำหรับอาคารเรียน โรงเรียนวัดอัมพวันนั้น พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลมิดำริให้ย้ายไปก่อนสร้าง ณ สถานที่แห่งใหม่ คือ บริเวณวัดสมิท (วัดร้าง) ห่างจากวัดอัมพวันไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๓๐๐ เมตร มีเนื้อที่ประมาณ ๖ ไร่ ซึ่งพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลจะสร้าง อาคารเรียน ๓ ชั้น ขนาด ๑๒ ห้องเรียน (แบบ สปข.๒/๒๘) มูลค่า ๔,๓๐๐,๐๐๐ บาท และเครื่อง
สาธารณูปโภคครบถ้วนบริจาคให้แก่สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพรหมบุรีทดแทนอาคารเดิม ซึ่งจะใช้เวลาก่อสร้างประมาณ ๑๐ เดือน นอกจากนี้พระเดชพระคุณท่านยังมีดำริที่จะจัดสร้างอาคารบ้านพักครู ส้วม เรือนเพราะชำ และอื่นๆ ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ด้วย

อีกไม่นานนักเราก็จะได้อาคารเรียนที่สง่างามไว้เป็นสมบัติของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพรหมบุรี และเป็นสถานที่อบรมสั่งสอนกุลบุตรกุลธิดาของชาวพรหมบุรี ให้เป็นเยาวชนที่ดีต่อไปในภายภาคหน้า

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพรหมบุรี และพี่น้องชาววัดอัมพวันต้องกราบขอบพระคุณและสำนึกในความเมตตาอันหาที่เปรียบมิได้ของพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ไว้ตลอดไป ขออำนาจบารมีของพระสยามเทวาธิราชและสิ่งศักดิ์ในสากลโลก จงคุ้มครองพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคลให้มีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนนานเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พุทธศาสนิกชน โดยทั่วหน้ากันตลอดไป

บุคลากรฝ่ายวิปัสสนาธุระ

วัดอัมพวัน เป็นวัดที่มีงานสอนและเผยแผ่ธรรมะเป็นหัวใจสำคัญ โดยเฉพาะการอบรมปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ นั้นเป็นงานหลักของวัด บุคลากรทางด้านพระภิกษุที่เป็นกำลังสำคัญคอยช่วยเหลือหลวงปู่ในการเผยแผ่ธรรมะสายนี้ คือพระครูสังฆรักษ์ชูชัย อริโย ซึ่งท่านเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี และในปีนี้เป็นพิเศษอย่างยิ่ง เพราะท่านได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่“พระครูภาวนานุกูล” เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘ ณ หอประชุมพุทธมณฑล อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม โดยสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นประธานในพิธีประทานสัญญาบัตรพัดยศ

ประวัติและผลงานของท่านมีดังต่อไปนี้

ชื่อ

พระครูภาวนานุกูล ชูชัย ฉายา อริโย อายุ ๖๕ พรรษา ๓๖ วุฒิ นักธรรมเอก วัดอัมพวัน ตำบลบ้านแปง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ

สถานะเดิม

ชื่อ ชูชัย นามสกุล อริยพุกฤษ์ เกิดวันที่ ๓ ๑^๕ ๑๒ ค่ำ ปีมะแม วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ บิดา นายเส็ง มารดา นางโล่ หมู่ที่ ๑ เลขที่ ๓๖ ตำบลพะเนียง อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บรรพชา

วันที่ ๓ ๑^๑ ๖ ค่ำ ปีมะแม วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ วัดหลวงปู่เชียว ตำบลพะเนียง อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

อุปสมบท

วันที่ ๗ ๑^๕ ๖ ค่ำ ปีมะแม วันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ วัดอภัยทายาราม (มะกอก) ตำบลคูสิต เขตคูสิต กรุงเทพฯ นามพระอุปัชฌาย์ พระพุทธวิงศาจารย์ (วัดเบญจมบพิตรคูสิตวนาราม ตำบลคูสิต เขตคูสิต กรุงเทพฯ)

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๔๘๘ สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดหลวงพ่อบึง อำเภอบ้านแพรกจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๔๙๙ สอบได้นักธรรมเอก สำนักเรียนวัดหนองนาง อำเภอบึง จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๐๕ การศึกษาพิเศษสอบได้ชั้นอนุพุทธมิกะเอก สำนักอภิธรรมมหาวิทยาลัย วัด
ระฆังโมฬิตาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๑๑ การศึกษาพิเศษได้เข้ารับการอบรมและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นพระวิปัสสนา
จารย์ สำนักวิปัสสนากรรมฐานใหญ่ คณะ ๕ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ

ความชำนาญพิเศษ เน้นแนวการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเบื้องต้น

งานปกครอง

พ.ศ. ๒๕๒๖ เป็นรองเจ้าอาวาส วัดหลวงพ่อบึง อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดอัมพวัน อำเภพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

งานการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกนักธรรม ณ วัดอภัยทายาราม(มะกอก) เขตดุสิต
กรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นกรรมการสอบธรรมสนามหลวง ประจำอำเภอบ้านแพรก จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นกรรมการการศึกษาวัดอภัยทายาราม (มะกอก) เขตดุสิต กรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกนักธรรม ณ วัดหลวงพ่อบึง อำเภอบ้านแพรก
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกนักธรรม วัดอัมพวัน อำเภอรอบบึง จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นกรรมการสอบธรรมสนามหลวงประจำอำเภอรอบบึง จังหวัดสิงห์บุรี
งานเผยแผ่

พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้เป็นพระวิทยากรสอนพระอภิธรรม ณ อภิธรรมมหาวิทยาลัย วัดระฆังโฆสิตาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๒๘ ได้เป็นพระวิทยากรสอนวิชาศีลธรรมตอบปัญหาข้อข้องใจและอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานให้พระภิกษุ-สามเณร อุบาสก อุบาสิกา นิสิต นักศึกษา นักเรียน ครูอาจารย์ ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน๓,๕๐๐ คน เป็นเวลา ๓-๕-๗ วัน ณ วัดอัมพวัน และสถานที่ต่างๆ

พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๕ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่พระภิกษุสามเณร ภาคฤดูร้อน ของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ร่วมกับพระราชสุทธินิพนธ์มงคล วัดอัมพวัน อำเภอรอบบึง จังหวัดสิงห์บุรี รุ่นๆละ เดือน จำนวน ๓๘๖ รูป ณ วัดอัมพวัน

พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๕ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่พระภิกษุสามเณร โครงการสู่ร่มกาสาวพัสตร์ของพระราชสุทธินิพนธ์มงคล วัดอัมพวัน อำเภอรอบบึง จังหวัดสิงห์บุรี รุ่นๆละ ๗ วัน จำนวน ๑,๓๕๕ รูป ณ วัดอัมพวัน

พ.ศ. ๒๕๓๑-๒๕๓๗ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่นักงานบริษัทห้างขายยาอังกฤษ (ตรางู) จำกัด ๗ รุ่นๆ ๔ วัน จำนวน ๔๘๖ คน ณ ธรรมสถานว่องวานิช อำเภอมือง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่พระสังฆาธิการโครงการเสริมความรู้พระสังฆาธิการ โครงการ เสริมความรู้พระสังฆาธิการ ๓ จังหวัด จังหวัด ๓ วัน จำนวน ๕๐๗ รูป ณ จังหวัดสุทรินทร์ จังหวัด จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๘ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่ข้าราชการกรมปลัดัวเขตพญาไท กรุงเทพฯ ๘ รุ่นๆละ ๗ วัน จำนวน ๖๑๗ คน ณ วัดอัมพวัน

พ.ศ. ๒๕๓๓-๒๕๓๘ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่คณะครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ทั้ง ๔ หน ๔ รุ่นๆละ ๗ วัน จำนวน ๕๒๑ รูป ณ วัดอัมพวัน

พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๘ ได้เป็นพระวิทยากรอบรมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่พระนิสิตชั้นปีที่๑ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ๔ รุ่นๆละ ๘ วัน จำนวน ๑,๘๒๘ รูป ณ วัดอัมพวัน

งานสาธารณูปการ

พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๓๘ เป็นผู้อำนวยความสะดวกจัดหาทุนทรัพย์เพื่อบูรณปฏิสังขรณ์และก่อสร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนาและสาธารณกุศลอื่น จำนวน ๘๑๕,๓๑๑ บาท (แปดแสนหนึ่งหมื่นเก้าพันสามร้อยสิบเอ็ดบาท)

พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๓๘ ได้บริจาคทุนทรัพย์ เพื่อบูรณปฏิสังขรณ์ก่อสร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนา และมูลนิธิต่างๆ จำนวน ๑๔๔,๑๗๐ บาท (หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบบาท)

งานพิเศษ

พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้เข้ารับการอบรมเป็นพระวิทยากรศีลธรรมของศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย ในสังฆราชูปถัมภ์ ร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน ๖๐ รูป เป็นเวลา ๗ วัน ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรีจังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้เข้ารับการอบรมตามโครงการประชุมถวายเป็นความรู้แก่พระสังฆาธิการ เพื่อการบริหารการปกครองและพัฒนา หนกลางและหนตะวันออกบางส่วน มี ๒๖ จังหวัด จำนวน ๑๕๐ รูป เป็นเวลา ๑๐ วัน ณ หอประชุมพุทธ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการดำเนินการประกวดการสวดมนต์หมู่ทำนองสรภัญญะของนักเรียนนักศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี

สมณศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น“พระปลัดชูชัย อริโย” ฐานานุกรม พระครูไพโรจน์คณาภิรักษ์ เจ้าคณะอำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรองเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อเจิว อำเภอบ้านแพรก จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น พระกรรมวาจาจารย์ วัดหลวงพ่อเจิว อำเภอบ้านแพรก
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้รับแต่งตั้งให้เป็น “พระครูสังฆรักษ์ชูชัย อริโย” ฐานานุกรม พระธรรมธีระราช
มหามณี เจ้าคณะภาค ๘ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ

พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้รับแต่งตั้งให้เป็น ผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี
จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ที่ “พระครูภาวนานุกูล”

รางวัลการดูแลรักษา

สิ่งแวดล้อมในวัดดีเด่น

พระนรินทร์ สุภาภาโร

จังหวัดสิงห์บุรี เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีวัดอยู่มาก ทั้งที่เป็นวัดร้าง วัดสร้างใหม่ และวัดเก่าแก่ที่มีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม วัดบางวัดได้รับการดูแลรักษาและปรับสภาพสิ่งแวดล้อมภายในวัดเป็นอย่างดี แต่บางวัดยังไม่ได้รับการดูแลรักษาหรือปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในวัดแต่อย่างใด ทั้งที่เป็นวัดที่มีโบราณสถาน โบราณวัตถุที่มีคุณค่า และสำคัญยิ่งทางด้านศิลปกรรม เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น **ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดสิงห์บุรี โรงเรียนสิงห์บุรี** เห็นว่าวัดเป็นแหล่งสำคัญ เป็นศูนย์รวมการปฏิบัติกิจกรรมของชุมชน สมควรส่งเสริมให้ช่วยกันดูแลรักษา และจัดให้มีการประกวดเพื่อชมรางวัลเชิดชูเกียรติให้กับวัด และเจ้าอาวาสที่ดูแลรักษาวัด โบราณสถาน โบราณวัตถุและสิ่งแวดล้อมภายในวัดดีเด่นขึ้น ด้วยหวังว่า วัดต่างๆ จะได้รับการกระตุ้น ส่งเสริมให้ช่วยกันดูแลรักษา และประชาชนตระหนักในคุณค่า มีจิตใจสำนึกที่จะช่วยกันบำรุงรักษาวัดซึ่งเป็นองค์กรท้องถิ่นที่สำคัญต่อไป

ดังนั้น ทางศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดสิงห์บุรี โรงเรียนสิงห์บุรี ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว ปรากฏผลการประกวดดังนี้

๑. วัดที่ชนะเลิศการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมภายในวัดดีเด่น ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ ได้แก่ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
๒. วัดที่ชนะเลิศการดูแลรักษาโบราณสถานโบราณวัตถุภายในวัดดีเด่น ปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ ได้แก่ วัดพระปรารักษ์ อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

ในส่วนของวัดอัมพวันนี้ **พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล** ได้มอบให้พระครู **ปัญญาประสิทธิ์คุณรองเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน** ไปรับโล่เกียรติยศ ยาม ดาลปัตรเมื่อวันครู วัน **๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘**

หลวงพ่อดีชีวิติโก เถลิงพระเกียรติ

พระนรินทร์ สุภาภาโร

ในวโรกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเถลิงถวัลราชสมบัติครบ ๕๐ ปี เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ผ่านมานับเป็นมหามงคลสมัยอันพิเศษยิ่งสำหรับพสกนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่า

กรมปศุสัตว์ได้จัดทำโครงการไถ่ชีวิตโคกระบือพันธุ์ดีซึ่งเป็นโครงการใหญ่ จัดดำเนินการทั่วประเทศ โดยมีเป้าหมายที่จะจัดหาโคกระบือ จำนวน ๑๐,๐๐๐ ตัว เพื่อน้อมเกล้าฯน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศล และนำเข้าโครงการธนาคารโคกระบือ ที่พระองค์ได้มีพระราชดำริให้จัดตั้งขึ้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรผู้ยากจนทั่วประเทศ ได้มีโอกาสเป็นเจ้าของโคกระบือ สำหรับใช้แรงงานและขยายพันธุ์

กรมปศุสัตว์ได้มอบนโยบายให้สำนักงานปศุสัตว์เขต ๑ ร่วมกับสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดต่างๆ ในเขต ๑ ซึ่งได้ร่วมกับทางปศุสัตว์จังหวัดสิงห์บุรีได้ดำเนินการจัดหา รับผิดชอบโดยตั้งเป้าหมายไว้ประมาณ ๑๐๐ ตัว และได้ดำเนินการขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำพระราชสุทธานุภาพมณฑลเพื่อประชาสัมพันธ์ในโครงการนี้

จากแรงศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ ทำให้คณะศิษยานุศิษย์ได้บริจาคเงินสมทบร่วมกับหลวงพ่อดำเพื่อซื้อโคพันธุ์ดี เฉพาะที่วัดอัมพวันถึง ๖๘๘ ตัว และรวมกับยอดของทางจังหวัดสิงห์บุรีอีก ๓๑ ตัว ทำให้ยอดโคที่บริจาคสูงถึง ๗๒๕ ตัว ซึ่งเกินจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ถึง ๖๒๕ ตัว

ทางกรมปศุสัตว์ได้จัดให้มี พิธีรับมอบโค-กระบือพันธุ์ดี รายการนี้ เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เมื่อเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ณ บริเวณหน้าสนามโรงเรียนวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี นายทวีศักดิ์ เสสสะเวช อธิบดีกรมปศุสัตว์ เป็นประธานในพิธี

เมื่อเสร็จสิ้นพิธีรับมอบแล้ว ทางกรมปศุสัตว์ได้นำโคกระบือที่ได้รับการไถ่ชีวิตจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ และคณะศิษยานุศิษย์ที่ร่วมกันบริจาค ไปมอบให้กับเกษตรกรผู้ยากจนที่ได้รับการคัดเลือกในพื้นที่เขตรับผิดชอบของสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสิงห์บุรี เพื่ออิมการผลิต ตามระเบียบและหลักเกณฑ์ของธนาคารโคกระบือเพื่อเกษตรกร ตามพระราชดำริต่อไป

และในพิธีในวันนั้น คณะศิษยานุศิษย์ในพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ร่วมกันบริจาคเงิน เพื่อสมทบ
เข้าร่วมในโครงการธนาคาร โคกระบือเพื่อเกษตรกรนี้ อีกเป็นจำนวนเงินประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ กว่าบาท

ด้วยกุศลและเจตนาอันบริสุทธิ์ในการร่วมบำเพ็ญกุศลในครั้งนี้ ขอให้ได้เป็นพลวบัจจายให้
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระชนมายุยิ่งยืนนาน ทรงพระเกษมสำราญทุกเมื่อ และเสด็จเถลิง
ถวัลราชสมบัติสถิตมั่น ทรงเป็นมิ่งขวัญของปวงพสกนิกรชาวไทย ตลอดกาลนาน

โครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต

คณะข้าราชการตำรวจป่าไม้

ประจำปี ๒๕๓๘

พ.ต.ต.สิทธิพล คุรุทสิงห์

กระผม พ.ต.ต.สิทธิพล คุรุทสิงห์ สารวัตรฯ งานธุรการและกำลังพล กองตำรวจป่าไม้ ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาพล.ต.ต.สมคิด จินะวัฒน์ อดีตผู้บังคับการ กองตำรวจป่าไม้ ให้ดำเนินการจัดทำโครงการฝึกอบรมพัฒนาจิตให้กับข้าราชการตำรวจป่าไม้ โดยท่านได้ปรารภว่า ข้าราชการตำรวจเป็นผู้หนึ่งซึ่งมีหน้าที่รักษากฎหมาย และรักษาความสงบเรียบร้อยให้กับประชาชนตลอดจนจะต้องดูแล บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ให้กับประชาชน ไม่ว่าทางร่างกาย หรือทางทรัพย์สิน ถ้าข้าราชการตำรวจมีจิตสำนึกอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ มีการพัฒนาจิตอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ข้าราชการตำรวจเหล่านั้นเป็นผู้รับใช้ประชาชนที่สมบูรณ์และเกิดประโยชน์สูงสุด ท่านได้ให้กระผมขอเข้านมัสการพระราชสุทธินิยมมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อขออนุญาตข้าราชการตำรวจป่าไม้เข้ารับการอบรมและพัฒนาจิต

กระผมจึงได้เดินทางไปที่วัดอัมพวัน และกราบเรียนความประสงค์ดังกล่าว ซึ่งต่อมาท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้โปรดมีเมตตาให้ข้าราชการตำรวจป่าไม้ได้เข้าอบรมพัฒนาจิตได้ กระผมจึงได้ไปจัดทำเป็นโครงการและจัดส่งข้าราชการตำรวจป่าไม้ ทั้งชั้นสัญญาบัตร และชั้นประทวนฯ เข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาจิต จำนวนรวมทั้งสิ้น ๕๖๘ นาย โดยแบ่งออกเป็น ๕ ชุด ดังนี้

- ชุดที่ ๑ เข้าฝึกอบรมพัฒนาจิต ๑๐๘ นาย ตั้งแต่วันที่ ๑-๓ ก.ย. ๒๕๓๘
- ชุดที่ ๒ เข้าฝึกอบรมพัฒนาจิต ๑๑๑ นาย ตั้งแต่วันที่ ๓-๕ ก.ย. ๒๕๓๘
- ชุดที่ ๓ เข้าฝึกอบรมพัฒนาจิต ๑๐๕ นาย ตั้งแต่วันที่ ๑๓-๑๕ ก.ย. ๒๕๓๘
- ชุดที่ ๔ เข้าฝึกอบรมพัฒนาจิต ๑๐๕ นาย ตั้งแต่วันที่ ๑๕-๑๗ ก.ย. ๒๕๓๘
- ชุดที่ ๕ เข้าฝึกอบรมพัฒนาจิต ๑๑๑ นาย ตั้งแต่วันที่ ๒๐-๒๒ ก.ย. ๒๕๓๘

- ใช้เวลาชุดละ ๓ วัน แบ่งเป็น ๒ ภาค ภาคกลางวัน ตั้งแต่เวลา ๐๔.๐๐ – ๑๗.๐๐ น. ภาคกลาง คือ ตั้งแต่เวลา ๑๕.๐๐ – ๒๒.๐๐ น.
- หัวข้อและวิธีการฝึกอบรม
 ๑. หลักธรรมของพระพุทธศาสนา
 ๒. การดำเนินชีวิตตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา
 ๓. ฟังเทศน์
 ๔. ปฏิบัติธรรม

ข้าราชการตำรวจในแต่ละรุ่นเมื่อร่างกายเข้าสู่เขตพุทธสีมาในชั้นแรกก็ได้รับไอเย็นแห่งความสงบจากพื้นที่อาณาเขต ความสำรวมกาย และกิริยาเป็นไปโดยอัตโนมัติซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่เห็นประจักษ์ได้ในทุกๆตัวคน ข้าราชการตำรวจจะต้องฟังปฏิบัติตามข้อกำหนดของทางวัด มีการเข้าอาคารเข้ารับประทานอาหาร อย่างเป็นระเบียบ เสมือนหนึ่งได้รับการฝึกในโรงเรียนตำรวจ แต่การฝึกพัฒนาจิตในเขตพุทธสีมานี้ รู้สึกล่าช้าจะต้องสำรวมกายวาจาเป็นพิเศษ ในบางครั้งบางคนที่เข้ามาฝึกอาจจะไม่คุ้นเคย ซึ่งแต่เดิมบางท่านอาจจะดื่มสุรา สูบบุหรี่ พุดจาเสียงดัง กิริยาอาจไม่สำรวมเท่าที่ควรก็จะต้องพยายามลดละอบายมุขเหล่านั้นลงและที่สำคัญที่สุดเมื่อเข้าเขตพุทธสีมาจะต้องลดเสียงทันที ซึ่งท่านจะเห็นได้ว่าแม้ยังไม่ได้เข้ารับการอบรมพัฒนาจิตโดยท่านหลวงพ่อเลย เพียงเข้าเขตก็ได้รับอานิสงส์แล้ว

การเข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาจิตตามโครงการฯ หลวงพ่อได้โปรดมีเมตตา กรุณาสละเวลาของท่านมาอบรมสั่งสอนโดยมีอุปบายให้เหมาะสมกับข้าราชการตำรวจ ท่านได้ยกอุทาหรณ์ในเรื่องการเข้ากรรมฐานเพื่อให้เข้าถึงแก่นแท้ของธรรม โดยเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นการแก้ปัญหาชีวิตตามรอยพระบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ชี้แนะการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในช่วงเวลากลางคืน ซึ่งทำให้ข้าราชการตำรวจป่าไม้ได้เข้าใจง่าย มีการสอดแทรกคำอธิบาย คำสอนใจอย่างไร้พริบ และในบางตอนก็มีคำสนุกสนานสอดแทรกอยู่ตลอดเวลา หลวงพ่อท่านก็ได้โปรดเมตตาชี้แนะว่า การฝึกจิตนั้น ควรที่จะต้องกระทำสม่ำเสมอ ต้องพิจารณาถึงเหตุและผลเพื่อให้เกิดปัญญา ปัญญาที่ถูกต้องดีแล้วจะสามารถนำพาชีวิตให้เป็นสุข กระทบได้รับทราบจากข้าราชการตำรวจป่าไม้ส่วนใหญ่ ซึ่งกลับจากการปฏิบัติธรรมการฝึกอบรมพัฒนาจิตว่าอยากจะกลับไปยังวัดอัมพวัน เพื่อฝึกและฟังธรรมจากหลวงพ่อกับอีก และจากการสังเกตของกระทบ ข้าราชการตำรวจป่าไม้ที่ได้เข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาจิตในครั้งนี้ ได้ละเลิกอบายมุขไปหลายราย การครองตน ครองงานดีขึ้นเป็นอย่างมาก นายกองชมเชย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธานวมงคล ยังคงก่อกองอยู่ในจิตสำนึกของกระผม และ
ข้าราชการตำรวจป่าไม้ที่ได้เข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาจิตจากหลวงพ่อยู่ตลอดเวลากระผมขอคุณอำนาจ
บารมีของคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้ประทานพรให้หลวงพ่อสำเร็จทางธรรมเจริญ
ตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยครับกระผม

พ.ต.ต.สิทธิพล กรุฑสิงห์

กองตำรวจป่าไม้ ถนนพหลโยธิน

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ โทร. ๕๗๕-๐๕๐๕

ถวายความรู้และประสบการณ์

แต่

คณะพระมหาดระ ประเทศกัมพูชา

พระราชสุทธินิยมมงคล

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๕

ขอกราบเรียน ท่านประธานสงฆ์ ท่านพระมหาดระ

แห่งประเทศกัมพูชา ที่เคารพอย่างสูงทุกท่าน

วันนี้ นับว่าเป็นโอกาสอันดีที่พระเดชพระคุณประธานสงฆ์พร้อมด้วยคณะได้มาสู่วัดอัมวัน โดยการนำของคณะกรรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ผ่านกระทรวงการต่างประเทศ และในนามของรัฐบาลไทยได้ด้วยการเคารพเกล้ากระหม่อมพระราชสุทธินิยมมงคล พร้อมด้วยคณะสงฆ์วัดอัมวัน พร้อมด้วยอุบาสกอุบาสิกา ขอถวายความเคารพสักการะด้วยความซึ่งใจดังที่ได้กล่าวแล้วทุกประการ ขอประทานกราบเรียนมาด้วยความเคารพเบื้องต้น ณ บัดนี้

ในวันนี้เกล้ากระหม่อมใคร่ที่จะชี้แจงถวายเหตุผลด้วยประสบการณ์ในเรื่อง การบริหารงานคณะสงฆ์ และ ประสบการณ์การพัฒนาวัด ทำให้วัดเจริญรุ่งเรือง และคณะสงฆ์เจริญรุ่งเรืองได้อย่างไร เกล้ากระหม่อมจะได้ชี้แจงแสดงต่อไป ณ โอกาส บัดนี้

การพัฒนาวัด พระพุทธศาสนานั้นเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพรอยู่แล้วเป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรม ทำให้คนเห็นชัดในด้านรูปแบบของพระสงฆ์สาวก ได้รับมรดกจากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เป็นรูปธรรมให้ประชาชนเห็นชัด ในด้านนามธรรมพระสงฆ์มีกิจกรรมสร้างประโยชน์แก่ประชาชนอย่างเต็มความสามารถ แต่การพัฒนานั้น เราสามารถเลือกใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนและประเทศชาติต่อไป

การพัฒนานั้น พระพุทธเจ้าทรงแสดงชัดเจนมากคนเราจะดีได้อยู่ที่จิตใจ มโนบุพพังคมธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา จิตเป็นหัวหน้า ถ้าจิตดีเสียแล้วงานทั้งหมดดีหมดพระพุทธเจ้าให้พัฒนาตรงนี้ก่อน เมื่อพัฒนาจิตดีแล้ว ให้พัฒนาเศรษฐกิจและพัฒนาสังคมต่อไป

การพัฒนาจิต ถ้าจิตของประชาชน จิตของพระสงฆ์ดีแล้ว ถูกต้องตามครรลองของชีวิตแล้ว ก็จะได้เริ่มพัฒนาการศึกษาอย่างขึ้น การศึกษาแสวงหาวิชาความรู้ก็จะง่ายขึ้นที่สุด ถ้าพัฒนาจิตดีแล้วจะได้ การศึกษาสูงขึ้น มีความรู้คู่ความดี เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง คือพัฒนาจิต ถ้าจิตไม่ดีแล้ว *เรียนก็ไม่รู้ ดูก็ไม่จำ ทำก็ไม่จริง* ทุกสิ่งก็ไม่ได้ ตรงนี้ พระพุทธเจ้าทรงเน้นมาก ทรงเน้นให้พัฒนาจิต ถ้าท่านผู้ใดจิตดีแล้ว การศึกษาคือหมด จะเรียนรู้ทั้งทางโลกและทางธรรมทั้งกิจกรรมที่มีประโยชน์ในตนและครอบครัวต่อไป

การพัฒนาเศรษฐกิจ หลังจากศึกษาจบหลักสูตรแล้วพระพุทธเจ้าไม่ให้มันนอนใจอยู่แค่นั้น ให้เริ่มพัฒนาเศรษฐกิจให้รุ่งโรจน์ต่อไป ให้เงินไหลนองทองไหลมา ใช้วิชาที่ได้เรียนมาให้เป็นประโยชน์ต่องานต่อสังคมต่อไป

การพัฒนาสังคม เมื่อพัฒนาเศรษฐกิจดีแล้ว พระพุทธเจ้าเน้นอีกให้พัฒนาสังคม ให้พี่น้องทุกคนอยู่ด้วยความเมตตา ประองคองเหมือนญาติพี่น้องท้องเดียวกัน ไม่มีการแตกแยก ไม่มีการขาดความสามัคคี สร้างแต่ความดีร่วมกันในสังคม ทั้งที่พี่น้องทั้งญาติวงศ์พงศาทุกหมู่เหล่าจะเป็นต่างชาติ ต่างศาสนาต่างภาษา ก็ให้ประองคองกัน ด้วยเมตตาปรานี อารี เอื้อเฟื้อ ขาดเหลือคอยดูกัน

ขอประทานกราบเรียนต่อไปว่าเอาอะไรมาเป็นผู้ดำเนินงาน อย่างที่เกล้ากระผมกราบเรียนแล้วนั้น เป็นด้านวิชาการหมด แต่การพัฒนาจิตเป็นเชิงปฏิบัติ การ ถ้าจิตท่านผู้ใดดีแล้ว ดีหมดทุกอย่าง ในเมื่อจิตดีแล้วสุขภาพจิตก็ดีด้วย เมื่อสุขภาพจิตดีการทำงานก็ดี

ความเจริญรุ่งเรืองของคนนั้นต้องมีหลักปฏิบัติ ไม่ใช่เชิงปฏิบัติ อย่างที่กราบเรียนเบื้องต้นนั้น เป็นเชิงปฏิบัติการต้องศึกษาแสวงหาความรู้วิชาการหลายด้าน ไม่ใช่ด้านเดียวแต่การที่จะศึกษาหาวิชาการมาพัฒนานั้นมีอยู่ ๒ ประการคือ

๑. ค้นถุระ

๒. วิปัสสนาธุระ

ค้นถุระ ต้องเรียนหนังสือทั้งหมด เรียนโลกียปัญญา ปัญญาทางโลก ต้องเรียนทั้งนั้น การเรียนหาวิชาความรู้ใส่ตนเป็นภาคบังคับ เรียกว่า **โลกียปัญญา** โลกธรรมต้องพึ่งพาอาศัยกัน เรามีธรรมะต้องอาศัยโลก โลกอยู่ได้เพราะธรรมะก็ จุน คือเมตตา ค้ำจุนโลกไว้ได้ ดังที่กล่าวแล้ว ดังนั้นค้นถุระนี้จึงต้องเรียนทุกอย่าง ถ้าไม่เรียนก็ไม่รู้เรื่อง

วิปัสสนาธุระ ต้องปฏิบัติทุกรูปแบบ สมถกรรมฐานแปลว่า ต้องศึกษาความจริงของชีวิต วิปัสสนากรรมฐาน ความจริงของชีวิตแจ้งแล้วเข้าใจแล้วอ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย คลายทิฏฐิ คำวิชอบ ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญแล้ว วิปัสสนาธุระจึงเป็น โลกุตระปัญญา ต้องคู่กันไปกับปัญญาทางโลก โลกุตระปัญญา หมายความว่าปัญญาที่ได้จากตัวเอง แก้ไขปัญหาทุกข์ แก้ไขปัญหาชีวิต ที่เกิดขึ้นในครอบครัวนั้น

หลักศาสนาของพระพุทธเจ้าสอนชัดเจนมาก ชัดที่รูปรธรรมให้เห็นชัด ชัดที่นามธรรม คือปฏิบัติธรรมได้ มีทั้งโลกียปัญญา มีทั้งโลกุตระปัญญา

โลกุตระปัญญา คือปัญญาในตัว เกิดขึ้นในตัว ปัญญาติดมากับตัว ความรู้ที่อยู่ในตัก ศรัทธาสนใจ ศึกษาเอาเองได้ปัญญาในตัวแก้ไขปัญหาได้ ปัญญาออกตัวแก้ไขปัญหาไม่ได้คือเรียนวิชาเป็นค็อกเตอร์ แก้ไขปัญหาไม่ได้ จึงจำเป็นเหลือเกินต้องมีวิปัสสนาธุระ ทั้งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานต้องเรียนคู่กันไปทั้งสองอย่าง สมถะเป็นการศึกษาปัญหาชีวิต พหิวิตได้ผลแจ้งชัดถึงจิตใจของข้าพเจ้าแล้วรูปนาม ชั้น ๕ เป็นอารมณ์แล้ว จึงเรียนวิปัสสนาธุระ ได้ทั้งสองประการควบคู่กันไปแล้ว รับรองว่าศาสนาเจริญ คนเจริญอยู่ที่ผู้ปฏิบัติแต่ศาสนาอยู่ที่คงวา ไม่มีเสื่อม ไม่มีคลาย ไม่มีถอยหลัง แต่คนเรานี้เสื่อม เพราะไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ

ปัญญาทั้งสองทางนี้พระพุทธเจ้าเน้นมาก ไม่ใช่ไปนั่งหลับหูหลับตาเพียงอย่างเดียว พระยุคใหม่สมัยนี้ ที่ขี้ประยัตติธรรมหมดแล้ว บวชแล้วไม่ต้องเรียน นกธรรมตรีก็ไม่ได้ ปฏิบัติผิดทั้งนั้น ไขศึ่ดเช่นนี้แล้ว ก็ไปสอนผิด เอาจริตของบุคคลมาใช้ ตามใจคนใช้ไม่ได้ คำว่าสมถะนั้นต้องตามจริตละชอบอย่างไร ชักจูงมาทางรูปแบบ แต่วิปัสสนาธุระ คือ การเจริญสติปัญญา ๔ ชั้น ๕ รูปนาม เป็นอารมณ์ ไม่ต้องแก้จริต คนเรามีสติสัมปชัญญะเมื่อใด มีปัญญาแก้ปัญหามื่อนั้น ถ้าขาดสติสัมปชัญญะเมื่อใด ปัญญาที่จะแก้ปัญหาก็หมดไป

พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนานานถึง ๔๕ พระพรรษา พระองค์มีปัญญาของพระองค์ในตัวเอง ถึงจะช่วยชาวโลกให้พ้นเสียจากทุกข์นานาประการได้ ปัญญาออกตัวช่วยแก้ไขปัญหาไม่ได้ แต่ก็ช่วยให้ประกอบอาชีพการงานเป็นหลักฐาน ท่านทั้งหลายถ้ามีความรู้สูงแล้ว แต่ไม่ปฏิบัติตามความรู้และไม่สามารถจะแก้ไขปัญหของชีวิตได้ ก็อยู่ไม่ได้เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องอาศัยซึ่งกันและกัน

ถ้าไม่มีโลกียปัญญา จะมีอาชีพการงาน ไม่ได้เรียนแล้วจะไปทำอะไรได้ เช่นวิศวกรรมไฟฟ้า ถ้าไม่ได้เรียนแล้วจะไปทำไฟฟ้าได้ไหม แต่ถ้าเป็นค็อกเตอร์ทำไฟฟ้าได้ เป็นวิศวกรรมาศาสตร์ หรือ แพทยศาสตร์ เวชศาสตร์ เก่งมากแต่ขาดโลกุตระปัญญา การซื้อเครื่องรางของขลังจะเสียหลักศาสนา

ศาสนาไม่ใช่สอนเครื่องรางของขลัง แต่เป็นความนิยมของประชาชนหมู่หนึ่งที่มีศรัทธาเชื่อมั่นของเขา อย่างนั้นเช่นผีเข้าเจ้าทรงคนขาดสติสัมปชัญญะแล้ว ผีจะเข้าเจ้าจะทรง ตรงนี้ขาดธรรมะ เพราะฉะนั้นคนมีสติสัมปชัญญะผีก็ไม่เข้าเจ้าก็ไม่ทรงเพราะมีสติ ตรงนี้ขอเน้น พระพุทธเจ้าท่านสอนชัดเจนมาก แต่ท่านพุทธศาสนิกชนทั่วไปขาดสติสัมปชัญญะ ผีก็เข้าเจ้าก็ทรง เลยก็กลายเป็นว่าไสยศาสตร์เป็นหลักศาสนาสนใจหาแต่เครื่องรางของขลัง แต่ธรรมะไม่หาเลย ไม่สนใจด้วย

คนเดี๋ยวนี้เข้าวัดมาก แต่การปฏิบัติธรรมไม่มี เมื่อสมัยก่อนปู่ ย่า ตา ทวด หลักศาสนาแข็งแรงมาก เป็นหลักฐานคือเข้าวัดรักษาอุโบสถในวันพระ เดี่ยวนี้เข้าวัดไม่ใช่ไปรักษาอุโบสถ ไม่ใช่ปฏิบัติธรรม ไปทัวบุญ ไปเที่ยวตามวัด ไปหาเรื่องกับพระ ไปติณวันควาอาราม เป็นต้น

พระพุทธเจ้าสอนเข้าวัดปฏิบัติธรรมต้องให้ครบ ๓ วัด คือ

๑. วัดอุทฺตรม
๒. วัดอารมณ
๓. วัดจิตใจ

เดี๋ยวนี้คนหาแต่เครื่องรางของขลัง ถี้ออกไม้ รูปเทียน ไปหาพระ ไปให้พระช่วยทั้งนั้น แต่ไม่ช่วยตัวเอง ถ้าคันถุระเขี้ยวชาญจะเกิดปริยัติศานาเข้มงวดกวดขัน มีปฏิบัติศานา และ ปฏิเวศศานา เมื่อมีครบทั้ง ๓ อย่างรับรองว่าไม่รอดปลอดภัย แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีปริยัติศานาและประชาชนทั่วไปนับถือพุทธแต่แบบฟอร์ม ไม่เคยศึกษาอันใดปริยัติศานาก็ไม่ได้เรียน ไม่ปฏิบัติศานาด้วย ปฏิเวศธรรมจะเกิดขึ้นในกิจกรรมประจำชีวิตได้อย่างไรเล่า

ขอกราบเรียนด้วยความเคารพว่า การปฏิบัติศานาน้อยมาก คนยุคใหม่สมัยนี้ ไข่ยวัดวัดสวยงามเท่านั้นเองไม่ต้องปฏิบัติธรรมเลยคนสมัยนี้เข้าวัดมากกว่าสมัยก่อน สมัยก่อนเข้าวัดน้อยแต่ปฏิบัติธรรมมาก คนเดี๋ยวนี้เข้าวัดมากเป็นร้อยๆ พันๆ แต่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมเลยนะ เอาดอกไม้รูปเทียนมาให้พระช่วยช่วยหน่อยเจ้าข้า ช่วยให้ขายที่ได้บ้างช่วยให้สามีกลับบ้านบ้าง ช่วยให้ครอบครัวมีความสุขบ้าง แต่โดยวิธีปฏิบัติแล้ว เขาไม่ได้ปฏิบัติศานาเลย ไหนเลยละจะช่วยได้

พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ชัดเจนว่า

๑. ช่วยตัวเองให้ได้
๒. ฟังตัวเองให้ได้
๓. สอนตัวเองให้ได้

ทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นหลักศสนาที่ชัดเจนที่ย่อลงมาแต่เชิงปฏิบัติกร คนเราทั่วไปไม่เคยปฏิบัติเลย ปฏิบัติแต่ข่าวขันแกงโล เวลาเลี้ยงพระถือว่าเป็นศาสนา และทอดกฐินทอดผ้าป่า สร้างศาลา สร้างโบสถ์ เรียกว่าบุญสงเคราะห์ เป็นบุญนอกตัวทั้งนั้น แต่ปฏิบัติตัวเองนี่ลืมไปเป็นบุญสงเคราะห์ด้้อม ทำให้เกิดปัญหาในตัว อันนี้มีความหมายอยู่มาก

ท่านพุทธศาสนิกชนหลายเหล่าหลายภาษาแพ้ฝรั่งกล้ากระผมไปทัยุโรป ๕ ประเทศ มีแต่คนไทยถือดอกไม้ม่าให้บุญช่วย แต่ฝรั่งมาหาธรรมะ แสงหาธรรมะ ฝรั่งปฏิบัติธรรมะมาก เดียวนี้ตรงกันข้ามแล้ว คนไทยไปเอาของฝรั่งมาก ฝรั่งเอาของคนไทยไป มีมารยาทชาติผู้ดี มีศีลธรรม ทำไม่หนอฝรั่งไม่เคยไปวัด ไม่เคยทอดกฐิน ไม่เคยทอดผ้าป่าไม่เคยทำบุญสุนทานแบบเราชาวพุทธ แต่ทำไม่ฝรั่งร่ำรวยมหาศาล เขามีธรรมะ มีธรรมะอยู่ที่จิตใจของเขา เขาปฏิบัติหน้าที่เคร่งเครียด ขยันหมั่นเพียร ไม่เกียจคร้านแต่ประการใด เขาตรงไปตรงมาด้วยคุณธรรมก็มีธรรมะประจำใจของเขา ไม่จำเป็นต้องกล่าววามานั่งในวัด หรือมาเที่ยวกันในวัด

ขอกราบเรียนถึงข้อวัตรปฏิบัติพระพุทธเจ้าสอนว่าพระภิกษุผ่านเวทกุฎีสกปรก หนีไปเป็นอาบัติโทษทันที แสดงว่าพระพุทธเจ้าจึเรื่องห้องน้ำ ห้องสุขา ต้องสะอาดหมดพระภิกษุละเลยข้อนี้เป็นอาบัติโทษ อันนี้เรียนว่ากิจวัตร

ขอกราบเรียนพระคชพระคุณหลวงปู่ หลวงพ่อที่เคารพกระผมมาอยู่วัดนี้ ยากจน ไม่มีอะไรเลย ต้องฉันท้ำกับน้ำ ำปลานะครับ ไม่มีกับข้าวเลย แต่บัดนี้ตรงกันข้ามแล้ว เอาหลักศาสนา เอาหลักกิจวัตร มาพัฒนาวัด ช่วยกันปิด ช่วยกันกวาด อาวาส ลานเจดีย์ อโยสกปรก ตรงนี้ซึ่งใจเหลือเกิน พระพุทธเจ้าสอนให้ทำกิจวัตร จะพูดสมัยใหม่ให้ฟังดังนี้

ดูบ้านเมืองดูที่ความสะอาด

ดูประชาชนดูที่ความสามัคคี

ดูคนดีดูที่การทำงาน

คุณหลานคูที่การเคารพ

คุณหญิงคูที่ความอาย

คุณชายคูที่ความกล้าหาญ

คุณพระคูที่กิจวัตร

เกล้ากระผมใช้หลักศาสนาพัฒนา เงินทองไม่มีเลยเพราะพระไม่มีปัจจัย แต่ทำไมให้มีเงินทองได้ ได้อาศัยเสด็จพ่อของเราปฏิบัติตามที่ท่านได้ฝากหลักศาสนาไว้กับพุทธบริษัทแล้ว เราก็เอามาทำพัฒนาขึ้น

ขอกราบเรียนว่าพระไตรปิฎกเพิ่งมีต่อเมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว สังกายนานขึ้นมาไม่อย่างนั้นเราจะขาดตำรา เรียกว่าพระบาลี ไวยากรณ์ มคธภาษาก่อนเราถึงปริยัตินี้แล้ว เราจะขาดปฏิบัติ จะเดินทางหลงผิดธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ มากมายเหลือเกิน เช่นพระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก เรียนจนแก่ตายก็ไม่จบ มากมายเหมือนทราบในมหาสมุทร แต่คำสอนของพระพุทธเจ้านั้นทานย่อใจความให้น้อยลงไป เหมือนเม็ดทรายในกำมือ

พระองค์กำใบไม้ ๑ กำ บอกว่าคำสอนนี้ น้อยมากเท่ากับใบไม้กำมือเดียว ใบไม้ยังอยู่ในป่าอีกมากมาย คำสอนของพระพุทธเจ้าแค่กำมือเดียวก็ยังทำกันไม่ได้ สรุปย่อคำสอนเหลือสาม พระภิกษุสงฆ์ที่บวชอยู่ที่ ไตรสิกขา ท่านบอกว่าอย่าขาดไตรสิกขา คือ สมาธิ ปัญญา ไม่ใช่เอาไตรมาไว้ที่นอน กอด ไตรไว้ โยมก็เป็นพระได้ถ้ามีไตรสิกขา

ย่อพระไตรปิฎกที่เป็นคำสอนภาคปฏิบัติ คือ สติ สมาธิ ปัญญา ถ้าพระภิกษุขาดสติ สมาธิ ปัญญา ก็เป็นสมมติสังข โสกาเสยยะ สมมติสังขเกิดขึ้นแล้ว แต่องค์นี้เป็นสมมติสังขธรรมดา ต้องปฏิบัติ ไตรสิกขา สติ สมาธิ ปัญญา ถึงจะมีพระเกิดจากสมมติบัญญัติ เป็นนามบัญญัติภาวะเกิดขึ้นแล้ว

ย่อเหลือ สอง คือ สติ สัมปชัญญะ

สรุปเหลือ หนึ่ง คือ อย่อประมาท

เท่านี้เองก็ยังทำกันไม่ได้ คำว่า สติ สมาธิ ปัญญา ครอบคลุมจักรวาลธาตุ เป็นฐานของเจตีย์ ครอบงำคือ สติสัมปชัญญะ ยอดเจตีย์ทอง คืออย่อประมาท อยู่ด้วยความไม่ประมาทเกิด ในเมื่อเป็นเช่นนี้ สติ สมาธิ ปัญญา เอามาพัฒนาบ้านได้ แต่ไม่นำมาใช้กัน จะไปสวรรค์ ไปนิพพานแต่สมบัติมนุษย์ไม่มีเลย

ของหายาก ๔ ประการ ท่านมีกันแล้วหรือยัง

๑. กิจโจ มนุสสปฏิลาโภ เกิดมาเป็นมนุษย์แสนจะยากมาก ต้องมีกุศลกรรมบถ ๑๐ ครอบ มีคุณสมบัติของมนุษย์มา จึงมาเกิดเป็นมนุษย์อย่างนี้ แลมเมื่ออยู่ในท้องแม่ก็ลำบาก ยากที่สุดกว่าจะเคลื่อนคลาดจากคัพภของมารดาใช้เวลา ๑๐ เดือน ก็ยาก บางคนไม่ทันร้องตายในท้องก็มากหลาย นี่แหละเกิดมาเป็นมนุษย์ยากมาก
๒. กิจนัง มัจฉาน ชีวิตัง เรามีชีวิตรอดมาได้ถึงขณะนี้ก็ยากอยู่ ยากมาก อันนี้จะไม่ขออธิบาย
๓. กิจนัง สัทธัมมัสสวนัง การที่เราจะได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้านี้ก็ยาก คนเดี๋ยวนี้เชิญมาฟังเทศน์ฟังธรรมไม่มาจ้ำงยังไม่มาเลย ยากตรงนี้ ไม่มีบุญวาสนาจะมาฟังธรรมได้เราถไปลากเอาข้างไปจุดก็ยังไม่มา ถ้าบอกว่าไปดูคอนเสิร์ตไปชอปปิง ไม่ต้องจ้ำงไปได้เลย การฟังธรรมนี้ยากมาก คนไม่มีบุญไม่มีโอกาสฟังธรรมหรอก
๔. กิจโจ พุทธานมูปปาโท การที่เราเกิดมาพบพระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้านี้ก็ยากมาก ถ้าไม่เกิดอยู่ในถิ่นฐานไม่มีพระพุทธศาสนาแล้ว เราก็ยากที่จะพบพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่ลืมตาอ้าปากได้อย่างนี้หรอก ขอสรุปลงไปว่า ของหายาก ๔ ประการนี้ท่านมีครบแล้วหรือยัง ถ้าครบแล้วก็ใช้ได้

ท่านพระภิกษุทวณะ อุปัชฌาย์ท่านจะให้กาสาพัศตร์ท่านบอกให้เรียนกรรมฐานก่อน แล้วค่อยห่มผ้า อย่างนี้

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ

ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา

เบื้องต่ำปลายผมลงไป เบื้องบนปลายเท้าขึ้น มาขอประทานกราบเรียนว่า เกส้ากระผมว่าจะทำได้ ๑๐ ปีนะครับ เบื้องต่ำปลายผมลงไป เบื้องบนปลายเท้าขึ้น มาวิธีปฏิบัติศาสนาต้องการให้มีสติอยู่กับจิต ต้องการให้แนบสนิท บวชจริง บวชให้ถึงใจ ได้พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งยึดเหนี่ยวทางใจไป

พระพุทธเจ้าขอพัฒนามากเอสิลมาพัฒนา สิลแปลว่าปกติ คนไม่มีสติสัมปชัญญะ คนนั้นจะไม่มีศีล ไม่มีธรรมถ้าคนมีสติสัมปชัญญะควบคุมจิตไว้ได้ คนนั้นจะไม่มีศีลไม่มีธรรม ถ้าคนมีสติสัมปชัญญะควบคุมจิตไว้ได้ คนนั้นจะมีศีลมีธรรมจิตใจก็เป็นมนุษย์ มนุสโส ไม่ใช่มนุสสเปโต จะออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจน

คิดทำให้สะอาด ที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะอาด

กินของร้อน นอนในมุ้ง ทุงในส้วม สวมรองเท้า พระพุทธเจ้าสอนไว้ชัด ถ้าบ้านไหนมีส้วม บ้านนั้นสะอาดหมด โรงครัวสะอาด เวชกุฎี ห้องสุขา สะอาดหมด เรือนมีระเบียบเรียบร้อย เพราะเรื่อนั้นเป็นวัดดูไม่มีวิญญูณ นี่คือการทำให้เกิดความสะอาด นำไปพัฒนาได้เลย

ขอประทานกราบเรียนว่าพระภิกษุสงฆ์ต้องกวาด กวาดให้สะอาด สะอาดนอกสะอาดใน จิตใจก็กวาดกิเลสไปด้วย อย่าเอากิเลสมาไว้ในใจ ต้องกวาดอย่าให้สกปรก ไม่ต้องให้เงินใช้ทอง พระพุทธเจ้าเป็นยอดพัฒนาตรงนี้เอง

นอกจากนี้ท่านยังให้พึ่งตัวเอง ขอฝากพระภิกษุนวกะไว้ด้วย ในบาตรมีอะไร มีเข็ม ค้าย หิน มีด โคน เครื่องกรองน้ำ ให้ช่วยตัวเอง ไม่ต้องพึ่งคนอื่นต่อไปอดีตชาติ อดทน นาโถ ออกมาชัดเจนมาก

คิดข้อเดียวพัฒนาประเทศชาติได้ อย่าสกปรก อย่าลามก อย่าทิ้งขยะมูลฝอยลงกลางถนน ลงกลางแม่น้ำ เป็นต้น นี่คือการ สืบ สติ สัมปชัญญะดี บ้านนั้นสะอาด อณูนี้ ห้องส้วมสะอาด วัดวาอาราม สะอาดหมด สะอาดทั้งบ้าน สะอาดทั้งวัด หน้าตาสะอาดออกมาอย่างนี้

มีสมาธิ จับงานอย่างถึงงานและหน้าที่ อย่าขยันนอกหน้าที่การงาน ปรับปรุงตัวเองในสมาธิ

มีปัญญา งานจะสำเร็จออกมาเรียบร้อย แก้ไขปัญหาไปในตัวด้วย

ถ้าหากว่าท่านผู้ใดขาดการปฏิบัติกรรมฐานแล้ว จะทำอะไรก็ไม่ได้ผล เช่น รับประทานอาหาร อดบิณฑบาต ให้ข้าปากรับสักหมื่นคน ให้ศีลสักร้อยครั้งก็ไม่ได้ผล ปากอ้ารับได้แต่จิตไม่ยอมรับ ถ้าไม่ปฏิบัติธรรม ไตรสิกขา เป็นไปไม่ได้แน่ปากรับแล้วยังไปฆ่าสัตว์ รับแล้วยังไปเบียดเบียนทรัพย์ รับแล้วยังไปร่วมประเวณีในสังคมน่าบัดสี รับแล้วยังไปหลอกลวงโลก หวังเอาลาภเขา พุดเท็จ พุดต่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพื่อเจ้อ รับแล้วยังไปดื่มสุรายาเมา ถ้าปฏิบัติธรรม ปฏิบัติศาสนาเมื่อใดปฏิบัติเวรมันแจ้งแก่ใจ โดยปลงจุดต์ เวทิตุโพ วิญญูหิ รู้ได้เฉพาะผู้ปฏิบัติเท่านั้น

หลักศาสนาอีกประการหนึ่ง พระภิกษุนวกะที่บวชใหม่ในพระศาสนา ต้องจดเวลาไว้ โสภายะยะ จดไว้ทำไม ต้องการให้เคารพผู้ใหญ่ เคารพอาวุโส เอาไปใช้ได้ทุกกาลสมัยเป็นผู้น้อมอย่างยิ่งคุณาย ควรเคารพผู้ใหญ่ไปลามาไหว้ อ่อนน้อมถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อนอาวุโส กันเด ต้องการพูนชาติท่านผู้ใหญ่ ผู้เป็นประธาน ต้องเชื่อฟังท่าน นี่สอนตั้งแต่บวชเลยนะ โสภายะยะ จดบวชเวลานี้ ผู้บวชแต่ภายหลังต้อง

เคารพผู้บวชก่อน เป็นผู้น้อยอย่างบังอาจแก่ผู้ใหญ่ ต้องมีการเคารพตลอดรายการ ชัดเจนมาก แสดงว่า พระพุทธเจ้าสอนตรงนี้

คนที่มีสติสัมปชัญญะดีแล้ว จะปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอน ไปก็ลามกก็ไหว มารยาทก็สวยงามน่ารัก สาวหนุ่มเดี๋ยวนี้ สวยน่าเกลียด เดินจะเหยียบหัวผู้เฒ่าผู้แก่ พบพระก็ไม่นมัสการ

คนที่มีศีลคู่ตรงไหน คู่ที่เดินมาก็รู้ เดินมีระเบียบไหมเดินสวยงามน่ารักไหม พุดจาไพบเราะเพราะพริ้งไหม คนที่มีศีลจะกล่าวแต่วาจาไพเราะ กล่าวให้ควรกล่าว ดูกาลเวลา กล่าวด้วยความจริง กล่าวด้วยเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง กล่าววาจาสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยนและอ่อนหวาน กล่าววาจาเป็นลักษณะการที่แสดงออกด้วยเมตตา ประรณาดิทุกคน กล่าววาจาเช่นนี้คือคนมีศีล

พระพุทธเจ้านำศีลไปพัฒนากาย พัฒนาจิต หรือพัฒนาอะไรหรือ บ้านเมืองสะอาดหมด ประชาชาติก็สามัคคีกันเกล้ากระผมไปยุโรปมา ๕ ประเทศ ไม่มีมีชะมูด้อยเลยคุณแม่ น้ำล้าคลองสะอาดหมด ฝรั่งเศสมีศีล เราขาดศีลกัน ถึงได้สกปรกสกปรกเช่นนี้ มั่งง่าย มั่งได้ สรุปรมรรค ๘ ก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา สัมมาสติ สัมมาสมาธิ เน้นหลักสติปัญญา ๔ เป็นทางสายเอกของพระพุทธเจ้า

คนที่มีสติสัมปชัญญะอยู่ประจำตัว จะขยันเรียนหนังสือจะขยันทำงาน เป็นประโยชน์ครองครัว ทำให้ครอบครัวมีความสุข ตรงนี้เกล้ากระผมเอามาพัฒนา ตั้งแต่เริ่มต้นมาอยู่ที่นี้เป็นเจ้าอาวาส ๕๐ ปีแล้ว เป็นเจ้าคณะอำเภอ ๒๒ ปีรู้หมดแล้ว บ้านเหนือ บ้านใต้ยากจน หาเช่ากินค่า หาค่ากินเช่า จึงสร้างโรงเรียนส่งลูกไปเรียนหนังสือ บ้านนี้พัฒนาแล้ว พระพุทธเจ้าให้พัฒนาการศึกษา พัฒนาจิตดีแล้วก็ไปเรียนหนังสือ ตอนนี้ไปมีงานทำกันหมดแล้ว ไปได้สามีภรรยาที่อื่น ถ้าได้คนบ้านเดียวกันจะไม่มีที่อยู่

กรุงสุโขทัยราชธานีแห่งประเทศไทย เมื่อสมัยนั้น พระสงฆ์จากประเทศศรีลังกามาเผยแผ่ธรรมที่ นครศรีธรรมราชทำให้พวกนครศรีธรรมราชเลิกทำประมง เรียนหนังสือที่วัดมหาธาตุ สร้างวัดอรุณญิก ขึ้นมาอีกวัดหนึ่ง มากัน ๒ องค์เท่านั้น องค์หนึ่งมีความรู้ทางคันถุระ อีกองค์หนึ่งมีความรู้ทางวิปัสสนา ธุระ ทำให้พวกนครศรีธรรมราชมีสติปัญญาทำเครื่องถนอมหลายอย่างมากมาย ร้อนถึงพระเจ้ากรุงจีนมา ขอคูงาน แล้วจำเอาไปใช้หมด นครศรีธรรมราชกลายเป็นกฏแห่งกรรม ไม่ได้ติดตามประเพณี และปู่ย่า ตายายให้เงินไปหมด เลยเราเข้าใจไปว่าเครื่องถนอมหลายอย่างมาจากเมืองจีนแท้จริงแล้วมาจากเมืองไทย มาจาก สติปัญญา ๔ คันถุระ วิปัสสนาธุระ ทำให้คนมีสติปัญญาแก้ไขปัญหามาประกอบอาชีพการงาน เรียก โลกียปัญญา

จึงนำศาสนาขึ้นสู่กรุงสุโขทัยราชธานี ทำให้ชาวกรุงสุโขทัยมีปัญญาขึ้น พระราชาทรงผนวชใน พระพุทธศาสนา มีวัดอยู่ ๒ วัด คือ ความวาลี กับ อรัญวาสี เท่านั้น พระเจ้ากรุงสุโขทัยทรงผนวชวันที่ ๑๔ มกราคม ไม่มีใครรู้ โยมโปรดจำไว้ มีพลเมือง ๓ ล้านคน สามารถมีอาณาเขตถึงกัณฑ์ไทรบุรี บ้านพี่เมืองน้องมาช้านาน ครั้งโบราณก่อนเก่า

ทำไมมีอาณาเขตกว้างขวาง เพราะใช้ธรรมะ ใช้ศีลข้อเดียว กับสมาธิปัญญาเท่านั้น มีปัญญา ตรงไหน พระเจ้าแผ่นดินทรงลาผนวชแล้วทรงประชุมประชาราษฎร์ว่า เลิกถือผี เลิกถือเจ้ากัณฑ์เสียดี เอา หลักความจริงของชีวิตมาใช้ ชีวิตความจริงคือ ธรรมะ

คนไหนมีความจริงในชีวิต คนนั้นก็มิธรรมะประจำใจ รู้จริง รู้แจ้ง เห็นจริง เห็นแจ้ง คนมีธรรมะ เขามีอย่างนี้

๑. ละเอียดอ่อน
๒. ชอบก่อสร้าง
๓. ชอบบงก
๔. ชอบต่อสู้

ละเอียดอ่อน พ่อแม่ว่าก็ต้องเชื่อ จึงจกทักตัวหนึ่งเขายังเชื่อเลย พ่อแม่ทักยังไม่เชื่ออีกหรือ เด็ก เดียวนี้เถียงพ่อแม่คำไม่ตกปาก ขาดหลักธรรม ขาดสติสัมปชัญญะ เถียงพ่อ เถียงแม่ เถียงครูอาจารย์เถียง อาวุโส เถียงประธานสงฆ์ไม่ได้ เป็นอับติโทษ พระพุทธเจ้าสอนดีมาก ให้ผู้ใหญ่มารอเป็นอับติโทษนะ ต้องผู้น้อยมารอผู้ใหญ่ อย่าให้ผู้ใหญ่ต้องรอ นี่ละเอียดอ่อนมาก

ชอบก่อสร้าง คนที่ธรรมะชอบก่อสร้าง ไปไหนชอบพัฒนาก่อสร้าง คนยุคใหม่สมัยนี้ขาดศีลขาด ธรรมชอบทำลาย รื้อหมด พ่อแม่สร้างไว้รื้อหมด

ชอบบงก คนโบราณมีสติสัมปชัญญะชอบบงก ไปไหนชอบปลูกต้นไม้หามากรากไม้ ต้นพิศุล บุนนาค ปลูกต้นไม้โพธิ์ ต้นไทร ปลูกต้นไม้ใบบังสาขา คนยุคใหม่สมัยนี้ทำลายต้นไม้โค่นต้นไม้จะหมดแล้ว คนไร้ ธรรมะโค่นต้นไม้หมด

ชอบต่อสู้ คนมีธรรมะไม่เถียงงาน ชอบต่อสู้ คนเดี๋ยวนี้สำเร็จการศึกษาเถียงงานเก่ง ไม่เอางานเอา การแต่ประการใด ขาดศีลนี้เอง คนมีสติสัมปชัญญะดีแล้ว จะไม่เถียงงานจะทำงานให้เสร็จตามเวลา

งานที่ดีคืออะไร งานที่ดีคืองานที่ไม่มีโทษ งานที่ถูกต้องคืองานอะไร คืองานที่ทำแล้วต้องเสร็จ
ทันเวลา งานที่ดีต้องเสร็จแล้วเรียบร้อย เหมือนน้ำย่อยบ่อตาล

พระพุทธเจ้าสอนว่า คนมีธรรมะจะอ่อนน้อมไปหมด โง่งเป็นบ่เป็นใหญ่ โง่งไว้เรื่อย อ่อนน้อมต่อ
ท่านผู้ใหญ่เสมอผู้ใหญ่จะว่ากล่าวอย่างไรก็ต้องอดทน นี่ธรรมะของพระพุทธเจ้า เอามาพัฒนาได้

ศีลข้อเดียวนี้ทำให้เกิดเมตตา มีสมาธิภาวนาก็ทำให้เกิดเมตตา เกิดเอื้ออารีสร้างความดีร่วมกัน คนที่
มีสมาธิดีประกอบด้วยศีล มีสติสัมปชัญญะ จะยิ้มแย้มแจ่มใสตั้งใจสนทนา เจรจาก็ไพเราะ สงเคราะห์
เอื้อเพื่อ ขาดเหลือคอยดูแลกมา ต้องต้อนรับขับสู้ดูพองาม ดูกิจการงานให้เหมาะสมตามเกียรติยศ ชื่อเสียง
ของตนกับแขกผู้มา

อย่างเช่นพระเดชพระคุณหลวงปู่พระเถระต้องเคารพอย่างสูง ต้องเข้าโบสถ์ก่อน ต้องไปกราบ
นมัสการพระประธานในโบสถ์ ซึ่งเป็นหลักชัยของวัดก่อน และเราก็ไปกราบนมัสการถวายรายงานตัวต่อ
ท่าน ว่าเรารู้สึกซาบซึ้งดีใจมากที่พระเดชพระคุณหลวงปู่มาเยี่ยมถึงบ้านเราแล้วต้องถวายการเคารพ
สักการะอย่างสูงด้วย

กระผมเคยไปเมืองกัมพูชามาแล้ว เมื่อกระผมบวชได้ ๓ พรรษา เพื่อนกระผมชื่อมหาทอง อยู่ที่
ประเทศกัมพูชา (ตอนนี้ตายเสียแล้ว) ท่านมาเรียนหนังสืออยู่ที่วัดเบญจมบพิตร ได้เปรียญ ๓ ประโยค
เปรียญเอก แล้วก็จากไป กระผมได้ไปส่งท่าน และยังได้ไปเรียนวิชาจากกัมพูชาอยู่จนบัดนี้ เป็นอนุสรณ์ที่
ระลึกความดีจากกัมพูชาสมัยนั้น ไปคุณครวัจนกรรมสวयงาม คนเดียวนี้ทำไม่ได้ บ้านทรงไทยของ
ประเทศไทยอ่อนช้อน ซ่อฟ้า หน้าบันสวย เดียวนี้ช่างทำไม่ได้ ทำได้แค่ แข็งทื่อไปเลย

ขอกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ไม่มีอะไรดีเท่าสติปัญญา ๔ ทางสายเอกของพระพุทธเจ้า ทาง
สายเอกดีแน่ๆ กระผมปฏิบัติมาแล้ว เช่น สมณะ พุทธโธ มโนมยิทธิ เฟงกัณ ธรรมกาย เรียนจบมา
หมดแล้ว ไปพบหลวงปู่ในป่าท่านบอกว่า ไม่มีอะไรดีเท่าสติปัญญา ๔ ทางสายเอกทำแล้ว ระลึกชาติ
ได้ ระลึกกฎแห่งกรรมได้ มีปัญญาเกิดขึ้นแก่ได้แน่ๆ คนที่ไร้สติ ขาดสัมปชัญญะ ขาดปัญญา จะไม่มีทาง
แก้ปัญหาได้เลย ปัญหาอยู่ตรงนั้นอันหนึ่ง นำไปใช้ได้

เพราะฉะนั้น คำคำนี้ที่ศีลข้อเดียว อย่างที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็ทราบแล้ว

สีเลน สุกตียนุติ ศีลไปสู่สุดดีได้แน่นอน คือสติ

ลีเลน โภคสมปทา คนไหนมีสติ สัมปชัญญะ ขยันทำงาน โภคทรัพย์เนืองนอง พร้อมบริบูรณ์พูน
สุข

ลีเลน นิพพุติ ынติ คีลข้อเดียวคับให้สนิทไม่ติดเป็นเชื้อใจ ไม่มีโลภ โทโส แต่ประการใด
ตรงนี้ไปนิพพานได้คีลข้อเดียวนี้ครอบคลุมถึงสมาธิ ตัวสัมปชัญญะคือ ตัวสมาธิ

รู้นอก รู้ใน รู้ตัว รู้กาลเทศะ รู้กาลเวลา รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่เป็น
ประโยชน์นี้คือสัมปชัญญะปีพพะ คือ ตัวสมาธิของวิปัสสนาญาณ

ตัวปัญญา แปลว่ารอบรู้เหตุผลข้อเท็จจริง รู้กฎแห่งกรรม รู้จิตชาติของชีวิต และรู้ว่าควรจะทำ
ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้อย่างไร มีปัญญาโลกียะ มีทั้งปัญญา โลกุตระ มีทั้งวิชาความรู้คู่กับความดี
เดินทางไม่ผิดในกฎจรรจรชีวิตแน่นอน

คนไหนมีศีลจะมี ๓ ส. ได้แก่

๑. สะอาด ทุกอย่างสะอาดหมด
๒. สงบ อยู่ด้วยความสงบ ไม่ทะเลาะกันแน่นอน
๓. สะดวก เป็นปฏิเวชธรรม ได้รับความสะดวกสบายปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีที่พึ่งทาง
ใจคิดตัวไป

คนไหนมีไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา จะมี ๓ จ. ๕ จริง ทุกสิ่ง ป.ป.ร.ก.

๓ จ. ได้แก่

๑. จัดรูปแบบตัวเองให้สวย แต่งตัวให้สวยหรู นำคูชมในสังคม
๒. จัดสำนักงาน จัดวัดวาอารามให้เป็นระเบียบร่มรื่น เป็นอุทยานแห่งการศึกษา
๓. จัดสถานที่อื่นได้ ถ้าเราจัดตัวเองไม่ได้ จัดสถานที่ของเราไม่ได้ จะไปจัดที่อื่นใครเขาจะ
เลื่อมใสศรัทธา ออกมาอย่างนี้ชัดเจนมาก

ถ้าใครจัด ๓ จ. ได้จริงแล้ว จะมีทุกสิ่ง ๕ จริง คนมีความจริงแล้ว เป็นชายก็จริง เป็นหญิงก็แท้
เป็นคนแก่ก็มีความเคารพนับถือแน่นอน

๑. จริงต่อการทำงาน เปรียบเหมือนน้ำไป

- ๒. จริงต่อหน้าที : เปรียบเหมือนนิ้วชี้
- ๓. จริงต่อวาจา เปรียบเหมือนนิ้วกลาง
- ๔. จริงต่อบุคคล เปรียบเหมือนนิ้วนาง
- ๕. จริงต่อความดี เปรียบเหมือนนิ้วก้อย

ทุกสิ่ง ป.ป.ร.ก. ได้แก่

- ๑. ปกครองดี ถ้าคนไหนปกครองดีไม่มีเรื่อง
- ๒. ป้องกัน ไม่เสียหาย
- ๓. รักษาความดี เหมือนเกลือรักษาความเค็ม
- ๔. กล้าแก้ไข เมื่อมีเหตุเกิดขึ้นต้องกล้าแก้ไขเดี๋ยวนั้น อย่างทิ้งไว้มันจะเสียดายต่อไป

ขอให้นำไปใช้พัฒนาได้เลย ถ้าใครมีหลักเกณฑ์วิธีการอย่างนี้รับรองเจริญทั้งวัด เจริญทั้งบ้าน เจริญทั้งประเทศเขตแดนทุกชนิด

วันนี้ เกล้ากระผมพระราชสุทธินุญตามมล ได้ถวายเหตุผลมาเฉพาะวัดอัมพวัน พอสมควรแล้ว พระเดชพระคุณเป็นพระมหาเถระที่กระผมต้องขอฝากตัว ฝากความเคารพเพื่อกระผมจะเดินทางไปประเทศกัมพูชา จะพาญาติโยมไปประเทศกัมพูชาด้วย กัมพูชากับประเทศไทยเป็นพี่น้องกันเสียมราฐ พระตะบอง บ้านที่เมืองน้องเมื่อครั้ง ล่อน

เกล้ากระผมได้ถวายพระประธาน หน้าตัก ๖๐ นิ้วหนึ่งองค์ พร้อมด้วยพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ไปประดิษฐานที่ วัดโพธิ์คะนอง อำเภอพระตะบอง จังหวัดพระตะบอง ประเทศกัมพูชา เขาสร้างโบสถ์ใหม่สวยงามและฉลองสมโภชกันใหญ่โต มีการเวียนเทียนรอบอุโบสถด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดพระตะบองมาเป็นประธานในวันนั้น โดยพระปลัดสมบัติ จันสุวัณโณ ท่านอยู่ใกล้กัมพูชา และมีเชื้อชาติกัมพูชาจึงพูดภาษากัมพูชาได้ เดียวนี้ยังอยู่ที่ประเทศกัมพูชา ก็ขอฝากพระปลัดสมบัติด้วยนะครับ

กระผมได้บรรยายถวายความรู้พระเดชพระคุณหลวงปู่ หลวงพ่อมาพอสมควรแล้ว ในฐานะที่หลวงปู่ หลวงปู่ เป็นพระมหาเถระและเป็นประธานสภาสงฆ์แห่งประเทศกัมพูชาตลอดกระทั่งพระเถระมหาเถระ ได้เดินทางมาถึงวัดอัมพวันเกล้ากระผมพระราชสุทธินุญตามมลเจ้าอาวาส พร้อมด้วยพุทธบริษัท พระภิกษุสงฆ์องค์เณร ในวัดอัมพวันนี้มีศรัทธาถวายผ้าไตรจีวร และร่วมองค์ละหนึ่งคัน โดยจะขอ

ปวารณาปัจจัย ๔ แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงปู่ เป็นมูลค่ารูปละ ๒,๐๐๐ บาท ในวันนี้ด้วย เป็นการช่วยเสริมบารมีสร้างกุศลบุญราศีให้เกื้อแก่ระคมด้วย

สุดท้ายนี้ขออ้างคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในประเทศไทยทั้งหมด และขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งประเทศกัมพูชา ปู่ย่า ตายาย ตาทวด และบูรพาจารย์แห่งประเทศไทย บูรพาจารย์ที่ล่วงลับแล้วแห่งประเทศกัมพูชา จงมาสถิตอยู่เป็นพยานหลักฐาน เทพเจ้าทุกแห่งฟ้ามมาเป็นพยานหลักฐาน ประสาทพรให้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงปู่ และพระมหาเถระ จงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรสร้างกิจการให้เป็นประโยชน์ ให้ประเทศกัมพูชาเร่งเรื่องพัฒนาสภาพตลอดกาลป่าสวน

ขอให้พระเดชพระคุณจงยื่นหัตถ์ด้วยร่มโพธิ์ ร่มไทยใบบังสาขา เป็นที่พึ่งเกาะของนกกา และเป็นที่พักพิงของชาวกัมพูชาต่อไป ขอให้พระเดชพระคุณที่เคารพองกวมไพบูลย์ในพระพุทธศาสนา ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและขอให้พระเดชพระคุณทุกรูปจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดขอให้พระเดชพระคุณสมมาปรารถนาด้วยกัณฑ์ทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ขอถวายด้วยความเคารพสักการะอย่างสูง

ประธานสภาสงฆ์แห่งประเทศกัมพูชากล่าวอนุโมทนาและอำนวยการ โดยล่ามได้แปลข้อความเป็นภาษาไทยดังต่อไปนี้

สมเด็จพระธรรมรัตน์... ซึ่งเป็นประธานสภาสงฆ์ท่านได้กล่าวถึงความรู้สึกที่ได้มาตั้งอัมพวันแห่งนี้ว่า ท่านมีความรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มาเห็นวัดอัมพวัน ถือว่าเป็นบุญวาสนา เป็นบุญของท่าน

ในนามคณะสงฆ์ของประเทศกัมพูชา ในนามรัฐบาลของประเทศกัมพูชา ในนามพระมหากษัตริย์ประเทศกัมพูชาขออำนวยการให้หลวงพ่อดวงปู่ ขออำนวยการให้ประชาชนไทย ขออำนวยการให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ตลอดจนประชาชนคนไทยทุกหมู่เหล่า จงประสบสุขสันต์นิรันดร์กาล และจะขอนำธรรมะของหลวงพ่อดวงปู่ไปประพฤติปฏิบัติ และนำวิธีการที่หลวงพ่อดวงปู่ได้นำมาพัฒนาก่อสร้างวัด ไปใช้ในประเทศกัมพูชาเพื่อให้เกิดผลอย่างน้อยก็ได้คล้ายคลึงตามประเทศไทย

เพราะประเทศกัมพูชาเพิ่งรื้อฟื้นจากสงคราม เคยถูกภาวะสงครามกดขี่ ทำให้พระพุทธศาสนาตกต่ำถึงระดับศูนย์แต่ปัจจุบันนี้ คือ ภายหลัง ๗๐ ปีที่ผ่านมา ประเทศกัมพูชาได้พัฒนาพระพุทธศาสนาขึ้นมาได้ระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่ายังไม่เจริญรุ่งเรือง ไม่มีบุคคลากรบุคคลที่มีความรู้พระพุทธศาสนาต่อไปก็ตาม แต่การ

ได้มาเห็นรูปแบบการพัฒนาพระพุทธศาสนาในประเทศไทยก็จะได้นำไปพัฒนาในประเทศกัมพูชาต่อไป
ขอให้หลวงพ่จะประสบความสำเร็จ ความเจริญศุขพิภพ ๔ ประการ เช่นเดียวกัน

สุดท้ายนี้ เป็นการอวยพรอีกครั้งหนึ่งว่า ในนามคณะสงฆ์ ขอถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ แต่ประชาชนคนไทยแต่หลวงพ่ แต่ทายกทายิกา ที่มานั่ง
ณ ที่นี้ ทั้งหมด ขอให้ทุกท่านที่กล่าวนามมานี้ จงประสบแต่จตุรพิภพ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ
สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติสืบต่อไป.